

Sự nam hiểm của Tiêu Đồ

Contents

Sự nam hiểm của Tiêu Đồ	2
1. Cuốn 1 - Chương 01-03	2
2. Cuốn 1 - Chương 04-05	8
3. Cuốn 1 - Chương 06-08	13
4. Cuốn 1 - Chương 09-11	18
5. Cuốn 1 - Chương 12-14	24
6. Cuốn 1 - Chương 15-17	30
7. Cuốn 1 - Chương 18-19	34
8. Cuốn 2 - Chương 01-03	41
9. Cuốn 2 - Chương 04-06	48
10. Cuốn 2 - Chương 07-08	54
11. Cuốn 2 - Chương 09-11	60
12. Cuốn 2 - Chương 12-13	67
13. Cuốn 2 - Chương 14-15	73
14. Cuốn 2 - Chương 16-17	80
15. Cuốn 2 - Chương 18	87
16. Cuốn 2 - Chương 19-20	92
17. Cuốn 2 - Chương 21-22	97
18. Cuốn 2 - Chương 23-24	103
19. Cuốn 2 - Chương 25	109
20. Cuốn 2 - Chương 26	115
21. Cuốn 3 - Chương 01	119
22. Cuốn 3 - Chương 02	124
23. Cuốn 3 - Chương 03	127
24. Cuốn 3 - Chương 04	133
25. Cuốn 3 - Chương 05	139
26. Cuốn 3 - Chương 06	144
27. Cuốn 3 - Chương 07-08	150
28. Cuốn 3 - Chương 09-10	156
29. Cuốn 3 - Chương 11	163
30. Cuốn 3 - Chương 12	168
31. Cuốn 3 - Chương 13-14	174
32. Cuốn 3 - Chương 15-16	179
33. Cuốn 3 - Chương 17	184
34. Cuốn 3 - Chương 18-19	192
35. Cuốn 3 - Chương 20-21	198
36. Cuốn 3 - Chương 22-23	204
37. Cuốn 3 - Chương 24	210
38. Cuốn 4 - Chương 01-02	213
39. Cuốn 4 - Chương 03-04	219
40. Cuốn 4 - Chương 05-06	225
41. Cuốn 4 - Chương 07-08	232

42. Cuốn 4 - Chương 09-10	239
43. Cuốn 4 - Chương 11-13	246
44. Cuốn 4 - Chương 14-15	253
45. Cuốn 4 - Chương 16-17	258
46. Cuốn 4 - Chương 18-19	265
47. Cuốn 4 - Chương 20-21	272
48. Cuốn 4 - Chương 22	279
49. Phiên Ngoại	283

Sự nham hiểm của Tiêu Đồ



Giới thiệu

Cơ thể anh rất yếu ớt, anh mắc phải chứng bệnh tim có lỗ hổng [1] bẩm sinh. Tim đã có lỗ hổng khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-nham-hiem-cua-tieu-do>

1. Cuốn 1 - Chương 01-03

Cuốn I «Trong Trái Tim»

Chương 1

Năm 1991, Duy Duy được năm tuổi.

Cết tuổi thơ của người khác ra sao, có thể đầy ắp tiếng cười vui vẻ nhưng tuổi thơ của cô tràn ngập ưu thương. Lúc nào cô cũng cảm thấy mình mắc phải chứng bệnh trầm cảm.

“Mỹ Lệ! Anh van xin em, đừng đi!” Cha nắm chặt lấy túi hành lý xách tay của mẹ, cất giọng cầu khẩn.

Mẹ cô có một cái tên rất đẹp: Mỹ Lệ.

“Anh Hùng! Anh cũng biết rồi đó, giữa chúng ta không có cách nào sống chung được nữa.” Mẹ hoàn toàn phớt lờ những giọt nước mắt của cha đang rơi xuống, quyết liệt đẩy tay cha ra.

Cha cô có một cái tên rất oai phong: Anh Hùng.

Anh Hùng – Mỹ Lệ, thật là một sự kết hợp hài hòa nhưng cha mẹ cô không có hạnh phúc. Không đúng! Bọn họ từng có những tháng ngày hạnh phúc, có điều dấu vết của những ngày tháng đó cô chưa kịp tham gia vào.

Duy Duy chỉ nhìn thấy hai người luôn cãi nhau, rồi van xin bỏ qua, lại cãi nhau rồi van xin bỏ qua...

Mỹ Lệ – mẹ cô thật xinh đẹp, cao 1m70 dáng người chuẩn như một người mẫu, tóc dài uốn quăn nhìn rất lãng mạn và đôi mắt to như biết nói. Một người phụ nữ sắp ba mươi tuổi, nhưng trông vẫn như một con

búp bê Barbie tinh xảo. Nếu không phải mẹ thích nở nụ cười tươi như hoa đối với những người đàn ông xa lạ khác, thì Duy Duy cũng sẽ yêu mẹ như yêu thích con búp bê Barbie.

“Mỹ Lệ, anh yêu em, xin đừng vứt bỏ anh như thế.” Cha bật khóc, tiếp tục những lời cầu xin đau khổ.

Anh Hùng – cha của cô, tướng mạo không uy phong lắm liệt. Cao chỉ có 1m62, bị cận thị nặng, bờ vai mong manh yếu đuối.

“Anh cút đi, đừng có bám theo tôi nữa.” Mẹ hét lên, vung tay ra tát tới tấp lên mặt cha.

Có lẽ do thua kém về chiều cao nên cha cô yếu thế. Duy Duy không thể nhắm mắt làm ngơ, liếc nhìn thì đã thấy cha mình sắp bị mẹ đá văng vào vách tường rồi.

“Nếu em bỏ anh... anh sẽ chết cho em vừa lòng.” Cuối cùng cha cô vừa khóc vừa hùng hồn tuyên bố.

“Vậy anh đi chết đi! Anh dám nói thì phải dám làm đó!” Mẹ nắm lấy cổ cha lôi đến bên cửa sổ, phía dưới đó là con đường

“Á!” Cha rất sợ độ cao, vừa bị mẹ kéo đến đã ngồi thụp người xuống, khóc lóc nỉ non.

Haiz, than ôi! Nhìn đến cảnh này, Duy Duy không còn quan tâm nữa, đem ánh mắt trở lại tiếp tục xem phim chú mèo máy ‘Đô-rê-mon’.

Nếu Duy Duy có thể làm chú mèo máy Đô-rê-mon, cô sẽ biến cha mình cao hơn, lớn thêm, để cha không còn bị nắm tay của mẹ làm cho run rẩy nữa. Cô sẽ truyền cho cha nhiều sức mạnh, có thể làm một người nắm quyền. Thế nhưng loại tưởng tượng này, Duy Duy đã quyết định từ bỏ lâu lắm rồi.

“Em không nhất thiết phải rời đi, phải chăng em muốn đi theo gã đàn ông khốn nạn kia? Anh ta tốt lành gì đâu? Anh ta là người đã có vợ rồi, anh ta chỉ muốn vui đùa với em mà thôi.” Cha sụp đổ hét lớn.

Những lời nói sắc sảo như thế nhưng chỉ làm cho Duy Duy nhăn mày, cô mở tiếng TV lớn hơn. Người đàn ông khốn nạn trong miệng cha vừa thốt ra, chính là chú Tiêu.

Mẹ là tình nhân của ông ấy. Chú Tiêu cao lớn, đẹp trai, mạnh mẽ nam tính lại giàu có. Hai người quen nhau không bao lâu đã hăm sâu trong bể tình say đắm, dường như muốn lập tức biến thành một đôi chim liền cánh, một thân cây liền cành.

Thậm chí mẹ còn vụng trộm dắt cô cùng đi ăn cơm với chú Tiêu vài lần. Duy Duy không cảm thấy bất ngờ, thật sự không có bất ngờ, bởi vì chú Tiêu chẳng phải là người đàn ông thứ nhất mà cô từng gặp qua.

“Tôi yêu anh ấy.” Mẹ cô biện hộ cho bản thân mình.

“Em yêu anh ta sao? Em yêu anh ta cái gì? Không phải là em chỉ yêu tiền của anh ta ư?” Trái tim cha tan nát, khó chấp nhận được vấn đề.

“Không, tôi còn yêu sự cường tráng của anh ấy nữa! Anh ấy không như anh, chỉ cảm lạnh bình thường thôi cũng kéo dài cả tháng. Anh yếu đến mức độ, người đàn bà sống chung với anh cũng xem như một góa phụ!” Mẹ cô lạnh lẽo, nhấn mạnh hai chữ ‘cường tráng’.

Sắc mặt của cha cô xám lại như tro.

Năm tuổi bé bỏng như Duy Duy thật sự không hiểu hết ý nghĩa của hai chữ ‘cường tráng’, cô cũng không hiểu hàm nghĩa của hai chữ ‘góa phụ’ ra sao. Cô chỉ biết rằng, nếu một người đàn ông không mạnh mẽ, phụ nữ sẽ không yêu. Nếu có say mê thì sau nà cũng sẽ giống như mẹ cô, đi tìm một ông chú cao to, mạnh mẽ để bù lại sự thiếu hụt này.

Thật ra cha mẹ cô đã từng yêu nhau thắm thiết. Cha hay nói rằng, khi mẹ ngồi sau yên xe đạp ông chở, mẹ luôn nở nụ cười tươi như đóa hoa. Duy Duy không dám tàn nhẫn mở miệng nói cho cha mình biết, mẹ ngồi sau chiếc xe hơi nhập khẩu sang trọng của chú Tiêu cũng nở nụ cười đến thật xinh đẹp, thoải mái.

Tình yêu đẹp đẽ của người phụ nữ chỉ có một thời kì, nếu muốn được yêu thương che chở phải cần có một vòng tay đủ mạnh mẽ ôm ấp mới có thể nở hoa. Đây chính là lời dạy của mẹ cô.

“Các người, các người...” Cha chưa xốt nói không ra tiếng, bởi vì mẹ cô nói thẳng không một chút xấu hổ.

Trong truyện ‘Dôremon’, nhân vật ‘Nôbita’ yếu đuối luôn bị bạn bè bắt nạt. Duy Duy cảm giác giờ đây cha mình đáng thương giống nhân vật ấy. Ngồi trong không gian yên tĩnh, cô nghĩ cô sẽ tuyệt đối không chọn làm Nôbita. Nếu được quyền lựa chọn, cô sẽ lựa chọn làm người bắt nạt Nôbita.

Tiểu Mỹ là hàng xóm cũng là bạn thân của cô, cha của Tiểu Mỹ chính là người thích ‘bắt nạt Nobita’, khi cô cất tiếng gọi chú bằng chú Khải, chú cười rộ lên rất dữ tợn, tính cách chú lỗ mãng như một con tinh tinh to lớn trong rừng sâu chạy xuống núi. Nhưng tình cảm giữa chú và dì Khải rất tốt, ở trước mặt bọn họ, chú Khải luôn tự động giảm âm lượng giọng nói của mình xuống, tránh gây sợ hãi cho Tiểu Mỹ. Cô thích một người đàn ông như chú Khải.

“Duy Duy! Chúng ta đi thôi con.” Mẹ ra quyết định thật nhanh.

Duy Duy tắt TV, vâng lời đứng lên.

“Không! Không thể được! Em... em... em còn dám bắt con của anh đi nữa sao?” Cha đã hoàn toàn suy sụp.

“Tôi có hỏi qua ý của Duy Duy rồi, nó đồng ý đi theo tôi.” Mẹ cô hừ lạnh.

“Không được, không được!” Cha lắc đầu liên tục.

“Duy Duy là tất cả những gì quý giá anh có.”

“Tất cả những gì quý giá anh có thì sao? Anh nuôi sống nó nổi không?” Mẹ thốt ra những lời nói sắc bén, khinh bỉ.

“Dựa cả đồng bạc các tiền nhuận bút hàng tháng không đủ nhét kín kẻ răng của anh, anh lấy gì để nuôi sống con, để lo cho con đi học?”

Cha là một nhà văn, dựa vào viết truyện để kiếm sống. Khi sáng tác một câu chuyện xúc động nào đó, cha hòa mình vào tác phẩm, cùng khóc, cùng cười. Thậm chí khi viết đến đoạn gây chấn động làm cho người ta tức giận, cha cũng đập phá luôn đồ trong phòng.

Duy Duy nhìn thấy rất sợ hãi, rồi sau đó mẹ bắt đầu nguyên rửa cha.

Bọn họ đã từng có tình yêu, thật sự đã từng yêu nhau. Mẹ xinh đẹp như thế, nếu không yêu tài hoa của cha làm sao có thể tiến đến hôn nhân với cha được? Nhưng tình yêu ấy không đủ mạnh, đôi vai bạc nhược của cha không đủ để che chở, làm cho tình cảm ngày càng héo rũ.

Duy Duy ghét cay ghét đắng những người đàn ông yếu đuối. Cho dù khi cha xuất bản thành công một tác phẩm nào đó, luôn ôm cô vào lòng, hôn lên đôi má phúng phính của cô và nói.

“Duy Duy! Duy Duy à! Cực cưng đáng yêu của cha! Trái tim của cha... Cha rất yêu con.”

Duy Duy không thích cuộc sống như thế. Cô muốn một người cha giống như chú Khải, có đôi tay vững mạnh để hấp thu hết sự sung sướng chân thành của mình.

“Đừng đi! Đừng đi, xin đừng đi mà.” Tiếng cha đau khổ phía sau hét to lên ngăn cản.

“Thứ đàn ông vô dụng.” Mẹ khinh thường phỉ nhổ cha.

Mẹ dùng sức đập mạnh vào cánh cửa nhà. Cuối cùng Duy Duy cũng nhìn thoáng qua cha, đôi mắt ngây thơ to tròn đỏ ửng lên, nói.

“Cha ơi! Duy Duy cũng yêu cha lắm.”

Sau khi lưỡng lự vài giây, Duy Duy gạt nước mắt, cúi đầu bước theo mẹ. Mỗi bước chân cô quay đầu lại nhìn cha một lần, nhưng vẫn phải dũng cảm đi về phía trước.

Chương 0”>

Cùng năm đó.

Tiêu Đồ cảm thấy cuộc sống của mình quá bi kịch. Anh có một người cha phong lưu trắng hoa, và một người mẹ mắc chứng trầm cảm luôn có những hành động cuồng loạn.

Nhà của anh lúc nào cũng có tranh cãi, chẳng hạn như bây giờ.

Rõ ràng trên bàn có chiếc bánh sinh nhật. Anh đang chuẩn bị thổi tắt những ngọn nến, vui sướng chuẩn bị cùng cha mẹ hát bài chúc mừng sinh nhật nhưng khi chiếc bánh vừa được cắt thì...

“Anh không thể chuyển đi.”

“Không liên quan đến chuyện của cô.”

“Tại sao lại không liên quan chứ? Em là vợ của anh mà!”

“Cô đúng là vợ tôi nhưng cô là người do cha mẹ tôi chọn, chúng ta lấy nhau chỉ vì lợi ích mà thôi. Tốt nhất là chuyện của ai người đấy lo đi.” Tiếng nói của cha thật không kiên nhẫn.

“Tiêu Tuấn! Anh thật sự không có lương tâm.” Sự thờ ơ của cha làm cho mẹ càng thêm điên cuồng chỉ chiết không ngớt.

“Nếu năm đó không có gia đình em giúp đỡ, làm sao anh vượt qua được cửa ải khó khăn...”

“Vì vậy, tôi mới không để cho bất kì người phụ nữ nào ngồi vị trí của cô. Đây là điều duy nhất tôi có thể làm, đừng đòi hỏi nhiều hơn nữa.” Cha ngắt lời mẹ, giống như một người qua cầu rút ván, giọng nói như đã cạn kiệt kiên trì.

Tiêu Đồ lạnh lẽo ngồi nhìn cảnh tượng này.

“Không để bất kì người phụ nữ khác ngồi vào vị trí của em? Vậy mà bây giờ anh chuẩn bị chuyển đi ra ngoài sống chung với kẻ khác.” Làm sao bà có thể chịu đựng được? Làm sao có thể kiên nhẫn chứ?

Trong lúc mẹ cố gắng lôi kéo thì cha tức giận hất ngã mẹ nằm trên mặt đất. Ông lạnh lùng xoay người, nhìn thấy đứa con trai đang đứng phía sau, trên gương mặt còn bưng bưng giận dữ của ông lại hiện ra vẻ bối rối.

“Cha có muốn ăn bánh ngọt không?” Tiêu Đồ lạnh lẽo hỏi như không thấy việc gì cả.

Anh đã tám tuổi, nhưng thân hình nhỏ bé như một đứa trẻ bị suy dinh dưỡng. Khuôn mặt anh nhỏ nhắn, cằm nhọn, mái tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn... tất cả những điểm ấy gợi cho người ta một cảm giác nhu nhược yếu đuối không nói được thành lời.

Vừa thoáng thấy đứa con trai yếu ớt, trái tim Tiêu Tuấn vốn dĩ lạnh lẽo ngay lập tức đã mềm nhũn.

“Tiểu Đồ ngoan, cha sẽ đi ra ngoài ở...” Muốn nói tiếp tục, nhưng ông bất an khi nhìn thấy ánh mắt yên tĩnh không gợn sóng của con mình.

Sức khỏe của Tiêu Đồ rất kém, bác sĩ đã căn dặn tránh làm cho anh chịu những chuyện kích thích. Nhưng anh đã là đứa trẻ tám tuổi rồi, sao có thể không hiểu tình trạng của cha mẹ mình? Tiêu Tuấn thoáng chút do dự, ông vội vàng mở bóp lấy một xấp tiền ra, nói:

“Tiểu Đồ à! Con thích cái gì? Nếu con thích thứ gì thì cứ mua đi...” Ông thật sự rất muốn bù đắp cho con.

Đối với đứa con trai độc nhất không hề quấy khóc này, lòng của Tiêu Tuấn cảm thấy thật tội lỗi. Nhất là giờ đây, khi con trai mím môi nhìn xấp tiền trước mặt, không hề rằng nói lời nào, càng làm cho ông chảy mồ hôi ướt đẫm.

Bản tính của đứa trẻ tám tuổi này, khiến người ta không thể đoán ra nó nghĩ đến cái gì. Đang tức giận sao? Nó trưởng thành sớm, tính cách cứng rắn nhưng bề vai gầy yếu làm người ta nhìn thấy thật đau xót.

Tiêu Tuấn kéo hành lý đi ra, nhưng không thể cưỡng lại một thoáng do dự, có lẽ... có lẽ... nên vì con...

“Tiểu Đồ! Mau nói đi, nói không cho cha con rời khỏi! Nếu cha con dám vứt bỏ chúng ta, con sẽ vỡ tim ra mà chết.” Mẹ vừa đẩy vừa ra lệnh cho anh.

Lại tới nữa rồi? Lấy đứa con trai có trái tim bệnh tật ra làm con át chủ bài đe dọa ông? Việc này thật sự làm người ta chán ghét. Bỗng dưng một sự tức giận nẩy lên trong đầu, tia lưỡng lự trong ánh mắt của Tiêu Tuấn tắt ngấm, bàn tay đang buông lỏng ngay lập tức nắm lấy túi hành lý kéo đi.

Tiêu Đồ thu hết sắc mặt thay đổi của cha vào trong tầm mắt của mình.

“Cô thật sự là con cáo già.”

“Anh quay lại, trở về ngay với em đi.”

“Nếu anh không trở lại, mẹ con em sẽ chết cho anh sáng mắt.”

Sau đó mẹ có dậm chân hét to gọi nhỏ, cha vẫn cương quyết rời đi, để lại sau lưng bóng dáng hai mẹ con anh. Cha bước đi vội vã không quay đầu nhìn lại, nếu như ông quay đầu chắc chắn sẽ thấy ánh mắt của Tiêu Đồ lóe lên tia mỉa mai. Cả trái tim anh đau đớn, chua xót.

“Tại sao mày không giúp mẹ hả? Vì sao không giữ cha lại? Ông ta cảm thấy có lỗi với mày, chỉ cần mày mở miệng ra nói, chỉ cần mày giống như trước kia giả vờ phát bệnh là ông ta nhất định sẽ ở lại.” Mẹ bắt đầu lớn tiếng rít gào, quát tháo anh.

Anh ghét sự sắp đặt, anh mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn nhà lấy tay xoa ngực, yên tĩnh chờ cho nỗi đau thương từ từ rời xa mình.

oOo

Từ ngày cha bỏ đi, ngoại trừ những khoản tiền chu cấp cố định hàng tháng cho mẹ con anh sinh sống, cha không trở về nữa. Mẹ chờ đợi trong nỗi mòn mỏi tuyệt vọng đã bắt đầu khóc lóc không ngừng, thậm chí còn làm tổn thương bản thân mình.

Mẹ đã mắc phải chứng trầm cảm sau khi sinh anh ra đời, thật ra đây chỉ là loại bệnh tâm lý thường gặp. Nếu gia đình quan tâm săn sóc thì có thể chữa khỏi, nhưng người mẹ yêu nhất, trời sinh bản tính đa tình, hết lần này sang lần khác dùng hành động khiêu khích bà.

Những ngày sau đó, không biết mẹ nghe được từ đâu mà dốc lòng hướng Phật, cầu mong cho mọi chuyện mơ ước đều thành sự thật, vì vậy cả nhà lúc nào cũng nhang khói mịt mù. Mẹ cả ngày cứ thấp nhang đốt nến, mà bệnh của anh bắt đầu chuyển biến xấu. Thậm chí xấu đến mức độ anh không thể tiếp tục đến trường được nữa.

Càng ngày anh càng cảm thấy khó thở, sắc mặt đã xám ngắt... Sau những ngày ảm đạm, cha cũng có gọi điện thoại tới hỏi han nhưng mỗi lần mẹ biết được đều cướp lấy điện thoại, lạnh lùng cúp đi. Thời gian anh ngủ bắt đầu nhiều hơn, tinh thần của mẹ càng xuống dốc và hỗn loạn nhiều thêm.

Cho đến một ngày trong lúc anh đang ngủ, bàn tay cảm thấy một trận đau nhức, đau đến nỗi anh phải thức tỉnh. Toàn bộ căn nhà đều bị bịt kín mít, xung quang bốc lên mùi khét khó chịu.

Mẹ giữ chặt lấy anh, những móng dài bén nhọn đâm vào lòng bàn tay anh đau đớn. Bên ngoài những tiếng ‘tá’ của than củi vang lên, cả người anh đều không còn thở nổi.

Mẹ vẫn ngồi bên cạnh anh như cũ, cổ tay bà có vết cắt. Tuy rằng không sâu nhưng vì thời gian chậm chạp trôi qua khiến cho bàn tay của đứa con trai mình thấm ứ một mảnh, máu trên tay anh biến thành ‘con sông nhỏ’ tí tách chảy xuống nền nhà.

“Tiểu Đồ à! Mẹ đã nói qua với cha con rồi, nếu ông ấy không về nhà, mẹ sẽ mang con đi.” Bà dùng bàn tay sạch sẽ khắc dấu dàng vuốt mái tóc anh.

Bà sẽ thắng, nhất định thắng! Phật tổ từ bi sẽ phù hộ cho cái chết của mẹ con bà!

Ngực bên trái của anh đau đến mức xuất mồ hôi hột, chưa bao giờ từng có đau đớn nghiêm trọng như hôm nay. Ngay cả tiếng kêu cứu, anh cũng không cất lên được.

“Tiểu Đồ! Nếu mẹ thật sự chết đi, con phải nhớ cho kĩ là ai đã làm hại chúng ta ra nông nỗi này.” Chính là con hồ ly tinh kia.

Không ai hại chết bà cả, chính là bà tự hại chết mình! Sắc mặt của anh bắt đầu tím ngắt, muốn mở miệng hét lên nhưng không cách nào làm được.

“Tại sao con không chịu giúp mẹ, ở trước mặt cha giả vờ đau bệnh một chút hả?” Đến lúc này sắc mặt mẹ đã trắng như tờ giấy, mà bà vẫn nhẹ giọng chỉ trích anh.

Anh không cần sự sắp đặt này, anh không muốn! Dùng nước mắt để níu chân một người, không phải là cách làm thông minh!

“Tiểu Đồ à! Chờ sau này con lớn lên, biết yêu thương một người, mà cô ta đùa giỡn trước tình cảm của con, rồi con sẽ tìm mọi cách để giữ chân cô ta lại... Nếu thật sự có một ngày như vậy, mẹ ở trên trời sẽ cười nhạo con!” Trên khuôn mặt của mẹ thoáng lướt qua tia mỉa mai.

Thật là một sự trả thù trở trêu! Bởi vì con trai không hiểu được lòng bà, bởi vì con trai khinh thường bà muốn đưa con đứng chung một trận chiến.

Lòng như xát muối, ngực như ngừng đập, cả trái tim anh như đang chết từ từ... Nhưng cha anh đã không xuất hiện.

Chương 3

Duy Duy theo mẹ chính thức bước vào ở trong ngôi nhà lớn mới mua của chú Tiêu. Ông rất giàu có, những năm đầu tiên của thập niên 90, kinh tế Trung Quốc mới bắt đầu tăng trưởng nhưng chú Tiêu đã là một nhà tư bản giàu có nổi tiếng trước đó rất lâu rồi.

Với những người khác xe đạp vẫn là phương tiện đi lại chính, nếu có xe máy cũng đã vô cùng hãnh diện thì ông đã đi bằng xe hơi. Trong nhà chú Tiêu rất tiện nghi, phòng khách có TV màn hình lớn, có điện thoại di động, có máy điều hòa nhiệt độ... Tất cả mọi thứ trong nhà, đối với Duy Duy đều mới mẻ.

“Duy Duy, nghe mẹ dặn này! Con nhất định phải thật ngoan ngoãn, nghe chưa? Ngoài ra con không được đi về phía đông của cái sân kia nhé.” Mẹ nhắc nhở thêm một lần nữa, sợ con gái hủy hoại đi ‘tiền đồ’ của mình.

Nửa năm trước đây, chú Tiêu đã khôi phục tình trạng độc thân do vợ qua đời, cuộc sống bắt đầu muôn màu muôn vẻ, quanh ông có rất nhiều phụ nữ bám theo. Đã qua cái thời kì mới mẻ, yêu hay không yêu chẳng còn quan trọng nữa. Sở dĩ mẹ vẫn còn có chỗ đứng trong ngôi nhà này, vì bà là người biết thức thời, gió chiều nào xuôi theo chiều đó.

Trước kia ở nhà Duy Duy quen nhìn mẹ la hét như sư tử Hà Đông, bây giờ khắp mọi nơi đều chỉ thấy mẹ đối với chú Tiêu vâng lời, chiều chuộng. Con người sống trên đời này đều có khắc tinh, cha là khắc tinh của mẹ và một người khác là khắc tinh của bà.

Cái sân phía đông đó nghe nói như một lãnh thổ riêng biệt, có bảo mẫu, có người làm vườn và có cả đầu bếp. Ở trong đó là đứa con trai duy nhất đang dưỡng bệnh của chú Tiêu.

Nghe nói anh ta suýt chết vì ngộ độc khí carbon.

Nghe nói anh ta bị bệnh tim rất nặng.

Nghe nói anh ta rất khó tính.

Tính cách của Duy Duy rất hoạt bát, có đôi khi cũng thích mấy trò nghịch ngợm.

Ví dụ như lúc mẹ và chú Tiêu đang ‘âu yếm’, cô giả bộ dụi mắt kêu lên sợ bóng tối, rồi chui thẳng vào giữa bọn họ

Ví dụ như khi mẹ sắm vai một người phụ nữ đảm đang dịu hiền, cô lại cố ý lấy que diêm đốt vào cổ tay áo chú Tiêu một lỗ nhỏ, sau đó xếp chiếc áo ngăn nắp bỏ vào đồng hồ mẹ mới vừa ủi xong.

Thậm chí mẹ có chút hối hận đem theo cô vào căn nhà mới này. Bởi vì bà bắt đầu có chút hoài nghi, Duy Duy đi theo chỉ muốn nghịch ngợm, phá phách.

Chú Tiêu muốn tạo một môi trường sống thoải mái để con trai dưỡng bệnh, vì vậy ở khu sân phía đông có xây dựng một hồ nuôi cá, một máng trượt, một rừng cây và cả một vườn bách thú nhỏ.

Trẻ con luôn thích tìm hiểu, đặc biệt Duy Duy đối với bất cứ thứ gì cũng tò mò muốn biết. Rồi một ngày nào đó, cô không ngăn được sự dục dắn nên lặng lẽ đi vào khu sân ở phía đông.

Nơi này rất tĩnh lặng, đẹp không sao tả xiết, nó giống như thiên đường dành cho những đứa trẻ. Vì vậy Duy Duy leo lên máng trượt phá phách, bò lên pháo đài nhảy nhót nghịch ngợm, chạy thẳng vào rừng cây trên đùa chim cú mèo, đuổi theo con sóc nhỏ... tất cả các hoạt động chỉ có một mình. Vui đùa thỏa thích xong, cô mệt mỏi ngã người trên thảm cỏ xanh bên cạnh nằm xuống.

Các trò chơi thật vui vẻ quá nhưng quá cô đơn. Từ sau khi rời nhà đến giờ, Duy Duy vẫn luôn cảm thấy mình thật cô độc.

Cô phải mông đống dậy. Được rồi! Mặc dù ở đây rất đẹp nhưng cô không thích sự lạnh lẽo, yên tĩnh ở đây. Thà rằng cô phải đi một đoạn đường dài, đến chơi với những bạn nhỏ nghèo nàn trong hẻm còn hơn...

Vừa chuẩn bị lùi về, cô quay đầu lại thì thấy trong hành lang có một bóng hình nhỏ bé đứng đó. Mái tóc ngắn ngang vai mềm mại, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng và dùng ánh mắt thản nhiên không gợn sóng nhìn chăm chú vào cô.

Có phải bạn ấy cũng lên vào đây chơi giống như cô không nhỉ? Thật là một người đẹp nha! Làn da trắng nõn, đôi mắt đẹp như muốn lấy mạng người, chiếc mũi thanh tú, khí chất yên tĩnh đẹp đẽ như hoa lan rừng.

“Xin chào!” Duy Duy nở nụ cười ngọt ngào, đi về phía người bạn mới.

Đi đến gần mới thấy hai người cao bằng nhau, có lẽ họ cùng trang lứa tuổi, phải không?

Anh không lập tức nở nụ cười hiền hòa như cô, mà dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào cô bé xa lạ dám xâm nhập vào bờ cõi chỉ thuộc riêng anh. Nơi này có hoa, có cỏ nhưng không có ‘sinh vật’ biết nói, nghịch ngợm như cô.

Anh thừa nhận rằng mình rất cô đơn, khi cô bé này mới bước vào anh đã phát hiện ra. Vì quá cô độc nên anh có lòng tốt ngầm đồng ý để cô ở địa bàn của mình ‘giương oai, diễu võ’.

“Bạn tên gì vậy?” Duy Duy thân thiện hỏi.

Bóng dáng của anh lặng lẽ một mình, dường như rất cần một người yêu thương. Vì vậy, cô sẵn sàng làm bạn với anh.

Anh mím môi, đang đoán thử cô đến từ nơi nào.

“Mình tên là Chu Duy Duy.” Cô tự mình giới thiệu trước.

“Tôi tên là Tiêu Đồ.” Hơi bất đắc dĩ nhưng anh cũng trả lời.

Tiểu Thỏ sao? Tên dễ thương quá.

“Xin chào chị Tiểu Thỏ.” Duy Duy giơ tay ra, rất nhiệt tình hoan nghênh người bạn mới.

Chị Tiểu Thỏ? Đôi mắt của anh chìm xuống im lặng.

2. Cuốn 1 - Chương 04-05

Chương 4

“Chúng ta cùng nhau khua mái chèo, hợp sức đẩy chiếc thuyền lướt trên ngọn sóng.”

Tiếng ca non nớt vang lên từ trong rừng cây. Giọng hát trong trẻo như tiếng chuông bạc, giai điệu vui vẻ của bài hát thiếu nhi thật động lòng người.

Anh thả quyển sách trong tay, bước xuống giường đi đến bên cửa sổ bằng đôi chân trần. Đây là bài hát dành cho thiếu nhi rất phổ biến. Trong trường học anh đã từng nghe nhiều bạn hát qua, nhưng chưa bao giờ nghe giọng hát trong veo đáng yêu như thế.

“Những đàn cá lặn lẽ bơi trong nước, nhìn chúng ta ca hát vui vầy...” Cô hát mới được một nửa, phát hiện anh đang nhìn mình, đôi mắt cô sáng lên, vừa vẫy tay vừa chạy nhanh về phía anh.

Khi chạy mái tóc cô bay bay trong gió thật dễ thương, đôi mắt cô lấp lánh suýt nữa làm anh chết chìm trong đó, nhưng câu nói tiếp theo của cô làm anh khó chịu...

“Chị Tiểu Thỏ ơi!” Cô vui mừng chào hỏi.

Bốn chữ vừa thốt ra từ miệng cô khiến anh mím chặt môi, cau mày im lặng. Sắc mặt anh vốn đã tái nhợt bây giờ càng thêm khó coi. Bởi vì cô bạn bé nhỏ này ánh mắt có vấn đề hoặc bị mù rồi, làm sao anh là ‘chị gái’ được?

Anh công nhận việc từ bé thân thể mang bệnh, mẹ nghe lời một vị thầy bói xỏ bên tai trái một lỗ nhỏ. Mặc khác, sáu tháng qua tóc của anh đã dài đến vai vì chưa cắt. Anh lại có một đôi mắt đẹp hơn con gái, cho nên mọi người nhận sai cũng không có gì đáng kì lạ.

“Tiểu Thỏ à! Tặng cho chị đây! Em đặc biệt hái cho chị đó.” Trên tay cô cầm một bó hoa dại màu trắng, ánh mắt long lanh lộ ra tia hâm mộ, hoa đẹp mà người còn đẹp hơn.

Anh nhìn chăm chú vào những bông hoa quen thuộc trên tay cô, loại hoa này có nguồn gốc từ Tunisia [1], trong vườn nhà anh mùa này mới có vài đóa vừa kịp nở. Mặc dù nó xấu xí như con vịt, nhưng anh yêu thích nhất những đóa hoa màu trắng nhỏ này. Nó cũng giống như cuộc đời của anh.

Đây chính là hoa của anh trồng! Có phải Chu Duy Duy ăn trộm nó không? Cô ta chết chắc rồi!

Thật ra, ngày hôm qua khi biết được tên họ của cô, anh đã đoán biết được lai lịch cô rồi. Anh nghĩ không bận tâm đến...

Anh rầu rĩ lấy tay xoa ngực, nơi đây có một loại cảm giác mê muội nảy sinh. Từ ngày mẹ qua đời cho tới bây giờ, anh không rơi một giọt nước mắt nào cả, càng không giống như những đứa trẻ sống trong hoảng loạn...

Anh biết bản thân mình hình như không chịu ảnh hưởng bất kì điều gì, làm mọi người sau lưng phê phán anh là người máu lạnh vô tình. Nhưng đâu có ai biết được, nếu anh muốn sống tốt thì phải học cách vượt qua bi thương. Vì vậy, anh phải trở nên kiên cường và

Khi hít phải một lượng khí carbon lớn sắp dẫn anh đến cái chết, anh đã tự nói với bản thân rằng: Không cần để ý đến bất kì người nào cả! Muốn sống sót, phải tự nhờ vào mình.

Anh đứng trong phòng, cô đứng ngoài cửa sổ. Rõ ràng hai người cao bằng nhau nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy mình hơi e dè trước anh.

“Tại sao muốn tặng hoa cho tôi?” Tuy nhiên khi anh mở miệng, tiếng nói vẫn nhẹ nhàng mềm mại.

Đây là thói quen, thật sự là một thói quen khó sửa. Từ nhỏ mẹ luôn áp bức anh phải dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với cha, lấy sự triu mến ngọt ngào buộc cha phải từng phút một ở lại.

Trâu con mới sinh không biết sợ hổ dữ, hướng hồ gì trước mặt lại là con hổ nhỏ ‘yếu ớt’. Mới hôm qua thôi cô gọi ‘chị’ bằng một tiếng chị gái đã bị đối xử lạnh nhạt, nhưng Duy Duy không có ghi hận trong lòng.

Khi chị Tiểu Thỏ nói chuyện, gương mặt trắng nõn xinh đẹp còn hoàn hảo hơn so với mẹ! Khi ‘chị’ nhíu mày, làm cho người ta muốn đem ánh mắt ưu sầu của ‘chị’ xóa bỏ đi, muốn đem ‘chị’ bảo vệ thật tốt.

Cô thật sự rất muốn làm bạn với ‘chị’. Vì Duy Duy cảm thấy ‘chị’ ở trong khu vườn này thật cô đơn và vì có ‘chị’ mà cô không còn cô độc nữa.

“Bởi vì em thích chị và muốn làm bạn tốt với chị.” Câu trả lời của cô thật đơn giản, không hề giả tạo.

Chỉ cần chị Tiểu Thỏ nhận bó hoa này thì từ nay về sau bọn họ sẽ là những người bạn tốt!

Ánh mắt anh lóe lên một tia khó đoán, vì vậy anh từ từ đưa tay tiếp nhận bó hoa của cô.

“Tôi cũng muốn tặng một món quà cho cậu, nhưng phải làm sao bây giờ, sức khỏe tôi không được tốt lắm...” Anh nhăn đôi chân mày lại, lộ ra vẻ buồn rầu.

Đã là bạn bè thì phải có tín vật trao đổi mới đúng.

“Không! Không cần đâu!” Duy Duy vội vàng lắc đầu.

Chị Tiểu Thỏ nhìn rất yếu ớt. Hôm qua bước đi có hai bước đã muốn té lên té xuống, làm sao có thể nghịch ngợm chạy trốn giống như cô chứ?

“Không! Tôi muốn tặng.”

Anh nhún mạnh, ánh mắt cậu hướng về phía vườn trái cây nơi có một gốc cây to nở hoa màu vàng. Anh cúi đầu nở nụ cười nhạt, nói tiếp:

“Duy Duy này! Cậu thích ngắm những bông hoa kia không?” Anh lấy tay chỉ cho cô thấy gốc cây đó.

Giọng của chị Tiểu Thỏ như làn gió mát, một tiếng gọi ‘Duy Duy’ thân thiết đã làm cho cô toàn thân mềm nhũn, trong lòng vui sướng nhưng Duy Duy cảm thấy hơi kì lạ. Giọng nói của chị Tiểu Thỏ rất trầm, không giống như tiếng nói rộn ràng và tươi sáng của cô.

Ngữ điệu này rất giống các cậu bé trai nhưng có liên quan gì đâu chứ? Chẳng phải tiếng nói của Tiểu Mỹ cũng ồm ồm như con vịt đó sao?

“Hoa đẹp quá đi.” Duy Duy mới năm tuổi cái gì cũng không hiểu, làm sao biết được chuyện hiểm ác của thế gian?

“Chị muốn tặng hoa cho em hả?” Cô đơn thuần hỏi.

Bỗng nhiên cô nhớ tới, khi tâm trạng của cha vui vẻ cũng hái hoa tặng cho Duy Duy, suy nghĩ đến đó thôi cũng làm cô cảm thấy buồn bã. Nhưng Duy Duy phải thật kiên cường, không muốn chịu nhục.

“Đúng vậy! Tôi muốn tặng hoa cho cậu.” Anh gật đầu, trên môi nở nụ cười nhạt như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó đang xảy đến.

“Nhưng những bông hoa đó xa xôi như sao trên trời...”

“Không sao cả, để em đi hái xuống.” Duy Duy vỗ ngực tự tin nói.

Trước khi cô chưa gặp được một con ‘Gấu lớn’, cô có thể làm một con ‘King Kong’ bên cạnh chị Tiểu Thỏ.

“Tốt quá.” Nụ cười tươi đã trở lại trên gương mặt anh.

Duy Duy vừa huýt sáo vừa chạy về phía gốc cây to có hoa vàng ấy. Nhưng làm sao bây giờ? Cô nhìn gốc cây chán nản, thân của nó thẳng tắp, cho dù cô là một con khỉ nhỏ cũng khó có thể mà leo lên được.

“Bên cạnh có cái thang kia.” Vẫn ngồi bất động phía sau, anh có lòng tốt

Mắt Duy Duy sáng lên, chị Tiểu Thỏ thật quá thông minh! Thế là cô ra sức leo lên chiếc thang, với tới những đóa hoa màu vàng ra sức hái xuống. Những đóa hoa màu vàng lắc lư trong gió, kiên cường không dễ dàng để cô ngắt đi...

“Ong...”

“Ong... ong.”

“Ong... ong... ong.”

Một đóm nhỏ màu đen bay ra, sau đó hai, ba, bốn... Duy Duy sững sờ chôn chân tại chỗ. Không thấy nơi đó có cái gì, nhưng cô nhìn rõ ẩn giữa những khóm hoa màu vàng là một hình thoi lung lay như sắp đổ...

Vừa rồi cô đã đánh trúng cái gì... ‘Bụp’ một tiếng, chiếc hình thoi rơi xuống dưới chân cô, sau đó một khối ‘vật thể’ không xác định đông nghịt dừng mãi bay ra...

“Trời ơi! Ong mật.” Duy Duy kêu lên thảm thiết.

Cô vừa xoay người chạy như điên về phía chị Tiểu Thỏ vừa hét lên:

“Chị Tiểu Thỏ ơi! Cứu em với.” Vậy mà cánh cửa vẫn khóa chặt im ỉm, ngay cả cửa sổ cũng đóng kín mít.

Xong rồi! Xong rồi! Xong rồi!

Anh nhàn nhã nằm trên giường, trong ngực rất thoải mái. Một bên tiếp tục đọc sách, một bên lắc đầu nở nụ cười thú vị.

Thật là một cô bé đáng thương, anh có nói cho cô biết chưa nhỉ? Một người bạn học cùng lớp dám coi anh là con gái, đã bị anh biến thành mặt người ta sưng như một con heo... Lòng thù hận của anh rất sâu, rất nặng.

Từ sau khi phát bệnh, điều duy nhất anh ham thích đó là đem sự khổ sở trút lên người những kẻ ngớ ngẩn.

~*

~[1] Tunisia: một nước cộng hòa ở Châu

Chương 5

Tết

trung thu là ngày gia đình đoàn tụ sum vầy.

Bởi vì ngày tết nên anh phải lộ hiện, nhưng toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối, anh chỉ im lặng cúi đầu ăn bữa cơm của mình. Cứ như thế làm bầu không khí càng thêm căng thẳng khó chịu.

Trên bàn có rất nhiều thức ăn, toàn bộ đều làm theo chế độ dinh dưỡng của anh. Ngồi đối diện là người phụ nữ cứ ăn một miếng thì cố che đậy cẩn thận sự khó nuốt của mình. Ngược lại, bàn tay người đàn ông luôn không rời điều thuốc, vì muốn con trai thoải mái mà vài tiếng đồng hồ đã không hút thuốc, chỉ yên lặng nhìn con ăn cơm.

“Có vừa miệng con không?” Cha hỏi anh.

Chế độ dùng thức phẩm nhẹ sẽ không tạo ra những chất làm cơ thể khó chịu. Đây là cách mà ông và người vợ qua đời từ nhỏ đã yêu cầu con trai sử dụng.

Cha là một người đàn ông đẹp trai, từng cử chỉ nhỏ thôi cũng tràn ngập phong độ cao quý. Mà diện mạo của anh lại giống mẹ, khuôn mặt tuấn tú làm người ta say mê nhưng quá mức gây yếu.

“Cũng được.” Anh nhẹ giọng trả lời.

Từ nhỏ anh đã rất ngoan ngoãn, ít nhất ở trong lòng của cha anh là một người con như thế. Vì vậy cha đối với anh ngày càng yêu thương, đặc biệt từ khi mẹ tự sát chết đi, cha càng thêm áy náy trong tội lỗi.

Các bác sĩ nói anh bị tác động kích thích bên ngoài và nội tâm bị thương tổn nặng khiến bệnh tình càng nghiêm trọng. Mỗi lần mẹ khóc lóc đòi tự sát, mọi người cho rằng mẹ đùa dai nhưng không ngờ mẹ làm thật, xém chút nữa giết chết luôn cả anh.

Ăn xong bữa tối chỉ như là nhiệm vụ. Anh vươn tay lấy giấy lau sạch miệng, nói:

“Con ng rồi, con về phòng đây.”

Cha muốn nói thêm gì đó lại chỉ im lặng. Rất khó để cả nhà cùng nhau ăn chung một bữa cơm, vậy mà hình như không tìm được đề tài để nói chuyện. Không biết từ khi nào con trai đối với ông ngày càng xa cách.

‘Búp bê Barbie Mỹ Lệ’ ngồi đó chỉ như vật trang trí. Cha ở trước mặt anh hoàn toàn không dám có những cử chỉ thân mật với những người phụ nữ, sợ làm anh nhớ tới những chuyện buồn bã khó chịu.

Con trai tỉnh lại trong bệnh viện, khi biết mẹ chết vẫn không quá khóc, bình thản đến mức làm ông rùng mình.

Tất cả các nghi lễ đã hoàn thành. Anh đứng dậy rời khỏi bàn, xếp chiếc ghế ngăn nắp, trong đôi mắt anh ẩn hiện một tia nhẹ nhàng.

Hôm nay cô bé như búp bê Barbie kia không có mặt, gây cho anh một chút bất ngờ. Không phải con búp bê nhỏ đó là con riêng của bạn gái cha hay sao? Tuy là con gái của bà nhưng có lẽ vì tuổi tác khác biệt nên ánh mắt hai mẹ con thật sự khác nhau rất nhiều.

Thấy con trai đột nhiên dừng chân, ánh mắt quét qua tình nhân của mình. Tiêu Tuấn cảm thấy xấu hổ, giả vờ ho lên một tiếng, trấn định nói sang chuyện khác.

“Mỹ Lệ à! Duy Duy có khỏe lên chút nào không?”

Ba ngày trước Duy Duy khóc lóc từ phía đông của khu sân chạy về, mặt mày có nhiều dấu chấm đỏ, co rút ngất đi. Thật làm cho người ta hoảng sợ, sau đó được bác sĩ kiểm tra và hỏi qua Duy Duy một số tình tiết mới biết được...

“Nó vẫn còn sốt.” Mỹ Lệ thở dài.

Tiêu Tuấn chợt dạ nhìn con trai, phớt lờ câu hỏi mình vừa cất lên.

Đi ra khỏi cửa, Tiêu Đồ nhìn ánh trăng bằng nét mặt thật chán nản. Sáng hôm nay cơ thể anh cảm thấy không thoải mái, toàn thân đau nhức. Tuy trước đó rất nhiều lần, mẹ bày mưu đặt kế để anh la lên đau đớn. Đến lúc cảm giác thật sự đau, thì ngược lại anh không than một tiếng với cha mình.

Đôi khi anh cảm thấy sức khỏe của mình đã quá yếu, chỉ sống được vài năm nữa thì hãy mặc sức mà chơi đùa. Chỉ một tiếng nuối là trong ký ức của anh, hình như chưa có một điều gì vui sướng để nhớ lại.

Than ôi! Cuộc đời nà thật chán ngán và bất lực.

“Trên ngọn núi sát biển kia có một đám yêu tinh màu xanh, chúng hoạt bát lại thông minh, chúng nghịch ngợm lại nhạy cảm, chúng tự do sinh hoạt trong khu rừng rậm rạp, chúng rất can đảm và vô tư! Oh! Một đám yêu tinh đáng yêu...”

Giọng hát thanh tao nhẹ nhàng từ bên trong cửa sổ vang ra. Rõ ràng đây là một giai điệu bài hát hạnh phúc, tại sao giọng ca lại tràn ngập niềm đau thương?

Sắc mặt nhàm chán Tiêu Đồ không thay đổi, nhưng bước chân lại di chuyển về phía căn phòng nơi phát ra tiếng hát.

Nghe nói cha để cho người tình chuyển vào nhà, nhưng bà và đứa con gái riêng cũng chỉ ở căn phòng nhỏ tại ngôi biệt thự rộng lớn này. Điều đó ám chỉ rằng: Bất cứ người nào, bao gồm cả người phụ nữ kia cũng chỉ có thể hưởng được của ngon vật lạ, tiền bạc sung túc... Nhưng muốn tiến thêm bước nữa, sẽ không có khả năng.

Dường như những người phụ nữ vây quanh cha không chấp nhận được sự thật này, luôn tự cho mình có ngày nào đó sẽ được một ‘cơ hội’.

Anh bước từng bước lên bậc thang, mỗi một bước chân anh đi thật chậm rãi, bởi vì...

“Oh... Đám yêu tinh dễ thương, chúng đồng lòng hợp sức sử dụng trí thông minh đánh bại công chúa phù thủy, chúng ca hát khiêu vũ vui mừng chiến thắng.” Bài hát rất thú vị nhưng tại sao trong lời ca của cô, nàng công chúa rất đáng giận?

Buồn bã hát xong câu cuối cùng của bài hát, Duy Duy thở dài lặng lẽ nhìn ánh trăng rơi nước mắt.

Nằm gai nệm mặt, đánh thẳng vào doanh trại của kẻ thù không thích hợp với chiếc đầu nhỏ bé như cô. Chỉ cần nhìn bộ dạng bi thảm bấy giờ, thì cô đã biết mình thất bại đến cỡ nào.

Cầm lấy chiếc gương nhỏ, soi khuôn mặt sưng vù như đầu heo của mình... Đây là mặt của cô ư? Làm sao có thể sưng đến mức mí mắt cũng không thấy?

Cô bình tĩnh cố gắng mở to đôi mắt miễn cưỡng nhìn đến những chấm đỏ trên da. Cả khuôn mặt đều sưng tấy, khắp nơi nổi những mụn nước nhỏ. Đây là cô hay sao?

“Hức... hức... hức! Cha ơi! Duy Duy muốn về nhà! Duy Duy không bao giờ muốn ở nơi này nữa! Duy Duy gặp phải người xấu.” Cô bụm mặt cất tiếng

Cô sai rồi, sai tuyệt đối! Cô không nên tự cho mình thông minh bỏ đi người cha đáng thương. Cô không nên vì sự cô đơn buồn tẻ của mình, mà bị công chúa phù thủy nham hiểm kia giả dạng thành một con thỏ nhỏ ngây thơ bất nạt.

“Cha ơi! Cha chờ đi, Duy Duy sẽ nhanh chóng quay về bên cha. Con không đi một mình mà còn nhất định sẽ mang theo mẹ trở về nữa.” Mặc dù cha có nhiều thứ không tốt nhưng vẫn là người cô yêu nhất.

Nghe nói cách đây vài ngày cha có đến cầu xin mẹ một lần nữa, muốn mẹ quay về nhưng bị bà từ chối, làm cô càng thêm buồn bã.

Cô muốn lật đổ vị trí của chú Tiêu, cô muốn bảo vệ ngôi nhà của mình. Nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ là một đứa bé với gương mặt nhỏ nhắn, bờ vai mong manh. Cô bậm miệng lại, lau những giọt nước mắt không ngừng rơi trên má mình.

Tuyệt vời, thật phần khích quá đi mất! Tại sao nhìn người ta bê bối như vậy, anh lại cảm thấy vui sướng như thế?

Tiêu Đồ cảm thấy rất thú vị. Từ nhỏ đến giờ, anh không thể chịu được sự kích động quá mức, nên mọi chuyện anh luôn giữ thái độ bình thản. Vậy mà thấy khuôn mặt sưng to như đầu heo của cô bé này, vừa khóc vừa nhìn mặt trắng giờ tay thốt ra lời thề, anh lại thấy hài hước không tả được?

Anh nhìn cảnh trước mắt, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra khóe môi đã nhếch cao lên, nở nụ cười lộ ra hai chiếc răng thỏ.

Duy Duy chuẩn bị đóng cửa lại thì thấy một bóng dáng rung rung đứng đó. Cô cố gắng mở mắt, cố gắng chịu đau, nhắm mắt nhìn về phía cầu thang... Lọt vào mắt cô là đôi má của ‘con thỏ nhỏ’ rung rinh như đang nở nụ cười xấu xí.

3. Cuốn 1 - Chương 06-08

Chương 6

Hai mắt của Duy Duy đột nhiên đỏ ngầu, trong lòng dấy lên sự tức giận như lửa đốt.

‘Trời đất! Bị ong chích khiếp đến như vậy hả? Mấy ngày trước bên sân phía đông đã xuất hiện tổ ong rồi. Cậu chủ đã thông báo với cục chữa cháy kêu người lại xử lý, tại mấy người đó làm ăn chậm chạp thôi.’

‘Cái gì chứ? Cháu còn dám gọi cậu chủ bằng chị gái sao? Cậu chủ nhỏ là tên con trai bụng dạ hẹp hòi, ghét nhất bị người khác chọc ghẹo tương mạo mình như con gái!’ Thấy cô đáng thương nên người quản gia lớn tuổi nhất trong nhà đã vụng trộm kể cho cô biết.

‘Mẹ kêu con đừng nghịch ngợm, đừng trêu chọc vào Tiêu Đồ rồi mà, tại sao con không nghe lời hả?’ Đây là lời chỉ trích của mẹ.

Cô nghịch ngợm gì chứ? Cô không vâng lời khi nào? Cô trêu chọc người khác bao giờ? Ai mà biết được con trai của chú Tiêu đẹp đến như vậy, mà lại yếu ớt đến như thế?

Kết quả bởi vì cái gì cô cũng ‘không hiểu biết’, nên người lớn phê bình hết sức nặng nề, còn bị tổn thương tinh thần thâm thúy.

oOo

Thật tuyệt vời quá đi! Tiêu Đồ xem như vậy đã đủ rồi.

Mắt bên trái của cô bé búp bê Barbie này cũng không có bị thương. Chỉ là khuôn mặt bị sưng to như cái bánh bao, nên cả hai đôi mắt đều biến thành một đường thẳng.

Nếu trước đó không phải anh đã nhìn thấy cô, đã nghe qua tiếng nói của cô, thì khuôn mặt biến dạng như bây giờ không biết sẽ làm cho người ta hét to cỡ nào. Đặc biệt là lúc cô há miệng nhe răng ra. Cô nhăn gương mặt sưng húp của mình, cố gắng lộ ra sự hung ác để dọa anh sợ đến bỏ chạy, nhìn quá đáng yêu.

“Cậu đừng nhìn tôi chằm chằm như thế, tối nay nằm ngủ tôi sẽ gặp ác mộng đó.” Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt vụn vặt của cô bé.

Còn nói nằm ác mộng? Mấy ngày nay cô liên tục sốt cao, mỗi đêm nằm ngủ đều mơ thấy đàn ong bay đến cắn mình. Khi tỉnh lại cả người đều đau nhức, người nằm thấy ác mộng là cô đó nha!

“Hừ!” Nếu không thể trêu chọc vào, cô nên chịu đựng có phải hay không?

Duy Duy quyết định đóng cửa sổ lại thật nhanh, dù sao ngày đó anh cũng khóa cửa nhốt cô ở bên ngoài. Rõ ràng bộ dạng nhìn yếu ớt như thế mà thật ra anh là người tâm địa đen tối. Duy Duy bị anh lừa một lần rồi, chắc chắn sẽ không để bị lừa thêm một lần nữa.

“Cậu thật sự hy vọng cha mẹ mình có thể sống cùng nhau sao?” Anh thanh thoi hỏi cô.

“Muốn tôi giúp cậu một tay không?”

Trong mắt cô hiện ra nỗi cô đơn rõ ràng. Khi cha anh vứt bỏ mẹ cũng không quay đầu lại nhìn. Nếu ông thật sự quay lại, sẽ phát hiện ngoại trừ sự mỉa mai, còn có sự cô đơn và khát khao hạnh phúc của anh.

Ai không hy vọng mình có một gia đình bình thường? Cha mẹ yêu thương, con cái ngoan ngoãn? Anh cũng là một đứa trẻ, cũng từng giống như cô, biết rõ chuyện sẽ không thể nào xảy ra nhưng vẫn luôn mơ ước.

“Không cần anh xen vào.” Duy Duy chột dạ, sốt ruột muốn đóng cửa sổ lại.

“Có lẽ tôi có thể giúp được cậu.” Giọng nói của anh cũng không phải quá lo lắng.

Duy Duy nghe vậy, tay sắp đóng cánh cửa dừng lại, nói:

“Anh gạt em.” Đừng tưởng cô là một đứa trẻ thì dễ bắt bị lừa! Cô đã biết được, tuy vóc dáng hai người bằng nhau nhưng anh đã lớn hơn cô ba tuổi.

Khái niệm hơn nhau ba tuổi là gì? Chẳng khác nào tuyên bố: Tôi so với cô sống lâu hơn những ba năm, trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa cũng được nuôi dưỡng nhiều hơn ba năm. Nhất định anh đang muốn bắt nạt cô!

Hơi liếc mắt một cái, anh đã đoán biết được ý nghĩ của cô, bởi vì ‘búp bê Barbie nhỏ’ này không biết che dấu tâm trạng, nên anh nhẹ nhàng nói:

“Tôi không phải cố ý bắt nạt cậu, lúc đó tôi cũng không biết tổ ong kia còn trên gốc cây đó.”

Đây là ý gì chứ? Khuôn mặt nhỏ nhắn sưng tấy của Duy Duy lộ ra một cái liếc mắt làm ngơ. Trên thực tế, cô vẫn đang sốt nhẹ, hai má đỏ hồng và trong đầu còn chưa tỉnh táo hẳn.

Sắc mặt anh không thay đổi, nói tiếp:

“Sáng hôm đó khi cậu chưa đến, rõ ràng tôi thấy đàn ong hút mật đã bay đi nơi khác rồi.”

Anh nói xong, đầu óc Duy Duy lơ mơ, trong trực giác chỉ có hai chữ – Vô nghĩa!

Rõ ràng anh muốn xem cô như một đứa bé ngốc nghếch dễ bị bắt nạt. Nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của cô, anh hỏi lại:

“Chẳng lẽ trong trường cô giáo không nói cho cậu biết, ong mật sống tập trung theo quần thể hay sao?”

Một câu hỏi đơn giản nhưng đủ sức đánh ngã Duy Duy. Hình như cô giáo có nói qua rồi...

“Cái gì gọi là quần thể? Đó là tập hợp sức mạnh của mọi người lại thành một khối. Quần thể côn trùng cũng có những trật tự như vậy, chúng cùng nhau ăn, cùng nhau uống, cùng nhau ngủ. Chẳng lẽ không phải chúng sẽ cùng nhau làm việc, cùng nhau ra khỏi cửa, cùng nhau hút mật và sau đó cùng nhau về nhà sao?” Anh đặt câu hỏi rất logic.

Chỉ là sự hợp lý trong câu hỏi của anh làm cho đầu óc còn đang choáng váng của Duy Duy thêm hồ đồ. Anh nói rất có lý lẽ, nhưng cô cảm thấy chẳng đúng tí nào.

“Hơn nữa, hôm ấy tôi cũng không đoán ra được một đứa bé như cậu lại mạnh khỏe như vậy, dám chọc vào tổ ong.” Cho nên tổng hợp lại thì đây là một sự hiểu lầm.

Ánh mắt của anh vô tội thiện lương, hàng lông mi chớp nhẹ, tiếng nói mềm mỏng... Trong tích tắc, khiến người ta cảm thấy tất cả những hoài nghi về anh đều là một sự thiếu đạo đức.

Nhưng mà... nhưng mà... Tại sao Duy Duy lại cảm thấy như mình là cô bé quàng khăn đỏ bị con sói xám lừa gạt? Anh yếu ớt vô hại hơn so với một con thỏ nhỏ nữa! Có phải đây chỉ là sự hiểu lầm hay không?

Rõ ràng có rất nhiều người nói với cô: Anh là tên khó chịu, tâm địa hẹp hòi vì cô không biết anh là cậu chủ nhỏ nên mới cố ý chơi đùa, cô nên tin ai đây? Mặc dù anh nói thật chân thành, nhưng Duy Duy cảm thấy rất nghi hoặc.

Con nít cũng có đầu óc phán đoán chứ bộ!

Đôi mắt sưng húp như ‘con heo’ của cô đang phân vân giữa tin hay không tin, khiến anh muốn bật cười. Cô thật đáng yêu, thật dễ thương, càng nhìn càng thấy cô quá dễ thương. Có lẽ cô bé búp bê Barbie này có biệt tài không làm anh cảm thấy nhàm chán, điểm thêm một chút sắc màu cho cuộc sống buồn tẻ của anh.

“Nè! Tiểu Thỏ...” Cô chủ động hét to, làm nụ cười của anh bị đông cứng lại

Tiểu Thỏ? May mắn hôm nay cô không có thêm hai chữ ‘chị gái’, anh miễn cưỡng chấp nhận.

“Anh nói sẽ giúp em, anh có thể giúp em cái gì hả?” Duy Duy thật sự để ý đến vấn đề này.

Duy Duy mới năm tuổi nhưng cố gắng làm cho mình thông minh hơn so với các bạn trang lứa.

“Giúp cậu mang theo mẹ đi về nhà của mình.” Anh nói ra đáp án cô mong chờ.

Anh mới tám tuổi mà đã nhìn ra được, cô bé trước mắt cũng có nỗi cô đơn như mình.

Bằng sức lực của anh hả? Hừ! Duy Duy không tin nhưng mà...

“Trong vài năm tới mẹ cậu có khả năng sẽ trở thành mẹ kế của tôi.” Anh lại bắt đầu hù dọa cô.

Quả nhiên cô bị dọa cho sợ hãi.

Khuôn mặt sưng như con heo nhỏ, cái miệng xinh xắn khê nhếch lên, bộ dạng ngơ ngáo làm anh cảm thấy đáng yêu đến không chịu nổi.

Làm sao bây giờ? Làm cách nào bây giờ? Duy Duy hoang mang lo lắng. Chú Tiêu có tất cả mọi thứ mà cha cô không có bất kì thứ gì cả.

“Cậu nghĩ thử xem, nếu tôi nói với cha mình rằng tôi không thích dì Mỹ Lệ, thì cha tôi có cưới dì ấy vào nhà không?” Anh nói và nở nụ cười tươi tắn rung động, lộ ra hàm răng trắng tinh nhưng nụ cười đặt biệt rất xảo quyệt...

Duy Duy sững sốt, sau đó trên mặt tươi như hoa nở. Ai chẳng biết chú Tiêu yêu thương nhất là đứa con trai một của mình, chỉ cần con trai muốn bất kì thứ gì chú Tiêu cũng đáp ứng. Nếu Tiêu Đồ không đồng ý, mẹ cô đừng mơ ước xa xôi!

“Anh nói thật không?” Duy Duy bỏ qua những hoài nghi trước đó, ngược mặt lên chờ mong.

Nghe anh nói những lời này, cơn sốt của cô đã giảm đi rất nhiều, cảm giác khó chịu cũng tiêu tan mất. Bây giờ nhìn anh, cô cũng không còn thấy chán ghét nữa.

“Chỉ cần cậu hứa với tôi một việc.” Giọng điệu của anh vẫn trầm ấm không thay đổi, bởi vì con mồi nhỏ ngây thơ sắp chính thức nhảy vào cái hố của người thợ săn lành nghề.

“Anh nói đi, nói đi.” Duy Duy nở nụ cười thân thiết lấy lòng.

Đừng nói là một việc, dù một trăm việc cũng không thành vấn đề, vì cha mình, cô sẵn sàng hy sinh tất cả.

“Chỉ cần... tôi kêu cậu đi hướng đông, cậu không được đi hướng tây. Từ nay về sau, cậu là món đồ chơi của tôi và do tôi làm chủ.” Khóe môi anh nhếch lên mỉm cười, vì con mồi đã cắn câu.

Chương 7

Trò chơi này thật vui!

Cuộc sống của anh vốn dĩ rất cô đơn, rất nhàm chán. Anh cần một món đồ chơi có thể giúp anh cùng vui đùa. Và cô... là đối tượng anh tin tưởng nhất. Ít ra, lần đầu tiên anh cũng thấy có một người đáng yêu đến như vậy.

Hôm đó, Duy Duy bị cơn sốt làm đầu óc không được tỉnh táo, và mơ ước gia đình đoàn tụ có sức hấp dẫn quá lớn. Cô cần một người giúp đỡ mình, vì vậy cô không ngần ngại gật đầu đồng ý ngay!

Đồng ý xong mới biết đây rõ ràng là một thiên sứ nham hiểm, xảo quyệt khoát trên người đôi cánh thiên thần... Cứ như vậy, Duy Duy có ‘ông chủ nhỏ’, trở thành con búp bê cho người nào đó chơi đùa.

Lúc mới bắt đầu mọi việc chỉ có như thế, anh là ‘ông chủ’ cần một con rối làm bạn. Điều đáng nói là con búp bê rất thú vị, có chút ngốc nghếch lại cứ luôn cho mình thông minh. Bề ngoài trông như một quả táo chín đỏ ngọt ngào, nhưng nếu bị khiêu khích đúng chỗ ngứa thì hét toáng lên rất táo bạo.

Anh thật sự thích con ‘rối’ này, càng ngày anh càng không muốn từ bỏ nó.

Bốn năm trôi qua trong nháy mắt. Vì sức khỏe yếu nên anh hiếm khi đi ra ngoài nhưng may mắn thay đã có cô làm bạn, làm món đồ chơi, làm người hầu của anh.

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, anh luôn thích trêu chọc cô, nhìn cô tức giận muốn quát tháo nhưng nghĩ đến viễn cảnh sum họp cùng cha mình mà cố sức chịu đựng, khiến anh không nhận được bất cười. Thậm chí có một lần anh nắm lấy tay cô, cố tình đem dặt cô bỏ trong con hẻm nhỏ hẻo lánh... Rồi núp vào chỗ kín, nhìn cô tìm không thấy anh mà khóc như mưa.

Anh thích cái cảm giác được cô cần đến!

Biết cô thích ăn bánh ngọt. Anh sắp xếp cả buổi chiều, gọi người tài xế lái xe đi hai tiếng đồng hồ đến tiệm bánh nổi tiếng nhất. Cô hoàn toàn không biết gì, vô tư thưởng thức miếng bánh ngon, thì anh nói một câu:

“Thực phẩm đã quá hạn sử dụng mà ăn ngon đến như vậy sao? Ngày mai nhớ nói cho anh biết, tối đến anh sẽ dắt em đi thêm vài lần nữa.” Sau đó anh ngồi cười nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô.

Hoặc là...

“Ồ! Anh quên nói, vừa rồi chiếc bánh này vô tình rơi xuống đất bị con chó nhỏ liếm hết mấy miếng, hên là anh chưa có ăn thử! À, đúng rồi! Em không có ăn trúng nước miếng của con chó ấy chứ?”

Anh hy vọng sự ‘giáo dục’ của mình gây sốc cho cô, càng thích nhìn cái miệng xinh xắn đang nuốt dở miếng bánh cứng đờ lại nhăn nhó. Anh thích hù dọa, thích nhìn thấy cô nghi ngờ anh, nhưng hết lần này sang lần khác bị anh trêu chọc đến đờ đẫn.

Anh rất xấu tính, chính anh cũng thừa nhận. Hóa ra, bản thân mình cũng xấu xa đến mức biến thái như thế.

Thời thơ ấu đã trôi qua vài năm, cuối cùng anh cũng không còn cảm giác cô đơn buồn tẻ nữa. Chính ‘món đồ chơi’ búp bê kia đã mang lại niềm vui cho anh. Chỉ là, có lẽ trời cao muốn trừng phạt, nên khiến sức khỏe của anh ngày càng kém thêm...

“Ồ! Thế hôm nay Duy Duy không đến sao?” Giáo viên dạy tiếng Anh hỏi anh.

Gần hai năm nay, anh hầu như chỉ ở nhà. Các chương trình học trong trường không thể hoàn thành, đành phải lựa chọn cách học tại nhà. Anh chịu không nổi sự cô đơn, nên kéo luôn cô bé lại đây học chung. Kiên quyết bắt buộc một cô bé mới học lớp bốn cùng anh ‘nghiên cứu’ khóa học đầu tiên.

Nghe người ta nói không hiểu gì, anh còn trách mắng vài câu đại loại nhđầu heo’, như ‘ngu ngốc’... cuối cùng cũng ép được con heo tiếp nhận. Sau khi thầy giáo kết thúc khóa học, còn muốn giúp cô ôn tập những bài mới khiến cô khóc thét lên, suýt chút nữa không vượt qua nỗi thử thách, chuẩn bị giơ tay đầu hàng.

Mối quan hệ của hai người rất tốt, ít nhất là về phía anh. Cho dù ở sau lưng, cô bé đã phỉ nhổ anh như một tên biến thái. Anh cũng hoàn toàn giả điếc không nghe thấy.

Anh lắc đầu cảm thấy buồn bực, tại sao cả ngày hôm nay chẳng thấy bóng dáng của cô?

Thói quen thật đáng sợ! Nếu một ngày anh không bắt cô lại đây chơi đùa, cả người anh không thoải mái, thậm chí bất an lo âu.

Chương 8

Hôm nay sau khi bài học kết th

úc, anh đã tự động tới phòng cơm của gia đình. Bây giờ anh đến nơi này không còn miễn cưỡng như những dịp lễ tết nữa, mà bởi vì cô nên anh xuất hiện ngày càng nhiều. Chỉ là cầu nhàu ngồi chung với cha, cố gắng nuốt xong chén cơm của mình. Nhưng anh mất kiên nhẫn, cô không có ở đó.

“Duy Duy đâu rồi cha?” Anh hỏi thẳng, chẳng cần quanh co.

“Nhà con bé có chút việc, mấy ngày nay nó không có về đây.” Sắc mặt của cha cũng hơi mất tự nhiên.

Anh lặp lại câu hỏi một lần nữa thì mới biết được.

“Nghe nói cha con bé tinh thần mất tập trung, khi đi trên đường tới tòa soạn đã bị chiếc xe tải cán chết rồi.”

Anh giật mình chấn động, ngực nổi lên một cơn đau.

Cha cô chết rồi sao? Anh còn nhớ kỹ bốn năm trước đây, mình đã hứa với cô những gì. Do đó con búp bê mới để mặc cho anh sai bảo, mặc cho anh ra lệnh. Tại sao cha cô lại đột ngột chết đi như thế? Cô bé sẽ không quay lại đây ư? Ít nhất, giờ đây cô sẽ không làm việc gì để lấy lòng anh nữa.

Không hiểu sao trái tim anh dội lên từng cơn hoảng hốt.

“Tiểu Đồ à! Con thấy cô đơn hả? Con có muốn Duy Duy làm em gái của mình không?” Cha áp a áp ứng hỏi.

Mỗi sắc mặt thay đổi của con trai đều lọt vào tầm mắt của Tiêu Tuấn. Trong vài năm qua, con trai và Duy Duy sống rất gần gũi, hầu như hai người không tách rời nhau... Tuy rằng tính tình ông phong lưu, nhưng đối với con trai ông luôn cảm giác áy náy, tội lỗi.

“Con – không – muốn.” Anh trả lời như đinh đóng cột, nhấn mạnh từng chữ mạch lạc, rõ ràng.

Em gái ư? Anh ghét nhất hai chữ này! Trong đầu anh một chút ý tưởng cũng không có.

Câu trả lời của con làm cho ông thở phào nhẹ nhõm. Thật may mắn, Tiêu Tuấn cảm thấy hiện giờ cuộc sống rất tốt. Trong nhà có người chăm sóc, bên ngoài phong cảnh lại đẹp. Ông không hy vọng con trai mình mất vui.

“Cha à! Con muốn đi ra ngoài.” Anh không còn ngồi yên được nữa, muốn đứng dậy rời đi.

“Để cha kêu tài xế lái xe đưa con đi nhé.” Tiêu Tuấn ngay lập tức hiểu con mình muốn đi đâu, vội vàng sắp xếp.

Sức khỏe của con trai yếu ớt, bác sĩ dặn dò phải hết sức cẩn thận mọi việc.

Mới đi được vài bước, ngực anh dội lên một cơn buồn nôn. Anh dừng bước lại, chờ đợi cơn khó chịu đi qua, đồng thời trong đầu cũng nảy sinh một ý tưởng táo bạo.

“Cha đã sống chung với dì Mỹ Lệ nhiều năm như vậy, tại sao dì ấy không mang thai?” Anh mở miệng hỏi.

Đứa con trai mới mười hai tuổi này lại quan tâm đến vấn đề tế nhị của người lớn, khiến Tiêu Tuấn bất ngờ xấu hổ. Không mang thai, dĩ nhiên là do ông cẩn thận dùng cách tránh thai tốt! Nhưng làm sao giải thích sâu xa cho đứa con trai chưa trưởng thành của mình hiểu được?

“Cha không muốn sinh thêm con cái hay sao?” Anh hỏi đơn giản.

Anh không còn là một đứa con nít. Lần đầu tiên học môn sinh học, cũng đã nghiên cứu qua thân thể của con người “Cha sợ...”

Không muốn sinh thêm con cái ư? Sao lại không muốn chứ? Sức khỏe Tiêu Đồ kém như vậy, số phận có thể kết thúc sớm. Ông sẽ không có con cháu chăm sóc lúc tuổi xế chiều. Nhưng nếu sinh thêm con, ông sợ Tiêu Đồ cảm thấy mình bị bỏ rơi, không hạnh phúc mà bệnh tình chuyển xấu thêm.

“Cha à! Con sẽ vui vì điều đó.” Anh hiểu được sự áy náy của cha, nên trực tiếp đưa ra lời đề nghị.

“Con thấy dì Mỹ Lệ cũng tốt lắm. Nếu dì sinh một đứa con cho cha, chắc chắn đứa bé sẽ rất đáng yêu. Cho dù hai người không kết hôn, cũng có thể sinh con mà.”

Tiêu Tuấn giật mình ngơ ngác.

“Tại sao con lại nói vậy?” Ông rất ngạc nhiên.

Mặc dù thường ngày con trai làm ngơ đối với cuộc sống riêng tư của cha, nhưng điều đó đủ để thuyết phục con trai khuyên cha mình có con với một người phụ nữ khác sao? Nhìn dáng vẻ của con, hình như không giống là đang nói giỡn...

“Con biết sức khỏe mình hư hao, chỉ mong muốn thành toàn cho mơ ước của cha thôi.” Anh nhẹ nhàng trả lời.

Cho dù lúc này cha chưa có ý định đó, chờ sau khi anh chết đi, cha cũng sẽ có con với người phụ nữ khác mà thôi.

Thật ra là tại sao? Sự thật là tại sao chứ?... Anh là chủ sở hữu của các trò đùa và món đồ chơi kia, bởi vì xảy ra sự cố mà anh lo sợ... Đúng vậy! Anh sợ cô đơn, sợ bị bỏ rơi.

Không cần phải có thêm một lời giải thích nào nữa. Nếu anh đã tỏ thái độ sẵn sàng đón nhận, thì chắc hẳn cha sẽ không ‘khách sáo’ nữa.

Tài xế đã lái xe đến, anh cũng không lưu luyến mà vội vàng bước thẳng vào trong.

4. Cuốn 1 - Chương 09-11

Chương 9

Đi vào ngõ hẻm ẩm ướt, khắp nơi đều bốc mùi khó chịu, bước chân anh dừng lại trước một căn nhà tồi tàn sập sập. Trước cửa chất đầy vòng hoa trắng, đại biểu cho gia đình đang có tang chế.

Thật ra từ xa khi anh bước chân vào hẻm nhỏ tối tăm này, đã ngửi được mùi của giấy tiền vàng mã, của mùi nhang nến và nghe được những điệu nhạc buồn bã của đám ma. Tình cảnh trước mắt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc làm cho anh cảm thấy ngột ngạt.

Cánh cửa giữa nhà không đóng, ở bên trái và bên phải của linh đường đặt hai chiếc bàn dài. Một bên để nhận quả cáp, một bên dành để khách khứa ngồi. Người tài xế nhanh chóng thay anh bỏ tiền phúng điếu vào khay.

Mặc dù thời gian anh nằm trên giường nhiều hơn đi ra ngoài nhưng không phải anh đã quên hết các nghi thức lễ tiết. Tất nhiên người kia phải là người anh quan tâm, mà cô bé đó chẳng biết từ khi nào đã tồn tại trong lòng anh. Vì vậy dù ghét loại môi trường này, nhưng anh cũng xuất hiện tại đây.

Nơi có tang lễ lúc nào cũng trang nghiêm, nhưng khi nhìn quanh bốn phía anh thấy bầu không khí không hề cô đơn, thể lương mà ngược lại kẻ đến người đi rất nhộn nhịp.

Rõ ràng người chết xác thân đã trở về cát bụi, vậy mà ngay cả một người đồng cảm khóc thương cũng không có. Thật giống lúc mẹ anh qua đời. Khoảng thời gian đó là những ký ức đen tối trong đầu anh, người khác chỉ nghe được tiếng các nhà sư niệm kinh không dứt, ngửi được mùi đốt của hai ngọn nến cao ngất và tiếng những người thân bằng quyến thuộc chia buồn với nhau... Nhưng sự cô đơn trống trải của anh không ai biết, chỉ có thể chôn sâu vào lòng.

Anh từng nghĩ rằng, sẽ chẳng bao giờ xuất hiện vào những dịp như thế nữa. Ít nhất trong tâm trí anh nó đã nằm im, sẽ không còn dao động.

Anh bình tĩnh nhìn vào tấm ảnh của người chết treo giữa phòng, trên đó còn viết một chữ ‘Chu’, thì ra đây là cha của cô bé.

Duy Duy luôn đề cao cha mình, luôn kiêu ngạo thổi phồng ông là người cha tốt nhất trên thế gian, ông là một nhà văn lớn. Cô nói đi nói lại cũng chỉ có hai câu đó, làm đôi khi anh cảm thấy thật khinh bỉ.

Thật sự anh vừa có ý coi thường lại vừa cảm thông. Cha cô là một người đàn ông xấu xa nên ngay cả vợ mình cũng đi theo người khác. Nếu biết sớm có ngày hôm nay, anh sẽ nói nhiều lời tốt đẹp để cô cảm thấy vui vẻ hạnh phúc hơn.

Bà Mỹ Lệ đang ngồi xổm nhả mỳ đốt giấy tiền vàng mã, thì nhìn thấy người mặc bộ âu phục sọc kẻ dừng trước tấm ảnh trước linh đường, trên mặt bà hiện lên vẻ sửng sốt.

Anh không cao lớn lắm, tuy nhiên so với mấy năm trước thì đã cao hơn thật nhiều. Mặc dù thân hình gầy gò nhưng khuôn mặt lại đẹp như điêu khắc, đôi vai yếu ớt không che chắn nổi gió mưa nhưng từ con người anh tỏa ra phẩm chất đàn ông mạnh mẽ. Rõ ràng anh vẫn chỉ là một cậu bé mười hai tuổi mà thôi.

Theo bản năng bà nhìn phía sau anh, ngoại trừ người tài xế lái xe ra không còn ai khác, trên mặt bà khó che nổi tia mắt mát. Vài năm gần đây, Tiêu Tuấn đã hết cứng chiều, âu yếm bà như trước, bà bắt đầu bồn chồn lo lắng.

“Duy Duy đang ở trên lầu đó.” Bà nở nụ cười thân thiết với người thiếu niên trước mặt.

Thật may mắn còn có Tiêu Đồ thích Duy Duy. Đây là chuyện mà những người đàn bà khác làm không được và cũng là lợi thế tuyệt vời của bà. Mặc dù hoàn cảnh này có hơi bất tiện, nhưng bà vẫn khó che dấu tia đắc ý.

Tiêu Đồ thu hết mọi cử chỉ của bà vào mắt, khéo môi khẽ nhếch nhẹ. Anh thật sự tò mò muốn biết, nếu cha anh và người phụ nữ ‘ngực to óc nhỏ’ này sinh ra một đứa con, thì đứa trẻ ấy sẽ như thế nào?

Từ chối sự quan tâm nhiệt tình của bà Mỹ Lệ và người tài xế, anh bước chậm rãi lên chiếc cầu thang gỗ cũ kỹ kêu ‘kéo cà kéo kẹt’. Chiếc cầu thang nhỏ hẹp, ẩm ướt và tối tăm, các bậc tăng cấp hơi cao nên chỉ bước vài bước mà anh đã thở hổn hển. Đặc biệt còn có một con chuột béo ụ vô tư bỏ lướt qua đôi giày anh, còn nhìn ‘chằm chằm’ theo dõi anh nữa.

Anh sợ hãi muốn dựng cả tóc gáy, trái tim đập nhanh muốn vỡ ra. Tuy rằng anh rất thích những động vật nhỏ bé, nhưng tuyệt đối không phải mấy con vật lông xám này. Và anh đã biết rõ lí do vì sao mẹ của Duy Duy phải rời bỏ cha cô. Bởi vì dì Mỹ Lệ là một người phụ nữ có yêu cầu chất lượng cuộc sống khá cao.

Anh giật mình một cái, con chuột béo ụ sợ hãi bỏ chạy đi mất biệt phía bậc thang cuối cùng...

“Duy Duy ơi!” Anh rất ít khi chịu khó lịch sự gọi tên của cô.

Không thấy ai trả lời, vì vậy anh đẩy thẳng vào cánh cửa gỗ không khóa k. Trong phòng tối đen như mực, mùa này sắp có bão nhưng hiện giờ vẫn còn là mùa hè nóng oi bức, thế mà trong phòng có một luồng khí lạnh lẽo ập thẳng vào người anh.

“Hu... hu... hu... hu.”

Không gian tối om, chỉ có thứ ánh sáng le lói từ khung cửa sổ hắt vào. Anh nhìn thấy chính giữa có một thi thể đặt trong ngăn ướp lạnh, ngồi bên góc của tủ giữ lạnh là một bóng dáng đáng thương cuộn tròn người thành một quả bóng màu xám mờ ảo...

“Hu... hu... hu, cha đừng chết, đừng chết... cha ơi... cha ơi...” Cả người cô run rẩy, tâm trạng rơi vào mê mẩn nên không chú ý đến bên cạnh có một người đang đứng đấy.

Anh im lặng nhìn cô, đây không phải lần đầu tiên anh thấy cô khóc. Trên thực tế mỗi lần bị anh bắt nạt, cô đều thích trốn vào một góc khóc nhè. Cô khóc thê lương như thế, nhưng tại sao khéo môi anh nhếch lên không nổi một nụ cười?

Anh vỗ nhẹ lên ngực mình, ở nơi đó đau quá, đau đến không thể nào hít thở nổi. Vì sao nó lại đau đớn như vậy?

Cả trái tim anh đau như ai đang cào xé.

Chương 10

Phía sau có tiếng bước chân quen thuộc, nước mắt của cô vẫn rơi xuống thành hàng ướt đầm cả quần áo. Cô không kịp lau, mà cũng không bận tâm để lau nó.

Không còn gì để hy vọng nữa, cha chết rồi. Cho dù có đem mẹ trở về, thì cô cũng không có một mái gia đình hoàn hảo.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần...

Ngoại trừ những lúc phải đi học ra, cô hầu như là một món đồ chơi độc chiếm của người nào đó, cô làm sao có thể không nhận ra bước chân của ‘ông chủ’ chứ? Nhưng cô lười biếng để ý đến anh, dù sao cô cũng là một con bé hay khóc nhè. Từ nay cô sẽ không bao giờ vì mong muốn có một ‘gia đình’ mà nịnh bợ ai nữa.

Kẻ lừa đảo! Đồ nói dối nham hiểm xảo quyệt! Lúc nào cũng nói chỉ cần cô ngoan ngoãn, vâng lời. Mọi chuyện đều nghe theo ý anh, kiên nhẫn chờ đợi chú Tiêu đuổi mẹ đi, rồi mẹ cô sẽ trở lại bên cạnh cha. Nhưng giờ thì cha đã chết, cô cũng không thể có được một gia đình sum vầy. Cô tức giận, bả vai run lên bần bật, nói:

“Anh đi đi, kẻ lừa đảo! Đồ tiểu nhân!” Cô mở miệng mắng anh xối xả.

Tiếc thay tiếng nói của cô quá non nớt, nó chỉ như tiếng nấc nghẹn ngào. Rõ ràng thua nhau có ba tuổi, mà cô như một đứa trẻ không lớn thêm lên. Ngược lại, anh càng ngày càng lớn, càng ra vẻ một thanh niên hơn.

Mới cách đây vài năm, hai người còn cao bằng nhau. Vậy mà không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn đuổi kịp chiều cao của anh nữa.

Vóc dáng anh cao ngất, thân hình lại gầy gò. Nhưng cô không thèm để ý đến anh cao thấp hay gầy béo, người lớn hay con nít. Cô không cần phải đi theo anh nữa bởi vì anh đã mất giá trị rồi! Cô không muốn làm đồ chơi cho kẻ lừa đảo! Lúc này đây, món đồ chơi là cô đã vung lên loại bỏ ‘ông chủ nhỏ’ là anh.

“Heo con! Đừng khóc.” Anh không có tức giận, chỉ nhẹ nhàng an ủi cô.

Bình thường anh là ‘ông chủ’ oai phong lẫm liệt, làm sao đến phiên cô nổi cáu được chứ? Hừ! Anh còn dám gọi cô bằng ‘heo con’ sao? Cô đã chịu đủ kích thích rồi.

Mỗi lần cô khóc, cái mũi đỏ hồng lên nên anh gọi cô là ‘heo’, còn trực tiếp bảo cô xấu xí như Trư Bát Giới. Mỗi lần như vậy anh đều cười cợt, vì biết chắc cô không dám phản kháng. Nhưng lúc này đây, giọng nói của anh thật mềm mỏng, thật trầm ấm, thật dịu dàng.

“Kẻ lừa đảo, anh cút đi!” Cô thốt ra lời thô lỗ.

Anh luôn được nuông chiều từ bé, giờ phút này bị cô tước bỏ chức ‘ông chủ’, đã vậy ngôn ngữ của cô chán ghét không chút lưu tình, tựa như một ngọn giáo đâm thẳng vào lồng ngực khiến anh đau xót nheo mắt lại.

Tuy nhiên hiếm có dịp anh đẹp qua tính kiêu ngạo, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào khối cơ thể cuộn tròn đang khóc nức nở không ngừng của cô.

“Anh đâu có gạt em, mấy năm qua cha anh và mẹ em có lấy nhau không?” Tuy rằng anh không nói xấu mẹ cô nhưng cũng chưa biểu lộ cử chỉ sẽ tiếp nhận mẹ kế trước mặt cha mình.

Tại sao trong ngực lại dội lên một cơn đau khó tả? Anh muốn nói với cô rằng: Anh không phải kẻ lường gạt, đừng chán ghét, đừng thất vọng đối với anh. Nhưng muốn mở miệng lại chẳng biết nói gì. Anh làm sao có thể phủ nhận rằng trong suốt bốn năm qua anh không hề trêu chọc cô?

Cô nói chính anh là kẻ lừa gạt! Cô với tay lấy chiếc áo khoác cũ trùm lên đầu, không thèm nhìn đến anh, cất tiếng khóc nho nhỏ. Nơi cô đang ngồi đã có cả một vũng nước nhỏ xíu. Cô khóc như mưa mà không cần để ý đến nhân phẩm, lúc này cô thật sự yếu đuối nhất trong suốt các năm qua.

“Về nhà đi, em không thích hợp ở lại đây, chờ tới ngày đưa đám cha em, anh sẽ mang em đến nhé.” Anh vươn tay mình ra.

Chỗ này thật u ám quá, ngay cả một cậu bé mười hai tuổi như anh cũng cảm thấy sợ hãi, huống chi là cô?

“Không cần! Anh tránh qua một bên đi.” Cô càng giận dữ hơn nữa. Người hiện tại cô không muốn thấy nhiều nhất chính là: Anh!

“Anh sẽ mang em về nhà.” Anh cố chấp nói.

Người lớn thật sự quá xấu xa, chỉ biết để ý chuyện trước mắt mà lại quên người cần quan tâm nhất vẫn đang trốn ở chỗ này. Khi mẹ anh chết đi, anh cũng từng trải qua những cảm giác trống trải như thế.

“Em không có nhà, nơi đó không phải là nhà của em.” Duy Duy hét lên tức giận.

“Nơi ấy rất nhanh sẽ thành nhà của em.” Anh kiên nhẫn nói.

“Anh là người nói dối, em không muốn mẹ lấy chú Tiêu đâu.” Cô bật khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều sưng đỏ.

Cô không biết lời chúc phúc là những thứ gì nhưng chính mắt cô thấy, cha chết mà mẹ không một chút thương tâm.

“Sẽ không xảy ra chuyện đó.” Anh cứng rắn phủ quyết, trong hộ khẩu nhà anh tuyệt đối sẽ không có tên của cô.

“Nhưng trong vài năm tới đây, chỗ đó sẽ là ‘nhà’ của em.” Có thể xảy ra những việc ngoài ý muốn khiến anh không thể ngăn cản, nhưng anh muốn dùng mọi biện pháp để giữ chân cô

Trước kia anh không hiểu tại sao nhưng từ hôm nay về sau, dường như anh đã bắt đầu mơ hồ hiểu được.

Cô không hiểu, cô không cần hiểu cái gì hết! Cô chán ghét anh!

Một người kéo đi, một người cố sức trụ lại. Cô thật cứng đầu, không còn là cô bé lúc nào cũng nói ‘vâng dạ’ như trước nữa, khiến anh từ từ nổi giận.

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho đến cùng. Anh nắm lấy cổ áo cô kéo đi như kéo một bao tải, cố sức lôi cô bé bướng bỉnh ra bên ngoài.

Cha cô đã chết, ở đây chỉ còn cái thi thể lạnh như đá, cô phải đối mặt với sự thật! Anh sẽ không cho cô đau khổ ở lại chỗ này làm bạn với một đám chuột và một người đã lìa đời.

“Đồ trứng thối, đồ lừa gạt.” Cô giãy dụa thật mãnh liệt.

Anh bắt đầu hành động thì... Duy Duy bối rối, vì anh đưa bàn tay ra ‘nhẹ nhàng’ một cái đã ôm được cô. Sau đó, cô lại ‘nhẹ nhàng’ đá một cú vào ngực khiến anh ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt đột nhiên tái xám. Anh ôm ngực thở dồn dập, dường như không đủ không khí để hít thở.

“Nè... nè...” Cô nhìn anh kêu lên vài tiếng ‘nè’ rồi bắt đầu la lên hốt hoảng, bởi vì trên khuôn mặt trắng nõn của anh đã hoàn toàn xám ngắt đến đáng sợ.

Anh tuyệt vọng bóp chặt lòng bàn tay ra lệnh cơ thể không được phép ngất đi, không được phép!

Giữa lúc anh hiểu được tâm ý của mình, không cho phép bản thân lộ ra vẻ ‘suy yếu’! Anh ra lệnh cho mình phải mạnh mẽ nhưng cơ thể anh không nghe theo lời sai bảo. Anh ôm lấy ngực từ từ khụy xuống, rồi ngã ‘ầm’ trước cái nhìn há hốc miệng của cô. Cuối cùng trước khi mất đi ý thức, trong mơ hồ anh còn nghe cô sợ hãi cất tiếng kêu cầu cứu.

“Cứu, cứu mạng.”

Đáng chết! Anh vẫn biết rõ mình không thể quá kích động.... Anh cũng không muốn mất mặt trước mắt cô!

Cô còn đang khóc lóc thì chết lạng đứng đó nhìn anh trân trối, rồi vội vàng lau khô nước mắt, cất tiếng la thất thanh.

Vô... cô... cô thật sự chỉ đá ‘nhẹ’ anh một cú, không lẽ làm anh chết thật sao?

Chương 11

Lại bốn năm nữa trôi qua trong thoáng chốc.

Ánh nắng của buổi bình minh chiếu nhẹ vào trong phòng. Duy Duy lúc này đã mười

ba tuổi lười biếng, mơ màng tỉnh giấc. Cô mở to hai mắt, thấy mình thức dậy trong căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Căn phòng rất rộng lớn, khắp nơi đều có thể đón ánh nắng rọi vào, sạch sẽ và tươi mát. Nếu so với căn phòng cũ nát ở chỗ của cha, thì nơi này quả thật như một thiên đường.

Đây là ‘nhà’ của cô. Bây giờ cô không còn ở tại trong căn phòng nhỏ nữa, mà đã ở trong một căn phòng to hơn với đầy đủ tiện nghi.

Vào một ngày của bốn năm trước, Tiêu Đồ nắm lấy tay cô dắt vào đây và nói rằng nơi này là nhà cô. Cho tới nay cô cũng chưa thích ứng được, vẫn luôn tự hỏi tại sao mình lại có những ưu ái này? Rõ ràng mẹ vẫn chưa đạt thành ý nguyện có tên trong hộ khẩu gia đình với hai chữ ‘Bà Tiêu’. Nhưng cô được nâng niu, sống trong nhung gấm lụa là còn hơn so với các công chúa nhà giàu khác.

“Chị ơi! Chị à! Thức dậy đi.” Mới sáng sớm đã có một quả bóng nhỏ đi vào trong phòng, nghịch ngợm leo lên bụng cô, nhảy nhót không ngừng.

Mắt tròn, mặt tròn, mũi tròn, miệng tròn... cái gì cũng tròn tròn làm cô suýt chút nữa bị ép đến hộc máu.

“Hi Hi!” Cô bất lực nở nụ cười ngọt ngào, cảm thấy thật hạnh phúc ôm em gái vào lòng.

Bây giờ cô đã học sinh cấp hai, không còn là một đứa trẻ hay khóc nhè nữa. Sự đau buồn vì cha qua đời phai nhạt dần từ khi Hi Hi được sinh ra. Ngay lúc ban đầu, ngôi nhà này không cho cô một chút cảm giác của gia đình, nhưng khi có Hi Hi đã trở nên khác hẳn.

Làm vệ sinh cá nhân xong, cô bị Hi Hi vừa tròn ba tuổi nắm tay kéo đi xuống lầu. Xa xa đã nhìn thấy ở bàn cơm hình chữ nhật, có một thiếu niên tuấn tú đang chậm rãi ăn bữa sáng.

Wow, hiếm khi nha! Hôm nay ngày đẹp trời nên anh đến phòng ăn dùng điểm tâm sáng? Cũng không hẳn là ngạc nhiên lắm, vì từ khi Hi Hi sinh ra đến nay, Tiêu Đồ xuất hiện tại đây ngày càng nhiều. Có điều nghe nói, gần đây anh bị bệnh cảm lạnh, sơ sơ thôi cũng mất hai tuần liền không rời giường được.

“Anh! Anh trai!”

Nhìn thấy rõ người ngồi trên bàn cơm, Hi Hi ‘có mới nới cũ’ buông tay cô ra, hào hứng chạy đến. Hi Hi còn chưa kịp lại gần, đã bị anh lấy tay ngăn cản, cảnh cáo em gái áp lại đây.

“Chào buổi sáng, Heo con!” Thân thể anh đang suy yếu, nhưng anh cố dè nó xuống, vì không muốn mất mặt trước ai đó.

Rõ ràng đang nói chuyện với Hi Hi, nhưng ánh mắt của anh không hiểu sao lại liếc qua cô một cái. Vì sao cô nghe chữ ‘heo’ này lại đáng ghét như thế?

Bình thường anh rất dịu dàng nên Hi Hi không biết sợ, muốn nhảy lên ngồi trên chân anh.

“Hi Hi! Không được leo lên chân anh.” Cô vội vàng ngăn lại, kéo em gái ngồi trên đùi mình.

Anh nở nụ cười ngọt ngào nhẹ nhàng nói:

“Cảm ơn em, Heo con!” Giọng nói của anh y như người cùng một nhà.

Quả nhiên thật sự lúc này người này gọi cô!

Cô ngược gương mặt đáng yêu lên, chớp chớp đôi mắt đẹp, miệng nở một nụ cười tươi rói, nói:

“Anh Thỏ Thỏ à! Không cần phải khách sáo đâu.” Đồ cà chớn, ai cho phép anh được gọi cô là ‘Heo’ chứ?

Bốn năm trước đây, khi cô làm hại anh phát bệnh té xỉu trước mặt mình, cô sợ tới mức hồn siêu phách tán. Cũng từ đó cô mới biết, anh mắc bệnh tim. Vì vậy mà cô mới miễn cưỡng đối xử tốt với anh. Sau đó mẹ sinh Hi Hi, dần dần bọn họ cũng giống như người một nhà.

Anh nhíu mày giả diếc không nghe thấy cũng chẳng thèm tức giận, chỉ chuyển tầm mắt nhìn vào bộ đồng phục học sinh trắng tinh của cô. Anh và cô học chung một trường, chỉ khác là một người học cấp hai còn một người học cấp ba. Tại sao anh không biết đồng phục học sinh khối cấp hai lại ‘hở hang’ như vậy?

Cô nghịch ngợm lè lưỡi ra. Cô và các bạn gái học trong trường chê đồng phục học sinh quá cổ hủ, nên tụ họp cùng nhau lén lút sửa lại váy áo ngắn lên, trông sẽ đẹp hơn.

“Nghe nói gần đây em tham gia vào đội bóng rổ của trường hả? Có đôi khi đến nửa đêm mới về đến nhà, đúng không?” Anh từ từ cất giọng hỏi, ngữ khí rất giống vai cha chú.

Các bài tập của cô đem về nhà nhiều hơn mức bình thường, nên anh nghĩ cô không đủ thời gian để tham gia các hoạt động đoàn thể. Anh luôn nhớ lại những ngày trước đây, anh muốn bắt cô trêu đùa như thế nào cũng được. Bây giờ đã khác trước rồi, mỗi ngày anh đều cô đơn, không có ai cùng học chung. Anh còn thường xuyên không nắm bắt được cô nữa.

Anh nhắc đến điều đó làm hai má của cô đỏ lên một cách rất khả nghi. Cô... cô... cô đương nhiên là có lí do chính đáng rồi. Cô đã mười ba tuổi, đã đến tuổi dậy thì thành một cô gái xinh đẹp và trái tim cũng bắt đầu biết rung động nhẹ.

“Không cần anh quan tâm!” Cô tranh luận với anh.

Hừ! Cô sẽ không bao giờ sợ anh nữa. Anh lặng lẽ thu hình bóng cô vào mắt, trên nét mặt rõ ràng hiện lên vẻ không hài lòng.

“Gì cơ chứ? Anh làm sao có tư cách quản lý em? Anh không phải anh trai cũng chẳng phải cha em, làm sao dám lên tiếng phản đối việc em mặc váy ngắn vừa đi học, vừa đi qua lại trước mặt đám con trai háo sắc kia hả?” Anh thủng thỉnh trả lời.

“Hừ!” Cô bất quá biết anh cảm thấy cô đơn không có ai theo chơi cùng, nên mới biến thái thêm như thế!

“...”

Ánh mắt hai người ngằm đấu đá nhau đến nảy lửa văng ra khắp nơi. Hi Hi tò mò nhìn qua anh trai, rồi lại nhìn sang chị gái.

“Duy Duy à!” Bà Mỹ Lệ vừa xuống lầu, nhìn thấy cảnh trước mắt, không cần hỏi lí do đã kéo lấy tay con gái lớn tiếng ra lệnh.

“Con mau xin lỗi anh đi.”

Trong tích tắc, Duy Duy cắn môi lại. Đây không phải lần đầu tiên cô và Tiêu Đồ thoải mái khiêu chiến với nhau. Mỗi lần như vậy mẹ luôn lo lắng, sợ cô xúc phạm đến anh.

Trên thực tế, cô với Tiêu Đồ có quan hệ gì mà không thể tranh cãi chứ? Ở bên ngoài chú Tiêu đã có người phụ nữ khác, ông cũng có hai đứa con gái mà mỗi đứa con đều có riêng một người mẹ.

Tại sao đến bây giờ mẹ vẫn còn hy vọng xa xôi? Thật ra nếu không phải vì Hi Hi, có lẽ chú Tiêu đã mời hai mẹ con cô rời đi ngôi nhà lớn này rồi.

“Em xin lỗi anh.” Cô cúi đầu xuống thấp nói.

Không phải anh đang ở trong lợi thế mà vì cô sợ mình hét to lên sẽ làm cho Hi Hi hoảng sợ khóc nhè... Cô không phải chưa từng thử qua cách này.

Anh bỏ mặc chẳng hé răng nói gì, tiếp tục lấy bánh mì ăn, không lên tiếng nhận câu xin lỗi, cũng chưa nói là từ chối.

“Em đi học đây.” Chịu không nổi bầu không khí căng thẳng này, cô hôn nhẹ lên mặt Hi Hi, rồi cầm lấy túi sách đi ra ngoài.

Người tài xế theo thói quen đã lái xe đến trước cửa, anh cau mày suy nghĩ một chút... Anh thật vất vả mới đứng dậy rời khỏi giường...

Khi cúi đầu đi ra cửa, bước chân cô dừng lại rồi sau đó đột nhiên quay đầu. Thấy mẹ không chú ý đến mình, cô lấy ngón tay cái kéo môi, đặt ngón tay trở lên miệng, lè lưỡi ra nhìn thẳng vào anh lêu lêu một cái rồi ‘quẹt mông’ nhanh chân chạy trốn.

Hừ! Mẹ sợ anh, chứ cô thì xin miễn bàn đi. Trò hù dọa vừa rồi cũng chẳng thấm thía gì, sắc mặt anh cũng không thay đổi. Anh nuốt xuống miếng bánh cuối cùng, rồi đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

“Tiêu Đồ à! Cháu cũng đi đến trường hả?” Bà Mỹ Lệ khiếp sợ hỏi.

Mới vài ngày trước bệnh tim của anh lại tái phát, nhanh như vậy đã vội vàng đi học rồi sao? Bây giờ cũng chưa đến lúc thi cuối kì mà!

“Vâng.” Anh thần thiên nhẹ gật đầu.

Anh phải đi tới trường, bởi vì anh rất muốn ‘vô tình hỏi thăm’ ban giám hiệu, có phải vì lâu nay anh ít đi học nên đồng phục học sinh đã thay đổi kiểu dáng? À, đúng rồi! Anh còn muốn đứng trước mặt hiệu trưởng khen tặng các nữ sinh mặc đồng phục ngắn như vậy, nhìn rất mát mắt và nữa!

5. Cuốn 1 - Chương 12-14

Chương 12

Bóng rổ là môn thể thao của các chàng thanh niên.

“Hoắc Cương! Cố lên! Cố lên!”

Một nhóm nữ cổ động viên xinh đẹp reo hò vang dội một góc. Duy Duy đứng chính giữa, mở đôi mắt tròn xoe, nâng gương mặt tươi tắn, đôi má đỏ hồng hào như quả táo chín, chụm hai tay lại tạo thành ống loa la hét đến khàn cổ họng. Bởi vì quá cuồng nhiệt cổ vũ mà bím tóc đuôi ngựa có cột chiếc nơ con bướm, tung bay trong gió nhìn rất dễ thương.

Trong sân bóng rổ, một thanh niên có thân hình cường tráng nhảy vọt lên ném quả cầu vào khung lưới, khiến các nữ sinh trên khán đài sung sướng reo hò. Vì vận động quá sức dưới cái nắng chói chang của mặt trời, làm từng giọt mồ hôi trên trán cậu ta rơi xuống cơ ngực săn chắc gợi cảm, trông càng thêm khỏe mạnh.

Duy Duy liên tục thở gấp... Wow! Đẹp trai quá! Đẹp trai quá đi! Thật xứng đáng là người thanh niên yêu vận động.

Ánh mắt Duy Duy nhìn chằm chằm không chớp vào chàng trai mặc chiếc áo tuyển thủ ‘Số 1’, trái tim con gái mới lớn của cô đập liên hồi. Chỉ dõi mắt theo nhìn mục tiêu nên cô hoàn toàn không phát hiện, phía sau khán đài có một người khác đang nhìn mình.

Người đó thông thả tìm một chỗ yên tĩnh ở hàng ghế cuối cùng của sân thể dục ngồi xuống. Trên gương mặt bình thần không gợn một tia sóng, làm người ta khó nắm bắt được.

“Ô! Là anh Tiêu Đồ kia.”

Trong khi Duy Duy đang bị chàng thanh niên lực lưỡng kia thu hút đến mất hồn, thì các nữ cổ động viên khác đã bắt đầu bàn tán xôn xao về cái người yên tĩnh ngồi ở hàng ghế cuối.

Anh nhìn cô đắm đuối, khi cô chỉ nhìn vào tuyển thủ khoác áo ‘Số 1’.

Tro ánh mắt của các nữ sinh từ từ dịch chuyển tới vị trí nơi anh ngồi. Những chàng trai đang chơi trong sân bóng có thể gặp nhau hàng ngày. Nhưng một người được đồn thổi là nhân vật ‘thần long’ như anh rất hiếm khi có dịp gặp mặt. Ở trong trường, Tiêu Đồ thật sự rất nổi tiếng.

Bởi vì anh có tướng mạo rất đẹp trai, làm cho các nữ sinh ngơ ngẩn.

Bởi vì anh là một chàng trai trẻ mắc bệnh được đặc cách vắng mặt toàn bộ các chương trình học cơ bản tại trường.

Bởi vì cho dù anh nghỉ học liên miên, nhưng luôn đứng đầu danh sách thành tích học tập xuất sắc nhất trong trường hàng năm.

Học giỏi, xuất thân từ gia đình giàu có, đẹp trai lại có tài, chỉ cần liếc mắt thôi cũng không muốn rời đi. Một người toàn vẹn như vậy, trong toàn trường không kiếm ra được người thứ hai. Vì vậy mặc dù sức khỏe của anh yếu kém, vẫn luôn không làm các cô gái giảm đi hứng thú.

“Anh Tiêu! Gần đây sức khỏe của anh có tốt hơn không?”

“Anh Tiêu à! Lần trước trường tổ chức thi viết bài tiểu luận bằng tiếng Anh sao anh không tham gia?”

“A! Tiêu Đồ! Hóa ra anh cũng thích coi đấu bóng rổ nha.”

Ngay sau đó bầu không khí trở nên rất náo nhiệt, nhiều ánh mắt nữ sinh nhìn trực tiếp hoặc giả bộ then thừng dừng lại trên người anh. Tẻ nhạt quá! Anh khó chịu cau mày.

“Cảm ơn các bạn, sức khỏe tôi tốt lắm.”

“Tôi không có hứng thú với cuộc thi viết bài tiếng Anh, nên từ chối tham gia.”

“Tôi thấy chỗ này nhộn nhịp quá nên ghé đến xem, thì ra là đang đấu bóng rổ.”

Anh khách sáo xã giao với các nữ sinh và cũng lịch sự trả lời những câu hỏi mà mọi người đặt ra. Giọng nói của anh trầm ấm, nhẹ nhàng dễ nghe không giống như tiếng nói ồm ồm của các chàng trai đang ở độ tuổi mới lớn.

Tại sao cô không chú ý lại đây? Anh thật không hài lòng khi thấy cô như con quỉ hảo sắc, vừa điên cuồng vừa vui sướng nhìn chăm chú vào chàng trai lực lưỡng mặc trang phục thể thao màu xanh trên sân

Trên sân thể dục, trong một động tác chuẩn xác tuyệt đẹp, chàng trai kia đã mang trái cầu ném đúng vào chiếc giỏ.

“Hoắc Cương! Hoắc Cương! Chúng em yêu anh.” Một tiếng hét to trong trẻo, sôi động, căng thẳng xé tan không trung...

Giọng reo hò đó là của Duy Duy. Đôi mắt của Tiêu Đồ nheo lại thành một đường thẳng.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì vang lên một tiếng ‘bụp’. Có một thân hình cường tráng khác nhảy lên tranh bóng. Ở một động tác rất kỹ thuật, cuối cùng quả cầu bị lệch sang hướng khác.

Thật tuyệt vời!

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Duy Duy hiện ra vẻ thất vọng tràn trề, chỉ có Tiêu Đồ là khẽ nhếch nhẹ khóe môi lên mỉm cười.

Mặt của chàng trai có tên Hoắc Cương xám đen, vì quả cầu của cậu ta liên tiếp bị đoạt đi bởi cầu thủ ‘Số 7’ của đội bạn. Cục diện cho thấy được cầu thủ này rất mạnh, mới có thể liên tục cướp được bóng của tuyển thủ ‘Số 1’, ghi điểm cho đội của mình.

Tuyển thủ ‘Số 7’ kia tướng mạo cao lớn thô kệch, hành động xử lý tình huống nhanh nhẹn, làm người ta khó phân biệt được đó là nam hay nữ. Tuy nhiên, Tiêu Đồ chỉ liếc mắt một cái cũng nhận ra ‘gò đất’ nổi trên ngực khi người đó vận động. Giới tính của người này khiến anh rất vừa lòng.

Ban đầu khối cấp hai đã bị dẫn trước điểm ở một khoảng cách khá xa, nhưng vì tuyển thủ ‘Số 7’ được đưa ra sân mà toàn bộ tình thế đã bắt đầu nghiêng hẳn về một bên. Tuyển thủ ‘Số 1’ hầu như bị đàn áp không thể xoay sở nổi, nên đội bạn đã chuyển bại thành thắng.

Tuy rằng đây chỉ là một trận đấu mang tính giao hữu, nhưng cũng là một trận đo sức giữa hai khối cấp hai và cấp ba trong trường. Chiến thắng đã được ấn định, thật làm cho khối cấp ba không còn mặt mũi. Trái lại với gương mặt vui mừng của khối học sinh cấp hai, cổ động viên khối cấp ba lại thất vọng nào nề.

“Wow! Triệu Dung Hoa thật giỏi quá.”

“Đúng á! Bạn ấy còn khỏe mạnh hơn so với thanh niên nữa nha.”

So với thanh niên còn khỏe mạnh hơn sao? Nghe được câu bình luận này, Tiêu Đồ lấy tay sờ cằm, nhúu mày đắm chiêu suy nghĩ. Bên cạnh anh, các nữ sinh vẫn tiếp tục tần bán xôn xao với nhau, lấy làm hành diện vì có một nữ sinh khối cấp hai mạnh mẽ như thế...

“Triệu Dung Hoa là con gái thật hả?” Vóc người quá khổ, thể lực mạnh mẽ hơn so với con trai, hơn nữa cánh tay còn hiện ra từng cơ bắp cuộn cuộn.

“Từ đó đến giờ mình chưa thấy bạn ấy mặc quần áo con gái nha, nhưng mình có thấy bạn ấy đi vào toilet nữ.”

“Các bạn không thấy bạn ấy rất ghét nhìn người khác phái với mình sao? Mình nghi ngờ bạn ấy bị đồng tính đó.” Các nữ sinh rút ra kết luận.

Bị đồng tính ư? Cô ta chính là cô gái mà mỗi khi anh đến trường đều âm thầm đi theo sau lưng, thậm chí còn lén lút mang kẹo sô-cô-la bỏ vào thùng thư nhà anh sao?... Nữ ‘King Kong’ này là một người đồng tính luyến ái? Chuyện này rất thú vị đây!

Đôi mắt của anh đang rơi vào suy nghĩ miên man, trông càng thêm tối tăm u ám.

Chương 13

Kẻ phản bội!

“Anh Hoắc! Sống trên đời này, chuyện buồn phiền là không thể tránh khỏi, thất bại hay thành công đều do may mắn thôi. Em tin t

ởng vào thực lực của anh.” Cô như một con ong mật nhỏ, lượn quanh ý trung nhân của mình để động viên khích lệ tinh thần.

Đôi mắt của Tiêu Đồ tối sầm lại, ánh mắt quét thẳng qua chàng trai phía trước một cái giống như chỉ là sự vô tình.

Bên cạnh anh, các nữ sinh vẫn còn vây quanh, nói líu lo không ngừng. Bầu không khí quá ngột ngạt khiến cho ngực của anh càng thêm khó thở. Tại sao các cô gái này không tránh qua một bên nhỉ?

Ngoài ra còn nói cái gì ‘thất bại hay thành công đều do sự may mắn? Em tin tưởng vào thực lực của anh?’ Có phải cô rất mù quáng cười hay hông?

Anh chỉ tin vào sự việc trước mắt, thất bại chính là thất bại, không đủ mạnh chính là không đủ mạnh. Sự may mắn, hên xui đều là ngẫu nhiên nhưng con heo ngốc nghếch kia không nghĩ như vậy.

“Anh Hoắc! Em mời đi ăn kem nhé.” Nụ cười cô ngọt ngào như giữa cái nóng của nắng hè, bất chợt có một cơn mưa rào đổ tới.

Cô vẫn đứng bất động tại đó, buồn bực chỉnh trang lại chiếc váy đồng phục học sinh dài quá gối. Không biết kẻ dư hơi thiếu đạo đức nào dám khiêu nại lên ban hiệu trưởng nhà trường, khiến tất cả các bộ đồng phục đã sửa chữa của các cô đều bị lên án. Không những phải viết đơn kiểm điểm, mà còn bị bắt mua đồng phục học sinh mới nữa.

Bây giờ vẫn trong giai đoạn nguy hiểm, nên cô không dám gây náo loạn, đành ép lòng mặc bộ ‘trang phục nữ tu’ xuất hiện trước mặt người trong mộng của mình.

Chàng trai họ Hoắc đang ở tâm trạng tồi tệ, nhưng trước ánh mắt sùng bái không thay đổi của cô, làm sắc mặt của anh ta dần sáng lên.

“Được rồi! Chúng ta cùng đi thôi.” Cậu ta gật đầu đồng ý với thái độ hết sức kiêu ngạo.

Những chàng trai ở độ tuổi này rất ham hư vinh, rất lấy làm hãnh diện vì có một cô gái xinh đẹp như búp bê say mê theo đuổi. Huống chi, hình như cô gái xinh đẹp này là thiên kim tiểu thư con nhà giàu, đi học có kẻ đón người đưa rất sang trọng.

Trước ánh mắt của mọi người, cậu ta không chút bối rối cởi bỏ chiếc áo thể thao ướt đầm mồ hôi, làm lộ ra cơ ngực rắn chắc như tảng đá.

Mắt Duy Duy sáng lên và cũng chẳng một chút thẹn thùng nhìn chăm chăm vào bộ ngực trần trụi sẵn chắc của cậu ta. Trên môi cô nở nụ cười càng thêm ngọt ngào, giống như một con nhên nhện tinh đang quan sát miếng thịt ngon của Đường Tam Tạng.

Bắt đầu từ khi nào con heo chết tiệt Chu Duy Duy đã học được những thói xấu này? Hóa ra bây giờ trường học cũng là một cái kho lớn nhuộm đầy tạp chất. Tiêu Đồ kìm nén không được, đưa tay sờ lên khuôn ngực gầy gò của mình, trái tim anh nổi lên từng cơn chua xót.

Chàng trai kia như một con công kiêu ngạo, cũng rất coi trọng vóc dáng của mình. Anh thấy cậu ta mặc vào một chiếc áo trắng bó sát, càng làm lộ ra những cơ bắp cuộn cuộn đang được ẩn dấu. Đây là ‘sự thật’ của việc dấu giếm tham gia vào đội thể dục sao?

Tiêu Đồ nhớ rất rõ, hình như Duy Duy rất thích những chàng trai đô con. Mỗi khi trên TV có cuộc thi đấu về hình thể, cô luôn canh chừng xem không bao giờ bỏ sót.

Người này rõ ràng đang mặc đồng phục đã qua chỉnh sửa, khiến Tiêu Đồ nhú mày suy nghĩ.

Học sinh hiện nay rất thích mặc đồng phục đã chỉnh sửa sao? Cuối cùng anh cũng hiểu được, Duy Duy là bị ai làm cho hư hỏng rồi. Đột nhiên, thù cũ hận mới đan xen vào lòng anh.

“Duy Duy ơi!” Anh từ từ đứng lên, mở miệng kêu to tên của cô.

Anh ngồi ngoài nắng suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng cay đắng quá! Cô không phát hiện ra sự tồn tại của anh.

Vừa mới đứng dậy, thì anh và người bạn học họ Hoắc đã có sự khác biệt rõ ràng. Anh – mười sáu tuổi vẫn mặc trên người bộ đồng phục theo quy cũ nhưng đã thành một người đàn ông bình tĩnh trầm ổn. Đối lập hoàn toàn với chàng trai khoa trương, khoe thân hình đầy cơ bắp đang đứng kia.

“Anh Tiêu Đồ!” Duy Duy cũng hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

Anh đến trường học không phải là việc kì lạ, nhưng điều kì lạ là người chưa bao giờ chơi thể thao lại xuất hiện tại khán đài của sân bóng rổ.

“Về nhà thôi.” Anh đè nén giọng nói giải thích.

Tiếng nói của anh vẫn dịu dàng không thay đổi, thế mà Duy Duy cảm thấy ba chữ được thốt ra từ miệng anh có trọng lượng cực kì mạnh.

Anh đang ra lệnh cho cô sao? Duy Duy thấy không vui, bước chân đang muốn đi lại bên anh, bỗng dừng dừng hẳn lại.

Các học sinh hết nhìn qua anh rồi lại nhìn Duy Duy, trong tức thời bọn họ đều không hiểu quan hệ của hai người là gì. Chàng trai họ Hoắc nhìn thấy anh, sắc mặt hơi thay đổi, cất giọng thúc giục cô:

“Chu Duy Duy! Chúng ta đi thôi.”

Cậu ta và Tiêu Đồ cùng học chung lớp nhưng cho dù cậu ta có dùng cách nào đi nữa cũng không lọt vào danh sách danh dự 100 người chăm học. Trái lại một người luôn vắng mặt tại trường như cơm bữa luôn vượt trội tại các kì xếp hạng bảng vàng hàng năm.

“Chu Duy Duy! Chúng ta đi về nhà thôi.” Tiêu Đồ cũng kêu cả họ tên của cô ra.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cả bầu không khí của sân thể dục đông cứng lại, khiến người ta liên tưởng đến cảnh hai chàng trai tranh giành một cô gái. Nhưng có vẻ không giống lắm, bởi vì dưới ánh nắng, gương mặt trắng nõn của Tiêu Đồ rất nghiêm túc, tựa như vai của một người anh trưởng.

Nghe đồn rằng, Tiêu Đồ và Chu Duy Duy là hai anh em. Trên mặt các học sinh đều mang theo vẻ tò mò cùng ghen tị.

“Duy Duy à, không em phải muốn mời anh đi ăn kem sao? Đừng nói em đổi ý rồi nhé?” Bạn học họ Hoắc nắm lấy tay cô, nồn nóng nói.

Sắc mặt của Tiêu Đồ cứng đờ lại, nhưng Duy Duy cố tình không nhìn thấy sự thay đổi tinh tế đó. Con nhện tinh sắp cắn được thịt ngon của Đường Tăng rồi, nên vô cùng phấn khích...

“Em không đổi ý, chúng ta đi thôi.” Cô vui vẻ gật đầu, mái tóc đuôi ngựa cột chiếc nơ con bướm tung bay.

Cô bay đi như một con bướm nhỏ, khiến trái tim anh như bị ai bóp nghẹt.

“Anh Tiêu Đồ à! Buối tối gặp lại nha.” Cô sợ đối tượng mình theo đuổi hồi hận nên vội vã vẫy tay chào. Cô quả thật là người trọng sắc khinh bạn, bỏ rơi anh.

Trong đầu anh tràn ngập hoảng sợ, bởi vì cô lựa chọn mà không một chút do dự.

Các học sinh bên cạnh anh cũng nhìn nhau trao đổi những ánh mắt bất ngờ, bởi vì người nổi tiếng học giỏi bị thua hoàn toàn.

Anh không giận, thật sự không tức giận một chút nào.

Ở trong ánh mắt của các học sinh, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ, dường như không có việc gì vừa mới xảy ra. Chỉ có người tinh mắt mới thấy được, trên khóe môi của anh, nụ cười tươi tắn đã dần phai nhạt.

Một bóng người cao lớn áp lại gần, giúp anh che lại cái nắng chói chang của mặt trời. Đó là người có hình dáng thô kệch, to lớn như một con King Kong, mặc trang phục tuyển thủ ‘Số 7’.

Người đó to cao, nước da ngăm đen, trên người đầy mồ hôi, trên nhân trung còn có một hàm râu rậm đen như thanh niên mới lớn, trông rất hung hãn nhưng ánh mắt lại cẩn trọng, trong sáng.

“Tiêu... Tiêu Đồ... anh... anh sao lại ở chỗ này?”

Một nữ sinh lưng dài vai rộng, chỉ vì được gặp chính người trong mơ của mình mà uy phong sừng sững bỗng biến thành lắp bắp. Thậm chí căng thẳng đến nổi giữa trán đều đổ mồ hôi hột.

Cái bóng cao lớn chiếu xuống mặt đất là một cơ thể quá mức lực lưỡng, thành công che chắn toàn bộ ánh nắng chiếu trên người anh... Nhưng một loạt tiếng động vang lên sau đó...

“Hôi quá đi.” Các nam nữ học sinh bịt mũi bỏ đi chỗ khác vì sự bốc mùi từ mồ hôi của nữ King Kong.

Cô ta rút bả vai lại, tự ti muốn xoay người rời đi. Nhưng ngay lúc đó, trên mặt anh lộ ra nụ cười tươi như ngọn gió mùa xuân, rút chiếc khăn tay ra đưa cho cô ta.

Triệu Dung Hoa thấy mình được ưu ái mà đâm ra hoảng sợ. Vì anh bỗng nhiên dịu dàng quá mức.

“Bạn học! Muốn đi ăn kem không?” Anh – mười sáu tuổi, lần đầu tiên mỉm cười đối với một người con gái xa lạ.

Chương 14

Ba năm sau.

Duy Duy vừa mới về tới nhà, thì nghe mẹ nói bệnh của Tiêu Đồ lại tái phát. Hi Hi đang khổ sở khóc lóc không ngừng.

Trái tim của Duy Duy bỗng nhiên đập mạnh, không kịp chờ mẹ lái nhai căn dặn, cô đã bước nhanh về phía khu sân ở phía đông.

Sự nghiệp của chú Tiêu càng ngày càng phát triển mạnh mẽ, liên tục mua thêm hàng loạt các ngôi biệt thự nguy nga. Nhưng có nhiều tiền như thế, vẫn không mua được sự khỏe mạnh cho Tiêu Đồ.

Sức khỏe của ngày càng kém. Cô cũng mơ hồ biết được tim của anh có một lỗ hổng, nhưng nghe nói phẫu thuật bệnh này không quá mức tức tạt mà?

Chú Tiêu đã mấy lần muốn dời sang ngôi biệt thự khác, nhưng vì Tiêu Đồ thích ở lại nơi này để dưỡng bệnh, nên kế hoạch dọn nhà trì hoãn hết lần sang lần khác.

Nhiều năm như vậy trôi qua, mẹ cô đã dần dần nhận ra sự thật, từ bỏ hy vọng xa vời có thể trở thành bà Tiêu. Chỉ mong rằng khi ‘ở riêng’ vẫn được ưu ái hơn so với những người phụ nữ khác.

Phòng của anh im ắng không một tiếng động, Duy Duy cố bước nhẹ nhàng và cẩn thận đẩy cánh cửa không khóa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cửa phòng của Tiêu Đồ không còn đóng lại nữa. Bởi vì bệnh tim của anh phát tác ngày càng thường xuyên hơn, lần sau so với lần trước cũng nghiêm trọng hơn.

Duy Duy rón rén đến gần bên cạnh giường, anh đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi không nhúc nhích. Gương mặt tái nhợt không chút máu làm cho người ta cảm tưởng như một ‘xác chết’. Hi Hi đã sáu tuổi nằm ghé trong lòng anh, khóe mi còn lưu lại những giọt nước mắt.

“Này! Anh Thỏ Thỏ!” Duy Duy hoảng hốt gọi anh.

Mỗi lần anh phát bệnh, cô luôn lo lắng theo hỏi thăm. Anh còn dùng cách trả lời ‘vượt qua cả sự thật’ nói cho cô biết: Bệnh của anh rất nặng, có thể sẽ chết sớm.

Có ngu ngốc cách mấy cũng biết anh đang nói giỡn, nhưng giờ phút này cô cũng không xác định được. Một người khỏe mạnh, sắc mặt làm sao có thể xám ngắt đến như thế?

Hai người quen biết đã hơn mười năm qua, hơn nữa còn có chung một người em gái. Cho dù cả hai không có quan hệ huyết thống, nhưng làm sao vứt bỏ được loại tình cảm vướng víu tay chân này?

Mỗi lần nhìn thấy anh phát bệnh, Duy Duy càng lo sợ điên cuồng.

Tại sao chú Tiêu không tìm một bác sĩ tốt để chữa trị cho anh? Có nhiều chuyện Duy Duy suy nghĩ rất đơn giản. Bởi vì mỗi lần cô quyết tâm muốn tìm hiểu bệnh tình của anh, chú Tiêu luôn băng quơ nói rằng: ‘Tiêu Đồ rất khỏe, chỉ có xương cốt yếu ớt mà thôi.’

Hàng lông mi dài cong vút nhấp nháy vài cái, rồi anh mở mắt ra.

“Em nghe mọi người nói, anh cảm thấy trong người không khỏe hả?” Cô quan tâm hỏi.

Anh liếc cô một cái, sau đó thản nhiên nhìn đồng hồ rồi nói:

“Đã chín giờ rồi mà giờ này mới về nhà sao?” Nhìn sắc mặt anh thật bình thường, không có nguy hiểm như hình dung khoa trương của mẹ cô. Duy Duy âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Còn sức lực để bắt bẻ cô như thế, vậy có nghĩa là bệnh của anh chỉ thuộc dạng xoàng xĩnh mà thôi nhỉ?

“Vâng! Nhà trường có dạy lớp học ngoại khóa.” Duy Duy trả lời không được tự nhiên.

Hừ! Cô là cô gái xinh đẹp trẻ trung, tất nhiên cô rất thích quan hệ xã giao ngoài xã hội.

“Ồ! Có lớp học ngoại khóa nha.” Anh lặp lại câu trả lời của cô.

“Vâng ạ!” Cô gật đầu thật mạnh.

Đánh chết cô cũng không dám thừa nhận, sự thật là mình đi hẹn hò. Cô đã thay đổi mục tiêu mới và tới nay vừa hẹn với mục tiêu đi xem phim xong. Hiện tại cả người đều choáng váng trong hương vị ngọt ngào.

Anh nhìn cô chăm chú không nháy mắt, cái nhìn rất dịu dàng nhưng ánh mắt của anh làm chân tóc của Duy Duy muốn dựng đứng cả lên.

Duy Duy thích nói dối nhưng lại không có năng khiếu về việc đó, ánh mắt của cô luôn dao động:

“À! Anh nói xem các giáo viên trong trường có nên thay đổi thái độ hay không? Bọn em mới bước vào học cấp ba thôi mà đã muốn đã áp dụng chương trình học dành cho thi vào các trường đại học rồi. Ngành giáo dục rõ ràng cấm dạy thêm nhưng các thầy cô lại chuyển sang hình thức dạy lén lút, rồi nào là nói học ngoại khóa, bồi dưỡng kiến thức... Trời ơi! Thật sự em cũng mệt mỏi lắm nhưng không có cách nào hơn, em học không giỏi như người ta, nên dù thích hay không cũng phải nghe lời giáo viên đi học thêm rồi.” Cô giả vờ riu rít than thở.

“Em cũng cảm thấy các giáo viên làm thế thật phản cảm. Dùng chính sách như vậy áp bức bọn em học thêm đến khuya mới cho về, nhưng không nghĩ rằng làm vậy khiến bọn em càng thêm căng thẳng... Theo em thấy, nhà trường nói sẽ vì học sinh mà suy nghĩ, thật ra cũng chỉ muốn thu thêm tiền học ph” Cô nói xong còn mở to đôi mắt vô tội nhìn lại anh.

“Ồ!”

Anh gật đầu đồng ý với cô, sắc mặt không thay đổi. Sau đó, suy nghĩ một chút rồi thật tình đề nghị.

“Nhà trường lạm dụng điều này để bắt ép học sinh, quả thật không khôn ngoan chút nào.”

“Đúng vậy!” Duy Duy gật đầu thật mạnh, giả bộ mệt như sắp chết.

“Nhưng đành chịu, hết cách rồi. Mai mốt mỗi ngày em đều phải về nhà trễ.”

Thật quá tốt khi sức khỏe của anh ổn định, cô – Chu Duy Duy rất cuộc đạt thành hi vọng cùng với kẻ cơ bắp kia triển khai mối quan hệ. Mai một cô sẽ còn nhiều chương trình học ngoại khóa khác, chỉ cầu xin anh đừng nghiêm nghị sắm vai cha chú để gạn hỏi là được rồi.

“Hay là em phối hợp với vài bạn học gửi đơn khiếu nại tới sở giáo dục và đào tạo đi. Hoặc gửi thư đến tòa soạn, đài truyền hình thông báo cho họ xuống tìm hiểu. Anh tin chắc với sự hợp sức của bọn em, nhà trường sẽ không dám triển khai các hình thức dạy kèm để thu tiền, mà em cũng bớt vất vả như bây giờ.” Anh đưa ra lời khuyên nghiêm túc và một sự đồng cảm sâu sắc.

Cái gì chứ? Viết thư khiếu nại á? Mất Duy Duy đứng tròng!

“Hay là em gọi điện thoại trực tiếp chỉ đúng mục tiêu luôn, bây giờ ngành giáo dục rất nhạy cảm với vấn đề này.” Anh nói chuyện quá mức thành thật, làm cô run lên bần bật.

“Muốn anh giúp em không?”

“Dạ không cần đâu.” Duy Duy vội vàng lắc đầu.

Trời đất ơi! Trăm ngàn lần đừng xé lớn chuyện ra nha. Đúng là con gái khôn ngoan cũng không thể đấu lại con trai xấu nét mà!

“Thật ra, chuyện vừa rồi là em nói giỡn chơi thôi.” Duy Duy cố nặn ra một nụ cười khó coi còn hơn khóc.

Anh nhìn chăm chú vào cô thật lâu, khiến cô suýt chút nữa đã đưa tay đầu hàng. Anh mới thông thả nói:

“Heo con à! Mỗi lần em nói dối, giọng lúc nào cũng đặc biệt rất lớn”

Anh biết cô nói dối? Quả nhiên này giờ anh đang sửa lưng cô! Duy Duy mím môi tức giận.

Nhân phẩm của người này như thế, làm sao cô còn đau lòng và muốn chia sẻ chứ? Anh xảo quyệt chết đi mất, càng hiểu biết anh nhiều, Duy Duy càng cảm thấy trái tim anh tối đen như mực.

Trong lúc cô đang nghĩ cách để đối phó với anh, thì anh nâng đầu Hi Hi lên, chống người ngồi dậy. Anh cất tiếng nói chan chứa quyến luyến nhưng mắt không hề ngước lên.

“Duy Duy à! Anh sắp đi Mỹ rồi.”

6. Cuốn 1 - Chương 15-17

Chương 15

Năm ấy lúc cô mười hai tuổi, có một lần khi anh phát bệnh, trong u sầu cô thuận miệng nói với mẹ mình rằng:

“Sau này Duy Duy lớn lên sẽ đi thi vào trường làm y tá, con muốn chăm sóc cho Thỏ Thỏ cả đời.”

Cô đã từng thật sự mong muốn như vậy. Nhưng bây giờ thì... lời nói của trẻ con mãi mãi là nói của trẻ con, một sự ngu ngốc nhất thời!

“Duy Duy à! Cậu sẽ vào ngành nào khi nộp đơn thi tuyển sinh vào đại học vậy?” Giờ tan trường, một bạn học đã cất tiếng hỏi cô.

Đó là một nam sinh học chung lớp, vóc dáng cao ráo đẹp trai. Đáng tiếc, không hợp khẩu vị của cô.

“Còn một năm nữa mới thi, mình không có suy nghĩ nhiều.” Duy Duy cười ngọt ngào, lịch sự trả lời.

Cô được coi là một nữ sinh thanh lịch, đôi mắt trong veo như biết cười, nhìn sơ qua tưởng dễ dàng nắm bắt. Nhưng thật sự cô là một cô gái có trái tim cứng rắn, luôn giữ một khoảng cách thích hợp giữa các bạn học trong lớp.

Cô lớn lên trong một gia đình thiếu tình thương của cha, nên đặc biệt bảo vệ

“Lần trước mình nghe Tiểu Tĩnh nói, cậu muốn thi vào trường Du Lịch hả?” Nam sinh này không từ bỏ hỏi han.

Trên thực tế, trong lớp có rất nhiều nam sinh thầm mến Duy Duy nhưng mà... cho nên...

Chỉ cần mai một thi vào trường đại học, không còn cảm thấy có một sức mạnh vũ lực uy hiếp nữa, bọn họ mới đủ dũng cảm theo đuổi cô.

“Mình còn đang xem xét về vấn đề này.” Cô cười nhẹ, ôm chồng sách bước ra khỏi lớp.

Quả thật cô cũng không quan tâm đến việc phải thi vào một trường đại học danh tiếng, vì cảm thấy bản thân mình phù hợp với ngành du lịch nên có ý định vậy thôi. Nhưng hiện tại cô cũng không nhiệt tình yêu thích lắm. Bây giờ có quá nhiều ngành nghề để lựa chọn, mà cô đã sớm quên mất chính mình lúc trước đã quật khởi ra sao.

Đi ra khỏi cửa của lớp, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Cô có một đôi mắt to tròn đen nhánh, chiếc mũi thẳng tắp thanh tú, khuôn mặt tinh tế hình trái xoan, khi nở nụ cười rất dễ thương, nam sinh thầm để ý cô rất nhiều. Nhưng kì lạ thay, ngay cả một nữ sinh nhan sắc bình thường nhất lớp cũng đã có đôi có cặp, mà duyên số của cô vẫn dậm chân tại chỗ.

Không sao cả, nếu trâu không đến tìm cột thì cột đành phải chờ đợi trâu vậy. Dù sao cô nhìn cũng rất duyên dáng, chỉ cần đứng đối tượng mà mình thích, cô có thể chủ động đi theo đuổi.

Đứng đợi một lát sau, cô bắt đầu nhú mào khó chịu.

“Xin lỗi nha Duy Duy, có chuyện quan trọng phải giải quyết nên anh đến trễ.” Ngay sau đó, có một nam sinh mồ hôi chảy đầm đìa chạy tới.

Chàng trai mới khoảng mười bảy hay mười tám tuổi, nhưng vóc dáng cơ thể phát triển mạnh mẽ, ẩn hiện qua lớp áo ướt đầm mồ hôi là cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn.

“Không sao cả.” Trên môi cô vẫn luôn nở nụ cười ngọt ngào như cũ.

Cô không phải là một cô gái thích so đo tính toán. Chỉ cần đối tượng không chạm đến mốc chịu đựng, khiến cô phải phun trào như núi lửa là được rồi.

“Hôm nayem đi xem phim hả?” Chàng trai ra vẻ săn sóc.

“Em không muốn xem phim.” Cô lắc đầu từ chối.

“Anh với em đi bơi nhé.” Cô không có hứng thú đi xem phim, chỉ cảm thấy lúc cậu ta vận động thể hình mới đẹp trai.

Tuy rằng bọn họ học cùng trường nhưng chân chính quen biết nhau lại ở tại hồ bơi. Lúc đó cô bị vóc dáng của cậu ta quyến rũ đến điên đảo, không thể tự kiềm chế, đành phải chủ động làm quen.

Vừa nghe đến hai chữ bơi lội, đôi mắt của cậu ta sáng lên. Ở đâu có thể tìm ra được một người bạn gái biết săn sóc hơn thế này? Thật không hiểu nổi tại sao một cô gái dịu dàng xinh đẹp như vậy, mà ở trong trường X không có người theo đuổi, tán tỉnh?

“Được!” Chàng trai đồng ý ngay, một cánh tay đã đặt lên trên vai cô.

Duy Duy nhẹ nhàng tìm cách tránh đi, cô quan niệm rằng thích và thân mật là hai việc hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng bề ngoài cô nhìn thanh thuần nhưng không ngu ngốc đến nỗi dễ dàng để cho bọn con trai lợi dụng mình.

Cô và cậu ta cùng nhau đi đến hồ bơi. Khi vừa tới khúc đường hơi tối thì bỗng nhiên...

“Này!” Bả vai của chàng trai có ai đó chỉ chỉ vào, cậu ta xoay người nhìn đã thấy một bóng dáng cao lớn áp lại gần.

Chuyện gì? Người này là con King Kong to lớn khó phân biệt được nam hay nữ đây sao?

Duy Duy thở ra một hơi lạnh toát... Trời ơi! Lại tối nữa rồi.

“Thằng nhóc con, không muốn sống nữa hả? Ngay cả người của tôi mà cậu cũng dám tán tỉnh ư?” Một tiếng rít gào vang lên.

Kế tiếp chỉ nghe tiếng đánh ‘bụp bụp’ như có ai động vào bao cát.

Chương 160”>

“A... Đau... Đau quá, đau quá...” Chàng trai ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Anh... anh không sao chứ?” Duy Duy đang run như cầy sấy, cất tiếng hỏi.

Thảm thiết, thật thảm thiết quá! Cả khuôn mặt chàng trai sưng vù chỉ trừ hai con mắt, trên khóe môi còn đọng chút máu tươi. Cậu ta nổi giận đùng đùng mở miệng chất vấn.

“Tại sao cô là người đồng tính mà không nói cho tôi biết sớm một chút hả?”

Cậu ta nghĩ mình may mắn có được một người đẹp làm bạn gái, ai ngờ chọn lại là dân đồng tính, còn mình vô duyên vô cớ làm bao cát cho người khác đánh võ. Mẹ kiếp, thật oan chết đi được! Chàng trai ôm ngực dậm chân kêu trời, hối hận không kịp.

Nữ King Kong nghe vậy, vòng hai tay trước ngực, đi đến bên cạnh cậu ta với khí thế tiến công ào ạt... Cậu ta sợ tới mức ngậm ngay miệng lại, không dám nói thêm một câu vô nghĩa nào nữa.

Nhu nhược và yếu hèn! Lại lộ ra nhiều khuyết điểm nữa rồi.

Duy Duy sợ đến trào bọt mép nhưng trái tim cô cũng lạnh tanh từng mảnh lớn. Mặc dù cô yêu thích những người có cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cũng đồng thời ghét cay đắng loại con trai không có dũng cảm còn thích thốt lời thô tục.

“Biến đi.” Nữ King Kong đau lòng khi thấy cô chịu thiệt thòi, tức giận quá lớn khiến toàn bộ ngũ tạng nhỏ chấn động.

Chàng trai run rẩy hai chân đứng không muốn vững, cong mông bỏ chạy trốn chết giống như phía sau có ma quỷ đuổi theo mình.

Giống như Hoắc Cương năm xưa y đúc, Duy Duy cảm thấy thất vọng tràn trề. Các chàng trai ở độ tuổi này hình như không có lập trường riêng của mình, đơn giản chỉ bị dọa thôi đã bỏ của chạy lấy người.

“Nhìn cho kĩ đi, loại con trai đó còn muốn theo đuổi làm cái gì?”

Triệu Dung Hoa vỗ nhẹ tay lên vai cô, tỏ vẻ thông cảm, vì cô ta dùng sức quá mạnh, khiến Duy Duy thiếu chút tắt thở.

Ôi, buồn chết đi! Cô lại thất tình nữa rồi, nước mắt buồn bã rơi ra Triệu Dung Hoa nhìn thấy, kêu lên:

“Cậu khóc cái gì chứ? Đừng khóc nha.” Vừa rồi nữ King Kong còn hung dữ bắt nạt người ta, bây giờ chân tay lại luống cuống giúp cô lau nước mắt.

Chàng trai lưng to vai rộng đáng thương đang lao đảo chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, thốt lời cảm thán:

“Haizz... Hóa ra cô ấy là người đồng tính.”

Đều tại bản thân mình không tìm hiểu kĩ càng, các chàng trai khác không phải không muốn làm ‘ruồi bọ’ theo tán tỉnh người đẹp này, mà là có lí do chính đáng.

“Triệu Dung Hoa! Mình với cậu có thù oán gì hay sao?” Duy Duy lùi ra sau từng bước, đưa tay lau nước mắt, không cho cô ta chạm vào mình.

Nước mắt vẫn rớt xuống như những viên trân châu, nhìn thấy thật đáng thương.

Ba năm trước đây, ngoại trừ việc Triệu Dung Hoa có hình thể to lớn hơn so với các học sinh khác, khiến sau lưng họ bàn tán giễu cợt cô ta là kẻ bán nam bán nữ. Nhưng ngoại trừ việc đó ra, thì tính cách của cô ta cũng như các cô gái bình thường khác. Tuy nhiên không biết bắt đầu từ khi nào ‘nữ King Kong’ đã biến thành nữ bá vương!

Bây giờ trong trường, nhân vật đi mây về gió nổi tiếng nhất chính là Triệu Dung Hoa.

Nghe đồn nắm đầm của cô ta không có ai ngăn nổi, nghe đồn cô ta thu nhận rất nhiều đàn em và cũng nghe đồn cô ta nhìn vừa mắt Duy Duy! Vì tiếng đồn xa, cô được nữ bá vương để ý, được nữ bá vương bảo vệ, không một nam học sinh nào dám cả gan nhìn ngang liếc dọc cô một cái. Nếu có người nào dám hện hò với cô thì chắc chắn sẽ thành người đầu tiên bị ăn nắm đầm của cô ta!

Cô không phải là đồng tính mà! Cô không phải! Nhưng tại sao trong mắt các học sinh đều nhìn cô thuộc thế giới ‘thứ ba’ như thế?

Trên đầu cô bị chụp một cái mũ hết sức oan uổng! Tuy nhiên trong thực tế, cô lại cảm thấy Triệu Dung Hoa không có hung hăng như bề ngoài của cô ta.

Duy Duy tưởng tượng rằng, có lẽ do mình ‘yếu đuối’ và ‘đáng thương’ nên khiến cô ta nổi lên lòng thương hại, vì vậy đưa tay ra trợ giúp cho cô.

Ngo đầu đường, có nhiều người tò mò đang đứng nhìn vào bọn họ. Con người luôn là vậy, chuyện tốt đẹp thì ít truyền đi mà chuyện xấu xa luôn lan ra ngàn dặm.

Trong thâm lặng, người đến xem náo nhiệt lại càng đông thêm. ‘Nữ King Kong’ nuốt nước miếng, ghi nhớ những gương mặt đang bàn tán kia vào trong đầu, rồi quay lại nhìn con cừu non vô tội trước mắt...

Cuối cùng, Triệu Dung Hoa đưa ra một quyết định muôn vàn khó khăn, cô ta bước lại gần Duy Duy, tới càng lúc càng gần... Cô ta nhắm mắt lại, bằng bất cứ giá nào cũng... Một tiếng ‘muahhh’ vang lên...

Mọi người thở một hơi lạnh toát, Duy Duy đứng bất động trợn mắt há miệng...

Duy Duy ngơ ngác sờ lên môi của mình, rồi nhìn cái gương mặt to lớn gần trong gang tấc kia...

Trời ơi! Cứu mạng cô với... Nụ hôn đầu tiên của cô bị người ta cướp đi, dưới cái nhìn trợn mắt của mọi người trong con hẻm tối nhá nhem.

Môi kề môi... nhưng chính xác là cô bị ‘cưỡng đoạt’ mất nụ hôn đầu đời.

Chương 17

Lần đầu tiên trong đời, Duy Duy uống rượu. Cô học người ta cách tự do, phóng khoáng vào quán bia, mới uống một lon thôi, cô đã say mềm.

“Hic, hic, hic...” Cô đau lòng, ầm ỨC không nói nổi.

Có cô gái nào lại không muốn nụ hôn đầu đời của mình lãng mạn như trong truyện cổ tích chứ? Thế mà đối tượng cướp lấy nụ hôn đầu của cô là một người cùng phái!

Các học sinh trong trường đã dùng đôi mắt tò mò, hoài nghi giới tính của cô. Bây giờ còn bồi thêm tình huống này nữa, khiến tình trạng càng trở nên tồi tệ hơn. Thậm chí có rất nhiều bạn học không dám nhìn thẳng vào cô, bởi vì sự việc xảy ra tại ngõ nhỏ đã bắt đầu phát tán khắp nơi.

Buồn quá đi, sầu quá đi! Tại sao tuổi thanh xuân của cô lại ngán ngấm, tẻ nhạt và hồng bét như thế?

“Anh nói xem, Thỏ Thỏ, anh nói đi! Có phải những người đó rất quá đáng không? Thậm chí em ăn hay uống thứ gì đó, các bạn ấy cũng nhìn như thứ vi khuẩn gây bệnh đáng sợ.” Làm như cô đang mang mệnh HIV không bằng.

Một truyền mười, mười lại truyền trăm, và bây giờ cô đã được xếp vào đội ngũ của những người đồng tính luyến ái.

Quá nhiều áp lực, quá nhiều bất công làm cô uống đến say bí tỉ rồi chạy vào khu sân phía đông, kể lể nỗi oán hận trong lòng cho Tiêu Đồ nghe. Dù sao người này cũng sắp phải đi Mỹ rồi, có lẽ một thời gian rất dài nữa cô mới gặp lại anh.

Gương mặt anh vẫn tái nhợt, yên lặng và bình thản không biết đang suy nghĩ đến điều gì. Anh nhìn thấy cô bị tổn thương, bị bạn bè cô lập, một chút cảm giác mềm lòng cũng không có...

Tốt lắm, mọi việc đều như trong kế hoạch. Anh vươn tay cầm ly nước táo ép, hỏi:

“Muốn uống nước táo không?” Nước ép hoa quả rất có lợi cho bệnh tình của anh, là thức uống hàng ngày mà anh vẫn dùng.

Tuy vậy, nước táo ép vẫn không chữa hết bệnh tim của anh, cơn khó thở trong ngực vẫn không thuyên giảm, trái lại bệnh càng ngày càng thêm chuyển biến xấu hơn. Đến nỗi ngày thi học kì anh không có cách nào để đi đến trường được.

Bàn tay anh gầy yếu chỉ còn da bọc xương, đáng tiếc trong men say Duy Duy không phát hiện ra được. Cô vẫn là cô gái vô tư như thế.

Duy Duy tùy tiện nhận lấy ly nước táo anh đã uống hết một nửa. Trong mắt cô, anh không phải là mẫu đàn ông mà cô mơ mộng. Huống chi với mối quan hệ người nhà, thì có gì mà không chia sẻ được.

Môi của cô vừa chạm vào miệng ly, lưỡi vừa nếm một chút vị ngọt của nước, đã bị anh đoạt lấy. Anh ngửa đầu uống một hơi hết sạch ly nước táo ép. Sau đó thản nhiên cất cái ly qua một bên, nói:

“Em nhìn đi, anh không có sợ gì cả.” Lời đồn chỉ là lời đồn thôi, có hay ho gì đâu mà cất trong lòng.

Một câu nói đơn giản của anh, lại xoa dịu trái tim đang nổi sóng khổ sở của Duy Duy, anh làm cô rất xúc động.

“Thở Thở à! Anh là người tốt nhất.” Tiếng nói nghèn nghẹn biến thành âm điệu nũng nịu.

Cô không còn sợ cảm giác bị người khác xem mình là người đồng tính nữa. Anh nhìn cô, trái tim không kìm chế nổi cơn rung động.

Ngày mai... ngày mai anh đã rời khỏi nơi này rồi. Anh suy nghĩ một lát, rồi xốc chân lên, nói:

“Muốn lên đây nằm không?” Anh phải sang Mỹ để chữa bệnh, ra đi vì kiếm tìm sự sống nhưng kết quả thì sống hay chết vẫn chưa biết được.

Lên giường nói chuyện phiếm với anh ư? Duy Duy say rượu, cả đầu óc đều choáng váng mơ hồ, không còn biết phân biệt sự khác nhau giữa nam nữ nữa.

“Vâng!” Cô nhẹ nhàng leo lên giường, chui vào ổ chăn.

Anh đang hoang như vậy, dĩ nhiên cô cũng không muốn suy tính. Lúc còn nhỏ, bọn họ cũng từng ‘ngủ’ chung với nhau vài lần rồi.

Có điều trong men say, Duy Duy đã quên mất, người con trai nằm bên cạnh mình đúng là một con sói. Một người luôn sắp xếp những âm mưu xung quanh cô.

Anh – chính xác là một con sói đội lốt cừ non.

7. Cuốn 1 - Chương 18-19

Chương 18

Anh là người tốt.

Anh không phải người tốt.

Anh là người tốt.

Anh không phải người tốt.

Cả người cô gái mềm nhũn nằm ở trên giường, đầu nghiêng qua một bên kề trên cổ chàng trai. Hơi thở thơm mùi rượu của cô thoang thoang bên mũi anh. Một người luôn được cho là bình tĩnh, tự tin như anh giờ phút này lại đỏ mặt, tim đập rối loạn trong lồng ngực. Thế mà cái người gây ra họa kia hoàn toàn không hay biết gì, vẫn vui đùa say sưa ngủ.

Anh là người tốt.

Anh không phải người tốt.

Anh là người tốt.

Anh không phải người tốt.

Hai câu nói đơn giản như vậy, lại như một lời niệm chú ở trong đầu giằng co, giày xéo anh. Sau đó anh thì thâm đối thoại...

‘Hãy chiếm lấy cô ấy, mày sẽ không lo sợ bị mất nữa.’

‘Không được, làm vậy cô ấy sẽ hận mày đến chết.’

‘Hận thì sao chứ? Có hận đi nữa, cô ấy cũng đã thành người của mày rồi.’

‘Làm như vậy quá vô liêm sỉ!’

‘Hãy bỏ qua đề hèn, làm cô ấy trở thành của mày đi. Sống trên đời này không có chữ ‘nếu’, cũng không có hối tiếc.’

Hai loại âm thanh đua nhau cầu xé trái tim anh.

Tuy nhiên loại âm thanh tranh đấu ấy đã bị khát vọng che mờ. Trong nháy mắt, trái tim của người trẻ tuổi như có một làn gió xuân nhẹ nhàng lướt qua. Xao động đến bất tận, ngọt ngào đến không ngờ.

Đặc biệt trên người cô có một mùi hương tỏa ra thơm dịu dịu, làm cả thể xác và tinh thần anh khô cháy, khao khát.

“Ừm...”

Vì thời tiết hơi oi bức và vì có chút say rượu, cô nóng nực đưa chân đạp tấm chăn rơi xuống, để lộ ra chiếc quần đùi ngắn ngắn, khiêu gợi. Mặt của cô đỏ hồng lên nhìn rất quyến rũ.

Anh chống tay ngồi dậy, quay sang nhìn một cái, hình ảnh mơ màng của cô đã khắc sâu vào tâm trí anh. Không cưỡng lại được, anh cúi người về phía trước...

Nóng quá! Cô đưa lưỡi liếm nhẹ đôi môi mọng đỏ, khiến nó như phủ thêm một lớp dầu bóng, khiêu gợi tột Cấm dỗ quá, một sự cám dỗ chết người! Chỉ một hành động nho nhỏ như vậy cũng như một ác ma dụ hoặc người ta.

“Dung Hoa đã hôn em như thế nào hả?” Anh dùng ngón tay xoa nhẹ lên đôi môi cô, thì thầm hỏi.

Cô không trả lời.

“Em tức giận lắm, phải không?” Anh lại hỏi tiếp.

Cô hẳn là khó chịu lắm, nếu anh bị người đồng tính hôn, chắc chắn sẽ giết người không cần suy nghĩ.

Bị tác động bởi sự vuốt ve của anh, làm cho cô hơi khó thở. Vì thế đôi môi cô nhẹ nhàng mở ra để nuốt không khí vào, cử chỉ đó lại giống như cô đang âu yếm những ngón tay của anh. Cứ như vậy làm sao anh không động lòng cho được đây?

“Xin lỗi em...” Dù đưa ra lời xin lỗi, nhưng giọng điệu anh tuyệt đối không có hối hận và hổ thẹn.

Anh chuyển động ngón tay, lưu luyến vuốt nhẹ theo viền cong của đôi môi cô.

Nếu sự hy sinh nho nhỏ ấy có thể đổi lấy vài năm an toàn, anh cảm thấy nó rất đáng giá. Anh là một con người ích kỷ như thế!

Tuy nhiên anh nghe nói, cô đã bật khóc khi bị người ta cưỡng đoạt lấy nụ hôn đầu đời của mình.

Chóp mũi của anh cọ nhẹ trên chóp mũi của cô, tựa như một lời yêu thương an ủi, mặt hai người chỉ cách nhau một khe hở nhỏ. Khoảng cách này có thể nói sự thân thiết của họ đến mãi mãi, anh đã muốn làm điều đó từ lâu.

Một giọt mồ hôi theo tóc anh từ từ chảy xuống đôi má trắng nõn, rồi rơi trên cánh môi mọng đỏ của cô. Khiến nó nhìn càng giống như một cánh hoa hồng dính những giọt sương sớm của ban mai.

Giọt mồ hôi ấy đến từ cơ thể anh, mang theo tình yêu, mang theo nhiệt độ nóng bỏng và cả sự khát vọng nồng cháy của anh. Tiêu Đồ nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm lấy giọt sương trên môi cô với sự kiên nhẫn vô vãn.

“Ừm...”

Trên miệng bị vật gì đó ấm áp làm nhột nhột, cô khó chịu khẽ mở cánh môi, nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, phát ra tiếng ngân nga như mờiúng dịp, lưỡi của anh tiến quân thần tốc, quần quít giữ lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô.

Hơi thở của anh nóng rực, vỗ về đôi môi cô, làm cô đi vào giấc mơ trên cõi thiên đường.

Cô đang có một giấc mơ hết sức kì lạ, trong mơ người đó hành động một cách kì quái... Cô nhìn không rõ người ấy là ai... Cô chỉ biết người đó hôn cô, càng hôn sâu càng nồng nàn hơn, như muốn trao hết tình yêu của đời mình cho cô.

Người đó có chiếc cằm cương nghị, có cái yết hầu hấp dẫn, còn có một rãnh sâu đi xuống xương quai đòn... Đây là giấc mộng xuân đầu tiên trong cuộc đời cô.

Trong bóng tối, hơi thở của anh bắt đầu dồn dập khó nhọc, bởi vì dục vọng tàn phá mà cũng bởi vì sức khỏe yếu kém của mình.

Ở không gian như mờ như ảo, nhiệt độ hai cơ thể nóng dần lên, quần quít ôm lấy nhau.

Trái tim anh đập thành thạch, bắt đầu bất ổn. Nhưng anh không quan tâm, ngón tay mảnh mai cố chấp đưa lên cởi bỏ nút áo trước ngực cô.

Ánh mắt anh sâu thẳm thẳm như nhìn không thấy đáy.

Dưới ánh trăng, cơ thể dậy thì nảy nở của cô từng chút một đập thẳng vào đôi mắt Tiêu Đồ. Bàn tay anh tự động từ từ đưa lên bầu ngực mềm mại mát lạnh bên trái của cô. Ở đây anh có thể cảm nhận được, phía dưới bàn tay mình cất giấu một trái tim đang đập rộn rã.

Đó là tiếng đập của trái tim khỏe mạnh. Anh hao tổn tâm tư, bày mưu tính kế cũng chỉ mong ôm được trái tim ấy vào lòng.

Sau đó phần mềm mại khác cũng rơi vào đôi môi ấm áp của anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng xoa nắn, cảm thụ sự mát mẻ và từ từ hút nó vào... Động tác trơn trượt càng lúc càng sâu hơn, môi hôn càng lúc càng nóng bỏng thêm, dồn dập đến độ làm cô ngủ không yên ổn, không thể kiềm nén được sự khó chịu mà kiễng cả mũi chân lên.

Toàn bộ căn phòng giờ phút này đều trở nên nặng nề. Cả bầu không khí tràn ngập hơi thở yêu đương, báo hiệu một cơn tình ái cuồng nhiệt như bão sắp xảy ra.

“Nói cho anh biết đi, nếu anh đi rồi, em sẽ nhớ anh, sẽ chờ anh về, đúng không?” Anh cất giọng khàn khàn hỏi.

“...” Là ai nói chuyện với cô vậy?

Trong giấc mơ, cô nghe có tiếng nói trầm ấm như xuyên thấu lớp mây mờ, nhẹ nhàng thốt bên tai cô lời ước hẹn. Giọng nói này rất quen thuộc, có điều cảm xúc bực bội như người xa lạ.

“Nếu anh chết đi, mỗi năm em có ra mộ thăm anh không?” Anh lại nghiêm túc hỏi.

Cho dù có chết, anh cũng hy vọng hình bóng mình có thể khắc sâu vào trái tim cô, muốn cô cả đời nhớ đến anh.

“...” Chết ư? Ai sẽ chết chứ?

Giọng nói như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc trong hư vô, cô mơ hồ khẽ rên lên một tiếng nho nhỏ.

Anh không chờ câu trả lời của cô. Cho tới bây giờ anh chỉ tin rằng, phép lạ của số phận là do chính mình sáng tạo nên.

Ngọn lửa tình càng cháy càng nóng, không một tia lưỡng lự, anh rời bàn tay khỏi bầu ngực mềm mại, từ từ đưa xuống vùng bụng nở bằng phẳng, rồi đi đến vùng cấm địa trong chiếc quần đùi rộng thùng thình của cô.

Theo bản năng cô khép hai chân lại, nhưng anh không dứt khoát tách nó ra, chiếc quần đùi cũng theo tay anh mà rơi xuống.

Trung Quốc và Mỹ được ngăn cách bởi một Thái Bình Dương, mọi việc đều ngoài tầm với, biến cố lúc nào cũng có thể xảy đến. Anh vuốt nhẹ ngực mình, nơi đó có một trái tim với nhịp đập yếu ớt. Nếu muốn nó khỏe mạnh, anh nhất định phải ra đi.

Anh thật sự rất lo lắng, rất run sợ xảy ra biến cố. Vì vậy cho dù chữa trị thất bại, cho dù phải chết... cũng mong muốn cô mãi mãi nhớ đến anh.

Mồ hôi cô đổ ra ướt đẫm, hơi thở gấp gáp, muốn tỉnh giấc lại không làm cách nào tỉnh được. Có một cái gì đó như ma quỷ quyến rũ, làm cô mềm người không muốn thoát khỏi. Đó là cái gì nhỉ?

Trong mơ hồ cô vẫn nhìn thấy rõ, có một bàn tay mảnh mai, dịu dàng chạm vào bộ phận nhạy cảm nhất của người con gái, khiến cả người cô lơ lửng như đang đi trên những đám mây.

Khoảng khắc chìm nổi, khát vọng pháp phùng quần lấy cô... Các loại cảm giác này đều kì lạ, chân thật lại như mơ. Đó là bản năng của nhân loại làm người ta hoàn toàn không có cách chống đỡ. Kể đang ở trong giấc mơ cũng không mun để nó trôi qua.

Là ai đang tách đôi chân cô ra? Cô không biết tại sao mình muốn đón nhận nó mà không có cử chỉ kháng cự. Cho đến khi có người ôm lấy thắt lưng cô, để vật gì đó cứng rắn nóng hổi chạm vào phía dưới hạ thân, rồi từ từ đẩy nó từng chút một vào cơ thể cô.

Đó chỉ là một động tác ngăn ngủi, nhưng cả ‘bầu trời’ như đã ở trong cơn ‘mưa’, rồi tiếp theo những giọt ‘mưa’ rơi xuống mặt cô. Sau đó ‘bầu trời’ dùng cổ hết sức để đi vào sâu hơn, cảm giác bị xé rách đau nhói làm cô cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một vòng tròn.

Trời đất ơi! Hóa ra giấc mộng xuân của người con gái mới lớn cũng đau nhức đến như vậy! Nếu sớm biết chuyện này, cô không thêm uống rượu!

Anh so với cô còn đau đớn hơn nhiều lần. Thì ra muốn ‘cưỡng hiếp’ cũng cần có thể lực! Mới chỉ là một động tác đơn giản, mà phía dưới hạ thân và trái tim anh đau đến không thể nào bước tiếp về phía trước.

Anh cố gắng điều hòa khí huyết, nắm chặt tay dùng hết sức để hoàn thành toàn bộ quá trình...

“Hic, hic, hic...” Cô đấu tranh muốn tỉnh giấc, cảm giác trong mơ đau đến muốn khóc, vì nhức nhối mà tay chân cô đánh ầm ập trên người của chàng trai kia.

Cô dùng sức khá mạnh khiến người con trai trong mơ không chịu nổi sự giãy dụa mà thả lỏng cơ thể của cô ra...

Không đau nữa... rất thoải mái. Cô nở nụ cười nhẹ rồi tiếp tục ngủ say.

Ảnh hưởng bởi sự chống cự của cô và bởi vì anh quá kích động, khiến cho hơi thở của anh ngày càng gấp gáp. Trái tim nổi lên cơn đau từng hồi, đau đến muốn tắt thở, anh khổ sở ngả nhoài người nằm bên cạnh cô.

Bệnh tim là một chứng bệnh không chịu nổi sự kích thích, cho dù tâm tình hay hành động đều giống như nhau. Nhưng anh không cam lòng, suýt chút nữa thôi mọi chuyện đã thành công rồi.

Không được! Anh khổ sở nhìn xuống hạ thân, nơi đó chưa được thỏa mãn vẫn còn đang đau nhức dữ dội.

Bác sĩ từng khuyên rằng, nếu anh muốn giữ lấy mạch sống của mình, phải duy trì trạng thái tình cảm ổn định. Nhưng giờ đây, làm sao anh có thể ổn định tinh thần được? Anh thật sự một chút năng lực của người đàn ông!

Anh mắc kẹt trong bầu không khí tràn ngập quyền rũ của tình dục nhưng sự thật lại tàn nhẫn giẫm nát lòng anh. Hơi thở của anh lúc thì mỏng manh, khi thì nặng nề như sắp đứt...

Dựa theo kinh nghiệm bản thân, có lẽ bệnh của anh lại tái phát nữa rồi.

Giữa giây phút kì diệu nhất của cuộc đời, thì anh phải đón nhận nỗi chua xót tàn khốc nhất.

Chương 19

Sáng sớm của ngày thứ hai, Duy Duy tỉnh rượu, chống tay ngồi dậy. Đầu nhức nhối như búa bổ, phía dưới hạ thân có một cảm giác kì lạ, nhưng may mắn không có đau đớn.

Duy Duy đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cảm giác cả mặt nóng bừng. Quả thật c

hỉ là một giấc mơ của những cô gái mới lớn, nhưng để xảy ra giấc mộng xuân đến mức độ này thì làm cho cô xấu hổ chịu không nổi.

Đặc biệt giấc mơ tối qua rõ ràng là hư ảo lại gây ra thách thức ý chí và ham muốn của cô. Chẳng lẽ nó có quan hệ với việc gần đây cô lén lút xem phim cấp ba hay sao?

Á, nhức đầu quá đi thôi! Xem xét kĩ thì giấc mơ tối qua và động tác trong phim người lớn rất giống nhau. Nhưng nhân vật nam chính trong mơ không có đủ sức để đem cô nuốt luôn vào bụng.

Cô cất tiếng cười lớn. Cho rằng có lẽ do hàng ngày mình thường bị người ta bắt nạt, nên nằm mơ mới mong muốn có một chàng trai yếu ớt dễ dàng đá bay đến như vậy.

Cô cúi đầu xuống, phát hiện ra quần áo của mình hơi xốc xếch nhưng những chỗ nhạy cảm đều được che kín. Cô cũng không hoang mang lo sợ chủ nhân căn phòng này xuất hiện. Dù sao ở trong lòng cô, Thỏ Thỏ luôn luôn là người nhà, không phải là người lí tưởng mà cô ao ước.

Lạ thật! Phần giường bên cạnh đã lạnh tanh như không có ai nằm. Thỏ Thỏ đi đâu rồi? Chẳng lẽ tối qua anh đã l máy bay? Không phải sáng nay mới đi sao? Sức khỏe của anh kém, không thể tùy tiện muốn đi là đi! Có rất nhiều chuyện cô không thèm so đo cùng Thỏ Thỏ bởi vì anh có bệnh, cô muốn yêu thương và nâng đỡ tinh thần cho anh.

Đợi chút! Tối hôm qua, chắc không phải là Thỏ Thỏ chứ? Một ý niệm chợt lóe lên, Duy Duy dùng tay vỗ lên đầu mình một cái...

Biến thái! Cô lầm bầm mắng thầm!

Cô còn buồn ngủ, mắt nhắm mắt mở bước xuống giường, đem giấc mơ còn in đậm đuổi ra khỏi tâm trí. Sau đó cố gắng thanh tỉnh, suy ngẫm cách nào để giải quyết những vấn đề trước mắt. Ví dụ như làm sao để quay về phòng mà không bị mẹ bắt lại mắng cho một trận?

Dù sao cô cũng đã ở tuổi dậy thì, mặc dù sức khỏe của Thỏ Thỏ yếu ớt không đủ lực để gây ra những hậu quả nghiêm trọng nhưng anh vừa là anh trai vừa là người khác phái với cô. Hai người ngủ chung giường thật sự không phù hợp, tất cả là do tối hôm qua cô uống hơi quá chén mà thôi.

Mới đi được vài bước thì cô nhìn thấy một tờ giấy đặt ở trên bàn, trên đó viết:

‘Duy Duy! Tối qua Tiêu Đề phát bệnh khẩn cấp phải đưa qua Mỹ ngay, con đừng lo lắng quá. Mẹ và chú Tiêu đã thu xếp ổn thỏa mọi việc rồi, sẽ quay trở về nhanh chóng thôi.’ Đây là nét chữ của mẹ cô.

Cô kinh ngạc mở tròn hai mắt, Thỏ Thỏ lại phát bệnh? Trời ơi! Tại sao không có ai gọi cô thức dậy vậy?

Grừ! Nhất định là ý kiến của cái tên chết bầm kia rồi! Tên đó mỗi lần phát bệnh đều cẩn thận che mắt không cho cô hay, sợ cô biết thì đem anh ra chế giễu! Nhưng cô thật sự lo lắng cho anh mà...

Khuôn mặt Duy Duy nhăn nhúm lại khó coi cực kì. Không biết điện thoại của mẹ và chú Tiêu có chuyển vùng quốc tế [1] không nhỉ? Có thể liên lạc với họ được không đây? Tình anh em trời đây, cô gấp gấp đến mức như kiến bò trên chảo dầu nóng, nhào vào phòng chuẩn bị lấy điện thoại gọi thì...

“Bíp bíp...” Có tiếng điện thoại từ trong phòng truyền ra.

Tiếng chuông điện thoại à? Không phải, đó là tiếng reo của điện thoại di động! Nhưng điện thoại của ai nhỉ? Cũ sao? Anh không mang điện thoại theo? Điều ấy có thể cho biết, lần này bệnh của anh tái phát rất nặng.

Để tránh bị mất liên lạc, cô lay hoay tìm kiếm... Duy Duy không dùng điện thoại. Đơn giản chỉ vì có người nào đó nói rằng, thành tích học tập của cô kém, dùng ba cái đồ công nghệ này chỉ làm cô thêm mất tập trung. Mặc kệ lý do có chính đáng hay không, mẹ cô luôn nghe theo ý kiến của anh. Anh nói gì thì mẹ làm theo cái ấy.

Cho nên tuy cô đã vào trung học, hoàn cảnh gia đình không tệ nhưng đến giờ vẫn chưa có điện thoại để liên lạc. Điều này đôi lúc khiến cô cảm thấy bất tiện vì mất đi rất nhiều mối liên lạc tình cảm với các bạn học.

Lần theo tiếng chuông của điện thoại, cô tìm ra nó ở phía dưới giường. Hóa ra là có tin nhắn gửi đến.

Trên màn hình hiển thị tên người gửi là Triệu Dung Hoa, là bạn học của anh sao? Người này tính tình lập dị, chưa bao giờ thấy anh lui tới thân thiết với bạn học chung trường nào.

Khoan đã! Triệu Dung Hoa? Cái tên này như một luồng sét đánh trúng vào đầu cô, cả người Duy Duy bất động kinh ngạc.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... Triệu Dung Hoa này là người mà cô quen biết sao? Tò mò và nghi hoặc, cô mở tin nhắn ra kiểm chứng sự thật... Bên trong chỉ có một tin nhắn rất đơn giản:

‘Hôm nay em có thể đưa anh ra sân bay được không? Yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh, chỉ đứng từ xa nhìn anh thôi.’ Ngôn ngữ trong tin nhắn khiêm tốn như lời cầu xin.

Lời lẽ e ấp giống như của một cô gái vừa biết yêu, đối đãi thận trọng với người mình ngưỡng mộ. Đây là trực giác đầu tiên mách bảo cho Duy Duy biết! Thế nhưng làm sao Thỏ Thỏ lại quen biết với ‘nữ King Kong’ Triệu Dung Hoa?

Triệu Dung Hoa sợ anh từ chối, nên nhắn thêm một tin khác:

‘Em vẫn nghe lời anh dặn, sẽ bảo vệ thật tốt em gái của anh, sẽ không cho cô ấy có cơ hội yêu đương mà chậm trễ việc học hành.’ Cô ta khiêm tốn để đổi lấy một cơ hội cuối cùng.

Chăm sóc tốt cho em gái của anh? Khóe môi của Duy Duy ngậm lại thật chặt.

Điện thoại trong tay reo lên, Duy Duy nhú mồm lại chần chờ trong vài giây rồi quyết định bắt máy. Không đợi cho đầu dây bên kia nói gì, cô đã đánh phủ đầu, gần giọng hỏi:

“Bạn học Triệu Dung Hoa, có thể cho tôi xin hỏi một câu không? Thế nào được gọi là yêu đương làm chậm trễ việc học hành?”

Quá biến thái! Quá bệnh hoạn! Chỉ vì sự cô đơn của mình mà muốn làm người khác không hạnh phúc mới được sao? Cô bị con thỏ láu cá kia đùa giỡn đến sắp chết rồi!

oOo

Tại nước Mỹ.

Tiêu Đồ luôn luôn cô đơn. Thời gian đối với anh mà nói không có ý nghĩa gì cả. Suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn... cứ lặp lại như thế, chỉ vì duy trì sự sống mà thôi.

Không khí nơi này thật trong lành thoáng mát, rất thích hợp để anh nghỉ dưỡng nhưng trái tim anh vẫn buồn bã, tê liệt. Bệnh của anh vẫn kéo dài thêm từng ngày.

Trong cơ thể của anh, vị trí lỗ hổng ở trái tim đã lan rộng ra, hơn nữa càng lúc càng tồi tệ hơn. Kiểm tra lâm sàng cho thấy, trái tim đã hình nên một ‘rạn san hô’ lớn và động mạch đã bị ngăn cách từng tầng. Các khối huyết tranh nhau bám vào màng tim, làm sức khỏe của anh ngày càng yếu dần. Cơ thể đã bị vi khuẩn xâm nhập vào các bộ phận nội tạng khác.

Anh đã ở đây hơn một năm lẻ chín tháng mà sức khỏe vẫn không khôi phục, sắc mặt luôn trắng nhợt như tờ giấy. Cuộc sống của anh đang chờ đợi cái chết đến từng ngày.

Bây giờ đối với anh mà nói, động lực để sống dường như ‘tất cả’ chỉ có buổi tối thứ bảy cuối tuần. Anh và cô có hẹn cố định vào ngày đó sẽ gặp nhau trên MSN, nếu không gặp sẽ không về.

Hơn một năm trôi qua vẫn như thế, ngoại trừ lúc vừa đến Mỹ hai tháng, Duy Duy vẫn còn giận anh nên không tiếp điện thoại, không trả lời email. Hai người suýt chút nữa thì mất liên lạc, sau đó bọn họ hòa giải và tiếp tục ‘tương thân tương ái’.

Một năm qua, cuộc sống của mọi người đều không có gì biến đổi. Sức khỏe anh vẫn yếu ớt như cũ, Duy Duy vẫn chỉ yêu thích những chàng trai có cơ bắp nhưng lại hầu như vô duyên với tình yêu.

Anh luôn tự tin vững chắc rằng, đến một ngày nào đó anh sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ trở thành khẩu vị ‘đồ ăn’ mà cô

Anh sẽ là người chiến thắng! Cho đến một ngày kia, niềm tin vững chắc ấy hoàn toàn sụp đổ.

“Thỏ Thỏ à! Em đang yêu, em gặp được tình yêu đích thực rồi!” Trên webcam, cô nói với vẻ mặt thật vui sướng.

Cô đang yêu ư? Cô gặp được tình yêu đích thực à?

Mặt của anh trở nên ảm đạm, trái tim anh trỗi lên từng ngọn sóng đau đớn. Bởi vì cô mãi mãi không thể hiểu được, anh đã sớm gặp được ‘tình yêu đích thực’. Vì vậy làm sao anh có thể để cho bất kì kẻ nào cướp đi ‘tình yêu đích thực’ của anh?

“A Thiết ơi! Tối đây chào anh trai của em đi.” Cô quay đầu vui sướng gọi bạn trai lại trước webcam, giống như muốn chia sẻ hết những hạnh phúc ngọt ngào với anh ta.

Sau đó một người cao to như con ‘Kình Kong’ đang leo trên Empire State Building xuất hiện trước tầm mắt anh... Khẩu vị ‘đồ ăn’ của cô ngày càng nặng đô!

Con ‘Kình Kong’ kia trên thân trần trụi, cơ bắp rắn chắc bóng láng, thân thể thật mạnh mẽ đến nỗi một nắm đấm thôi cũng có thể giết chết một con khủng long bạo chúa. Cho dù anh có hao phí thời gian cả đời, cũng không thể nào ‘to bự’ đến như thế.

“Anh trai! Em nói cho anh biết nha, cơ ngực của anh ấy có thể kẹp luôn cây bút bi đó. Để em gọi anh ấy biểu diễn cho anh xem nhé.” Vẻ mặt cô đơn thuần, vui vẻ huyên thuyên nói chuyện không ngừng.

Trên thân anh ta trần trụi mà còn ở trong khuê phòng của cô? Bọn họ vừa mới làm cái gì trong đó? Nào đâu phải là một sự nghi ngờ vô căn cứ, sự thật trước mắt như một quả cầu tuyết đè nghẹt hơi thở của anh. Anh bắt đầu ho khan, càng lúc cơn ho càng nặng nề thêm cho đến khi cả khuôn mặt đều xanh tím một mảnh.

Trên lưng, trên vai, trên cánh tay đều liên tục run rẩy, đau đớn... Mà màn hình bên kia như đang trả thù anh, vẫn không ngừng vui vẻ biểu diễn trò chơi dùng cơ ngực kẹp lấy cây bút bi.

“Kẹp lấy! Kẹp lấy!” Tiếng vỗ tay trong niềm vui sướng.

‘Chu Duy Duy, tôi nhất định, nhất định sẽ không tha cho em!’

Kề cận với cái chết trước mắt vì hít thở không được, trong đầu anh chỉ thì thầm duy nhất một câu nói ấy.
oOo

Đó là năm cô 17 tuổi và anh 20 tuổi.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh nếm trải hương vị của những ngày tháng ‘cách xa’.

Thời gian trôi đi càng dài, anh càng nếm đủ vị đắng cay của đau buồn.

Sau đó là hồi tiếc... Quả nhiên khi mọi việc nằm ngoài tầm tay, một ‘con khỉ đột’ đã thừa cơ hội nhảy vào.

Anh liếm vết máu trên môi mình cũng nếm luôn hương vị chua chát của nỗi xót xa.

Đối mặt với cái chết, lần đầu tiên anh hiểu được: Bạn yêu một người, không nhất định người đó sẽ yêu lại bạn. Có lẽ cô ta còn hận không thể giết chết bạn.

Điều quan trọng nhất là: Người bạn yêu không nhất định phải thuộc về mình.

~*

~[1] Dịch vụ roaming.

8. Cuốn 2 - Chương 01-03

Cuốn II «Trái tim yêu»

Chương 1

Bầu trời đang yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng gầm rú, tỏa ra hai luồng ánh sáng ‘di động’ mềm mại. Từ đám mây mờ trong không trung, đưa ra một chiếc đuôi xinh đẹp từ từ hạ xuống mặt đất...

“Kính thưa quý khách, xin cảm ơn quý khách đã đáp chuyến bay từ Mỹ đến Thượng Hải. Máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh xuống sân bay quốc tế Thượng Hải trong giây lát, xin quý khách ngồi vào vị trí và cài dây an toàn...” Tiếng phát thanh từ trong cabin truyền ra là giọng nói ngọt ngào bằng tiếng Anh tiếng Trung nhuần nhuyễn của người tiếp viên hàng không.

Ở vị trí chỗ ngồi gần cửa sổ của khoang phổ thông, có kê cuốn sách y học lâm sàng chuyên nghiệp rất nặng, tiêu đề: «Giải phẫu cơ thể người và sự phát triển của phôi thai», được nhẹ nhàng khép lại. Rồi người đàn ông dùng những ngón tay thon dài tháo cặp mắt kính xuống, lộ ra gương mặt trắng hồng rất đẹp trai.

Anh mệt mỏi đưa tay ra xoa nhẹ gáy.

Ngồi trên máy bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ đối với những người thân thể khỏe mạnh cũng đã cảm thấy mệt mỏi, huống hồ chỉ người có thể chất không tốt như anh. Hiện bây giờ, nhìn anh mệt mỏi như sắp chết, các nếp nhăn còn hằn sâu hơn.

“Hi, anh sẽ chuyển máy bay đi về Ôn Châu, phải không?” Nữ hành khách ngồi bên cạnh, liếc nhìn thấy tấm vé chuyển máy bay của anh, vui mừng cất tiếng hỏi.

“Vâng.” Anh thản nhiên trả lời, không quá mất lịch sự.

“Anh làm việc ở Ôn Châu hả?” Nữ hành khách hỏi.

Bề ngoài của anh rất nho nhã, không giống những thương nhân cho vay nặng lãi.

“Vâng.”

“Anh là bác sĩ à?”

“Vâng.”

Quả nhiên cô ta đoán đúng.

“Ở Mỹ, nền y học phát triển cao hơn so với trong nước nhiều, tại sao anh lại về nước vậy? Mà còn chọn làm việc ở một thành phố nhỏ nữa?” Nữ hành khách liên tiếp tìm đề tài bắt chuyện.

“Chỉ là lí do cá nhân thôi.” Cuối cùng lần này anh đã trả lời được nhiều chữ hơn.

Thái độ của anh rất ôn hòa nhưng nữ hành khách lại có cảm giác lạnh lạnh khó hiểu, suýt chút nữa cụt hứng, nên nói rõ ràng hơn:

“Tôi làm việc tại Ôn Châu, cũng chờ để đổi chuyến bay đi về đó. Chúng ta cùng nhau chờ chuyển máy bay nhé.” Có thể đổi ghế ngồi gần như bây giờ, làm bạn cũng tốt.

Anh mỉm cười một cách lịch sự

“Không cần đâu.”

“Hành lý của tôi ít lắm.” Sợ anh hiểu lầm, nữ hành khách vội lên tiếng giải thích.

Phụ nữ khi đi máy bay chủ động đến gần đàn ông chỉ có hai mục đích:

Thứ nhất là muốn tìm một người lao động miễn phí.

Thứ hai là có hứng thú với người đàn ông đó, nên muốn tìm cơ hội làm quen.

Người đàn ông trước mặt, thân hình cân đối, cử chỉ nho nhã, khí chất vượt trội... đó là những yếu tố cơ bản mà phụ nữ yêu thích nhất.

“Thật ngại quá, hành lý của tôi rất nhiều, hơi bất tiện.” Anh vờ như không hiểu ám chỉ của nữ hành khách, Thêm những tiếng ‘ầm ầm’ vang lên, máy bay đã hạ cánh thành công xuống mặt đất.

“Đây là lần đầu tiên anh đi Ôn Châu sao? Tôi còn trong kì nghỉ phép, tôi có thể đưa anh đi tham quan xung quanh thành phố.” Nữ hành khách vẫn chưa bỏ ý định làm quen.

Cửa máy bay vừa mở ra, anh tháo dây an toàn, đem cuốn sách ném vào trong giỏ. Lúc này đây anh trực tiếp lạnh nhạt và lộ ra thái độ thất lễ, khiến nữ hành khách chưa muốn từ bỏ ý định ân cần bỗng chốc cứng đờ cả người.

Anh ghét nhất phải giả vờ. Mặc dù giả vờ là bản năng của anh nhưng cũng phải dùng đúng đối tượng! Vì vậy nếu người qua đường không hiểu ý, thì anh thật sự chẳng phải là người có tính kiên nhẫn.

* * *

Xuống máy bay, một cơn gió đông ẩm ướt lạnh lẽo thổi phất qua chiếc áo lông màu đen rồi đổ vào cổ, nhưng anh chỉ nhũn mày không cảm thấy khó chịu.

Bởi vì tấm thân lục bình này cuối cùng đã sắp về tới nhà.

Chương 2

“Kính chào quý khách, xin cảm ơn quý khách đã sử dụng hãng hàng không quốc gia Trung Quốc. Bây giờ là 23 giờ 55 phút, dự kiến bay từ Bắc Kinh đến Ôn Châu khoảng 20 phút. Xin quý khách cài dây an toàn và tắt các thiết bị điện tử. Chúc quý khách có một chuyến bay tốt đẹp và hẹn gặp lại trên những chuyến bay tới...” Cô gái cầm micro, cất tiếng nói ngọt ngào thông báo những thông tin mới nhất đến hành khách trên máy bay.

Sau đó, bóng dáng thướt tha của cô không ngừng di chuyển, trên môi vẫn luôn nở cười tươi tắn chuyên nghiệp.

“Xin dừng thẳng lưng ghế... Tắt các thiết bị điện tử... Và kéo cửa sổ xuống ạ...”

Thấy cô tiếp viên hàng không lúc nào cũng tươi cười ngọt ngào, làm cho tất cả nam nữ, già trẻ trên chuyến bay càng thêm có cảm giác thân thiện.

“Thưa ông, xin phép được dọn chiếc ly giấy kia ạ.” Lúc thu gom rác, trên môi cô cũng mang theo nụ cười tươi tắn.

“Vâng.” Vị hành khách này tương mạo khá, giống những người có địa vị xã hội, mặc trang phục bình thường đi du lịch và phối hợp rất ăn ý với công việc của cô.

Cô đeo găng tay vệ sinh thu dọn chiếc ly đã dùng, lòng bàn tay còn có thêm một mảnh giấy nhỏ ghi sẵn số điện thoại di động. Lúc này vị hành khách này đã tỏ ý muốn xin số điện thoại, nhưng cô lịch sự từ chối rất khôn khéo, không để anh ta có cơ hội nhắc lại. Bởi vì cô chẳng muốn lãng phí thời gian và cũng vì anh ta tuyệt đối không phải là khẩu vị ‘đồ ăn’ của cô.

Cô thích người đàn ông có cơ bụng săn chắc, nhưng những người làm việc hàng ngày trong văn phòng, cơ bụng luôn phình ra. Thật sự khiến cô chẳng hứng thú chút nào.

Cô tươi cười đem chiếc ly bỏ vào túi rác, rồi cũng âm thầm bỏ luôn mảnh giấy ghi số điện thoại vào trong đó.

“Còn quý khách nào cần bỏ rác không ạ?” Nụ cười vẫn không thay đổi, cô tiếp tục đẩy xe đi về phía trước cất giọng hỏi êm như ru.

oOo

“Àm... âm...”

Máy bay hạ cánh an toàn, hành trình đã kết thúc. Rốt cuộc nụ cười cứng ngắt trên khóe môi cô cũng có thể dần ra đôi chút. Xoay người đưa một hành khách cuối cùng xuống máy bay, cô mệt mỏi xoa nhẹ sau ót của mình.

“Mệt chết đi mất! Thật không muốn cho người ta sống nữa mà.” Xuống máy bay, nhóm đồng nghiệp vừa phàn nàn vừa thân thiết hỏi:

“Duy Duy à! Cậu chuẩn bị thôi việc thật hả?”

“Ừ! Không muốn bay tới bay lui hoài.” Cô quá mệt mỏi rồi.

“Chuyển xuống làm việc ở mặt đất sao?” Các bạn đồng nghiệp hỏi thăm.

“Không có, mình thôi việc hẳn luôn.” Cô mỉm cười, lắc đầu nói.

Loại công việc luôn phải dùng ‘nụ cười’ này, thật sự không thích hợp với cô. Mới làm chỉ vài năm, mà cô đã phát hiện ra mình không phù hợp với nghề phục vụ rồi.

Cô nhớ lại khoảng thời gian tự do, muốn làm cái gì thì cứ vô tư làm cái nấy. Nhưng nghề phục vụ luôn phải ghi nhớ đến đạo đức nghề nghiệp, ghi nhớ đến câu ‘Khách hàng là thượng đế’. Họ mắng – mình không thể cãi lại, họ đánh – mình không thể dùng tay chống đỡ.

“Vậy cậu chuẩn bị chuyển công việc gì?” Người đồng nghiệp tò mò hỏi.

“Haizz... Nói sau vậy.”

Cô đã đổi rất nhiều công việc nhưng chưa tìm thấy một việc nào vừa ý, kể cả đàn ông cũng thế. May mắn thay, người bạn trai mới lần này cô rất hài lòng. Anh ta lãng mạn lại phù hợp với những yêu cầu thẩm mỹ của cô.

“Có phải tìm một người giàu có để gả quách đi hay không?” Các đồng nghiệp trêu ghẹo.

Bọn họ quen biết rộng rãi, rất dễ dàng gặp người có tiền nhưng Duy Duy luôn giữ mình trong sạch.

Lập gia đình sao? Yêu đương bao lâu thì nên lấy nhau? Hơn nữa từ trước tới nay, cô chưa từng gặp được đối tượng nào mà mình thật sự muốn lấy!

“Đói bụng quá, chúng ta cùng đi ăn khuya nào.” Liên tục bay mấy cuối cùng có thể nghỉ ngơi, các đồng nghiệp rủ rê cô đi ăn.

Cô mỉm cười, khéo léo từ chối. “Không được.”

Ngồi trên chiếc xe buýt phục vụ riêng cho tiếp viên, cô mở điện thoại, theo thói quen login vào QQ gửi đi một tin nhắn.

“Máy bay đã hạ cánh an toàn.” Người nhận tin là bạn thân của cô, tên Kim Bàn Tính.

Có phải cái tên ‘Kim Bàn Tính’ này rất kì lạ không? Nói thật ra cô cũng chẳng biết tên thật của người ta là gì. Chỉ biết người đó ở khác thành phố với mình, giới tính là nữ, nhà có ba người và sống bằng nghề bói toán... ngoài những thông tin trên cô hoàn toàn mù tịt. Bởi vì cô và Kim Bàn Tính là hai người bạn vô cùng tốt, quen nhau trên internet.

Lúc ấy sau một lần thất tình, cô oán giận quá nên viết một nhan đề: ‘Phải chăng đàn ông có bộ ngực lớn đều rất ngốc nghếch?’

Chủ đề bài biết được nhiều người quan tâm và Kim Bàn Tính cũng nằm trong danh sách đó.

Lần ấy làm cô ấn tượng nhất đối với Kim Bàn Tính là đoạn văn: ‘Một người đẹp nước Mỹ đoạt được danh hiệu Hoa Hậu Thế Giới, vì vậy họ muốn trải nghiệm trí thông minh của người chiến thắng. Kết quả cho

thấy, người đoạt giải có chỉ số IQ rất cao. Cho nên nếu nhạo báng phụ nữ ngực bự là những người ngu ngốc, thì đầu óc của người đàn ông đó thật nông cạn. Đồng nghĩa với việc chúng ta ở đây thảo luận về đàn ông ngực bự có ngốc nghếch không, nhưng sau lưng lại luôn thích những anh chàng có cơ ngực to lớn mới chính là người phụ nữ ngốc nghếch!

Lời lẽ thật chua cay! Đây chẳng phải là diễn hình của sự ghen ghét đố kỵ sao?

Đoạn văn này rõ ràng mỉa mai cô nặng nề, vì vậy cô và kẻ có nickname Kim Bàn Tính giương oai múa võ, khẩu chiến tới bờ trên mạng. Nhưng một thời gian sau, từ ‘chiến tranh’ hai người dần dần có cảm tình... Cuối cùng hóa thù thành bạn, add tên nhau vào danh sách những người bạn tốt trên QQ.

Vài năm trôi qua, cảm tình của họ không ngừng thăng tiến. Sau khi cô đổi công việc làm tiếp viên hàng không, cứ mỗi lần cô có chuyến bay là Kim Bàn Tính luôn lo lắng, luôn hỏi thăm cô. Vì số lần quan tâm ngày càng tăng, nên mỗi khi an toàn kết thúc một cuộc hành trình, cô đều có thói quen nhắn tin báo cho Kim Bàn Tính biết. “Bây giờ em còn muốn đi đâu?” Trong QQ, Kim Bàn Tính reply lại rất nhanh.

Công việc của Kim Bàn Tính luôn bận rộn, ngày đêm thường đảo ngược. Có đôi khi cô gửi tin nhắn trên QQ, nhưng qua hôm sau mới nhận được reply.

“Mệt mỏi quá, dĩ nhiên là về nhà rồi! Em đang nghĩ đến cái giường và muốn nằm trên đó rồi ngủ suốt ba ngày ba đêm luôn.” Cô reply lại.

“Không đi tìm bạn trai à?” Kim Bàn Tính hỏi.

“Đánh chó cũng không ra khỏi cửa!” Cô cười nói đùa.

Bạn trai rất quan trọng nhưng bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, sau đó mới đủ tinh thần sáng khoái xuất hiện trước mặt người yêu.

“Không làm một cuộc kiểm tra bất ngờ hả?” Kim Bàn Tính chỉ đơn giản nhắc nhở.

Cô bất chợt cảm thấy da đầu mình run lên... Không phải lại một lần nữa chứ?

“Duy Duy à! Trên thực tế hôm nay chị có xem cho em một quẻ.” Bất kể cô có thích nghe hay không, Kim Bàn Tính luôn ăn ngay nói thật.

“Tối nay tình duyên của em rất phức tạp, vừa đỏ lại vừa đen.”

Tình duyên phức tạp, vừa đỏ lại vừa đen? Có ý gì đây? Duy Duy không kìm chế được sự tò mò, lập tức truy vấn bạn tốt.

“Vận đen là đường tình yêu của em xảy ra vấn đề.”

Phun! Phun! Cho nhỏ nước miếng nói lại! Thật sự là lời nói xui xẻo! Được rồi! Cô đánh giá cao sự thẳng thắn của Kim Bàn Tính.

“Vậy vận đỏ thì sao?”

Tình yêu của cô sẽ được hóa dữ thành lành? Thật ra cô không quá mê tín dị đoan, chẳng tin tưởng thầy tướng số, nhưng mỗi lần Kim Bàn Tính đoán thì đều trúng phóc.

“Người trong mộng của em đã xuất hiện rồi.” Kim Bàn Tính lại nói.

Cô cảm thấy hơi là lạ nên hỏi:

“Chị không nói giỡn chứ? Mỗi lần em quen bạn trai thì đều chẳng phải ‘đúng’ người hay sao?”

“Ánh mắt của em nhìn không đúng.” Kim Bàn Tính lại tiếp tục tẩy não cô.

“Tính cách của người đàn ông mới là quan trọng, có lẽ em nên để ý nhiều hơn đến người bên cạnh mình...”

“Em không cần! Chị đừng yêu cầu em thích một kẻ chặn thả động vật ăn cỏ.” Cô lập tức phản đối.

Trong tức khắc, Kim Bàn Tính bị cô chọc tức suýt chút nữa nổi điên lên.

“Đừng có cứng đầu.”

Cái nick đang sáng trưng, bỗng nhiên xám ngắt. Điều này có nghĩa chị ta đã bị cô chọc tức đến nỗi phải log out rồi.

Tại sao phải kích động như thế chứ? Duy Duy sờ cánh mũi, cảm thấy người bạn tốt này tham gia hơi sâu vào chuyện tình yêu của mình, nhưng may mắn tình chị ta rất tốt.

Còn cái vận đen này... lòng của cô bắt đầu se lại. Đừng nói đến việc cô có mê tín hay không, chỉ nói đến việc Kim Bàn Tính đã nhiều lần bài xích chuyện tình duyên của cô thôi, cũng đếm không hết.

Cô rất thích và rất hài lòng anh bạn trai lần này.

Anh ta có tính cách của một quý ông lịch lãm, vóc dáng cường tráng, rất chiều chuộng cô... hoàn toàn là mẫu người cô ưng ý.

Nhưng mà... nhưng mà có nên tới nhà làm một cuộc đột kích bất ngờ không nhỉ?

Chương 3

Coi như bớt chút thời gian lại thăm hỏi bạn trai đi. Nếu anh ta rảnh rỗi thì cùng nhau đi ăn khuya, hoặc đi xem phim cũng được.

Duy Duy vỗ nhẹ đôi gò má, cố gắng xua đuổi cơn buồn ngủ, để lộ nụ cười ngọt ngào như mật.

Anh ta luôn thích nói: ‘Cưng ơi! Anh thích nhất là lúc em cười, nó sáng lấp lánh như ánh mặt trời trên ton thể gian này.’

Mỗi lần hẹn hò, bạn trai luôn quyến luyến không nỡ chia tay. Cô nghĩ nếu mình xuất hiện đột ngột, chắc chắn sẽ làm anh ta bất ngờ, thật kinh ngạc lẫn vui mừng.

Duy Duy đặt hành lý sang một bên, đưa tay lên bấm chuông. Chờ đã một phút trôi qua mà vẫn không có ai mở cửa.

“Đình đông... Đình đông.” Cô lại bấm chuông thêm vài lần nữa.

Hai phút... rồi ba phút... bên trong vẫn không một chút động tĩnh.

Anh ta đang làm gì nhỉ? Bạn trai của cô là một huấn luyện viên thể hình, thời gian làm việc hầu như là buổi tối, lại hao tổn rất nhiều sức lực. Cho nên mỗi ngày mười giờ khuya anh ta mới tan tầm, về nhà mệt mỏi quá nên không muốn ra khỏi cửa.

Đây là những lời bạn trai nói, và cô rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Cô lấy điện thoại gọi, thì anh ta đã tắt máy.

Có khi anh ta đang ngủ chẳng? Duy Duy nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng. Có lẽ cô thật lỗ mãng, làm sao chỉ vì câu nói của Kim Bàn Tính mà rối loạn cả tay chân lên thế này?

Quá mệt mỏi, Duy Duy quyết định không chờ cửa mở nữa, chuẩn bị xoay người rời đi thì bên trong có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

“Ai đó? Gọi hồn hả? Bấm chuông gì mà liên tục thế?” Cánh cửa chỉ kéo được một nửa, thò đầu ra là một khuôn mặt nhá nhem còn đang ngái ngủ.

Lần đầu tiên cô mới biết, người bạn trai luôn nói năng nhẹ nhàng cũng lớn giọng như vậy.

Duy Duy bổ nhào vào lòng anh ta, ôm lấy cổ và nở nụ cười xinh như mộng nói.

“Là em đây!”

Cô tự tin chỉ cần thấy sự có mặt của mình, bạn trai sẽ hết giận do vui mừng. Bởi vì trước đó anh ta thể hiện như không có cô một ngày thì chẳng thể sống nổi. Quả nhiên anh ta cứng lại như há, há hốc miệng nhìn chăm chăm vào cô không nháy mắt.

“Không... không... phải... hôm nay... em... em... em có chuyến bay sao?” Anh ta lắp bắp hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay em có chuyến bay thật.” Cho nên anh ta mới cảm động, phải không?

“Vây... vây... vây em... em làm sao có thể...?” Anh ta vẫn tiếp tục nói lấp bắp.

Duy Duy cảm thấy có chút kì quặc, cô rời khỏi lòng anh ta, nheo mắt lại hồ nghi hỏi.

“Anh mắt hững khi thấy em sao?”

“Không... không phải... không phải vậy đâu.” Anh bạn trai cuống quýt giải thích.

Không phải thì sao lại biểu hiện kì lạ thế kia? Duy Duy kìm chế sự mất vui, một lần nữa mỉm cười tươi tắn.

“Em đói bụng quá, chúng ta đi ăn khuya, được chứ?”

Cô là một người con gái thông minh, nếu giờ này mà còn đứng trước cửa phòng của bạn trai thì có hơi mờ ám. Thật ra cô e ngại, nếu anh ta mở miệng mời cô vào nhà thì phải làm thế nào? Họ quen nhau đã mấy tháng, bạn trai cũng dùng đủ thủ đoạn để mời chào dụ dỗ nơi cô. Mặc dù lần này người chủ động tìm đến chính là cô, nhưng chắc chắn cô cũng không để cho anh ta ‘như ý’ kéo được cô lên giường.

Trình tiết của người con gái rất quý giá, nếu tùy tiện đem dâng hiến cho người ta, ngược lại chỉ làm họ khinh bỉ. Vì vậy cô không ngu đến nỗi nạp mình. Chưa hứa hôn nghĩa là chưa có lời ước hẹn trăm năm, cho nên cô phải cẩn thận giữ thân.

“Được... được mà!”

Khuôn mặt cứng như đá của anh ta cuối cùng thay đổi một chút, sau đó anh ta đưa tay định đóng cánh cửa lại...

“Anh ăn mặc như vậy mà ra đường được sao?” Duy Duy nghi ngờ hỏi.

Bạn trai của cô có một vóc dáng cường tráng nhưng giờ này đã là đêm hôm khuya khoắc, có cần phải để bán thân trần trụi đi ra đường biểu diễn không? Cô chẳng thể lý giải nổi, bình thường anh ta là một người rất thông minh, tại sao bây giờ lại trở nên ngốc nghếch như thế?

“Anh đi vào thay quần áo đi, em đứng chờ ở đây.”

Duy Duy vẫn cười ngọt lịm, nhưng bắt đầu cảm thấy kì quái. Diễn biến câu chuyện này rất quen mắt...

Giữa lúc bạn trai đang phân vân có nên đóng cửa lại không, thì trong nhà có tiếng nói vọng ra...

“Cưng ơi! Ai tới vậy?”

Bên trong đi ra một cô gái còn đang ngái ngủ, quần áo xốc xếch thiếu chỉnh tề. Người bạn trai đóng băng tại chỗ.

Tốt lắm! Câu chuyện càng phát triển càng gây căng đây. Cô lại bắt quả tang kẻ gian dối tại trận nữa rồi!

“Gọi anh bằng ‘cưng ơi’ ư? Cô ta là ai vậy?” Duy Duy không giận, trái lại cười hỏi.

“Cưng ơi! Em nghe anh giải thích đi.” Anh bạn trai hốt hoảng lên tiếng.

Cô chẳng thích nghe hai chữ ‘cưng ơi’, cảm thấy nó thật buồn nôn lại không chân thành. Nhưng bởi vì anh ta thích gọi, nên cô chấp nhận. Tuy nhiên đến hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra hai chữ ‘cưng ơi’ tồn tại trên mỗi quan hệ tình tay ba rất phức tạp.

Người con gái bên trong thông minh lập tức hiểu được tình huống hiện tại, cô ta thức thời nói.

“Mọi người đều vui vẻ cả thôi, đừng coi nặng vấn đề quá.” Cô ta nhún vai ra vẻ thờ ơ, xoay người trở về phòng mặc quần áo vào.

“Đúng... là cô ta dụ dỗ anh.” Anh bạn trai khẩn trương giải thích.

Chẳng phải hẳn không có lập trường vững chắc, mà là làm sao có người đàn ông nào từ chối được các cô gái xinh đẹp chủ động tìm tới cửa?

Duy Duy mỉm cười, lắng nghe anh ta tiếp tục nói. Thật sự không phải trời sinh cô bản tính bình tĩnh, mà là loại chuyện rắc rối này đã xảy ra nhiều lần, khiến người ta chỉ biết chết lặng.

“Cùng ơi! Anh thật sự chỉ yêu mình em thôi, những người khác đều là vui chơi qua đường. Không! Không! Anh hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa.” Anh bạn trai còn tưởng rằng nói vậy sẽ xoa dịu được cô, nên cố gắng một cơ hội tha thứ.

Trên thực tế là hắn lừa gạt cô, trước khi chưa quen biết Duy Duy, hắn say mê đi la cà làm quen các cô gái trẻ. Từ lúc qua lại với Duy Duy mấy tháng nay, hắn đã rất vất vả để ‘thành thật’...

Lần này ‘mặt hàng’ tự động tìm đến tận cửa, nhưng không đúng dịp để nuốt vào, hắn thật sự có lỗi với thể xác và tinh thần của mình! Vì vậy bây giờ chỉ có cách dùng kế hoãn binh, mưa dầm thấm lâu... Nếu sai lầm chỉ một lần, chắc còn cơ hội được tha thứ? Bản chất thật sự của hắn chính là ở trước mặt bạn gái giả vờ đứng đắn, thuần khiết và chân chính.

Cô lạnh lùng cười, sau đó đưa tay kéo hành lý, xoay người rời đi. Nhưng anh bạn trai cố tình không hiểu, ngăn cản bước chân cô.

“Duy Duy cương ơi! Xin em tha thứ cho anh đi.”

“Ầm... ầm... oang.” Môi cô nhếch lên mĩa mai tiếp tục cất bước, phía sau lưng tiếng người bạn trai vẫn lải nhải van xin.

Phiền chán quá! Thật sự phiền quá đi! Lại bị Kim Bàn Tính xem bói đúng nữa rồi.

“Câm miệng lại.” Cô dừng bước, quay đầu về phía sau quát lớn.

Anh bạn trai dừng chân, xép nép nhìn cô. Một người đàn ông có vóc dáng khỏe mạnh, lại để lộ sự yếu hèn của mình làm cô thấy thật ghê tởm.

Kỳ lạ thay, trong một giây cô luôn có thể yêu một người rất cuồng nhiệt, nhưng đến giây tiếp theo liền ghét cay đắng người đó. Ghét đến mức cầu mong sao cho trên hành tinh này đừng xuất hiện kẻ ấy nữa. Cô nhất định đã được di truyền cái gen lẳng nhăng của bà mẹ xinh đẹp tên Mỹ Lệ ở nhà rồi.

“Duy Duy cương ơi! Xin đừng rời khỏi anh mà.” Anh bạn trai năn nỉ ỉ ôi, vẻ mặt càng thêm vẻ bi thảm.

Cô ghét nhất nhìn thấy người ta giả dạng bi thương!

“Anh nhắm mắt lại đi.”

Sau đây cô sẽ làm một số hành động xấu xa, nên không ‘nhấn tâm’ muốn cho anh ta chính mắt nhìn thấy.

Nghe nói vậy, người bạn trai mừng hết lớn, vội vàng nhắm mắt lại. Chẳng lẽ trước tình cảnh này mà nhân yêu của hắn vẫn có tâm trạng dâng tặng nụ hôn nồng nhiệt sao? Quả nhiên hắn đã tìm được người con gái có tính tình tốt nhất trên thế giới.

“Mẹ kiếp.”

Ai? Là ai đang chửi thề vậy? Duy Duy thân yêu của hắn tính tình rất thùy mị, cô ghét nhất nghe người khác thốt lời thô tục. Vì thế dĩ nhiên cô là một người con gái lịch sự và nhã nhặn.

“Chui lại vào trong bụng của mẹ anh đi, đừng có sống mà làm người ghê tởm như vậy nhé.” Tiếng mắng chửi tức giận quát lên.

Giọng nói này quen thuộc quá! Cả người hắn run lên, muốn mở mắt để kiểm chứng sự thật thì nhanh như chớp, một vật màu đỏ thật to bay thẳng vào giữa trán hắn.

“Ồi!” Trên trán máu nhỏ từng giọt từng giọt rơi xuống, anh bạn trai đau điếng đến ngây dại cả người.

“Anh thân yêu! Chúng ta chính thức chia tay từ hôm nay. Bye bye!”

Ánh mắt cô trong veo, trên môi vẫn nở nụ cười tươi tắn, không hề chứa một giọt lệ. Cô kéo chiếc vali đi, ném cho anh ta một câu nói cuối cùng.

“Rầm... rầm... oang...” Tiếng bánh xe của chiếc vali chạm vào nền nhà kêu ngạo vang lên, chỉ lưu lại phía sau bóng dáng héo rũ của anh bạn trai, và cũng quyết liệt đặt dấu chấm hết cho một đoạn tình cảm ngắn ngủi này.

“Duy Duy cưng ơi!” Có phải hấn bị rối loạn thần kinh hay không?

Trên trán đau quá, máu chảy ra rất nhiều làm hấn choáng váng cả đầu óc. À! Còn nữa, câu nói cuối cùng của cô là gì nhỉ?

Đồ súc sinh thú lai người! Nếu còn quần quít bám theo cô, thì gặp chỗ nào cô sẽ đánh cho mềm xương chỗ đó!

Trời đất ơi! Ảo giác, nhất định đây là ảo giác rồi! Duy Duy thân yêu của hấn là một người con gái tính tình thùy mị nhất trên thế gian!

“Duy Duy cưng ơi! Đừng nói lời chia tay với anh mà...” Phía sau lưng, anh bạn trai vẫn thét gào thảm thiết.

9. Cuốn 2 - Chương 04-06

Chương 4

Một chàng trai đeo đuổi một người con gái cũng giống như con chó đực chạy theo con chó cái.

Lúc chưa có được thì mong nhớ ngày đêm đến nỗi cả gân máu, nhưng khi chiếm được rồi sẽ từ từ lười nhác hâm nóng nó. Sau đó dễ dàng bị thế giới bên ngoài cám dỗ, vẫy vẫy cái đuôi chạy theo kẻ khác.

Đây đã thành thói quen của cô! Vì vậy trong mỗi cuộc tình, Duy Duy không dám để mình lún quá sâu vào đó.

Chuyện đến nước này, Duy Duy cảm thấy mình cũng rất may mắn. Ít nhất cô không bị dính vào một chỗ mà chẳng thoát được. Thật may có Kim Bàn Tính đoán chuyện như thần, mới không làm cô phát triển thêm tình cảm sâu đậm với kẻ xấu xa đó.

Cô không cảm thấy mình bị tổn thất. Có mất loại đàn ông vứt đi kia, cũng chẳng làm cô lãng phí một giọt nước mắt. Nhưng tại sao trong ngực vẫn còn nóng như lửa đốt, đến bây giờ vẫn chưa dập tắt được?

Cô liên tục tự hỏi: Bản thân mình đã đổ bao nhiêu tâm tư vào cuộc tình đó và nên tính nó là gì? Chỉ xem như một trò cười mà thôi.

Bây giờ có ai nói cho cô biết, vì sao cô lại cảm thấy hoang vắng đến vậy? Chu Duy Duy à! Tại sao mày luôn thất bại, luôn không tìm ra đúng người đúng hàng?

“Đỉnh.” Cửa thang máy mở, cô đã đến tầng trệt.

Cô kéo chiếc vali ra, liếc mắt nhìn chiếc gương chiếu bóng dáng mình trong thang máy một cái. Trông cô thật mệt mỏi, nhưng trong đôi mắt tìm không thấy một giọt lệ nào cả.

Cô lấy tay xoa nhẹ đôi má mịn màng, xua tan sự ảm đạm trên gương mặt nhỏ nhắn và rút cuộc mỉm cười tươi tắn.

Cô nói với chính mình rằng, phải thật kiên cường, không thể nản lòng, người đàn ông tiếp theo nhất định sẽ rất hoàn hảo! Vận số đen đủi từ từ đem bán đi, sẽ không còn đeo bám trên người của Chu Duy Duy – cô nữa

Lúc lời chìa khóa mở cửa ra, cô mới giật mình cười lớn.

Cô giả vờ cho ai xem đây? Hi Hi còn nhỏ, đối với chuyện nam nữ chưa hiểu biết rõ, mẹ đã tái giá. Hơn nữa, hai người thân quan trọng nhất cuộc đời cô lúc này đã sớm chìm vào giấc điệp, làm sao đủ thời gian để quan tâm đến việc thất tình của cô? Cô bất giác phát hiện, dường như mình cô đơn đến ngay cả một người kẻ khổ cũng chẳng có.

Con cú mèo Kim Bàn Tính cũng không online. Cô chỉ có thể tìm một nơi yên tĩnh, an ủi vết thương đau nhức của mình. Dĩ nhiên chỗ này chính là căn phòng nhỏ của cô rồi!

Cách tốt nhất để trút cơn cảm xúc buồn bã lúc này, ngoại trừ đánh người ra chỉ còn cách đi ngủ... Một bên xoa nhẹ sau gáy, một bên chân hướng về phía phòng mình.

Làm tiếp viên hàng không hai năm qua, cô không chỉ cẩn thận lúc làm việc mà còn phải rèn luyện cách đè nén cảm xúc bất mãn xuống đáy lòng. Cô hay tăng ca ban đêm, vì vậy nhiều lúc giờ giấc ngủ nghỉ rất thất thường. Cho nên mỗi lần về nhà cô cũng chẳng bật đèn, bước chân rón rén, cố gắng không gây tiếng động ảnh hưởng đến Hi Hi.

Trong bóng tối của căn phòng, cô đã quen thuộc mọi góc ngách nên mở tủ lấy chiếc váy ngủ ra. Cô cởi chiếc áo khoác đồng phục màu xanh, sau đó chiếc váy, rồi chiếc áo sơ mi và cuối cùng là cởi luôn chiếc áo ngực quăng lên trên giường.

Cô xoay người, định mặc áo ngủ vào thì cả người đông cứng lại. Bởi vì dưới ánh trăng nhàn nhạt, cô mơ hồ nhìn thấy trên giường của mình có một người đang ‘nằm’ ở đó. Cô nuốt nước miếng, cố gắng giữ bình tĩnh, tròng chiếc áo ngủ vào người và sau đó hét lên.

“Á!~” Một tiếng thét kinh động cả bầu trời.

Trời ơi! Trong nhà có kẻ trộm! Có lẽ là tên yêu râu xanh!

Tiếng của cô ngân lên cao vút, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn để tham gia cuộc thi người có giọng nữ cao. Vài hộ hàng xóm bên cạnh đã bị đánh thức, lục đục mở đèn, đảo mắt khắp nơi tìm ‘chứng cứ’ tội phạm.

Mà trên giường của cô, người kia đang trong giấc ngủ say nồng cũng bị tiếng hét chói tai như tiếng thủy tinh vỡ đánh thức. Anh ta bóp trán, ngồi dậy buồn bực hỏi.

“Chu Duy Duy! Nửa đêm nửa hôm, em lại phát bệnh thần kinh gì vậy?”

Đó là tiếng nói trầm ấm, trong trẻo nhưng lạnh lùng rất quen thuộc.

Duy Duy choáng váng cả người, miệng nhếch lên nhưng chẳng thốt được lời nào. Bởi vì... bởi vì... là Tiêu Đồ phải không?

Dưới ánh trăng khuya, những nét ấn tượng quen thuộc trên khuôn mặt chững chạc trầm ổn, đẹp trai hơn nhiều so với thời niên thiếu đập thẳng vào mắt cô. Thậm chí ngay cả cái cách anh yên lặng quan sát như xuyên thấu người khác cũng không thay đổi.

Tiêu Đồ đã trở về rồi?

Duy Duy vui mừng muốn reo lên. Nhưng khoan đã, đợi một chút! Tám năm trước không phải bọn họ đã tuyệt giao rồi ư? Tại sao anh lại nằm trên giường của cô vậy?

Hừ! Đáng giận! Thật đúng là dọa chết người! Ngay cả khi xuất hiện cũng muốn làm người ta sợ hãi đến mức xém té xỉu!

Chương 5

Việc đầu tiên cô cần là đi lấy cho mình ly nước lạnh!

Vì quá sợ hãi nên cô bật tất cả đèn trong nhà lên. Sau đó vào bếp, mở tủ lạnh lấy một chai nước suối. Nhưng chỉ vừa vặn nắp ra, thì đã bị người nào đó nhẹ nhàng cướp đi. Cô nhìn xuống lòng bàn tay trống trơn của mình, rồi chậm rãi quay lại nhìn chằm chằm vào cái bóng dáng cao gầy đang rót ly nước ấm kia.

Dưới ánh đèn, hơi nước trong hốc mắt Duy Duy từ từ kết thành một màn sương mỏng, ẩm ướt. Đôi mắt cô vốn long lanh như những tia nắng bình minh, bây giờ càng thêm mờ mịt, mơ hồ.

Cô và Thỏ Thỏ tuyệt giao đã tám năm rồi!

Thỏ Thỏ muốn cô coi trọng việc học hành, mà tìm người dùng thủ đoạn lừa dối cô. Quả thật điều đó đã khiến cô tức giận lồi đình, làm cách nào cũng không nuốt nổi cục nghẹn ấy xuống được.

Vì thế tám năm trước cô đã làm quen với một người con trai. Anh ta là công nhân xây dựng bình thường, vóc dáng to lớn, cơ ngực có thể kẹp cả cây bút bi.

Anh ta chẳng đẹp trai lại sinh ra trong gia đình có hoàn cảnh rất khó khăn... Ban đầu, cô thật sự cũng chỉ cố ý tìm một đối tượng qua lại để đùa giỡn với Thỏ Thỏ. Tuy nhiên càng quen biết lâu hơn, cô càng bị tính tình chất phác của anh ta hấp dẫn.

Trên thực tế, tình cảm của một cô gái mười bảy tuổi rất yếu ớt, dễ xảy ra những hành động nông nổi. Đặc biệt cô lại có rất ít bạn bè, thế nhưng người con trai đó rất thương cô. Bất kể cô tùy hứng cỡ nào, anh ta cũng ngây ngô mỉm cười bao dung.

Cô muốn anh ta biểu diễn thì anh ta biểu diễn. Cô muốn anh ta giữ cây dù, anh ta liền đứng im không nhúc nhích. Cô muốn anh ta không được đến trễ dù chỉ một phút, anh ta chạy như bay để kịp đúng hẹn.

Anh ta thật xấu xí nhưng cũng thật dịu dàng. Cô gần như được yêu thương nâng niu trong tay, bởi mỗi tình đầu ngây thơ ấy.

Năm đó Duy Duy nghĩ mình đã thật sự tìm thấy người như ý, cô mong ước nó sẽ tồn tại đến vĩnh hằng. Nhưng khi biết cô đang 'lún sâu' vào mối tình ấy, Thỏ Thỏ lấy cớ muốn nhìn xem bạn trai của cô, nên gửi về hai vé máy bay mời bọn họ qua Mỹ du lịch.

Đó là chuyến đi làm cô hối tiếc. Bởi vì vừa đặt chân vào Mỹ, cô hầu như bị giam lỏng, mà biểu hiện của Thỏ Thỏ rất kì quặc, thậm chí cuối cùng anh còn... làm nhiều chuyện, nói nhiều câu rất quá đáng đối với cô.

Lần đó khi trở về Trung Quốc, A Thiết đề nghị chia tay, dù cô đã dùng mọi cách để cứu vãn nhưng không mang lại kết quả. Vì quá giận giữ, cô chẳng nhận thêm bất kì cuộc điện thoại nào của Thỏ Thỏ nữa, cũng tuyệt đối không đi lại hỏi thăm tin tức nào về anh. Với thái độ quá khích ấy, khiến cô nghĩ rằng cả đời họ sẽ mất luôn mối quan hệ.

Ký ức tuổi thơ bất chợt lùa về, mở ra từng tầng kỉ niệm đã nằm yên lặng làm cô miên man. Nghĩ đến người cả đời không thể tha thứ, hiện giờ đang đứng trước mặt mình.

"Cầm lấy đi, uống nước ấm có lợi cho cơ thể." Anh rót hai ly nước ấm, một ly đưa cho cô, một ly giữ lại cho mình.

Tiêu Đồ tựa người vào vách tường trong bếp, vẻ mặt vẫn yên tĩnh, như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện buồn bực gì. Tại sao anh có thể bình tĩnh như vậy được nhỉ?

"Mấy năm nay em có khỏe không?" Anh chủ động lên tiếng hỏi trước.

"Vâng, rất khỏe..."

Duy Duy lúng túng trả lời, rồi vài giây sau nhin không được quay lại hỏi thăm anh.

"Vậy còn anh thì sao? Anh có khỏe không?"

Lần cuối cùng gặp mặt, hình như anh vừa trải qua cuộc phẫu thuật lớn, còn ngồi trên xe lăn, cả người rất suy yếu. Thế mà anh vẫn đủ tâm trí để bày ra những trò đùa xấu xa!

Nhớ lúc ở Mỹ, Duy Duy cho rằng anh cố tình 'cách ly' mình và bạn trai nên quay sang trút giận không ngừng lên đầu Thỏ Thỏ. Cuối cùng còn quát lên một câu.

"Trêu chọc tôi, anh cảm thấy thành đạt ư? Cô lập tôi, cuộc sống của anh trở nên vinh quang à? Nói cho anh biết, tôi không phải con búp bê đồ chơi của anh!"

Cô rất ít khi mất bình tĩnh, trừ khi kẻ đó thật sự làm cô nổi giận. Bình thường những người chọc tức cô đều không có kết quả tốt đẹp, bao gồm cả Thỏ Thỏ.

Vào lúc đó, anh vẫn chậm rãi thu hết cử chỉ của cô vào mắt. Cuối cùng nhếch môi lên nói một câu, mà cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa quên được...

Câu nói đó đã làm tình cảm tốt đẹp mười mấy năm của họ rạn nứt. Chỉ nhớ đến nó thôi mà mặt Duy Duy đã nóng lên, cô nhấp nháy rèm mi, lảng tránh cái nhìn chăm chú của anh.

"Anh trở về hồi nào? Bất ngờ quá! Tại sao không nói cho em và Hi Hi đi ra đón anh?"

Người nhà vẫn mãi là người nhà, dù có gây thù kết oán sâu đến mức nào thì cũng nên quên đi. Bây giờ nghĩ tới sự kích thích vô lí lúc đó, cô cảm thấy hối hận.

Sự việc cứ âm ỉ cả lên, bất hòa càng lúc càng sâu thêm nhưng cô không dẹp được tự ái để cùng anh giảng hòa. Khi đó cả hai còn ngơ ngác trước mối tình đầu chớm nở. Có thể do sức khỏe Thỏ Thỏ yếu kém, không có nhiều cơ hội tiếp xúc với những cô gái khác, nên mới nảy sinh ra tình cảm đối với cô, chuyện này cũng chẳng đáng ngạc nhiên. Có điều biểu hiện của cô quá quyết liệt, cử chỉ quá cố chấp, nói với anh những lời... quá nhỏ nhen.

‘Thỏ Thỏ! Em không có cách nào để tiếp nhận anh và cũng xin anh nhớ cho kỹ, cả đời đừng bao giờ nói ra ba chữ ‘anh yêu em’ nữa!’

Kỉ niệm bỗng dưng lướt sóng trở về, cô nhớ lại câu trả lời dứt tình của mình với anh mà sóng mắt tối sầm lại.

Khi đó cô còn nhỏ, người quen biết với mình hơn mười mấy năm bỗng bất ngờ tỏ tình, làm tâm trạng cô bị tác động rất mạnh, nên mới để xảy ra những điều đáng tiếc. Tuy nhiên những lời cô nói đều xuất phát từ tình cảm chân thật của bản thân, đến bây giờ nó cũng không có bất kì thay đổi nào.

“Không cần khách sáo, dù Ôn Châu có thay đổi bao nhiêu đi chăng nữa, anh vẫn có cách để nhận ra.”

Anh thản nhiên trả lời, rồi nói tiếp.

“Anh cũng mới về tối nay thôi, đến sớm hơn em vài tiếng.”

Năm đó sau khi tình cảm bị cự tuyệt, khuôn mặt của người thiếu niên tái xám như tro không như vẻ điềm tĩnh của anh lúc này.

Duy Duy âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô từng nghĩ đến, nếu mình và Thỏ Thỏ còn cơ hội gặp lại nhau, thì sẽ rất gượng gạo vì những chuyện xảy ra trong quá khứ. May mắn thay tất cả đã nằm im, hiện tại chỉ còn bình thản.

“Anh về nước thăm gia đình, hay ở lại luôn không đi nữa?” Cô hỏi không ngừng.

Nghe Hi Hi nói, chú Tiêu vẫn ngóng trông anh trở về.

“Chuyện đó tính sau, tạm thời tìm một công việc làm trước, đi hay ở phải xem tình hình phát triển ra sao mới quyết định được.”

Giọng của anh vẫn trầm ấm, đối với cô vẫn dịu dàng như trước. Vì vậy khi anh nghiêm túc nói câu: ‘Tại sao ư? Tại vì anh yêu em!’ mới làm cô choáng váng đến thế.

“Làm sao anh lại... ở trong phòng của em?”

Được rồi! Nể tình anh mới vừa ở xa trở về, nên cô không tính toán so đo, mà thật ra trong đầu cô cũng chẳng có ý niệm muốn tức giận anh. Tuy nhiên thật xui xẻo, anh lại là người đàn ông đầu tiên ‘nằm’ trên chiếc giường

“Đây là phòng của em hả?”

Anh nhú đôi chân mày lại rồi nói tiếp.

“Xin lỗi nhé, anh không nghĩ em và Hi Hi ở chung với nhau. Vừa rồi nghe tiếng hét của em, anh mới biết...”

Mặt Duy Duy nóng lên, không chỉ vì lời nói hớ hênh của mình mà còn vì căn hộ này quả đúng là của Hi Hi, do chú Tiêu mua làm quà cưới cho con gái.

Thành phố Ôn Châu tuy nhỏ, nhưng giá nhà cửa lại đắt đỏ có thể so sánh với Bắc Kinh hoặc Thượng Hải. Cô chỉ là một nhân viên văn phòng quen, ngay cả tiền thuê nhà thôi cũng đã là gánh nặng, làm sao dám hy vọng xa vời mua được căn hộ cho riêng mình?

Với điều kiện của Tiêu gia, và chú Tiêu là ông trùm kinh doanh bất động sản nổi tiếng trên thương trường, thì Tiêu Đồ đâu cần phải sống chung với cô em gái cùng cha khác mẹ với mình? Mặc dù đáy lòng hiểu rõ, nhưng da mặt Duy Duy không đủ dày để đặt ra nghi vấn này.

“Chị đã về rồi hả?”

Có tiếng bước chân phía sau và Hi Hi xuất hiện với chiếc áo ngủ in hình hoạt họa rộng thùng thình. Cô bé dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, đứng trước cửa phòng cất tiếng hỏi chị gái.

Hi Hi năm nay mười sáu tuổi, có gương mặt búp bê giống Duy Duy, khi cười lộ ra hai cái má lún đồng tiền rất quyến rũ. Chỉ đáng tiếc Hi Hi phát triển về bề ngang, cả người tròn quay như một quả bóng.

“Ừ!” Cô gật đầu.

“Xin lỗi chị! Em nghĩ chị trực ca đêm không về nhà, mà anh trai lại về nước quá bất ngờ... Nhà chưa có mua sắm đầy đủ, nên em tạm thời để anh ấy ở trong phòng chị...”

Căn hộ này chỉ có hai phòng ngủ, giờ thêm một người thì phải làm sao đây? Duy Duy mỉm cười, đưa ra quyết định.

“Không sao cả! Cứ để phòng cho Tiêu Đồ ở, chị đi ra ngoài mượn nhà cũng được mà.”

Lúc nhỏ vì có mối quan hệ với Tiêu Đồ, nên việc ăn ở chi phí của cô đều rất tốt. Tốt đến mức cô cảm giác như mình là một nàng công chúa. Tuy nhiên đến lúc trưởng thành nhận thức rõ, chân chính được hưởng thụ chỉ có người mang họ ‘Tiêu’. Cho nên cô không muốn mình làm con chim bồ câu chiếm tổ của người ta.

“Không được, làm sao chị có thể chuyển đi ra ngoài chứ?” Hi Hi cuốn lấy cô, lập tức phản đối.

Làm sao em có thể chỉ vì anh trai vừa mới quay về, mà bỏ quên chị gái được? Huống chi, anh trai cũng chỉ ở đây nhiều lắm là vài tháng thôi.

Anh nhìn cô một cái rồi nói.

“Thôi đi, anh ngủ ngoài sofa cũng được.”

Duy Duy kinh ngạc kêu lên.

“Sức khỏe của anh...”

“Đã tốt lắm rồi.” Anh thản nhiên ngắt lời cô.

Dù sao họ cũng lớn lên cùng nhau, nghe những lời như vậy, lòng Duy Duy nẩy lên niềm vui sướng và hạnh phúc thay cho anh.

Hi Hi liếc thoáng qua anh trai, muốn nói gì lại thôi.

“Tuy sức khỏe của anh đã tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ là mùa đông ngủ ở ngoài sofa lạnh lắm, không được đâu.” Duy Duy lắc đầu phủ quyết, theo thói quen cô vẫn lo lắng cho sức khỏe của anh.

Hi Hi cũng gật đầu đồng ý, nhưng vấn đề là nhà chỉ có hai gian phòng...

“Chị tạm thời ngủ chung với em được không?” Hi Hi ôm chặt chị gái, tìm kiếm thỏa hiệp.

Chương 6

‘Cho dù có yêu em cũng xin anh quên đi, hoặc là giữ nó như một bí mật chôn sâu ở trong lòng đến suốt cuộc đời!’

Anh giật mình tỉnh giấc, mồ hôi chảy đầm đìa. Lòng ngực vẫn cảm thấy phiền muộn và đau đớn như mọi Ánh nắng sáng sớm lấp ló chiếu qua khung cửa sổ, tạo những gợn sóng nhỏ soi vào gương mặt đẹp như tạc tượng của anh. Trên gương mặt trầm tĩnh ấy, chứa vô vàng chua chát và ảm đạm.

Nỗi cô đơn không đáng sợ, điều đáng sợ là người cô đơn nhìn không thấy điểm dừng cuối cùng. Anh đã bị nỗi cô đơn gặm nhấm đến héo mòn suốt ba ngàn một trăm đêm hoang lạnh trên nước Mỹ.

Cơn xúc động quả nhiên là điều tồi tệ!

Ở thời niên thiếu xa xưa ấy, một phút xúc động nhất thời đã gây ra sự sai lầm đáng tiếc. Nó khiến cho nỗi cô đơn của anh dài như vô tận, phần còn lại của thế giới chìm dưới đồng tro tàn mất mát...

Những thứ không muốn mất đi, sẽ càng có nguy cơ bị mất nhiều hơn. Càng muốn nắm chặt lấy nó thì lại phát hiện ra, cho dù có cố sức để nắm giữ bằng hai bàn tay cũng chỉ hoài công phí sức.

Không phải muốn quên là có thể quên đi! Rất khó để chôn vùi!

Hi Hi luôn truy vấn anh.

‘Anh trai! Anh còn giận chị gái sao?’

Ban đầu chỉ là bực tức nhưng trên thực tế là sự xấu hổ, sau đó anh giận dữ bản thân mình quá phụ thuộc vào trái tim cô. Vì nguyên do ấy, mà họ đã ‘tiêu tốn’ tới tám năm dài đằng đẳng. Thật không thể nào tưởng tượng được!

“Thỏ Thỏ à! Anh muốn ăn bữa sáng không?” Không có tiếng gõ cửa, chỉ thấy cánh cửa không khóa mở ra, rồi một khuôn mặt tươi cười thò đầu vào hỏi.

Ăn bữa sáng hả? Đang chìm trong suy tư, anh lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh như thường, liếc nhìn đồng hồ rồi giơ tay mình lên cho cô xem.

Đã gần mười một giờ trưa rồi mà còn ăn điểm tâm sao? Anh nhú mày, cố gắng thể hiện cử chỉ mà cô quen thuộc nhất... Đây là dấu vết còn lưu lại sau tám năm xa cách.

“Được rồi, ăn cơm trưa.” Cô vẫn cười ngọt lịm, tính tình hiền hòa như trước.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, cũng cố gắng làm cử chỉ mà anh quen mắt nhất.

“Đợiút, anh ra ngay.”

Anh bước xuống giường, muốn đi vào đánh răng nhưng tầm mắt vô tình lại lọt vào một góc khác như đang tìm một cái gì đó...

Trên thực tế anh từng nghĩ rằng, xa cách nhau nhiều năm như vậy thì đã quên hết mọi thứ. Nhưng sự thật là ngay cả cái nhún mày lúng túng của cô, vẫn còn như in trong đầu anh, không thể nào bôi xóa.

Rất nhanh sau đó, anh nhìn thấy cô đứng bất động ngơ ngác, hai gò má đỏ ửng... Cử chỉ vẫn giống như đúc trong trí nhớ của anh.

Anh thu ánh mắt lại, bình thần theo dõi cô, rồi nhìn trên góc giường, nơi có món đồ mà tối hôm qua cô đã cởi ra quăng lên đó...

“Hôm nay trời nắng đẹp quá.”

Cô cười tủm tỉm, ra vẻ tự nhiên lảng lảng đặt mông mình lên giường, thành công ‘ngồi’ trên chiếc nệm y xinh xắn. May quá! Tối qua anh đi ngủ trễ, không nhìn thấy gì... Cô biết như vậy nhưng cũng muốn ôm đầu khóc rống lên cho bớt mắc cỡ.

“Em không muốn ăn cơm chung sao?” Vẻ mặt của anh vẫn bình thường, phớt lờ động tác bối rối của cô.

Tối qua anh đã xem xét nó kĩ rồi, bây giờ còn giá trị gì mà muốn nghiên cứu nữa chứ? (^_^)

“He he he, em phơi nắng trước rồi ăn sau cũng được.” Cô mở đôi mắt tròn xoe lên, mở miệng đẩy đưa rất nghệ thuật.

Giọng cười ‘hehehe’ của cô đã sử dụng sai đối tượng, người ta rất ‘sành sỏi’ để bắt trúng điểm yếu của cô.

Bây giờ nghĩ lại cô thấy mình lơ đãng quá. Đêm qua vì lịch sự, nên trực tiếp ra khỏi phòng rồi bước thẳng vào giường của Hi Hi, mà quên mất trong phòng mình khắp nơi đều có ‘bí mật’. Cô muốn lợi dụng lúc anh không để ý, đem mấy thứ đồ nhỏ nhắn làm người ta xấu hổ này cất đi.

Về phần Thỏ Thỏ, ngoại trừ sắc mặt tươi tỉnh, cách nói chuyện sâu xa và trầm ổn hơn rất nhiều so với lúc xưa, thì những thứ khác vẫn như tám năm trước đây. Nhưng mà cô đã là người lớn, đối với đàn ông sẽ có những e ngại riêng. Giữa nam nữ có những khác biệt mơ hồ, cô đã nhận biết ra từ lâu.

Anh nhún vai gật đầu, bước ra khỏi phòng. Chân anh vừa mới r một bước, cô lập tức nâng mông, cầm lấy chiếc áo ngực trong tay như cầm phải thuốc súng...

Đi mau lên! Đi nhanh lên! Cô lảo bảo... vậy mà bước chân anh đột ngột dừng lại... Cô giật bắn người, cầm chiếc áo ngực giấu ra sau lưng.

“À! Đúng rồi, anh quên mất... Em có hay kiểm tra sức khỏe theo định kỳ không?” Anh quay lại hỏi, vẻ mặt thật nghiêm túc.

Thỏ Thỏ đặt câu hỏi chẳng ăn nhập vào vấn đề gì cả, làm cô rất nghi ngờ nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Em không có.”

“Lấy góc độ của một bác sĩ mà nói, anh muốn nhắc nhở em nên đi khám và siêu âm vú. Quan sát xem có tăng sinh tuyến vú hay không, để được điều trị sớm.”

Anh còn đề nghị rất chân thành.

“Em mặc áo ngực chật quá, rất dễ gây ra hiện tượng vú đôi, lại không phù hợp với sinh lý của cơ thể.”

Khám và siêu âm vú? Tăng sinh tuyến vú? Gây ra hiện tượng vú đôi? Cô lấy tay che hai gò má, nuốt xuống cổ họng một luồng khí nóng, cả người đang bắt đầu hóa đá tại chỗ.

“Vú của phụ nữ có thể xuất hiện những tình trạng bất thường. Mặc dù em mặc nâng áo ngực ở phía ‘ngoài’ để có bộ ngực hình nón hoàn mỹ, nhưng ‘kết cấu’ bên trong của một người thì không thể thay đổi. Nếu theo đuổi cái đẹp quá cực đoan, chỉ sẽ hủy hoại nó thôi.” Về mặt anh rất chân tình.

Vú xuất hiện những tình trạng bất thường? Cô nuốt một ngụm miếng xuống cổ họng.

Anh bước lại gần, tỉnh bơ tự mình xem xét khuôn mặt đáng yêu của cô.

“Em thức khuya hơi nhiều, nội tiết phát triển bất thường. Nếu còn cứ tiếp tục như vậy, da sẽ có nhiều tàn nhang.”

Nội tiết phát triển bất thường? Da có nhiều tàn nhang?

Phụ nữ có đến già cũng không muốn nhận mình là xấu, huống chi là cô... Duy Duy bị đã kích như chết đứng, nhìn chằm chằm vào anh. Grừ! Tên này đang cố tình trêu chọc cô đây mà!

Anh ấn bả vai cô, nói tiếp.

“Tin anh đi, những gì anh nói với em đều là kiến thức chuyên môn.” Sau đó anh không đợi cô trả lời, ung dung bước ra khỏi phòng.

Hết chỗ nói rồi! Duy Duy ngược mặt lên, nước mắt lưng tròng.

Tên này chả có một chút thay đổi nào hết! Những ngày thăm thương đang chờ đợi cô phía trước.

Đời sống ‘chung’ của những nam nữ độc thân, thật sự làm trái tim người ta ‘kích thích’ đến muốn bay ra ngoài.

10. Cuốn 2 - Chương 07-08

Chương 7

Cô muốn hét lên rằng, bầu vú của cô rất đẹp, không bị chảy xệ, không bè ra và càng không bị tình trạng vú đôi! Gặp quỷ đi! Nội tiết của cô không mất cân đối, da cô không bị tàn nhang... Mấy chuyện này đối với những cô gái trẻ mà nói, quả thật là một sự vu khống tồi tệ!

Cô ôm lấy đầu lắc lư, toàn thân bất động, sau đó ngã cái đùng trên giường thiếu điều tắt thở.

Đối mặt với những lời nghi ngờ này, cô phải làm sao bây giờ? Mặc dù tức đến mức đầu muốn bóc khỏi nhưng chẳng lẽ cô phải cởi áo cho Thỏ Thỏ coi, mới chứng minh được sự trong sạch của mình sao? Không dám đâu, trừ phi cô bị điên rồi! Điều may mắn duy nhất sót lại là cô có thể yên tâm và khẳng định rằng, tối hôm qua Thỏ Thỏ đã không nhìn thấy mấy thứ ‘này nọ’. Tuy nhiên cô cũng buồn bực chết đi được!

Càng buồn bực, cô lại càng khám phá ra, cái cảm giác vui đây buồn đó được thoát ra dễ dàng khi ở chung nhà với Thổ Thổ. Với tám năm trời xa cách, nhưng chỉ trong vòng một tuần lễ ngắn ngủi, mọi thứ đã bắt đầu từ từ quay trở lại như xưa.

Buồn bực một lúc lâu, cô tức tối thu dọn phòng ngủ, dùng tốc độ nhanh nhất đem mấy thứ đồ xinh xắn nhay cảm cất kỹ đi. Đột nhiên cô phát hiện ra, đồ đạc không nhiều lắm, muốn chuyển hết đến phòng của Hi Hi cũng vất vả gì.

* * *

Hơn mười phút sau, Duy Duy đem vài túi hành lý mang vào phòng khác, rồi lấy khăn lau mồ hôi trên trán và ngồi vào bàn ăn.

Anh ngồi ở trên bàn, ung dung ăn phần cơm chiên của mình. Hi Hi thì đang đeo túi sách, chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Hi Hi à! Em không dùng điểm tâm sao?” Hiêm khi cô nấu ăn, nên gọi em gái cùng ăn chung.

Bình thường họ cũng không nấu nướng ở nhà, cả hai chị em đều ăn uống ở bên ngoài. Một mặt là vì thời gian nghỉ ngơi của họ trái ngược nhau, mặt khác là cả hai đều trời sinh lười biếng trong việc nữ công gia chánh.

Hi Hi dừng chân đưa mắt quan sát... Đơn giản chỉ là món cơm chiên trứng mà chị cô làm vắng tứ tung, đã vậy một ít cơm còn dính chùm với nhau không được tán rời. Đáng sợ hơn... những mảnh vụn từ vỏ trứng nhả ra từ đôi môi của anh trai cô được xếp thành ‘ngọn đồi nhỏ’.

Gương mặt Duy Duy trở nên bối rối, cô ấp úng nói:

“Em...” Không biết cô bỏ cả vỏ trứng vào chảo chiên cơm từ khi nào? Vì làm biếng phải rửa cái chén, nên cô vận dụng ‘kỹ xảo’ học được trên TV, mang quả trứng trực tiếp đập luôn vào trong chảo...

Thật ê mặt! Nếu biết vậy, thà cô làm siêng một tí... Ít nhất cũng không để mắc phải sai lầm.

“Chị à! Em và các bạn học đã có hẹn đi ăn sáng với nhau rồi.” Hi Hi thật lí lắc, chỉ chỉ vào chiếc điện thoại đời mới nhất trong tay, rồi nở nụ cười ranh mãnh.

Anh vẫn chậm chạp nuốt miếng cơm chiên xuống cổ họng, và cũng thông thả lấy ra những mảnh vụn vỏ trứng khác.

“Hehe, anh trai! Nhắc cho anh biết nha, nhớ đừng có ăn canh rong biển của chị ấy nấu đấy. Bởi vì giữa muối và đường, chị ấy không phân biệt rõ ràng đâu.” Bỏ lại sau lưng câu cảnh báo cuối cùng, Hi Hi nhanh chân tháo chạy ra khỏi hiện trường.

Cô đâu phải như vậy chứ! Làm ơn đi, lỡ một lần thôi! Tuy nhiên Hi Hi cũng chỉ dám ăn có một lần, rồi từ đó về sau không thấy chạm muống vào món canh rong biển nữa.

Anh làm như không nghe câu cảnh báo của em gái, tiếp tục cúi xuống ăn chén canh đã vơi đi một nửa.

“Có thể hương vị không ngon nhưng cũng đâu đến nỗi tệ như Hi Hi nói, phải không anh?” Về mặt của cô tràn trề chờ mong, hi vọng tâm trạng đang tổn thương có thể được một phần an ủi nhỏ.

“Ừ!” Anh gật đầu.

Cô hưng phấn định nói thêm thì...

“Nhưng em quên bỏ muối vào canh rồi.” Giọng anh vẫn dịu dàng như nước.

“Có vẻ như em không thừa hưởng được cách nấu nướng của dì Mỹ Lệ nhỉ.”

Sắc mặt của cô tối sầm. Cô quên bỏ muối vào canh sao? Bận rộn cả buổi sáng, đổi lại chỉ nghe được lời nhận xét này!

Cô thấy anh vẫn đáng ghét như trước. Hừ! nói một câu ngon ngọt đâu có chết người chứ! Tuy nhiên cũng trong lúc đó, mọi dấu vết của ân oán và sự ngỡ ngàng sau tám năm xa cách đã được xóa sạch.

oOo

Giữa cô và Tiêu Đồ có chung người em gái, lại ở cùng dưới một mái nhà. Tuy rằng vài ngày đầu sinh hoạt có chút bất tiện nhưng mọi việc vẫn nằm trong khuôn khổ.

Bây giờ có thêm Thỏ Thỏ, nên cô bắt đầu siêng năng hơn. Nếu cô được nghỉ ở nhà, đều luôn xuống bếp nấu nướng.

“Chị à! Không phải chị thường nói, khói bụi là kẻ thù tự nhiên của phụ nữ sao? Người phụ nữ chỉ cần nấu một món ăn thôi, thì dù dùng tới mười mấy miếng mặt nạ dưỡng da cũng chẳng ăn thua gì mà?” Gần đây Hi Hi rất hay ngạc nhiên tò mò hỏi.

Cô còn cách khác sao chứ? Thỏ Thỏ bị đau tim, chỉ dùng những thực phẩm nhẹ, dứt khoát phải kiểm soát lượng muối trong đồ ăn... Vì vậy không thể ăn nhiều đồ bên ngoài được.

Làn da đối với phụ nữ rất quan trọng. Đặc biệt là ở độ tuổi của cô, cần phải bắt đầu tập trung bảo dưỡng nhan sắc mới mong tìm người chồng như ý. Tuy nhiên, sức khỏe của người thân trong gia đình cũng rất quan trọng!

Trong vô thức, cô lại một lần nữa tự động liệt kê Thỏ Thỏ vào danh sách người nh cô và Thỏ Thỏ không còn những ngày kề cận như xưa, nhưng giữa hai người vẫn tồn tại các thói quen thân thuộc.

Nhiều ngày qua, vào bữa cơm tối, trong nhà bếp có hai nữ và một nam luôn truyền ra những mẫu đối thoại như:

“Chị ơi! Chị đang xào rau hả?”

“Ừ!”

“Chị à! Tại sao rau xanh lại biến thành màu vàng khè thế này?” Hi Hi ngạc nhiên hỏi.

Cô cầm trên tay cuốn sách dạy nấu ăn, vẻ mặt cũng hoang mang nghi ngờ. Trên bàn có một người vừa chờ cơm vừa dùng laptop lên mạng, không quay đầu lại, lên tiếng nói.

“Bởi vì cô ấy không phải xào mà là luộc như bằng cái nồi áp suất.”

Nồi áp suất? Nếu xào rau mà không đậy kín nắp thì rất khó chín, không phải sao?

Vẻ mặt của cô hoàn toàn mờ mịt, Hi Hi cũng như thế. Rõ ràng hai người con gái này vẫn chẳng hiểu sự khác nhau giữa xào và luộc như.

“Chị à! Sao bánh treó bị tróc da hết trơn vậy nè?”

“Chị không biết đâu, chị cũng làm theo cách hướng dẫn trong sách, đun nước sôi trước rồi sau đó mới bỏ bánh vào mà!” Cô thấy mình thật oan uổng.

“Đó là vì các cô không chịu trở bánh lúc nước đang sôi, làm cho nó dính xuống đáy nồi.” Người đang ngồi trước máy tính, cũng một công hai việc rū lòng tốt giải thích cho em gái.

“Anh trai! Anh cũng biết nấu nướng hả?” Hi Hi ngạc nhiên như vừa phát hiện được một lục địa mới.

“Không biết!” Anh từ chối ngay lập tức.

Anh chỉ hiểu sơ về cơ bản thường thức thông thường thôi, hơn nữa cũng muốn ‘ủng hộ’ tinh thần ai đó một chút.

Khi cô nấu nướng, Hi Hi không thích ăn nhưng cũng thường nói một lời khen tặng cho có lệ, rồi sau đó lấy cớ đang giảm cân để tránh ngược đãi cái bao tử của mình. Còn người nào đó cứ chậm rãi ăn đến miếng cuối cùng trong sự gượng ép đến khốn khổ.

Cơm tối xong, Duy Duy vẫn là người lau bàn, rửa chén. Hi Hi đã chui vào phòng mình từ sớm, anh vẫn ngồi trên máy tính. Đây là thái độ tương thân tương ái của anh em một nhà đó. Thật đúng làm cho cô nản lòng, và thấy mình như trở thành cô bảo mẫu miễn phí.

Tuy rằng hơi thiệt thòi, nhưng Duy Duy lại có cảm giác của một gia đình ấm cúng. Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi trôi qua, trong nhà không có mẹ, không có chú Tiêu, chẳng cần cố ý sắp đặt nhưng hình như mọi cảm giác thương yêu đã quay trở về.

“Anh đang tìm việc làm hả?” Rửa chén bát xong, Duy Duy quay lại trò chuyện cùng anh.

“Ừ!” Anh gật đầu, vẫn tập trung vào thông báo tuyển dụng việc làm trên trang web địa phương.

“Anh tìm công việc trong bệnh viện hả?”

“Ừ!”

“Hầu như công việc trong bệnh viện đều phải lo lót bằng cửa sau mới có thể vào được.”

Cô còn có lòng tốt nhắc nhở anh cho anh biết.

“Anh kêu chú Tiêu giúp cho thì mới có thể được nhận vào làm những bộ phận tốt.”

Anh rời khỏi Trung Quốc đã khá lâu, ngần ấy thời gian cũng đủ để đuổi theo không kịp bước chân thời đại ở cái thành phố nhỏ này.

“Anh không định vào làm trong bệnh viện nhà nước đâu.” Anh nói ra dự tính của mình.

“Sao vậy?”

“Anh sợ phiền phức lắm.” Anh không thích nơi có nhiều người tụ tập.

“Ồ!”

Duy Duy suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Không vào bệnh viện nhà nước, vậy anh muốn làm trong bệnh viện tư hả?”

“Ừ! Nhưng quy mô cũng đừng quá nhỏ.” Vì thế anh đang tìm kiếm nó đây.

Anh tìm được một bệnh viện không tệ, nên đưa

“Ở đây, bệnh viện Mã Lệ Á [1] có được đánh giá tốt không?” Hẳn là cô rành rẽ hơn anh rồi.

Bệnh viện Mã Lệ Á ư? Duy Duy nghe tên xong liền ngạc nhiên tròn xoe hai mắt, cuối cùng bật ra câu hỏi:

“Thỏ Thỏ à! Rốt cuộc anh học ngành nào trong trường Y vậy?”

~*

~[1] Thật ra trong bản tiếng Trung là Maria, nhưng thấy phiên âm chữ này lung linh quá nên tôi giữ luôn.
(^_^)

Chương 8

Duy Duy đánh chữ: “Chị gái tốt à! Tại sao đường tình duyên của em lại gặp ghềnh thế hả? Vì sao cái người trong mộng như chị nói vẫn chưa chịu xuất hiện ở trước mặt em vậy nè?”

Kim Bàn Tính trả lời: “...”

Duy Duy gõ tiếp: “Đừng trả lời với em cho có lệ nha.”

Kim Bàn Tính nói: “Em hãy mở ‘mắt’ ra, tự nhiên anh ta sẽ xuất hiện thôi.”

Lại nói chuyện kiểu bí ẩn mập mờ gì nữa đây chứ? Duy Duy gõ chữ: “Chị nói chính xác ngày tháng cho em biết đi.”

Kim Bàn Tính tiếp tục im lặng: “...”

Duy Duy thúc giục không ngừng: “Là hôm nay, ngày mai hay là ngày kia vậy hả?”

Kim Bàn Tính im: “...”

Duy Duy mong đợi: “Nè! Bà chị...”

Kim Bàn Tính trả lời: “Không nói chuyện tào lao với em nữa.”

* * *

Duy Duy nghĩ tới mới sáng sớm đã bắt Kim Bàn Tính xem bói toán mà bật cười. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng mình đã làm chị ta tức tối đến mức độ nào.

‘Người trong mộng’ ư? Nếu thật sự người đó có thể dễ dàng xuất hiện, thì cô cũng đâu cần phải luôn tìm kiếm như bấy lâu nay.

Cứ sau mỗi lần chia tay với bạn trai, cô lại có thêm một chút vấn đề nho nhỏ. Ví dụ như lần này là thẻ vào phòng tập thể hình.

Chiều hôm nay Duy Duy mặc bộ đồ thể dục màu đỏ rực lửa, cầm trong tay chiếc thẻ mới sử dụng có vài lần, buông một tiếng thở dài. Từ ngày chia tay với bạn trai đến giờ, cô đã muốn quăng chiếc thẻ này vào sọt rác nhưng lại hơi luyến tiếc.

Lúc trước từ chối không được lời năn nỉ của bạn trai, nên cô đã dùng số tiền hai – ba tháng lương của mình, kêu anh ta mua giúp một chiếc thẻ vào phòng tập VIP. Giờ nghĩ lại, cô luôn tự hỏi sao mình lại mù quáng đến như vậy? Nếu biết sớm có kết cuộc này, hồi đó cô nên giữ thói lưu manh bắt tên thói tha ấy trả tiền!

Bây giờ lí do cô chưa quăng chiếc thẻ này không phải vì luyến tiếc người, mà thật sự là đau lòng cho hai – ba tháng mình phải ăn mì gói để tiết kiệm tiền.

Tuy nhiên cô cũng thích chiếc thẻ VIP này lắm, vì ở đây có thể hưởng thụ được những ưu đãi đặc biệt dành cho các thành viên VIP. Có nó, cô không cần dùng chung máy móc tập luyện với nhiều người khác, không cần dùng chung một cái nhà tắm tập thể...

Duy Duy bận rộn rất nhiều việc nhưng luôn hoạt động trong một không gian nhỏ hẹp... Vì thế khi có thời gian rảnh rỗi, cô thích tìm nơi để làm mình đỡ mệt mỏi. Cho nên chẳng lẽ cô phải vì tên đàn ông thói tha kia mà lãng phí số tiền lớn vậy sao?

Thế giới này thật ngược ngạo, tại sao con người hợp lí kia vẫn còn ẩn trốn mà chưa chịu lộ diện? Vì sao vậy? Thật bất công! Dựa vào cái gì đây? Cô chưa từng thấy mình gặp một việc gì xuôi chèo mát mái.

L tại hành lang của phòng tập VIP xuất hiện một người...

“Cưng ơi! Anh biết em còn luyến tiếc anh mà!” Có người tự đa tình, dám lợi dụng mình là nhân viên làm việc tại đây mà tra ra giờ giấc tập luyện của cô. Hôm nay đã như ước nguyện gặp cô ở chỗ này.

Duy Duy lười biếng sử dụng miệng lưỡi để tranh cãi, trực tiếp đi vòng qua phía bên kia nhưng một bó hoa hồng lớn ‘đuối theo’ tới trước mặt.

“Cưng ơi! Xin em mà, tha thứ cho anh một lần đi. Em nhìn xem, mấy ngày nay anh nhớ em đến mất ăn mất ngủ, cả người hốc hác, tiêu tụy đi rất nhiều nè...” Anh bạn trai cũ vẫn giả vờ bi thảm.

Cô khê cấn môi, nơi này là công cộng, thật sự không thích hợp để nổi cơn điên lên. Nhưng cô cảm thấy phiền chán quá sức!

“Thưa ông, xin cảm phiền tránh qua một bên đi.” Cô lịch sự nói.

“Thưa ông?”

Nghe đến hai chữ đó, bạn trai cũ bị đả kích nặng nề. Bỗng dưng anh ta quỵ xuống, trong lúc cô chưa kịp phản ứng đã lập tức ôm lấy chân cô khóc thất thanh.

“Duy Duy cưng ơi! Em là tình yêu chân thành nhất của đời anh! Là anh xấu xa khiến em đau buồn! Anh đáng chết, anh khôn nạn, cầu xin em cho anh một cơ hội khác đi. Anh sẽ dùng cả cuộc đời mình để bù đắp cho em...”

Cô ói ra máu! Anh ta đang diễn tuồng gì vậy? Thích làm trò như thế, tại sao không chờ về đến nhà rồi hăng làm?

Rốt cuộc Duy Duy đành thừa nhận, ánh mắt nhận xét đàn ông của mình thật kém cỏi. Nếu không sao trước kia cô có thể cho rằng, loại đàn ông đáng vứt đi này rất lãng mạn?

Duy Duy nhìn xung quanh, hoàn toàn vắng lặng. Cô âm thầm giơ chân, muốn dùng sức đá văng con ruồi ghê tởm đang đeo bám trước mắt, thì có tiếng bước chân tới gần. Duy Duy giật mình, vội vàng dừng hành động lại.

“Hu hu hu, cưng ời! Xin em tha thứ cho anh đi, anh thật sự lên giường với cô gái kia chỉ một lần thôi.” Bạn trai cũ không để ý tôn ti, tập trung đem nước mắt nước mũi lau cả lên bộ quần áo thể dục của cô.

Thật kinh tởm!

một người đàn ông bề ngoài mạnh mẽ thế kia, đến cuối cùng trái tim lại nhu nhược quá mức như vậy? Rõ ràng anh ta đã phạm vào sai lầm mà. Duy Duy cũng không đếm được, đây là lần thứ mấy sau khi chia tay bạn trai cũ cứ mặt dày mày dạn đeo bám theo cô sống chết. Chẳng lẽ trên đời này con quạ đều có bộ lông màu đen sao? Làm ơn đi trời! Cô thật sự không muốn tuyệt vọng vì đàn ông đâu.

Có một người đàn ông mặc áo thể thao cổ chữ V, quần short, trên cổ còn quàng thêm chiếc khăn lau mồ hôi đi về phía bọn họ. Duy Duy dùng ánh mắt xin giúp đỡ, dõi theo bước chân anh ta đang tiến vào phòng VIP thay quần áo cho nam.

Người đó vóc dáng rất cao to.

Đầu óc cô linh động tính toán, trừ phi bạn trai cũ không muốn lăn lộn trên mặt đất, không muốn mạo phạm tới khách VIP ở đây... Nếu, nếu người đàn ông kia ra tay giúp đỡ...

“Thưa ông...” Duy Duy lo lắng gọi người.

Chân trái của người đàn ông đó đã bước vào phòng VIP.

Đáy lòng của Duy Duy thở dài một hơi, tình người trên đời này thật là bạc bẽo, việc người nào người nấy lo, không quan tâm đến ai ngoài chính bản thân mình. Chân của cô động đậy chuẩn bị phát tác, thì cánh cửa kính phòng VIP đóng lại, người đàn ông quay ra hỏi:

“Cô gái! Cô gọi tôi?” Anh ta dừng bước, chần chờ ba giây mà chưa đi vào trong.

Đúng vậy! Đúng vậy! Đôi mắt Duy Duy sáng bừng lên.

“Cô cần giúp đỡ sao?” Người đàn ông thấy tình cảnh trước mắt, nhíu mày hỏi.

Phòng tập VIP luôn là nơi thanh nhã, tại sao có chuyện huấn luyện viên lại đi quấy nhiễu nữ khách như thế?

Muốn trợ giúp lắm! Rất muốn! Trên khuôn mặt búp bê của Duy Duy bỗng nở nụ cười tươi như hoa.

Ông trời thật có mắt, cuối cùng đã cho cô gặp được một người ‘bề ngoài lạnh lẽo bên trong nồng nàn’ rồi!

Người đàn ông này đang đưa lưng về phía mặt trời, nên cô không thể nhìn rõ diện mạo cho lắm. Chỉ biết anh ta có bờ vai rộng, có đôi chân dài, có vòng eo rắn chắc, thể hình chữ T hoàn mỹ, cơ bắp ở dưới ánh nắng như ẩn như hiện, vóc dáng cường tráng tựa như một con sư mạnh mẽ...

“Quý ông này muốn tôi gọi bảo vệ lên hay là tự mình rời đi?” Người đàn ông hỏi một cách lịch sự.

Bạn trai cũ sợ tới mức dấu mặt đi, hấn sợ bị vị khách VIP này nhận ra mình là ai. Hấn dám kiêu ngạo như vậy là vì ở trên hành lang không có gắn camera, nhưng nếu bị người khách này trách cứ đưa ra chứng cứ thì công việc của hấn chắc chắn đi tong.

“Còn không mau cút đi.” Duy Duy ma mãnh mỉm cười, nghiêng răng dùng lời đe dọa chỉ có hai người mới nghe được.

Bạn trai cũ khóc thốn thức, cụp đuôi lại, mang vế mặt xám xịt chạy trốn chết. Nguy cơ được giải trừ tốt đẹp, Duy Duy nở nụ cười sáng lạng đi đến gần ‘người tốt’.

“Thưa ông, vừa rồi thật sự là...” Cảm ơn ông! Ba chữ này đột nhiên bị nghẹn lại trong miệng, không thể nhả ra được.

Bởi vì cô ngây dại! Xung quanh bốn phía như có luồng điện chạy qua, nhanh chóng thiêu đốt toàn bộ xương cốt của cô.

Cảnh đẹp ý hay càng tô điểm thêm cho khuôn mặt sáng chói của viên kim cương trước mắt!

Duy Duy bắt đầu hít thở dồn dập, cô tìm kiếm bao nhiêu năm nay, gặp qua rất nhiều gã ‘King Kong’ nhưng bây giờ một ‘King Kong’ đúng nghĩa đã ở trước mặt cô rồi.

Người trong mộng đã xuất hiện! Lời của Kim Bàn Tính lập tức nảy lên trong đầu cô. Chết mất! Hít thở bình bình nào! Hít thở! Lần đầu tiên trước mặt một người đàn ông, trái tim Duy Duy đập loạn nhịp đến nghẹt thở như thế.

“Cô chờ một chút, tôi lấy danh thiếp đưa cho cô nhé.” Dù sao ‘King Kong’ vẫn là đàn ông, không tinh mắt để thấy được sự bất thường nơi cô.

Lấy danh thiếp đưa cho cô? Trời đất ơi! Sự tiến triển này quá mức thuận lợi nha! Duy Duy đè nén vui sướng mới có thể ngăn mình đừng bật ra tiếng hét to.

‘King Kong’ đi vào phòng thay đồ VIP của nam giới, cầm một tấm danh thiếp đi ra.

“Nếu có cần gì, cô cứ gọi điện thoại, tôi sẽ giúp cô làm nhân chứng.” Anh ta giải thích xong, sau đó nở nụ cười lịch sự, rồi rảo bước đi vào phòng V

Duy Duy vẫn còn ở trạng thái si ngốc như bị điện giật, tiếp theo cô ngơ ngác cúi đầu nhìn tấm danh thiếp của anh ta.

«Bác sĩ Triệu Nhân Thành – Chuyên khoa sản thuộc bệnh viện phụ sản Mã Lệ Á.»

11. Cuốn 2 - Chương 09-11

Chương 9

“Bạn học Tiêu! Cậu thật sự không suy nghĩ đến việc vào làm nghiên cứu với mình trong Trung Tâm Y Tế Thí Nghiệm Lâm Sàng hả?” Một người bạn học cùng lớp, ở cùng phòng hồi còn bên Mỹ gọi điện thoại cho anh.

“Ừ! Mình không làm đâu.” Anh từ chối.

Làm việc chung với nhau hả? Hừ! Anh luôn biết người biết ta, họ làm gì có lòng tốt như vậy chứ? Lúc còn ở Mỹ, tâm trạng anh luôn bức rức khó chịu, nên muốn tìm một người ể chơi vui. Bây giờ kêu anh làm trợ lý, tham gia nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, chắc chắn sẽ bị người ta lừa cho chết. Anh đâu có ngu như vậy! Ha ha, dù sao chỉ cần ai hiểu biết qua con người anh, thì có thể kết luận anh vô lại tới mức độ nào rồi!

Hơn nữa, các nghiên cứu chuyên nghiệp ở trong nước phát triển quá hạn chế. Sau một hồi cân nhắc nặng nhẹ, anh từ chối tham gia vào nghiên cứu.

“Cậu là một trong ba mươi ba cựu sinh viên tốt nghiệp đại học Y Johns Hopkins [1] được vinh danh ở lễ phát giải thưởng Nobel tại Mỹ hả?”

Người phỏng vấn trợn mắt há hốc miệng khi thấy mảnh bằng chứng nhận tốt nghiệp mạ vàng sáng lấp lánh của anh. Ngay cả người trên sáu mươi tuổi, môi thâm, tóc muối tiêu nghe tiếng kêu ngạc nhiên trên cũng bước lại gần. Hình như ông ta là viện trưởng của bệnh viện Mã Lệ Á.

Tiêu Đồ cau mày, ánh mắt lơ đãng để lộ ra tia mắt kiên nhẫn. Nhưng may mắn thay, nó được anh che dấu khá kín bằng một nụ cười từ tốn

Anh không biết mảnh bằng chứng nhận này đem tới cho mình bao nhiêu tự hào. Nhưng mỗi ngày anh đều phải phân tích tế bào cơ thể bên cạnh những tử thi lạnh lẽo, khiến anh buồn chán như sắp chết. Thế mà

bây giờ có một nhóm người bao quanh, chiếu những ánh mắt soi mói như nhìn thấy quái vật càn làm anh nhàm chán hơn.

Anh biết họ đang nghĩ cái gì, đơn giản chỉ vì mảnh bằng tốt nghiệp tại đại học Johns Hopkins của anh. Dựa vào danh tiếng y khoa lẫy lừng của đại học Johns Hopkins, và là thành viên thuộc nhóm ba mươi ba cựu sinh viên xuất sắc, thì chỉ với một trong hai tiêu chí trên cũng đủ cho anh xin vào làm việc tại một phòng thí nghiệm nổi tiếng, hoặc vào một bệnh viện công có cơ cấu nghiên cứu chuyên sâu. Sao có thể để người như thế phát triển tài năng ở một bệnh viện tư tại cái thành phố nhỏ này chứ?

“Tôi thấy trên báo đăng, bệnh viện đang tuyển bác sĩ cho phòng thí nghiệm di truyền học và phôi thai, phải không?”

Anh nói thẳng mục đích, nếu không thích hợp thì chẳng cần lãng phí thời gian của nhau.

“Quả thật là có việc tuyển dụng này...” Ông viện trưởng vội vàng gật đầu xác nhận.

Tiêu Đồ hơi khó hiểu khi nhìn thấy sắc mặt kì lạ của ông ta.

“Tuy nhiên phòng thí nghiệm của chúng tôi còn trong giai đoạn dự kiến.” Ông viện trưởng cười cười nói thêm.

Trời! Còn trong giai đoạn dự kiến thôi sao? Lòng của Tiêu Đồ chợt lạnh toát. Bệnh viện nhỏ đúng là bệnh viện nhỏ.

“Nhưng bên khoa sản của bệnh viện chúng tôi đang rất cần bác sĩ đấy.” Ông viện trưởng tích cực đưa ra cơ hội.

Chỉ với mảnh bằng kia cũng đủ để hoàn toàn không cần phỏng vấn!

“Khoa phụ sản sao? Tôi chỉ có học thêm một ít thôi.” Anh nhún mày nói.

“Làm được mà! Tốt nghiệp đại học Y Johns Hopkins thì cho dù có học thêm cũng đủ để thực hành rồi.” Ông viện trưởng rất tích cực thuyết phục, nhất định muốn giữ anh lại.

“Điều này...” Tiêu Đồ thoáng lộ ra một chút

Ông viện trưởng lập tức bắt nhịp, nhiệt tình cầm lấy tay anh nói:

“Bác sĩ Tiêu! Chào mừng cậu gia nhập vào đại gia đình Mã Lệ Á, vì các ‘đồng chí’ phụ nữ thân yêu của chúng ta mà phục vụ những phương pháp chữa bệnh tốt nhất.”

Được thôi! Nếu ông ta đã nhiệt tình như vậy, trước hết anh cứ làm tạm đã. Dù sao anh cũng phải chờ đợi án kia tới một năm hoặc lâu hơn.

“Bác sĩ Tiêu! Đầu tiên tôi đưa cậu đi tham quan môi trường làm việc của toàn bệnh viện một lát nhé.” Ông viện trưởng chứng kiến trước mắt anh hạ bút kí hợp đồng làm việc một năm tại đây, thì trên gương mặt già nua bỗng nở một nụ cười tươi rói.

“Vâng.”

Tiêu Đồ nhàm chán theo sau chân ông viện trưởng đang thao thao bất tuyệt giới thiệu đủ các thành tích huy hoàng của bệnh viện.

Nhận lời mời, nhận công việc... tất cả mọi chuyện gần như thuận lợi.

“Bệnh viện Mã Lệ Á của chúng tôi là một bệnh viện đa khoa hiện đại. Có khoa phụ sản, khoa tạo hình thẩm mỹ ngực. Các khoa điều trị bệnh về đường sinh dục, khoa đại tràng, khoa chữa trị vô sinh... những khoa ấy đều là thế mạnh của bệnh viện này...”

“Đây là phòng phẫu thuật vô trùng đạt tiêu chuẩn chất lượng cao... Đây là thiết bị kiểm tra nội tiết ở phụ nữ của Mỹ... Đây là máy phân tích tự động của Đức... Đây là máy kiểm tra hệ thống gene của Anh...”

Anh ngáp dài vì buồn ngủ... Khi đến khu phòng bệnh thì thấy một nhóm bác sĩ thực tập vây quanh một gã đàn ông cao lớn. Tiêu Đồ và ông viện trưởng dừng bước lại.

“Bác sĩ Tiêu! Đây là bác sĩ Triệu, là người quản lí cả bệnh viện chúng tôi và cũng là một bác sĩ ngôi sao.” Ông viện trưởng long trọng giới thiệu người lãnh đạo trực tiếp sau này cho Tiêu Đồ biết.

Người đàn ông trước mặt cao hơn anh một chút, còn khá trẻ, khoảng ngoài ba mươi tuổi. Những điểm này cũng không quan trọng, quan trọng là vị bác sĩ Triệu này trời sinh thu hút. Mặc trên người bộ blouse trắng lộ ra khuôn mặt tuấn tú, nhân hậu dễ làm các cô gái chìm đắm trong đó. Anh ta rất giống các nam bác sĩ trong phim truyền hình. Nếu không có ông giới thiệu, Tiêu Đồ nghĩ anh ta là một người mẫu do bệnh viện mời đến.

Làm bác sĩ phụ sản cần phải có vóc dáng tốt để làm gì? Chỉ rước thêm phiền phức vào người. Chưa bao giờ Tiêu Đồ tự ngắm mình trong gương, chỉ âm thầm hừ lạnh một tiếng.

“Bác sĩ Triệu là học trò tôi rất tâm đắc, sau khi tốt nghiệp đã vào công tác tại đây. Và bắt đầu từ năm nay đã chính thức trở thành phó viện trưởng trẻ tuổi nhất của bệnh viện này.”

Ông viện trưởng cười rộn rã nói thêm:

“Bác sĩ Triệu chuyên về chẩn đoán nội soi, điều trị u xơ tử cung thường gặp ở phụ nữ, thai ngoài tử cung, những bệnh bất thường ở vú và các bệnh về phụ khoa khác. Thành tích của cậu ấy đã được đăng tải trên các tạp chí y khoa đương đại Trung Quốc ...”

Ông viện trưởng chưa nói xong thì anh ta đã lên tiếng:

“Xin chào! Tôi là Triệu Nhân Thành.” Bác sĩ Triệu gật đầu chào hỏi, tiếp nhận hồ sơ của anh và ngắt lời ông viện trưởng hay có thói quen tăng bốc.

“Lúc ở Mỹ, anh có vài năm trong kinh nghiệm lâm sàng chứ?” Triệu Nhân Thành nhìn thấy tấm bằng của anh cũng khựng lại một chút.

“Không có.”

Câu trả lời bất ngờ đó của anh làm mọi người kinh ngạc.

“Haha, bác sĩ Tiêu, kinh nghiệm thực tập cũng có thể xem là kinh nghiệm lâm sàng mà.” Ông viện trưởng khôi phục nụ cười, khéo léo đưa đẩy nhắc nhở.

“Ở Mỹ tôi không có thực tập qua một bệnh viện nào cả.” Tiêu Đồ nói thật tình.

Trước đây anh luôn làm việc tại phòng thí nghiệm.

“Anh chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với cơ thể phụ nữ à?” Khuôn mặt của Triệu Nhân Thành trở nên nghiêm túc.

Học thêm khoa phụ sản chỉ dùng để làm màu thôi sao?

“Có.” Tiêu Đồ nhàn nhã trả lời.

“Ở Mỹ, tôi từng giải phẫu thi thể nữ, khâu thể nữ, phân tích các bộ phận của nữ và còn nhiều kinh nghiệm lâm sàng khác.” Không biết tại sao vị bác sĩ Triệu này lại có vẻ không vừa mắt anh cho lắm.

Xung quanh im lặng như tờ. Giải phẫu thi thể nữ? Khâu lại thi thể nữ? Phân tích các bộ phận thi thể nữ?

Chân mày bác sĩ Triệu nhăn nhúm lại, ông viện trưởng suýt chút nữa ngã quỵ xuống.

“Bác sĩ Tiêu à! Bệnh viện chúng tôi là một nơi rất tốt cho việc trao đổi thêm kinh nghiệm y học. Vì muốn cho cậu có thể tiếp xúc nhiều hơn với kinh nghiệm chuẩn đoán lâm sàng, trước hết chúng tôi sắp xếp cậu theo bác sĩ Triệu học hỏi thêm.” Ông viện trưởng nhanh tay hòa giải, quyết chí giữ nhân tài lại.

“Được!” Tiêu Đồ suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Bác sĩ Triệu cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

“Bác sĩ Tiêu! Làm việc tại bệnh viện của chúng tôi rất có tiền đồ nha.” Ông viện trưởng cười cười, gắng gượng vỗ tay.

~*

~[1] Đại học Y Johns Hopkins là một đại học rất nổi tiếng về các công trình nghiên cứu y khoa trên thế giới.

Chương 10

Duy Duy sinh bnh, loại bệnh này có tên gọi là ‘bệnh tương tư’. Thứ tình yêu đơn phương sét đánh ấy tấn công ào ạt, khiến cả người cô cảm thấy như long trời lở đất. Vì thế Duy Duy bắt đầu tự mình đề ra phương án hành động:

Bước thứ nhất: Làm quen với anh ta.

Bước thứ hai: Chinh phục anh ta.

Bước thứ ba: Kết hôn với anh ta.ông biết tại sao trong lúc này đây, cô có một cảm xúc thật mãnh liệt đối với ‘Người ấy’. Mỗi tế bào trên cơ thể cô đều hưng phấn nói rằng: Anh ấy! Chính xác là anh ấy!

Mục tiêu được xác định, dũng cảm bước lên phía trước! Cho nên mỗi khi có thời gian nhàn rỗi, Duy Duy chạy thẳng về phía phòng tập thể dục. Kết quả sau N lần chăm chỉ chạy tới lui, cuối cùng cô cũng đã được gặp anh ta.

Tại phòng tập VIP, ở một góc phòng nọ, có một người đang điều khiển các phím bấm trên máy, liên tục ấn tăng gia tốc... Từ ba mươi phút, bốn mươi phút, rồi sáu mươi phút...

Tuy anh ta ăn mặc đơn giản nhưng đôi vai vẫn thật hấp dẫn. Ở dưới ánh nắng trong trang phục thể thao màu trắng, làm lộ ra vùng da dâu khiêu gợi trên cổ. Khi anh ta tập luyện, những giọt mồ hôi như mưa theo thái dương lăn xuống cổ rồi chảy vào cơ ngực nhìn vô cùng quyến rũ.

Nếu mở một cuộc thi bình chọn người đàn ông có cơ ngực đẹp nhất, Duy Duy chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho anh ta. Bởi vì tỉ lệ cơ thể của anh ta rất cân xứng, không thiếu hay thừa một cơ bắp nào. Hoàn toàn xứng đáng là một vóc dáng đẹp. Thậm chí Duy Duy nhạy cảm phát hiện, bên cạnh mình có hai con nhóc người ngoại quốc đang nhìn vào anh ta, rồi nuốt nước miếng ừng ực.

Bây giờ trên máy chạy bộ, đôi chân thon thả rắn chắc kia đang chạy từ chậm đến nhanh, mỗi động tác đều nhịp nhàng đúng kĩ thuật. Anh ta cho người khác cái cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái giống như vậy.

Duy Duy có thể khẳng định rằng, anh ta tuyệt đối không phải là mẫu người đàn ông ngực to đầu óc rộng tuếch. Bởi vì anh ta cho cô một cảm giác mạnh mẽ nhưng không huênh hoang.

Duy Duy nuốt nước miếng, loại cảm xúc khẩn trương của người con gái thời đại này cô chưa từng nếm trải. Duy Duy có dự cảm như mọi chuyện đã được ông trời an bài rất êm xuôi.

Bước chạy của anh ta chậm dần, chiếc máy từ từ giảm tốc độ rồi ngừng hẳn, kết thúc buổi tập luyện hôm nay. Anh ta lấy chiếc khăn dặt trên cổ, tùy ý lau những giọt mồ hôi ướt đầm nhưng cả người nhìn vẫn còn tràn đầy năng lượng.

“Hi.”

“Xin chào.”

“Lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Trong lòng Duy Duy không ngừng diễn thử cách bắt chuyện làm quen. Duy Duy là một cô gái to gan, chưa bao giờ suốt ngày suy nghĩ người ta có thích mình hay không, hoặc lo lắng nếu cô quá mức chủ động sẽ làm mục tiêu đâm ra đề phòng, mà khiến tinh thần mình bất an. Cô tin tưởng rằng, số phận là do con người tạo ra, dũng cảm thử qua mới làm lương tâm không hổ thẹn.

“Hi.”

“Xin chào.”

“Tôi thấy anh rất quen mặt lắm, trước kia chúng ta có gặp nhau chưa?”

Cô đang muốn tiến lên phía trước, thì đã có người nhanh chân hơn. Đó là hai con nhóc người phương Tây, đang dùng thứ tiếng Trung bập bẹ, ra sức mời chào anh ta.

Chờ khi Duy Duy lấy lại tinh thần thì thấy anh ta mỉm cười, chẳng chờ hai con nhóc người Tây kia nói thêm thứ gì, im lặng khỏi phòng tập thể dục mà không thốt bất cứ câu nào.

Bởi vì mất tiếp cận, nên phương án hành động thứ nhất coi như thất bại. Tuy nhiên đối với phương diện nam nữ, Duy Duy là người theo đuổi có cá tính, chưa thành công thì có chết cũng không lùi bước.

Duy Duy tắm rửa xong, đang bắt đầu tìm cơ hội cùng mục tiêu không hẹn mà gặp, thì có một bóng người nhào tới.

“Duy Duy cưng ơi!” Trời xanh quả thật không chiều lòng người, một miếng cao dán trên da chó chàng ràng bám riết theo cô.

Chương 11

Trên đời này có một loại người tựa như một miếng cao dán trên da chó, đá hoài cũng không đi.

“Duy Duy cưng ơi! Em mệt không hả? Uống ly sữa bổ sung thể lực nhé!” Bạn trai cũ lấy lòng, đưa tận tay cô một ly sữa nóng đã chuẩn bị sẵn.

Cô từng cảm thấy tên này rất biết cách săn sóc bạn gái của mình. “Duy Duy cưng ơi! Sữa còn nóng lắm, em uống từ từ nha.” Bạn trai cũ vẫn đang tìm kiếm một cơ hội được cô tha thứ.

Bây giờ cô mới biết, sự chu đáo của anh ta là thói quen có được từ kỹ xảo tán gái, không phải xuất phát từ tình yêu chân thật.

Nếu người đàn ông thật tình yêu thương mình, sao có thể lên giường với một cô gái khác dễ dãi như vậy? Khi ly sữa nóng vừa đưa đến đôi môi mọng kiêu diễm của cô, thì bạn trai cũ nhìn chằm chằm vào nó mà nuốt nước miếng ừng ực.

Thật trơ trẽn!

Duy Duy nhớ lại lý do trước đây mình đã bị tên thói tha này đeo đuổi bằng cách nào? Lúc ấy, có lẽ cô đang ở trong những cơn sóng tình cảm yếu ớt lập lờ. Tên này đã nắm bắt được tâm tư đó, nên ra sức ân cần chăm sóc, cuối cùng làm cô cảm động chấp nhận hẹn hò. Bây giờ nghĩ lại, Duy Duy thấy mình quá dễ bị lừa gạt. May mắn thay, anh ta cũng không phải là một kẻ sành điệu trong việc lừa đảo người khác.

Môi Duy Duy từ từ nhếch lên, cô nở nụ cười lấp lánh như ngọc bích, nói:

“Sữa nóng phải không?”

Nhìn thấy vẻ mặt hồn nhiên của cô, bạn trai cũ từ từ thả lỏng trái tim và mỉm cười tự hào.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bạn trai cũ gật đầu như gà con mổ thóc, tranh thủ tỏ vẻ chân thành.

Duy Duy mỉm cười nhận lấy ly sữa nóng.

Bên cạnh họ, có vài tốp người qua lại. Đa số là thành viên của phòng tập, trong đó có vài người nhận ra bạn trai cũ là một huấn luyện viên.

“Duy Duy cưng ơi...”

Bạn trai cũ rất phấn khích khi thấy thái độ mềm mỏng của cô. Hắn chu môi ra chờ đợi nụ hôn mà mấy ngày nay hắn đã cố sức mua chuộc, đặt dấu chấm hết cho tình hình căng thẳng hiện tại.

Gần một chút nữa! Gần một chút nữa! Duy Duy cười ma mãnh khi nhìn thân hình của anh ta từ từ tiến lại gần mình...

“A! Vô lễ!” Đột nhiên cô hét to lên.

Đứng quần bộ đồ thể thao bt người của bạn trai cũ nóng lên, hắn còn lơ mơ chưa kịp hiểu chuyện gì... Chỉ thấy Duy Duy nhăn nhó như bị sét đánh, nhanh chóng đem ly sữa trong tay quăng vào thùng rác.

“Huấn... luyện viên... anh... anh...”

Vẻ mặt cô hoảng hốt gần như thốt không nên lời, lảo liên nhìn xung quanh bốn phía cầu cứu, miệng vẫn hét thất thanh:

“Vô... thật vô lễ quá.”

Sau tiếng hét, cô nhanh chóng thu dọn ly sữa đang nhỏ giọt bỏ gọn vào thùng rác, y như mình chạm phải thứ gì đó thật kinh tởm.

Chuyện gì vậy nhỉ? Hắn chưa đụng đến người cô mà? Bạn trai cũ cứng đờ khi cúi xuống thấy một thứ nước trắng ngà còn bốc hơi khói dính trên đũng quần của mình. Nóng quá! Hắn bối rối lấy tay che chỗ đó lại.

Đây là chuyện gì chứ? Những người đi qua lại đều dừng bước, chỉ trở về phía hắn với vẻ mặt khinh miệt...

“Trời ơi! Khiếp quá! Ban ngày ban mặt mà...” Không cần che dấu, đã thấy hết cả rồi!

“Đó không phải là huấn luyện viên họ Ngô sao? Ghê tởm chết đi, thấy gái đẹp trên đường thôi mà có thể phản khởi đến thành như thế, quả thật chẳng khác một con chó hoang đang động tình.”

“Mai mốt tôi không bao giờ tìm huấn luyện viên này nữa, thấy đạo mạo thế kia nhưng đâu biết sẽ bị anh ta âm thầm bày ra những trò khiêu dâm gì...”

“Cậu nhìn cái thứ dính trên đũng quần của anh ta kìa... Chậc! Chậc! Chậc! Đúng là quá nhiều cho một ngày nha.”

Mọi người không chút lảng tránh thì thào to nhỏ, bạn trai cũ cuối cùng cũng đã hiểu được tình hình diễn ra.

“Oan quá! Oan uổng quá!” Ông trời ơi, sau này làm sao hắn có mặt mũi nào đi gặp người khác và đi tán gái được?

“Đây là sữa, chỉ là sữa thôi.” Hắn nhìn đám người đang dòm ngó chỉ trở, hét to giải thích.

Hừ! Rành rành trước mắt còn muốn phân minh cái gì nữa?

“Cái này thật là sữa mà

Bây giờ liệu chết giải thích nhiều lời cũng vô dụng, nên hắn vừa cố gắng dùng bàn tay lau đi những vết dính ướt sũng trên đũng quần của mình, vừa lẩm bẩm:

“Là sữa mà, tôi... tôi liếm cho mọi người xem!” Vì danh dự, hắn đành phải liều mạng!

Bạn trai cũ tuyệt vọng liếm những ngón tay của mình để chứng minh sự trong sạch.

“Ừa...” Những tiếng nồn mưa vang lên trong đám người đứng xem.

“Tin tôi đi! Tin tôi đi! Mọi người hãy ngửi thử xem!” Bạn trai cũ nỗ lực đem các ngón tay liếm chết đưa lên mũi của những người đứng gần.

“Ừa...” Nếu biết sớm có việc điên rồ này, đánh chết họ cũng chẳng đứng nhìn.

Tránh ra!

Hắn chuyển động một chút...

Tránh ra!

Mọi người từ từ né ra cho đến khi tất cả đều lùi xa!

Duy Duy như một con sâu róm, lợi dụng lúc mọi người đang chết sống né tránh những ngón tay kinh tởm kia, thành công trốn thoát ra ngoài.

“Yay!” Vậy mới nói, đừng có bắt nạt cô. Hừ! Kể nào khi dễ cô, cô sẽ cắn chết kẻ đó!

“Két...”

Tiếng phanh của một chiếc xe Audi màu đen đỗ bên cạnh, trong xe hé ra một gương mặt tuần tú, cất giọng lo lắng hỏi cô:

“Cô không sao chứ? Sợ lắm phải không?”

Lại thêm một tên lừa đảo xuất hiện ngay sau khi cô gặp phải chuyện sỉ nhục lớn nhất của phụ nữ. Duy Duy từ từ ngược lên, ánh mắt định bắn ra tia tinh nghịch thì vội thu lại...

Chúa ơi! Hôm nay là một ngày thật sự may mắn, bởi vì cái ‘người lừa đảo’ này, chính là món quà mà trời già muốn ban tặng cho cô. Ngay tức thì, những giọt nước mắt của cô rơi xuống:

“Không, không c gì cả... Tôi... tôi vẫn tốt lắm.”

Cô hít mũi một cái. Đúng là trời cao trợ giúp cô rồi!

Thấy bờ vai yếu đuối của cô run rẩy, khuôn mặt khóc như một em bé khiến người ta thương cảm.

“Lên xe đi, tôi tiễn cô một đoạn đường.” Thật ra Triệu Nhân Thành không có ý định này, nhưng anh là một người đàn ông phong độ, không thể thấy chết mà làm ngơ.

Duy Duy hơi ngập ngừng do dự.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi.” Không phải anh có ý định tán tỉnh, chỉ nói sự thật.

“Tôi còn nhớ lần đó nhờ có anh giúp đỡ tôi.” Duy Duy cảm kích nói.

Sau đó vì muốn lấy lòng tin, cô không chờ anh mời một lần nữa, mở cửa xe bước vào, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

“Bây giờ lại làm phiền anh nữa rồi.” Duy Duy nhỏ giọng nói địa chỉ nhà mình.

Thật là một cô bé đơn thuần, dễ dàng tin tưởng người khác.

“Đừng khách sáo.” Triệu Nhân Thành thản nhiên trả lời, chờ cô thắt dây an toàn xong, lái xe đi.

Đã lâu rồi anh chưa gặp qua một người con gái đơn thuần như thế. Trên radio đang phát ra một bản nhạc Pop dễ nghe, nhưng bầu không khí trong xe thật ngột ngạt.

“Tôi họ Chu, tên Duy Duy, anh có thể gọi tôi là Duy Duy như các bạn của tôi.” Duy Duy bắt lấy thời cơ, tự giới thiệu về mình.

Bước thứ nhất diễn ra khá thuận lợi. Sao vận may của cô lại tốt đến thế?

Chẳng biết anh có nghe lời giới thiệu của cô hay không, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Vài giây sau, anh đột nhiên mở miệng nói:

“Tôi cứ nghĩ cô sẽ gọi điện thoại cho tôi.”

Duy Duy hơi giật mình. Chẳng lẽ sự ngưỡng mộ và tình yêu sét đánh của cô biểu hiện lộ liễu như vậy sao?

“Thật ra, lần đầu tiên khi gã huấn luyện viên kia quấy nhiễu, cô đừng nên quá lịch sự, thì chắc sẽ không có chuyện đáng tiếc xảy ra như hôm nay.” Một cô gái trong sáng bị một kẻ dâm dặt làm phiền, quả thật khó khổ.

Duy Duy thở một hơi nhẹ nhõm, hóa ra là cô hiểu lầm.

“Thật ra thì...”

Duy Duy lưỡng lự một hồi nhưng cũng nói thật.

“Anh ta là bạn trai cũ của tôi.”

Không nằm ngoài dự đoán của anh. Trên thực tế, ngày đó anh thấy sự việc hơi là lạ, nếu không phải cô lên tiếng xin giúp đỡ, anh cũng chẳng nhúng tay vào. Anh hơi bất ngờ khi thấy cô thẳng thắn thành thật, vì vậy âm thầm liếc nhẹ cô một cái.

“Nếu là ‘bạn cũ’, có nghĩa mọi thứ trước kia nên cho vào quá khứ. Nhưng bây giờ anh ta đeo bám không tha, hành vi này đủ cấu thành tội quấy rối. Nếu cô dễ dàng bỏ qua, chỉ làm cho sự việc càng thêm nghiêm trọng hơn. Thậm chí hậu quả khủng khiếp có thể ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của cô mai này.”

Sao lời góp ý nghe cứ như là lời tâm huyết truyền thụ kinh nghiệm sống vậy? Cô – Chu Duy Duy đâu có dễ bị người ta leo lên đầu chứ!

“Anh nói chính xác lắm.” Cô thở dài phụ họa.

Cô dịu dàng thăm thẳm như thế, khiến người đàn ông có cảm giác muốn nâng đỡ thương yêu.

“Tôi sẽ đem sự việc ngày hôm đó nói hết với người quản lý câu lạc bộ VIP, để họ tăng cường bồi dưỡng cách hành xử của nhân viên, cũng như nâng cao tính an toàn cho khách VIP ở phòng tập như chúng ta.” Anh nói cho cô biết ý định của mình.

“Xin cảm ơn.” Cô không có ý kiến nào khác.

Amen! Cô cầu nguyện thay cho bạn trai cũ.

“VẬY... Mấy ngày sắp tới tôi có thể tập thể dục cùng anh không?” Duy Duy lưỡng lự một chút, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Triệu Nhân Thành hơi bất ngờ sững sờ...

“Bỏ đi, bỏ đi... coi như tôi chưa nói gì. Mặc dù thẻ VIP vừa mới mở, nhưng tôi có thể đổi chỗ khác cũng được.” Cô tỏ vẻ tiếc rẻ khi vứt bỏ chiếc thẻ này.

Triệu Nhân Thành suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Tính chất công việc của tôi hơi thất thường, nên thời gian đi tập thể dục cũng không ổn định. Thế này đi, tôi sẽ nhắn tin cho cô giờ giấc khi tôi rảnh nhé.”

Thật vậy ư? Nghe nói thế, khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng chốc nở nụ cười tươi tắn.

“Không sao đâu! Giờ giấc của tôi cũng lộn xộn lắm, nếu có thể tôi cũng sẽ nhắn tin trước cho anh biết nha.”

Việc này hơi là lạ! Triệu Nhân Thành vừa lái xe, vừa miên man suy nghĩ nhưng vẫn chưa nắm chắc được sự kì lạ nằm ở đâu.

Anh có bị ảo giác không nhỉ? Làm thế nào mà hai người chẳng quen biết, khi thỏa thuận giờ giấc tập thể dục lại như biến thành chuyện hẹn hò nam nữ?

Cho dù Duy Duy ngàn câu vạn khẩu tốc độ xe chạy chậm một chút, nhưng thành phố Ôn Châu không quá lớn... Hơn hai mươi phút sau, xe của anh đã dừng trước khu phố nơi cô sinh sống.

“Cảm ơn anh, bác sĩ Triệu Nhân Thành, hẹn gặp lại lần sau.” Cô chỉnh đốn trang phục, duyên dáng xuống xe, mỉm cười tươi tắn nói lời tạm biệt.

Cô gọi tên anh một cách lịch sự, nhưng làm người ta cảm thấy không xa lạ cũng chẳng đường đột. Đây là một cô gái dễ gây ấn tượng với người khác.

Triệu Nhân Thành nhếch nhếch khóe môi, nói:

“Hẹn gặp lại cô lần sau.”

Trong khi đó, ở trạm xe buýt đối diện có một thân ảnh cao gầy vừa bước xuống, trên đôi môi tao nhã phun ra hai chữ:

“Mẹ nó!”

Anh sắp nghẹt thở chết giấc vì đi xe buýt công cộng.

12. Cuốn 2 - Chương 12-13

Chương 12

Ban đầu đơn giản chỉ thế này:

“Tôi nay bảy giờ tôi có mặt ở phòng tập.”

“Thật khéo, tôi cũng ở đó.”

“VẬY ĐẾN LÚC ĐÓ GẶP NHÉ.”

“ĐƯỢC.”

Sau đó lại diễn ra như thế này:

“Chiều nay ba giờ tôi đến phòng tập.”

“Quá trùng hợp, tôi cũng vậy.”

“Tôi thuận đường nên đón cô luôn nhé.”

“Thật tốt quá.”

Duy Duy nhắc nhở mình rằng, tình yêu là mù quáng. Nếu cô không thể khống chế trái tim muốn chìm đắm trong đó, vậy ít nhất với những kinh nghiệm bi thảm trước đây, cô nên mở to hai mắt, lấy lý trí nhìn rõ nhân phẩm của người ta rồi mới lao đầu vào cảm tình.

Sau vài lần hẹn hò, Duy Duy phát hiện ra cuộc sống bác sĩ Triệu rất có quy luật, quy luật đến nỗi thật buồn tẻ.

Nếu anh làm việc cả ngày thì ban đêm anh sẽ đến phòng tập. Nếu anh chỉ bận rộn vào buổi sáng thì chắc chắn buổi chiều sẽ có mặt tại đó. Nhưng nếu anh có ca trực vào buổi tối, thì trước đó một ngày anh sẽ tích lũy năng lượng, chỉ vận động tại nhà. Cuộc sống của anh, ngoại trừ bệnh viện ra, không có gì hơn là ở phòng tập.

Anh là một người đàn ông rất ham mê thể thao, hầu như toàn bộ năng lượng đều đầu tư vào vận động. Cho nên bất kể một ngày làm việc có vất vả bao nhiêu hoặc hôm đó có nhiều cuộc phẫu thuật mệt mỏi như thế nào, anh cũng đúng giờ xuất hiện tại phòng tập thể dục.

Đối với cô mà nói, làm việc có vài ngày liên tục không nghỉ ngơi thôi đã khiến cả người cô vờ ra như một đồng bùn rồi, chỉ ao ước nằm trên giường ngủ thẳng giấc.

Thế mà nhìn anh tinh thần vẫn sáng láng! Quả thật hợp với khẩu vị của cô.

“Trông cô mệt mỏi quá.”

“Vâng.”

“Đôi mắt cô có quầng thâm kìa...”

“Tôi nhìn có giống động vật cần được bảo tồn trong công viên quốc gia không?”

Duy Duy nói chuyện rất hài hước, không hề giả tạo, làm người luôn sống trong quy củ như Triệu Nhân Thành cũng bật cười sảng khoái. Vì tạo ra được bầu không khí như vậy, nên mối quan hệ giữa hai người tiến triển khá tốt đẹp.

Cô bắt đầu quen thuộc dần với những sở thích của anh. Ví dụ như, anh thích mặc áo sơ mi thanh lịch màu trắng, tính cách bảo thủ lại cổ điển. Khi đi với nhau anh ít nói, còn cô phần lớn thời gian đều kể về kí ức tuổi thơ của mình. Chẳng hạn như, trước đây Thỏ Thỏ bắt nạt cô ra sao, Thỏ Thỏ phá vỡ mối tình đầu của mình như thế nào. Sau đó lại nói về mẫu người đàn ông mình muốn gặp trong tương lai... Cô nói rất nhiều và rất nhiều, nhưng anh chỉ im lặng lắng nghe, ít khi lên tiếng. Thỉnh thoảng vào lúc thích hợp, anh mới nói ra ý nghĩ riêng của mình.

Hai người trò chuyện từ trong xe cho đến phòng tập. Kết thúc tập luyện, cảm thấy đói lại vừa dùng cơm vừa tiếp tục trò chuyện. Sau đó, lắm lúc họ không có thời gian thích hợp để cùng đến phòng thể dục, thì chỉ mời nhau đi ăn bữa cơm đơn thuần. Cơm nước xong, thế nào cũng đi tản bộ...

Cô có ấn tượng rất tốt với bác sĩ Triệu, cô nghĩ chắc anh cũng đã nhận ra nhưng không biết bác sĩ Triệu đối với cô ra sao...

Cô tin rằng, không đến nỗi quá tệ vì toàn bộ quá trình đều phát triển rất thuận lợi.

Càng về sau Duy Duy càng phát hiện, anh một người đàn ông tôn quý từ trong ra ngoài. Anh khác với những gã Duy Duy từng quen trước đây, anh sống rất nội tâm, là mẫu người phù hợp để tiến đến hôn nhân, cô tin tưởng vào nhận định lần này của mình.

Anh! Đúng là anh! Đã nhiều lần, trái tim của cô kêu gào lên như thế. Có điều người đàn ông này vẫn giữ khoảng cách khá xa, mặc cho cô thuộc mẫu người xinh đẹp khiến nam giới rất dễ xúc động, nhưng anh vẫn đứng vững như Thái Sơn. Điều đó làm cho Duy Duy buồn bã... Cô phải nên chủ động hơn sao? Duy Duy dự định lấy cam đảm thử lộ thêm một lần nữa

Hôm nay, Duy Duy hẹn gặp anh. Bác sĩ Triệu không dẫn đo lập tức đồng ý ngay, tuy nhiên có một việc đã xảy ra với cô...

“Duy Duy này! Tôi hy vọng cô có thể xem xét kĩ hơn về vấn đề thôi việc...” Lúc tan tầm, người tổ trưởng tìm cô nói chuyện.

Duy Duy là người thanh nhã, đoan trang, xinh đẹp, hào phóng, có ý thức rèn luyện văn hóa tốt, phong cách làm việc nghiêm túc, cần cù và thật thà. Người tổ trưởng đánh giá cao tư cách của cô, vẫn cất lực muốn giữ cô lại.

“Thật xin lỗi, Vương tổ trưởng...” Từ ngày nhận vào làm tới nay, tổ trưởng đã giúp đỡ cô rất nhiều. Nếu kiên trì bỏ đi, Duy Duy cảm thấy thật khó mở miệng.

“Công ty chúng ta chuẩn bị đề cử vài nhân viên tham gia vào dự thi tiếp viên hàng không quốc tế. Duy Duy à, tôi đề cử cô đó, tôi đánh giá rất cao khả năng của cô.” Tổ trưởng nói.

Sao cơ? Tham gia vào các tuyến hàng không quốc tế?

Duy Duy sững sốt nói:

“Tổ trưởng! Nhưng chiều cao tôi có đủ đâu...”

Duy Duy cao chỉ 1m65, với những cô gái bình thường thì chiều cao này là lí tưởng. Nhưng với tiếp viên phục vụ trên các tuyến đường hàng không quốc tế, yêu cầu thứ nhất khi thoát giày ra, tay có thể phải đụng đến khối hành lí cao 1m21. Tính theo tỉ lệ này thì chiều cao của Duy Duy vẫn còn thiếu, cô vẫn luôn tiếc nuối...

“Tôi sẽ mạnh dạn đề cử cô, chiều cao chưa hẳn là vấn đề chính.”

Người tổ trưởng cười nói tiếp:

“Duy Duy à! Cô biết rồi đó, yêu cầu phục vụ cho hành khách của tuyến đường quốc tế rất cao nên đãi ngộ cũng vô cùng tốt. Nếu thành công bước vào đây, tương lai sau này còn phát triển xa hơn.”

Lòng của Duy Duy không tránh khỏi dao động.

Tiếp viên làm trong tuyến hành không quốc tế lương cao, trung bình khoảng hơn mười vạn tệ một năm. Thậm chí có vài tuyến đường khác lương ở mức hai mươi – ba mươi vạn tệ. Đó là chưa kể đến những ưu đãi vô cùng tốt sau khi đến tuổi nghỉ hưu

Giống như ông bà vẫn thường nói, điều kiện như vậy rất tốt cho tương lai mai sau.

Mẹ không có khả năng chăm sóc cho cô và em gái Hi Hi như những người khác. Thỏ Thỏ và cô cũng chỉ là người đương nước lũ, cô chẳng phải là công chúa nên mọi việc phải tự lực cánh sinh.

“Duy Duy, hãy tạm thời đừng rời vị trí công tác nhé...”

Duy Duy muốn nói thêm gì đó, thì tổ trưởng đã vỗ nhẹ lên tay cô.

“Tôi biết cô chắc chắn rất mệt mỏi vì liều lượng công việc của chúng tôi đề ra, chuyện này cần phải có thời gian để điều chỉnh. Nếu cô cảm thấy quá căng thẳng thì cứ nghỉ ngơi trước hai – ba tháng cho ổn định tinh thần, sau đó quay lại tập trung vào kế hoạch dự thi cũng được.”

Cuộc gặp ngày hôm nay đối với cô rất quan trọng, nhưng vì tổ trưởng nói chuyện hơi lâu nên cô sắp trễ giờ hẹn. Vì vậy cô mặc luôn bộ đồng phục, vội vàng chạy đến nhà hàng.

Duy Duy mặc đồng phục, búi tóc cao thanh nhã, trang điểm nhẹ nhàng cộng với trang sức thanh lịch, làm người ta cảm thấy phụ nữ truyền thống Trung Quốc đều hết sức duyên dáng và quyến rũ.

Triệu Nhân Thành cũng bất động nhìn cô.

“Đã gọi thức ăn lên chưa?” Duy Duy cười khanh khách ngồi vào ghế.

Nụ cười của cô thật ngọt ngào, có thể truyền cảm hứng cho mọi người xung quanh. Đa số đàn ông đều thích phụ nữ có nụ cười tươi tắn như thế và Triệu Nhân Thành cũng không ngoại lệ, nhưng anh ngỡ ngàng khi nhìn thấy bộ đồng phục màu xanh của cô.

“Đã gọi rồi.” Anh ít chú trọng đến khẩu vị, chỉ cần ăn no, trên bàn thường là những món mà cô yêu thích.

Duy Duy là một cô gái tốt bụng, ngây thơ và vui tính. Điều đó đã làm người ít giao thiệp bạn bè như anh cũng từ từ xem cô là bạn tốt. Nhưng đến lúc này anh mới nhớ ra, hình như anh chưa từng hỏi qua nghề nghiệp của cô.

“Cô là tiếp viên hàng không hả?” Triệu Nhân Thành hơi ngạc nhiên hỏi.

Mọi người hay nói các nữ tiếp viên hàng không rất xinh đẹp, có thể moi hết nội tâm của đàn ông... Trông bề ngoài của Duy Duy rất tự tin với công việc, nhưng tại sao bác sĩ Triệu cảm thấy ánh mắt cô tràn ngập những tia phức tạp?

“Vâng.” Duy Duy không muốn giấu diếm anh, nếu cô có ý định kết giao.

Thế nhưng một chữ ‘vâng’, đã khiến bầu không khí thoải mái lập tức lắng đọng.

Chương 13

Bỗng nhiên bầu không khí trở nên ngưng đọng, Duy Duy lẳng lặng quan sát anh, cảm thấy hôm nay bác sĩ Triệu có cái gì đó rất khác lạ.

Cô nên làm gì bây giờ? Với tình hình này, Duy Duy chỉ có thể tìm cách đổi chủ đề câu chuyện. Vì vậy cô nhắc tới lí do tại sao mình đến trễ. Anh vẫn không nói lời nào, tập trung vào ăn cơm nhưng rõ ràng rất vô vị.

Trong bữa ăn, đề tài câu chuyện vẫn thật tẻ nhạt, khiến Duy Duy thiếu chút nữa bỏ cuộc. Bữa tối kết thúc, hai người vẫn đi dạo như cũ nhưng anh có vẻ bất an.

Đêm nay, không biết tại sao anh rất kì lạ. Khi đi đến công viên, anh mỉm cười nói chuyện với bọn trẻ như đang nói với những cụ ông cao tuổi, nhìn những gã say rượu không biết quý trọng bản thân hay những kẻ lang thang ngoài đường đến gần người.

Cô mê muội nghĩ thầm, trong đôi mắt sâu thẳm kia, đến tận cùng cất giấu bao nhiêu niềm tâm sự sâu kín? Hình như anh chưa bao giờ chủ động đề cập qua bản thân mình.

“Chúng ta đi về thôi.” Có vẻ như anh hiểu được điều gì đó, nên ra quyết định dứt khoát.

Trên đường đưa cô về nhà, anh vẫn rất im lặng.

“Đến nơi rồi.” Anh dừng xe lại.

“Bác... sĩ... Triệu...” Duy Duy còn có việc quan trọng muốn nói

Anh nhìn về phía cô.

“Anh cảm thấy... tôi như thế nào?” Duy Duy dùng hết cam đảm hỏi.

Rõ ràng anh run lên ngạc nhiên, nhưng anh lập tức hiểu ngay vấn đề. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đã nếm trải không ít mùi đời, sao lại không hiểu lời ám chỉ của cô gái trước mặt?

“Bác sĩ Triệu, anh có bạn gái chưa?” Duy Duy trực tiếp hỏi thẳng.

Mặc dù đặt câu hỏi như thế, nhưng Duy Duy cũng đã tìm hiểu qua, biết được bác sĩ Triệu rất ít tiếp xúc với phái nữ.

Tuy nói việc nữ theo đuổi nam luôn có sự ngăn cách, nhưng cô đành phải cố lấy dũng khí để vượt qua ngăn cách này. Duy Duy nói với mình rằng, rất khó gặp khẩu vị ‘tốt’ như vậy, cô tuyệt đối không thể từ bỏ nó một cách dễ dàng.

“...”

Sau vài giây im lặng, anh rút cuộc cũng trả lời:

“Tôi chưa có.”

Quả nhiên đúng như vậy. Duy Duy cảm thấy rất sung sướng.

“Bác sĩ Triệu, nếu...”

Cô chưa nói dứt câu, đã bị anh ngắt lời.

“Cô Chu! Đã khuya rồi, chúc cô ngủ ngon.” Anh nhẹ nhàng nói lời tạm biệt, chủ động khom người mở cửa xe cho cô.

Duy Duy giật nảy mình. Bởi vì lúc vừa quen biết, Triệu Nhân Thành mới gọi cô bằng ‘cô Chu’, sau đó anh vẫn luôn gọi cô bằng ‘Duy Duy’.

Một tiếng ‘cô Chu’ này, đồng nghĩa với việc anh cố tình phân rõ ranh giới giữa hai người.

Như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt, Duy Duy phản ứng không kịp, cô ngơ ngác nhắc chân bước xuống xe.

Không có thêm một lời dư thừa nào, chỉ để lại dưới ánh đèn đường mờ nhạt, một luồng khói xe màu trắng...

Cô sững sờ đứng yên lặng, bởi vì ngay cả cơ hội bày tỏ cô cũng bị cự tuyệt.

o0o

Về đến nhà, mở cửa bước vào phòng, Triệu Nhân Thành nhìn chằm chằm vào chiếc gương lớn treo trên lối đi. Đã từng có một người phụ nữ rất thích chưng diện, mỗi lần ra khỏi nhà đều đứng trước gương ngắm nghía.

“Thành à! Em mặc bộ đồng phục này có đẹp hay không?”

Cô mặc một bộ đồng phục màu xanh, xoay người nhìn sang anh cười quyến rũ. Nhưng chỉ mới vài giây thôi, nụ cười tươi rói kia đã biến hình...

Anh cảm giác ớn lạnh sống lưng, cứng đờ nhìn hình ảnh trống trải của mình trong gương. Chỉ có mình chân thật, chỉ riêng mình với gương mặt tái nhợt...

“Cha đã về rồi sao?” Dụi đôi mắt buồn ngủ, nghe thấy có tiếng mở cửa, một thân hình bé nhỏ trong phòng ngủ bước ra.

Bất chợt, gương mặt anh bỗng nhiên dịu dàng hẳn.

“Ừ! Cha đã về rồi.”

Anh nhẹ nhàng đi về phía con gái của mình.

o0o

Duy Duy chôn chân tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn chiếc xe biến mất trong màn đêm... Bả vai cô bị ai đó chỉ chỉ vào, nhưng cô vẫn bất động.

“Heo con.” Phía sau truyền đến tiếng nói làm toàn bộ tóc gáy của cô dựng đứng lên.

Duy Duy lập tức quay đầu, sau lưng có một cặp mắt sắc như tia X quang bắn thẳng về phía cô.

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Tiêu Đồ nghi ngờ hỏi.

Rất kì lạ, vô cùng kì lạ. Gần đây Duy Duy rất bận rộn, tan tầm cũng không thấy về nhà ngay nhưng khi hỏi Hi Hi, cô bé cũng nói lý do tương tự. Có phải mấy ngày nay cô giả vờ ngoan ngoãn chỉ vì nể mặt anh không?

“Lại thích thằng nhóc nào nữa rồi?” Anh cười c

Ánh mắt anh sắc như dao, khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ, lại như một cây gai đâm xuyên vào lưng, khiến chân tóc cô muốn dựng đứng hẳn lên.

Mỗi lần nói chuyện cô cứ như một con nhên nhện tinh, mà người này trước khi muốn phá hỏng chuyện của cô luôn mang vẻ mặt gian manh như thế.

Duy Duy chột dạ, đảo mắt liếc thấy chiếc xe Audi màu đen biến mất ở cuối đường, rồi nghĩ đến người nào đó mắc chứng bệnh cô đơn với những trò đùa quái ác. Cô lấy bình tĩnh, mỉm cười lắc đầu.

“Làm gì có chứ...”

Nếu muốn thu kết quả hoàn hảo, tốt nhất đừng làm quả bom này phát nổ, có giết chết cô cũng không thừa nhận! Vì hạnh phúc tương lai của mình, Duy Duy đã đưa ra một quyết định sáng suốt từ lâu.

“Thỏ Thỏ! Anh nhìn hai đứa bé xinh xắn kia giống chúng ta trước đây không?” Duy Duy miễn cưỡng khởi động tinh thần, đánh lạc hướng anh chỉ về phía trước.

Tiêu Đồ nhìn theo ngón tay của cô...

Ở đó có hai đứa trẻ đang chơi đánh đu. Lúc đầu cô bé chiếm ưu thế và nắm chủ tình hình, bắt cậu bé phải đẩy mình. Ai ngờ đâu, cậu ta đẩy luôn cô nàng té ngã xuống mặt đất, rồi tự mình chiếm lĩnh chiếc đánh đu. Cô bé bị ngã đau điếng, khóc lóc không ngừng.

“Còn không mau đỡ dành nó đi.” Tự nhiên đem rắc rối tới cho mình.

Anh không chấp thuận việc này. Quả nhiên cô bé khóc lớn hơn, cậu bé đành bó tay, miệng phải liên tục dỗ dành.

“Anh trai luôn làm như thế với em gái.” Duy Duy cảm thán.

Dù trước đây có tức giận đến bao nhiêu, cũng không giữ nó được lâu. Bởi vì cô biết trên đời này, nếu có người nào thật tình thương yêu cô nhất, thì Thỏ Thỏ sẽ là một trong số đó.

“Hừ! Rõ ràng là xử xử như với người yêu bé bỏng.” Anh hừ lạnh.

Ánh mắt quá thiện cận! Anh trai mới là người lười biếng dỗ dành em gái của mình.

“Thôi vào nhà.” Cô không muốn phải tranh luận với anh.

Duy Duy kéo cánh tay đứt trong túi quần của anh ra, thân thiết choàng lên đó. Đều là người một nhà, chẳng việc gì có thể chỉ một đêm thì biến thành kẻ thù.

“Thỏ Thỏ! Anh tìm được việc làm chưa?” Gần đây cô thấy anh luôn đi sớm về trễ.

“Rồi.” Anh gạt đầu, ánh mắt liếc thoáng qua cánh tay đang bị cô ‘giữ’ lấy.

Khi cô mềm nhũn nép sát người dựa vào anh nũng nịu, dù nó không trọn vẹn nhưng toàn thân anh cảm thấy thật viên mãn.

Hai người cùng nhau trở về nhà, nhưng chỉ đi được vài bước Tiêu Đồ bỗng quay đầu, ánh mắt anh dừng lại nơi hai đứa bé đang chơi đùa...

Con nít? Ha ha, hóa ra có người thích em bé!

Sóng mắt của anh bỗng nhiên nhẹ nhàng thoải mái, lại giống như đang suy tư một chuyện gì đó...

Kế hoạch cho tình yêu không nên quá vội vàng, phải từng bước làm cho con môi tự mình chui vào cạm bẫy.

13. Cuốn 2 - Chương 14-15

Chương 14

Một con thỏ đang rình mồi, xảo quyết ngồi trong hang chờ đợi, để lộ ra hai chiếc răng lớn, hân hoan ca hát:
“Cô nhóc, anh chờ em, chờ em, chờ em bước vào...”

Một con heo ngậy thơ, cất tiếng cảm thán:

“Ồ nhà, ngày thật tươi đẹp.” Rồi cẩn thận nhìn xung quanh, chuẩn bị mang giày vào thì mắt đột nhiên sáng lên.

“Ầm... ầm... ầm...”

Một thân hình cường tráng di chuyển như con King Kong huyền bí lẫm lẫm trong rừng rậm bước ra

Máu huyết toàn thân con heo sôi lên, nhảy vọt lên phía trước, xuyên qua những đám lá cây, phi nhanh về phía rừng rậm hét toán lên:

“King Kong ơi! Tôi đến đây.”

o0o

Một nam hai nữ ở chung một nhà, mặc dù trên danh nghĩa đều là anh em nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra những ưu đãi khác biệt.

Hai người vừa về đến nhà, Duy Duy lấy chìa khóa ra mở cửa thì cửa phòng đã tự động mở. Hi Hi – mười sáu tuổi, trang điểm xinh đẹp, mặc một chiếc váy ngắn đến không thể ngắn hơn bước ra.

Tiêu Đồ nhú mày hỏi:

“Em đi đâu đấy?”

Hi Hi khá ham đi chơi, không thích học tập. Nếu đến giờ tan học mà vẫn không thấy bóng dáng, có nghĩa là đi chơi cả buổi tối.

Chiếc váy kia rất quen mắt. Nó là của người nào đó chưa dám mặc lần nào kể từ khi dọn vào sống chung, vì sợ bị giáo huấn. Bây giờ để cho người có chút mập mạp như Hi Hi mặc vào, lại làm lộ ra cặp đùi khêu gợi...

Duy Duy bắt đắc dĩ trừng mắt, đối với hành vi ăn trộm váy của em gái, cô không có cách nào chống đỡ.

“Báo cáo đại ca, bạn học hẹn em đi xem phim và đi hát karaoke.” Hi Hi le lưỡi, nheo mắt cười, ngoan ngoãn trả lời.

Hi Hi là một cô bé vui tính, có rất nhiều bạn bè và rất nhiều cuộc hẹn hò. Cuộc sống mỗi ngày của cô bé thật dễ chịu, điều này làm cho Duy Duy rất hâm mộ. Lúc mười sáu tuổi, cô gần như không qua lại với bạn bè. Cô là nạn nhân của người nào đó!

“Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi? Không lo học hành, suốt ngày đi ra ngoài phá phách hay sao?” Anh lấy quyền anh cả ra nói chuyện.

Duy Duy đứng sau lưng, vui mừng khi thấy người khác gặp nạn. Thật tốt quá! Cô không quản lí nổi Hi Hi, đúng lúc có người nào đó mắc chứng bệnh cô đơn trừng trị nó!

“Anh trai! Đừng có cổ hủ như vậy, hãy coi đây là xã giao bình thường được không?”

ó bạn trai rồi hả?” Câu hỏi sắc bén của người nào đó, làm Duy Duy muốn vỗ tay thật to.

Hi Hi nhìn anh lăm nùng, chủ động cam đoan:

“Anh trai à! Em đã mười sáu tuổi rồi, dù có bạn trai cũng bình thường thôi. Anh yên tâm đi, em biết đâu là giới hạn mà, nhiều lắm họ cũng chỉ được nắm tay thôi. Em tuyệt đối, tuyệt đối không để mấy tên con trai thối tha kia lợi dụng được em.”

Ha ha, nắm tay cũng không được! Duy Duy cười thầm, với kinh nghiệm lâu năm của mình, bảo đảm Hi Hi sẽ bị anh dẫn cho một trận khổ sở. Ai ngờ đâu, mọi việc hoàn toàn đảo ngược...

“Không thi đậu vào trường đại học lớn, đừng có nói với người khác anh là anh trai của em nhé!” Người nào đó nói một câu bất mãn.

Duy Duy suýt chút nữa rớt tròng mắt. Chẳng lẽ anh đã khỏi hẳn chứng bệnh cô đơn? Có thật không vậy? Nhìn Hi Hi vô cùng hưng phấn rời khỏi nhà, Duy Duy ghen tị đến tận cùng.

Bước vào phòng, cô có thói quen đi tắm rửa ngay. Bởi vì nếu trên người cô còn mùi khói thuốc lá, chỉ sợ người nào đó khó chịu tra hỏi không để cô yên.

Hôm nay cô đi ăn ở nhà hàng, không thể để bị người nào đó phát hiện ra được.

“Chào anh, xin hỏi có Duy Duy ở đây không?” Lúc cô đang tắm, ở trên bàn trà có tiếng chuông di động vang lên.

“Anh là ai vậy?” Biết có gì đó không ổn, Tiêu Đồ nhận điện thoại, hỏi người đầu dây.

“Tôi... Xin chào! Tôi là đồng nghiệp của Duy Duy, nghe nói cô ấy xin nghỉ phép dài hạn... cho nên bây giờ, tôi với vài người bạn đang ở gần nhà cô ấy, muốn mời cô ấy ra ngoài chơi...”

Nghe tiếng nói của người bắt máy là đàn ông, đầu dây bên kia sững sờ, rồi tò mò hỏi:

“Xin hỏi anh là...” Là người nhà hay bạn trai nhỉ?

Khóe môi của anh hơi nhếch lên, từ từ phun ra mấy chữ:

“Anh gọi nhầm số rồi.”

Trong lúc người đầu dây còn đang chưa dứt ngạc nhiên, anh cúp máy rồi tiện tay xóa luôn số đó ra khỏi danh bạ điện thoại.

Cuối cùng cô cũng tẩy cái mùi khói thuốc sạch sẽ ra khỏi người mình, bước ra phòng tắm hỏi:

“Vừa rồi có ai gọi điện thoại cho em hả?” Cô giống như nghe được tiếng chuông reo.

Anh đang ngồi trên sofa xem TV, nhàm chán dò kênh tùm lum, về mặt bình tĩnh đến cả mắt cũng không nhắm lên, nói:

“Anh không có nghe thấy.”

Vậy sao? Chẳng lẽ cô bị ảo giác hay là tiếng của TV nhỉ? Cô nghi hoặc cầm lấy điện thoại xem xét, quả thật trên danh bạ không có cuộc gọi nhớ nào cả.

Cô còn nghĩ rằng... Về mặt cô hiện lên một chút mất mát.

Cô nghĩ khi bác sĩ Triệu về đến nhà, sẽ nhắn tin hay gọi điện thoại cho mình. Thật ra, cô cảm nhận được hôm nay bác sĩ Triệu đối với cô hơi lạnh lùng. Tuy nhiên cô hơi bối rối, chẳng phải trước đó vẫn tốt sao?

Cô tự lự tự vấn bản thân mình. Nếu ngày nào đó, cô gặp một người đàn ông có cơ thể cường tráng, diện mạo anh tuấn, tính tình chín chắn, sống nội tâm... Là một ‘King Kong’ hoàn mỹ như trong cảm nhận của cô, nhưng người ta không thích cô, thì cô phải làm thế nào? Tương lai cần nhờ vào bản thân mình mới được.

Vì vậy, câu trả lời của cô vẫn là quyết theo đuổi đến cùng. Dùng hết sức bình sinh ra để thực hiện, chỉ có nỗ lực hết mình thì cuộc sống mới không có điều hối tiếc.

“Em ăn gì chưa?” Anh hỏi cô.

“Em chưa ăn gì cả.” Duy Duy vội vàng nói dối.

Thêm một chuyện, chỉ bằng một chuyện. Cô không muốn bị điều tra hành tung.

“Anh có nấu mì kia.” Anh thông thả chỉ vào hai tô mì trên bàn.

“Wow, anh nấu thiệt không đó?” Duy Duy hơi bất ngờ, chẳng phải nói, bàn tay này sẽ không nấu cơm sao?

Lúc Hi Hi ở nhà, cũng chưa từng thấy anh xuống bếp nấu nướng.

“Nếu sợ mất mặt mà không nấu ăn, ở Mỹ không phải anh đã chết đói rồi sao?” Anh liếc xéo cô một cái.

Duy Duy vội vàng ngồi xuống bên cạnh anh. Bởi vì hai người dựa vào gần nhau, nên mùi sữa tắm thơm ngát trên người cô thoang thoảng trên cánh mũi anh, khiến Tiêu Đồ kiểm lòng không nổi phải nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt sâu thẳm của mình.

Từ ngày anh ở Mỹ trở về đến nay, bọn họ đã thân thiết hơn rất nhiều. Thái độ của Duy Duy đối xử với anh không khác trước đây nhưng anh luôn cảm thấy không đủ... mà cũng không thể nào nóng vội được.

Duy Duy ăn một miếng mì, rồi kinh ngạc thốt lên:

“Hương vị rất thơm ngon nha.” Rất bất ngờ, thật ngoài ý muốn!

“Dĩ nhiên rồi, phải coi đó là ai làm!” Anh tự phụ nói.

Hừ! Sắc mặt kênh kiệu của anh lúc này có thể mở luôn một xưởng nhuộm! Duy Duy âm thầm lè lưỡi hỏi:

“Anh có bạn gái chưa vậy, anh trai?” Cô vừa ăn vừa nói.

Thật sự không phải cô tò mò, mà là vấn đề này với cô rất quan trọng. Cô muốn xác định, bây giờ người này đã hết cô đơn chưa? Hay vẫn giống như trước kia, chưa thể gặp được một người ‘tốt’ hơn.

Nếu anh có bạn gái, cô sẽ không thê thảm như hiện nay. Rõ ràng mình đã ăn bữa tối no đến chết được, lại sợ anh hoài nghi cô có người mà phải cố gắng nuốt thêm cơm vào bụng.

Thật đáng thương quá! Làm em gái cũng bị anh trai quản lý gay gắt đến như thế. Chuyện này là một việc hi sinh quá lớn.

Nghe cô gọi mình bằng một tiếng ‘anh trai’, anh cũng chẳng có phản ứng nào lớn lao cho lắm.

“Anh còn chưa có.” Anh vừa ăn mì, vừa xem tin tức địa phương.

Trời đất! Quả nhiên tên này quái gở thật!

Không phải sức khỏe của anh đã khôi phục bình thường rồi à? Nhưng từ lúc ở Mỹ trở về tới giờ, ngoại trừ đi làm ra, Duy Duy chưa thấy anh ra ngoài bao giờ. Thật là người đàn ông của gia đình!

“Tại sao anh không quen bạn gái đi?”

Anh bỗng dưng im lặng.

Thấy anh không muốn trả lời, Duy Duy xấu hổ sửa miệng:

“Bây giờ anh làm việc ở đâu vậy?”

Anh đi sớm về khuya, có khi buổi tối cũng không về nhà. Nếu không phải có bạn gái, thì chắc là công việc rất bận rộn, nhưng anh chưa bao giờ từng nói qua làm việc mới của mình.

“Làm trong bệnh viện.” Anh nói ít mà ý nghĩa nhiều, có vẻ như không muốn bàn luận thêm.

“Anh làm gì trong đó?” Cô rất có hứng thú muốn biết.

Chẳng lẽ làm chung một bệnh viện với bác sĩ Triệu sao? Chán khiếp! Có một người gần trong gan tấc bên cạnh, mà cô không thể hỏi thăm về mục tiêu của mình, thật quá mức vất vả!

“Làm trong văn phòng, toàn viết chữ với viết chữ thôi.” Anh trả lời lấp lửng.

Thư ký ư? Anh làm việc đó sao? Duy Duy lú lẫm lặng cảm. Cũng đúng! Thỏ Thỏ không thể làm những công việc tay chân, chắc chắn phải tìm công việc không quá lao lực rồi.

“Ăn xong rồi hả?” Tiêu Đồ ngược mắt, nhìn thoáng qua tô mì cô mới ăn một nửa.

“Vâng.” Bao tử của cô đâu có lớn như vậy chứ!

“Ồ!” Anh tự nhiên lấy tô mì còn dư của cô, bỏ vào trong tô của mình rồi tiếp tục vừa ăn vừa xem tin tức.

“...” Đó là bát mì cô vừa ăn, nước cô vừa dùng qua!

Cô và Hi Hi cũng thường ăn chung một tô mì... Người trong nhà, có cái gì mà không thể cùng chia sẻ. Nhưng cô có bị ảo giác không nhỉ? Lắm lúc cô thấy bọn họ mờ ám hơn so với tình anh em.

Duy Duy nghiêng mặt nhìn anh. Thứ ánh sáng lập lòe từ TV chiếu trên dung mạo điển trai của anh.

Bình thường Tiêu Đồ đã vô cùng điển trai. Kiểu điển trai này không giống với vẻ anh tuấn trang nghiêm của bác sĩ Triệu, mà là vẻ đẹp trai không thể tả được, tinh tế như điêu khắc của một vị thần. Đặc biệt khi anh mỉm cười, khoe môi khêu gợi lạnh lùng làm người ta run rẩy, khiến trái tim các cô gái chết chìm. Tuy nhiên trong đó không bao gồm có cô.

Không phải cô trải qua trăm ngàn tôi luyện, mà vì bọn họ quá thân thuộc. Tình cảm tay trái sờ tay phải tốt đẹp suốt hai mươi năm qua, làm sao nảy sinh tình cảm khác hơn được?

Mái tóc dài của Duy Duy còn chút ẩm ướt thả tung ở trên vai, chiếc áo T-shirt mỏng manh đã ướt sũng một mảnh rộng. Tiêu Đồ thấy thế, thả cái điều khiển TV xuống, vào phòng tắm lấy chiếc khăn lông ra.

“Cảm ơn anh.” Cô vừa định nhận lấy chiếc khăn, thì bị tay anh ngăn lại.

Anh ngồi bên cạnh cô, kiên nhẫn lau khô từng chút một những giọt nước còn đọng trên mái tóc dài của cô.

Duy Duy ngẩn người, hơi mất tự nhiên lại không biết nên từ chối bằng cách nào. Trước đây anh vẫn thường dùng hành động như vậy, nhưng xa cách nhiều năm sau, cả hai đều đã trưởng thành... Duy Duy cảm thấy ‘tình thân’ như thế có chút mập mờ, nó khiến cô run rẩy bất an.

Tiêu Đồ thể hiện tình yêu đối với cô rất rõ ràng.

“Anh sẽ không có bạn gái.” Anh đột nhiên nói.

Một lúc lâu sau, Duy Duy mới có phản ứng đối với câu trả lời của anh.

“Tại sao vậy?” Duy Duy nhanh chóng tra hỏi.

Tại sao ư? Mắt của Tiêu Đồ hơi trầm xuống, khoe miệng thông thả nở một nụ cười... Được thôi, nếu cô muốn biết...

Chương 15

“Thật ra...” Ánh mắt anh ngập ngừng như cát dẫu bí mật nào đó rất lớn, không biết có nên nói cho cô biết không.

Tâm trạng của Duy Duy căng lên như dây đàn. Cô cảm thấy chuyện sắp nói tới vô cùng

Anh không biết nên bắt đầu nói như thế nào. Nên anh đứng lên dậy, đi vào trong phòng cầm lấy vài thứ gì đó mang ra đặt trước mặt cô.

Duy Duy nhìn chằm chằm vào đồng chai lọ trước mắt mình. Nhìn các bình thuốc đều viết bằng tiếng Anh với rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp. Nhưng trình độ tiếng Anh của cô cũng khá tốt, có thể hiểu được.

Thuốc có tác dụng chống

sự đào thải, phòng ngừa trái tim sau cấy ghép bị thoái hóa động mạch vành, hẹp hoặc tắc động mạch vành khếch tán, sinh ra thiếu máu cục bộ và nhồi máu cơ tim. Thậm chí hàng cuối cùng còn có một ghi chú: Nếu bệnh nhân ngừng uống thuốc, thì những phản ứng xảy ra sau đó nghiêm trọng có thể dẫn đến nguy hiểm tánh mạng.

Khoan đã! Cấy ghép tim? Duy Duy thất thần ngược mắt, trái tim khỏe mạnh của cô chỉ vì sự suy đoán mơ hồ nào đó mà run rẩy bất an, cả người cuộn tròn lại.

“Anh... trước kia anh phẫu thuật... không phải là... không phải là...”

Cô khốn khổ nói tiếp:

“Anh phẫu thuật đổi trái tim sao?”

Anh nghe cô hỏi vậy, chỉ nhún vai phớt lờ câu trả lời.

Mắt Duy Duy mở lớn, muốn nháy mắt cũng không cử động được, toàn bộ hơi thở đều rối loạn.

“Anh... anh... anh...”

“Vì vậy anh mới nói, ‘trái tim’ của anh đã bị người ta lấy đi rồi, làm sao còn có bạn gái được nữa?” Ngoài mặt anh cười, nhưng trong lòng anh chết lặng.

Mắt Duy Duy đột nhiên đỏ lên, rơm rớm nước mắt.

“Tại sao anh không nói sớm cho em biết?”

Cô không thể kiềm chế được những giọt nước mắt trào ra như suối của mình. Cái tên xấu xa này! Nếu anh nói sớm hơn, cô sẽ không giận dữ anh, hai người sẽ chẳng mất liên lạc những tám năm dài đằng đẳng.

Mối tình đầu thì sao chứ? Tức giận sẽ như thế nào? Cái gì cũng không quan trọng bằng tình cảm gia đình! Trong đôi mắt đầm lệ, cô chỉ nhìn thấy anh nhìn mình với chút đăm chiêu...

Ôi! Hu hu! Thở Thở thật thảm thương quá!

Cô nghĩ anh đã rất khỏe mạnh, hóa ra không phải là như vậy. Sự khỏe mạnh của anh chỉ vì trong cơ thể đang đập trái tim của người khác.

oOo

Một buổi tối nọ ở Mỹ, đôi má anh tái nhợt, ánh mắt thật mãnh liệt, mỗi chữ đều được phát ra từ hơi thở yếu ớt.

Ngoài ra, anh còn...

* * *

Cô không nên dùng sức đánh anh một cái tát. Chắc lúc đó anh rất cô đơn, rất sợ hãi, mới có thể nói yêu cô, mới có thể dùng thủ đoạn như vậy lưu giữ cô.

Có người nào không sợ hãi khi trong cơ thể mình lại đập trái tim của người khác chứ? Anh như sắp chết đuối, muốn bắt lấy người quen thuộc nhất, cùng mình chết chìm xuống dòng nước lạnh. Khi đó, anh nhất định rất đau đớn, rất yếu ớt và cô đã làm gì?

‘Cô lập tôi, cuộc sống của anh trở nên vinh quang sao? Nói cho anh biết, tôi không phải con búp bê đồ chơi của anh!’

* * *

Cảm giác áy náy bỗng chốc chiếm lĩnh lòng cô. Duy Duy cắn môi, lấy tay che khuất đôi mắt đang rơi lệ nghẹn ngào những nước mắt trong suốt vẫn nhỏ từng giọt trào ra nơi khóe tay cô.

Cô không phải cô gái thích khóc lóc nhưng lúc này, vì những việc làm trước kia mà để áy náy dày vò mình.

Thấy cô khóc đến đôi mắt sưng mọng, cánh mũi phập phồng đỏ ửng, cả người run rẩy thổn thức. Anh không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm những giọt nước mắt đang rơi xuống mặt đất, khóe môi từ từ nhếch lên. Lúc này đây, anh chỉ dùng tám chữ để miêu tả lòng mình: ‘Tình thần sáng khoái, tâm trạng hạnh phúc!’

Anh mỉm cười nói:

“Đừng khóc nữa, mai mốt đối xử với anh tốt hơn một chút là được rồi.”

Anh càng nói chuyện nhẹ nhàng băng quơ, càng làm Duy Duy nức nở không ngừng:

“Thở Thở à! Người có... trái tim... cây... cây ghép... có phải...” Cô không dám hỏi, thật sự không dám tiếp tục hỏi.

Mấy ngày nay, bầu không khí trong nhà rất ảm áp.

Trước đây chỉ có cô và Hi Hi, việc gì cũng đều tùy tiện. Từ khi có anh vào ở, xuất phát từ thói quen lúc nhỏ, có rất nhiều chi tiết sinh hoạt, cô không dám qua loa.

Cô bắt đầu dọn dẹp phòng ốc, nhà bếp bắt đầu thường xuyên có khói vì ba người hay dùng bữa cơm chung với nhau. Cuộc sống đầm ấm từng chút từng chút đi lên. Ngôi nhà bắt đầu giống một gia đình ấm áp hơn.

“Em muốn hỏi là người có trái tim cấy ghép có sống lâu hay không hả?” Anh nhú mày, đem câu hỏi cô bỏ lửng ra làm rõ.

Hàng lông mi cô nhấp nháy, nước mắt đau xót lại rơi xuống như mưa. Làm sao anh có thể bình tĩnh nói ra được như thế? Suốt tám năm qua, Thỏ Thỏ đã trải qua bao nhiêu gian khó, mới có thể chấp nhận sự thật này, rèn luyện bản thân mình đối mặt với chết sống không còn sợ hãi?

“Trái tim cấy ghép sau một năm, ba năm, năm năm và mười năm tỉ lệ sống sót có thể là 79.4%, 71.9%, 65.2% và 45.8%”

Anh nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

“Trước mắt nếu phẫu thuật ở Trung Quốc, người sống lâu nhất được ghi nhận là mười bốn năm. Còn ở Mỹ thì anh chưa có tìm hiểu.”

Chỉ có mười bốn năm? Trách không được năm đó chú Tiêu khăng khăng đưa anh đến Mỹ!

Vậy cuộc sống của anh còn lại có sáu năm thời gian thôi sao? Ngắn ngủi chỉ có sáu năm! Duy Duy bị đả kích đến phồng cả người, những giọt nước mắt xót xa liên tiếp tuôn ra từ đôi mắt đẹp.

Anh vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô, lần đầu tiên dùng tiếng nói dịu dàng dặn dò:

“Cho nên mai một chúng ta có xảy ra việc gì, cũng đừng làm chuyện như tám năm trước nữa.”

Sau này nếu có xảy ra chuyện lớn gì, cũng đừng có tuyệt giao, lại càng không nên nhẫn tâm vứt bỏ anh.

“Vâng... vâng... vâng.” Duy Duy sợ anh không tin, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc

Sẽ không có chuyện đó nữa! Thời gian còn lại thật quý báu, mai một chuyện gì cô cũng đều nghe theo anh, sẽ không mè nheo giận dỗi lung tung.

“Em phải chiều theo ý của anh.” Anh mỉm cười thâm hiểm.

“Vâng... vâng... vâng.” Cô cam đoan chắc chắn!

Cuối cùng anh cũng nở một nụ cười hài lòng.

Duy Duy nhìn thấy anh nở nụ cười tươi như hoa, thì khối đá đè nặng trong lòng rốt cuộc được thả lỏng. Cô lau khô nước mắt, hít vào thật sâu, lập lại động tác một lần nữa, cố gắng làm mình nở nụ cười tươi như anh.

Nếu anh có thể bình thản đối mặt với bệnh tật, thì có phải cô cũng nên mất nhắm mắt mở coi như chưa có việc gì xảy ra?

Đúng thế! Cô không nên tạo thêm gánh nặng cho Thỏ Thỏ!

oOo

Cả một đêm tròn, hầu như Duy Duy mất ngủ.

Sáng sớm, theo thói quen cô liếc nhìn xem điện thoại của mình, bác sĩ Triệu vẫn chưa có trả lời tin nhắn. Đối với người đàn ông này, cô không nghĩ sẽ từ bỏ. Tuy nhiên đối với người bỗng dưng tỏ ra lãnh đạm, Duy Duy cũng chẳng biết phải cư xử ra sao. Nhưng cô sẽ không để nó thoáng qua như hư vô được.

Duy Duy xoắn tay áo, bới mái tóc dài của mình gọn lại, chăm chỉ chuẩn bị bữa sáng. Tối hôm qua mất ngủ cả đêm, cô suy nghĩ rất nhiều việc. Thỏ Thỏ là người nhà của cô, cho nên từ nay về sau, cô sẽ đối xử thật tốt với người nhà.

“Ủa! Anh trai đi đâu rồi?” Cô soạn bữa ăn sáng xong, mới thấy trên bàn chỉ có một mình Hi Hi ngồi đó.

Không phải đến tám giờ anh mới đi làm à? Sao Thỏ Thỏ rời nhà sớm như thế?

Mới sáng sớm Hi Hi đã bị lôi đầu dậy, lại nhìn thấy trên bàn toàn những món điểm tâm dinh dưỡng, cô bé nhin không được ai oán:

“Chị gái à! Tình cảm của chị và anh trai tốt quá đi.”

Trước kia chị gái cũng là một người lười biếng, ba bữa cơm của họ giải quyết ở ngoài đường. Không biết anh trai dùng mảnh khóe nào dạy dỗ khiến chị gái thay đổi đến chóng mặt, bỗng dưng hiền lành kinh khủng.

Duy Duy nhìn thấy em gái vô tư, không hiểu chuyện gì, trong lòng nổi lên từng cơn chua xót. Hãy cứ để mình cô biết được bí mật ấy, đừng kéo thêm một người vào nỗi đau này.

Nhưng hình như Hi Hi không hiểu ý, cô bé lí lắc nói:

“Chị ơi! Anh trai đẹp trai quá.” Mặc dù bờ vai có vẻ yếu ớt, nhưng bề ngoài là một người đàn ông quá mức điển trai.

Hi Hi lúng luyển đôi mắt tinh ranh của mình. Duy Duy mờ mịt như không hiểu ý cho lắm.

Hi Hi hào phóng đi qua, ôm lấy bờ vai của chị gái, ra vẻ ta đây hiểu biết, nói:

“Chị gái à! Chị không có duyên với đàn ông, lại luôn gặp phải mấy tên xấu xa... Mặc dù tính tình anh trai có hơi kì quặc nhưng em biết anh ấy chưa có bạn gái đâu. Hai người cũng chẳng có quan hệ máu mủ, tuổi tác không quá chênh lệch... Em thấy hai người thật thích hợp tạo thành một đôi.”

Diện mạo của anh trai rất đẹp, khí chất hấp dẫn. Tuy vóc dáng hơi mảnh mai, có thể không phải là khẩu vị của chị gái nhưng bất cứ việc gì cũng nên thử một chút, sẽ nuột trôi thôi.

Hi Hi vì ý tưởng tốt đẹp của mình mà vỗ tay bôm bốp. Nếu chị gái có thể trở thành chị dâu, thì cô đồng ý cả hai tay, hai chân!

“Hơn nữa chị không thấy, anh trai đối với chị đặc biệt...”

“Em đừng có nói bậy.”

Hi Hi chưa kịp nói xong, Duy Duy đã bị đả kích nghiêm trọng đứng phắt dậy, tức giận ngắt lời em gái:

“Sao em ăn nói lung tung như vậy được hả? Bọn chị là anh em với nhau, làm sao lại có thể thành đôi? Hi Hi à! Em có đầu óc hay không?”

Hi Hi bị mắng, hoàn toàn đờ ra như pho tượng. Tính tình chị gái luôn hòa nhã, rất ít khi nổi giận lên với cô, càng miễn bàn nói chuyện nặng lời.

“Chị xin lỗi.”

Ý thức được mình quá kích động, Duy Duy nói trước. Cô không còn tâm trạng nào để ăn uống, nên đứng dậy vào bếp rửa chén.

“Không... Không sao đâu...” Hi Hi còn sợ hãi tới mức chôn chân tại chỗ.

Thật ra, cô còn có nhiều thứ chưa kể hết. Cô đã lớn rồi, rất nhạy cảm với việc nam nữ. Cô luôn cảm thấy tình cảm của anh trai đối với chị gái rất đặc biệt. Hơn nữa, không phải chị gái xúc động khi anh trai không có chỗ ở mới lưu lại chỗ này sao? Còn nhà mới của anh trai cứ sửa đi sửa lại hoài, Hi Hi cảm thấy việc này là cố ý, thật kì lạ! Nhưng với tình hình bây giờ, thì có đánh chết cô cũng chẳng dám nói lung tung, cô quyết định sau này chỉ yên lặng quan sát mà thôi.

“Chị ơi! Chị sắp tới ‘tháng’ chưa vậy?” Hàng tháng phụ nữ đều có mấy ngày đặc thù phiền chán.

Hi Hi đi vào hỏi.

Nghe Hi Hi nhắc nhở, Duy Duy mới giật mình phát hiện, hai ngày nay mình hơi khó chịu, tính ngày thì ‘nó’ cũng nên tới rồi. Duy Duy xoa nhẹ vào ngực mình, thấy có chút đau đau. Tối qua cho đến bây giờ, cô cảm thấy ngực mình đau nhức kì lạ, thậm chí cơn đau này còn kéo dài đẳng.

“Vú của người phụ nữ có thể xuất hiện những tình trạng bất thường. Mặc dù em mặc nâng áo ngực ở phía ‘ngoài’ để có một bộ ngực hình nón hoàn mỹ, nhưng ‘kết cấu’ bên trong của một người thì không thể thay

đổi. Nếu theo đuổi cái đẹp quá cực đoan, chỉ sẽ hủy hoại nó thôi.” Lời của Thỏ Thỏ bất chợt nổi lên trong đầu cô.

Bởi vì theo đuổi cái đẹp, cô thường mặc áo ngực rất chặt. Mà cả tháng nay, có Thỏ Thỏ ở chung một nhà nên lúc đi ngủ cô cũng mặc luôn áo ngực.

Hủy hoại nó? Chẳng lẽ... chẳng lẽ... Cô bị tăng sinh tuyến vú? [1] Duy Duy sợ đến mức sắc mặt tái nhợt. Tiêu rồi! Tiêu rồi! Cô phải lập tức tìm bác sĩ để kiểm tra.

Duy Duy vội vàng tháo chiếc khăn quàng cổ xuống, bởi vì quá mức hoảng hốt mà cô cuộn nó thành vòng tròn.

Khoan đã! Tìm bác sĩ? Đôi mắt cô bỗng nhiên sáng rực lên!

~*

~[1] Tăng sinh tuyến vú là một loại bệnh lành tính của tổ chức tuyến vú. Bệnh không phải là chứng viêm và càng không phải là khối u. Nó chỉ là sự rối loạn kết cấu bình thường của tuyến vú và biểu hiện chủ yếu là bầu ngực đau, nắn thấy cục cộm bên trong.

14. Cuốn 2 - Chương 16-17

Chương 16

Có rất nhiều bác sĩ khám bệnh cho phái đẹp. Tại sao phụ nữ trên hành tinh này lại ủa nhau bệnh phụ khoa để làm gì? Ép buộc mình mà còn ép buộc luôn cả các bác sĩ!

Chưa tới giờ làm việc, nhưng trước cửa phòng khám của bác sĩ Triệu Nhân Thành đã đông nghẹt người dành chỗ.

Bác sĩ Triệu Nhân Thành có chút danh tiếng, được rất nhiều bệnh nhân tin tưởng tìm đến. Nghe đâu gần đây, bác sĩ Triệu Nhân Thành có thêm một bác sĩ trợ lý rất xuất sắc, được nhiều người ủng hộ.

Đúng chính xác tám giờ, Tiêu Đồ thay một chiếc áo blouse trắng, đẩy cửa phòng khám bước vào.

Một giây trước bác sĩ Triệu đã ngồi ngay ngắn trên vị trí, chuẩn bị công việc chẩn đoán bệnh, nhíu mày bất mãn không để ý đến vị bác sĩ thực tập. Tuy nhiên sắc mặt của bác sĩ Tiêu cũng không thay đổi, thông thả ngồi xuống ghế đối diện.

Thời gian khám bệnh đã đến, từng bệnh nhân dựa theo số thứ tự bước vào. Bác sĩ Tiêu mở máy tính, từ từ lướt mắt qua...

Bệnh nhân thứ nhất là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc trên người bộ trang phục sang trọng. Vừa đặt mông xuống ghế, đã yêu cầu được phẫu thuật.

Bác sĩ Triệu bình tĩnh hỏi qua các triệu chứng, sau đó đưa ra lời khuyên của mình, đề nghị bệnh nhân áp dụng phương pháp điều trị chặt chẽ. Nhưng người bệnh nhân này không chỉ cố chấp, mà còn có lập trường vững chắc riêng của mình.

“Không! Thưa bác sĩ, những gì anh nói tôi hết, nhưng tôi muốn được giải phẫu.”

Bác sĩ Triệu đã gặp qua rất nhiều dạng bệnh nhân, không nói thêm nhiều lời, các ngón tay thành thực lưu trữ lại tình trạng của bệnh nhân trên máy tính. Sau đó hẹn thời gian làm phẫu thuật, rồi đưa thẻ khám và lịch hẹn qua cho người đối diện.

Tiếp tục chẩn đoán bệnh cho người kế tiếp.

Giữa hai bác sĩ không có mẫu đối thoại nào, tuy nhiên bác sĩ Tiêu rất thông thạo tình hình, đưa tay tiếp nhận thẻ và lịch hẹn.

Người bệnh nhân trung niên đổi vị trí, quay lại ngồi đối diện với bác sĩ Tiêu.

Tiêu Đồ cà thẻ vào hệ thống máy của bệnh viện, trên màn hình liền tự động hiện ra bệnh án vừa được bác sĩ Triệu chẩn đoán. Chỉ thấy anh kéo ngắn tử, lấy xấp giấy cúi đầu ghi ghi chép chép...

“Chị thật sự muốn làm phẫu thuật?” Vừa điền thủ tục cho phù hợp với quy trình làm việc của bệnh viện, anh vừa hỏi xác nhận lại.

“Vâng! Tôi tin tưởng tay nghề của bác sĩ Triệu.” Bệnh nhân trả lời.

Ở trong giới y tế địa phương, bác sĩ Triệu được xem là một chuyên gia phẫu thuật có trình độ cao. Nếu được chính tay anh làm phẫu thuật, thì vết sẹo sau mổ rất đẹp.

“U xơ tử cung chỉ có 5cm, có thể không cần phải phẫu thuật.” Bác sĩ Tiêu vừa viết vừa đưa ra ý kiến.

“Sau phẫu thuật, tỷ lệ tái phát bệnh khoảng 60%. Hơn nữa, độ tuổi của chị...” Xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, anh nhắc nhở người bệnh.

Bình thường các bác sĩ viết chữ như cua bò, gà bới nhưng anh lại thích viết rõ ràng, sạch sẽ. Bởi vì dù sao anh cũng dư giả thời gian, có điều người bệnh nhân này đã mất kiên nhẫn, ngắt lời anh.

“Bác sĩ, xin anh đừng có gây hoang mang cho tôi.”

Anh nói chuyện gây hoang mang? Khóe môi Tiêu Đồ nhếch lên nụ cười nhẹ.

Bệnh nhân có vẻ không vừa lòng, cất giọng cần nhẫn:

“Các anh là bác sĩ thì biết cái quái gì? Các anh cũng không ăn bà. Chờ kiếp sau làm đàn bà đi rồi tự mình nếm trải qua, nổi khổ sở mỗi khi kinh nguyệt ra nhiều như nước chảy... Thử xem các anh còn tư vấn cho bệnh nhân dùng cách điều trị nữa hay không.”

Vẫn câu nói cũ, chị ta thô lỗ quay sang nói như đinh đóng cột với bác sĩ Triệu.

“Các anh đừng có nói là chờ vài năm nữa mãn kinh, tử cung sẽ tự động rút lại. Có khuyên gì thì tôi cũng quyết định cắt bỏ nó, như vậy mới giải quyết xong mọi chuyện! Cùng lắm nếu nó tái phát, tôi cũng cắt tiếp.”

Bà cô này quả nhiên ngang bướng thái quá!

Tiêu Đồ viết lẹ tay hơn, anh nhanh chóng hoàn tất đơn nhập viện, mỉm cười đưa lại cho bệnh nhân.

Chị ta cầm lấy, liếc nhìn vào tờ giấy nhập viện xong, sắc mặt bỗng nhiên tái xanh.

“Bác sĩ, tại sao lại thay đổi thành giải phẫu cắt bỏ tử cung?” Trời đất!

Tiêu Đồ nghi hoặc hỏi:

“Không phải vừa rồi chị nói muốn giải quyết dứt khoát mọi chuyện sao?” Anh cam đoan bệnh sẽ không tái phát, khiến nữ bệnh nhân rụng rời tay chân.

* * *

Mười giờ sáng.

“Bác sĩ Tiêu! Bác sĩ Triệu sẽ không cho nhiều thuốc như vậy?” Lại thêm một người bệnh nhân ăn mặc như công chức nghi ngờ hỏi.

Tại sao vị bác sĩ thực tập này làm việc không nhìn theo đơn thuốc? Cứ quay người đi, rồi mang về một đồng thuốc đưa cho mình?

“Điều kiện kinh tế không cho phép chị sao?” Anh nghe được nên chậm rãi hỏi.

“Việc đó không thành vấn đề.” Nữ bệnh nhân tự hào ưỡn ngực nói.

Phụ nữ cần được chăm sóc tốt, nếu các bác sĩ cảm thấy mua mấy ngàn tệ tiền thuốc là điều cần thiết, cô ta cũng không ngần ngại rút hầu bao.

“Chỉ có một hai tệ đã mua được một bao cao su, mai mốt đừng có tiết kiệm.” Anh nữa đùa nữa thật n

Nữ bệnh nhân công chức này muốn ngã quy xuống đất...

Trong một buổi sáng, bác sĩ Triệu đếm không xuể mình đã liếc xéo người đối diện bao nhiêu lần.

“Bác sĩ Tiêu, vài ngày tới anh có thể tự mình chẩn đoán bệnh cho khách rồi.” Triệu Nhân Thành lạnh lùng nhắc nhở anh.

“Vâng.” Anh biết chứ! Anh thực tập gần hết một tháng rồi, chỉ cần nhẩn nhịn chút nữa sẽ không mỗi ngày bị ‘lãnh đạo’ tụng kinh cho.

“Anh có thể kiên nhẫn thêm vài ngày, đừng đem bệnh nhân của tôi ra đùa giỡn nữa, được chứ?” Triệu Nhân Thành đã bắt mẫn đến tột độ.

Mang theo bác sĩ Tiêu một tháng, anh nhức đầu suốt một tháng. May mắn thay, anh sắp được giải phóng.

Nghe bác sĩ Triệu ‘phát biểu’ xong, Tiêu Đồ neho mắt lại, cuối cùng anh vuốt cằm nhìn bác sĩ Triệu, kiêu căng nói:

“Yên tâm! Tôi biết chừng mực và cũng có đạo đức nghề nghiệp riêng của mình.” Mặc dù không thể làm cho bệnh nhân nào thấy cũng yêu, nhưng anh cũng chưa làm cái gì quá đáng mà, phải không?

Triệu Nhân Thành đột nhiên im lặng. Dù sao thái độ, chính kiến giữa anh và bác sĩ Tiêu không hợp nhau, càng căng thẳng càng khó hiểu nhau hơn.

Lại thêm một bệnh nhân nữ nữa bước vào, Triệu Nhân Thành thấy người vừa tới, chỉ cau mày.

“Bác sĩ Triệu.” Người bệnh nhân trẻ cười khanh khách ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ lẳng lơ khó che dấu.

“Cô Trương! Xin hỏi, có gì không thoải mái sao?” Triệu Nhân Thành nghiêm trang hỏi.

“Phía dưới hơi bị ngứa...” Cô bệnh nhân trẻ xấu hổ nói.

“Có cảm thấy đau không?” Triệu Nhân Thành đặt câu hỏi chuyên nghiệp.

“Đôi khi có một chút.” Rồi không đợi cho bác sĩ chẩn đoán, nữ bệnh nhân đã nhấp nháy đôi mắt đưa tình.

“Bkhám phụ khoa cho em đi.”

Dựa theo quy trình bình thường, Triệu Nhân Thành đưa thẻ khám qua cho người đối diện.

“Bác sĩ Tiêu, anh làm đi.”

Anh làm sao? Mắt Tiêu Đồ tối sầm xuống. Hừm! Nữ bệnh nhân này vừa đến gần, anh đã muốn hất xì vì ngửi thấy mùi hôi nách.

“Anh nên tìm hiểu thêm về chẩn đoán lâm sàng.” Triệu Nhân Thành điềm tĩnh trả lời.

Trước đây khám phụ khoa đều do anh đảm trách. Bác sĩ Tiêu chỉ đứng một bên quan sát, cũng không hề chủ động yêu cầu học hỏi. Hơn nữa, thậm chí có đôi khi cũng chẳng thèm tình nguyện đứng kế bên. Với thái độ kiêu này làm sao có thể trở thành bác sĩ chuyên nghiệp được?

Về mặt Tiêu Đồ nghiêm túc, thông thả đứng lên.

“Bác sĩ Triệu, em chỉ muốn anh khám thôi...” Nữ bệnh nhân trẻ từ chối, chuẩn bị nhấc chân đi. Nhưng khi cô nàng xoay người, đôi mắt lúng liếng đưa tình bắn ra bốn phía.

Trời ơi! Ban đầu cô nàng cứ ngỡ rằng bác sĩ Triệu là bác sĩ phụ khoa anh tuần nhất ở đây. Nhưng vừa nhìn thấy vị bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai như tạc tượng này, khiến cô nàng ngơ ngẩn cả người.

“Bác sĩ, làm phiền anh.” Nữ bệnh nhân lại xấu hổ nói.

Tiêu Đồ mặt không đổi sắc, tiếp nhận phiếu khám bệnh.

“Xin mời người tiếp theo.”

Chờ cho bác sĩ Tiêu đưa bệnh nhân vào phòng khám, Triệu Nhân Thành nhấn nút thông báo, gọi người bệnh kế tiếp. Cửa phòng khám mở ra, một giọng nói ngọt ngào quen thuộc truyền đến.

“Xin chào bác sĩ Triệu.”

Triệu Nhân Thành theo bản năng ngược mắt lên nhìn, rồi sau đó run rẩy...

oOo

Sáng nay khi thay quần áo xong, Duy Duy liền chạy một mạch tới bệnh viện Mã Lệ Á. Môi trường khám bệnh của bệnh viện tư luôn tốt hơn sao với bệnh viện công rất nhiều. Vừa tới cửa, đã có một nữ tiếp tân mặc trang phục màu hồng nhạt mở cửa ra.

“Chào chị, xin mời vào.”

“Xin chào, chị tìm phòng X? Vui lòng đến thang máy bấm lầu 3... Sau đó rẽ phải, phòng X ở ngay dãy đầu tiên...” Các nữ tiếp tân ở đây so với tiếp viên hàng không các cô không khác gì nhau, vẫn luôn lối nói chuyện ngọt ngào, phục vụ chu đáo. Thậm chí nếu đi thăm bệnh nhân, họ cũng đích thân đưa khách vào tận phòng.

Thỏ Thỏ đang làm việc ở đây sao? Anh làm trong phòng thí nghiệm hay ở khu hành chính? Duy Duy thông minh nhưng tuyệt đối không có ý tán chuyện với anh trong giờ làm việc. Cô đi vào thang máy, bấm lên lầu 3.

Trong tường thang máy có dán áp phích một bác sĩ ngôi sao giống như ở tầng trệt. Duy Duy mỉm cười, nhìn vào khuôn mặt trầm ổn quen thuộc kia... Thì thầm với chính mình: Cô sẽ không từ bỏ!

“Đình đông.”

Cô hít sâu một hơi, đi ra khỏi thang máy, lại sợ ý không nhìn thấy ở bên bức tường khác của thang máy có dán một áp phích quảng cáo nhưng không có ảnh chụp. Trên đó viết:

‘Bệnh viện đặc biệt mời được bác sĩ khoa sản Tiêu Đồ – Bác sĩ tốt nghiệp đại học Y Johns Hopkins tại Mỹ, sắp chính thức khám bệnh.’

Lầu ba là khu khám bệnh phụ khoa. Khác với những phòng khám vắng lặng khác, cửa phòng khám của bác sĩ Triệu đông như trẩy hội. Tại bệnh viện này, đối mặt với đối thủ mạnh như thế, các bác sĩ khám phụ khoa khác không đủ năng lực cạnh tranh.

Đợi thêm hai tiếng đồng hồ nữa, rốt cuộc cũng đến lượt của Duy Duy vào khám.

Nhìn thấy trên màn hình nhắc nhở đến số thứ tự của cô, Duy Duy thở một hơi thật sâu, trên mặt nở nụ cười tươi tỉnh nói:

“Chào bác sĩ Triệu.” Khi Triệu Nhân Thành nhìn thấy cô, anh ngẩn người nhưng chỉ vài giây sau anh đã lấy lại tinh thần.

“Chào cô, xin hỏi có gì không thoải mái sao?” Phản ứng của anh nhẹ nhàng, cử xử như bệnh nhân là người vừa gặp lần đầu.

“Ngực... có chút không thoải mái...” Dù rất khó nói ra miệng nhưng Duy Duy đành phải trình bày.

“Khó chịu như thế nào?” Làm bác sĩ, anh phải hỏi kĩ càng.

“Tháng này... ‘cái kia’ sắp tới... ngực hơi cứng lên... đau nhức...” Duy Duy tự nhủ, không có gì phải thẹn thùng cả. Cô chỉ đang nói chuyện với một bác sĩ nam mà thôi.

“Trước kia có bị như vậy không?” Anh lịch sự hỏi.

“Thỉnh thoảng cũng có đau, nhưng lần này cảm thấy đau hơn rất nhiều...” Duy Duy trả lời trung thực và chi tiết.

Cô thấy hơi mắc cỡ, nhưng cô có một trực giác rằng, nếu cô không chủ động nói ra, thì giữa Triệu Nhân Thành và cô coi như đã xong. Có lẽ chờ một lát nữa, cô có thể làm ra vẻ tự nhiên, mời anh dùng cơm trưa với mình.

“Cô cởi áo ngực ra rồi kéo áo ngoài cao lên, tôi sờ qua ngực cô một chút.” Triệu Nhân Thành bình tĩnh yêu cầu.

Hả? Giỡn chơi! A... A... A!

Duy Duy sững ngốc hoàn toàn. Không phải làm siêu âm vú, rồi đem bản phim lại cho bác sĩ coi thôi sao?

Thấy vẻ mặt khó tin của cô, Triệu Nhân Thành nói:

“Tôi phải khám qua độ căng của vú, đầu núm có lõm vào trong không, có tràn dịch ra không, có khối u trong vú không, vị trí hai bên vú có thay đổi không và màu sắc của vú có bất thường không...” Anh bình thản giải thích.

Đó là các bước kiểm tra lâm sàng.

A... a... a... a! Duy Duy hoàn toàn bị đả kích đến bất động! Cô... cô... cô đang phân vân...

“Cô Chu, xin cô cởi áo ngực và kéo áo cao lên.” Anh nhăn trán, không muốn lãng phí thêm thời gian.

Duy Duy nuốt nước miếng, hiểu ra được đây là những bước kiểm tra tất yếu. Lòng cô rối loạn mãnh liệt, muốn lập tức đứng dậy bỏ chạy ra ngoài. Nhưng nếu cô làm như vậy, nhất định sẽ bị người ta coi thường.

Anh là bác sĩ, khẳng định rất phản cảm với những bệnh nhân như thế. Cô nuốt nước miếng xuống lần nữa, bây giờ nên làm sao cho tốt đây? Lưỡng lự, đấu tranh... Coi như cô... cô... cô để cho chồng tương lai ‘rửa mắt’ trước thời hạn đi! Tưởng tượng như vậy thật ngớ ngẩn! Duy Duy khẽ cắn môi, rút cuộc vẫn đưa tay vào trong áo... Một tiếng ‘phấp’ nho nhỏ vang lên, chiếc áo ngực đã được mở ra. Cặp vú hoàn toàn được phóng thích, sau đó cô từng chút một kéo chiếc áo ngoài cao hơn...

Về mặt của Triệu Nhân Thành bình tĩnh, nhìn lại gần hơn.

Chương 17

“Bác sĩ, ‘cái kia’ của anh vào được không?”

Nằm trên băng ca, đôi má bệnh nhân đỏ ửng, sóng mắt lúng liếng làm say lòng người. Phía dưới hạ thân đã trần truồng như nhộng, hai chân mở rộng... Cô nàng dùng tiếng nói như oanh vàng thổ thổ, khiến đàn ông khó chống đỡ hỏi bác sĩ Tiêu.

Thái độ lẳng lơ, nụ cười quyến rũ mời gọi giống Bạch Cốt Tinh [1] đang há miệng ra chờ nuốt miếng thịt ngon của Đường Tam Tạng. [2]

“Chờ một chút.”

Bác sĩ Tiêu đeo khẩu trang, chỉ để lộ ra đôi mắt đẹp, đứng đỉnh đeo găng tay y tế vào, khiến cô nàng Bạch Cốt Tinh đành chờ đợi đến nóng nẩy.

Nếu không phải tứ bề đều toát lên mùi thuốc khử trùng gay gắt mũi. Nếu không phải xung quanh mình đèn đuốc mở sáng choang, anh cứ ngỡ như mình đang đi lạc vào ‘phố đèn đỏ’.

Tên ‘lãnh đạo’ vô lại này, chỉ biết đẩy chuyện xấu cho anh! Ánh mắt anh lạnh lẽo, cầm một thiết bị nội soi hình mỏ vịt bước tới...

“Bác sĩ, anh có vào được không?” Cô bệnh nhân lại hỏi. Không để cho người ta có phía dưới hạ thân của cô nàng đã bị một vật lạnh như đá tiến vào, ‘mở’ rộng ra.

Nữ bệnh nhân cảm thấy khó chịu muốn nở nụ cười nhưng bỗng nín bật khi thấy vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng của bác sĩ Tiêu. Cô nàng cứng người, không dám có hành động lỗ mãng nào nữa.

“Cả vùng âm đạo và hậu môn đều bị nhiễm nấm.” Anh chỉ liếc một cái, liền tránh qua một bên.

Nhiễm nấm? Nói giỡn chơi! Cô chỉ khai lung tung cho có chuyện, làm gì có chứ!

“Tôi sẽ kê thuốc dùng để thoa, hoặc cô có thể sử dụng nước muối rửa tại nhà.” Bác sĩ Tiêu nói trở lại vấn đề, còn đặc biệt rửa tay rất kỹ càng, cẩn thận.

Nữ bệnh nhân khiếp sợ, không thể tin nổi, vội vàng đứng lên. Cứ như vậy là xong? Đơn giản thế thôi? Có bác sĩ nào lại khám qua loa như vậy đâu!

“Bác sĩ...” Bị phớt lờ một bên, nữ bệnh nhân vội vã gọi.

“Bác sĩ! Anh có thể đi sâu vào kiểm tra một chút, khám thử xem buồng trứng của tôi có bị tổn thương không?...”

Bệnh này gây tổn thương nhiều nơi, được gọi là chứng lây lan.

Bác sĩ ‘qua loa’ nghe vậy, kéo khẩu trang xuống cằm, nhếch môi lên nói:

“Cách một tầng ‘da heo’ dày như vậy, cô nghĩ rằng tôi có thể mò đến hạch ‘heo’ sao?” Trước kia, khi đụng vào ‘hạch heo’, anh đều trực tiếp mổ ra xem. Nếu nói thẳng ra, chỉ sợ anh làm cho ‘đóa hoa’ này thê thảm.

Nữ bệnh nhân thở một hơi lạnh toát! Vừa rồi cô bị người ta mĩa mai gọi bằng heo mập, phải không? Nhưng vị bác sĩ trẻ này có nụ cười hiền lành như thế, chắc là hiểu lầm...

Anh tiếc nuối lắc đầu, mỉm cười ngọt ngào.

“Xin lỗi cô, kinh nghiệm của tôi còn non kém lắm. Tôi chỉ mới là bác sĩ thực tập nho nhỏ thôi.” Cầu xin cô ta, lần sau hãy để cho người ‘lãnh đạo’ trong phòng kia sờ mó đi!

Thật sự là mắc hội chứng kiệt sức! Anh còn chưa đi sâu vào mà đã cảm thấy mệt mỏi, không thoải mái chút nào

Đạo đức là cái gì? Khoa phụ sản cũng giống như tiệm bán vịt! Tiêu Đồ cử động cổ tay, nhìn đồng hồ chỉ đến 11 giờ 20 phút. Tốt quá! Có thể kết thúc công việc, đi ăn cơm trưa rồi!

Mặc dù thức ăn trong căn tin không thể nào nuốt trôi, nhưng đành chịu. Hơn nữa, nếu cùng một cô gái trần truồng nằm đó cho anh khám, anh thà đi ra căn tin ăn món thịt gà nấu hoa cúc còn hạnh phúc hơn.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng, biến đi như một tên trộm. Để mọi thứ lại cho người ‘lãnh đạo’ từ từ hưởng thụ ‘phiêu lưu’. Nhưng đột nhiên, một mùi hương thoang thoảng quen thuộc xộc thẳng vào mũi, làm anh dừng ngay bước chân của mình.

Đừng hỏi tại sao mũi anh lại nhạy cảm đến thế. Nếu bạn ngửi được mùi đặc biệt trên người của cô gái mà bạn yêu thương suốt hai mươi năm qua, thì bạn cũng sẽ có một cái mũi nhạy cảm như anh thôi.

Anh đẩy cánh cửa phòng chẩn bệnh ra. Người bên trong hoàn toàn không hay biết gì, cho đến khi bản thân mình lâm vào cảm xúc đấu tranh, bối rối xe vạt áo, hai tay nắm chặt túi sách, hai đùi không ngừng run rẩy.

Phân vân trong khoảng mười giây, cô vẫn phải vượt qua rào cản tâm lý... Chỉ thấy cô khẽ cắn môi, đưa tay vào trong áo, cởi chiếc áo ngực ra, phóng thích cặp vú căng tròn. Sau đó, cô lại từng từng chút một kéo áo ngoài cao lên, làm lộ ra vùng da bụng trắng nõn, bằng phẳng mịn màng...

Tiêu Đồ biến sắc, anh đi nhanh vào, hét lớn:

“Các người đang làm cái gì đó?”

Bàn tay mảnh mai của anh kịp thời gạt phắt tay cô ra, còn ‘thuận tiện’ hất luôn tay của người ‘lãnh đạo’ chuẩn bị khám cho bệnh nhân rớt xuống.

Đột nhiên mu bàn tay bị ai đó ‘đánh nhằm’ đổ ửng lên. Duy Duy hốt hoảng thả áo xuống, vô tình che khuất chiếc eo trắng nõn. Cô muốn nháy mắt nhưng hoàn toàn đứng tròng, vì khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt.

“Thỏ... Thỏ Thỏ... Hay quá! Thật đúng lúc.” Cô khôi phục tinh thần, lắp bắp nói.

Trời đất! Anh ở đâu nhảy ra vậy? Đây không phải là văn phòng của bác sĩ Triệu sao? Chẳng lẽ bây giờ Thỏ Thỏ và bác sĩ Triệu thân thuộc đến mức có thể đi thẳng vào phòng làm việc của nh

“Các người đang làm gì thế?” Anh lại hỏi, ý cười trong mắt không tắt.

Duy Duy rùng mình một cái, chân tóc dựng đứng cả lên. Từ nhỏ, cô sợ nhất là Thỏ Thỏ cười như vậy. Bởi vì mỗi khi anh cười như thế, nghĩa là sẽ có người chết thật thảm thương.

Cô còn xuân sắc, không muốn hy sinh lấy lừng vậy đâu. Triệu Nhân Thành không biết chuyện gì, nhưng nhìn tình hình trước mắt, anh cũng đoán được phần nào.

“Anh quen biết với cô Chu đây sao?”

“Anh ấy là anh trai của tôi.”

Bác sĩ Tiêu chưa trả lời, ngược lại Duy Duy vội vàng giải thích. Một tiếng ‘anh trai’ xa lạ ấy đã dấy lên trong trái tim Tiêu Đồ nỗi buồn sâu sắc. Anh không giận, chỉ nở nụ cười nhẹ.

Câu trả lời này hơi bất ngờ. Nhưng đối với Triệu Nhân Thành, nó chẳng có ý nghĩa gì to tát. Vì vậy, anh bình tĩnh nói:

“Trước khi hành kinh, ngực của cô Chu bị đau dai dẳng, cho nên tôi định khám qua để tìm hiểu bệnh trạng.” Cùng là bác sĩ, chắc hẳn Tiêu Đồ nghe thôi cũng hiểu được đây là quy trình khám bệnh bình thường.

Triệu Nhân Thành ngoại trừ có một đôi tay phẫu thuật lành nghề, thì cũng khá nổi danh trong việc khám các bệnh về vú. Chỉ cần có tay anh kiểm tra các bệnh như: Tăng sinh tuyến vú, hoặc vú có khối u diện tích to hay nhỏ, lành tính hay ác tính... Đều là sở trường của Triệu Nhân Thành.

Với những người khác, cho dù ‘lãnh đạo’ có sờ mó toàn thân, Tiêu Đồ cũng chẳng thèm để ý. Nhưng đối với ‘heo con’ trước mắt này, anh nhất định phải xen vào!

“Ngay cả ‘chỗ nhạy cảm’ này mà em cũng để cho bác sĩ nam kiểm tra à?”

Tiêu Đồ vừa nghe đã hiểu. Tuy nhiên, hiểu và thông cảm là hai chuyện khác nhau. Dù tên ‘lãnh đạo’ có tài giỏi cỡ nào đi nữa, cô cũng không thể tìm một bác sĩ nữ để khám sao?

Duy Duy nuốt nước miếng xuống cổ họng. May mắn thay, thái độ của bác sĩ Triệu đối với cô rất thờ ơ, nên Thỏ Thỏ không có thời gian để hoài nghi việc cô và bác sĩ Triệu có quen biết t

“Vậy... cái đó... Anh trai! Bác sĩ có tay nghề cao, đâu cần phân biệt giới tính...” Cô thận trọng trả lời.

Bác sĩ có tay nghề cao, đâu cần phân biệt giới tính? Tại sao không phân biệt chứ? Nghe câu giải thích của cô, Tiêu Đồ bất mãn trong lòng.

“Bác sĩ Tiêu, tôi muốn chữa bệnh.” Bác sĩ Triệu lảng lảng nhắc nhở Tiêu Đồ. Một là ngồi im lặng tại chỗ, hai là rời khỏi văn phòng, chỉ cần đừng gây cản trở công việc khám chữa bệnh của anh.

Bỗng nhiên có một ý tưởng nảy lên trong đầu Tiêu Đồ, làm cho khuôn mặt lạnh lẽo của anh từ từ ấm dần:

“Bác sĩ Triệu, tôi có thể thỉnh cầu anh một việc không?” Anh nở nụ cười thân thiện, lịch sự hỏi.

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tiêu Đồ lộ ra nụ cười quỷ dị, Duy Duy nổi da gà toàn thân. Có cái gì đó rất kì lạ! Không ổn chút nào!

“Bác sĩ Tiêu, anh cứ nói đi.” Mặc dù cảm thấy nụ cười của người đối diện có chứa dao búa, nhưng Triệu Nhân Thành cũng phải giữ phong độ.

“Bác sĩ Triệu, anh có lượng bệnh nhân thật dồi dào, có thể nhường một hai người cho một bác sĩ mới vào nghề như tôi không?” Anh không một chút khách sáo đưa ra yêu cầu.

Triệu Nhân Thành nhú mày. Bởi vì, chưa từng có một bác sĩ nào đủ kiêu ngạo đưa ra một yêu cầu bất hợp lý như vậy.

Nhận thấy Triệu Nhân Thành không hài lòng, Tiêu Đồ nhướn cong mắt lên, nói khích:

“Bác sĩ Triệu, không phải anh muốn độc chiếm hết tất cả các bệnh nhân đấy chứ? Ngay cả cơm thừa canh cặn anh cũng không đồng ý nhường cho các bác sĩ nhỏ khác như chúng tôi sao?” (^_^)

Đôi môi của Triệu Nhân Thành cứng đờ lại. Anh biết trong bệnh viện này, trước mặt anh, các bác sĩ a dua nịnh hót khen tặng này nọ. Tuy nhiên, sau lưng người ta ghen ghét, tức giận vô cùng. Nhưng anh không thể ngờ tới, bác sĩ Tiêu bình thường làm việc qua loa cũng xin một ‘ân huệ’ nếu cần.

“Chuyện này không phải tôi có thể tự quyết định được.”

Triệu Nhân Thành lãnh đạm trả lời. Nếu bác sĩ Tiêu có thời gian để nung nấu ý định nhỏ nhen ấy trong đầu, tại sao không dùng lượng thời gian đó để nghiên cứu y thuật của mình?

Đôi mắt trong veo của Duy Duy di chuyển không ngừng trên mặt hai người đàn ông. Ngay cả cô cũng cảm giác được sự thù địch ngầm ngầm và chả ưa gì nhau của hai người.

Cái này có phải gọi là cuộc chiến tranh giành sự nghiệp không? Thế nhưng tại sao trong đôi mắt, cái mũi của Thỏ Thỏ, cô lại không thấy có vẻ gì là hợp lý?

“Bác sĩ Triệu, cảm ơn anh!” Tiêu Đồ tươi cười sáng khoái nói, giả bộ ‘bất cần’ và ‘hiểu lầm’ sự hiểu biết rộng rãi của bác sĩ Triệu.

“Cảm ơn anh đã chiếu cố lớp đàn em như chúng tôi, đem bệnh nhân bệnh tuyến vú nhường lại cho tôi, làm cho tuổi trẻ như tôi có thể tiếp cận thêm nhiều kinh nghiệm kiến thức mới.” Cuối cùng anh lấy phiếu khám bệnh ở trên bàn, cầm trên tay mình.

Hành vi cướp bệnh nhân đáng hổ thẹn này khiến cho mắt của Triệu Nhân Thành tối sầm, ngược lại cả người Duy Duy đều ngơ ngác.

Chuyện này nghĩa là sao? Bệnh nhân của bác sĩ này cũng có thể nhường lại cho bác sĩ khác à? Cô... cô hoàn toàn không hiểu gì cả! Mục đích đã đạt thành, Tiêu Đồ quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói:

“Cô Chu! Từ giờ trở đi, cô là bệnh nhân của tôi. Trước tiên, tôi sẽ thật cẩn thận giúp cô bắt mạch.”

Lúc này, Duy Duy cũng hiểu được. Nhưng... Trời ơi! Đắt hời! Cứu khổ cứu nạn Quan Thế m Bồ Tát! Hôm nay các ngài đều đi du lịch hết rồi sao? Thiên lý ở chỗ nào...

Cô... cô không cần xem mạch! Nhưng cô chưa kịp lên tiếng phản bác, đã bị người nào đó đẩy vào phòng khám phụ khoa!

[1]&[2]: Các nhân vật trong bộ phim kinh điển Tây Du Ký.

15. Cuốn 2 - Chương 18

Chương 18

Tấm màn chuyên dụng màu xanh của bệnh viện ‘tư’ được kéo kín lại, thần kinh Duy Duy căng thẳng tới mức không dám động đậy một chút nào.

“Cô Chu! Xin cô cởi áo ngực và kéo áo ngoài cao lên.” Anh học theo lối nói chuyện nghiêm túc của ‘lãnh đạo’.

Tiêu Đồ nhanh nhẹn đeo khẩu trang y tế màu xanh lên mặt, duỗi thẳng hai tay, ra vẻ như đang sắp xếp công việc. Bị buộc nằm trên giường khám, cả người Duy Duy căng như dây đàn, vì vậy cô chỉ có thể nở nụ cười gượng gạo.

“Thỏ Thỏ à! Em lớn rồi mà! Đừng có làm như vậy, xấu hổ chết.”

No! No! No! Để cho cô cởi áo trước mặt Thỏ Thỏ, chỉ bằng lấy dao đâm cô chết đi!

“Việc này nếu làm hoài sẽ thành thói quen, không còn mắc cỡ nữa.” Anh cau mày nói.

“Làm sao có thể chứ?” Cô gượng cười lấy lòng.

Được rồi, anh trai thân yêu! Cô biết lỗi! Cô không có nhân phẩm, không có đạo đức... Cô không nên tìm bác sĩ nam để khám phụ khoa. Xin đừng sửa lưng cô, bỏ qua cho cô đi!

“Sao lại không thể hả? Việc này cũng như nam nữ ân ái ở trên giường. Nếu không quen thuộc, cũng sẽ rất xấu hổ mà!” Anh không lộ vẻ bối rối gì, trả lời gọn ghẽ.

Chuyện này... Đúng! Cô không phải là kiểu phụ nữ có thể lên giường với đàn ông xa lạ một cách dễ dàng! Cuộc đời của cô sẽ không thể xảy ra chuyện tình một đêm... Mặc dù tất cả đều đúng! Nhưng loại lý luận này, Duy Duy nghe kiểu nào cũng không thấy tự nhiên, lại chẳng thể vạch ra Thỏ Thỏ nói sai chỗ nào.

“Ha ha, nam nữ có khác chứ!” Cho dù bọn họ lớn lên cùng nhau, có quan hệ anh em, rất thân thuộc... Nhưng các cơ quan trên người đều khác hẳn... Bởi vậy nam nữ mới có sự khác biệt!

“Ừa! Không phải hồi nãy em nói, làm bác sĩ không cần phải phân biệt giới tính à?” Anh cười cười, lặp lại những lời nói của cô ban nãy

Duy Duy hoàn toàn bị dồn vào ngõ cụt.

“Được rồi! Đừng nói nữa, chúng ta bắt đầu khám đi.”

Anh tiến về phía trước vài bước, chiếc áo blouse trắng theo động tác của anh phát ra những tiếng sần sật nho nhỏ. Điều này làm cho bầu không khí càng thêm khẩn trương.

“Anh đừng lại đây.” Vẻ mặt cô cảnh giác chống cự, từ từ rút lui về phía sau.

“Cô Chu, người bệnh cần phải được kiểm tra kĩ.” Rất hiếm khi thấy anh đối xử với bệnh nhân một cách dịu dàng và kiên nhẫn.

Anh gọi cô bằng ‘cô Chu’! Toàn thân Duy Duy nổi hết da gà, cảm giác như mình bây giờ chính là con ‘heo mập’, bị trói bốn chân lại đợi người ta làm thịt.

“Không!” Cô rút cuộc cố lấy hết can đảm, dứt khoát cự tuyệt.

Cô không thoát được! Làm cách nào cũng không thoát được! Bây giờ cho dù Ngọc Hoàng Thượng Đế xuống đây, cho dù bác sĩ Triệu có tự mình đến khám, cô cũng không thể nào thoát ra được!

“Anh mà lại đây, em gọi cảnh sát đó.” Vì lấy quyền bảo vệ thân thể, mà thần kinh của Duy Duy đã căng đến mức nói năng lộn xộn.

Anh đã bước đến gần giường khám bệnh, vì sự chống cự kịch liệt của cô mà dừng bước lại.

Cô trừng mắt nhìn anh, ánh mắt chứa sự thù địch chưa từng có. Tuy nhiên, loại thù địch này trước kia đã từng xuất hiện qua một lần. Đó là lúc ở Mỹ, anh mạnh mẽ đem cô...

Vào lúc đó vì không tránh kịp, anh bị cô tát một cái. Khi ấy, cô cũng dùng ánh mắt không chút sợ hãi nhìn anh, giống như nếu anh tiến về phía trước một bước, cô sẽ liều mạng sống chết với anh. Bất giác, trái tim anh co rút lại.

“Hóa ra, vấn đề là ở chỗ nghề y tốt hay xấu.” Anh không đi tiếp nữa, ngược lại ngồi xuống giường khám. Hai vai sụp xuống thiếu não, cả người lộ vẻ ảm đạm thất bại.

Gì cơ? Cô đang hoảng hốt đến đầu bốc hơi nước, nghe nói vậy cứ lơ mơ bất an.

“Bất k ở Mỹ hay ở Trung Quốc cũng đều như vậy. Không bệnh nhân nào tình nguyện cho các bác sĩ bọn anh có cơ hội thực tập.”

Anh giải thích lí do, rồi tháo khẩu trang y tế xuống, từ bỏ việc khám bệnh cho cô. Sau đó cười rất nhẹ, nói:

“Anh còn ngờ chúng ta là người nhà, cho nên...” Anh không muốn bức bách cô, thật sự không muốn!

Bỗng nhiên sắc mặt của Duy Duy thay đổi. Có vẻ như cô đã làm tổn thương anh...

Trước đây khi thi vào làm tiếp viên hàng không, Duy Duy cũng thử qua rất nhiều công việc. Làm hướng dẫn viên du lịch, làm nhân viên văn phòng... Mỗi công việc như thế, có bao nhiêu người sẵn sàng cho nhân viên mới một cơ hội thử sức? Cô biết sự phân biệt đó mà thất vọng đến chua chát.

Thậm chí ba tháng đầu khi vừa được nhận vào làm trong hãng hàng không, các cô luôn theo phương châm ‘thà thừa còn hơn thiếu’, học bắt chước mô phỏng thực tế trong cabin. Tất cả những điều học hỏi đó, đối tượng đều là không khí... Lúc đó, cô cũng ao ước có một ‘người’ chân chính đến giúp đỡ mình thực hành những kiến thức tại chỗ. Và may mắn, tổ trưởng đã cho cô cơ hội.

Trên mặt Duy Duy lộ vẻ phân vân, anh liếc nhìn cô một cái thật thâm sâu. Sau đó, từ từ thông thả đứng lên nói:

“Em không muốn anh khám thì thôi vậy, anh đi tìm bác sĩ Triệu đây.”

Tiếng nói của anh rất nhẹ, nhưng không hiểu vì sao cô nghe thấy nó như buồn man mác.

Từ nhỏ, anh đã là một cậu bé tinh quái. Đau buồn hay sung sướng đều chôn chặt ở trong lòng. Cho tới bây giờ, Duy Duy vẫn chưa hiểu hết con người anh và cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của anh như lúc này.

Sự nghiệp, đối với đàn ông mà nói là toàn bộ cuộc sống. Hơn nữa, anh chỉ còn vài năm ngắn ngủi để phấn đấu... Chắc chắn anh muốn chứng minh giá trị tồn tại của mình. Cứ nghĩ đến bí mật cô vừa mới biết tối hôm qua, là lòng Duy Duy nổi lên từng cơn đau xót xa.

“Không cần đâu.” Cô vội vàng nắm lấy tay anh.

Cô cũng không để cho bác sĩ Triệu khám bệnh. Mới vừa rồi, anh bị người ta cướp lấy bệnh nhân một cách trắng trợn, làm mọi việc âm ỉ cả lên. Thật khiến cô khó bề lựa chọn giữa ‘ý trung nhân’ và ‘người nhà’.

“Duy Duy! Em hãy nghe anh, nếu thấy không thoải mái thì nên khám bệnh ngay đi.”

Anh thở dài, giả vờ hất tay cô xuống, tiếp tục nói:

“Vì sức khỏe của em, cho dù anh không cam lòng, cũng phải nên đi tìm bác sĩ Triệu thôi.”

Ôi! Hu... hu... hu! Một nỗi xúc động trào qua trái tim bé nhỏ của Duy Duy. Quả nhiên, người thương yêu và tốt với cô nhất chính là Thổ Thổ.

Cô luôn nghĩ anh bụng dạ hẹp hòi, điều ấy thật không nên. Từ nhỏ tới lớn, mọi việc anh đều lấy cô làm trọng, ngay cả Hi Hi cũng chưa từng được hưởng qua sự yêu thương và bao dung này.

Cứ mỗi bước đi, anh lại thở dài một hơi...

Duy Duy lại bị phân vân chi phối.

Anh chỉ sống có vài năm nữa thôi...

Duy Duy rất hy vọng, mỗi một ngày khi anh còn sống, đều vui vẻ và hạnh phúc.

Anh bước một bước lại thở dài một hơi, rốt cuộc cũng ra đến cửa phòng khám phụ khoa. Anh nhẹ nhàng giơ tay cầm lấy nắm cửa, dùng tốc độ chậm rù rù mở cánh cửa ra...

Người này, từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy quan tâm đến bất cứ thứ gì. Nhưng bây giờ, anh lại tranh giành bệnh nhân với bác sĩ khác.

Sự nghiệp à sự nghiệp! Mà đối với đàn ông mà nói thật sự có sức hút quá mãnh liệt. Dem một người bất thường biến thành bình thường.

“Thôi! Bỏ đi, bỏ đi! Em làm người để anh thực tập cũng được mà.” Duy Duy hạ quyết tâm, đem sự tàn nhẫn của trái tim khép kín lại, có chết cũng chẳng sồn.

Được rồi, được rồi! Vì người nhà, cô đành phải hi sinh bản thân mình! Duy Duy không phát hiện ra, ánh mắt của người nào đó lấp lánh những tia sáng kì lạ, một loại ánh sáng của sự thành công thỏa mãn.

“Duy Duy! Cảm ơn em!” Anh nói mà vẻ mặt anh không giấu được sự vui mừng.

“Không cần phải cảm ơn, bây giờ em phải làm gì đây” Cô bắt đắc dĩ hỏi.

“Nằm xuống kéo áo lên.” Anh cười, ngay cả sóng mắt cũng không che được ý cười.

Chỉ như vậy mà đáng giá để anh vui vẻ ư? Lúc này, đến lượt Duy Duy thở dài nhưng cô còn cách nào khác sao? Nếu một chút nghĩa khí cô cũng không có, thì lòng luôn áy náy bất an.

Cứ... cứ coi anh như một bác sĩ bình thường đi. Vừa rồi bác sĩ Triệu cũng chuẩn bị khám... Ai sờ mà chẳng giống nhau? Dù sao cũng là chịu thiệt thòi. Duy Duy nằm trên giường chẩn bệnh, im lặng kéo áo mình lên. Cơ thể trắng nõn, mịn màng như một đóa hoa đang nở từ từ hiện ra trước mắt anh.

Trước khi đi sang Mỹ, anh đã từng thấy qua cơ thể của cô. Nhưng tám năm trôi qua, cô càng đẹp, càng e ấp như đóa hoa hàm tiếu.

“Bác sĩ, anh khám đi.” Cô cố tình kêu anh bằng bác sĩ, làm cho mình tê liệt hết các cảm quan, kéo áo cao lên tới tận ngực.

Tuy nhiên cô vẫn không đủ can đảm, chỉ có thể khép kín hai mắt. Nếu cô không nhắm chặt mắt lại như đang ngủ, thì không thể che giấu cả khuôn mặt đỏ bừng của mình. Mệt quá! Rất mệt! Vì muốn cho người nhà có cảm giác thành tựu, cô thật sự phải hy sinh quá lớn lao!

Anh tiến lại gần, mỗi bước chân đều mang tinh thần sảng khoái. Rồi anh đứng trước mặt cô, những ngón tay thon thả từng chút một kéo chiếc áo cô cao hơn... Ban đầu, chiếc áo len mỏng được anh kéo lên đến tận cổ. Tiếp theo là chiếc áo ngực gợi cảm...

Duy Duy thở hổn hển, run rẩy khe khẽ. Cô có thể cảm giác được, những ngón tay mát lạnh đang mơn trớn cô... Sau đó, chiếc áo che đầy chỗ bí ẩn của người con gái, nhẹ nhàng bị đẩy lên trên cao.

Hơi lạnh của lòng bàn tay đặt lên gò ngực mềm mại của cô. Duy Duy đỏ mặt, tía tai, hàng mi nhấp nháy không ngừng, cố gắng hết sức mới kiềm chế cơ thể đừng run rẩy. Xấu hổ quá đi mất!

Anh cúi người về phía trước, bắt đầu cẩn thận khám cho cô...

“Núm vú không lõm xuống, hình dạng... Ừm! Rất tốt...” Anh muốn cười, rất muốn cười, bả vai không ngừng rung lên như những nốt nhạc.

Rất tốt, tất cả đều rất tốt! Nhiều năm trước, anh đã xem qua rồi

Nghe thấy anh dùng giọng nói nghiêm túc bình luận về chỗ riêng tư của mình, cô mắc cỡ đến muốn nhảy lầu kết liễu cuộc đời. Đã vậy còn nói hình dạng rất tốt nữa! Cô tuyệt đối không muốn nghe những cụm từ khen tặng như thể từ miệng của người nhà.

Ngay khi cô đang gắng chịu, theo tiềm thức muốn tránh né, thì một bàn tay đã giữ lấy ngực cô... Đôi mắt hạnh nhân của cô mở lớn, anh xoay người cúi xuống gần cô hơn. Thậm chí nếu gần một chút nữa, hai người có thể hít được hơi thở của nhau.

Cô chỉ thấy năm ngón tay anh hơi xò ra theo vòng tròn, rồi từ từ khép lại nắm giữ hoàn toàn bầu vú của cô. Duy Duy giật nảy người, không thể rút lui được. Có vẻ như anh đoán được cô sẽ làm gì, nên dùng một cánh tay khác khống chế động tác của cô, cũng giống như cách làm của nhiều năm trước đây trong một đêm anh chọc giận cô tại Mỹ. Nhưng bây giờ, anh nghiêm túc lấy thân phận của một bác sĩ xem xét. Ngoài ra, bàn tay anh... đang nắm chặt trên khuôn ngực mềm mại của cô.

Anh dùng ngón tay giữa và ngón tay trỏ, thuận theo kim đồng hồ, xoa tròn theo bầu vú... Nhẹ nhàng nắn bóp hai bầu vú của cô.

Đầu óc cô trống rỗng, mặt đỏ tía, tim đập thành thịch. Hầu như không nghĩ được gì, chỉ có thể thu cơ thể lại, hỏi:

“Thỏ Thỏ! Đã xong chưa?” Cô muốn chết, rất muốn chết!

Cô chính là nhân thể y học thử nghiệm, rốt cuộc khi nào mới có thể yên thân đây?

“Chưa!” Anh ngăn cô lại, bởi vì anh vừa đụng vào một vật cứng cứng bên vú trái của cô.

Rất đáng ngờ! Thật đáng khả nghi... Vì muốn chứng minh, anh nhéo lên đó một cái.

Á! Đau! Duy Duy co rúm lại, rơm rớm nước mắt.

“Đó... đó là trái... trái chàm... của em mà...” Làm ơn đi! Nhéo cái gì mà nhéo chứ, người phụ nữ nào cũng có!

“Ừ! Dĩ nhiên là anh biết mà.” Anh nghiêm trang trả lời.

Anh nói anh biết, nhưng tại sao động tác của anh không dừng lại? Anh còn nhẹ nhàng chạm vào ngực cô, từng chút một sờ nắn, dịu dàng đến gần như tra tấn.

Hai chân Duy Duy run lên, cả người cứng lại như đông đá. Rốt cuộc anh cũng chuyển vị trí, khi cô đang thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì đầu núm vú đã bị cầm lấy...

Đầu nhũ hoa của cô có màu hồng nhạt tinh khiết, khiến đôi mắt của anh gần như si dại.

Đôi mắt anh lóe ra những tia khó đoán, ánh mắt ấy nghĩa là gì nhỉ? Duy Duy cảm thấy bất ổn. Trên người anh phát ra luồng hơi thở nguy hiểm, càng làm trái tim cô đập nhanh hơn.

Tay của anh càng va chạm vào, cô càng lúc càng lạnh toát, khó tin mở lớn mắt nhìn anh. Cô muốn giết người! Bởi vì, cô bắt đầu hoài nghi... có người biến việc công thành việc tư. Đôi chân của cô rục rịch, những ngón chân trong đôi giày cao gót muốn phình lên...

Duy Duy nheo đôi mắt nguy hiểm lại, anh cũng nhìn chằm chằm vào mắt cô, đáy mắt bình tĩnh, tự nhiên nói:

“Nằm im, đừng căng thẳng quá! Anh đang xem thử nó có tràn dịch hay không.” Vẻ mặt của anh thật sự rất nghiêm túc.

Tràn dịch... Trời à! Đây là hành động gì chứ?

Trong lúc Duy Duy chưa đủ thời gian để nghi ngờ, thì núm vú đã bị ai đó vô tình kẹp lấy sờ sờ nắn nắn.

“Không có dịch tràn ra, rất khỏe mạnh.” Hai ngón tay đang nắm núm vú của cô, cũng theo quy tắc rút lại.

Anh tạo một khoảng cách xa với cô hơn. Duy Duy thở phào, thì ra cô hiểu lầm anh.

“Tốt lắm, kiểm tra xong rồi. Tại em mặc áo ngực quá chặt khiến cho vú bị tăng sinh. Bình thường ở nhà nên mát-xa nó nhẹ nhàng, anh kê cho em toa thuốc uống, vài ngày nữa trở lại tái khám.” Anh dứt hai tay vào túi áo blouse, nhẹ nhàng nói ra chẩn đoán.

“Hôm nay không cần đi siêu âm hả?” Cô vội vàng kéo áo của mình xuống. Hú hồn! Thứ tình huống khó xử này không cần phải gặp lại nữa rồi.

“Ừ.”

Nói giỡn chơi! Hai ngày nay, phòng siêu âm kéo đến một đám bác sĩ nam thực tập. Nhỡ đâu xui xẻo, gặp một người đàn ông siêu âm cho cô, không phải anh thiệt thòi lớn sao

“Em có thể ra ngoài rồi.” Anh nhẹ giọng chỉ dẫn.

“Vâng, cảm ơn anh.” Duy Duy đỏ mặt, muốn kéo theo cái đuôi lập tức chạy trốn.

Mặc dù cô đang tự hỏi... Không phải bác sĩ nên đi ra ngoài trước, để bệnh nhân có thể chỉnh đốn trang phục lại sao? Ôi thôi! Bây giờ cô không đủ thì giờ để đắn đo, cô nên tự đi vào toilet sửa sang một chút.

Ngoài ra, nếu có thể đi đến chỗ bác sĩ Triệu, thì dựa theo kế hoạch trước đó, hẹn anh đi ra ngoài dùng cơm với mình. Không ngờ tới...

“Chờ một chút.” Tiêu Đồ vẫn không nhúc nhích, gọi giật cô lại.

Duy Duy gần rời khỏi phòng khám, hơi ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một tập giấy xanh xanh đỏ đỏ phía sau ném tới. Cô vội vàng đón lấy, hóa ra đó là phiếu dùng cơm trong căn tin.

“Anh muốn ăn thịt gà nấu hoa cúc và cà chua chiên trứng. Em tự kêu vài món mình thích đi, rồi ở căn tin chờ anh. Chúng ta cùng ăn trưa với nhau.” Anh vẫn quay lưng về phía cô, nhớ mãi không quên món thịt gà nấu hoa cúc của mình.

Nghe vậy, Duy Duy xụ mặt xuống, kế hoạch hẹn hò với ‘mục tiêu’ của cô coi như đi tong. Còn nữa, tại sao một đại thiếu gia như anh lại ngồi chờ ra không nhúc nhích trong phòng làm việc vậy? Thật đáng ghét!

“Vâng.” Duy Duy không phải là người ưa tính toán, cô cầm lấy phiếu ăn, vội vã biến mất khỏi phòng khám.

Bên trong, bác sĩ Tiêu vẫn ngồi im bất động. Vài phút sau, anh nhìn những ngón tay còn lưu hơi ẩm của cơ thể cô... Rồi từ từ thả lỏng người, cúi đầu nhìn xuống chiếc áo blouse trắng che đầy đũng quần bị một vật gì đó khả nghi nổi cộm lên...

Hơi nóng nơi ấy vẫn chưa tan. Haizz! Hóa ra ngoại trừ tính cách vô lại, thì đạo đức nghề nghiệp của anh cũng thật tệ, cứ như vậy nổi lên cơn hứng tình với bệnh nhân của mình.

Thôi, được rồi! Chờ cô uống hết toa thuốc anh kê, sẽ quay lại tái khám và anh có thể ‘gặp’ lại bệnh nhân của mình rồi.

16. Cuốn 2 - Chương 19-20

Chương 19

Ăn cơm đúng vào giờ cao điểm, người xếp thành hàng dài... Duy Duy bưng khay đi xung quanh vài vòng, khó khăn lắm mới tìm ra được một chiếc bàn còn trống dành cho bốn người ngồi.

Nơi đó, chỉ có một bóng một người đàn ông yên lặng, vừa ăn cơm vừa cúi đầu đọc tờ tạp chí. Duy Duy không suy nghĩ nhiều, lập tức đi qua và ngồi xuống bàn.

“Bác sĩ Triệu!” Khi nhìn thấy người trước mặt, Duy Duy giật mình kêu lên.

Thật là có duyên quá!

Nghe có người gọi mình, Triệu Nhân Thành từ từ ngước mắt lên, có chút bất ngờ.

“Cô Chu!” Giọng nói thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

Trái tim Duy Duy hơi hoảng hốt. Giọng anh nói thật lạnh lùng, ánh mắt thật xa lạ, như đối với người không hề quen biết.

Triệu Nhân Thành nhìn thoáng qua, thấy trên khay có bốn món ăn, hai cái chén và trên góc khay lộ ra một phiếu ăn của nhân viên bệnh viện. Anh mới hiểu được, tại sao cô có mặt ở nơi này.

“Tôi... tôi cùng bác sĩ Tiêu...” Vừa nhìn thấy anh, Duy Duy có chút căng thẳng. Bởi vì từ đêm anh đột ngột thờ ơ đến nay, anh không còn trả lời tin nhắn cho cô nữa.

“Đã khám xong rồi sao?” Anh hỏi, khi liếc qua gói thuốc đã phân sẵn trong tay cô.

“Vâng.” Duy Duy rất xấu hổ, đối với hành vi cướp bệnh nhân của Thỏ Thỏ.

“Bác sĩ Tiêu nói thế nào?” Sau một hồi im lặng, Triệu Nhân Thành vẫn lựa chọn hỏi thăm.

“Anh ấy nói bị... tăng sinh... cho thuốc uống...” Không giống như các bác sĩ có thể tự nhiên nói ra hai chữ ‘tuyến vú’, Duy Duy khó nói nên

“Không cho đi làm siêu âm sao?” Theo bản năng nghề nghiệp, Triệu Nhân Thành nhíu mày hỏi lại.

Anh thật sự đánh giá không cao thái độ làm việc lỏng lẻo của bác sĩ Tiêu.

“Không có.” Chính Duy Duy cũng không thích chuyện khám bên đông, bên tây lung tung như thế.

“Nếu còn đau đớn dai dẳng, thì nhất định phải được kiểm tra kỹ hơn.” Làm bác sĩ, chỗ đáng nhắc nhở, anh nhất định phải nhắc nhở người bệnh theo nguyên tắc y đức.

Duy Duy thấy cảm động. Thì ra, anh không giống biểu hiện lạnh nhạt như vẻ bề ngoài của mình. Tuy nhiên, sau đó nụ cười của cô vụt tắt trên môi.

“Tôi đi trước, không làm phiền các người dùng cơm.”

Phần cơm của anh chỉ mới ăn một nửa nhưng Triệu Nhân Thành đã không còn thấy ngon. Vì thế anh cầm lấy tờ tạp chí, rời khỏi chỗ của mình.

Làm phiền? Không phải anh đang hiểu lầm chuyện gì chứ?

“Bác sĩ Triệu! Tôi và bác sĩ Tiêu lớn lên cùng nhau. Chúng tôi thật sự chính là anh em mà.” Duy Duy vội vàng giải thích.

Triệu Nhân Thành nhìn cô một cách sâu xa. Những lời này rất quen thuộc, đã từng có một người cũng giới thiệu với anh như vậy.

Anh em sao? Trước tiên hai người không trùng họ, diện mạo không giống nhau. Quan trọng nhất là mới vừa rồi, hành vi của bác sĩ Tiêu trong phòng khám rất đáng khả nghi. Nhưng chuyện này không liên quan đến anh và cũng chẳng có ý nghĩa gì to tát.

“Cô Chu! Cô không cần giải thích với tôi, chúng ta cũng chẳng phải thân quen gì.” Triệu Nhân Thành trước sau vẫn lạnh nhạt như vậy.

Chúng ta chẳng phải thân quen gì! Những lời nói này, làm Duy Duy hoàn toàn ngây dại.

Không phải rất thân quen sao? Mặc dù bọn họ mới biết nhau gần một tháng, nhưng cứ cách một ngày bọn họ lại gặp nhau. Hơn nữa, cách gặp mặt càng lúc càng giống như hẹn hò. Nếu như thế vẫn chưa coi là thân quen, vậy như thế nào mới được gọi là thân quen?

Những lời này rõ ràng rõ khoảng cách. Thậm chí khay cơm chỉ mới ăn một nửa, vừa nhìn thấy cô đã vội vàng muốn đứng dậy rời đi. Hành động gấp gáp như vậy, hóa ra do cô làm anh mất hứng ăn cơm.

Duy Duy bỗng hiểu ngay ra vấn đề.

“Bác sĩ Triệu! Có thể nói cho tôi biết, tôi đã làm gì khiến anh bất mãn như vậy?”

Duy Duy không phải là người biết giấu diếm mọi chuyện trong lòng, bất kì chuyện gì cũng thích được hiểu lí do rõ ràng. Bởi vì cô có thể cảm giác được, anh có quan tâm đến cô!

Triệu Nhân Thành chuẩn bị cất bước, bỗng dừng lại. Anh không ngờ, Duy Duy sẽ trực tiếp hỏi như vậy.

Hai người hẹn gặp nhau không dưới mười lần, làm sao anh lại có thể không hiểu Duy Duy là một người con gái biết điều chứ? Cho nên anh cứ ngỡ, nếu mình lạnh lùng thờ ơ, cô sẽ tự động rút lui. Nhưng anh không ngờ, cô lại hỏi lý do tại sao.

“Bác sĩ Triệu! Tôi đã từng nghĩ rằng chúng ta có thể tiến xa hơn.” Không phải Duy Duy quá tự tin, mà cô đã trải qua nhiều mối tình. Cho nên ai đối với mình vô tình, ai đối với mình hữu ý, cô đều có thể nhìn ra được.

Triệu Nhân Thành nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp mê hồn của Duy Duy, rồi di chuyển tầm mắt mình dừng lại trên người cô, như thể anh đang nhìn thấy hình ảnh của một người con gái khác trong đó. Bất chợt, có một thứ tình cảm chán ghét sôi lên trong tim, đôi mắt anh trở nên u ám, anh nói:

“Xin lỗi cô Chu! Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm.” Về mặt của anh càng trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Sắc mặt Duy Duy từ đỏ chuyển sang trắng bệch. Có một nỗi thất vọng trước nay chưa từng có tràn qua trái tim cô. Chẳng lẽ, cô tự mình đa tình? Rõ ràng cô cảm thấy hai người có nhiều khả năng tiến xa, chỉ cần cố gắng bước thêm chút nữa, họ có thể sẽ biến thành những cặp tình nhân.

Cô hài lòng về anh như thế, sao anh lại không có cảm giác tương tự? Bả vai Duy Duy sụp xuống hoàn toàn, cô nhẹ giọng nói nhỏ:

“Xin lỗi! Thật phiền quá, tôi đã quấy rầy anh rồi.”

Cử chỉ bối rối, mắt mắt của cô rơi hết vào trong tầm mắt anh, nhưng anh không cách nào bước lên nói một câu xoa dịu

Quá khứ như một lồng sắt đã khóa chặt mọi cảm xúc của trái tim anh, bất cứ kẻ nào cũng không thể mở cánh cửa, đem những thứ sâu kín trong lòng anh phơi bày ra ngoài. Vì vậy anh chỉ có thể tiếp tục chôn vùi nó, không thể có một khởi đầu mới với bất kì ai.

Một tháng quen biết cô, lúc hai người thường xuyên gặp nhau, anh cảm thấy rất thoải mái. Anh từng thật sự có một chút xúc động, nếu như cô dừng mặc bộ đồng phục đó xuất hiện.

Bộ đồng phục kia đã thành công rực rỡ gọi lại những vết thương trong quá khứ, làm cho anh mỗi tối đi vào giấc ngủ đều gặp ác mộng liên tiếp.

“Xin lỗi cô, tạm biệt.” Cuối cùng Triệu Nhân Thành cũng chỉ có thể nói lời từ biệt lịch sự, bước đi mà không hề quay lại.

Duy Duy buồn bã cúi đầu nhìn vào khay thức ăn còn dư hơn một nửa. Cảm giác lòng mình se thắt lại khôn khổ, khiến cô muốn rơi nước mắt.

“Bác sĩ Triệu có quen biết với cô gái xinh đẹp kia sao?” Bàn bên cạnh có một vài nữ y tá vừa ăn cơm, vừa tò mò tán chuyện đông tây.

“Chắc không quen, có lẽ ngồi gần bàn thôi. Chị xem, bác sĩ Triệu đã rời đi rồi.”

Chắc không quen! Những lời này, khiến mắt Duy Duy suýt nữa đỏ lên. Cho dù là bạn bè bình thường, cho dù chỉ là sơ giao... gặp phải tình cảnh này, cũng làm cho cô thật khó chịu.

“Bác sĩ Triệu thật sự biết giữ khoảng cách với phái nữ, cô gái xinh đẹp thế kia mà cũng không chịu ngồi thêm một chút.” Có người chắc lưỡi tiếc rẻ.

“Dù sao thì tính tình của bác sĩ Triệu vẫn luôn như thế, cũng chả có gì đáng kì quái.”

“Nghe nói viện trưởng có tìm người xem mắt cho bác sĩ Triệu. Trong nhà người lớn cũng hồi thú, vả lại người này là do ân sư giới thiệu... Bác sĩ Triệu đã đồng ý rồi đấy.” Một bà bác có tuổi tiết lộ bí mật.

Anh muốn đi xem mắt? Tại sao không nghĩ đến cô? Chẳng lẽ điều kiện của cô kém đến mức làm cho người ta cảm thấy thua thiệt? Duy Duy vừa buồn bực lại vừa mất mát.

“Xem mắt hả? Đừng nói là con gái của viện trưởng nha?” Cả nhóm người bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Nghe đâu, con gái của viện trưởng cũng tốt nghiệp đại học y khoa. Hình như bọn họ đã quen biết nhau rồi.”

“Sao có thể nhỉ? Cho dù viện trưởng coi trọng bác sĩ Triệu đi chăng nữa, cho dù bác sĩ Triệu điều kiện bên ngoài cũng xứng nhưng có quá nhiều việc đã xảy ra nơi đó. Người làm bậc cha mẹ làm sao tình nguyện để con gái mình chịu thiệt thòi chứ?”

“Đúng vậy! Thật ra con gái của viện trưởng có nhiều điều kiện tốt, người xinh đẹp, gia đình giàu có, bằng cấp cao, tính tình lại nhu mì... Nếu bác sĩ Triệu xứng đôi, gả đi cũng có sẵn...”

Nghe họ buôn chuyện, Duy Duy mở miệng khó hiểu. Bác sĩ Triệu có gì không đủ tiêu chuẩn, làm cho nhóm đồng nghiệp tiếc nuối như vậy? Bọn họ đang nói đến trọng tâm của vấn đề, thì bỗng dưng ngừng lại...

“Bác sĩ Tiêu!”

Câu chuyện được ngắt ngang, bởi có người chậm rãi xuất hiện trong căn tin, làm nhóm đồng nghiệp nữ sáng ngời ánh mắt, nhón nhao một góc.

“Bác sĩ Tiêu! Nơi này của chúng tôi có món ăn mà anh yêu thích, qua đây ngồi cùng ăn chung đi.” Nhóm đồng nghiệp nữ nhiệt tình mời mọc.

Món hoa cúc nấu thịt gà trong căn tin đã hết sạch sẽ!

Bác sĩ Tiêu có thói quen thích một món ăn thật lâu, hầu như mỗi bữa cơm đều thấy món đó. Đặc biệt là diện mạo quá mức đẹp trai ấy mỗi khi xuất hiện làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, rất tình nguyện từ bỏ những yêu thích của mình.

Thường ngày đúng giờ cơm trưa, nhóm người đầu tiên bước vào căn tin luôn có mặt bác sĩ Tiêu. Từ từ nhóm các cô gái trẻ đều có cảm tình. Hôm nay bác sĩ Tiêu đến trễ, chắc không còn chỗ trống để ngồi.

“Cảm ơn nhưng không được, tôi có bạn đang chờ.” Tiêu Đồ lịch sự lắc đầu.

“Ồ! Vậy lần khác đi.” Mọi người thật thất vọng.

Duy Duy suất chút nữa ngã lăn quay ra đất. Hóa ra, người này cũng được nhiều cô gái yêu quý như vậy sao?

“Tôi cảm thấy con gái viện trưởng và bác sĩ Tiêu rất xú. Quả là một cặp ‘traai tuần tú, gái yêu kiều’. Nếu để cho họ gặp nhau, có lẽ kiếm được bao lì xì làm bà mối nha.” Bà bác nói rất hưng phấn.

Được bao lì xì làm bà mối? No! No! No! Giỡn chơi! Không thể, không có chuyện đó!

Trong lòng Duy Duy hò hét không ngừng. Bởi vì... bởi vì cô chưa ra tay. Cô còn có người quan trọng hơn muốn giới thiệu cho anh. Vì vậy, nếu muốn kiếm bao lì xì, dĩ nhiên để chính cô kiếm trước!

Người nào đó không hề biết mình đang bị quan sát, gài bẫy, liếc nhìn thấy cô, liền ngồi xuống... xem xét thức ăn của mình.

“Động tác chậm chạp như vậy, món hoa cúc nấu thịt gà đều lạnh tanh hết rồi!” Duy Duy cố tình ác ý nói, che giấu cảm xúc hụt hẫng vì bác sĩ Triệu vừa rời.

Chương 20

“Kim Bàn Tính, em thấy phiền quá.”

“Nói đi.”

Kim Bàn Tính biến mất một thời gian, tới giờ mới gặp được, nên nhân dịp này, Duy Duy bắt đầu kể khổ. Cô đem chuyện công việc kể sạch ra hết, chỉ chừa lại chuyện tình cảm. Bởi vì... cảm thấy rất phiền lòng.

“Vì vậy bây giờ em ở thế khó xử, nên chọn cách nghỉ ngơi trước mà không thôi việc hả?”

“Đúng thế.”

Cô muốn thôi việc, nhưng khó ăn nói với người tổ trưởng. Hơn nữa, nếu có thể được nhận vào làm trong tuyến đường quốc tế, thì đối với sự nghiệp của cô mà nói là một bước lên mây.

“Vậy trực tiếp thôi việc đi.” Kim Bàn Tính đưa ra ý kiến dứt khoát.

“Tại sao?”

“Bởi vì...”

Màn hình máy tính bên kia dừng khoảng mười giây, có vẻ như đang suy nghĩ thật lâu về vấn đề này, sau đó mới trả lời.

“Bởi vì đàn ông không thích cưới các nữ tiếp viên hàng không, em có thể khó lấy được chồng.”

Duy Duy ngẩn ngơ cả người.

“Phải không?” Tại sao vậy?

“Vì cưới một tiếp viên hàng không về, bình thường ngoại trừ ngủ ra, công việc trong nhà không thể trông cậy vào cô ta. Đàn ông xã giao bên ngoài nhiều, nếu vợ sinh một đứa con, chỉ tội nghiệp cho người chồng phải ở nhà chăm sóc con cái hết năm này qua tháng nọ.”

Lý do thứ nhất khiến Duy Duy ngẩn người. Quả thật ngoại trừ ngủ ra, cô rất ít lo lắng việc gia đình. Mai mốt nếu làm trong tuyến hàng không quốc tế, hình tình này sẽ càng thêm nghiêm trọng.

“Hơn nữa làm một ngành nguy hiểm như vậy, cưới một tiếp viên hàng không về làm vợ, người chồng mỗi ngày phải vì các chuyến bay của cô ta mà lo lắng sợ sệt không yên. Cho nên tại sao đàn ông phải tự chui đầu vào rọ?”

Đúng thế! Có rất nhiều cơ hội tốt để lựa chọn, tại sao đàn ông phải tự chui đầu vào rọ chứ? Duy Duy bắt đầu có chút dao động.

“Quan trọng nhất là trên máy bay có đủ hạng người, phiếu lưu không ngớt. Công việc tẻ nhạt nhàm chán sẽ khiến cho đàn ông lo sợ có người A-B-C qua đường nào đó đồng cảm, dẫn đến nguy cơ tan vỡ hôn nhân. Nếu đã có ý nghĩ ấy, chi bằng đừng cưới.” Vì vậy nếu làm tiếp viên hàng không, các ông chồng sẽ không thích.

Duy Duy thật vọng trần trề. Là Kim Bàn Tính cố tình hù dọa, làm câu chuyện quá nghiêm trọng, hay những người đàn ông thật sự nghĩ như vậy về các nữ tiếp viên hàng không?

“Bọn em làm công việc rất vất vả, sáng đi khuya về... Mỗi ngày phải cố mỉm cười đến cứng đơ cả miệng, có rãnh đầu mà qua lại với đàn ông.” Duy Duy nhỏ nhẹ biện hộ.

Thật thiếu công bằng, chỉ vì tồn tại cái lí lẽ ‘một con sâu làm rầu nồi ca

“Thưa cô em! Em không muốn qua lại nhặng xị, nhưng hoàn cảnh là nơi tạo ra cơ hội cho người khác. Hơn nữa, em có dám chắc là những người đàn ông muốn thưởng thức cái đẹp bằng thị giác chỉ ngồi co rúm lại một chỗ để mơ mộng hão huyền, mà không muốn tán tỉnh các em trên máy bay?”

“Điều này...” Tương lai chuyện gì sẽ xảy ra, không ai dám đoán trước. Thật sự Duy Duy đã từng quen một người bạn trai cũ trên máy bay.

Sau đó Kim Bàn Tính cũng không quay lại vấn đề, chỉ nói nhẹ nhàng băng quơ:

“Đừng biến mình thành siêu nhân, mỗi ngày trên máy bay bọn em đều phải mỉm cười, về nhà cũng muốn cười nữa sao? Mỗi ngày cố phục vụ hành khách thật chu đáo, về nhà cũng tạ ơn chồng mình bằng cách cung cấp các dịch vụ tốt cho gia đình à?” Tổng hợp tất cả các ý đó lại, tiếp tục làm tiếp viên hàng không thật vô nghĩa.

Cô sẽ không làm vậy! Thật ra, sau khi vào làm tiếp viên hàng không, thì tính tình bốc đồng của cô ngày càng giảm bớt.

Tài ăn nói của Kim Bàn Tính quá tốt, tốt đến mức chị ta đã offline rồi mà Duy Duy vẫn còn ngồi ngẩn ngơ. Bởi vì cô bắt đầu nhớ lại, ngày đó khi cô mặc bộ đồng phục xuất hiện, thì thái độ của bác sĩ Triệu đột nhiên lãnh đạm...

Chẳng lẽ, vấn đề là ở đây? Vì công việc của cô không thích hợp làm đối tượng kết giao, nên bác sĩ Triệu muốn tránh né? Chẳng lẽ thật như vậy? Cả người Duy Duy cứng đờ, không nhúc nhích nổi.

Khi vào trang web tuyển việc làm của địa phương, ánh mắt Duy Duy dán chặt vào khung cửa sổ vừa pop-up ra thông báo tuyển dụng của bệnh viện phụ sản Mã Lệ Á:

‘Thông báo tuyển dụng nhân viên tiếp tân. Ưu tiên: Người làm việc nghiêm túc, nói tiếng phổ thông chuẩn, nhiệt tình trong ngành Y...’

Nên từ bỏ hay bước tiếp về phía trước? Duy Duy tự đặt câu hỏi cho mình.

oOo

Ngày đầu tiên Tiêu Đồ nhận được việc làm, cha anh đã mang đến một chiếc xe thể thao đời mới nhất của BMW.

“Con đi làm bác sĩ, đâu phải đi làm ông chủ lớn?” Anh cau trán, không suy nghĩ thêm liền đem chìa khóa xe quăng trả lại cho cha mình.

“Con không định khoe mẽ như vậy đâu.”

“Bây giờ ngoài đường người ta chạy xe BMW còn nhiều hơn cả chó thả rong, có gì mà khoe mẽ chứ con!” Cha sợ anh chịu khổ cực.

“Đó là lý do tại sao con thích cười ‘chó’ đi khắp nơi!” Anh nhíu mày, một câu nói lạnh lùng phá hỏng tâm tình người cha.

Vì vậy, ngày đầu tiên anh đi xe buýt cho quen lộ trình. Bây giờ, anh sáng đi chiều về đều dựa vào tuyến xuất hành của xe buýt. Nhưng hôm nay có chút đặc biệt hơn...

Anh hít sâu, thả lỏng người rồi bật một hơi thở dài. Cửa xe buýt vừa mở, anh đã vội vàng bước xuống. Nhưng vừa mới đứng dậy, chân anh đã run lên...

“Mẹ nó!” Từ miệng anh phun ra hai từ nhỏ nhỏ chỉ có mình anh nghe được.

Bên trong xe buýt chật chội ngột thở, thiếu điều lấy luôn mạng của anh. Nếu không phải hôm nay Duy Duy nói đã tìm được việc mới, muốn hẹn anh cùng nhau ăn mừng... Hơn nữa còn dặn đúng sáu giờ phải có mặt tại nhà, thì anh đã làm biếng ngồi xe.

Thấy cô bí bí mặt mặt như có chuyện gì vui sướng trọng đại cần thông báo, làm anh nôn nóng ngóng trông. Cố gắng lúc tan tầm, lập tức kiểm xe đi ngay.

Lúc còn ở Mỹ, ‘tản bộ’ là thói quen đi đường cũng là phương tiện giao thông cơ bản của anh. Đây là cách tập thể dục duy nhất trong nhiều năm qua, mà cơ thể anh có thể đáp ứng.

“Chán thật! Không khí kém quá.” Anh lắc đầu, thở dài.

Cả đám người dồn trong một bầu khí thải ‘nhiễm độc’ như vậy, thật khó mà thích nghi kịp.

Cái vóc dáng mảnh mai và gương mặt hơi nhợt nhạt lúc này của anh, khiến cho người ta có cảm giác gầy yếu không chịu nổi. Vài người đi người cứ ngoái đầu nhìn anh vài lần...

Đặc biệt, vừa bước xuống xe buýt còn có một cô gái cao gầy, cả người toát ra khí khái như con trai. Cô ta nhìn vào anh chằm chằm không nháy mắt.

Anh biết diện mạo mình thật sự rất đẹp, nên có người lén lút theo dõi cũng chẳng khiến anh

Vài phút sau, sắc mặt anh từ từ khôi phục, anh lau mồ hôi trán, ngực trái cũng đập lại bình thường... Tiêu Đồ liền vội vã băng qua đường, đi về hướng nhà mình.

Anh không ngoái đầu nhìn xung quanh... nên không phát hiện ra, có một vóc dáng cao gầy vẫn theo sát sau lưng mình.

17. Cuốn 2 - Chương 21-22

Chương 21

Trong màn đêm yên tĩnh, ánh đèn đường làm bóng của người đi kéo dài ra thêm. Chỉ thấy hai bóng dáng của một người đi trước và một người theo sau.

Người đàn ông khuôn mặt nhăn nhó đi đằng trước, một cô gái nhấp nhóm theo phía sau. Bởi vì... vừa chia làm đôi tiệc gặp mặt, vừa bị đuổi ra khỏi nhà, vừa chia đôi vé xem phim, còn có... chia làm đôi cảm xúc đắng cay của trái tim cô đơn.

* * *

Cả buổi tối, Tiêu Đồ cảm thấy mình rất mất tự nhiên, bởi vì có ba đôi mắt đang dõi theo anh không chớp.

Trước giờ anh luôn tự cho mình có năng lực thừa nhận vô địch thiên hạ, hiện tại cả người đều phát ra chút sợ hãi.

* * *

“Thỏ Thỏ à! Anh thật sự không nhận ra cô ấy hả?” Duy Duy hỏi lại một lần nữa.

Cô ngước mắt, cẩn thận nhìn thật kĩ người trước mặt một cái.

Vừa vào nhà, Duy Duy đã tiến lên ôm nồng nhiệt một cô gái. Vóc dáng cô ta nhìn khá, toàn bộ khuôn mặt toát ra vẻ rất khí khái mạnh mẽ. Tuy không thể gọi là đẹp, nhưng cũng coi là đáng yêu.

Quan trọng là anh không quen cô ta. Nhưng nghe cách nói chuyện của bọn họ, như thể anh chắc chắn phải biết cô ta từ trước.

“Ồ!” Duy Duy thấy sau lưng anh có một bóng người theo sát, thì trên mặt nụ cười ngạc nhiên, sung sướng.

“Sao hai người lại đi cùng nhau vậy? Thật có duyên phận nha!”

Duyên phận? Chỉ đi cùng đường, về cùng hướng một lần thì được xem là duyên phận? Cô cho rằng anh và người con gái khác rất hữu duyên sao? Cứ cái đà này, khiến anh cảm thấy ngày càng chán nản. Duy Duy không hiểu, còn cố tình nháy mắt với người sau lưng anh như rất quen thuộc.

“Hóa ra duyên phận của cậu chính là anh ấy.”

Nhìn ‘đối tượng’ của mình bị trêu chọc, anh nheo mắt lại. Thế mà cô gái kia còn lộ ra nụ cười e thẹn và xấu hổ.

“Thỏ Thỏ! Cô ấy là người em muốn giới thiệu cho anh làm quen đó.” Duy Duy long trọng nói, trên mặt thật vui vẻ, vui đến mức làm người ta cảm thấy có một cái bẫy quỷ dị đã được cài sẵn.

Tại sao cô muốn anh làm quen với bạn mình? Được rồi! Mặc dù, anh cũng rất muốn biết tình hình kết bạn của cô, nhưng cách Duy Duy cười khiến anh nổi hết da gà lên.

Rất gian xảo! Lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm quen biết Duy Duy, anh mới phát hiện... thì ra cô cũng có kiểu cười rất gian manh.

“Anh đoán xem, cô ấy là ai?” Duy Duy đem bạn thân đẩy đến trước mặt, để anh nhìn cho kĩ.

“Anh không biết.” Tiêu Đồ lưu loát trả lời.

Làm sao anh biết cô gái này là A Miêu hay A Cầu? Đoán tới đoán lui chỉ phí thời gian! Hơn nữa thành thật mà nói, anh rất ít khi chú ý đến con gái để có thể nhớ nổi diện mạo của cô ta... Cả bây giờ cũng không thay đổi.

Thấy anh trả lời gọn gẽ như vậy, cô gái xấu hổ cúi đầu. Vì thế Duy Duy trừng mắt cảnh cáo, lại nhìn thấy bộ dạng ác ôn của anh rũ xuống như bị sét đánh.

“Cố nghĩ kĩ lại đi.” Duy Duy nghiêng răng.

Tên vô lại này!

Anh suy nghĩ lại rồi nói:

“Bạn học cùng trường hoặc là bạn cùng lớp học của anh?” Trên thực tế, đối với việc đoán tới đoán lui này, khiến anh mất hết hứng thú.

Bữa cơm chiều này có thêm người ngoài, làm anh ăn thật không còn ý nghĩa. Mặc khác, tài nghệ nấu nướng của Duy Duy quá kém. Ngay cả đồ ăn trong căn tin cũng dễ nuốt hơn so với tiệc mà cô chuẩn bị để đãi khách.

Bị Duy Duy đẩy đến trước mặt Tiêu Đồ, cô gái lộ vẻ lúng túng vì anh không nhớ ra mình. Cô ta nhìn anh bằng cặp mắt dò xét.

“Triệu Dung Hoa! Cô ấy là Triệu Dung Hoa, anh còn nhớ không?” Duy Duy sợ cứ tiếp tục trò đoán mò này sẽ phá hư bầu không khí thân mật, nên dùng giọng nói hưng phấn như trúng số độc đắc tuyên bố.

Triệu Dung Hoa? Con ‘King Kong’ khó phân biệt nam hay nữ đây sao?

Anh hơi bất ngờ. Trong ký ức mơ hồ, cái người có bả vai to bờ lưng rộng, vóc dáng nặng nề, ngay cả phía trên nhân trung cũng có hàm râu rậm đen như đàn ông... Triệu Trung Hoa đây sao? Bây giờ nhìn cô gái trước mặt, tuy làn da không trắng mịn nhưng cũng không đen xạm. Càng không có thân hình to khỏe như xưa, thậm chí với mắt thường cũng chẳng thấy đám lông tơ như trước nữa... Cô ta làm cách nào để được như thế này?

“Vâng.” Cô ta đã thay đổi rất nhiều. Chỉ đáng tiếc, anh chẳng hỏi người ta có phải đi qua Hàn Quốc làm thẩm mỹ hay không.

Cô ta căng thẳng nhìn anh như bị bệnh, trên mặt chứa một sự ngưỡng mộ sâu sắc.

“Anh trai! Anh không tò mò, tại sao chị Dung Hoa lại đến nhà chúng ta hả?” Về mặt Hi Hi thần bí, hỏi thăm dò.

Trò đùa này rất hay! Có người cũng bị bán đi rồi!

Nụ cười Duy Duy nở rộng trên môi, chờ đợi anh đặt câu hỏi. Chỉ khi anh hỏi, cô mới có thể thay Dung Hoa nói tốt vài câu. Thời đại bây giờ, con gái chung thủy, si tình đã hiếm hoi lắm rồi. Mặc dù Thỏ Thỏ đã nói qua lí do vì sao mình không muốn có bạn gái, nhưng cô đã kể sơ với Dung Hoa tình hình sức khỏe của anh... Ngay cả Dung Hoa cũng cảm động, không muốn từ bỏ.

Lần đầu tiên Tiêu Đồ cảm thấy chân tóc mình dựng đứng hết lên. Anh tuyệt đối không muốn biết, chính xác mà nói, anh từ chối có quen nhau.

“Anh trai! Chị Dung Hoa vì anh mà giảm cân, vì anh mà chiếu laser rụng lông, vì anh mà điều trị trẻ hóa...” Hi Hi cố tình

Tuy cô còn ít tuổi, nhưng tốt xấu gì cũng nghe qua một số chuyện quá khứ của mọi người.

“Không, không phải thế đâu...” Triệu Dung Hoa nghe vậy, hoảng hốt thành thật trả lời.

“Không phải như thế! Là Duy Duy nói con gái nên coi trọng bề ngoài một chút, cho nên em mới...” Dù trước kia cô có vóc dáng to cao, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ với trái tim yếu đuối.

Trong quá khứ, cô luôn nhìn mọi thứ bằng ánh mắt tự ti. Thậm chí khi được bầu làm một ‘đàn chị’, nửa đêm ngủ vẫn luôn giật mình thức giấc, vì cứ luôn lo lắng mình làm chuyện xấu sẽ gặp quả báo. Hiện tại mọi việc rất tốt. Từ ngày có Duy Duy giúp đỡ, cô dần dần trở nên nữ tính hơn...

“Không phải bây giờ đã thành công rực rỡ sao?” Duy Duy nhướn cong chân mày, ôm lấy vai bạn thân cổ vũ nhiệt liệt.

Tiêu Đồ nhìn tình hình trước mắt, càng cảm thấy có gì đó bất ổn.

“Heo con! Thì ra em thật là người đồng tính.” Anh gượng cười, cười đến cả người đều nổi cả da gà. Xem ra anh sắp bị lừa ra làm đôi rồi.

“Đồng tính?” Nghe tới hai chữ này, ánh mắt sắc bén của Duy Duy giống như Tiểu Lý Phi Dao [1] bắn xuyên qua người anh.

Anh có một cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy...

“Thưa ông Thỏ Thỏ! Ông có muốn tôi nhắc cho nhớ một chút không? Trước kia ông đã lừa gạt cô gái nhỏ này như thế nào, đã đồng ý với người ta những gì?” Duy Duy dùng giọng nói ngọt ngào nhắc lại.

Ngay tức khắc, Tiêu Đồ muốn chết! Đúng thế, anh muốn chết, giả vờ chết giắc đi!

~*

~[1] Tiểu Lý Phi Dao: Anh Tiểu Lý phóng đao bách phát bách trúng, trong một bộ phim cùng tên của HK (Tiêu n Tuấn thủ diễn? lâu quá ko nhớ)

Chương 22

N năm trước, bởi vì trong mắt người nào đó vĩnh viễn không chứa hình bóng của anh. Thế nên anh bị ghen tuông che mờ lý trí, mới có thể thốt ra một lời hứa hẹn ngu xuẩn như vậy.

“Lúc đó anh nói với Dung Hoa, chỉ cần có thể khiến cho mọi người biết được em là ‘con ngựa cái’ của cô ấy, thì anh cũng sẽ là ‘con ngựa đực’ của Dung Hoa.” Duy Duy mỉm cười, buộc người nào đó phải phục hồi trí nhớ.

Cô đã biết tất cả?

Anh thản nhiên nhìn về phía Triệu Dung Hoa, làm cả người cô ta đông cứng lại như đá.

Quả thật cô bị Duy Duy dụ dỗ khai ra hết mà chột dạ.

“Không cho phép thay đổi khẩu cung.” Duy Duy nhảy dựng lên, đứng chắn chính giữa bọn họ.

“Lúc đó, em bị hai người đùa giỡn rất thảm hại.” Duy Duy nhớ tới cảnh

phải chịu đựng những ánh mắt dị nghị của mọi người, cùng với tuổi thanh xuân bị dập nát, mà thay mình kêu oan.

Nếu không nghĩ đến sức khỏe anh vẫn chưa hồi phục, cô rất muốn tiến lên đá xông phi vào hai ống quyển của anh cho hả cơn tức giận.

Triệu Dung Hoa không có ý xấu, cảm thấy mình có lỗi. Theo bản năng, cô mở miệng nói:

“Xin lỗi...” Nghĩ lại mình từng vì một cậu con trai mà khiến cho một người khác phải chịu đựng oan ức, lòng cảm thấy rất áy náy.

“Xin lỗi cái gì chứ? Nên nói lời xin lỗi chính là anh ấy mới đúng!” Duy Duy chỉ trích, hừ mạnh một tiếng.

Tên vô lại! Dám lợi dụng tình cảm của người khác.

Nghe nói vậy, sắc Tiều Đồ cũng không biến chuyển, ngược lại còn nhẹ giọng quở trách:

“Với bộ óc heo học hành yếu kém như em, nếu không ngăn chặn mấy thứ cám dỗ bên ngoài... Liệu em có đậu vào đại học được không?” Chẳng những phớt lờ lời xin lỗi, mà anh còn nói chuyện như người vô tội.

Những lời này... quả thật như đổ thêm dầu vào lửa.

“Anh...”

Duy Duy bị quở trách, tức giận nuốt nghẹn xuống cổ họng. Rõ ràng anh làm sai hoàn toàn, nhưng ngay cả năng lực giải thích cô cũng bị tước mất. Bởi vì khi đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu không phải bị mọi người cô lập, thì với tính cách mê mẩn nhiệt của cô, chắc chắn sẽ giao du và hẹn hò bạn bè đi hát Karaoke liên miên... Đâu còn sức để cắm đầu vào học hành, lấy ‘cần cù bù thông minh’ thi đậu vào trường đại học danh tiếng.

Mặc dù cô học không giỏi, phản ứng với toán – lý – hóa không linh hoạt, nhưng mấy thứ đó cũng đủ để biến thành lý do ác ý như vậy sao? Rõ ràng nhân phẩm của anh kém cỏi, thiếu trò tiêu khiển nên muốn lấy người khác ra đùa giỡn!

Hi Hi béo tròn không xen miệng vào, chỉ vừa nhấm nháp miếng bánh kem, vừa dùng vẻ mặt hứng chí nhìn cảnh đại chiến của anh trai và chị gái.

Rất thú vị, rất xứng đôi!

Trong khi đó, Triệu Dung Hoa lại lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn bọn họ đấu khẩu. Cô hy vọng một ngày không xa, cũng có thể tự nhiên đối diện với Tiều Đồ như thế.

Bất kì lúc nào xảy ra khẩu chiến, Duy Duy mãi mãi chưa bao giờ chiếm được lợi thế. Vì vậy, cô chỉ đơn giản kéo lấy Triệu Dung Hoa, tuyên bố:

“Nói lời phải giữ lấy lời.” Như thế mới đáng mặt đàn ông!

Tiều Đồ miễn cưỡng cười, hỏi:

“Em muốn anh bày tỏ thái độ gì?” Anh không tệ tới mức không nhận những lời hứa trong quá khứ, nhưng anh muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Có đôi khi, anh ghét cái sự thông minh thái quá của mình. Chỉ cần liếc mắt một cái, anh đã nhìn thấu ý nghĩ trong đầu cô.

“Khi còn ở trung học em chỉ vào đại học, các bạn vẫn xem em như là ‘con ngựa cái’ của Dung Hoa!”

Duy Duy ngửa khí vỗ vỗ lên ngực, thay mặt chị em lấy lại công đạo.

“Hồi trước anh hứa với cô ấy những gì, bây giờ đã đến lúc anh nên thực hiện lời hứa ấy. Hãy thử hẹn hò với Dung Hoa đi.”

Tàn dư của sự việc tồn tại quá lâu, đến nỗi ngay cả thời đại học cô cũng không có những phút giây yên ổn. Nhưng có một may mắn duy nhất được thu hoạch, chính là cô quen được một người bạn tốt như Triệu Dung Hoa.

Duy Duy không phải là người quá chi li, sau khi cô chất vấn vài câu, Dung Hoa đã kể toàn bộ câu chuyện và thể hiện ngay là một cô gái thành thật. Cuối cùng lấy được sự tha thứ từ cô, mà còn chiếm luôn cả tình bạn hữu nghị nữa.

“Con ngựa cái?” Tiêu Đồ cười châm biếm.

Tốt nhất cô nên là người đồng tính hẳn, để anh thấy rõ duyên số mà giết chết trái tim mình!

Mỗi lần anh cười như vậy, Duy Duy cảm thấy mình hoảng hốt. Nhưng hiện giờ cô không cần phải sợ anh nữa.

“Em là ‘vợ yêu’ của Dung Hoa, đương nhiên cũng là ‘con ngựa cái’ của cô ấy rồi.” Cô cố ý cười gian manh với anh.

Có đôi lúc, những cô gái đã quá quen thuộc nhau sẽ gọi các đức ông chồng hoặc các bà vợ bằng cái từ ghê tởm ấy. Chắc hẳn anh biết mà, phải không?

Tiêu Đồ trưng ra vẻ mặt giống như mình không dễ bị mắc lừa.

Duy Duy vô cùng tức giận khi thấy vẻ mặt tự tin của anh. Vì thế, cô quay sang ‘muahzz’ một cái trên đôi môi của Triệu Dung Hoa, rồi quay sang khiêu khích anh:

“Hừ, tin chưa? Em là ‘vợ yêu’ của cô ấy đấy.” Cô không còn là— Chu Duy Duy khóc lóc không ngừng, khi bị người đồng tính cướp đoạt nụ hôn đầu đời nữa!

Mặc khác, cô cũng đã biết thủ phạm nào đã xui khiến Triệu Dung Hoa cướp lấy nụ hôn đầu của mình, làm tổn thương tâm lý cô nặng nề.

Triệu Dung Hoa hơi mất tự nhiên, nhưng đã thành thói quen. Dù sao, cũng không phải lần đầu tiên Duy Duy hôn c. Bởi vì sau khi phát hiện ra cô ‘hữu ích’, nên mỗi lần Duy Duy muốn chặt đứt mấy cái đuôi bám theo mình chỉ cần lấy cô ra, và tất nhiên là cô nhiệt tình giúp đỡ.

Tuy nhiên lần này, Duy Duy chuẩn bị chặt đứt đuôi kẻ nào? Trước kia sao cũng được, nhưng bây giờ cô sợ sẽ làm cho ý trung nhân của mình bỏ chạy mất dép! Nghĩ đến đó, Triệu Dung Hoa vô cùng căng thẳng.

Hi Hi dừng động tác ăn kem của mình lại. Bởi vì cô nhìn thấy cả người anh trai cứng đờ, rồi sau đó từ từ nhìn chằm chằm vào khóe môi đang cong lên nở nụ cười của chị gái.

Ánh mắt của anh trai thật đáng sợ... Nhưng có điều, chị gái gần như chẳng có ý thức nào, còn cố tình nghiêng sát vào bên người anh trai, mở to hai mắt, cười thật hân hoan.

“Nói một câu thôi, có thực hiện lời hứa hay không?” Cô đã nói trắng ra như vậy, nhất định anh phải tỏ rõ thái độ.

“Ý của em là...” Đôi mắt Tiêu Đồ tối sầm, tiếng nói trở nên chậm hơn, nhấn mạnh từng chữ để xác nhận.

“Em hy vọng anh và bạn gái của mình quen nhau?”

“Vâng!” Duy Duy nhanh chóng gật đầu.

Một chữ ‘vâng’ không cần đắn đo, làm tâm tình vui sướng hôm nay của Tiêu Đồ hoàn toàn tiêu tan. Nếu biết có chuyện này, anh sẽ không vội vã về nhà, tránh được cơn bão tố và cũng không bị loại cảm xúc đắng cay dày vò.

Đứng trước mặt anh, Triệu Dung Hoa lộ ra sự dò xét thiếu tự nhiên và lo sợ bất an. Cô đã mất đi cái khí thể hiên ngang của một đàn chị đời sông lấp biển ngày xưa. Nhưng tiếc thay, cô không hợp với khẩu vị của anh.

Mục đích cuối cùng của Duy Duy là gì? Làm cho anh thấy rõ, nếu không phải tuýp người mình thích thì bất cứ cố gắng nào cũng đều vô nghĩa và tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được? Tốt lắm, cô rất biết động não! Tuy nhiên, anh sẽ không ngu si, nói thẳng ra hết ý niệm trong lòng mình.

Con người ngu ngốc một lần thôi đã đủ. Nếu tái phạm điều tương tự như thế nữa, thì chỉ làm trò cười cho mọi người. Dù anh có khờ khạo, thì cũng phải dựa vào bộ não thuộc động vật ăn cơm. Mặc dù hiện giờ, bộ óc nguy hiểm đang có xu hướng sắp bãi công.

“Thử xem thôi.” Duy Duy thanh minh.

Cô không muốn ép duyên, chỉ xin thử một cơ hội cho bạn mình. Dung Hoa là một cô gái rất thành thật, đối với Thỏ Thỏ lại yêu tha thiết. Nếu cô không vun đắp cho Dung Hoa, chắc chắn sẽ bị người nào đó phủ nhận hoàn toàn.

“Thử xem à?” Mắt Tiêu Đồ u ám, anh nói như lặp lại.

“Thử quen nhau?” Trái tim không nên cảm thấy chua chát như thế. Cho tới bây giờ anh đều hiểu, bản thân mình đối với Duy Duy vĩnh viễn chỉ là người nhà, mãi mãi không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Anh đã từng thật sự nói một câu: ‘Anh yêu em’. Nhưng có lẽ trong lòng cô, nó chỉ như là giây phút bông bột say mê, ích kỷ muốn níu giữ một sự ấm áp. Thậm chí cô có thể nghĩ rằng, thứ tình cảm ấm áp ấy, ai cũng có thể cho. Và kẻ cho ấy, không được khinh thường mình.

Cô cứ vô tư ‘suy nghĩ’ thay cho anh và cứ vô tư bảo trì tình bạn tốt của mình. Cho nên một khi đã như thế, cô giúp anh tìm đối tượng để tìm hiểu thì có gì là tò mò? Anh cũng đã hai mươi tám tuổi, cái tuổi nên lập gia đình rồi. Nhưng vì sao lòng ngực anh lại thấy xót xa như thế?

“Vì chúc mừng em tìm được công việc mới, tối nay em mời đi xem phim nhưng chỉ có hai người bọn anh thôi nhé.” Tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên, Duy Duy vì muốn cho họ có cơ hội, nên đã mua sẵn hai vé đi xem phim từ sớm.

Sau khi im lặng khoảng hai giây, anh gật đầu, nói:

“Được.” Anh rất tức giận!

Nghe được câu trả lời của anh, cả ba người con gái trong nhà đều run sợ.

“Vây đi xem phim thôi.” Anh đứng dậy, mặc áo khoác vào, và cũng chẳng quay đầu nói với Triệu Dung Hoa chữ nào.

Anh tức giận. Anh giận chính bản thân mình bị sếp làm đôi, giận chính mình thật sự không có một trọng lượng nào.

“Này...”

Trò hay mới diễn được một nửa, thì đã cắt đứt. Hi Hi bối rối nhìn kẻ đi trước, người đi sau ra khỏi cửa mà không biết nói gì. Cô còn tưởng rằng anh trai sẽ trả đũa chị gái bằng một chính sách tàn bạo. Ai ngờ đâu, anh trai lại bình tĩnh hết sức

“Này...” Duy Duy giật mình, chuyện này không giống tính cách xảo quyệt thường ngày của Thỏ Thỏ.

Anh uống sai thuốc sao? Hơn nữa hôm nay thật lạ, anh không hỏi qua công việc mới của cô là gì.

Cô thấy không quen với việc này lắm!

Nếu ngày mai thấy cô ở chỗ làm, Thỏ Thỏ có bị dọa đến nhảy dựng lên không nhỉ? Không được! Anh là người bụng dạ hẹp hòi, nếu cô cứ im ỉm thì chắc chắn ngày mai sẽ bị anh băm dằm ra từng mảnh!

Cô ngoan ngoãn chờ anh đi chơi về, đem công việc mới báo cáo lên. Thuận tiện hỏi thăm anh tình hình hẹn hò của buổi tối hôm nay.

Tính toán như vậy, nên Duy Duy bắt ghế ngồi chờ cửa. Lúc đó Duy Duy không thể ngờ tới, mình đã chọc giận con sư tử đang giở vào ngủ say, chỉ dẫn đến một trận cuồng phong bão tố.

Cơn ác mộng của tám năm trước, một lần nữa lại sắp sửa trình bày.

18. Cuốn 2 - Chương 23-24

Chương 23

“Hey, anh Tiêu... Tiêu Đồ...” Rõ ràng vóc người không phải nhỏ bé, nhưng tiếng kêu của cô gái sau lưng nghe như là sợ hãi.

“Hử?” Vốn dĩ ánh mắt anh đang lo âu, nhưng lúc xoay người lại, cảm xúc đã thay đổi, đôi con ngươi đen láy đã chuyển thành dịu dàng.

Triệu Dung Hoa cảm thấy trên đời này sẽ không có người đàn ông nào phong độ, lịch lãm hơn anh. Thời xa xưa ấy, vì vẻ bề ngoài thô kệch của mình, khiến tất cả mọi người đều xa lánh. Chỉ có anh quan tâm, không chê bai mà còn mời cô đi ăn kem... Điều đó đã làm trái tim con gái của cô đập rộn ràng trong lồng ngực. Ngay cả bây giờ, rõ ràng anh mất vui nhưng vẫn tình nguyện nở nụ cười cùng cô.

“Bộ phim vừa rồi...” Đôi má đẫm khí thế oai hùng của Triệu Dung Hoa đỏ bừng lên, cô cố lấy c tìm đề tài bắt chuyện.

“Xin lỗi em, mặc dù ngồi đến hai tiếng đồng hồ trong rạp nhưng anh hoàn toàn không xem được gì.” Anh ngắt lời cô.

Anh thật sự không biết bộ phim tình cảm chán phèo đó chiếu cái gì. Chỉ biết toàn bộ thứ ánh sáng mờ ảo, cộng thêm âm nhạc lãng mạn làm cả người anh phiền não không dứt.

“Ha ha, thật ra...”

Triệu Dung Hoa căng thẳng cọ cọ mũi mình, rồi thành thật nói:

“Xin lỗi anh, đều do em không tốt. Duy Duy nói linh tinh vô nghĩa thôi, anh đừng coi lời cô ấy là sự thật. Em không có ý muốn ép buộc anh...” Dù rất thích anh, nhưng cô vẫn muốn tự mình tìm hiểu lấy. Biết anh không để mắt đến, cho nên đôi khi yên lặng thích cũng là điều hạnh phúc.

“Ép buộc?” Anh cười thản nhiên.

Trên đời này, chỉ sợ không ai có khả năng ép buộc được anh. Tuy nhiên, anh không thể phản bác. Bởi vì, bây giờ anh đang đứng ở đây.

Không hiểu sao, nhìn thấy nụ cười nhẹ không nói nên lời của anh, làm Triệu Dung Hoa lo sợ trong lòng. Vì sự áy náy không giảm bớt, Triệu Dung Hoa cúi người xuống, nói:

“Xin lỗi anh, đều do lỗi của em.” Khi biết anh về nước, Duy Duy đã tạo cơ hội cho bọn họ gặp mặt. Có ai biết, Duy Duy đau lòng vì cô nên nhiệt tình giúp đỡ, ghép hai người thành một đôi.

Tiếng ‘xin lỗi anh’ lặp lại lần thứ hai, đã làm anh bật cười. Bây giờ, anh mới biết tại sao Duy Duy và Triệu Dung Hoa kết bạn cùng nhau. Đầu óc anh vốn dĩ linh hoạt, bước chân anh thông thả dừng lại, đưa ra đề nghị với thái độ hết sức hiền lành.

“Có muốn tìm chỗ nào uống một ly không?” Vóc dáng to cao như vậy, chắc hẳn là cô biết uống rượu.

Triệu Dung Hoa ngơ ngác.

“Đi thôi, đi uống vài ba ly. Anh và em cùng nhau ôn lại chuyện xưa của Duy Duy.” Anh dương cao khoe môi, khẽ nở nụ cười nhẹ.

Không phải anh muốn cố tình lợi dụng ai, mà đêm nay trong lòng anh đổ cơn hoảng hốt. Bỗng nhiên anh rất muốn uống vài ly, hoặc vừa uống rượu vừa nghe kể về người con gái mà suốt tám năm qua, hình bóng vẫn in đậm trong tim anh.

Cùng nhau uống rượu? Giấc mơ đã trở thành sự thật, Triệu Dung Hoa thoáng chốc cảm thấy trái tim mình như nở hoa.

oOo

Duy Duy ngồi đợi đến mười hai giờ khuya, Hi Hi chán ngấy việc ngóng người này nên quay về phòng ngủ, chỉ một mình cô còn kiên nhẫn chờ. Thật kì lạ, lúc hai người họ rời đi, cô thấy mình chẳng những mất hứng vì Thỏ Thỏ lộ ra vẻ mặt vui thích, mà ngược lại còn thấy phiền não. Không lẽ hai người họ nói chuyện rất hợp sao?

Người bạn thân của cô— Triệu Dung Hoa là một cô gái thiện lương, tinh khiết hiếm hoi còn sót lại trong cái thành phố xô bồ nhỏ bé này. Nếu Dung Hoa yêu thương một người sẽ dùng hết hy vọng để đạt đến, mà nói thẳng ra— Thỏ Thỏ là một lũ quán cô đơn, thường xuyên thích bày ra những trò nghịch ngợm, làm người ta dở khóc dở cười.

Trên thực tế, hai người họ rất xứng đôi. Cô tin rằng, nếu có cơ hội tìm hiểu nhau hơn, thì từ nay Dung Hoa sẽ làm Thỏ Thỏ không còn cô đơn buồn bã nữa. Nghĩ đến bọn họ sẽ có tương lai tốt đẹp, mắt Duy Duy sáng lấp lánh, hạnh phúc thay cho hai người.

Tuy nhiên, tại chiếc gương lớn đặt ngay lối đi vào nhà, chiếu ra khoe môi vừa mới nhếch lên nụ cười của cô, còn có tiếng nói thì thầm tra hỏi:

“Duy Duy! Chẳng lẽ cô không biết, tối nay anh ấy không vui sao?...”

“Duy Duy! Chẳng lẽ cô không cảm thấy, có thể còn một khả năng khác?...”

Cắt ngay! Duy Duy tiếp tục mặt mày hớn hở, ngăn mình đừng suy nghĩ vớ vẩn.

Quá khứ đều đã trôi qua!

“Đình đông.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Duy Duy đang chờ sẵn, chỉ cần đứng lên thì cửa sẽ được mở.

Có điều hơi lạ, không phải Thỏ Thỏ mang theo chìa khóa sao? Vừa mở cửa ra, Duy Duy đã ngửi thấy một thứ mùi cực mạnh.

“Anh về rồi.” Tiêu Đồ quơ quơ chùm chìa khóa trong tay, bước vào phòng, chuẩn bị ném nó đi.

“Không phải anh...” Mùi hương này hơi kì lạ.

“Ừ, anh mới đi hẹn hò về.” Anh nhấn mạnh một điều không cần thiết.

Anh về trễ không đáng lo ngại, chỉ là chùm chìa khóa anh cầm trong tay, tra hoài vào lỗ.

“Anh uống rượu sao?” Duy Duy ngạc nhiên hít hít một hơi.

Mùi thật nồng nặc!

“Nhờ ơn mai mối của em, tối nay uống thật rất vui vẻ.” Đôi môi của anh nhếch lên, cười như không cười.

Rõ ràng anh đang say.

“Hai người xem phim xong, còn đi uống rượu à?” Duy Duy hơi bất ngờ.

“Ừ, tửu lượng của Dung Hoa không tệ.” Đôi mắt anh sáng lên, tựa như tâm trạng rất sáng khoái.

Tiến triển nhanh như vậy sao? Đã gọi bằng tên thân mật rồi? Duy Duy rất vui mừng.

Có cái gì đó, tùy tiện mở ra. Lúc này là áo khoác ngoài của anh.

“Nè, Tiêu Đồ! Anh say quá hóa điên hả!” Duy Duy lú lừ. Bởi vì, tiếng kim loại vừa chạm xuống sàn phòng khách là sợi dây nịt anh vừa cởi ra.

“Anh muốn đi tắm.” Anh cũng không ngoái đầu lại, đi lảo đảo sắp té ngã ra nếu không vịn kịp vào vách tường.

Mặc dù ở cùng một mái nhà, cuộc sống gắn kết chặt chẽ, nhưng những quy tắc, những sự riêng tư cá nhân, Tiêu Đồ đều làm rất tốt.

Anh ít làm việc nhà, nhưng anh không bày bữa rác thải, càng không tùy tiện vứt đồ lung tung. Anh không kiểm soát cuộc sống bữa bãi của chị em bọn họ ra sao, nhưng những thứ vật dụng riêng tư của anh chưa bao giờ quăng lung tung. Nhưng bây giờ...

“Oh... my... god...” Duy Duy bùm miệng lại, bởi vì lúc này anh cởi luôn cả quần dài ra.

Thật sự say khướt, không biết trời trăng gì nữa!

Liệu bước kế tiếp, anh có khóa thân hay không? May mắn thay, anh chỉ kéo bốn góc của chiếc áo T-shirt màu trắng cùng chiếc quần lót, rồi lắc lư tắm.

Lần đầu tiên Duy Duy chú ý tới, ngoài việc Tiêu Đồ có một đôi chân dài trắng nõn nhưng rắn chắc, khác với chàng trai có thân hình gầy yếu ẻo oạch như miếng thịt gà như trong kí ức ra, thì bây giờ trông anh như người luyện tập thể thao thường xuyên. Tuy nhiên, làm sao được? Sức khỏe của anh chắc chắn không cho phép.

Căn hộ không lớn, ba người bọn họ đều dùng chung một gian phòng tắm. Từ sau khi Thỏ Thỏ dọn vào, để tránh bối rối, cô chưa một lần ngâm đồ lót trong bồn rửa mặt qua đêm. Trong phòng tắm, truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Duy Duy vẫn đứng ngồi lo lắng không yên. Sau đó phát hiện có cái gì đó bất thường.

Chương 24

Một góc phòng khách dần dần bị nước thấm ướt. Ngay lập tức, Duy Duy phát hiện, dòng nước này chảy ra từ nhà tắm.

Trong phòng tắm vẫn nghe có tiếng nước chảy ầm ầm liên tục, và phòng khách cũng từ từ bị dòng nước tràn ra, làm ngập nghiêm trọng hơn.

“Tiêu Đồ! Anh trai!”

Duy Duy khẩn cấp chụp lấy cửa phòng tắm, gọi lớn. Tuy nhiên bên trong không có tiếng đáp lại.

Anh còn tắm sao? Không thể nào, anh đã vào đó lâu rồi! Nếu cứ để nước tràn ra thế này, thì lát nữa cả phòng khách sẽ bị ngập trong hồ nước nóng!

“Tiêu Đồ, anh mau tắt vòi nước đi!” Tiếng của Duy Duy hối thúc càng nhanh hơn.

Bên trong vẫn không có tiếng đáp lời.

Không được! Còn tiếp tục thế này, chốc nữa trong nhà và dưới lầu đều chìm trong biển n

ước nóng! Bây giờ với thu nhập ít ỏi từ một bác sĩ quèn, phải trang trải tiền phí mua sắm nội thất cho hai căn hộ, thì anh chỉ có bán thân mới đủ tiền bồi thường!

Mặc dù lấy gia cảnh của Tiêu Đồ mà nói, chuyện này chỉ bé như hạt cát. Chú Tiêu sẽ vì con trai mà mua một căn hộ lớn hơn cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng Tiêu Đồ từng nói qua, anh muốn tự dựa vào sức mình để vươn lên, không cần nhờ vào tài lực của cha mình!

Duy Duy hoảng hốt, trực tiếp đẩy thẳng cửa nhà tắm ra. Vừa rồi, cô không nghe thấy có tiếng khóa cửa. Có thể đoán, Tiêu Đồ đã say đến mức mất luôn ý thức.

Quả nhiên khi Duy Duy đẩy cửa vào, vẫn thấy Tiêu Đồ mặc chiếc áo T-shirt và quần lót, ngâm mình trong bồn tắm lớn. Treo trên mặt bồn là chiếc vòi sen đang sôi nước ầm ầm trên người, nhưng anh không có chút phản ứng nào.

May mắn, không có cảnh tượng đồ mắt nào xảy ra. Nhưng rốt cuộc là anh uống đến bao nhiêu? Rượu bia thật quá lợi hại!

Duy Duy vội vàng bước tới tắt vòi hoa sen, kịp thời ngăn cơn lụt lội sắp phát tán.

“Tiêu Đồ, mau đứng lên đi!” Cô dùng sức loạng choạng kéo cánh tay anh.

Anh còn ăn mặc như vậy nằm đó, chờ lát nữa nước lạnh đi, nhất định sẽ bị cảm!

Bị cô lay tỉnh, anh có một chút phản ứng, mí mắt từ từ nhấp nháy, mở đôi mắt lơ lơ nhìn cô một cái.

“Đừng tắm nữa, mau trở về phòng ngủ đi. Ngày mai tắm cũng được...” Cô vội vàng nói.

Tuy nhiên cô chưa nói dứt câu, anh đã nhắm kín mắt lại, không nhúc nhích. Lúc này, cô có gọi ra sao, anh cũng im bất.

“Sức khỏe anh như vậy, còn uống rượu nữa hả? Bác sĩ nói có thể uống sao?” Nhìn anh hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh, Duy Duy vừa tức vừa buồn cười.

Tửu lượng của Dung Hoa trời sinh vô cùng cao, chấp mấy người đàn ông cũng không địch lại. Vì vậy, rốt cuộc tối nay là ai đề nghị đi uống rượu? Là ai tự chuốc xấu hổ?

Duy Duy sẽ nhớ kỹ việc này. Nếu Dung Hoa và Tiêu Đồ có cơ hội quen nhau, cô nhất định phải cảnh cáo Dung Hoa, sinh mạng rất quý giá, không thể bất cẩn, lãng phí sức khỏe của Tiêu Đồ.

Vấn đề hiện tại là nếu ngày mai anh bị cảm, cô không chăm sóc aDuy Duy cố hết sức lôi kéo anh.

“Đứng lên, chúng ta trở về phòng nào!” Tuy nhiên đã mấy phút trôi qua, cô chỉ có thể đẩy kẻ mất tri mất giác này dựa vào thành bồn tắm, chưa thể kéo ra được.

Hóa ra, cho dù bề ngoài nhìn anh gầy yếu, nhưng cơ thể một người đàn ông vẫn thật nặng nề.

Đối mặt với gã đàn ông say mèn đến mê man, Duy Duy bó tay, hết cách. đành ngồi một bên thở hổn hển, quỳ gối trước bồn tắm, kéo mí mắt anh căng lên, tay vỗ lên mặt anh.

“Thỏ Thỏ, anh tỉnh lại cho em, tỉnh lại!”

Khi nhìn kỹ anh ở cự ly gần, cô mới thấy hết vẻ điển trai của anh. Anh không đeo mắt kính để lộ ra toàn bộ vùng da mặt trắng nõn, sạch sẽ mịn màng hơn so với da con gái. Thậm chí không tìm thấy dấu vết của lỗ chân lông. Anh có cặp lông mày rậm đen, và hàng lông mi cong vút quyến rũ làm người ta ghen tị đến tức chết!

“Hừ! Anh là thứ dựa vào khuôn mặt trắng trẻo, ngây thơ để kiếm cơm! Nếu anh là con gái, đã lớn rồi mà còn bày ra mấy trò xấu xa chiếm đoạt bạn trai của em, em nhất định thừa cơ hội tạt axít vào người anh!” Đẩy cách nào cũng không làm anh nhúc nhích, Duy Duy nghiêng răng máng vài câu cho hả giận.

Phiền phức quá! Tóm lại là anh hay Dung Hoa chủ động rủ rê nhau đi uống rượu? Mặc kệ là ai, đều không thể tha thứ!

Rèm mi dài của anh khẽ lay động. Hành vi rất nhỏ như vậy lại lọt vào tầm mắt của Duy Duy, khiến cô ngay lập tức cảnh giác, lòng nổi lên tia nghi ngờ. Vừa rồi anh về đến nhà, còn có thể tự mình vào nhà tắm!

“Nè, có phải anh cố ý đùa giỡn em hay không?” Duy Duy hét toáng lên.

Đừng trách cô tiểu nhân, tên này bình thường rất nham hiểm, đáng để đề phòng. Nhưng đầu của anh vẫn gối trên thành bồn tắm, ngoại trừ khóe môi thỉnh thoảng vô thức run rẩy lên vài cái, anh vẫn ngủ say sưa. Thấy vậy, cô khó xác định gọi anh:

“Thỏ Thỏ?”

Đáp lại lời cô, chỉ có tiếng ngáy ngủ. Rốt cuộc có phải là anh đang giả vờ ngủ hay không? Duy Duy nheo mắt, lén lút đưa tay đến chỗ thất lưng anh, nói:

“Em sẽ cù léc anh, nếu anh dám giả vờ. Em đếm tới ba là em cù léc anh đó.” Chỉ cần anh nhận lỗi, cô sẽ rộng lượng bỏ qua chuyện cũ.

Anh vẫn không nhúc nhích.

“Một, hai...” Duy Duy căng mắt quan sát vẻ mặt im lìm của anh, thậm chí cả hàng lông mày cũng chưa hề đả động.

Người này, rất sợ nhột.

* * *

Khi anh mười sáu tuổi, cô mười ba tuổi. Có một lần, hai người ngồi xem bộ phim cũ, nhìn thấy nữ nhân vật chính vòng tay ôm eo nam nhân vật chính, ngồi ở sau xe đạp, vẻ mặt hiện ra niềm hạnh phúc vô bờ bến.

“Nụ cười của anh ngọt ngào như mật, thơm như hoa nở của mùa xuân...”

Lúc ấy, Duy Duy thả hồn mình chìm đắm trong hạnh phúc của hai người trong phim. Có ngờ đâu, bên cạnh đột nhiên cất lên một câu nói lạnh lùng:

“Nhột muốn chết, ngọt ngào con khỉ gì!”

Đúng là tên vô duyên, giết chết phong cảnh!

“Thỏ Thỏ, anh sợ nhột hả?” Duy Duy hưng phấn như vừa phát hiện ra một lục địa mới.

“Đàn ông sợ vợ mới sợ nhột.” Anh không thừa nhận, còn long trọng tuyên bố.

“Anh không sợ.”

“Vây để em thử xem!” Duy Duy không tin, sáp lại gần, học theo nhân vật nữ trong phim ôm chầm lấy eo anh.

“Bùm!” Kết quả là Duy Duy bị đẩy ngã trên sofa, có người trong một giây nhảy ra xa năm mét.

* * *

“Ba!” Đêm xong, bắt đầu hành động!

Duy Duy tiến lên, vươn tay ra, dùng sức cù léc.

Nhột này, nhột này, tôi cù léc cho anh chết!

Quả nhiên, cả người anh ngoẹo ngoắt khó chịu.

Nhột này, nhột này, tôi tiếp tục cù léc, xem anh còn giả bộ được nữa không!

Cả người anh cuộn tròn lại, rồi ‘ầm’ một tiếng, đầu anh chìm ngấm trong bồn nước. Đúng lúc Duy Duy đang ôm eo của anh, cố gắng chống đỡ mới không làm cả người anh ngập trong nước.

Anh lặng lẽ mở mắt, Duy Duy để ý thấy, ánh mắt anh rất lơ đãng, rồi sau năm giây đã nhắm kín lại. Xem ra, thật sự quá say rồi! Cù léc nhột như vậy mà anh không xin tha. Hóa ra, anh say thật...

“Thỏ Thỏ à! Em khiêng anh không nổi, xin nghe lời em, để em mang anh về phòng.” Duy Duy dí sát miệng mình vào lỗ tai anh, tiếp tục càn nhả không dứt.

Phiền phức chết đi mất!

Anh xoay tròn người, Duy Duy sợ anh chết đuối trong bồn tắm nên vội vàng ra sức đẩy anh lên.

“Nè, đừng có trì người xuống như thế, coi chừng cả anh và em đều bị cảm lạnh hết bây giờ.” Cứ níu bên đông, chặn bên tây khoảng mười phút, cả bồn nước nóng cũng từ từ lạnh dần.

Duy Duy cảm giác được cả người mình đã bắt đầu thấy lạnh. Bây giờ là mùa đông, cộng thêm món quà anh tặng khi ôm anh mà cả người cô đều ướt sũng.

Cô sờ lên cánh tay anh, toàn thân anh lúc này cũng bắt đầu lạnh ngắt. Sức khỏe của Tiêu Đồ vốn yếu ớt, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngày mai nhất định sẽ bệnh nặng không thể rời giường được!

“Em mang anh về phòng đây, anh phải phối hợp một chút nhé.” Duy Duy sợ anh lại ngủ, vội vàng hét vào lỗ tai anh.

Lúc này tinh thần anh miễn cưỡng hoạt động một chút, nhưng ý chí đã rã rời. Anh muốn nghe theo lời cô, tự mình đi ra khỏi bồn tắm. Thế mà vừa mới bước một bước, toàn bộ cơ thể anh nghiêng hẳn ra ngoài.

Duy Duy vội vàng đỡ lấy khối cơ thể nặng nề của anh, thuận thế anh ngã nhào trên vai cô. Trong chớp mắt, quần áo trên người cô đều ướt như chuột lột, toàn bộ đường cong quyến rũ lộ ra ngoài... Ngay cả bộ nội y màu đỏ cũng như ẩn như hiện khiêu khích...

Tuy nhiên, Duy Duy không đủ thời gian để chú ý điều đó. Cô đỡ lấy cánh tay của Tiêu Đồ, dùng hết sức, thở hổn hển từng bước dìu anh về phòng.

Mặc dù bước chân anh hơi lạng chạng, nhưng oi như phối hợp tốt. Chỉ có điều, vừa mới mở cửa phòng thì...

“Á...” Chân anh mềm nhũn, mất đà... Mà Duy Duy vốn dĩ đỡ không nổi cơ thể nặng nề của anh. Thuận thế, hai người ngã nhào lên trên giường.

Quần áo ẩm ướt của cô dán lên quần áo ẩm ướt của anh. Cả người anh đều đè lên cô, khiến hai cơ thể dính sát vào nhau không có khe hở. Duy Duy bị ép tới mức không thể nhúc nhích, ngay cả thở cũng khó khăn, khiến cô chịu không nổi, la lên:

“Hi Hi à! Hi Hi ới!” Cô gọi to tên em gái, hy vọng có người đến hỗ trợ.

Tuy nhiên, cô em gái ngủ say như chết, cho dù có sét đánh ngay tai cũng không thức nổi. Duy Duy gọi đến khàn cổ họng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Duy Duy có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Dựa vào rừng, rừng có lúc sỏi mòn. Dựa vào sông, sông có khi khô cạn. Quả nhiên làm người chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Vì thế cô vừa đẩy khối đá nặng nề trên người, vừa xoay bên đông, lật bên tây, cố thoát khỏi gọng kìm ấy.

Hai người dính sát vào nhau, quần áo ướt sũng bắt đầu lạnh như đông đá. Toàn thân Duy Duy bị lạnh sắp chết, nhưng lại cảm thấy thứ gì hơi bất thường. Dường như có một chỗ của người nào đó đang cứng... cứng.

Chỗ ấy hình như là... Cả người Duy Duy cứng đờ.

Cô ngừng động tác, không dám chống đẩy lộn xộn nữa. Nhưng tất cả đã muộn, trên mặt cô phảng phất một luồng hơi nóng, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Hơi thở Duy Duy nghẹn lại trong cuống họng, thậm chí không dám thở mạnh. Bởi vì... Tiêu Đồ đã tỉnh táo. Anh dùng thứ ánh mắt kì lạ nhìn cô, loại ánh mắt sâu xa khó lường, sâu thẳm như tìm không thấy đáy.

“Ha ha, anh tỉnh rồi hả?” Cô cười gượng, cố gắng bảo trì bình tĩnh.

Có lẽ vừa rồi cô gọi Hi Hi quá to, đã đánh thức được anh.

“Anh tỉnh rồi, làm phiền anh ngồi lên đi, em cũng nên trở về phòng ngủ.” Duy Duy căng thẳng nuốt nước miếng xuống cổ họng, không quên dặn dò.

“Còn nữa, anh nên thay quần áo rồi ngủ không sẽ sinh bệnh...”

Nói xong, Duy Duy rướn người muốn ngồi dậy, nhưng cô thất bại, bởi vì anh vẫn bất động như cũ.

Cô cứ ngỡ rằng anh rất yếu ớt. Ít nhất từ trước tới nay, cô có thể xô ngã anh chỉ bằng một cú đẩy. Tuy nhiên, chẳng biết từ khi nào, sức mạnh của hai người đã đảo ngược. Cho dù anh không khỏe mạnh như trong tưởng tượng của cô, nhưng với cơ thể đàn ông như anh cũng đủ để chế ngự cô rồi.

Điều này khiến Duy Duy bối rối khó hiểu. Bởi vì lúc này, ánh mắt của gã đàn ông trên người cô thật mơ màng, giữa tròng mắt phát ra những tia sáng mơ hồ.

Thứ ánh mắt say đắm này, Duy Duy từng thấy nhiều lần trong đám bạn trai đông đảo của mình, làm sao còn xa lạ được? Nhưng đối tượng là Tiêu Đồ, thật sự làm cô khốn khổ, cả người muốn chạy trốn...

“Thỏ Thỏ, anh nhận ra em là ai không? Em là Duy Duy đây!” Duy Duy nở nụ cười chống chế. Bởi vì cô đã lớn, cái vật cương cứng dính sát vào người mình kia, cô không thể nhận lầm.

Cả hai đều cứng đờ. Ánh mắt anh nhìn vẫn thật mê hồn, hơi thở cô đều chứa toàn bộ hơi rượu của anh, khiến trái tim Duy Duy đập thình thịch trong lồng ngực.

Lấy kinh nghiệm của một người con gái, cô nói với mình rằng: Loại tình cảnh bây giờ, nếu anh không nhúc nhích, cô tuyệt đối đừng nên lộn xộn!

“Em là Duy Duy – em gái của anh đây!” Duy Duy vẫn cố gắng dùng lời nói nhẹ nhàng thức tỉnh anh.

Thỏ Thỏ làm phẫu thuật ghép tim, cô không thể sử dụng bạo lực với anh được. Nhưng mà làm ơn đi, đừng khiến cô sợ!

“Ồ!” Vài phút sau anh cũng cất tiếng nói.

“Em là Duy Duy!” Giọng nói có vẻ đã tỉnh táo.

Sau đó anh nheo mắt lại, trong lúc Duy Duy thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ rằng anh sẽ thả mình ra. Ai ngờ đâu... Anh đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, lại mở mắt ra. Lần này, ánh mắt chứa đầy phiền muộn, anh nhanh chóng cúi người xuống, đè giữa đầu cô ra, ấn môi mình lên đó...

Hai cánh môi mảnh manh, mang theo hương vị rượu thơm lừng, xâm nhập vào miệng cô. Đôi môi của anh thật mềm mại, vẫn giống y đúc trong ký ức xa xưa ấy.

Cả người Duy Duy ngậy đại, óc cô mềm nhũn. Bởi vì loại ký ức này, cô tuyệt đối không muốn nhớ đến!

Duy Duy còn chưa kịp dùng sức phản kháng, thì hơi thở độc hữu của anh đã mạnh mẽ xâm nhập vào trước mũi cô.

Duy Duy ngồi bật dậy, nhưng anh đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể mình lên người cô, càng lúc càng ép sát hơn. Giống như có một loại tình cảm đè nén quá lâu đang bùng nổ.

Duy Duy sợ hãi, quay đầu giãy dụa. Nhưng sự giãy dụa đó càng khiến anh dùng sức giữ lấy đôi môi của cô. Thậm chí mỗi một chỗ ngọt ngào trong miệng cô, đều bị anh chiếm đóng không một giây ngừng nghỉ.

Cả người Duy Duy bắt đầu tức giận. Mà tâm trạng của anh như bị thiêu đốt, toàn thân như bị ai đánh thức nỗi phiền muộn... Anh giống đang trả thù, dùng chiếc lưỡi linh hoạt quăn quít không rời trong vòm miệng của cô.

Trong nháy mắt, cả hai người cháy bừng lên như một tòa núi lửa đang phun trào.

Nụ hôn này tựa như một chiếc hộp Pandora, nó mở ra những kỉ niệm đã được cả hai cố tình quên lãng.

19. Cuốn 2 - Chương 25

Chương 25

Mùa hè năm Duy Duy mười bảy tuổi, cô thi đậu vào trường đại học lớn và quen anh bạn trai tuyệt vời. Cô cứ ngỡ rằng, cuộc sống quá tươi đẹp, cho đến khi... có một nụ hôn làm vỡ tan sự yên ổn của đời cô.

“Thủ tướng Anh, tổng thống Pháp, nữ hoàng Anh... đều đã từng ngụ tại khách sạn của chúng tôi. Trên thế giới, chỉ có Buckingham Palace mới đón tiếp nhiều nguyên thủ quốc gia và người đứng đầu chính phủ nhiều hơn so với nơi này. Khách sạn được chia ra làm hai phần: Từ tầng một đến tầng hai mươi bảy là phòng khách bình thường. Từ tầng hai mươi tám trở lên được gọi là ‘Waldongy Touren’, tiếng Trung có nghĩa là tòa nhà hình tháp, là những phòng khách sang trọng phục vụ cho những vị khách quý. Cô Chu! Ông Tiêu đã đặt sẵn phòng cho cô ở tầng mười hai!”

Vừa đặt chân xuống Mỹ, cô lú lút khi được nhân viên khách sạn đón tại sân bay bằng một chiếc xe hơi sang trọng. Sau đó, Tiêu Đồ lại đặt sẵn phòng trong một khách sạn lớn, có người quản lý tiếp đón và giới thiệu qua lịch sử của khách sạn.

Vóc dáng lực lưỡng của A Thiết như mất hồn, khi bước chân anh đạp trên những ánh sáng vàng rực rỡ trong khách sạn.

“Duy Duy, người nhà của em rất giàu hả?” A Thiết mở miệng hỏi.

Có đôi khi A Thiết thấy bạn gái yếu đuối, rất cần sự chở che của mình. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới, cô là con gái của một gia đình giàu sang như thế.

Không chỉ riêng A Thiết ngỡ ngàng vì cung cách phục vụ sang trọng này, mà cả Duy Duy cũng bồn thần cả người khi bước vào khu thang máy cá nhân.

“Không phải, em...” Cô muốn giải thích nhưng bất thành.

Tình cảm giữa cô và Tiêu Đồ rất gắn bó. Từ nhỏ tới lớn, Tiêu Đồ luôn dành cho cô những thứ tốt nhất, làm cuộc sống của cô sung sướng hơn so với những thiên kim con nhà giàu khác. Vì vậy, khi anh mời sang Mỹ du lịch, cô đồng ý ngay. Nhưng Duy Duy không nghĩ tới, một người có cách sống mộc mạc như anh lại tiếp đãi cô hào phóng đến thế.

Thang máy làm bằng kính [1] đưa cô và A Thiết lên trên, đứng dịp nhìn thấy phía sau hoa viên khách sạn đang cử hành một đám cưới sang trọng. Đó là kiểu điển hình hôn lễ của tầng lớp thượng lưu. Thật lộng lẫy và xa hoa. Cô dâu đứng chính giữa trong một chiếc áo cưới trắng nuột vô cùng xa xỉ. Ngay cả quần áo của khách khứa tham dự cũng đa dạng màu sắc và đắt tiền.

A Thiết nhìn đến ngẩn ngơ, rồi âm thầm chỉnh trang lại chiếc áo sơ mi màu trắng mộc mạc trên người mình. Trong khi đó, Duy Duy dùng đôi mắt tò mò liếc nhìn xung quanh. Thậm chí, cô còn dán mắt mình sát vào cửa kính thang máy để quan sát.

Đây là tính cách của một cô gái mười bảy tuổi mới lớn, luôn muốn xem sự sôi động của thế giới bên ngoài.

Khách sạn này nổi tiếng và trở thành thiên đường tình yêu, từ khi tổ chức thành công hôn lễ của công chúa Grace. Có rất nhiều nhà quý tộc lẫn các gia đình siêu giàu có, chọn nơi này để làm lễ thành hôn.

Duy Duy vừa ngắm cảnh đẹp, vừa thầm than thở cho sự hào phóng của Thỏ Thỏ dành cho mình!

A Thiết liên tục ngơ ngẩn và nhìn chằm chằm vào vẻ mặt ngưỡng mộ của cô. Vốn dĩ mười ngón tay hai người đang đan vào nhau, thì anh bắt đầu lặng lẽ lùi về phía sau rồi nắm chặt tay lại.

Lòng tự ti của anh dâng lên mãnh liệt. Nhưng cô gái mười bảy tuổi – Duy Duy lại không hề nhận ra điều đó. Bởi vì, cô còn đơn giản và quá ngây thơ.

Lúc này, cô rất vui vẻ. Vừa đến Mỹ đã nhìn thấy hoạt động kinh doanh của khách sạn, còn được ở đây. Thật sự làm người ta cảm thấy được mở mang tầm mắt.

“Cô Chu, đến phòng của cô rồi.” Đã đến tầng ba mươi hai, nhưng người quản lý vẫn ở phía trước dẫn đường.

Duy Duy vui sướng trong lòng vì một nước Mỹ xa lạ và sắp gặp được gặp người thân. Nhưng cô sơ ý không phát hiện, A Thiết đi chậm dần phía sau lưng cô, mỗi bước chân như muốn dẫm nát đường hành lang.

“Ông Tiêu đã ở bên trong rồi.” Người quản lý lịch sự cúi đầu nói với cô, không liếc mắt nhìn A Thiết dù chỉ một lần.

Sắc mặt A Thiết lúng túng vô cùng.

Duy Duy buồn cười vì lối xưng hô ‘ông – cô’ trang trọng dành cho người lớn này, nhưng cô phớt lờ đi. Hơn nữa, vì không muốn mất mặt, cô còn lấy ra tờ năm mươi đôla làm tiền boa.

A Thiết sợ bạn gái tiêu tiền phung phí, vội vàng cầm lấy hành lý của mình. Ngược lại, Duy Duy bị cảm giác mới mẻ che mờ ý nghĩ, không chú ý đến – có một người cao lớn sách hành lý trong sự im lặng dị thường.

Duy Duy nhảy nhót đẩy cửa căn phòng sang trọng mình sẽ ở tối nay ra. Cửa vừa mở, đã thấy được sự tráng lệ khác xa với ngoài hành lang. Tất cả mọi thứ bên trong đều trang trí bằng màu be tao nhã, khiến người ta có một cảm giác yên bình và thoải mái.

Ngoài những thứ ấy ra, nó còn làm người ta cảm nhận đầy đủ những xa hoa, quyền quý mà những người giàu sang từng mang bước chân mình đạp trên tấm thảm trắng nõn dưới nền nhà.

Duy Duy cứ tưởng tượng mình từng ở những người nổi tiếng thì mặt mày hớn hở như hoa nở.

Vừa bước vào phòng, cô đã thấy ngay một thân hình gầy yếu dựa vào cửa sổ. Sắc mặt anh trắng nhợt nhạt như những bông tuyết mùa đông. Cái trắng xanh như những con ma cà rồng trong phim kinh dị, như ở Mỹ không có ánh nắng chiếu rọi.

Đặc biệt, căn phòng u ám chỉ mở một ngọn đèn bàn le lói.

“Tiêu Đồ, sao anh lại gầy như vậy?” Vừa gặp được người thân xa cách lâu ngày, lòng Duy Duy khó che giấu được sự quan tâm và vui mừng.

Tầm lưng của anh gầy gò, như chỉ còn da bọc xương. Mới một năm không gặp, sao anh gầy đến như thế? Có phải tình trạng sức khỏe của anh không chuyển biến tốt khi đến Mỹ?

“Em thử ở Mỹ trong một năm, mà mỗi ngày ba bữa đều ăn bánh mì xem sao?” Khóe môi anh khẽ nhếch lên, vẫn nở nụ cười châm biếm quen thuộc như cô từng thấy.

Ngưng! Hóa ra là anh rất kén ăn! Trái tim Duy Duy thoáng một nỗi xót xa.

“Xin chào, hành lý đặt ở đây được rồi.” Ánh mắt Tiêu Đồ liếc về người sau lưng cô, chủ động lên tiếng.

“Ồ! Được, được, được!” A Thiết vội vàng đem hành lý của Duy Duy mang qua.

A Thiết thật khỏe, hai cái va ly nặng như vậy mà anh cầm đi nhẹ tựa lông hồng.

Duy Duy dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn vào thân hình cường tráng của bạn trai. Và tất cả những điều đó đều lọt vào tầm mắt của Tiêu Đồ.

“Cảm ơn.” Tiêu Đồ cười nhẹ, rút bóp lấy mấy trăm đôla đưa ra.

Cả người A Thiết cứng đờ tại chỗ.

“Thỏ Thỏ, anh ấy là bạn trai của em, không phải nhân viên khách sạn đâu!” Duy Duy vội vã lên tiếng.

Tiêu rồi!

“A.” Trên mặt Tiêu Đồ biểu hiện vẻ ‘tai nạn ngoài ý muốn’.

Quả nhiên, A Thiết tự ti bóp tay mình lại thành một n

“Xin lỗi, thật ngại quá.” Tiêu Đồ nói lời xin lỗi, rồi thu số tiền lại.

“Không sao cả! Anh là anh Chu phải không? Tôi là A Thiết – bạn trai của Duy Duy.” A Thiết cố lấy bình tĩnh, vội vàng tiến lên, lịch sự chào hỏi.

“Tôi họ Tiêu, là anh trai – thanh mai trúc mã với Duy Duy.” Vẻ mặt của Tiêu Đồ thật lạnh nhạt, anh gằn mạnh chữ ‘Tiêu’.

Thanh mai trúc mã? A Thiết ngỡ ngàng giật mình. Duy Duy nói đưa anh tới đây gặp người nhà, anh nghĩ...

“Tôi từng xem anh lấy cơ ngực kẹp bút rồi, anh diễn tạp kỹ rất hay, rất phấn khích.” Tiêu Đồ bước tới lấy tay đặt trên vai Duy Duy, nhìn A Thiết lịch sự nói.

Tiêu Đồ mới hai mươi tuổi, lại có một sự điềm đạm vượt trội hơn những người bạn trang lứa. Đặc biệt bây giờ, khi cánh tay anh vờn quanh người Duy Duy thể hiện tính chiếm hữu rõ ràng. Tuy nhiên, không có ai để ý thấy, một cánh tay khác đang cố gắng chống trên cạnh bàn, mới có thể làm bước chân anh vững vàng đứng yên.

Một câu nói thật nhã nhặn bình thường, nhưng A Thiết cảm thấy lạ lùng khi nhìn đôi trai thanh gái lịch đứng trước mắt.

Duy Duy nhăn mặt nhíu mày, vì ngay cả cô cũng nhận ra cách nói chuyện kì lạ của Tiêu Đồ. Có điều, cô không thể chỉ ra cụ thể nó kì lạ ở chỗ nào. Mặc khác, đã lâu rồi họ không gặp nhau, cho dù anh nói sai thì vì muốn giữ hòa khí, cô cũng im lặng không hé môi.

“Nghe nói anh chỉ tốt nghiệp cấp hai thôi, phải không?” Tiêu Đồ lại hỏi.

“Tôi...”

Tất cả mọi thứ xung quanh quá sang trọng, làm A Thiết mất tự nhiên. Bây giờ, chưa gì người ta đã hỏi đến bằng cấp của mình, khiến anh cảm thấy như một cái tát giáng xuống mặt mình trong lần gặp đầu tiên.

“Mai mốt Duy Duy vào đại học, anh cũng phải cố gắng bắt kịp tốc độ của cô ấy nhé.” Tiêu Đồ mỉm cười, ánh mắt tựa như một sự động viên cổ vũ.

“Chuyện... này...” Dù cảm thấy thật khó xử, A Thiết lại chỉ có thể gật đầu hứa hẹn.

Ai thích Duy Duy, cho nên người nhà cô muốn anh làm gì, anh sẽ đồng ý cái đó.

“Tôi xin lỗi, do tôi quá khắt khe. Đối với những người đã bươn trải ở ngoài xã hội, giờ phải trở lại trường học để lấy văn bằng quả thật rất khó khăn.” A Thiết mới vừa gật đầu, Tiêu Đồ đã chủ động nói lời xin lỗi.

Điều này... A Thiết cảm thấy anh không còn có gì để bắt ngờ hơn.

“Hiện nay anh công tác ở đâu?” Anh lại nói chuyện với A Thiết, tỏ vẻ rất quan tâm đến em rể tương lai.

A Thiết là một công nhân xây dựng.

“Tháng tới, A Thiết sẽ chuyển vào làm trong bộ phận hành chính.” Duy Duy đứng im lặng một bên bỗng lên tiếng đỡ lời thay cho bạn trai của mình. Cô hiểu rất rõ tình hình lập dị của người nào đó, và cũng bắt đầu nhận ra câu chuyện có chút kì quặc.

A Thiết kinh ngạc nhìn lướt qua Duy Duy. Chuyển vào làm trong bộ phận hành chính? Tám chữ này anh chưa nghe qua. Hơn nữa, anh biết mình không đủ khả năng để hy vọng.

“Làm trong bộ phận hành chính ư? Anh ấy làm thư ký hả?” Tiêu Đồ cười như không cười.

Chắc chắn có người mơ tưởng, buộc bạn trai mình phải cố gắng. Còn anh tưởng tượng không nổi bộ dạng của một ‘con khỉ đột’ vươn mười ngón tay ra đánh máy sẽ như thế nào.

“Gì chứ? Anh có thể gõ chữ, người khác không dùng máy tính được sao?” Duy Duy không hài lòng, quay sang tranh luận với Tiêu Đồ.

Không được bắt nạt bạn trai của cô!

“Vậy đã mua nhà để kết hôn chưa?” Tiêu Đồ không tức giận, chỉ chuyển đề tài lại với A Thiết.

A Thiết chảy mồ hôi đầm đìa. Ngay cả một miếng ngói anh cũng chẳng có, tiền đâu mà mua căn hộ để kết hôn? Anh không ngờ tới sự lợi hại của ‘ông anh’ này.

“Duy Duy, còn, còn nhỏ như vậy...” A Thiết lắp bắp nói, đôi chân mang đôi giày thể thao giá rẻ rứt lùi lại trên tấm thảm trắng của khách sạn.

Tiêu Đồ

“Nè, Thỏ Thỏ, em nói sẽ lập gia đình hồi nào chứ?” Duy Duy bức tức, cái này không phải là đang chặn đầu người khác sao? Đúng là bỏ qua trẻ em, bắt nạt người trưởng thành!

Cô chỉ mới mười bảy tuổi, chứ có phải là hai mươi bảy tuổi đâu! Làm gì đưa ra một vấn đề xấu xa có tính đàn áp người như thế!

“Ồ! Hóa ra hai người đang giỡn chơi thôi à.”

Tiêu Đồ ra vẻ đã sáng tỏ mọi việc, nói tiếp:

“Trách không được, anh nghĩ làm sao em có thể...” Lời tiếp theo, anh ngập ngừng không nói hết vì có mặt của người lạ ở đây.

Tuy nhiên câu nói ấy lại như một bàn tay tát thẳng vào mặt A Thiết, khiến mặt anh trắng bệch như tờ giấy.

Duy Duy mới là cô bé mười bảy tuổi. Tuy nhiên, A Thiết đã hai mươi lăm, nhưng chưa có được một sự thành đạt nào. Đặc biệt, khi đứng trong một khách sạn sang trọng, đứng trước một anh chàng điển trai, thông minh, gia đình giàu có... Khiến anh tự ti nhắc đầu lên không nổi đầu. Đường như anh chỉ có tạp kĩ kẹp cây bút vào cơ ngực mà thôi.

“Thỏ Thỏ, anh đừng có quá đáng!” Duy Duy ngâm bồ hòn làm ngọt, trong lòng kêu khổ thấu trời xanh.

“Đã lâu rồi không gặp, tối nay chúng ta tụ họp, ôn chuyện xưa đi.” Vừa mới trải qua cuộc phẫu thuật không bao lâu, cả người Tiêu Đồ rất suy yếu. Trên trán anh đổ mồ hôi liên tục, nhưng ngọn đèn le lói trong phòng đã che khuất nó đi, Duy Duy làm sao có thể nhìn thấy?

Mặc dù rất bức bối, nhưng Duy Duy cũng không hy vọng vừa thấy mặt đã cãi nhau.

“Được rồi.” Cô miễn cưỡng đồng ý.

Hôm nay bị Thỏ Thỏ quạ tung lên, thật vất vả cô mới truyền thêm một chút lòng tự tin cho bạn trai, xem ra đã tan tành.

“Cảm ơn anh đã đem hành lý của Duy Duy lên đây, vừa rồi còn nhầm anh là nhân viên trong khách sạn, thật ngại quá.” Tiêu Đồ nói chuyện với A Thiết hết sức nhã nhặn.

Việc vừa rồi khó xử như vậy mà anh còn nhắc lại? Hôm nay Thỏ Thỏ bị nhũn não rồi sao? Vì vậy, từ đầu đến cuối là do anh cố tình! Anh cố ý làm A Thiết mất mặt!

Trong lòng xác định được điều này, nên Duy Duy nâng ánh mắt nguy hiểm lên. Cô muốn nhìn xem, kế tiếp người anh trai tốt của mình sẽ dùng thủ đoạn nào khiến bạn trai của cô xấu hổ!

Làm chủ mời khách, nên Tiêu Đồ rất khách sáo nói:

“Tôi cũng giúp anh đặt sẵn phòng rồi, lát nữa nhân viên khách sạn sẽ đưa anh qua đó.”

Duy Duy bất ngờ kinh ngạc. Cô và A Thiết không được ở cùng nhau sao? Nhưng căn phòng sang trọng này là phòng đôi mà!

“Tôi giúp anh mang hành lý xuống tầng dưới, phòng anh ở tầng thứ mười hai.” Người quản lý này giờ đứng yên lặng phía sau, kịp thời mở miệng.

Từ tầng hai mươi tám trở xuống và tầng hai mươi tám trở lên là hai giai cấp xã hội khác nhau dừng chân.

Trước đó A Thiết đã nghe người quản lý giới thiệu qua, bối rối làm màu môi của anh bạc phết đi. Anh vẫn biết rõ khoảng cách xa xôi giữa mình và bạn gái. Tuy thế, lần đầu tiên có người đem khoảng cách này nói thẳng trước mặt, khiến anh cảm thấy thật quá đáng!

Trông mắt Duy Duy nổi lên những đốm lửa giận dữ. Cô không muốn cãi nhau, nhưng hôm nay, người nào đó bị bệnh thần kinh, đẩy câu chuyện đi quá xa!

“Em và A Thiết sẽ cùng ở tầng dưới.” Duy Duy đưa ra quyết định dứt khoát.

“Ở cùng nhau?” Tiêu Đồ chậm rãi hỏi.

Anh có nghe nhầm hay không?

“Thế thì sao? Em với A Thiết là người yêu của nhau, không thể ngủ chung được sao?” Duy Duy tức giận, không chịu yếu thế, đứng phắt dậy chống đối anh.

“Ngủ chung...” Lúc này Tiêu Đồ đã thay đổi hai chữ.

Hai chữ này anh nói ra rất nhẹ. Nhưng đôi đồng tử đen láy vừa rồi còn bình tĩnh, thì bây giờ, sáng rực như một ngọn núi lửa đang phun trào nham thạch.

Ngủ chung... Cứ tự nhiên ngủ chung với nhau. Vì vậy, bọn họ chưa từng ngủ chung vài lần trước đ

“Ai cần anh lo chứ!” Duy Duy như một cô gái ngoan cố cãi lời người lớn, vung mái tóc dài, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, cô bỗng hét lên đau đớn.

“Á!” Tóc của cô bị người nào đó túm lại kéo lấy.

“Anh dám kéo tóc của em?” Duy Duy quát lớn.

Có chuyện thì từ từ giải thích, anh lại dám đánh cô!

A Thiết bị dọa choáng váng. Bởi vì trong ấn tượng của anh, mặc dù Duy Duy hơi tùy tiện, nhưng tính cách có thể gọi là dịu dàng. Nhưng bây giờ, cô lồng lên như một con sư tử rống.

Cô ghét nhất bạo lực gia đình, ghét nhất, ghét nhất, ghét nhất việc đó!

Anh không thể không kéo tóc cô. Bởi vì vừa rồi cố sức nói chuyện, làm toàn thân đều toát mồ hôi. Nếu không phải lúc này hai tay đang vịn trên mặt bàn sau lưng, chỉ sợ anh đã ngã nhào xuống đất.

“Tối nay em sẽ ở đây.” Anh gần giọng nói rõ ràng, cương quyết.

Anh không cho phép cô dính vào người đàn ông khác!

Ngón tay của anh quấn chặt lấy mái tóc cô, không chịu thả ra.

Đau chết mất! Đầu Duy Duy đau đến bóc da. Theo bản năng, cô đá chân về phía sau một cú.

Tiêu Đồ đột nhiên bị đá trúng, toàn bộ cơ thể mất điểm chống đỡ, ngã nhào xuống đất.

Cô chiến thắng! Tuy nhiên, nụ cười chiến thắng của Duy Duy chưa trọn vẹn, vì da đầu cô đau như tróc vảy. Tiêu Đồ không chịu buông tay, khiến cô ngã đè lên người anh!

Chiến tranh giữa hai anh em bọn họ làm A Thiết đứng nhìn chết trân. Can cũng không phải, mà không can cũng không được. Anh chỉ có thể như đầu gỗ đứng sững tại chỗ tựa như người ngoài cuộc.

“Tiêu Đồ, hôm nay anh bị thần kinh hả?” Duy Duy luống cuống muốn đứng dậy, nhưng lọn tóc đen như nhung của cô vẫn quấn trong ngón tay anh, khiến cô bất đắc dĩ phải nằm trên cái cơ thể gầy trơ xương

Khi Duy Duy bực tức tìm cách thoát khỏi thì mới phát hiện, những ngón tay của anh gầy gò như bộ xương khô, nếu dùng sức kéo mạnh sẽ đứt lìa từng đoạn. Cô giật nảy người, lo lắng bất an, hỏi:

“Có phải anh lại sinh bệnh nữa không?” Phát hiện này làm Duy Duy hoảng hốt.

Tiêu Đồ thở hổn hển lả người, bởi vì vừa mới ‘vận động’ quá sức. Nhưng nghe câu hỏi quan tâm từ cô, đôi môi bạc của anh khẽ nhếch lên, nói:

“Đúng thế! Anh đang có bệnh.” Anh thừa nhận thẳng thắn.

Duy Duy đang muốn hỏi anh bị bệnh ra sao, thì Tiêu Đồ tiếp lời:

“Anh có một chứng bệnh bất trị, được gọi tên là ‘có được Chu Duy Duy!’” Chiếm được cô – anh có thể sinh tồn. Không chiếm được cô – anh sẽ chết!

Đây là nghĩa gì? Duy Duy hoàn toàn mờ mịt.

“Chu Duy Duy, anh yêu em!” Anh thổ lộ trong cơn xúc động nhất thời.

Anh đã yêu hơn mười mấy năm nay! Anh sẽ không để cô ngủ cùng với người đàn ông khác!

Duy Duy ngây người và A Thiết cũng thế.

Trước mặt bạn trai cô, Tiêu Đồ hành động như lời tuyên thệ, như sự trả thù... Anh dùng hết sức bình sinh đè ngửa đầu cô ra, nhanh chóng cúi người đặt đôi môi mình lên môi cô...

Một đôi môi mềm mại như lụa... Đây là ý nghĩ đầu tiên ghi tạc trong lòng của Duy Duy.

~*

~[1] Loại thang máy này thường đặt những nơi lên - xuống thấy toàn bộ phong cảnh bên ngoài... Nếu quý vị nào chưa thấy có thể tham khảo sơ qua nhà hàng Food Center ở đường Trần Hưng Đạo... Nhưng tôi không chắc nó còn ko nha... Vì khá lâu chưa đến đó ehehehe

20. Cuốn 2 - Chương 26

Chương 26

Duy Duy ngây người choáng váng, không thể ngờ Tiêu Đồ sẽ hôn mình... Đến khi có vật gì đó mềm mại nhẹ tiến vào miệng của cô.

Đầu óc Duy Duy mụ mẫn nóng hừng hực, chỉ biết dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn chăm chăm vào anh. Chiếc lưỡi uyển chuyển bắt nhịp và anh từ từ nhắm mắt, dịu dàng làm nụ hôn nồng nàn hơn... Đến lúc cổ họng Duy Duy không tránh khỏi nếm phải hương vị của nước bọt, cô mới giật mình tỉnh táo.

Cô vội vàng đẩy anh ra, chiếu thẳng ánh mắt hoảng sợ chưa từng có nhìn anh.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô! Đời này, cô chưa bao giờ nghĩ tới, người cướp lấy nụ hôn đầu của mình sẽ là Tiêu Đồ.

Tệ hơn nữa là bạn trai cô vẫn đứng như hóa đá tại chỗ. Ánh mắt anh ngơ ngác đến không thể chớp nổi khi chứng kiến cảnh cô và người đàn ông khác đang hôn nhau nồng nhiệt.

Duy Duy chưa bao giờ cảm thấy lúng túng hơn lúc này. Trong khi đó, Tiêu Đồ bị cô đẩy ra vẫn bất động nhìn cô chăm chăm. Thật lâu sau, rèm mi của anh khẽ động đậy, cẩn thận lặp lại từng chữ rõ ràng:

“Chu Duy Duy, anh yêu em!” Trái tim anh đã gởi trên người cô suốt mười m

ấy năm qua. Do vậy, anh nhất định phải có được cô!

Ánh mắt của anh rất chân thành, chân thành đến mức Duy Duy bị khóa chặt trong con ngươi sâu thẳm ấy, không thể cử động được.

Anh nói anh yêu cô, là nói thật, không phải trò đùa.

Một tiếng ‘xoẹt’ như xé giấy vang lên. Đó là tiếng báo động tình cảm thân ái suốt mười mấy năm qua, trong phút giây này đã kết thành băng. Ngoại trừ bất ngờ ra, Duy Duy chỉ có một cảm xúc mãnh liệt: Đó là chống cự, vô cùng chống cự, tốt độ chống cự!

Bỗng nhiên căn phòng yên tĩnh đến độ một chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe tiếng.

Cô và anh mặt vẫn đối mặt, toàn bộ không gian như chỉ còn hai người tồn

Thu ánh mắt lại đi!

Tôi không thu!

Một ánh mắt chứa sự cảnh cáo, một ánh mắt khác chứa sự kiên trì

Không ai nhường ai cho đến khi... có tiếng ‘ực’ của tiếng nuốt nước miếng xuống cổ họng...

Không phải của Tiêu Đồ, và cũng chẳng phải của cô. Duy Duy bình tĩnh, vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Tôi, tôi đi ra ngoài trước!” Sắc mặt A Thiết bối rối đến khó xem.

“Hai người... cứ tiếp tục...” Để nhiều người thấy cảnh này có vẻ thiếu tế nhị.

“A Thiết!” Oan ức quá! Duy Duy muốn khóc thành tiếng.

Cô hiểu tâm trạng của A Thiết lúc này. Suốt mấy tháng quen nhau, tình cảm của họ ngày thơ đến mức chỉ ngoắc ngón út hoặc nắm tay. Với tình cảnh trước mắt, làm sao A Thiết có thể chịu nổi?

“Thật sự không cần để ý đến tôi.” Lần này, anh đã đến nhằm nơi.

Cái gì mà giới thiệu anh trai cho anh quen biết, buồn cười quá! A Thiết cứ ngỡ mình sắp phải gặp người nhà của bạn gái mà tâm trạng rơi vào xáo trộn, bất an. Bây giờ, anh cảm thấy mình thật đáng thương. Hóa ra, việc anh được mời đến Mỹ là vì có người muốn ra oai đánh phủ đầu và biểu thị công khai quyền sở hữu.

“Nghe em giải thích đi!” Duy Duy sống chết nghĩ cách thoát khỏi.

Tiêu Đồ lập tức nhận ra! Cô giãy dụa không ngớt, làm anh thở hổn hển mệt nhọc. Nhưng anh phớt lờ, dùng hết sức đè áp đôi mắt như sắp phát lửa giận của Duy Duy xuống.

Trái tim anh đau đớn tột độ, cuống họng gay gắt tới mức ngửi được mùi máu tươi. Nhưng anh mặc kệ!

“Tiêu Đồ, thả ra! Anh đừng có quá đáng như vậy! Có tin em sẽ đánh anh hay không?” Duy Duy tức giận quát.

Thấy A Thiết không cho cô cơ hội giải thích, khổ sở cất bước ra khỏi phòng. Duy Duy cũng đi theo lo lắng không ngớt. Cô ghét nhất nạn bạo hành gia đình, nhưng giờ phút này, mắt cô đờ ngầu muốn đánh người!

Cô có thể đánh thắng Thỏ Thỏ, nhưng khi nhìn chiếc xe lăn trống trơn, cô bỗng nhiên nhớ tới lời căn dặn của Hi Hi: Một ngày trước, anh trai vừa trải qua cuộc phẫu thuật lớn, chị phải yêu thương, chiều chuộng anh trai nhiều hơn.

Mặc dù Tiêu Đồ cố tình che giấu, nhưng chỉ liếc mắt một cái, Duy Duy cũng nhận sự yếu ớt gần như dấy không nổi của anh.

Bây giờ, không phải Duy Duy bỏ mặc anh, mà là cô đang bị anh làm ‘đau’ đến thảm thương! Do vậy, cô chỉ còn cách dùng lời lẽ ngon ngọt, đẩy cái tên lì lợm này sang một bên.

Nhìn cô lo lắng cho ‘con khỉ đột’ to lớn kia, trái tim Tiêu Đồ cay đắng vô hạn. Anh không bực tức, trái lại trên đôi môi tái nhợt ẩn hiện một nụ cười khó hiểu, anh bình tĩnh lên tiếng:

“Duy Duy, thì ra em đang tức giận.”

Duy Duy bị nụ cười bí ẩn biến thành ngơ ngác, quên mất giãy dụa, hỏi lại:

“Em tức giận cái gì?”

“Đêm trước khi anh đi Mỹ, chúng ta đã ngủ với nhau.” Anh nhắc nhở cô.

“Vâng?” Duy Duy nhíu mày nghi hoặc.

Có điều này thật, như vậy thì sao?

A Thiết chuẩn bị ra khỏi căn phòng sang trọng đó, thì bước chân cứng lại, vì cụm từ ‘ngủ với nhau’ vừa được thốt ra.

“Chúng ta đã bàn qua, em muốn tiễn anh ra sân bay, nhưng nửa đêm anh rời đi mà không có lời từ biệt với em...” Dưới ngọn đèn hiu hắt, ánh mắt của anh chứa những tia ngấm ngấm làm cả người Duy Duy run rẩy.

Đó là do anh phát bệnh nên không thể chào từ biệt, nhưng sao bây giờ anh lại cố ý nhắc đến vấn đề này?

“Vì vậy, em tha thứ cho anh được không?” Anh chân thành nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng dùng đôi môi mềm mại hôn khẽ lên mu bàn tay cô, nói hết lời tâm sự.

“Đừng tức giận, cũng đừng cố ý gây sự hay tìm người khác đến chọc giận

Cô cố ý gây sự và tìm người khác đến chọc giận anh? Toàn thân Duy Duy nổi hết da gà, không hiểu anh đang nói nhăng nói cuội điều gì.

Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng, kiên nhẫn xoa dịu sự bực tức của cô:

“Duy Duy của anh! Đừng vì giận hờn mà đi đùa giỡn với tình cảm của người vô tội, được không?”

A Thiết thở một hơi lạnh toát, bả vai run lên bần bật, khi thấy cả hai người không coi ai ra gì, ngang nhiên bày tỏ những cử chỉ âu yếm thầm kín.

Buồn nôn và ghê tởm tới mức Duy Duy sắp ói ra! Khi Tiêu Đồ dứt lời khoảng năm giây sau, cô mới kịp hiểu hết ý nghĩa của nó.

Hồng бет! Lại thêm một sự hiểu lầm động trời nữa!

Quả nhiên, A Thiết bước vội ra khỏi cửa.

Duy Duy không còn nể nang, cô thô lỗ hất thân thể gầy yếu chỉ có da bọc xương của Tiêu Đồ ra. Vì cô dùng quá sức, nên anh bị đẩy ra một đoạn khá xa.

Cú đẩy của Duy Duy trúng ngay miệng vết thương mới mổ, làm toàn thân anh đau đớn dữ dội, đau đến mức anh gần như không đứng dậy nổi.

“Khụ... khụ... khụ.” Anh cong người, ho khan kịch liệt.

Anh vừa trải qua một cuộc phẫu thuật lớn, cơ ngực vẫn còn dùng miếng Inox cố định giữ lấy. Và hiện giờ, nó có thành công hay không vẫn là nỗi ám ảnh đeo bám anh.

Anh không thể ho, nếu còn tiếp tục ho, anh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Khụ... khụ... khụ.” Anh đau, đau như ai cào xé, đau đến chết lặng.

Tuy nhiên, Duy Duy không hề liếc mắt nhìn dù chỉ một lần. Cô đã sớm quen thuộc cái cách xảo quyệt của anh, nên chỉ kéo tay bạn trai, cố gắng tìm lời giải thích:

“A Thiết, anh hãy nghe em nói, sự việc không phải như thế đâu!” Cô bị người nào đó hăm hại toi mạng rồi!

“Còn gì để giải thích? Tôi từng nói qua, tôi không nên đến Mỹ. Em vất vả kéo tôi qua đây là muốn tôi làm đạo c xem hai người yêu nhau cãi vã sao?” A Thiết phần uất vừa khóc vừa kể lể hết ý của mình.

“Khụ... khụ... khụ.” Tiêu Đồ vẫn còn chưa dứt cơn ho.

“Chu Duy Duy, em khinh người quá đáng! Tôi biết mình không xứng với em, nhưng tôi cũng cha sinh mẹ dạy, các người ỷ có tiền muốn trêu đùa tôi như vậy sao?”

Một chuyến du lịch sang Mỹ, đã làm A Thiết – anh hiểu được trọn vẹn câu nói: ‘Con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’.

“Không phải thế, anh nghe em giải thích đi...” Thật tình, chính cô cũng chẳng biết nên giải thích như thế nào.

“Xem như tôi xin em, xin các người buông tha cho tôi! Chu Duy Duy, chúng ta chia tay từ đây!” Làm đàn ông không dễ rơi lệ, vì chưa chạm tới mức bị thương. Nhưng khi thốt ra lời cuối cùng, ‘con khỉ đột’ to lớn đã bật tiếng khóc nức nở, lưu một giọt nước mắt oán hờn.

Rất thích ý! Tiêu Đồ cúi đầu cười, nụ cười đau xót như ngực mình sắp nứt ra.

“A Thiết! Đừng mà!” Duy Duy năn nỉ đuổi theo.

Từ đầu đến cuối, cô chưa hề ngoái lại phía sau. Bởi vì, cô chán ghét tên Thỏ Thỏ chết tiệt kia!

Trong phòng yên tĩnh đến lạnh người! Anh thắng! Anh thành công đánh đuổi một con ‘King Kong’.

Anh thấy thoải mái vô cùng! Nhưng đằng sau sự thoải mái ấy, còn sót lại điều gì cho anh? Chỉ có hơi tàn lực kiệt và nụ cười nhạt, cười liên tục đến sắp ngừng thở.

Anh đưa tay đỡ ngực mình, thật vất vả mới đi tới được chiếc điện thoại đặt trên bàn.

“Ồ... xin phiền các anh đem cô ấy... đem cô ấy về phòng của tôi...”

Tiêu Đồ cố hết sức dặn dò một câu cuối cùng, rồi vô lực hạ tay xuống. Anh muốn đem nhốt cô lại, không bao giờ cho cô rời xa mình nữa!

o0o

Sau đó, Duy Duy bị Tiêu Đồ nhốt ba ngày ba đêm.

Cô muốn lãng quên cái ôm da diết của năm xưa đó. Nó như làn sương sớm, làm bầu không khí trong phòng càng thêm mê hoặc mông lung.

Đôi môi cô bị che kín, chiếc lưới mang theo hương rượu nồng đậm tiến quân thần tốc, hút lấy vị ngọt ngào trong miệng cô.

Cô không xa lạ cảm giác này, thật sự không xa lạ.

Ngay cả nụ hôn cũng nóng bỏng như một ngọn lửa thiêu rụi xương cốt. Nhưng vì thứ rung động bị cưỡng ép này quá quen thuộc, nó như đang trừng phạt, lên án cô.

Trái tim làm sao có thể, làm sao có thể sắt đá đến thế?

Cũng như năm đó, hơi thở của Duy Duy đều bị Tiêu Đồ độc chiếm, không hề hở ra một sơ sẩy nào.

Cô vất vả giãy dụa để thoát khỏi, tức tối kêu lên:

“Thỏ Thỏ!” Duy Duy hét to cảnh cáo.

Hai người rất khó khăn mới hàn gắn được mối quan hệ tốt đẹp, cô không muốn tuyệt giao thêm tám năm nữa! Tuy nhiên, chỉ sau một giây, bờ môi cô lại bị cướp lấy. Anh làm nụ hôn càng lúc càng nồng nàn, say đắm hơn.

Cô cố nghiêng đầu mình tránh sang một bên, chửi ầm lên:

“Vô...” Chữ ‘lại’ chưa kịp thốt ra, đôi môi một lần nữa bị anh nuốt lấy, suýt thở không nổi.

Quần áo ướt của hai người bị tốc lên cao, cái giá lạnh lừa vào, nhưng Duy Duy không hề thấy lạnh. Ngược lại, cô thấy thật nóng, toàn thân như có một ngọn lửa đang thiêu đốt khắp miền da thịt.

Là buồn phiền, một sự buồn phiền quá mức mới khiến cô tức giận đến cả người phát run, phải không? Chắc chắn là như vậy!

Bây giờ cô bị nhốt giữa một cơ thể nặng nề và một tấm mệm dưới lưng! Ô hay! Chẳng lẽ đàn ông khi say lại có thể lực mạnh mẽ như vậy sao? Mặc kệ như thế nào, cô cũng muốn đánh chết anh! Nhưng Thỏ Thỏ còn mạng để sống tiếp tám năm sau ư? Duy Duy càng nghĩ càng bực tức, vì lúc này cô không dám động đến anh! Chả nhẽ vì anh say rượu nên được quyền làm rối tung mọi thứ lên à? Hừ! Cô đâu có dễ bị ăn hiếp như vậy?

Duy Duy cố nuốt nổi oán hờn của quá khứ xuống, khi môi anh ấn lên môi mình lần nữa. Anh đè trên người cô, động tác chậm lại một nhịp. Duy Duy vui mừng muốn ngồi dậy... Ngờ đâu, kế hoạch chưa kịp thực hiện thì cô đã bị ‘nuốt gọn’, không kịp thở.

Tuy nhiên, dường như anh đã cảm nhận được sự thù hận của cô, nên nụ hôn lúc này dịu dàng uyển chuyển như những nốt đàn dương cầm.

“Thỏ Thỏ khốn kiếp! Đồ chết bầm!”

Bị đè ra hôn mãi, thoát chưa được, nên cô chộp lấy cơ hội mắng lời thô tục. Đồng thời cái miệng ‘bẩn’ ấy vẫn bị môi anh che kín như cũ. Càng quá đáng hơn là: Người nào đó cho rằng chỉ hôn thôi không đủ, bàn tay bắt đầu cởi bộ quần áo ướt trên người cô.

“Đừng có mượn rượu giả điên nhé! Cấm anh bắt nạt con gái nhà lành!”

Rốt cuộc Duy Duy chịu hết nổi, quát lớn:

“Nếu anh cứ như thế, đến chết em cũng mãi mãi không tha thứ cho anh!”

Nếu anh cứ tiếp tục điên cuồng, cô sẽ liều cái mạng nhỏ này với anh! Nhưng cô vừa quát xong, bỗng dừng toàn bộ động tác đều ngừng lại.

Tiêu Đồ lăn đùng ra trên người cô. Rồi sau đó nghe được tiếng ngáy ngủ đều đặn...

Duy Duy vật lộn chống đỡ, đẩy ngọn ‘núi lớn’ ra khỏi người mình, rồi vội vàng ngồi dậy.

Cả căn phòng chỉ còn tiếng hít thở nhịp nhàng. Anh thật sự đang ngủ sao? Duy Duy ngồi bên cạnh, quan sát đôi mắt đang nhắm nghiền của anh mà dở khóc dở cười.

Cô không hiểu? Thật sự không hiểu gì sao? Trên thực tế, cô chỉ là cô tình không hiểu.

Duy Duy tự biết tâm hồn mình chẳng có sự ngọt ngào nào cả. Trong ngực cô chứa một trái tim hoang lạnh. Từ bé, cô đã biết mình muốn thứ gì và chẳng cần thứ gì. Tất nhiên, Tiêu Đồ không phải là mẫu người mà cô mong ước.

Để tránh làm anh bị cảm lạnh, Duy Duy đứng dậy giúp anh cởi bỏ chiếc áo ẩm ướt ra và đắp lên tấm chăn ấm. Hoàn tất mọi việc xong, hơi thở của cô vẫn chưa từng vấp vấp lấy một giây.

Cô có thể tốt với anh đến mức bề tìm nát gan, nhưng muốn mối quan hệ giữa họ tiến thêm một bước là điều không thể.

Mất đi hơi người, Duy Duy cảm thấy lạnh lẽo hẳn... Trái tim cũng lảng đãng một sự mất mát mơ hồ, nhưng cũng chứa sự hờ hững, thờ ơ.

Chiếc gương trên bàn trang điểm, phản chiếu bóng cô với bộ đồ ẩm ướt và gương mặt lạnh nhạt. Xem ra, cô nên chinh phục bác sĩ Triệu sớm hơn, mau chóng có được hạnh phúc của riêng mình.

Về phần Tiêu Đồ...

Ở trong mắt cô, mọi thứ đều là trò hề, đều là lỗi lầm của sự cô đơn tạo nên. Chờ đến khi anh gặp được một người con gái mang niềm hạnh phúc tới cho mình, tự nhiên anh sẽ trở lại bình thường.

Yêu hay không yêu, lòng cô hiểu rất rõ, không hề nao núng.

Cô có thể yêu một người rất cuồng nhiệt, làm tất cả để chiếm được. Trái lại, nếu không yêu một người, cô cũng dứt khoát và ngoan cố rời đi.

21. Cuốn 3 - Chương 01

Cuốn III «Tơ Lòng Hoang Mang»

Chương 1

“Chào quý khách, xin hỏi quý khách đã có hẹn trước với bác sĩ nào rồi?”

Mới bảy giờ ba mươi sáng, vừa vào bệnh viện, Triệu Nhân Thành đã bất ngờ nhìn thấy nụ cười thân thiện quen thuộc. Anh nhẹ nhàng sỏi những bước dài, rời khỏi đại sảnh sang trọng, đi vào khu hành lang yên tĩnh của dãy phòng VIP.

Vừa đưa một bệnh nhân đến khu vực VIP, Duy Duy ngược mắt lên thì thấy gương mặt nam tính kia. Nụ cười của cô trở nên rạng rỡ.

“Bác sĩ Triệu!” Cô phần chấn tinh thần tiến lên chào hỏi.

Triệu Nhân Thành im lặng đánh giá bộ đồng phục màu hồng trên người cô. Đối với người bất ngờ không nên xuất hiện tại đây, khiến anh hơi khó tiếp

Chẳng phải công việc của cô là những chuyến bay dài trên bầu trời xanh bao la ư? Sao cô lại có mặt tại đây trong trang phục nhân viên bệnh viện thế kia?

“Bác sĩ Triệu, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ là đồng nghiệp!” Cô nở nụ cười xinh đẹp, chủ động giải thích sự nghi hoặc trong mắt anh.

Vì sao anh có vẻ chẳng hứng thú với chuyện cô từ bỏ công việc của một tiếp viên hàng không, mà chạy đến đây làm nhân viên tiếp tân của bệnh viện nhỉ?

Triệu Nhân Thành lạnh lùng gật đầu chào cho có lệ, rồi xoay người rời đi. Để lại Duy Duy ngơ ngác đến ngẩn người.

Chỉ thế thôi sao? Anh chưa nói và cũng chưa hỏi gì mà? Cô đã thể hiện cử chỉ từ bỏ đeo đuổi rõ ràng, chỉ muốn ‘gần quan được ban lộc’ mà không tiếc điều gì. Thế nhưng anh lại vờ như chẳng liên quan, chẳng đếm xỉa gì?

Trong đầu cô vẽ đủ các tình tiết khi hai người gặp nhau, nhưng tất cả không xảy ra. Đối phương vẫn giữ thái độ lạnh lùng vô lí ấy. Cô tưởng rằng, ít nhất, anh sẽ lịch sự bắt tay chúc mừng và mời cô đi ăn điểm tâm sáng...

Nếu biết thế này, cô chẳng thêm để bụng đố tới chỗ làm sớm hơn nửa tiếng! Nhưng cô là ai? Cô là người con gái có đầy đủ cảm đeo đuổi tình yêu chân chính – Chu Duy Duy!

“Bác sĩ Triệu, cùng nhau ăn sáng nhé!” Cô tiến lên gần anh, nở nụ cười quyến rũ.

Anh thích mẫu phụ nữ nào nhỉ? Nếu đoan trang không đủ sức thu hút, vậy cô nên dùng thử sự quyến rũ để dụ dỗ anh?

Duy Duy chẳng hề hay, nụ cười ấy khiến sóng mắt của bác sĩ Triệu càng thêm giá rét.

“Tôi tự mua rồi.” Anh lắc đầu, lạnh giọng từ chối.

Duy Duy nhìn thấy hộp đồ ăn trong tay anh, khe chớp đôi mắt đẹp, nói:

“Không sao cả, bác sĩ Triệu! Tôi cũng mang theo bữa điểm tâm, chúng ta cùng ăn chung nhé.” Da mặt cô dày hơn tường thành.

“Không rảnh.” Triệu Nhân Thành cộc cằn từ chối.

Nụ cDuy Duy cứng đờ trên môi. Mới vòng sơ tuyển mà cô đã nuốt phải sự lạnh nhạt đáng sợ, làm những ý tưởng tốt đẹp trong đầu trôi theo dòng nước.

Cô vốn dĩ muốn chờ căng thẳng giữa họ dịu đi, sẽ chân thành hỏi bác sĩ Triệu: ‘Có phải lúc trước do tôi làm tiếp viên hàng không nên anh mới đột nhiên tránh né?’ Nếu anh trả lời ‘Đúng’, cô nhất định sẽ cam đoan với anh: Ngoại trừ công việc của một tiếp viên, thì cô là mẫu người phụ nữ đảm đang có thể trông cậy, sẽ không làm cho anh trở thành người đàn ông đáng thương, ở nhà trông con quanh năm suốt tháng.

Nếu bác sĩ Triệu vẫn không tin tưởng, cô muốn dùng bộ đồng phục trên người để tỏ thành ý, và xin anh hãy cho cả hai ba tháng cơ hội. Cô sẽ tìm một công việc khác tương tự như tiếp viên hàng không, để anh thấy rằng nó thật bình thường, không đáng sợ như lời đồn đãi.

Nếu cô tình nguyện làm vậy, mà anh vẫn chưa vừa lòng, cô sẽ tìm công việc mới phù hợp hơn. Dù sao, cô cũng quá mệt mỏi với công việc cũ.

Ngay cả bản thân cô cũng coi động thái này là thông minh và ủng hộ nhiệt liệt. Nhưng vì sao khi cô áp dụng nó để tiếp cận anh, anh cũng chẳng mấy may cảm động?

Làm sao bây giờ? Việc xảy ra bất ngờ tới quá, càng khiến cô cương quyết chinh phục Triệu Nhân Thành bằng tốc độ nhanh nhất. Sau đó, đem mình gả cho người đàn ông học thức này.

Không để cô nói thêm lời nào, Triệu Nhân Thành vô tình bỏ đi.

Nhìn bờ vai rộng, đôi chân dài, vóc dáng nam tính đầy lạnh lùng tàn nhẫn rời khỏi, cô cảm lạnh thật lâu không thốt nên lời.

Từ bé, Duy Duy đã có ngoại hình xinh xắn như búp bê và một giọng nói ngọt ngào. Sau khi tan vỡ mối tình đầu vì bị chụp mũ là ‘kẻ đồng tính’, cô cũng có đủ dạng người đeo đuổi. Các chàng trai đối với cô rất tốt, sẵn sàng bám dính để được làm quen. Trong bất giác, họ tạo cho cô một sự kiêu hãnh. Vì thế, cách hành xử của anh đã tổn hại nặng nề đến lòng tự trọng của cô.

Cô yên lặng thở dài. Chẳng lẽ mình phiền nhiễu đến đáng ghét thế sao? Thật không nghĩ ra! Cho dù là bạn bè bình thường, lúc từ chối, chẳng lẽ anh không cố làm mặt mình nở một nụ cười được ư?

Cô đáng sợ như vậy sao? Đáng sợ tới mức, người ta phải dùng lời cay ý độc đối với cô? Nhưng làm thế nào bây giờ? Bất kể là một bác sĩ Triệu điểm tính h lạnh nhạt, thì cô vẫn không thể ‘phóng điện’ đến giống đực này.

Duy Duy mệt mỏi rũ bờ vai xuống định xoay lưng, thì nhìn thấy tấm ảnh của một người điển trai vừa mới dán lên tường sáng nay.

‘Bác sĩ chuyên khoa sản: Tiêu Đồ’

Duy Duy mím chặt môi khi đọc cái tên ấy. Thật đáng ghét!

Hiện giờ, mỗi người đều có mục tiêu sống cho riêng mình. Đường ai nấy đi, cô bước theo con đường lớn đầy ánh nắng mặt trời của mình. Anh bước đi trên con thuyền độc mộc của anh. Đừng ai chạm vào ai, đừng ai động tay động chân với ai!

Tối đó khi trở về phòng, thật lâu sau Duy Duy mới lấy lại được bình tĩnh. Cô mỉm cười nhìn tấm áp phích, lặng lẽ cất lời thề:

‘Thỏ Thỏ đại nhân à, cố gắng làm việc tốt, chuyên tâm trở thành bác sĩ thành đạt đi! Ba tháng sau, Chu Duy Duy – tôi sẽ đi lấy chồng!’

Vừa nói xong, nụ cười của Duy Duy bỗng dừng trở nên tinh quái. Chỉ thấy cô rút trong túi ra cái chai màu xanh, xịt tứ tung lên quần áo, đầu tóc... Sau đó còn xịt xung quanh một vòng, làm cái hương thơm ngát ngào kia dính cố định trên người mình.

Hừ! Tối qua trở về phòng và trần trọc mất ngủ cả đêm, cô mới nghĩ ra được độc chiêu này!

* * *

“Có nhầm hay không? Chúng tôi đã đợi mấy tiếng rồi!”

“Không phải phòng khám mở cửa lúc tám giờ sao? Lúc này đã mấy giờ? Gần trưa rồi!”

Hôm nay là ngày khám bệnh chính thức của bác sĩ Tiêu. Bệnh nhân xếp hàng đông như kiến, nhưng toàn bộ đều liên tục lên tiếng phàn nàn.

Kết quả vì bác sĩ Tiêu đến trễ, nên bác sĩ Triệu phải đành can đảm phụ trách khám toàn bộ cho bệnh nhân.

“Kiểu bác sĩ gì đây? Chúng tôi vất vả chờ đến mười giờ mới được khám! Chúng tôi đến đây là để tận hưởng những dịch vụ cao cấp. Kết quả thế nào? Thái độ phục vụ còn thua xa lơ xa lắc so với bệnh viện công.”

“Đây mà bác sĩ Mỹ, tốt nghiệp đại học Jonhs Hopkins quý gì chứ? Tôi nghĩ đó chỉ là mảnh lời quảng cáo, có tiếng không có miếng thôi!”

Ông viện trưởng đi tuần tra cũng tối tăm mặt mày. Nếu cứ kéo dài tình trạng này, đừng nói người trong bộ phận hành chính run như cây sậy, ngay cả Duy Duy mới đi làm ngày đầu, chưa gặp được tên kia cũng mất hồn.

Vốn dĩ bệnh viện hay hoãn phòng các bác sĩ mới nhận khám bệnh lần đầu. Việc này tính chất rủi ro rất cao, thậm chí có thể sẽ tổn hại đến danh dự của bệnh viện. Vì vậy làm sao người ta không lo rầu cho được?

Cái tên Tiêu Đồ kia, đang muốn giỡn chơi gì nữa đây?

Duy Duy kích động muốn tìm anh để chất vấn: ‘Vì sao không biết quý trọng cơ hội?’ Nhưng sau nụ hôn say xỉn tối qua, nó đã tạo cho cô một báo động lớn. Bất kể thế nào, anh cũng là một nhân vật nguy hiểm.

Cô đã quyết định dứt khoát, vì tình bạn thân thiết và vì tình anh em gần bó, cô nên giữ khoảng cách an toàn với anh.

* * *

Sau cơn say rượu, tim của Tiêu Đồ hơi mệt nhọc.

“Khụ... khụ... khụ.” Anh cầm khăn che miệng ho khan, sau khi xem xong tên của người bệnh nhân đầu tiên.

Thật muốn đòi mạng mà! Từ sáng đến giờ, anh vẫn ho không dứt.

“Bác sĩ, tôi muốn sinh con trai, anh nhất định phải giúp tôi!” Người bệnh nhân trước mặt vừa vào cửa đã dặn dò kĩ lưỡng.

Phiền chết mất! Anh có phải là Tổng Tử Quan m đâu? [1] Làm sao biết cách giúp người ta mang thai sinh con trai?

Tiêu Đồ lười biếng mở miệng, tùy tiện lật hồ sơ của bệnh nhân ra, gõ chữ thoăn thoắt vào máy tính. Một lát sau, anh cúi đầu đưa tờ giấy ra, nói:

“Kiểm tra trước.” Anh lười biếng thốt ra ba chữ, không dư thêm từ nào.

Bệnh nhân chưa hiểu, cứ theo truy vấn mãi. Sau đó, kích động nhổ thẳng vào mặt anh:

“Bác sĩ, chẳng phải trước đó tôi đã kiểm tra rồi sao? Hơnì đã đẻ một đứa con gái rồi, khả năng sinh sản chắc chắn không có vấn đề! Anh mau nghĩ cách giúp tôi sinh con trai đi!” Đây là chuyên gia từ Mỹ trở về ư? Cách thăm khám quá sơ sài, phải không?

Cơ thể con người thay đổi theo thời gian. Vài năm trước có thể mang thai sinh con, không có nghĩa là bây giờ cũng vậy! Nếu không đi kiểm tra, anh kết luận thế quái nào được!

Tuy nhiên, anh lười giải thích là do cổ họng rất ngứa. Lúc nữ bệnh nhân này dựa tới trước, anh đã kịp thời rút lui, nhưng vẫn...

“Ách xì!” Không kìm được, anh hắt xì một cái.

Không biết vì anh bị dị ứng với mùi nước hoa trên người của phụ nữ, hay là do đêm qua chỉ mặc quần lót đi ngủ nên bị cảm lạnh.

Anh có thói quen luôn mặc quần áo khi đi ngủ. Nhưng sáng hôm nay thức dậy, ngờ ngẩn phát hiện ra thân mình trần trụi, mặc độc chiếc quần lót ẩm ướt trên người.

Tối qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Thật sự... hơi mắc cỡ! Duy Duy có thấy cái vóc dáng mảnh khảnh của anh không? Cô sẽ nghĩ gì? Nó có khơi được dục vọng trong lòng cô?

Nữ bệnh nhân cố tình đến sát bên anh, nói:

“Bác sĩ, bên Mỹ có phương pháp sinh được con trai không?”

Nhất định phải dựa gần anh như vậy sao? Tiêu Đồ vội vàng nghiêng mặt sang một bên, mới có thể dễ dàng hít thở.

May mắn quá! Duy Duy chưa bao giờ dùng nước hoa. Haiz, thật đáng thương, ai bảo anh lựa ngành công nghiệp ‘dịch vụ’ này. Đến tận bây giờ anh mới biết, mình chẳng những không thể chọn khách hàng mà còn không thể nhân nhả dù chỉ một giây.

“Không có.” Anh từ chối ngay lập tức.

Con trai hay con gái đều như nhau. Trên thực tế, nếu có con, anh muốn có đứa con gái giống y Duy Duy, như vậy anh sẽ hết mực yêu thương cưng chiều. Nếu là con trai giống anh như tặc thì... hừ, hừ! Đừng trách anh lòng dạ độc ác, luôn hay bắt nạt...

Vì vậy anh quyết định, phải nhanh chân tìm cơ hội tạo người! Anh đã hai mươi tám tuổi, nhưng vẫn là người đàn ông ‘trong trắng’, thật có tội với tổ tiên! Có phải đã tới lúc anh nên vươn bàn tay ma quái của mình ra, sau khi ném trải chuyện tối qua?

“Này, bác sĩ! Anh đừng có thả hồn đi hoang như thế!” Tiếng của nữ bệnh nhân oang oang dội tới.

Ở đâu lòi ra tên bác sĩ hết mức hời hợt này? Đã không nghe bệnh nhân nói chuyện, còn thả hồn đi rong thế kia... Lúc thì trầm tư, lúc thì âm thầm cười xảo quyệt, làm người ta sợ hãi dựng tóc gáy.

“Bác sĩ, anh nói giỡn chơi! Ở Mỹ y học phát triển vượt bậc như vậy, chắc chắn phải có kỹ thuật mới sinh được con trai!” Nữ bệnh nhân tuyệt đối không muốn từ bỏ ý định của mình.

Anh vẫn nín lặng, chẳng có hứng thú mở miệng.

Chị ta như người biết thức thời, cố tình bí bí mật mật nói:

“Bác sĩ đừng gạt tôi nhé! Chồng tôi giàu lắm.”

Chồng chị ta có tiền, liên quan khí gió gì đến anh!

“Bọn tôi chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu đứa con trai!”

Nữ bệnh nhân nháy mắt với anh, rồi nói tiếp:

“Bác sĩ, anh hiểu mà, đúng không?”

Anh hiểu gì chứ? Anh chẳng hiểu gì cả!

“Nghe nói bên Mỹ, khi phụ nữ mang thai đều làm siêu âm chẩn đoán giới tính. Nếu không có kỹ thuật sinh được con trai, vậy nếu tôi mang thai, bác sĩ có thể giúp tôi kiểm tra giới tính thai nhi không? Nếu là con gái, tôi muốn được làm thủ thuật phá bỏ.” Rốt cuộc chị ta cũng nói rõ mục đích. Thậm chí còn nháy mắt lên lút bỏ một phong bì màu đỏ vào chiếc áo blouse trắng của anh.

Bác sĩ từ Mỹ về chắc hẳn đã quen thuộc với hình thức ‘đút lót’ này rồi nhỉ! Chị ta nghĩ phải lo cho con đường tương lai phía trước của mình.

Tiêu Đồ ngơ ngác, sau đó từ từ kéo chiếc phong bì hình chữ nhật màu đỏ ra, chớp mắt vài cái để xác định mình không nhìn nhầm.

Hôm nay là ngày khám bệnh chính thức của anh, quả nhiên thu nhập khá, hãy nên tận hưởng! Anh nheo mắt lại, nói:

“Quý khách này...”

Thấy vị bác sĩ cuối cùng cũng mở miệng, nữ bệnh nhân liền chăm chú lắng nghe.

“Nếu chị bị cảm lạnh, tôi có thể đề nghị chị dùng thuốc đổ mồ hôi. Nếu bao tử chị ăn khó tiêu, tôi có thể đề nghị chị ăn toàn những bữa cơm thịnh soạn. Nếu chân chị bốc mùi hôi thối, tôi đề nghị chị dùng nước cốt chanh để rửa ráy... Đừng lo lắng, nhiệm vụ của chị chỉ là mang bệnh. Bệnh viện chúng tôi có đủ những dịch vụ cao cấp dành cho tổng thống. Tuy nhiên, cái khoản bao sinh con trai này, chị về nhà khuyên bảo đức ông chồng nên chịu thua thiệt đi!”

Anh rất hiếm khi dùng tốc độ nói chuyện nhanh như gió kiêu này, sau đó đem chiếc phong bì trả lại, rồi quay đầu hít một lượng khí mát mẻ. Hôi chết đi! Cổ họng anh hình như sắp bị sát thương đến nơi rồi.

Nghe câu nói ám chỉ trào phúng của anh xong, sắc mặt nữ bệnh nhân tối đen, chị ta đứng bật dậy, mắng:

“Bác sĩ Mỹ chó má!”

Không tiễn, cứ đi tự nhiên! (^_^)

Người bệnh kế tiếp chuẩn bị bước vào, thì Tiêu Đồ đã tắt luôn máy tính. Bởi vì, đã đến giờ ăn cơm trưa!

Tan tâm! Tan tâm! Tan tâm! Thời gian sung sướng nhất chính là giờ tan tâm!

Không hiểu sao hôm nay mặc dù cơ thể có hơi khó chịu, nhưng vừa đến giờ tan tâm, cả người anh đều cảm thấy đặc biệt hưng phấn.

Ha ha, đó là bởi vì... bí mật không thể nói.

Tinh thần anh hăng hái, nhẹ nhàng tiến về phía căn tin. Nhưng trước khi đến được căn tin, mũi của anh bỗng dừng ngửa ngáy. Bởi vì có một người mặc bộ đồng phục màu hồng vừa lướt qua, anh lại ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc.

“Ách xì!” Anh lại đánh cái hắt xì thật lớn.

Ai mà thiếu đạo đức quá vậy?

~*

~[1] Đó là truyền thuyết về Quan Thế m Bồ Tát. Câu chuyện rất dài, nhưng tôi xin tóm tắt: Phan Hòa nằm một người phụ nữ mặc áo trắng ngồi trên đài sen, sau khi thức dậy phát hiện ra vị ấy là Quan Thế m, liền tìm thợ vẽ một bức tranh đặt tên là ‘Ngạo Liên Quán m’. Nhưng vì quá ao ước có đứa con trai nên kêu thợ vẽ một bức tranh khác có một cậu bé nằm trong lòng vị Bồ Tát, đặt tên là: ‘Tống Tử Quan m’, rồi đem về thờ phụng tại nhà. Quả nhiên, sau đó ông có đứa con trai.

22. Cuốn 3 - Chương 02

Chương 2

Cặp móng diu, đôi chân nhỏ lướt qua trước mắt, làm Tiêu Đồ cảm giác rất quen thuộc.

“Bác sĩ Tiêu, đó là nhân viên tiếp tân mới được nhận vào bệnh viện của chúng ta!”

Bà bác đồng nghiệp thấy anh nhìn theo cái bóng màu hồng ấy, liền cất tiếng cười trêu chọc.

“Hóa ra bác sĩ Tiêu cũng có con mắt thưởng thức người đẹp đấy!”

Anh tuyệt đối không thấy hứng thú với các người đẹp, ngoại trừ cô nhóc ở nhà!

“Nghe nói cô gái xinh đẹp mới nhận vào làm tiếp tân kia là một tiếp viên hàng không. Hiện giờ đang trong kì nghỉ dài hạn, nên muốn đến bệnh viện chúng ta làm thêm để lấy kinh nghiệm. Tôi nghĩ, cô ta không làm việc lâu dài đâu!” Bà bác nói cho anh biết.

Tiền lương giữa tiếp viên hàng không và nhân viên tiếp tân rất cách biệt. Ngoại trừ mang uẩn khuất gì đó mới có thể từ bỏ những chuyến bay trên không trung, để tới đây nhận việc này.

Mắt anh không chớp dõi theo bóng dáng nữ tiếp tân, và anh chẳng biết mình đến căn tin từ lúc nào.

Cái bóng màu hồng ấy đang xếp hàng, trên tay cầm phiếu ăn xanh xanh đỏ đỏ dành cho nhân viên trong bệnh viện.

Giờ cao điểm, toàn căn tin đều nhấp nhô những bóng áo hồng. Và không giống những người khác, phong cách của cô rất tự tin, ung dung chào đón những ánh mắt ngưỡng mộ quanh mình.

“Bác sĩ Tiêu, tranh thủ thời gian thích hợp để tôi giới thiệu cô gái kia cho cậu quen biết nhé. Đó là một người rất đẹp!” Mắt bà bác nhấp nháy, khi nảy sinh ra một ý tưởng hay.

Trong căn tin, có vài bác sĩ độc thân đã chiếu ánh mắt say mê vào người đẹp xa lạ có diện mạo xinh xắn ngọt ngào ấy. Sau đó, cả nhóm rục rịch tìm cách để tán tỉnh cô nàng.

Bình thường cũng hay diễn ra tình huống tương tự. Có ai cấm bác sĩ không được háo sắc, không được thỏa mãn thị giác? Nhưng Tiêu Đồ cảm thấy rất chán ghét. Trước kia không thấy gì còn có thể dễ dàng bỏ qua, bây giờ nó xảy ra rành rành trước mặt, thật làm anh chẳng thể chịu nổi.

Chỉ thấy người đứng trước cái bóng hồng ấy là bác sĩ Vương của phòng siêu âm, đang quay đầu lại bắt đầu tán tỉnh.

Nghe nói gia cảnh của bác sĩ Vương rất tốt, diện mạo lại nhã nhặn, đúng mẫu người mà phụ nữ muốn chọn làm chồng.

Tiêu Đồ thầm mắng một tiếng ‘nhã nhặn cận bã’ và âm thầm mừng rỡ trong lòng. May mắn thay, anh ta không phải khẩu vị ‘đồ ăn’ mà Duy Duy muốn nuốt.

Khẩu vị của cô bé này ngày càng nặng. Nếu cô muốn ăn chay, chỉ có anh mới được quyền dạy dỗ!

Tự tin là thế, nhưng anh bất ngờ trước thái độ niềm nở của cô đối với bác sĩ Vương. Đường như hai người tán gẫu rất ấn ý. Anh lập tức đến gần, bắt kẻ ra sao cũng đem tên cận bã này đuổi đi.

“Bác sĩ Tiêu, xin chờ một chút.” Phía sau có tiếng nói điềm tĩnh nhắc nhở anh.

Hóa ra là ông ‘lãnh đạo’. Tiêu Đồ vừa quay đầu, đã thấy bác sĩ Triệu tay cầm phiếu ăn, chuẩn bị nhận cơm.

“Bác sĩ Triệu!” Anh chưa kịp gật đầu chào, thì sau lưng có tiếng nói nhiệt tình bắn tới.

Tiêu Đồ quay người lại lần nữa, đã thấy trên môi Duy Duy nở nụ cười tươi như hoa. Nhưng nụ cười niềm nở của cô không phải để dành cho anh. Trái tim Tiêu Đồ chìm xuống trong cay đắng.

Ưu điểm lớn nhất của Duy Duy chính là sự cởi mở. Cho dù đối với người mới gặp lần đầu, cô cũng trao ra rất nhiều thiện chí. Anh cố an ủi bản thân mình như thế.

“Bác sĩ Triệu, anh muốn ăn món nào? Tôi giúp anh chọn nhé, mọi người cùng nhau ăn chung đi.” Duy Duy được đứng tới trước, quay đầu lại dùng giọng nói ngọt ngào, và nụ cười tươi tắn hỏi người đàn ông sau lưng.

Vừa nghe qua cũng biết, người được quan tâm chăm sóc ấy không phải là Tiêu Đồ – anh.

“Đúng vậy, bác sĩ Triệu! Chúng ta cùng ăn chung để chúc mừng Duy Duy nhận việc mới nhé.” Đứng bên cạnh, bác sĩ Vương lập tức nói chêm vào.

“Không cần, cảm ơn!” Bác sĩ Triệu thản nhiên từ chối.

Duy Duy thất vọng tràn trề.

“Chu Duy Duy!” Tiêu Đồ thật không vừa mắt, thật khó chịu lên tiếng.

Anh bị xem nhẹ đủ lắm rồi! Hơn nữa, cô có cần phải nhiệt tình với người mới gặp như vậy không?

Ai kêu tên cô đó? Duy Duy bị tiếng gọi gần giọng làm nổi hết da gà. Mắt cô nhìn đắm đắm vào cái người – mà giờ phút này cô ít mong muốn nhìn thấy nhất.

Sau chuyện tối qua, cô thầm nghĩ muốn tránh xa anh ra.

“Hi, bác sĩ Tiêu!” Duy Duy thoải mái chào anh.

“Em đang làm gì vậy?” Tiêu Đồ nhíu mày hỏi.

Câu trả lời tốt nhất là muốn đến tìm anh, nhưng nhìn bộ đồng phục trên người cô, xác suất dường như bằng không.

“Anh không nhìn thấy hả? Em đang làm việc.” Duy Duy vẫn giữ nụ cười thật tự nhiên.

“Tại sao không bàn bạc với anh?” Sắc mặt anh trở nên u ám, thẳng thừng đặt câu hỏi.

Bên ngoài có rất nhiều tên dê xồm! Đặc biệt trong căn tin này đều là những con sói khoác áo blouse trắng.

Là người ở chung một nhà, chẳng phải có chuyện gì cũng cùng bàn bạc sao? Làm tiếp tân trong bệnh viện và làm tiếp viên trên máy bay thì có gì khác nhỉ?

Nếu anh biết trước việc này, nhất định sẽ phản đối cô dán thân vào bói. Xung quanh đã có vài ánh mắt ‘Sói’ đang chăm chú nhìn lại đây.

“Em đã bàn bạc qua với anh rồi!” Duy Duy làm vẻ mặt vô tội. Bởi vì, cô đang làm một phép thử.

Hồi nào chứ! Anh muốn tiến lên bắt lấy cô chán vấn, thì...

“Ách xì!” Mũi anh ngứa ngáy và đánh hắt xì.

“Sao em lại xịt thuốc độc lên trên người?” Anh cau mày hỏi.

Nghe vậy, Duy Duy mỉm cười tươi như đóa hoa hồng nở rộ, nói:

“Công việc cần mà!” Tên này vẫn như xưa, rất dị ứng với mùi nước hoa.

Khi còn bé, cô vì anh đã lén lút quăng lọ nước hoa của mẹ. Mà bây giờ, anh đền đáp cô những gì? Là mượn rượu giả điên!

Đúng! Tối giờ cô vẫn hoài nghi, tối qua mình bị người ta lừa vào tròng. Còn đem đầu lưỡi tiến vào, làm mỗi lần nhớ lại cô đều cảm thấy ghê tởm! Đêm qua cô bị dọa đến choáng váng, thậm chí không biết mình đã nuốt xuống cổ họng bao nhiêu nuốt bọt của anh? Chắc bây giờ tên này đang thích chí, vì nghĩ đã chinh phục được cô?

“Em bàn bạc với anh khi nào?” Anh không dám tới gần, bởi vì trên người cô nồng nặc mùi nước hoa. Nếu tiến thêm một bước, anh chỉ sợ mình bỏ chạy vào toilet nôn mửa đến chết.

Bị dị ứng đến mức ngay cả bữa cơm trưa, anh cũng không còn thấy ngon miệng.

“Tại sao em lại vẽ mình như một bảng pha màu thế kia?” Anh kêu lên khi phát hiện ra điều mới.

Cô trang điểm rất hoàn hảo: Kẻ chân mày thật đậm, chải mascara thật dày, son môi thật tươi, nhưng tất cả đều lạ lẫm!

Anh thích sự tự nhiên tươi sáng như con búp bê trong màn sương làm động lòng người của cô, chứ không phải một người có khuôn mặt điểm lệ lúc này!

Duy Duy cười ẩn ý, kiễng mũi chân lên, giả vờ ngứa đầu ngón tay nói ra năm chữ:

“Công việc đòi hỏi mà!” Cô là một bình hoa di động thì sao, anh dám cần cô

Cô không quên dùng chiêu ‘một ná bắn hai chim’:

Thứ nhất, cảm dỗ được bác sĩ Triệu.

Thứ hai, làm Thổ Thổ giết tình, chặt đứt yêu đối với cô!

Vì vậy trước mặt bác sĩ Triệu, cô là một người nhiệt tình tử tế, dịu dàng đáng yêu tranh thủ lấy lòng anh. Còn trước mặt bác sĩ Tiêu, cô bày ra sự kịch cỡm, phóng đảng đến kinh tởm làm anh chán ngán.

“Về phần việc làm, đêm qua em đã bàn bạc, và anh cũng đồng ý rồi còn gì!” Cô nhún mày nói, cố tình làm bộ thiệt thòi.

Nếu thật sự say rượu chỉ còn ba phần thanh tỉnh, thì cô muốn thử xem, khi anh luồn đầu lưỡi mình vào miệng cô, có phải đã tỉnh táo rồi chưa!

“Ồ...” Anh dừng lại kịp lúc.

“Đêm qua cả người anh đều lơ mơ không rõ, em có đề cập qua với anh sao? Xin lỗi, anh quên mất.” Quả thật đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt!

Ha ha, nên xin lỗi đúng không? Đấy lòng Duy Duy giấu nụ cười lạnh.

Rốt cuộc bây giờ ai là người giả bộ ngây thơ? Tối qua sau khi về phòng, cô đã suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy vô lí. Kì lạ hơn là lúc cô cất tiếng mắng mỏ, thì hành động ngay lập tức bị ‘tiêu diệt’. Mặt khác khi cô sắp nổi cơn điên, chuẩn bị giơ chân tống cho một cước, thì người nào đó đã chìm vào giấc ngủ hết sức kịp thời.

“Đêm qua anh say rượu, chỉ nhớ mình đi tắm rửa... Ồ! Hóa ra là em săn sóc anh hả?” Khóe môi anh cong lên nụ cười cảm kích.

Cả người Duy Duy phát ra dấu hiệu cảnh giác. Bởi vì, mỗi khi anh cười như thế, lông tơ cô dựng ngược hết lên.

“Chắc là em mệt lắm nhỉ? Ở chung phải đùm bọc nhau thật tốt!” Anh tiếp tục nói lời cảm ơn.

Xung quanh vang tới tiếng thở dài lạnh toát.

“Duy Duy, cô ở chung với bác sĩ Tiêu à?” Bác sĩ Vương kinh ngạc hỏi.

Ở chung? Hóa ra đây là hoa đã có chủ? Chuyện này có được tính như tin động trời không? Ngay cả bác sĩ Triệu đang bưng khay cơm của mình, cũng lướt nhìn về phía bọn họ.

Không phải như thế, cô lại bị sập bẫy của người nào đó nữa rồi!

Duy Duy lén lút lấy tay quẹt nước mắt, tiếp tục nở nụ cười, dùng chiêu ‘gây ông đập lưng ông’.

“Anh trai à, sao anh chóng quên quá! Đêm qua chúng ta đã thống nhất, ở trong bệnh viện đừng nhắc tới chuyện chúng ta là anh em mà.”

Một tiếng ‘anh trai’ của cô, làm ngực Tiêu Đồ cứng lại.

Bước chân của bác sĩ Triệu không dừng mà đi lướt qua.

“Ồ! Thì ra hai người là anh em!” Giọng bác sĩ Vương vui mừng như reo.

Xung quanh, đám ‘Sói’ mặc áo blouse cũng lộ ra sự vui mừng.

“Đúng vậy.” Duy Duy cười trả lời.

Sắc mặt Tiêu Đồ sa sầm xuống.

“Chu Duy Duy, tại sao em đến làm việc ở bệnh viện?” Anh thấy hơi kì lạ, vì vậy, dứt khoát phải tìm hiểu nguyên nhân.

Có phải cô muốn thực hiện ước mơ năm mười hai tuổi? Mặc dù cô không làm được y tá, nhưng cũng cố gắng thực hiện lời hứa? Tốt nhất là anh để đoán đúng ý nghĩ ngây thơ ấy!

Đối mặt với sự chất vấn của anh, Duy Duy chỉ im lặng, rồi cố tình liếc về chiếc bàn sau lưng anh cách đó không xa... Nơi đó, bác sĩ Triệu đang chăm chú ăn cơm. Vài sợi tóc dài rũ xuống trước trán, che đôi chân mày rậm của anh, nhìn thật quyến rũ và đẹp trai.

Tiêu Đồ nhìn theo ánh mắt của cô, trong lòng vang lên tiếng cảnh báo lớn, có một sự bất ổn thổi qua người anh.

“Thỏ Thỏ, em nghĩ mình đã gặp được tình yêu đích thực rồi!” Duy Duy nở nụ cười nhẹ nhàng, tha thiết nói cho anh biết.

23. Cuốn 3 - Chương 03

Chương 3

“Chào chị, xin hỏi chị có hẹn với vị bác sĩ nào rồi?” Đứng trước quầy tiếp tân, Duy Duy mỉm cười thân thiện hỏi người bệnh nhân.

“Nghe nói ở đây mới có vị bác sĩ từ Mỹ về?” Lại có một bệnh nhân vì nghe thấy lời quảng cáo ba hoa chích chòe mà tìm đến.

“Đúng vậy, anh ấy là bác sĩ Tiêu Đồ, là một bác sĩ rất tốt.” Trên môi Duy Duy vẫn không quên nở nụ cười, mang theo bệnh nhân đi đến lầu ba.

“Thưa chị, xin mời chị đi theo tôi.”

Cô rất hy vọng có thể mang nhiều bệnh nhân cho Thỏ Thỏ, đáng tiếc...

Cô cũng mong anh cố sức vươn lên.

“Bác sĩ Tiêu, anh có bệnh nhân.” Cô lịch sự gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Bên trong lạnh lẽo vắng lặng, không có bệnh nhân, chỉ có mình bác sĩ Tiêu. Khác với những ngày vừa nhận chẩn bệnh, khách khứa đông như trẩy hội. Bây giờ, trước cửa phòng khám của bác sĩ Tiêu có thể giăng lưới bắt chim.

Trên thực tế, ‘khách quen’ ít trở lại. Không phải vì họ xem thường khả năng y khoa của anh, mà là họ chán nản cách làm việc bất cần ấy.

Bên trong, vẻ mặt bác sĩ Tiêu hết sức nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, không thấy ngẩng đầu.

Duy Duy bước lên liếc nhìn, bỗng đứng phỗng ra như gà gổ.

Đắm đuối như thế, nhưng người này đang dùng thời gian làm việc để chơi game!

Cô nhanh chóng kịp thời che được tầm mắt quan sát của bệnh nhân.

“Bác sĩ Tiêu, có bệnh nhân tìm anh khám bệnh đây.” Duy Duy âm thầm nghiêng rằng, dùng giọng nói nhẹ nhàng theo đúng tác phong nghề nghiệp nhắc nhở anh.

Chả trách trước phòng khám của anh có thể giăng lưới bắt chim. Grừ, thật xứng đáng!

Rốt cuộc bác sĩ Tiêu cũng có động tĩnh. Anh từ từ ngược mắt lên, lạnh lùng liếc cô.

Trái tim Duy Duy bỗng dưng đau nhói. Từ ngày đó về sau, Thỏ Thỏ không nói chuyện với cô nữa, cho dù hai người sống cùng một nhà. Anh luôn nhốt mình trong phòng, khiến quan hệ của họ lâm vào cảnh ‘Vua chẳng muốn gặp mặt Vua’.

Không gian yên ắng, chứa mùi thuốc súng.

“Mời chị ngồi.” Anh rời khỏi trò game, mời bệnh nhân ngồi xuống.

Duy Duy nhẹ nhàng thở phào, lặng lẽ đi ra ngoài đóng cửa lại, giúp bệnh nhân có một khoảng trời riêng tư.

Hành lang bên dãy phòng khám của bác sĩ Tiêu lạnh lẽo vắng lặng. Trái lại, hành lang bên phòng khám của bác sĩ Triệu lại ồn ào bận rộn, có cả nhân viên chuyên biệt sắp xếp công việc. Bệnh nhân thường phải chờ thật lâu bên ngoài, mới đến lượt đi vào phòng khám.

Theo thói quen, Duy Duy đứng nhìn trong chốc lát.

Haiz, mặc dù cố tình muốn làm rõ chân tướng với Thỏ Thỏ, nhưng đã nhiều ngày qua, mối quan hệ giữa cô và bác sĩ Triệu chẳng có chút tiến bộ nào, vẫn xa xôi ngàn dặm, dặm chân tại chỗ.

Duy Duy ai oán nán lại vài phút. Đang muốn quay đi, thì tầm mắt cô bị thu hút bởi góc phòng kia.

Nơi đó có một cô bé khoảng chừng mười tuổi ngồi im lặng, vẽ mặt chăm chú làm bài tập về nhà.

Cô nghe như có tiếng nước chảy của nguồn suối trong xanh.

Bên cạnh cô bé có hộp bánh quy và hộp sữa, rõ ràng chỉ dùng cho cô bé ăn đỡ đói.

Vóc dáng cô bé nhỏ xíu, gầy gò. Khác với những đứa trẻ trang lứa với mình, mái tóc cô bé không thắt bím, mà thả lơ lửng rối tung ngang vai, nhìn yếu đuối khó thoát thành lời.

Cô bé này, không phải lần đầu tiên Duy Duy nhìn thấy.

Trên thực tế, có vài bệnh nhân vì thời gian bất tiện, nên mang theo con đi khám cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Con cứng, mẹ khỏe lắm nha!” Có bệnh nhân vừa khám xong, vội vàng ra đi đến khu vực chờ người.

Nơi đó cũng có một cô bé khoảng chừng sáu – bảy tuổi vừa chơi game, vừa chờ mẹ.

“Ghét mẹ lắm! Ném con ở đây lâu như vậy, làm con chờ mẹ mệt đứt luôn.” Cô bé nâng cằm lên cao, giả vờ tức giận.

“Ôi, con cứng của mẹ chịu thiệt thôi rồi.” Mẹ vội vàng dỗ dành.

“Bây giờ chúng ta có thể đi ăn KFC chưa mẹ?” Nếu không phải mẹ dụ dỗ như vậy, cô bé sẽ chẳng ngoan thế đâu!

“Con cứng, ăn nhiều KFC không có lợi cho cơ thể.” Người mẹ cười làm lành.

“Giận mẹ rồi! Mẹ gạt con.” Cô bé nhăn mặt giận dữ.

“Mua cho con một gói khoai tây chiên nhé, được không?” Mẹ vội vàng nhượng bộ.

“Không thèm! Con muốn khoai tây chiên, nước coke, cánh gà chiên và còn cả kem nữa.” Cô bé thật tham lam nói.

“Không được! Đêm qua con bị tiêu chảy, hôm nay con không thể uống nước ngọt và ăn kem.” Mẹ từ chối ngay.

“Mẹ xấu, mẹ gạt người, con ghét mẹ, con ghét mẹ!” Cô bé dậm dậm chân, bậm miệng sắp òa khóc.

“Con cứng ngoan, đừng khóc! Hôm nay mẹ con mình chỉ mua khoai tây chiên và cánh gà cùng nhau ăn, được không?” Mẹ hoảng hồn, vội vàng nhượng bộ toàn diện.

Cô bé sáu tuổi suy nghĩ một chút, rồi miễn cưỡng gật đầu, nói: “Vây cũng được.”

Rồi một mẹ một con nắm tay vui vẻ như lúc đầu.

Cô bé mười tuổi buồn bực, không làm bài nữa, ánh mắt nhìn đăm đăm hai mẹ con kia. Đến khi họ đi xa rồi, cô bé vẫn nhìn theo bóng dáng ấy với vẻ mặt cực kì hâm mộ.

Duy Duy đã thấy cô bé này ở đây nhiều lần. Hơn nữa, cũng chưa gặp qua cha mẹ cô bé lần nào, khiến Duy Duy cũng chẳng ngạc nhiên lắm.

Điều làm Duy Duy chú ý nhất là cô bé trông thật cô đơn, đôi mắt thật phẳng lặng. Khi cô bé dõi theo bóng dáng hai mẹ con kia, lòng Duy Duy nổi lên một cảm giác khó tả, nó làm trái tim người ta rung động xót xa. Vì vậy Duy Duy đến gần cô bé, ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi:

“Em nhỏ, em đang chờ mẹ ở đây hả?”

Cô bé hoảng hốt vì hành động đột ngột của Duy Duy, mở to hai mắt lo sợ nhìn cô.

“Em, em...” Thậm chí cô bé sợ đến mức lắp bắp.

“Nói cho chị nghe đi, mẹ em là ai được không?” Có lẽ cô nên phát trên radio tìm người.

Mặc dù trị an của bệnh viện rất tốt, nhưng để đứa bé ở một mình chỗ này thật không hay.

“Em, em, em không, không có mẹ...” Lắp bắp cả buổi, cô bé mới trả lời được.

Gì cơ? Không có mẹ? Duy Duy sững sờ tại chỗ, vội vàng lấy lại tinh thần hỏi:

“Vây nói cho chị biết, cha em là ai được không?” Là bác sĩ nào đi làm còn mang theo con đến đây? Nội quy của bệnh viện không cho phép điều này!

“Không, không được! Chị ơi, em sẽ không quấy rầy công việc của cha em!” Cô bé hoảng sợ vì câu hỏi của cô.

“Cha em dặn rồi, khi cha đang làm việc thì đừng đến quấy rầy, nếu không cha sẽ mắc sai phạm!”

“Không có việc gì cả, em có thể nói cho chị biết, cha em là ai sao?” Duy Duy cố gắng làm nụ cười của mình thật thân thiết.

Cô không định tranh công báo cáo lên cấp trên, chỉ là muốn biết cha cô bé là người đồng nghiệp nào. Có như vậy, mọi người mới dễ thông cảm, tìm một biện pháp tốt hơn an bày cho cô bé này. Nhưng dường như cô bé hiểu lầm dụng ý của cô, sợ hãi đến mức quay người bỏ chạy, ngay cả bài tập về nhà và gói bánh quy cũng không kịp cầm lấy.

“...” Duy Duy ngây người.

Trông cô đáng sợ như vậy sao? Một lát sau, cô mới khôi phục lại tinh thần, vội vàng

“Em nhỏ, đừng chạy!” Tiêu rồi, nếu để người đồng nghiệp nam kia biết cô làm con gái anh ta bỏ chạy, chắc chắn cô sẽ bị mắng đến chết!

Cô càng gọi, cô bé càng chạy trốn nhanh hơn. Thậm chí cô bé không dám chờ thang máy, chạy luôn xuống cầu thang bộ.

“Đừng chạy mà!” Bà cô của tôi ơi! Duy Duy mang giày cao gót đuổi theo phía sau, thậm chí muốn trật chân té ngã.

Chân Duy Duy đau đớn, nhưng cô vẫn cố chịu đau chạy theo cô bé, thiếu điều muốn khóc.

Bây giờ mỗi đứa trẻ đều là vàng ngọc trong bàn tay bố mẹ, trăm ngàn lần không thể bỏ rơi! Rõ ràng mình chẳng làm chuyện xấu, nhưng tại sao cảm thấy mình thiếu đạo đức đến như bị sét đánh thế này?

Cô bé phía trước vẫn còn hoang mang tìm cách chạy trốn, Duy Duy vẫn đuổi theo sau. Chân của cô càng lúc càng đau, nhưng không thể từ bỏ.

“Á!” Cô bé kêu ‘bình’ lên một tiếng, nằm sòng xoài trên đất.

Duy Duy biến sắc, chạy đến nâng cô bé đứng dậy, lo lắng hỏi:

“Có bị thương chỗ nào không?”

“Chị, chị ơi...” Cô bé nhìn xung quanh như sợ Duy Duy dẫn người tới đây.

Duy Duy vội vàng xoắn ống quần cô bé lên. Quả nhiên, đầu gối cô bé đã bị trầy xước, rướm máu đỏ tươi.

“Có đau không em nhỏ?” Duy Duy áy náy hỏi.

Bây giờ cô bé mới thấy mình bị thương, rồi nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, vội vàng nhỏ giọng an ủi:

“Chị ơi, em không đau ạ, vết thương nhỏ thôi mà, đừng lo.”

Té đến nỗi trầy chân chảy máu thế kia mà bảo đừng lo là sao?

Thấy cô không tin, cô bé còn nói thêm:

“Chị ơi, thật không sao mà! Trước giờ em quen rồi, nếu đừng để ý đến ngày mai nó sẽ tự động lành lại thôi.

Cái gì trước giờ đã quen? Cái gì mà kêu ngày mai nó sẽ tự động lành lại? Chẳng lẽ cô bé hay bị vấp té mà không có ai để ý tới?

“Chị mang em đi vào phòng cấp cứu trước nhé!” Duy Duy cố gắng chịu đựng cái chân đau của mình, vội vàng tiến lên muốn ôm lấy cô bé.

Tuy nhiên cô bé rụt bả vai, lí nhí nhắc lại:

“Chị à, em không đau thật mà, đừng xen vào chuyện của em.”

Đau đến nhứ mảy thế kia, sao lại nói không đau, không cần người xem xét?

“Em đừng sợ nhé! Chị chỉ muốn mang em đi bôi thuốc, không phải đem đi cáo trạng, càng chẳng phải làm hại em bị thương thêm!” Duy Duy nói thẳng ra ý của mình, rồi nở nụ cười ngọt ngào như mật, lừa gạt cô bé.

Quả nhiên cô bé hồi phục lại tinh thần, khi thấy nụ cười ngọt lịm như cổ vũ của cô.

Chị gái này thật xinh, khi cười cũng đẹp như mẹ vậy.

“Chị ơi! Chị, chị đừng nhắc tới em với người khác, được không ạ?” Bé ngửa đầu lên nói, mang theo vẻ mặt cầu xin.

Duy Duy sững sốt.

“Không thể để các chú các dì biết cha mang theo em đi làm, bằng không bọn họ sẽ nói xấu cha của em.” Cô bé tiếp tục giải thích.

“Cha mang theo em đã rất mệt rồi, em không thể làm phiền thêm nữa.”

Duy Duy bình tĩnh, nói: “Em sợ người khác biết, nên không chịu bôi thuốc à?”

Cô bé co người, im lặng.

“Yên tâm đi, chị sẽ không nói với ai hết.” Duy Duy cam đoan.

Đứa bé này trưởng thành trong hoàn cảnh nào vậy? Một đứa trẻ trưởng thành sớm, làm lòng người ta thật chua xót.

Nghe thế, cô bé rút cuộc tin cô, đem tay mình giao cho Duy Duy.

“Vậy em làm phiền chị nhé!” Bé không thể bệnh, bởi vì nếu cả đời mang bệnh thì cha sẽ như một ngọn nến cháy hai đầu, làm việc đến sứt đầu mẻ trán.

Vừa đúng lúc có chị y tá trưởng ở phòng cấp cứu. Như đã quen biết từ lâu, chị ta giúp sát trùng, bôi thuốc xong, rồi sờ sờ đầu cô bé, mỉm cười nói:

“Hi, Tiểu Vũ lại đây tìm cha hả?”

Tiểu Vũ là tên của cô bé sống nội tâm này. Cô bé có vẻ sợ hãi không biết trả lời ra sao, nhưng do dự một chút rồi vẫn lễ phép nói:

“Dạ thưa dì, cháu chờ cha tan tầm.”

Dì...? Tuy trước đây đều gọi như thế, nhưng có vẻ chị y tá trưởng vẫn bị đả kích nặng nề, trái tim chị ta đau như bị cung tên xuyên qua, kêu oai oái lên:

“Tiểu Vũ à, chị chỉ lớn hơn ‘chị’ này khoảng năm – sáu tuổi thôi nha! Chị có già như vậy đâu chứ?” Thật đả kích chết người, Duy Duy thì được gọi bằng ‘chị’, mà chị thì bị gọi bằng ‘dì’.

Tiểu Vũ cảm thấy hơi bất an.

“Tiếng chị ngọt ngào này làm em sướng ngất ngây đây. Chị có bản lãnh kêu em nhỏ ấy gọi một tiếng xem.” Duy Duy ôm bả vai của Tiểu Vũ, vui sướng cười to.

Nhân duyên của Duy Duy rất tốt, mới đi làm vài ngày, cô đã hòa nhập nhanh chóng với các đồng nghiệp.

“Tiểu Vũ, kêu một tiếng chị đi. Chị cho em ăn kẹo.” Chị y tá trưởng ngồi xổm xuống, đem cô bé thành đứa trẻ ba tuổi dụ dỗ.

Tuy không lộ rõ, nhưng khóe môi cô bé nở nụ cười nhẹ.

“Nhưng cha cháu đã nói phải gọi dì bằng dì rồi...” Bé nghe cha dặn, nếu ở bệnh viện gặp ai thì phải gọi là ‘dì’ hoặc ‘chú’.

Chị y tá trưởng muốn rơi nước mắt.

“Hóa ra đây là ý của bác sĩ Triệu à.” Chị ta cố ý đùa cợt, thở hắt.

Trong bệnh viện đã sớm có lời đồn đãi từ góc này đến góc kia, nói rằng cô tiếp tân xinh đẹp mới vào đang theo đuổi bác sĩ Triệu. Hơn nữa còn vì bác sĩ Triệu mà tới đây làm việc, khiến cho vài bác sĩ thân càng thêm tức giận.

Phải nói rằng, bác sĩ Triệu cao to đẹp trai, sự nghiệp thành công. Ngoài đứa con gái riêng ra, các điều kiện khác thật rất tốt. Nhưng một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi như vậy phải làm mẹ kế, thì hơi thiệt thòi.

“Bác sĩ Triệu?” Duy Duy ngơ ngẩn cả người.

Chị y tá trưởng nói cha của Tiểu Vũ họ Triệu sao? Bệnh viện này cũng có một vị bác sĩ đầu hói họ Triệu ở khoa gây mê, hơn bốn mươi tuổi.

Trái tim Duy Duy đập gia tốc, chắc hẳn là nhầm lẫn, phải không? Tiểu Vũ đã lớn như vậy, nếu là con gái của bác sĩ Triệu thì chẳng lẽ anh mới hai mươi tuổi đã sinh con rồi sao? Mặt khác, Tiểu Vũ nhìn không giống bác sĩ Triệu, dù chỉ là diện mạo hay khuôn mặt.

“Tiểu Vũ đến phòng trực ban ngủ một chút đi, chờ cha cháu đến đây, dì sẽ nói lại cho.” Chị y tá trưởng nói với cô bé.

Vốn dĩ Tiểu Vũ không muốn ngủ, nhưng bé nghĩ người lớn nói thì trẻ nhỏ phải vâng lời. Vì thế ngoan ngoãn đứng dậy, đi thẳng đến phòng trực ban. Nhưng vừa bước đi, bé đã quay đầu lại nhìn chăm chăm vào cái chân bị thương của Duy Duy.

Khi ôm cô bé đến phòng cấp cứu, chân Duy Duy đã sưng càng thêm sưng.

Duy Duy lo lắng muốn đuổi theo, thì chị y tá trưởng ngăn lại:

“Không sao đâu, Tiểu Vũ quen thuộc bệnh viện này còn hơn em đấy.” Xem ra, người mẹ kế này cũng tốt lắm.

Nghĩ vậy nên chị y tá trưởng nói cho cô biết:

“Từ nhỏ tới giờ, Tiểu Vũ đều do một tay bác sĩ Triệu nuôi lớn. Khi ấy, bác sĩ Triệu vừa tốt nghiệp đại học Y mới vào làm việc, vợ ở nhà lại ngoại... Hồi đó, bác sĩ Triệu cũng vì Tiểu Vũ mà không có cách nào để vào bệnh viện công lập làm việc. Đã thế, Tiểu Vũ thường theo sát bên cha như cái đuôi đi đến phòng trực ban.

Nhưng sau này có nhiều bác sĩ ngứa mắt nói anh ấy công tư không phân minh... nên bác sĩ Triệu đành phải đem Tiểu Vũ để ở nhà, thuê người chăm nom.” Bao nhiêu năm nay, bác sĩ Triệu vừa làm cha vừa làm mẹ, thật khiến người ta đau lòng.

Duy Duy nghe được, đứng chết trân tại chỗ. Cô có rất nhiều vấn đề muốn tìm hiểu, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Quan trọng nhất là, bác sĩ Triệu ở khoa gây tê ba mươi tuổi mới tốt nghiệp y khoa sao? Việc này hơi bất ổn!

“Tiểu Vũ càng lớn càng giống mẹ. Trước kia vợ của bác sĩ Triệu cũng như vậy đó, nhìn vừa xinh đẹp lại vừa đáng thương, khiến ai cũng thích.” Chị y tá trưởng lắc đầu cảm thán.

“Ai có thể ngờ, thanh mai trúc mã lấy nhau mà cũng chia tay...”

Bọn họ đã ly hôn từ lâu, mà chị là nhóm người vào làm trong bệnh viện lâu nhất, cũng là nữ y tá lâu đời nhất ở đây. Dĩ nhiên cũng là một trong số ít người gặp qua mẹ ruột của Tiểu Vũ.

Các đồng nghiệp rất xem trọng Duy Duy. Một cô gái xinh đẹp, lại chủ động theo đuổi thì đàn ông nào không bị đốn ngã chứ?

“Bác sĩ Triệu khoa gây tê đã ly hôn rồi sao?”

Về mặt Duy Duy hiện rõ sự khiếp sợ, làm chị y tá trưởng cũng ngẩn người.

“Em không biết Tiểu Vũ là con gái của bác sĩ Triệu Nhân Thành khoa sản ư?” Thật kinh ngạc, chị còn tưởng rằng Duy Duy đã biết rồi! Chuyện này ở bệnh viện cũng chẳng phải bí mật gì, nên đâu cần che giấu.

Toàn thân Duy Duy phồng ra trống rỗng, đầu óc oanh oanh như có bom oanh tạc.

Oh – my – god! Cô yêu thích một người đàn ông đã kết hôn?

Chị y tá trưởng nhìn ra được ý nghĩ của cô, lập tức giải thích và an ủi:

“Đúng ra mà nói, bác sĩ Triệu cũng chưa kết hôn. Năm đó bọn họ chưa đến tuổi lập gia đình, nên chỉ làm đám cưới mà không đi làm hôn thú. Sau đó, Tiểu Vũ sinh ra, mẹ nó...”

Nói đến đây, chị y tá trưởng ngập ngừng rồi nói qua loa:

“Sau đó bọn họ không sống chung nữa, bây giờ bác sĩ Triệu là người độc thân.”

Dù sao cũng là chuyện riêng tư gia đình người khác, không nên buột miệng nói lung tung.

Đầu Duy Duy còn bị tin tức này điên cuồng oanh tạc, dù đã trở lại làm việc mà thật lâu c còn thần thờ.

“Chị ơi.” Phía sau có một cái bóng nho nhỏ kèm theo giọng nói thổ thổ gọi cô.

Duy Duy đang thả hồn lênh đênh, tâm tư không biết đang dạt về chốn nào, vừa lấy tinh thần quay người lại, thì nhìn thấy nụ cười sợ hãi kia.

“Chị đang đi làm hả? Em có quấy rầy chị không?” Tiểu Vũ cẩn thận đứng tại chỗ nhìn cô cất tiếng hỏi.

Đây là một cô bé thật nhạy cảm, tựa như cô lúc trước. Nhưng cô che giấu nó xuống tận đáy lòng, không như Tiểu Vũ, vừa nhìn thấy đã biết nhạy cảm, khiếp sợ và tự ti rõ ràng.

“Em không quấy rầy gì chị hết. Chị cũng đang rảnh rồi mà.” Duy Duy lộ ra nụ cười tự nhiên và chân thành.

“Em tìm chị có việc gì sao?”

“Chị đến đây đi.” Tiểu Vũ cố lấy can đảm, kéo tay cô.

Duy Duy không hỏi gì đi theo cô bé. Chỉ thấy cô bé kéo cô đến ngồi xuống ghế, rồi lôi cái túi chườm đá mới lấy từ phòng hộ lý ra, đắp lên mắt cá chân đã tụ máu của Duy Duy.

Nước đá lạnh lẽo làm Duy Duy có chút run run.

“Chị ơi, vừa rồi chân của chị bị thương.” Tiểu Vũ giải thích hành vi của mình.

Đúng vậy! Tuy nhiên, cô bắt ngờ vì đứa trẻ tri kỉ này còn nhớ trong lòng.

Tiểu Vũ ngồi xuống, giúp cô xoa nhẹ lên chân vài cái. Duy Duy thật mất tự nhiên, vội vàng ngăn lại.

“Tiểu Vũ à, chị phải đi làm rồi.” Còn vài phút nữa là hết giờ làm việc, không thể ngồi nhàn hạ như vậy được.

Tiểu Vũ ngửa đầu mờ mịt trong chốc lát. Ánh mắt chứa mắt mát, nghĩ lắm vì mình không tốt mới khiến Duy Duy chán ghét.

“Chị à, vậy chị cẩn thận nhé.” Cô bé dặn dò một câu rất nhỏ như sợ bị ghét bỏ, rồi vội vàng chạy đi.

“Tiểu Vũ!” Biết cô bé hiểu lầm, đáy lòng Duy Duy xót xa, muốn mở miệng gọi nó giải thích.

“Tiểu Vũ!” Phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, có người cũng đồng thời gọi tên con bé.

Tiếng kêu vừa chứa đựng sự lo âu và vừa có sự thư giãn.

Duy Duy ngoái đầu nhìn lại, hóa ra là bác sĩ Triệu.

24. Cuốn 3 - Chương 04

Chương 4

“Tiểu Vũ, sao con chạy lung tung vậy?” Tuy rằng giọng bác sĩ Triệu kém vui, nhưng rõ ràng mang theo âm điệu của người cha lo lắng cho con.

Lúc này Duy Duy đành phải thừa nhận: Tiểu Vũ quả thật là con gái của bác sĩ Triệu.

Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của con gái, bác sĩ Triệu nhẹ giọng, ngồi xổm trước mặt nói:

“Tiểu Vũ à, không phải cha trách con đâu. Vừa rồi cha khám bệnh xong, quay lại chẳng thấy bóng dáng con, nên mới lo lắng đó.”

Anh chưa bao giờ lơ đãng bỏ quên con mình. Nên lúc mở cửa ra, chẳng thấy con đâu mà chỉ thấy sót lại gói bánh quy cùng hộp sữa. Vì thế, lần đầu tiên anh không sợ mịch lòng khách, vội vã nói người sắp xếp ngừng nhận thêm bệnh nhân, lật đật chạy đi tìm.

Với tâm trạng hoảng hốt đó, khó tránh khỏi giọng anh gắt gỏng khi tìm được cô bé.

Thật quá dịu dàng! Đây là lần đầu Duy Duy nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng đến thế của bác sĩ Triệu, nó khiến trái tim cô đập loạn nhịp.

“Cha ơi! Vừa rồi con trượt té bị thương, nhưng có chị này giúp con bôi thuốc.” Sợ về nhà sẽ bị phát hiện, nên Tiểu Vũ phải chọn cách thú nhận trước.

“Té bị thương sao? Đưa cha xem!” Bác sĩ Triệu nóng vội kéo ống quần con gái lên xem xét.

Thật là một người cha tốt

Ai làm con gái của anh nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Giống như người chú hàng xóm – cha của Tiểu Mỹ mà cô rất hâm mộ trước đây. Chú ấy đối với vợ con đều đặc biệt cưng chiều, đúng tiêu chuẩn người cha tốt một trăm phần trăm.

Hơn nữa, ánh mắt của bác sĩ Triệu điềm tĩnh thật thà, cái nhìn chứa sự kiềm chế, rộng lượng – điển hình của mẫu người đàn ông tốt.

Mẫu người đàn ông này thật tuyệt vời. Chẳng lẽ chỉ vì một khuyết điểm nhỏ mà cô phải từ bỏ sao? Mặc khác sau vài lần nhìn lại, Duy Duy cảm thấy cô bé ấy thật đáng yêu...

Ánh mắt Duy Duy phát ra những tia sáng say mê. Tâm trạng bị dả kích ban nãy đã tan thành mây khói.

“Cha, chị này vì con mà cũng bị thương đó.” Tiểu Vũ kéo tay áo cha mình nói.

Chị...? Lúc này Triệu Nhân Thành mới chú ý thấy Duy Duy đang ngồi một bên.

Tiểu Vũ nhỏ giọng đem câu chuyện kể sơ qua cha nghe, bao gồm việc mình bỏ chạy mới làm chị bị thương. Triệu Nhân Thành nhú mày.

“Cô khỏe chứ?” Anh vốn không muốn hỏi, nhưng con gái rất nhất gan, lại hành động hoang man hấp tấp. Quả thật trong chuyện này, lỗi đều do cha con họ.

Nghe hỏi, Duy Duy lập tức cúi đầu, đem mặt mình nhả thành một cục.

“Cũng không khỏe lắm...” Phải tận dụng thời cơ tới bất ngờ này!

“Chân bị trật, có lẽ không đi được nữa...” Duy Duy giả vờ hơi nhăn mày, khổ sở nói.

Bác sĩ Triệu là một người đàn ông sống có nguyên tắc. Mặc dù anh không muốn ai dính dáng đến việc riêng của mình, nhưng cô rất hiểu anh... Đây là một cơ hội lớn!

“Có cần tôi mang cô đi bệnh viện chỉnh hình khám xem không?” Mặc dù anh vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng không quên trách nhiệm, lo lắng hỏi.

Không muốn dính dáng và trốn tránh trách nhiệm là hai việc khác nhau. Nếu con gái làm cô bị thương, thì với tư cách làm cha mẹ, anh phải gách lấy

Bingo! Cô chờ anh nói những lời này!

“Cũng được, xin làm phiền anh vậy, cảm ơn anh.” Duy Duy nở nụ cười cảm kích.

“Không phiền đâu, nên như vậy mà! Cô lên xe đi, tôi đưa cô đến bệnh viện.” Bác sĩ Triệu lấy chìa khóa xe trong túi, bước ra phía ngoài.

Thật tốt quá! Ngay tức thì, sắc mặt Duy Duy tươi tắn như đóa hoa hé nở.

Bác sĩ Triệu đi vài bước rồi phát hiện có gì đó là lạ, xoay người lại mới thấy cô vẫn đứng bất động tại chỗ.

Duy Duy nhanh chóng kết thúc nụ cười, thay đổi bằng một vẻ mặt thật rầu rĩ.

“Bác sĩ Triệu, tôi nghĩ chân mình bị thương rất nghiêm trọng...” Duy Duy cố tình ngại ngùng nói.

“Nghiêm trọng đến không thể đi được sao?” Bác sĩ Triệu nhú chặt chân mày, không dám vọng tưởng đi xác định thật hay giả.

Duy Duy tích cực hỏi lại:

“Bác sĩ Triệu, anh có thể dìu tôi không?” Cô làm vẻ mặt mình trông rất yếu đuối.

Tuy không muốn, nhưng sau khi lưỡng lự vài giây, bác sĩ Triệu vẫn vươn tay ra:

“Được, tôi dìu cô!”

Đáy lòng Duy Duy bật tiếng cười to. Trúng kế, trúng kế! Quả nhiên đàn ông là loại động vật rất dễ bị lừa!

“Cảm ơn anh.” Duy Duy xấu hổ nói lời cảm ơn.

Cô cẩn thận ôm lấy cánh tay bác sĩ Triệu, kê sát mình vào người anh. Wow! Cơ bắp thật săn chắc, giống như trong tưởng tượng của cô. Tốt lắm! Đã đến lúc con nhện nhện tinh là cô phải rời khỏi động đi bắt mồi rồi!

Cô kê quá sát làm bác sĩ Triệu giật mình, mất tự nhiên. Bởi vì, cánh tay mơ hồ có thể chạm đến cái gì đó mềm mại hoàn mỹ cúp C hoặc cúp D.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Duy Duy hoàn toàn vô tội.

“Chị, em cũng giúp chị nhé!” Tiểu Vũ vội vàng đi lên đỡ lấy cánh tay kia của Duy Duy.

Cảm động quá! Có con gái thật có lợi, đúng là một chiếc áo bông nhỏ tri kỷ.

Mới vài phút trôi qua, mà Duy Duy đã xác định: Làm mẹ kế cũng chẳng sao, cha và con gái đều có giá trị!

“Có phải rất nghiêm trọng không?” Rốt cuộc bác sĩ Triệu vẫn hỏi, tỏ ra thái độ quan tâm mơ hồ.

“Vâng, thật nghiêm trọng! Mỗi bước đi đều thấy nhói đau.” Duy Duy đau khổ nói.

Đến đây đi, ôm một cái sẽ hết đau! Vòng tay ấm áp, rất ấm áp! Khoảng cách gần gũi như vậy, ngay cả tốc độ mạch đập của bác sĩ Triệu ra sao cũng có thể cảm thụ được. Ôi! Thế gian này thật là diệu kỳ!

Cô muốn làm chân trật khớp hoại!

Một nhà ba người giống quả địa cầu lớn, hòa thành một đoàn chuẩn bị đi ra ngoài...

“Có muốn anh thay em đánh cho tàn phế, rồi ngồi trên xe lăn luôn không?” Phía sau có tiếng nói chế giễu cất lên.

Con nhên nhện tinh này, dám làm càn dụ dỗ người khác? Anh không sợ phiền toái, cắt luôn cái chân nhện của cô!

Tiêu Đồ vừa tan tằm, thì gặp ngay được trò hay này.

Duy Duy không ngoái đầu nhìn, nhưng toàn thân nổi hết lông tơ.

Bác sĩ Triệu xoay người, chào hỏi:

“Bác sĩ Tiêu.”

Tiêu Đồ im lìm, trực tiếp xắn tay áo đi về phía Duy Duy. Dùng giọng điệu vô cùng thân thiết, vô cùng nhiệt tình và vô cùng căng thẳng hỏi:

“Bị thương ra sao vậy? Đưa anh nhìn trộm một tí đi!”

Cái người sau N ngày không nói chuyện với cô, bây giờ bỗng dưng ‘nhiệt tình như lửa’ thế kia, làm Duy Duy cảm thấy khó tiêu.

“Thỏ Thỏ, không cần đâu!” Cô vội vàng đem chân mình rút

Bác sĩ Triệu thấy hành vi nhanh nhẹn của cô thì trong lòng nổi lên nghi ngờ, vội vàng buông lỏng cô ra, và dùng ánh mắt dò xét nhìn cô.

Da đầu Duy Duy run lên. Câu không được con cá lớn, ngược lại còn bị giảm hình tượng? Sao cô xui xẻo thế chứ?

“Đến đây đi, mình là anh em một nhà mà sợ gì hả? Để anh trai nhìn em bị thương đến cỡ nào?” Tiêu Đồ đỡ lấy cô, tiếp tục dùng nụ cười quan tâm nói.

Duy Duy cảm thấy bốn bề gió lạnh nổi lên cuộn cuộn.

“Ha ha, anh là bác sĩ phụ sản, nhưng em bị thương ở chân mà. Chắc không thuận tiện lắm đâu.” Duy Duy cười gượng, lịch sự từ chối khéo.

“Chẳng lẽ anh quên nói cho em biết, vốn dĩ chuyên ngành của anh không phải là khoa phụ sản à?” Anh bất chấp tất cả, ấn Duy Duy xuống chiếc ghế dựa, rồi ngồi xổm trước mặt cô.

Cô tuyệt đối không muốn biết! Duy Duy khóc không ra nước mắt.

Vừa rồi cô còn cảm hứng với ý tưởng ‘bẫy’ người, giờ đây toàn bộ kế hoạch đã chìm trong nước nóng!

“Lúc ở Mỹ, chuyên ngành của anh là khám nghiệm pháp y, kiểm tra thi thể, bất cứ có biểu hiện bệnh tật gì anh đều biết hết!” Anh nói lộ ra chiếc răng nanh sáng choang.

“Trong đó bao gồm những thương tích ở xương cốt đấy.” Cho nên cô đừng mong giả bộ què quặt để qua mặt được anh!

Anh về văn phòng tiếp tục ‘nhìn đắm đuối’ vào trò game của mình đi! Sao lại để ý đến cô chứ? Vì sao? Vì sao? Duy Duy kêu trời trong bụng.

Cô ảo não muốn chết vì mình đã quên mất, lúc này là giờ tan tằm, mà người nào đó tới giờ tan tằm thì rất tích cực. Cho nên anh đến kịp lúc, chả có gì đáng ngạc nhiên.

Duy Duy đành miễn cưỡng cởi giày, giơ cái chân nhỏ nhắn trắng trẻo với những ngón chân mềm mại mảnh mai, gọi cảm ra. Nhưng có người hoàn toàn mất suy nghĩ và không thương hương tiếc ngọc, dùng năm ngón tay thon thả xoa bóp thật mạnh lên chân cô.

“A...” Trong chớp mắt, toàn bộ đại sảnh của bệnh viện vang lên tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời xanh.

oOo

Màn đêm càng lúc càng đậm hơn, một chiếc xe màu đen lặng lẽ lướt êm trên mặt đường. Bên trong xe rất yên tĩnh, ngay cả tiếng nhạc nhỏ nhỏ cũng chẳng có.

Phía trước xe có hai gương mặt thật nghiêm túc, và phía sau xe có một lớn một nhỏ. Người lớn bên chân phải bó bột trắng phếu, người nhỏ bất an quay đi quay lại xem xét.

Rõ ràng Duy Duy muốn làm chân mình bị thương, nhưng cô đâu ngờ nặng tới mức nứt xương mắc cá chân như thế? Cô chỉ dám âm thầm nuốt nước mắt xuống bụng.

Dù sao, đối tượng hiềm nghi số một làm cô thê thảm đang nhứ chặt lồng mây, im lìm ngồi bên ghế trái của tài xế.

Duy Duy biết chắc vừa rồi anh không ngờ chân cô bị thương thật, nên mới cố tình nhào nặn nó đau khiến cô kêu gào thảm thiết.

“Chị ơi, chị còn đau không?” Tiểu Vũ nơm nớp lo sợ, áy náy hỏi.

Ban nãy Tiểu Vũ thấy chân chị bị bó bột, đau đến chảy nước mắt. Nếu biết vậy, bé sẽ gọi cha mình đưa chị đến bệnh viện sớm hơn. Đã thế, bé còn lấy túi chườm đá đắp lên chân chị nữa, đây hoàn toàn là lỗi của bé!

“Rất tốt, không đau lắm.” Duy Duy đau tới xanh xám mặt mày, đôi môi đỏ mọng vẫn còn khê run. Nhưng chỉ vì muốn xây dựng hình tượng ‘người mẹ kế’ tốt của cô bé, mà phải miễn cưỡng cười an ủi.

Tiêu Đồ liếc xéo cô một cái trong kính chiếu hậu, Triệu Nhân Thành cũng vậy.

“Hai ngày sau là tới ngày tái khám và đổi thuốc, tôi sẽ mang xe đến đón cô.” Hiếm thấy Triệu Nhân Thành chịu mở miệng.

Vì con gái mình làm cô bị thương, nên ngoài chuyện anh khăng khăng trả tiền thuốc men và thiệt hại giờ nghỉ việc, thì những thứ linh tinh khác như: đổi thuốc, tái khám... anh đều nhận trách nhiệm.

“Vâng.” Từ tối đến giờ này mới có chút thu hoạch, nên trên mặt Duy Duy khó nén sự vui mừng.

Tiêu Đồ nhìn thấy, chỉ khê nhếch môi, im lặng.

Cuối cùng cũng đã về tới nhà.

“Tiểu Vũ ngoan ngoãn ngồi chờ trong xe nhé, cha bế chị con lên lầu rồi xuống ngay.” Triệu Nhân Thành dừng xe, tháo dây an toàn rồi mở cửa ra, dẫn dò con gái.

Biết được ý của anh, trên mặt Duy Duy thấp thoáng nét xấu hổ.

Thật là một sự kinh ngạc bất ngờ nha! Ha ha, cô sẽ mau chóng dựa vào vòng ngực rắn chắc kia, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong đó. Mặt khác còn được quang minh chính đại nép chặt người vào đấy! Xấu hổ chết đi thôi!

Nghĩ đến đó, Duy Duy mừng rỡ thiếu điều chảy nước dãi.

Giá trị, giá trị, giá trị! Nếu mỗi ngày đều hưởng được những tiện ích này, thì dù bị té gãy chân, cô vẫn cảm thấy giá trị!

“Tôi đến đây!” Ai ngờ từ đâu lòi ra một Trình Giảo Kim [1], đưa cánh tay ngang đường.

Khóe môi Duy Duy đang rung như điệu nhạc, bỗng chốc cứng đờ.

“Bác sĩ Triệu, hãy để đây cho tôi. Nhã ý của anh tôi xin thay em gái mình nhận lấy, nhưng nam nữ nên phân biệt rõ một chút thì hay hơn.” Tiêu Đồ tiến lên, ngăn lại hành động khom người của bác sĩ Triệu.

Đẹp cái kiểu nam nữ phân biệt, thông thái rởm ầy đi! Đồ vô lại, ghen tị xấu xa! Chẳng những bóp nát chân cô, mà còn muốn phá hỏng luôn chuyện tốt của cô nữa!

Mũi Duy Duy thở ra đầy khí nóng, nhưng chỉ có thể duy trì hình tượng rụt rè mỉm cười, cất giọng nói êm ái:

“Anh trai à, anh suy nghĩ nhiều quá.” Dám phá nhân duyên của cô, cô sẽ trừ cho anh ‘vận động trên giường’ chỉ tới một phút! (^0^)

“Em gái! Em vẫn là hoàng hoa khuê nữ, mọi người tốt hơn nên bảo trì khoảng cách.” Tiêu Đồ thật lịch sự giải thích.

Em gái? Hoàng hoa khuê nữ? Duy Duy nổi hết da gà... Tốt lắm! Mò ra vài từ văn vẻ để chặn họng, nhưng đây đâu phải là lời khen ngợi? Được rồi, cô chẳng thèm tính toán với anh. Tuy nhiên, cái quái gì gọi là bảo trì khoảng cách? Đẹp qua một bên đi! Cô muốn tấn công quyết liệt, ok?

Vừa nghe bác sĩ Tiêu nói xong, bác sĩ Triệu vốn dĩ không có ý nghĩ quá đà, nên cảm thấy xấu hổ.

“Vâng, vậy việc của Duy Duy xin làm phiền anh. Con gái tôi làm cô ấy bị thương như thế, tôi thật tình xin lỗi.” Bác sĩ Triệu nói lời xin lỗi xong, mở cửa xe ngồi vào chỗ cũ.

Đừng đi, đừng đi! Nhìn chiếc xe màu đen càng lúc càng xa, Duy Duy suýt chút rơi nước mắt.

Ồ hay, bây giờ cô đang ở đâu? Lúc này Duy Duy mới phát hiện ra, mình đang nép trong lòng của Tiêu Đồ.

Hai người gần đến nỗi, cô có thể nghe được tiếng tim đập rộn ràng của anh, và anh có thể nghe thấy nhịp thở gấp gáp của cô.

“Anh... xin lỗi em...” Tiêu Đồ cúi đầu nhìn cô chăm chú, rồi cất tiếng xin lỗi nhẹ nhàng.

Anh cho rằng tại mình, nên vết thương của cô mới nghiêm trọng thêm. Rất hiếm khi thấy anh nghiêm túc như vậy, khiến trái tim Duy Duy đập lồi nhịp.

“Bỏ đi, em tha lỗi cho anh.” Cả đêm đều nặng nề và mất vui, làm cô cũng bực mình.

Nghe thế, anh thở phào một hơi, thậm chí trên môi dương lên nụ cười thật tươi.

“Yên tâm, em là người ‘đại nhân đại lượng’, dù anh có nắn cho em gãy một chân khác, em cũng sẽ không giận anh!” Duy Duy lấy tay vỗ nhẹ lên bờ vai anh như một sự an ủi.

Đều là anh em tốt của nhau, đâu thể dễ dàng tức giận! Anh nghĩ cô giả vờ bị thương, chứ không phải cố ý!

Anh cau mày lại.

“Cho nên chúng ta giảng hòa nhé?” Duy Duy bắt an dò hỏi.

Trên thực tế, cô không thể xác định được mình rốt cuộc đã mắc tội với anh khi nào? Chỉ biết mấy ngày nay, anh có thêm để ý gì đến cô đâu?

“Ừ.” Anh gật đầu.

Duy Duy nhẹ nhàng thở ra. Tốt quá! Gia đình hòa thuận, cuộc sống trên đời này mới thật tuyệt vời!

Một tam một nữ ôm lấy nhau, từ từ di chuyển... thật tình tứ, thật lãng mạn...

“Thỏ Thỏ à, anh đỡ em nổi không? Em nặng tới bốn mươi lăm kí đấy!” [2] Vừa đi, Duy Duy đã hoảng hốt lo lắng hỏi.

Thật ra cô muốn nhắc khéo, có thể nào anh đừng dùng tay đỡ lấy mông của cô được không? Việc này, việc này làm cô rất mất tự nhiên!

“Ừ, anh chịu được.” Anh gật đầu.

Nhiều năm nay chưa có được cơ hội ‘biểu hiện’, anh sẽ không dễ dàng buông tay.

“Đỡ không nổi thì cứ nói ra nhé!” Duy Duy cười gượng.

Đi thông thả như đang ngắm trăng thế kia, có phải do không đủ thể lực? Cơ thể anh mảnh mai thì đừng cố sức, nếu anh cứ gắng gượng, cô e rằng mình ngã gãy luôn cái chân còn lại!

“Im miệng đi!” Anh không vui khi nghe thấy sự xúc phạm ấy!

Rốt cuộc hai người cũng đi đến thang máy. Duy Duy vội vàng chủ động phối hợp ấn nút mở cửa, để anh bế cô đi vào trong.

“Đặt em dựa vào thành thang máy đi, hay thả cái chân kia của em xuống để tự em đứng. Anh nghỉ ngơi một tí nhé.” Duy Duy sẵn sàng nói.

“Im đi!” Còn ầm ĩ nữa, anh sẽ hôn cô!

Anh đặt cô dựa vào thành thang máy, nhưng toàn bộ thân thể đều vây chặt lấy cô.

Duy Duy có một cảm giác ngọt ngào khó hiểu. Bởi vì anh không giống chàng thiếu niên như trong kí ức của cô nữa.

Trong cái kí ức xa xưa ấy, anh gầy yếu đến nỗi chỉ đi hai bước thôi đã thở gấp như đang hấp hối. Thế nhưng hiện giờ, anh bế lấy cô đi cả một đoạn đường dài mà khuôn mặt không hề biến sắc.

Thật kì diệu, kì diệu tới mức làm cô đỏ mặt.

Đặc biệt, tại sao anh ép cô sát vào ngực mình quá vậy? Vì sao cái mũi và bờ môi hai người chạm vào nhau mờ ám thế kia

Duy Duy căng thẳng như cô gái đang được chải tóc về nhà chồng.

May mắn thay, tiếng ‘đinh đong’ của thang máy đã vang lên.

Móng của cô lại bị bàn tay lạnh toát của anh nâng lên. Lúc này, cả người Duy Duy đều cứng đờ.

“Lấy chìa khóa ra mở cửa đi.” Anh lên tiếng nhắc nhở.

“Vâng, vâng, vâng.” Duy Duy vội vàng tra chìa khóa vào mở cửa.

Cuối cùng, cửa cũng được mở ra.

“Bé em về phòng là được rồi.” Duy Duy cười gượng nói.

Tuy nhiên vừa đi được vài bước, Duy Duy đã phát hiện ra sự lệch hướng của anh, nên kêu lên đầy sợ hãi.

“Anh đưa em đi đâu đấy?”

Tiêu Đồ thản nhiên nhún mày, nói:

“Heo con, em không định tắm rửa à?”

Tắm rửa á? Cô tắm rửa bằng cách nào đây?

“Bác sĩ khuyên em không nên chạm nước, tốt nhất phải có người nhà giúp đỡ lau người cho em.” Anh có lòng tốt cẩn thận nói.

“Anh sẽ giúp em tắm rửa!” (^_^)

~*

~[1] Trình Giảo Kim: Một vị tướng danh tiếng thời Đường.

[2] 1 cân TQ = 1/2 kg, nguyên bản 90 cân = 45 kg.

25. Cuốn 3 - Chương 05

Chương 5

Anh giúp cô tắm rửa? Ha ha, miễn bàn chuyện đó đi nhé!

Thấy Duy Duy kháng cự quá quyết liệt, rốt cuộc Tiêu Đồ đành thả cô xuống.

“Hi Hi, cái gì chứ? Em đã đi du lịch rồi hả? Ít nhất hơn nửa tháng? Tại sao đột ngột quá vậy?” Nghe được tin tức từ đầu dây bên kia, Duy Duy kinh ngạc ngồi bất động trên sofa.

Chẳng qua cô vừa đánh cú điện thoại nói cho cô nhóc kia biết tình trạng bí hiểm của mình hiện giờ, và cần cấp bách một người ‘cùng phái’ giúp đỡ. Nếu được, xin cô nhóc về nhà sớm hơn, đừng mê chơi đến nửa đêm. Nhưng cô nghe câu trả lời quái đản gì thế nhỉ?

“Anh nói rồi, Hi Hi vừa được nghỉ đông thì như một con ngựa hoang mất dây cương.” Anh bắt chéo tay lên ngực nói.

Sức khỏe tốt lại mê hội họp, chắc chắn cô bé đang cùng các bạn đi du lịch lòng vòng rồi.

“Anh không quản lí, cứ để nó tự tung tự tác vậy đó hả?” Duy Duy căm tức nhìn anh.

Đem người em gái không chung máu mủ này kẹp chặt đến xuôi chèo mát mái, còn đứa em ruột thịt thì thả rong như bò gặm cỏ. Chuyện này hợp ý trời sao?

Anh nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Nhưng vẫn quay lại đề tài ban đầu.

“Vậy em có muốn anh giúp em tắm rửa không?”

Cô điên mới để anh giúp mình tắm rửa!

“Định ở dơ hơn nửa tháng không cần tắm rửa hả?” Anh nhếch môi nói móc.

Nếu chịu được việc này, anh chẳng ngại gọi cô bằng một tiếng ‘bà cô’!

“Đâu phải thế!” Duy Duy lập tức phủ quyết.

Một ngày không tắm đã khiến cô thấy như có rận trong người. Ở dơ nửa tháng á? Chết còn sướng hơn

“Em tự mình làm!” Duy Duy từ từ đứng lên.

“Em có thể sử dụng chân trái.”

Anh nhíu mày, tỏ vẻ hoài nghi.

“Em chắc mình có đủ bản lĩnh tự đứng bằng một chân tắm rửa, gội đầu hả?” Cô học xong chiêu ‘Kim kê độc lập’ [1] từ khi nào thế nhỉ?

“Không mượn anh lo cho em!” Giọng điệu Duy Duy rất kém cỏi.

Anh nhìn thoáng qua cái chân bị thương của cô.

Bỗng dưng bầu không khí trở nên trầm xuống.

Anh im lặng đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong không có thứ nước giải khát nào khác ngoài Coca-cola.

Lúc quay lại, anh đưa cho cô một ly Coca, rồi xoay người đi vào nhà tắm bắt đầu mở nước.

“Anh để em tự mình tắm lấy, nếu cần anh thì gọi nhé.” Mắt anh sâu thăm thẳm, giọng điệu cũng thật xa xăm.

“Thỏ Thỏ, em...” Tâm trạng cô rất khó chịu, giọng nói hơi cáu kỉnh.

Duy Duy bất an cầm ly nước ngọt trước mặt, uống vài hớp mà không nếm được mùi vị gì.

“Không sao cả, vì anh làm chân em bị thương nặng thêm.” Anh có thể hiểu vì sao cô không nhìn ra tâm trạng của mình.

“Haiz, không phải vậy mà!” Duy Duy khó lòng giải bày.

Ly nước ngọt đã cạn, cô thích nhất là uống nước coke.

“Anh đỡ em qua đó tự mình tắm lấy, nhưng cửa phòng tắm không thể khóa!” Đây là sự nhượng bộ của anh.

“Được rồi, cứ vậy đi.” Dù sao, đã có mấy lần anh sắp xoi tái cô rồi.

“Ừ.” Hai người đạt thành thỏa thuận, anh dìu cô qua đó rồi cửa lại.

Trong phòng tắm thật im lặng.

Duy Duy cởi áo khoác ngoài, áo lông, rồi tới nội y của mình ra. Sau khi cởi xong toàn bộ, Duy Duy lại cảm thấy khó khăn, bây giờ cô đang bị thương thì nên làm thế nào?

Cô nhảy cò cò tới trước bồn tắm, cẩn thận ngồi trên thành bồn. Cô chẳng có chút hứng thú muốn dội nước lên người. Hôm nay dành hết cách, chỉ có thể lau rửa sạch sẽ thôi.

Cô thấy xúc động khi nghĩ đến những người khốn khổ với các vết thương kinh hoàng trong bệnh viện chính hình. Cô hy vọng họ cũng được ngồi trước bồn tắm như cô. Đáng tiếc, đó chỉ là mong ước xa xôi.

Duy Duy cởi áo ngực để qua một bên, đem quần lót kéo xuống chân... Sau đó với lấy khăn mặt trên máng, chuẩn bị cạo sát người mình. Tuy nhiên, cô vừa nhón chân lên thì mất thăng bằng, đầu cắm xuống bồn tắm đánh ‘bùm’ một tiếng.

“Khụ... khụ... khụ... Cứu, cứu mạng...” Cô chìm trong bồn ngập nước giãy dụa, theo bản năng phát tiếng cầu cứu.

“Duy Duy!” Cửa phòng tắm khép hờ lập tức bị đẩy ra.

“Khụ... khụ... khụ... Anh, anh đừng vào đây.” Trời ơi, cô không mặc quần áo!

Đã quá muộn màng, Tiêu Đồ vừa nghe tiếng kêu thất thanh của cô đã vọt vào trong. Anh vội vã kéo cô lên, đặt ngồi trên thành bồn. May mắn, chưa đến mức chết đuối.

“Anh, anh đi ra ngoài nhanh lên... khụ, khụ, khụ...” Duy Duy vừa ho khan, vừa dùng hai tay che lại những điểm nhạy cảm trên cơ thể mình.

Một tay cô che lấy ngực, một tay che phía dưới hạ thể... Không biết vì bị sặc nước hay vì kích thích quá độ, mà cả khuôn mặt Duy Duy đều đỏ ửng đến thấy cả mạch máu.

Hành động của cô trái lại làm bộ ngực đầy đặn vun cao càng thêm mê hồn. Đặc biệt lúc cô đang thở hổn hển, khiến nó phập phồng lên xuống trông thật quyến rũ.

Tiêu Đồ muốn làm ‘quân tử’ dời tầm mắt đi chỗ khác. Vì vậy anh rất ‘quân tử’ nhìn xuống, sau đó vô cùng ‘quân tử’ lên thấy phía dưới vùng nữ tính thấp thoáng vào sợi lông tơ mịn màng lộ ra giữa ngón tay xinh đẹp của cô.

“Xin anh đi ra ngoài đi!” Duy Duy rất muốn khóc!

Bỗng dưng cái cảm giác muốn bắt nạt cô đến khoan khoái nảy lên trong lòng. Vì vậy môi anh thông thả cong lên, rồi anh ngồi xuống thành bồn tắm nhìn chằm chằm, chờ cô phản kháng.

Mặt Duy Duy đỏ bừng, muốn lấy tay đẩy anh ra. Nhưng cái ý nghĩ ấy bị bóp chết trong đầu, không thể thực hiện được.

Cô đứng lên trông như con mèo hoang bị trói tay chân, giận dữ mà chẳng dám nói gì.

“Anh giúp em gọi đầu.” Anh cười đến thật vui sướng.

Bây giờ không bắt nạt cô, thì đợi đến lúc nào nữa?

“Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng em không thêm.” Duy Duy cắn răng nói.

Anh chẳng màng tới lời từ chối đó, nhanh tay cởi áo khoác, vui vẻ xoắn tay áo lên, khách sáo nói:

“Có gì mà cảm ơn, lần trước anh say rượu đều do em chăm sóc. Bây giờ coi như anh bù lại thôi.”

“Bù lại cái đầu của anh á! Lần trước anh còn mặc nguyên quần áo, nhưng bây giờ em có mảnh vải nào trên người đâu?” Duy Duy nhin không được quát to.

Nghe vậy, chân mày anh khẽ nhăn lại.

“Hóa ra em bắt mẫn lần trước anh tắm rửa còn mặc quần áo à?”

Duy Duy cắn môi cảm lạnh. Lời của anh thật làm người ta suy nghĩ miên man bất định! Cứ như ‘tú tài gặp lính’, chẳng biết đằng nào mà mò!

“Được rồi, không sao cả! Coi như anh bù lại cho em.” Anh ra vẻ rất hào phóng.

Duy Duy chưa kịp ngăn cản, anh đã cởi áo ra để lộ cánh tay trơn bóng, làm cô lú lười.

Trong phòng tắm chật hẹp: Một người đàn ông mặc độc chiếc quần, và một cô gái trần truồng như nhộng với cái chân bó bột trắng phếu. Thật kì lạ, cũng thật mờ ám.

Đột nhiên Duy Duy thấy toàn thân mình nóng lên

“Công bằng rồi phải không? Anh có thể gọi đầu cho em chưa?” Môi anh vẫn nhếch cao, tâm trạng dường như rất vui.

Mà lúc này, tâm trạng của Duy Duy thật không thể dùng ngôn từ nào để hình dung.

“Biến dùm đi!” Tay cô vừa ôm ngực, vừa che hạ thân, nhảy cẫng lên điên cuồng hét.

Anh ngược mắt nhìn cô, vẫn im lặng bất động. Nhưng vành tai anh đỏ ửng, bờ môi anh run rẩy, và sóng mắt anh đầy bốn cợt.

Duy Duy nhanh chóng hiểu ngay anh đang cười cái gì. Vì thế sự cuồng nộ của cô càng làm cặp ngực căng lên như hai quả bóng. Cô rất muốn chết! Từ ngày quen biết anh cho tới giờ, cô đã vô số lần bị bắt nạt đến sắp chết.

Nghĩ đến số phận thê thảm của mình, và vết thương vĩnh viễn không thể khép miệng này, khiến hốc mắt Duy Duy rơm rớm.

“Tại sao khóc?” Tiêu Đồ thở dài, kéo cô vào lòng.

Mai một cô cũng sẽ là người của anh, bây giờ để anh ‘chiêm ngưỡng’ trước thì có gì phải giận dữ?

Tại sao khóc? Ba chữ ấy hoàn toàn làm cảm xúc của Duy Duy hồng nát, cô quên mất che đậy, vùng vẫy trong ngực anh. Bất kể đã cố kiềm chế bao nhiêu, những giọt nước mắt ẩm ướt vẫn ‘tí tách’ rơi xuống.

“Anh muốn làm gì với em? Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô liên tiếp chất vấn.

Nếu anh dám nói mấy từ kia, cô nhất định sẽ đem danh dự của anh hung hăng chà đạp dưới chân, không chút lưu tình nghiền nát nó để trút mối hận lòng.

Anh bắt lấy tay cô, ý cười trong mắt dần dần tắt lịm.

Anh có thể làm gì với cô đây? – Anh muốn làm tình với cô.

Rốt cuộc anh muốn làm gì ư? – Anh muốn được yêu cô.

Tuy nhiên anh biết bây giờ chưa phải lúc, chưa thể nói ra những lời này.

Duy Duy vẫn thút thít, nên không biết vì rơi tòm vào bồn nước cộng thêm khóc lóc, mà những thứ mỹ phẩm trang điểm trên mặt đã biến hốc cô đen ngòm như mắt con gấu mèo. Rèm mi chải đầy mascara chảy thành hai hàng lem luốc, trông rất buồn cười.

Anh nhìn khuôn mặt và cái dáng vẻ buồn cười ấy của cô, trong mắt giấu không nổi ý cười nhợt nhạt. Mai sau người con gái này có già cỗi bao nhiêu, có xấu xí cỡ nào, anh cũng nhất định phải lấy cho bằng được.

“Chu Duy Duy.” Anh nghiêm túc gọi và nâng mặt cô lên, làm toàn bộ cơ thể trống trơn của cô dán sát vào bờ ngực trần của mình.

Lần trước, anh đã muốn làm như vậy rồi.

Đáng ghét, đừng gọi tên cô! Cơ thể cô đã trống trơn thì anh cứ việc ngấm cho thỏa thích đi! Duy Duy tức giận đến vô lực giãy dụa, giận đến nước mắt rơi liên tục, và cũng chẳng thiết che đậy nữa.

Gạt những giọt nước mắt pha lẫn mỹ phẩm đen ngòm, Duy Duy biết lúc này trông mình rất xấu xí, rất ngu xuẩn! Vì đặc thù công việc, nên bình thường cô vô cùng chú ý đến hình tượng bản thân. Bây giờ, mấy thứ phụ tùng bề ngoài đều trôi hết, nếu nó có thể khiến anh sợ hãi thì còn gì bằng!

“Chu Duy Duy, anh muốn hôn em!” Lần này anh có báo trước, không đánh cắp mà cũng chẳng cưỡng đoạt. Chết tiệt, cô muốn giết người!

“Em không...” Lời còn chưa thốt xong, đôi môi độc đoán của anh đã phủ lên bờ môi mọng của cô.

Cả người Duy Duy nóng rần, hai chân nhũn ra... Có phải đây là phản ứng tự nhiên của hai miền da thịt dính sát vào nhau mà không có gì ngăn cách?

Tiêu Đồ hôn từ nhẹ nhàng tới nồng nàn. Anh tách hàm răng cô và dịu dàng luồn lưỡi mình vào trong quần quít, làm bà vai Duy Duy run rẩy. Phía dưới hạ thân bỗng có một dòng nước ấm nóng tràn ra, khiến cả người cô tê dại.

Khoan đã! Dòng nước ấm nóng? Tê dại? Không thể nào! Không thể nào! Cô đối với anh, đối với anh...

Cô đối với Thỏ Thỏ sinh ra dục vọng ư? Không thể, tuyệt đối không thể! Thế nhưng nơi riêng tư phía dưới hạ thân cô ẩm ướt nóng rực, phải giải thích sao đây?

Nhiệt độ trong phòng tắm tăng cao, mà da thịt của Duy Duy cũng

“Đến đây, chúng ta gọi đầu nhé.” Trước khi cô đẩy anh, thì Tiêu Đồ rất đúng mực buông cô ra.

Không cần nôn nóng, hãy để con nhên nhện tinh của anh tự chui vào bẫy, lúc đó mới tính toán khi nào thì nên bắt lấy.

“Em tự làm được rồi.” Duy Duy cúi giận với anh, cũng như với mình.

“Chỉ cần đừng để chân phải chịu áp lực quá lớn, em có thể tự mình tắm rửa, không cần anh giúp đâu.”

Cô ghét bản thân mình. Vì sao có thể... khao khát như thế?

Sợ cô lại lẩm cẩm, anh nói:

“Bác sĩ dặn rồi, chân em ít nhất khoảng bốn tuần mới hoàn toàn lành lặn. Nếu chăm sóc không kĩ, mai mốt cổ chân có thể bị chứng xơ cứng hoặc teo cơ, tương lai xương chân bị mềm, không thể nhón lên được. Thậm chí đùi mất cân bằng, không đủ sức sử dụng. Vậy bây giờ em muốn ngoan ngoãn để anh tắm, hay muốn tương lai thành người què?”

Đầu óc cô rối bời chỉ im lặng lắng nghe, chỉ nhớ đến nụ hôn vừa rồi anh đặt trên môi mình. Gắn gũi anh trong gang tấc, cô mới thấy cơ ngực trắng nõn như yếu ớt kia lại rắn chắc đến bất ngờ. Quan trọng hơn là cơ bụng mỏng manh ấy, cuộn cuộn những bốn – năm khối cơ bắp rắn chắc.

Đây là Thỏ Thỏ – bạch trảm kê [2] mà trước đây cô quen biết sao?

Mấy khối ‘thịt nhỏ’ kia làm toàn thân cô nóng lên như lửa đốt. Cô càng kinh ngạc hơn khi để mặc anh kéo mình qua đặt nằm ngang trên đùi, và để mặc anh lấy xà bông gội đầu giúp mình.

Gắn gũi như thế cô mới phát hiện, rèm mi của Thỏ Thỏ thật dài và xòe ra duyên dáng như cánh quạt, đôi môi anh đỏ thắm rất mê người, yết hầu nhô cao rõ ràng. Cảm giác khi tiếp xúc... cô đã thử qua, thật vô cùng mềm mại.

Miệng lưỡi của Duy Duy đắng chát, khô rang. Cô nhanh chóng dời tầm mắt mình nhưng lại vô tình dừng trước ngực anh.

Làn da anh hồng hào khác với làn da xám nắng của những người đàn ông khác. Cơ bắp anh cũng trắng nõn, đầu vú ửng h như rượu vang đỏ khiến người ta thật muốn... sờ lấy nó.

Duy Duy nuốt nước miếng xuống cổ họng, bụng phập phồng, nơi nữ tính tiết ra thứ nước ấm nóng rõ ràng.

Cô làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại sinh ra thú tính với người thân thiết hơn hai mươi mấy năm như người nhà thế này?

Lần đầu tiên, Duy Duy phát hiện trong cơ thể mình hóa ra cũng có một ‘dã thú nhỏ’, nhìn thấy ‘con thỏ trắng’ cũng muốn vươn móng vuốt bắt lấy xơi tái.

Để tránh làm mình ‘thú tính’ quá mức, Duy Duy vội vàng di dời mục tiêu. Lần này, cô nhìn thấy trước ngực trái của anh có một vết sẹo hình lưỡi liềm.

Đó là vết sẹo để lại sau cuộc phẫu thuật tim.

“Duy Duy à, em có kinh nghiệm vài lần về tình dục rồi chứ?” Anh vừa giúp cô gội đầu, vừa nói chuyện vu vơ.

Duy Duy rất miễn cưỡng mới kéo được tinh thần lại, cảnh giác hỏi:

“Anh hỏi mấy chuyện đó làm gì?”

“Không, anh chỉ muốn hỏi thử cho biết mùi vị tình dục ra sao đó mà.” Thái độ của anh vẫn thật bình thường.

Mùi vị tình dục ư? Cô làm sao biết được trời? Dù là người nhà, nhưng bàn tới vấn đề này có quá đáng lắm không?

Vài giây sau, hai người hầu như chìm vào im lặng, Duy Duy dõi theo anh với ánh mắt đề phòng.

Đến khi tắm rửa xong, Tiêu Đồ lấy một chiếc khăn khô quần tóc và đỡ cô ngồi lên. Sau đó thật ‘quân tử’ lấy chiếc khăn tắm trùm lên cơ thể trần trụi của cô.

Duy Duy thở phào một hơi nhẹ nhàng, khi thấy cơ thể mình được che kín.

“Duy Duy à, anh nghĩ anh nên tìm một người ái ân xem sao.” Anh bỗng nhiên lảng lạng nói.

Duy Duy kinh hãi thiếu điều rớt cằm xuống đất. Xin hỏi, những lời này của anh có liên quan đến cô ư?

“Em có tình nguyện làm như anh luôn không?” Tiêu Đồ lại hỏi.

Đừng chinh người ta như thế!

Duy Duy bị hỏi cả người phát run, càng xấu hổ hơn là trong không gian mờ ám ấy, hạ thân của cô tiết ra từng giọt dịch nóng bỏng.

“Có lẽ đời anh chỉ ngắn ngủi có vài năm. Nếu phải chết sớm, thì trước khi chết anh muốn ném thử tất cả mọi thứ, để lúc đó không còn tiếc nuối.” Mặt anh ẩn hiện nụ cười nhẹ, kèm theo bi thương.

Bộ dạng của Duy Duy rất buồn cười, một tay giữ khăn, một chân nhảy cò cò ra ngoài nói:

“Em... em không muốn!” Đáng sợ quá, bầu không khí càng im lặng, thân thể cô càng nóng như lửa đốt.

Cô làm sao vậy? Chẳng lẽ đây là triệu chứng của thời kì ‘ba mươi như sói, bốn mươi như hổ’ sao?

“Không sao cả, anh chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.” Anh nhún vai, phớt lờ chuyện vừa rồi.

Yết hầu của anh nhấp nhô, nhìn đẹp quá! Duy Duy thấy mình suýt chút nữa cằm lòng không được!

“Em, em trở về phòng trước đây!” Duy Duy vội vàng nhảy cò cò ra khỏi nhà tắm, vọt về phòng mình.

Để tránh ‘thú tính’ bộc phát quá độ, cô khóa trái cửa lại, dựa vào tường thở hổn hển.

Làm sao bây giờ? Cả người cô nóng quá, rất muốn ôm lấy Thỏ Thỏ làm... tình. Duy Duy chán nản đổ gục người trên giường, sợ nghĩ quá nhiều mà phun luôn máu mũi.

Cô sẽ không, sẽ không đối với Thỏ Thỏ... Nhưng tại sao trái tim bỗng dưng có cảm giác đập nhanh như thế?

Cô cảm thấy sét đánh ngang đầu, mây đen bao phủ, cả cuộc đời bị hủy hoại.

Trời ơi, giết cô đi! Chắc chắn là ảo giác, nhất định tinh thần hỗn loạn!

Duy Duy nhắm chặt mắt, lắc đầu liên tục. Nhưng cứ mỗi lần nhắm mắt thì trong đầu cô xuất hiện cảnh tượng: Cô cười lên người Thỏ Thỏ trong thỏa mãn sung sướng...

Duy Duy rên rỉ kéo chăn trùm lên người kín mít. Tiêu đời, tiêu đời, cô thật sự ăn vậy!

* * *

Con nhện nhện tinh vừa nhanh chân chạy trốn, con thỏ nhỏ ở bên ngoài tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Duy Duy khóa chặt cửa phòng, ngay cả đèn cũng không bật lên. Tiêu Đồ biết, chỉ còn một mình anh trong đêm vắng lặng... Đó là một đêm dài đằng đẳng.

Anh đứng dậy, bắt đầu dọn dẹp phòng khách.

Chân Duy Duy bị thương, nên về sau anh sẽ phải làm công việc nhà nhiều hơn một chút.

Anh đem hai ly nước vào bếp. Rồi lấy ly nước co-ca mình chưa chạm môi đổ vào bồn, bắt đầu tẩy rửa thật cẩn thận.

Sau khi làm xong công việc nhà, Tiêu Đồ trở về phòng mình đóng cửa lại.

Anh lấy một miếng thảm trải xuống nền nhà, rồi nằm lên trên đó. Sau đó anh bắt đầu lật người, giơ chân lên, co lại đùi lại như đang đạp xe.

Làm một lát sau, anh lại đem bắp chân mình co về phía trước đến điểm cao nhất, sau đó kéo về phía bụng giữ khoảng một giây, rồi từ từ duỗi thẳng chân ra... rồi lặp lại động tác cũ...

Đây là vài động tác thể dục tạo cơ bụng. Mặc dù cơ thể anh không thể tiếp nhận một lượng vận động quá lớn, nhưng mỗi ngày đi bộ hai – ba tiếng đồng hồ, cũng đủ tăng cường vóc dáng cho anh.

Anh muốn dùng toàn lực để luyện ra vóc người hao hao như ao ước của cô.

Tiêu Đồ tập luyện một lát, mồ hôi đã đổ đầm đìa, thì bỗng điện thoại của anh vang lên. Nhưng chỉ reo lên một tiếng, rồi im bặt.

Tiêu Đồ lau mồ hôi, tạm thời nghỉ giải lao. Bởi vì anh biết là ai gọi đến, thế nên anh không cần suy nghĩ, bấm số gọi lại.

“Anh trai, em thức thời ghê chưa? Muốn cảm ơn em bằng cách nào đây?” Trong điện thoại, vang lên tiếng khoái trá của Hi Hi.

Anh im lặng, môi lại khê nhếch lên.

“Haiz, em còn nghĩ tới anh không rảnh để tiếp điện thoại cơ đấy! Hóa ra nước côca mang tới hứng phấn như thuốc kích thích toàn là chuyện bịa đặt...” Hi Hi thất vọng nói.

~*

~[1] Kim kê độc lập: (Gà vàng đứng một chân) một thể võ thuộc Tôn thức Thái Cực Quyền.

[2] Bạch trảm kê: một món ăn làm từ gà. Aw, thấy cái tên oách vậy chứ ăn thua gà đi bộ luộc chấm muối tiêu chanh VN ta. Cái gì của VN cũng Số Zách!

26. Cuốn 3 - Chương 06

Chương 6

Đêm qua sau khi trở về phòng, Duy Duy phát hiện hóa ra mình đến kì kinh nguyệt.

Ra là thế! Bắn pháo hoa ăn mừng, quả nhiên cô – Chu Duy Duy hương vị bình thường, vẫn là động vật ăn thịt. Thế nên, nào là vùng nữ tính tuôn dòng nước nóng, nào là mềm nhũn như bún, toàn bộ đều do hậu quả của việc có kinh nguyệt!

Phát hiện này làm Duy Duy phần chấn và an tâm.

Dĩ nhiên cô từ chối thừa nhận việc tối qua mình khao khát người nào đó cả đm, chỉ muốn phóng xuống giường chạy tới phòng cách vách ôm lấy con thỏ nhỏ ‘làm việc’!

Nếu làm như thế, trừ phi cô điên rồi.

Cả đm cô cố vượt qua cái ham muốn điên đảo ấy, thậm chí trần trọc mất ngủ. May mắn thay, sáng nay cô đã khôi phục bình thường.

Bây giờ Duy Duy nhớ lại mình đã khao khát cơ thể Thỏ Thỏ đến mức nào, liền dựng hết lông tơ. Thật như bị người ta bỏ thuốc kích thích! Mặc dù cách nói này hơi quá khoa trương.

Duy Duy dùng chân trái khỏe mạnh, nhảy từng bước đến nhà bếp.

Lý trí qu cuộc sống quá tươi đẹp!

Duy Duy khát nước, nhưng với một người què quặt mà đi đun nước sôi thì hơi nguy hiểm. Vì vậy cô mở tủ lạnh... Bên trong, có lon Côca mà đêm qua cô uống còn dư. Cô rút ra ly, uống một hơi hết sạch.

Sao hương vị của lon Côca này lạ quá? Lúc này cổ họng Duy Duy nếm được vị lạ, nên cô rót thêm một ít đưa lên môi uống tiếp. Nghi hoặc giơ chiếc ly lên xem, rồi lại nhìn lon Côca.

Lon Côca khui nắp để qua đêm bọt khí đã hết, nhưng sao cổ họng có mùi khó chịu vậy? Hôm nay hương vị Côca đặc biệt kì lạ, lạ tới mức không giống khẩu vị bình thường của cô.

Chẳng nhẽ cô mua nhầm nước giải khát Wahaha [1] chứ không phải của Coca-cola? Cô nhớ mình đã uống thử một lần, thương hiệu đó có hương vị rất kì. Thế nhưng bao bì trên lon đúng chính xác mà, hay do cô đổi nơi sản xuất?

Duy Duy uống nước Côca sản xuất tại thành phố Hàng Châu, nhưng từ khi khu công nghiệp Tân Hải ở Ôn Châu mở dây chuyền sản xuất, ở đây đều tiêu thụ nước sản xuất tại địa phương. Trước kia, Duy Duy đều nhờ bạn đi Hàng Châu mua nước đem về, nhưng thấy quá phiền phức nên cô bắt đầu đi siêu thị mua nước Côca sản xuất tại đây. Tuy nhiên cô chẳng ngờ, hương vị lại kém xa như thế.

Đã lỡ mua rồi, quăng đi thì lãng phí nhỉ? Duy Duy lại rất nghiện Côca, nó đã trở thành một thói quen trong cuộc sống của cô. Cô miễn cưỡng cầm ly lên uống thêm mấy hớp nữa.

Cửa sổ truyền đến tiếng lanh canh mở khóa.

“Anh về rồi.” Có tiếng nói quen thuộc vang lên.

Duy Duy sững sốt. Bởi vì, chỉ mới vài ngày thôi sao cô nghe giọng của anh mê người đến thế? Mê người tới mức cô đỏ mặt, tim đập thình thịch, toàn thân nóng hực như trúng độc.

Trời ơi! Cô đã nóng hực cả đêm rồi, đừng nói bắt đầu tiếp tục nhé?

Duy Duy âm thầm rên rỉ, nhưng cơ thể cô bắt đầu khô rát, không ngăn cản được.

Chẳng lẽ cô thật sự khao khát tới mức này? Ngay cả nghe được tiếng đàn ông thôi cũng đã ham muốn? Đòi mạng đi! Trong lòng Duy Duy thì thành niệm chú một vạn lần: Tình bạn vạn tuế, thân tình vĩnh hằng!

“Bác sĩ đã dặn em hai ngày nay nên nghỉ ngơi nhiều, đừng quá sức.” Vừa vào nhà, Tiểu Đồ đã nhíu mày khi thấy Duy Duy co chân đứng trong nhà bếp.

Nếu cô bị ngã tiếp, thì không phải là chuyện đùa.

Làm sao đây? Cô thật sự mắc bệnh rồi, bệnh rất nguy kịch. Tự nhiên lại cảm thấy giọng nói của anh quá dễ nghe!

Ánh mắt của anh dừng lại trên lon Côca cô đang cầm trên tay, nhưng chỉ một giây thôi anh thần nhiên đi tới bật đèn.

“Ha ha, em nhàn rồi chấy thây rồi nè.” Khóe môi Duy Duy cứng ngắc, nở nụ cười gượng.

Cả ngày nằm bẹp trong phòng, khó tránh được đầu óc suy nghĩ miên man. Cô dĩ nhiên muốn mình hoạt động để sống lâu hơn. Nhưng có vẻ bây giờ không cần nữa...

Tiêu Đồ đem hai túi đầy đồ vừa mua trong siêu thị thả ra, sau đó bước tới... Trong lúc Duy Duy chưa kịp phòng bị, đã bị anh ôm chầm lấy. Mặt cô đỏ ửng vì anh đem đầu mình dựa vào bờ vai anh.

“Chúng ta trở về phòng.” Anh nói.

Trở về phòng, chúng ta trở về phòng... Năm chữ này thật mờ ám, thật kích thích...

Tim Duy Duy đập sai quy tắc, đủ các loại tư thế ân ái chui vào đầu, khiến toàn thân cô mềm nhũn choáng váng.

Trở về phòng? Trở về phòng làm gì? Lấy roi da? Cưỡi ngựa? Cô muốn tìm kiếm xem trong phòng mình có dây thừng, dây tơ hoặc còng tay...! Hay là cô mặc bộ đồ đồng phục tiếp viên hàng không, và anh sẽ mặc gì? À, mặc áo blouse trắng? Cũng rất hay, thật làm người ta tăng thêm thêm muốn! (^0^)

Khoan đã, Chu Duy Duy! Đầu mày điên cuồng chứa lung tung cái quái quỷ gì vậy? Nhưng làm sao bây giờ? Cô, cô rất khao khát, vô cùng khao khát... Loại khao khát chưa từng có này như một ngọn đuốc đốt cháy toàn thân.

Gần gũi như thế mới thấy cái tên bạch trảm kê gầy yếu này, quả thật là một người đàn ông đẹp đến người ghen thần giận. Làn da mịn màng không thấy dấu vết của lỗ chân lông, trơn láng mát mẻ như một miếng đậu hũ non trắng trẻo, khiến người ta rất muốn... rất muốn dùng sức tàn phá.

Nếu cô không cưỡng hiếp được anh, thật có lỗi với bản thân mình!

Đợi chút, Chu Duy Duy! Sao mày lại nổi thú tính lên rồi?

Duy Duy hổ thẹn cúi đầu. Mấy ý nghĩ vô sỉ như vậy ở đâu ập đến khiến cô lao đao không nhận ra được cả mình. Nhưng đành hết cách, bây giờ cả người cô nóng như thiêu đốt, thậm chí còn nóng hơn so với tối qua. Cô thật muốn ăn sạch tên bạch trảm kê và đậu hũ non trước mặt.

“Ừc... ừc.” Duy Duy nghe thấy chính tiếng nuốt nước miếng của mình.

Vừa uống nước Côca để giải khát xong, nhưng không thể giải được cơn thèm khát ái tình!

Phòng khách cách phòng ngủ chỉ vài bước, nhưng sao anh đi chậm vậy? Cả người Duy Duy cứng đờ mất tự nhiên, sao Thỏ Thỏ lại bế cô như bế một em bé thế kia? Lại còn nâng mông cô lên, khiến cô càng phát ra lửa lòng ham muốn!

Rõ ràng tối qua khi anh bế cô về, cô cảm thấy mình vẫn như thường. Còn bây giờ, sao ngay cả cái mông cũng nóng như muốn bốc lửa? Bị người ta ôm chặt trong ngực, lại đang là mùa đông mà cô vẫn muốn mở máy điều hòa.

“Anh, anh đi siêu thị mua gì vậy?” Mau, mau, mau dời đi sự chú ý của mình! Bằng không cô thật sự nhào tới ‘tử hình’ anh ngay tại chỗ!

Con đường về phòng như không có điểm dừng, sao anh đi với tốc độ rùa bò thế kia? Càng nghiêm trọng hơn là cô thấy thật sung sướng khi dựa hẳn vào lòng anh, cơ thể nóng như lửa từ từ nguôi dần.

“Mua vài thứ thực phẩm nấu cho em ăn. Và mua cho em một ít đồ dùng cá nhân nữa.” Anh nói chuyện như thổi khí vào lỗ tai, giọng nói nỉ non như những cặp tình nhân làm cô càng thêm rữ rượi.

“Chẳng phải anh không nấu đồ ăn sao?” Duy Duy yếu ớt nói.

“Thật ra mua đồ ăn ở ngoài cũng được anh ạ.”

“Đồ ăn bên ngoài có nhiều bột ngọt lắm, anh sợ em ăn không được lại khó tiêu...” Tiêu Đồ cong cong khóe môi nói chuyện thật mập mờ.

“Nếu là nấu cho em ăn, anh sẽ tự nhiên học cách

Cảm động quá, mờ ám quá, đây là điển hình của tình yêu nồng nhiệt nha! Duy Duy bị dụ dỗ ngay cả ánh mắt cũng trở nên mơ màng, tan rã.

Đến phòng ngủ, cô được đưa lên giường, nhưng anh bế cô đem đến giường ngủ trong phòng mình.

Nệm hơi lún xuống vì anh ‘áp’ ở trên người cô. Mặc dù, có sự chống đỡ nên không đến mức đè bẹp cái người mềm mại thơm mát dưới thân.

Tuy nhiên, khoảng cách như gần như xa có ‘chùng mực’ ấy, làm cả người Duy Duy từ trên xuống dưới đều nóng rực, thậm chí cả hai má cũng đỏ ửng mê man.

Duy Duy cảm thấy đầu óc mình nóng đến muốn được cưỡng hiếp, muốn có cái gì đó để thỏa mãn dục vọng.

Tại sao có thể chứ? Rõ ràng cô không có chút cảm giác nào với anh, lại bỗng dưng bị điện giật đến toàn thân nóng bỏng mơ hồ?

Như xuân về hoa nở, như cảm giác yêu đương sai lầm.

“Anh, anh mua đồ dùng cá nhân gì?” Chu Duy Duy à, đừng mê muội nữa! Cho dù đàn ông trên đời này chết sạch, thì tuyệt đối không đụng đến Tiêu Đồ!

Duy Duy cố thu hồi lí trí, khơi chuyện vu vơ, nhưng ánh mắt mê ly vẫn trôi dạt mênh mông.

“Băng vệ sinh.” Anh nằm trên cô, cổ bầy ra vẻ mặt hấp dẫn người bên dưới, nói ra ba chữ.

Ồ, băng vệ sinh à. Duy Duy định gật đầu ‘vâng’ một tiếng, đột nhiên bừng tỉnh.

“Băng, băng vệ sinh?” Cô có nghe nhầm hay không đó?

“Ừ, loại mềm.” Tiêu Đồ dịu dàng vuốt tóc cô ra phía sau tai.

Khó có được cơ hội biểu hiện, sao anh lại bỏ lỡ? Cho nên rất cẩn thận mua thứ cô thích sử dụng. Trước khi đi mua, anh còn cố tình mở tủ nhà vệ sinh xem qua.

Anh mua băng vệ sinh làm gì? Không thích khăn mặt thô ráp, nên mua để lau mặt sao? (>o<)

Thấy mặt của cô xị xuống và khinh bỉ, sợ làm hồng bầu không khí, anh vội giải thích

“Anh thấy đồ dùng trong phòng vệ sinh hơi ít, mà chân em lại đang bị thương, nếu thiếu thì hơi bất tiện.” Anh làm đàn ông, nhưng để ý chăm sóc như vậy có đủ tích cực chưa?

“Anh, anh, anh làm sao biết em đến kì kinh nguyệt?” Đừng nói anh quá rảnh nên lục thùng rác lên xem nhé?

Tối qua ở trong phòng tắm anh đã biết, vì trên sàn có rơi một giọt máu. Nếu không phải vì chuyện này, anh đại gì mà không thừa thắng xông lên chiếm lấy cô?

“Chuyện của em, anh đều nhớ.” Anh lộ ra nụ cười âu yếm, săn sóc.

Trời đất ơi, nụ cười đó mới thật mê hồn làm sao! Duy Duy cảm thấy đầu mình u mê, bất kể thứ gì cũng chả cần thiết nữa. Cô hoàn toàn quên mất, kẻ trước mặt mình là một con sói xảo quyệt đội lốt một con thỏ thơ ngây.

“Duy Duy à, em cởi áo ra đi.” Anh tiếp tục dịu dàng như nước, dùng ánh mắt quan tâm nhìn chăm chú vào cô.

Cởi... cởi quần áo để làm gì? Cả người Duy Duy đều trở nên lúng túng.

“Lần trước đã nói rồi, em bị tăng sinh tuyến vú. Bây giờ tới ngày hành kinh là thời điểm kiểm tra tốt nhất, để tránh bỏ sót, anh giúp em khám sơ qua.” Anh vừa dỗ dành, vừa lừa gạt cô. Thật ra, thời gian chính xác để kiểm tra, chính là sau kinh nguyệt một tuần.

Dĩ nhiên tới lúc đó, anh sẽ lại ‘kiểm tra’ cô thêm một lần nữa.

Duy Duy đâu phải là bác sĩ nên không biết gì nhiều. Cô chỉ biết rằng khi anh yêu cầu mình cởi áo, cả người cô sôi lên, thậm chí cả hơi thở cũng gấp gáp.

Thấy thế, anh chủ động giúp cô cởi áo. Một tiếng ‘bút’ nhẹ hều, tay anh đã tiến vào vạt áo trước bụng, rồi nhanh chóng cởi áo ngực của cô ra.

Mặt Duy Duy ửng đỏ, hai người gần sát vào nhau đến nỗi cô hầu như có thể hít được hơi thở nam tính tươi mát của anh, khiến cô choáng váng mềm oặt không thể cự tuyệt, thậm chí mơ hồ chờ mong.

Phật tổ Như Lai, bà cổ bà sơ ơi! Cô thật sám hối vì mình quá dâm dăng.

“Anh sẽ kiểm tra giúp em...” Tay anh vuốt ve gò ngực mềm mại núng nính hồng tươi của cô. Rõ ràng anh không mặc áo blouse trắng, nhưng đầu óc Duy Duy lại hiện ra cảnh tượng: Trong phòng khám chật hẹp, bác sĩ Thỏ Thỏ mặc áo blouse, trên môi kèm theo nụ cười tà ác, cởi bỏ áo ngực của cô, đem chân tay cô khóa trên giường khám. Rồi nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực và dùng môi âu yếm núng nính, khiến cô sợ hãi kêu lên nhỏ: ‘Đừng mà, đừng mà, đừng mà...’

Hóa ra đàn bà cũng có những tưởng tượng biến thái hơn so với đàn ông! Một luồng khí nóng từ đâu ập tới, Duy Duy bỗng phát hiện thì ra mình... cũng đầy ham muốn.

Anh thông thả sờ, nhẹ nhàng nắn, thư thái xoa bóp rất chuyên nghiệp, vẻ mặt rất chăm chú như không có một tia xấu xa nào trong đó. Nhưng mà tốc độ ‘sờ soạn’ của anh quá chậm, chậm đến mức khiến cô nóng chịu không nổi, hai mắt mơ màng, hơi thở hổn hển, chỉ có tiếng rên rỉ ề ề.

Bị anh kích thích nửa vờ, khiến Duy Duy khao khát đến cháy bỏng, toàn thân muốn bùng nổ.

Ôi! Ngoài cửa sổ, trăng lưỡi liềm như mờ như tỏ đã tự động biến thành hình tròn.

Ban ngày là một người hoàn toàn thanh tỉnh, vừa đến ban đêm đã hóa thành sói. [2]

Duy Duy thấy mình từ từ biến thành sói, động thú tính trước con thỏ nhỏ trước mắt.

“Đã khám xong, rất khỏe mạnh. Anh giúp em mặc áo lại nhé.” Anh nhẹ nhàng buông tay ra, giả vờ giúp cô kéo áo lên.

Nói thì chậm, làm thì mau. Duy Duy xông lên, cô nhịn hết nổi, cô muốn cào xé anh đến cả da cũng không chừa!

Lần này, cô đu lên thắt lưng anh.

“Duy Duy, em...” Tiêu Đồ hơi bất ngờ.

Nhưng môi đã chạm môi, cô hôn tới tấp lên mặt anh.

Lưỡi cùn lưỡi quần quít đẩy đưa, Duy Duy biết rõ không nên, nhưng con ‘dã thú’ đã nổi lên, cô điên cuồng cào cấu, cắn xé áo anh... Điên cuồng muốn bắt Tiêu Đồ ‘làm’ trong một tư thế hoang dại.

“Duy Duy, dừng...” Anh cố ra vẻ như bắt lấy tay cô đè giữa đùi mình, ‘giây dụa gian trá’ khiến anh hưng phấn rồi vờ vô tình đụng đến điểm nhạy cảm bên trong nội sườn của cô.

Bị đánh trúng điểm yếu, Duy Duy cảm thấy mình bị anh khơi mào dục vọng mà còn bị từ chối ham muốn, thì toàn thân căng thẳng sắp phát điên!

Duy Duy vội vàng cởi quần áo của anh. Trong khi Tiêu Đồ vẫn còn tránh né đôi môi đói khát của cô, lại ngay lập tức bị cô liếm mút trên gáy, trên bắp vai...

“Duy Duy, nếu em... em còn như vậy nữa thì ngày mai chúng ta phải đi đăng ký kết hôn!” Tiêu Đồ thở gấp gáp, nhẹ nhàng nhắc nhở.

Cuối cùng, cuối cùng con nhện nhện tinh đã sưng sỏ nép vào vòng tay ôm ấp của anh!

Đi kết hôn? Ba chữ này như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người Duy Duy, khiến cô hoàn toàn thanh tỉnh.

Cô trợn trừng mắt nhìn con thỏ chết bầm trước mắt. Đó là con thỏ lấu cá cực kì xảo quyệt và mưu mô. Chỉ chạm vào anh mà phải đi kết hôn sao? Tất cả mấy thứ này đều hoang đường lỗi nhịp thái quá!

Nhận thấy sự biến chuyển của cô, Tiêu Đồ cũng cứng người. Vừa rồi không phải rất tốt đẹp? Chẳng phải mọi thứ đều vui vẻ ư?

“A!” Duy Duy hét to lên.

Tiêu Đồ ngồi thẳng dậy, ngăm ngăm nhìn cô.

Vậy hai người không happy sao?

Duy Duy vội vàng tuột từ trên giường xuống, chân trái vừa chạm đất, nâng cái chân phải bó bột lên hoảng hồn chạy trốn.

Chạy mau! Chạy mau! Chạy mau!

Tiêu Đồ buồn bực đưa tay kéo cô lại, nhưng vừa mới đụng đến ống tay áo, Duy Duy đã mạnh mẽ xoay người, giơ nắm đấm ra tống một quyền cực mạnh vào hốc mắt anh. (>_<)

Ồi! Thiệt muốn lấy mạng, đồ con gái dã man!

Tiêu Đồ đau điếng, lấy tay che con mắt bị thương.

Không thèm để ý tình hình bi thảm phía sau, Duy Duy mặc dép lê nhanh chóng tông cửa chạy ra ngoài. Cô vội vàng chạy xuống lầu, vội vàng lấy điện thoại ra gọi, vội vàng quay số... Bên kia đầu dây mới bắt máy, Duy Duy đã kêu toáng lên:

“Bác sĩ Triệu, anh mau đến đây đi!”

Trái lại với sự kích động của cô, người đầu dây bên kia ngừng vài giây rồi bình ổn trả lời:

“Cô Chu, có việc gì sao?”

“Anh, anh mau đến đây đi. Bây giờ tôi rất cần anh!” Phải lập tức thấy bác sĩ Triệu, cô mới có thể xác định, chuyện vừa rồi đều do ảo giác.

Cô làm sao có thể nảy sinh tình cảm với Thỏ Thỏ? Cô làm sao có thể vô cớ muốn ăn nằm với Thỏ Thỏ?

“Cô Chu à, lúc này tôi vẫn còn trong giờ làm việc, chờ một lát nữa tính sau, được chứ?” Bác sĩ Triệu lịch sự nói.

Hôm nay bệnh nhân khám rất đông, dù bây giờ đã gần sáu giờ tối, anh vẫn còn trong giờ tăng ca.

“Không, anh phải đến ngay lập tức, tôi cần anh!” Duy Duy có chết cũng không chấp nhận.

Hiện giờ cô phải lập tức thấy anh, xác định cõi lòng mình chỉ có nhảy lên rung động trước bác sĩ Triệu!

Bác sĩ Triệu không vui, kiên nhẫn nói:

“Cô Chu, cô có thể nói cho tôi biết, cô tìm tôi có việc gì gấp sao?” Anh phải cân nhắc trước, việc của cô quan trọng hay chuyện của bệnh nhân quan trọng hơn.

“Anh phải có trách nhiệm với cái chân của tôi. Hiện giờ chân tôi rất đau, đau sắp chết rồi!” Cô vừa nhanh trí ứng phó, vừa lớn tiếng ồn ào.

~*

~[1] Wahaha: một thương hiệu nước giải khát lớn nhất TQ.

[2] Cái này thiết nghĩ không cần giải thích, nhưng chắc là bắt nguồn từ các phim kinh dị Mỹ. Người bị đột biến thành Sói, cứ đến trăng tròn thì biến hình hung ác và động dục. (quan trọng là động dục nha kakaka)

27. Cuốn 3 - Chương 07-08

Chương 7

Duy Duy nhắc nhở bản thân: Cô chỉ thích những người đàn ông có vóc dáng đô con, bắp tay thật to, cơ bụng sáu múi. Vì vậy, Thổ Thổ tuyệt đối không phải là khẩu vị của cô.

Cô nấp vào chỗ kín đáo, khi thấy Tiêu Đồ xuống lầu dáo dác tìm mình rồi mang vẻ mặt ảm đạm rời đi.

Không thể, tuyệt đối không thể!

Từng đợt gió lạnh quất vào da thịt, làm cơn ham muốn nóng bỏng trên người cô từ từ hạ nhiệt. Đầu óc Duy Duy bắt đầu tỉnh táo.

Ồi! Cô che mặt từ chối đối diện với sự thật vừa diễn ra. Nếu không phải vì cô đang hành kinh, nếu chẳng phải vì Thổ Thổ thừa cơ nói ra hai chữ ‘kết hôn’, thì có phải sáng hôm nay hai người sẽ thức giấc trong trạng thái trần truồng nằm ở trên giường?

Cô không muốn! Nếu xảy ra kích tình lố lằng như vậy, cô thà một dao đâm chết mình còn sướng hơn!

Duy Duy nhắc nhở bản thân thêm một lần nữa: Có một số người có thể tùy ý chạm đến, nhưng có vài trường hợp không thể đụng tới dù chỉ một chút! Làm sao cô lại bỗng dưng sinh ra ham muốn với cơ thể của Thổ Thổ? Thật hết cách tưởng tượng!

Trên đường bỗng xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen đỗ đúng nơi quy định, rồi có một người mở cửa bước xuống, bình tĩnh đưa mắt tìm kiếm xung quanh...

Khi nhìn rõ người đó, Duy Duy vội vàng từ trong bóng tối nhảy ra.

“Bác sĩ Triệu.” Cô cất tiếng gọi từ phía sau.

Khi Triệu Nhân Thành cau mày quay đầu lại, Duy Duy nghe thấy tiếng trái tim mình đập dồn dập trong lồng ngực.

Vóc người cao lớn rắn chắc quan sát góc cạnh sáng sủa, khí độ cương nghị sâu sắc, cả người anh toát ra vẻ anh tuấn, hoàn toàn thích hợp với khẩu vị của cô!

Tốt quá, tốt quá, cô vẫn bình thường! Vì thế cô đối với bờ vai gầy yếu và khuôn mặt đẹp hơn cả phụ nữ kia, chỉ đơn thuần là khát khao sinh lý. Trái tim cô vẫn còn đây, tình yêu đích thực của cô vẫn còn nơi này – còn gói tại trên người bác sĩ Triệu!

“Chân cô thế nào?” Triệu Nhân Thành hỏi.

“Ban nãy tự nhiên rất đau, tôi lo lắng gãy xương hay trật khớp nữa đó!” Duy Duy chột dạ trả lời.

Vừa rồi cô đã dùng cố này để lừa anh đến đây.

“Vậy bây giờ thì sao?” Bác sĩ Triệu không do dự, tiến đến dìu cô.

Cánh tay của bác sĩ Triệu vì chống đỡ nên lộ ra đường cong thật cường tráng! Duy Duy dùng bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy anh, mà cảm thấy không ngớt.

Loại độ cong này do trời sinh, cộng thêm tập luyện thường xuyên mà thành. Làm sao vóc người mảnh mai thon thả của Thổ Thổ có thể so sánh được?

“Cô Chu!” Bác sĩ Triệu xấu hổ gọi cô.

Thấy cô nhìn đắm đắm vào bắp tay mình như muốn chứng minh hoặc khắc tên lên đó, khiến bác sĩ Triệu rất bối rối.

Duy Duy nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói:

“Bác sĩ Triệu, chuyện gì vậy?” Cô cố nặn ra nụ cười thật ngây thơ.

“Vừa rồi tôi hỏi bây giờ chân cô khá hơn chút nào chưa, hay vẫn còn rất đau?” Bác sĩ Triệu kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

“Bây giờ...” Duy Duy chợt dạ, ánh mắt dao động lúng túng.

“Hình như bây giờ bớt rồi, không đau nữa...”

Đôi chân mày bác sĩ Triệu nhíu chặt, bởi vì anh hoài nghi dụng ý của cô. Người con gái trước mặt đang nở nụ cười chân thành, rất dễ chiếm được lòng người, nhưng anh lại cảm thấy nó thật dối trá.

“Tôi mang cô đi bệnh viện khám xem, hoặc đi siêu âm ch hình lại.” Nếu đúng trách nhiệm, anh sẽ không trốn tránh. Tuy nhiên, tốt nhất cô đừng giỡn chơi với anh!

“Không cần đâu!” Duy Duy vội vàng xua tay.

Bác sĩ Triệu nhìn cô chăm chăm.

Mới vừa rồi Duy Duy còn bị Tiêu Đồ khuấy động ham muốn, nhưng bây giờ đứng trước sự nghiêm túc của anh, tinh thần cô từ từ khôi phục đến đông cứng. Thật cảm động! Quả nhiên bác sĩ Triệu chính là phương thuốc quý của cô!

“Cô Chu, cô thật sự không cần đi bệnh viện sao?” Giọng bác sĩ Triệu chắc nịch hỏi.

Ban nãy vì đảm bảo bình an cho cô, nên anh vội vàng chấm dứt khám bệnh chạy tới đây. Kết quả cô trả lời rằng, bây giờ mình tuyệt đối không thấy đau!

Bị chần vẩn, sắc mặt Duy Duy lập tức mất tự nhiên. Dường như cô đã chọc giận bác sĩ Triệu...

Thỏ Thỏ chết tiệt, vì sao dám lấy sắc dụ dỗ cô? Biết vậy vừa rồi cô tống cho anh một quyền thật mạnh!

“Cô có biết bây giờ cô gây cho tôi cảm giác gì không?” Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong mắt bác sĩ Triệu.

Anh ghét nhất bị đàn bà đùa giỡn. Một lần đã quá đủ, anh không muốn tái diễn lần thứ hai!

“Hành vi của cô hôm nay làm tôi cảm thấy như cô đang cho rằng, mọi người trên đời này đều bao vây quanh cô.” Anh tức giận nói.

Sự nghiệp đối với anh rất quan trọng, cô hiểu không? Nhưng cô gọi điện thoại một mực bắt anh dẹp hết chạy đến đây, quả thật không biết phải trái!

“Cái hành động ngớ ngẩn nhằm chán ấy, trong mắt tôi đều là thứ dối trá của lòng dạ đàn bà!” Anh nói rất nặng lời, bởi vì anh quá thất vọng!

Duy Duy nheo mắt lại. Mặc dù cô sai thật, nhưng đó chỉ là lời nói dối đơn giản, có cần phải nổi giận dùng đòn lên không? Cô có phóng hỏa giết người đâu? Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bị người khác mắng qua lần nào!

Vừa rồi cô quá nôn nóng muốn chứng minh, Thỏ Thỏ đối với mình không hề có sức hấp dẫn.

Chị ơi!” Khi hai người đang lâm vào cảnh giằng co, thì một tiếng nói nhỏ phá tan bầu không khí bế tắc.

Cửa xe bật mở. Tiểu Vũ đang ngủ vì mệt nhọc thì bị đánh thức bởi những tiếng đôi co gay gắt giữa bọn họ. Về mặt cô bé bất an không yên, muốn đi qua đó nhưng ‘bịch’ một tiếng, cô bé ngã lún xuống đất.

Bác sĩ Triệu nhanh chân lao đến nâng con gái lên. Duy Duy cũng gấp gấp nhảy cò cò tới, thân thiết hỏi:

“Tiểu Vũ, em có sao không?”

Tiểu Vũ xoa xoa đầu gối, đau điếng nói: “Hình như té bị thương nữa rồi...”

Bác sĩ Triệu kéo ống quần con gái lên coi, mặt mày biến sắc. Tiểu Vũ té xuống trúng ngay vết thương cũ của hôm qua, nên đầu gối lại rướm máu lần nữa.

“Xin lỗi cô, tôi mang nó đi bệnh viện bôi thuốc trước.” Anh bế con gái bước vào xe.

“Chị...” Tiểu Vũ xoay lại, nhìn Duy Duy vẫn đứng yên tại chỗ, không chịu rời đi.

“Chị đây.” Duy Duy cố sức nhẩy một chân tiến lên.

“Chân chị còn đau không? Cùng Tiểu Vũ đến bệnh viện nhé.” Cô bé nở nụ cười e lệ, ngay thơ nói.

Bé thích chị.

“Chị, chị...” Duy Duy thấy thật khó mở lời, vì cô không thể nói cho cô bé biết, chân mình có đau đớn gì đâu? Chẳng qua là cô lừa cha cô bé đến đây thôi!

“Nếu đã vậy thì cùng nhau đi đến bệnh viện, nhân tiện khám luôn cũng tốt.” Bác sĩ Triệu ngắt lời cô, không muốn vạch trần chân tướng.

Anh không muốn con gái hiểu biết quá sớm về cái thế giới lường gạt của người lớn. Anh thất vọng với cuộc đời này, không có nghĩa là anh hy vọng con gái mình cũng cảm nhận như thế.

Duy Duy biết vậy nên rất xấu hổ. Có lẽ bác sĩ Triệu nói đúng, hành vi của cô quả thật rất nhảm chán, nhưng chẳng qua đó là vì thẹn quá hóa giận mà lí trí bị che mờ

Chương 8

Lúc ở trên xe, bác sĩ Triệu nhận một cuộc điện thoại. Hóa ra hôm nay là ngày họp mặt của gia đình anh.

Duy Duy cảm thấy càng thêm áy náy.

“Sao Tiểu Vũ lại ngã nữa rồi? Gần đây cứ nghe tin nó té hoài vậy?” Nghe tin Tiểu Vũ phải đi bệnh viện bôi thuốc, mẹ bác sĩ Triệu và em gái anh vội vàng chạy tới.

Bác sĩ Triệu nhíu mày nhớ lại, Tiểu Vũ đã té ở bệnh viện một lần, ở sân thể dục trường một lần, và ở nhà một lần. Tính luôn lúc này thì chỉ trong vòng nửa tháng, Tiểu Vũ đã té tới bốn lần. Tần suất có hơi bất thường.

“Anh cả, gần đây Tiểu Vũ luôn than nhức đầu. Hơn nữa em cảm thấy té bào vận động của nó kém lắm, cho nên... có phải là... sinh bệnh không?” Em gái anh cẩn thận hỏi thăm.

Ba anh em bọn họ đều di truyền vóc dáng cao lớn từ cha mình, vì vậy thể trạng cường tráng như người tập thể thao thường xuyên. Nhưng không biết té bào vận động của Tiểu Vũ ra sao, mà càng ngày càng yếu ớt, khiến bác sĩ Triệu run sợ.

“Dung Hoa, con nói xui xẻo gì đó? Nhã Vi cũng mỏng manh, Tiểu Vũ giống nó nên mới hay sinh bệnh.” Người lớn rất kiêng kỵ lời nói mang điềm xấu, mẹ nghe nói vậy thì trách cứ em gái.

Nhã Vi là vợ cũ của anh.

“Nhưng vấn đề bây giờ Tiểu Vũ không phải bị phát sốt hay cảm mạo, mà là năng lực vận hành tứ chi rất kém, chạy bộ cứng nhắc còn cứ té hoài.” Em gái anh tỉnh tình thành thật, còn rất quan tâm để ý.

“Mẹ à, cha là bác sĩ, hai anh con cũng đều là bác sĩ. Nhà chúng ta có đến ba người làm bác sĩ, chẳng lẽ đọc qua nhiều sách y học như vậy, mà các người không cảm thấy kì lạ sao? Hơn nữa lần trước anh hai đã nói qua, tình trạng của Tiểu Vũ nên đi khám...” Em gái lo lắng muốn nói tiếp, nhưng cô đã bị mẹ nhìn chăm chăm vào miệng.

“Nhân Thành, không có việc gì đâu. Đừng nghe em gái con nói linh tinh.” Tuy rằng an ủi như thế, nhưng bà cũng bắt đầu bất an.

Anh cũng vậy, nên nghiêm nghị hỏi em gái: “Sĩ Thành nói sao?”

“Anh hai nói nhìn chung bây giờ Tiểu Vũ không có biểu hiện bệnh trạng gì, nhưng hình như nó ngày càng ít nói chuyện. Anh ấy đề nghị anh tốt nhất đem Tiểu Vũ đến bệnh viện khám tổng quát cho an tâm.” Anh cả quá bận rộn, mà anh hai thường ở phòng khám nên hai người rất ít gặp nhau.

Tim Triệu Nhân Thành đập loạn nhịp.

“Lần trước bà vú nói, lực cân bằng của Tiểu Vũ hơi yếu.”

Từ nhỏ con gái anh bệnh tật liên miên, cho nên anh nghĩ con té hoài là điều khó tránh khỏi. Nhưng em trai anh tính tình chắc phác lại kiêu lời, vì không thích đấu đá tranh quyền đoạt lợi trong bệnh viện, nên tự mình ra mở phòng khám tư nhân. Tuy quy mô không lớn, nhưng vài năm qua cũng có chút danh tiếng.

Mặc dù em trai anh chuyên khoa nhi với các chứng đầy hơi, cảm mạo, ho khan nhưng dĩ nhiên là hiểu hết kiến thức tổng quát của một bác sĩ nhi khoa.

Bà mẹ vừa nghe con trai thứ đề nghị như vậy, lập tức căng thẳng tới im bật. Đã nhiều năm trôi qua, con cả và cháu gái sống nương tựa lẫn nhau, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

“Ngày mai con đi bệnh viện lấy hẹn khám sức khỏe.” Triệu Nhân Thành đưa ra quyết định dứt khoát.

Trong phòng.

“Chú ơi, cháu luôn cảm thấy cả người rệu rã, dễ bị té ngã lắm.” Khi bác sĩ hỏi một lần nữa, Tiểu Vũ đành nói thật.

“Chú bác sĩ à, xin chú đừng nói gì với cha cháu nhé. Cháu nghĩ, cháu chỉ bị cảm xoàng thôi.”

Đã khám xong, Duy Duy đứng một bên nghe càng thêm lo lắng.

Bác sĩ nói, ngoại trừ những đứa trẻ quá hiếu động mới có thể té bị thương liên tục như vậy, nhưng cô bé Tiểu Vũ này tính tình rất hướng nội. Thậm chí khi ngồi khám bệnh, cô bé cũng không nhúc nhích. Một đứa trẻ ngoan ngoãn như thế, làm sao có thể nghịch ngợm đến té lên té xuống được? Duy Duy xử lý miệng vết thương xong, dắt tay Tiểu Vũ ra ngoài thì đúng lúc nghe được vài tiếng tranh cãi. Trong đó có một giọng nói cô rất quen thuộc.

“Dung Hoa!” Duy Duy bắt gặp

Vừa rồi bạn thân của cô gọi bác sĩ Triệu là gì nhỉ? Anh cả! Việc này cứ như thủy triều dâng hàng tháng, mà cô vẫn không hề phát hiện!

“Duy Duy, sao cậu ở đây? Cậu có quen với Tiểu Vũ hả? Chân cậu bị sao thế?” Không chỉ có mình Dung Hoa ngạc nhiên, ngay cả bà Triệu cũng giật mình vì thấy cô đang nắm tay Tiểu Vũ bước ra, với chiếc chân bó bột.

Thật quá hữu duyên! Vì Duy Duy vẫn thường qua thăm hỏi Triệu gia vài lần, nên bà Triệu rất có ấn tượng, nhiều lúc bà còn muốn đem con trai thứ hai giới thiệu cho cô nữa! Nhưng Duy Duy nghe Dung Hoa nói anh hai mình là người nhảm chán, tính cách cứng nhắc... vì vậy bà Triệu chưa kịp sắp xếp một cuộc gặp mặt đã bị con trai từ chối thẳng thừng.

Bây giờ thật sự là... trời cũng giúp cô! Cô có thể to nhỏ với bà Triệu, nói rằng thật ra mình để mắt đến con trai cả của bà!

“Chân mình...” Duy Duy cúi đầu xuống, liếc mắt nhìn qua khuôn mặt không đổi sắc của bác sĩ Triệu, gãi gãi tóc, im lặng.

“Tại lỗi của con đấy ạ.” Một dáng dấp bé nhỏ đã tự nhận lấy trách nhiệm, rồi bắt đầu kể lí do vì sao mình làm chị bị thương.

Cô bé càng kể càng khiến Duy Duy thêm hổ thẹn.

“Nhân Thành, con phải chăm sóc Duy Duy cho tốt nhé.” Nghe xong câu chuyện, bà Triệu lập tức cầm lấy đơn thuốc trong tay Duy Duy đưa cho con trai.

“Mau đi lấy thuốc cho Duy Duy đi.”

Triệu gia bọn họ đều là những người thành thật. Với một cô gái xinh đẹp như Duy Duy, nếu điều trị không khỏi mà mất đi cơ hội làm việc, thì bọn họ làm sao yên tâm cho được? Trước kia còn có thể đổ lên đầu con trai thứ, làm nó phải nhận lấy trách nhiệm. Dẫu sao con trai thứ cũng chẳng nhớ rõ mặt phụ nữ, cưới ai cũng như nhau. Nhưng vấn đề là bây giờ con trai thứ đã tìm được ý trung nhân và sắp kết hôn rồi!

Bác sĩ Triệu nhận lấy đơn thuốc, ôm Tiểu Vũ lẳng lặng xoay người bước ra ngoài.

“Duy Duy à, xin lỗi cháu. Hai đứa con trai nhà bác ít nói lắm.” Thấy con trai im lặng bỏ đi, khiến bà Triệu lúng túng.

“Không đâu ạ, cháu rất thích tính cách bác sĩ Triệu.” Duy Duy cười rạng rỡ.

Dung Hoa nghe vậy, sững sốt cả người. Cô và Duy Duy rất thân thiết, hơn nữa nhiều năm trôi qua cô vẫn là kẻ lót đường cho người nào đó. Cho nên chỉ cần Duy Duy lộ ra nụ cười thôi cũng đủ hiểu... Tiêu đời! Duy Duy coi trọng anh cả của cô!

“Đứa con trai này của bác cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội không có con mắt nhìn người.” Bà Triệu vẫn chưa hiểu ý, thở dài.

“Việc này cũng do bác tất cả, tại sao bác lại nhận nuôi dưỡng Nhã Vi không biết nữa?” Bà Triệu tự trách mình.

Không có con mắt nhìn người? Nhận nuôi? Duy Duy ra vẻ thật hứng thú với câu chuyện. Cô muốn tìm hiểu bác sĩ Triệu nhiều hơn, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Mặc dù trước đây cô chưa gặp qua hai anh em trai nhà họ Triệu, nhưng việc nhà của Dung Hoa, cô cũng biết sơ đôi chút.

Chẳng qua trước kia, cô vô tâm bỏ ngoài tai... Bây giờ hồi tưởng lại, hình như con dâu cũ của Triệu gia tên là Nhã Vi, là một đứa bé bỏ rơi được bà Triệu nhặt trên đường. Khi ấy Dung Hoa chưa sinh ra, bà Triệu mới có hai đứa con trai nên rất khao khát một đứa con gái. Vì vậy bà đã nhận nuôi chị ta ngay. Bà có ngờ đâu, mình đã dẫn rắn về nhà.

Con rắn này làm tổn thương tất cả mọi người trong gia đình họ Triệu.

“Nhân Thành mới hai mươi hai tuổi đã làm cha, Nhã Vi sinh con xong cũng chẳng chăm sóc. Nhân Thành vừa học vừa làm vừa nuôi con. Nó như một ngọn nến cháy hai đầu, mà cô ta còn oán hận Nhân Thành nhà bác không phụ giúp! Lúc Tiểu Vũ mới một tuổi đang tập đi, Nhân Thành vừa tốt nghiệp đại học Y, vì gia đình làm việc đến sát đầu mả trán... Vậy mà cô ta lật lọng, ở trên máy bay quen một gã đàn ông giàu có... quẳng luôn con gái, vô môn bỏ chạy!” Bà Triệu cứ nghĩ đến con trai chịu trăm ngàn cay đắng, thì tâm tình như ai vô nát.

Duy Duy lú lười.

“Bà vú trông nom Tiểu Vũ đã nghỉ làm, năm mới sắp tới nên khó tìm người chăm sóc thích hợp, Nhân Thành lại phải làm việc...” Bà Triệu vừa nói vừa đứng dậy, đau lòng cho đứa con cả.

Từ khi con trai kết hôn, bọn họ không sống chung một nhà nữa.

“Vậy...” Bà Triệu không giúp, làm sao một người đàn ông như ác sĩ Triệu có thể làm được?

“Mấy năm nay mẹ mình bị suy thận, không thể làm việc mệt nhọc! Ba anh em mình đã thỏa thuận, nếu mai mốt ai có con cái đều tự tay chăm sóc, không để cho mẹ lo lắng nữa.” Dung Hoa kịp thời giải tỏa nghi hoặc.

Ba anh em họ nói một lời đáng giá ngàn vàng, cho dù có khổ sở mệt nhọc ra sao, cũng đều thực hiện đúng lời hứa của mình.

Nghe vậy, Duy Duy lập tức kéo Dung Hoa lại.

“Một câu thôi, cậu giúp hay không giúp?” Cô đã nảy sinh ra một kế rất tuyệt! Khỏi cần nói nhiều, ý của cô Dung Hoa hiểu!

Thật sự đã bỏ lỡ nhiều cơ hội rồi! Nếu biết sớm Dung Hoa có anh cả như vậy, cô đã làm quen từ lâu, đâu cần chờ đến lúc này?

Hiện giờ, để tránh tên Thỏ Thỏ đội lốt sói nham hiểm kia dồn ép, cô nên làm một cuộc cách mạng tốc chiến tốc thắng đối với việc chung thân đại sự của mình.

“Ha ha, Duy Duy à, anh cả của mình không thích hợp với cậu đâu...” Vừa nghe qua đã hiểu, nên Dung Hoa nhỏ giọng từ chối. Nếu đối là anh hai, cô nhất định sẽ đồng ý cả hai chân hai tay! Dù sao cô cũng thích và càng muốn thân thiết với Duy Duy hơn nữa.

Thế nhưng khổ nỗi, Duy Duy lại để ý đến anh cả. Mà cô là bạn thân của Duy Duy, nếu bạn cô muốn mình moi tìm ra đưa lên, cô cũng sẽ làm. Có điều, chuyện tình cảm thì... Haiz, nếu biết sớm có ngày này, lúc

trước cô đã làm theo lời mẹ, đem anh hai đẩy tới cho Duy Duy, dù sao hai ông anh cô cũng giống hệt nhau! Nhưng bây giờ đã muộn rồi, anh hai sắp cưới vợ.

“Được hay không thì cứ thử rồi nói sau!” Khóe môi Duy Duy nhếch lên.

Cô có đủ tự tin, một ngày nào đó sẽ quyến rũ được bác sĩ Triệu.

“Duy Duy à, cậu đừng nghĩ đơn giản như vậy. Anh cả của mình rất chán ghét phụ nữ...” Trải qua chuyện thương tâm, anh cô vô cùng nản lòng, nên đối với tình yêu hôn nhân không còn hy vọng xa xôi. Dung Hoa không mong bạn mình nuốt lấy đau khổ.

Câu chuyện vừa đến đây thì lọt vào tai bà Triệu.

“Duy Duy, cháu thích con trai cả của bác hả?” Thật bất ngờ, thật kinh ngạc!

“Vâng ạ.” Duy Duy đứng trước mặt người lớn, gật đầu thừa nhận.

* * *

Đêm đã khuya, Triệu Nhân Thành lái xe đưa Duy Duy về nhà.

Vốn dĩ mua thuốc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sau đó mẹ anh muốn giữ Duy Duy lại dùng bữa tối. Hơn nữa, còn kéo dài đến tận giờ này.

Nhiều năm qua, vì chuyện của anh mà mẹ đã tan nát cõi lòng. Lúc anh chưa tốt nghiệp đại học, em gái lại gây rối khắp nơi, khiến bà buồn bực đến ngất xỉu phải đưa đến bệnh viện cấp cứu. Tại đây, bà được chẩn đoán bị chứng suy thận.

Bà không muốn anh cưới Nhã Vi. Bà luôn nói rằng, một tay mình nuôi cô ta khôn lớn, nên rất hiểu dã tâm của cô ta. Hơn nữa còn khẳng định, sớm hay muộn gì anh cũng gánh lấy đau thương.

Anh khư khư cố chấp, gạt qua sự phản đối của bà. Mặc dù mọi người đều nói, việc bà bị suy thận không có liên quan đến anh, nhưng anh luôn cảm thấy có lỗi. Vì vậy, chỉ cần mẹ đề xuất chuyện gì, anh cũng đều tuân lệnh làm theo.

Chuyện này là ví dụ điển hình...

“Bác sĩ Triệu, anh cứ yên tâm đi, nửa tháng tới Tiểu Vũ sẽ ở tạm trong nhà tôi.” Duy Duy tận lực nở một nụ cười như người mẹ hiền người vợ ngoan.

“Cô còn người nhà nữa, tôi thấy hơi bất tiện.” Triệu Nhân Thành từ chối khéo.

“Không sao cả, em gái tôi đi du lịch rồi, vì vậy tôi và Tiểu Vũ có thể ngủ chung với nhau.” Đầu óc Duy Duy linh hoạt, thái độ rất tích cực tính toán.

Cả hai người ngủ chung trong vòng nửa tháng sẽ nhanh chóng quen hơi, rồi cô trở thành ‘mẹ’.

Mặc khác trong nhà có một đứa bé ngoan ngoãn, lí trí sẽ được khổng chế, sẽ không dễ xảy ra những thảm kịch trước mặt trẻ em.

Trước khi Hi Hi trở về, Tiểu Vũ sẽ trở thành bùa hộ mệnh của cô, tránh cho cô nửa đêm lại biến thành sói, động lòng xuân chạy đến phòng của con thỏ nhỏ.

“Bác sĩ Triệu, anh mang theo Tiểu Vũ đi làm cũng không phải là cách tốt.” Duy Duy vồnhiệt tình thuyết phục.

“Anh hãy lấy nửa tháng rảnh rỗi này, kiếm một người vú nuôi tốt cho Tiểu Vũ đi.”

“Tiểu Vũ à, ý con thì sao?” Anh hỏi ngược lại con gái và hi vọng cô bé từ chối, bởi vì con anh không ở chung với thích người lạ.

Ai ngờ, con gái anh tự nhiên hỏi:

“Con ở lại trong nhà chị được không cha?”

Tốt lắm, anh đã biết đáp án. Nếu đã như thế, anh còn kiên trì gì nữa? Bác sĩ Triệu đỗ xe lại, nói:

“Cô Chu, vậy cảm ơn cô trước.” Anh biết ý đồ của mẹ mình, nhưng bây giờ thật sự không biết nên phản đối ra sao. Chỉ có thể từ từ tính từng bước, tranh thủ tìm một bà vú nuôi thích hợp.

“Không cần cảm ơn, chỉ cần mai mốt nói chuyện đừng gọi bằng ‘cô’, nghe xa lạ quá.” Duy Duy khôì hài nói.

“Nếu được vinh hạnh thì có thể giống như trước kia, gọi tôi bằng tên không?”

Dù cô rất xấu hổ, nhưng cũng tiến từng bước về phía bác sĩ Triệu.

Cô đã nói đến như vậy, nếu anh còn từ chối thì thật khó coi.

“Được, Duy Duy.” Triệu Nhân Thành đành phải sửa miệng.

Im lặng suy nghĩ khoảng nửa phút, anh nói:

“Ngày mai tôi mang thức ăn tới nhà cô nấu bữa tối nhé.”

‘Con tin’ đang nằm trong tay cô, anh chắc chắn sẽ đến thăm con gái mỗi ngày.

“Vâng.” Duy Duy hưng phấn nói.

Thật quá thuận lợi, quá trơn tru!

Đến lúc đó, một nhà ba người bọn họ... Ha ha, Đường Tăng đã chính thức dẫn xác tới tận miệng, dĩ nhiên cô muốn làm sao thì làm! Nhưng đợi đã, một nhà ba người ư? Ghét thật, trong nhà hình như còn một tên chướng mắt nữa!

Mặc kệ, cùng lắm thì cô sẽ đắc sĩ Triệu nhốt vào phòng!

Hai người thỏa thuận xong, Duy Duy mượn cớ chân đau, thân mật dựa vào bả vai cường tráng của bác sĩ Triệu đi xuống xe. Khi cô vừa định bày ra nụ cười tao nhã, thì bỗng dưng khóe môi đông cứng lại. Bởi vì đứng trước cửa nhà là một pho tượng sừng sững với đôi mắt thật sắc bén.

Trong cảnh tranh sáng tranh tối, cô không nhìn rõ sắc mặt của pho tượng đó nghĩ gì. Nhưng nó vẫn có đủ sức để làm tê liệt bọn họ.

Anh đã đứng ở đây bao lâu rồi?

Lúc rời đi, Duy Duy không mang theo điện thoại để liên lạc. Bỗng dưng cô có một cảm giác hoảng sợ, cứ như một người phụ nữ lẳng nhăng bên ngoài bị chồng bắt gặp. Nhưng vấn đề là: Anh – vốn – dĩ – chẳng – là – gì – của – cô – cả!

“Hi, Thỏ Thỏ, đến đây chào đón người bạn mới chung phòng với chúng ta đi!” Da đầu Duy Duy run lên từng đợt, cười gượng, tay vẫn bám sát vai của bác sĩ Triệu.

28. Cuốn 3 - Chương 09-10

Chương 9

Bước đi khập khiễng vì chân đau như bị cắt cụt giò, trông thật đối trá. Còn cánh tay cường tráng kia đỡ lấy cô như ôm cả thân thể ngọc ngà vào ngực, đằng sau thêm một đứa con riêng kéo áo theo đuôi...

Cả bàn tay bé nhỏ cũng chẳng buông tha!

“Bác sĩ Triệu vào nhà uống tách trà nhé.” Duy Duy chân thành mời mọc.

Triệu Nhân Thành rõ ràng tự nhủ, nhìn cô thật giả dối phải nên ghét bỏ, nhưng hình ảnh cô nắm tay con gái từ phòng khám bước ra vẫn hiện rõ trong đầu. Đặc biệt cả đêm, mẹ cứ đẩy anh đến chỗ tối, không ngừng ám chỉ bà rất ưng ý Duy Duy.

Phận làm con, đã chống đối mẹ một lần, thì giữa lúc này làm sao anh có thể không hiểu được ý bà? Bây giờ anh mới biết, hóa ra Chu Duy Duy là bạn thân của em gái mình.

Tính tình em gái anh chân chất, rất dễ bị người ta lợi dụng.

“Thôi, không cần phiền hà như vậy đâu.” Triệu Nhân Thành lắc đầu từ chối.

“Tôi đưa cô lên lầu.” Thứ nhất vì phong độ đàn ông, thứ hai vì trách nhiệm làm cha, anh không thể đem con mình tùy tiện giao cho người khác. Ban đầu anh định đem con gửi chỗ em dâu tương lai.

Nụ cười Duy Duy trở về trên môi. Cô không dám liếc về phía sau, vì đột nhiên cô rất sợ nhìn thấy Tiêu Đồ.

Tâm trạng phức tạp và mâu thuẫn bỗng đan xen lẫn nhau. Loại cảm xúc này, Duy Duy bắt nó định nghĩa thành sự bức đồng của di chứng phân tâm.

Suốt đường đi, Duy Duy đều ôm lấy cánh tay cơ bắp của bác sĩ Triệu. Thật bất ngờ, hôm nay chẳng có ai chắn ngang trước mặt họ, rồi cất giọng dạy bảo quý quái như kiểu: ‘Nam nữ nên có sự phân biệt, em vẫn là hoàng hoa khuê nữ’.

Toàn bộ không gian im ắng đến lạ kì.

Bọn họ đi phía trước, mà ở đằng sau, người nào đó chỉ lặng lẽ đi theo.

Trên mặt đất tối tăm, chỉ có bóng cô và bác sĩ Triệu chồng chéo lên nhau. Tiêu Đồ im lìm theo sau, khiến Duy Duy như thấy mình là một đứa trẻ.

Mới vừa rồi, Duy Duy kịp nhìn thấy khuôn mặt anh dưới ánh đèn đường, hốc mắt trái bầm tím như bị ai đó đâm vào rất mạnh.

Duy Duy cảm thấy lương tâm cắn rứt. Đêm nay, cô thật sự bị ma quỷ ám ảnh!

Đưa cô về đến nơi, Triệu Nhân Thành nhìn kĩ số nhà.

“Tiểu Vũ hãy nghe lời chị, đừng đem rắc rối đến cho người khác nhé.” Triệu Nhân Thành cố tình dặn dò con gái.

Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng xin ông chú xa lạ kia đừng nhìn đắm đắm vào bé như vậy được không? Tiểu Vũ cứ ngỡ chị sống một mình, ai dè còn lòi thêm một ông chú nữa.

Triệu Nhân Thành chào tạm biệt con gái, vừa quay lưng lại thì thấy khuôn mặt lạnh lẽo của bnh ngạc nhiên hỏi:

“Mắt bác sĩ Tiêu bị sao vậy?” Hốc mắt bầm tím một mảnh, khóe mi sưng to hơn mắt gấu trúc.

“Anh gặp ăn cướp à?” Triệu Nhân Thành suy đoán.

“Cần báo cảnh sát không?”

Cú đâm này thâm độc như muốn lấy mạng người, chẳng biết do cướp bóc hay trả thù nữa?

Duy Duy cúi đầu bối rối. Lúc đó, hình như cô vô cớ tung ra một đấm rất mạnh.

“Ăn cướp?”

Tiêu Đồ trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu nói: “Không phải cướp.”

Vậy đúng là báo thù sao? Triệu Nhân Thành tuyệt đối không mong tình hình phức tạp như thế. Ai ngờ đâu...

“Tôi bị tấn công cưỡng hiếp.” Tiêu Đồ thốt ra chân tướng.

Duy Duy thiếu điều nhảy dựng lên, cả người toát mồ hôi lạnh. Anh dám, anh dám... Nếu anh dám nói lung tung, cô sẽ, cô sẽ...

Triệu Nhân Thành ngây dại, bất ngờ trước đáp án này. Ở đây trị an kém vậy sao?

Mặt Tiêu Đồ không biến sắc, tiếp tục nói:

“Tôi bị một con heo rừng công kích, xém chút bị hãm hiếp rồi.”

Heo rừng? Cái thành phố toàn bê tông cốt thép này, biến thành đất bùn hoang dã từ khi nào?

Triệu Nhân Thành sửng sốt, còn mặt mày Duy Duy đen xì. (^^)

Tiêu Đồ gật đầu, nghiêm túc nói:

“Đúng vậy, một con heo động lòng xuân, bỗng dưng từ đâu chạy đến nhà tôi quờ quạng lung tung. Tự nhiên nhào vào phòng, vào giường đè tôi ra gặm nhấm. Đã thế nó thấy tôi đẹp trai, nên nảy sinh tà ý chiếm đoạt. Tôi vốn dĩ muốn tóm nó đòi lại sự trong sạch cho mình, ai dè bị đấm thành như vậy...”

Triệu Nhân Thành có nghe, nhưng hoàn toàn mờ mịt.

Thỏ Thỏ đáng chết, ai đối với anh nảy sinh tà ý chứ? Ai lủi vào phòng, vào giường anh bao giờ? Rõ ràng anh bế cô, còn dùng sắc dụ dễ, bây giờ dám thay trắng đổi đen?

Mặt mày Duy Duy đã tái càng thêm tái.

Anh còn định kêu con heo ấy chịu trách nhiệm đi kết hôn nữa kìa! Thật đúng kiểu ‘người yêu thú’! Duy Duy nghiến răng thiếu điều trợn cả quai hàm, mới nén được cơn bực tức trong lòng.

“Ý anh là trong nhà các người đang nuôi một con heo rừng hả?” Nói giỡn chơi đi, nếu là sự thật thì anh lập tức mang con gái tránh sang một bên.

Tiêu Đồ nheo mắt, từ chối trả lời.

May mắn Duy Duy đã đè cơn tức giận xuống, không nhảy dựng lên biện minh cho mình, mà lọt vào gian kế của người nào đó.

“Không có, con heo kia đã chạy mất rồi, khiến tôi phải đi tìm cả đêm.” Anh lạnh lẽo cười cười.

Anh gọi bao nhiêu cuộc điện thoại? – Hoàn toàn không bắt máy.

Anh đi qua bao nhiêu con đường? – Anh đã rảo bước đến rất nhiều công viên to nhỏ, ngã tư ngõ hẻm nhưng cô vẫn bật tắt.

Anh chờ ngoài cửa đã bao lâu? – Chờ đến cả mười ngón tay đều đông cứng như đá, và cô nép sát vào vai ai đó trở về.

Chu Duy Duy! Nếu tôi quên được cơn giận này, tôi sẽ không mang họ Tiêu nữa!

“Bác sĩ Triệu, anh ấy nói đùa đó.” Duy Duy nhận ra sự quá lố nghiêm trọng, vội gượng ép cười ha ha.

Nói đùa à? Hóa ra bác sĩ Triệu vẫn chưa hiểu, cần anh phải giải thích thêm? Tốt lắm, rất có ý nghĩa! Luôn tiện đây anh cũng nói cho họ biết...

“Bác sĩ Triệu, anh về sớm đi, đã khuya rồi.” Duy Duy cười thân mật ngắt ngang lời Tiêu Đồ.

Nếu để Thỏ Thỏ nói tiếp, cô sẽ chết mất.

“Đúng vậy, tôi phải đi rồi.” Triệu Nhân Thành nhìn đồng hồ, sắp cất lời chào từ biệt

“Bác sĩ Triệu...” Tiêu Đồ bỗng cất tiếng gọi.

Duy Duy giật thót người. Anh muốn làm gì? Sẽ không... nếu anh... anh dám nói với bác sĩ Triệu cô là con heo rừng bị động lòng xuân ấy, cô nhất định sẽ liều mạng cùng anh!

“Chắc ngày mai tôi không thể đi làm được.” Nhân tiện đây anh muốn xin ‘lãnh đạo’ cho mình được nghỉ phép.

Ngày mai khỏi cần đi làm, anh muốn ở nhà tập trung nghĩ cách nào để báo thù cô tuyệt vời nhất!

Mặt Triệu Nhân Thành xám xịt. Con mắt bị bầm thối mà cũng xin nghỉ phép? Anh theo nghề y đã lâu, nhưng chưa từng thấy có bác sĩ nào lại bê tha như thế!

“Được, tôi sẽ giúp anh nói với bộ phận nhân sự.” Triệu Nhân Thành lãnh đạm trả lời.

* * *

Đi ra khỏi chung cư, vừa ngồi vào nỏ máy xe, Triệu Nhân Thành đã nhận được điện thoại.

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Thật bất đắc dĩ, anh đã có dự cảm này.

“Đưa Duy Duy về nhà rồi hả con?” Mẹ nhiệt tình hỏi.

“Vâng ạ.” Anh cố ý lạnh lùng nói.

“Nhân Thành à, Duy Duy là đứa con gái mẹ rất ưng ý, con phải cố sức đấy.”

“Mẹ đừng hiểu lầm...” Anh nghiêm túc trả lời.

“Mẹ không có hiểu lầm!” Bà ngắt lời anh.

“Con cũng biết, mẹ đối với em trai và em gái của con đều rất an tâm. Nhưng có mình con là mẹ không yên lòng! Chỉ khi nào con thành gia lập thất, tìm được một người vợ thích hợp, mẹ mới an tâm mà nhắm mắt! Cho nên từ bây giờ con phải chiều theo ý mẹ.”

Chết...? Từ khi bà phát bệnh, anh sợ nhất chữ này.

Chương 10

Nắn con bé còn ôm bình bú sữa này quá – khuya khoắc vẫn còn khóc lóc không ngừng.

Cô bé kia rất khó ngủ, khiến Tiêu Đồ cảm thấy thật phiền chán. Phiền chán đến mức nghe tiếng rên rĩ đó, anh bắt buộc phải đứng lên. Người nào đó tự cho mình đã có lá ‘bùa bình an’, trấn át được con dã thú trong lòng, an toàn tới mức cả cửa phòng cũng chẳng thèm khóa lại.

Anh dĩ nhiên hầu như đã thông suốt.

Bên trong chỉ mở một ngọn đèn mờ ảo trên đầu giường, và Duy Duy đang ôm cô bé dịu dàng hỏi:

“Em nằm thấy ác mộng hả?”

“Vâng! Chị ơi, em nằm mơ thấy không làm bài tập được, bị thầy giáo giữ lại sau giờ tan học.” Khóe mắt Tiểu Vũ còn chứa lệ, xấu hổ thừa nhận mình có rất nhiều áp lực. Bởi vì sự thông minh giới hạn, bé hết cách để có điểm số tuyệt vời giống cha, mà chỉ luôn ở dưới mức trung bình.

Tiêu Đồ khinh thường bĩu môi. Thật chịu hết nổi, chuyện này có gì để khóc? Nếu ngay cả việc con con ấy cũng khổ sở, thì lúc còn nhỏ anh đã chết mục xương rồi.

Càng nhìn càng thêm không thuận mắt. Anh chán cô bé đó hơn bất cứ kẻ nào!

Tiêu Đồ vô cùng khó chịu khi thấy Duy Duy dùng ánh mắt yêu thương đối với những người khác, dù là cùng phái với cô cũng không được! Bởi vì anh thật ghen tị! Con heo nhỏ vô tình này tới bây giờ chưa bao giờ dùng ánh mắt chân thành để nhìn anh!

“Em có muốn chúng ta đắp chung chăn không?” Duy Duy thấy cảm xúc của Tiểu Vũ vẫn dao động lớn, nên mở miệng đề nghị.

Hồi nhỏ trong những đêm khuya thanh vắng, cô cũng rất sợ hãi và luôn hy vọng có người ôm lấy mình một cái thật chặt.

Lúc ấy quả thật có người này tồn tại nhưng người đó hề tí là bắt nạt cô. Hơn nữa, cơ thể mảnh dẻ ấy ôm cũng chẳng dễ chịu, toàn da bọc xương siết lấy cô đau muốn chết!

Ban đầu cô nghĩ Tiểu Vũ còn e ngại người lạ, nên dù hai người ngủ chung giường nhưng đắp hai chăn riêng biệt.

Duy Duy nghĩ rằng, nếu mình quyết tâm muốn làm mẹ kế nó, thì nhất định phải đối với cô bé nhạy cảm này bằng cả tâm huyết. Cô tin rằng nếu dùng chân tình ra đối đãi – chắc chắn sẽ có kết quả tốt. Mặc dù, ý tưởng này cũng xuất phát từ sự tình nguyện của cô.

“Chị ơi, em chưa từng ngủ chung với ai bao giờ cả.” Được Duy Duy ôm vào ngực, Tiểu Vũ yên lòng nín khóc mà trên môi còn từ từ nở nụ cười tươi tắn.

“Em không ngủ cùng với cha sao?” Duy Duy nói chuyện phiếm, phân tán sự chú ý của cô bé.

Ngoài một đứa bầm sinh vui tính như Hi Hi ra, vốn dĩ Duy Duy cũng không có tiếp xúc với đứa trẻ nào khác. Nhưng cô cảm thấy tâm trạng của Tiểu Vũ rất trầm lặng.

“Cha nói cha là đàn ông.” Tiểu Vũ nhăn nhó nói.

Cha hy vọng bé có tính độc lập, nhưng lại quên mất thật ra bé không có cảm giác an toàn.

“Bà vú thì ngủ bên ngoài.” Dẫu sao cũng không phải người nhà, khó cảm thấy thân thiết.

Tiểu Vũ nằm trong lòng Duy Duy – vừa trả lời, vừa lưu luyến lấy ngón tay lén lút đùa nghịch lọn tóc quăn của cô.

“Vậy bà nội em đâu?” Duy Duy hỏi.

“Bà nội, cô út, và chú hai thỉnh thoảng có dắt em đi chơi, nhưng họ chưa bao giờ ngủ qua đêm ở nhà em.” Sự cô đơn đã thành thói quen. Hơn nữa, bé không muốn mở miệng than thở, sợ làm phiền đến người nhà.

“Vậy nếu mai mốt chị có nhiều cơ hội ngủ với em, chúng ta có thể ngủ cùng giường!” Duy Duy không suy nghĩ nhiều, vội vàng mở miệng dỗ dành cô bé.

Cô bé này giấu nỗi cô đơn đến tận đáy lòng, khiến Duy Duy bị cảm động lây.

Lời hứa hẹn vừa nói xong, đã làm ánh mắt của Tiêu Đồ chìm sâu vào ảm đạm.

“Vâng!” Tiểu Vũ, sau đó bé do dự thật lâu mới cẩn thận hỏi: “Có phải chị thích cha em không?”

Duy Duy bất ngờ sửng sốt trước câu hỏi trực tiếp của cô bé.

Tiêu Đồ cũng cứng đờ, theo bản năng, anh lui vào một góc tối. Đáp án ấy, anh cũng thật muốn biết. Mặc dù đã nghe qua bốn chữ ‘tình yêu đích thực’, nhưng trải qua chuyện tối qua và hôm nay... Anh không từ bỏ ước muốn nghe lại câu nói từ trong miệng cô lần nữa. Đó là một đáp án cho anh hy vọng.

“Ai nói với em như thế?”

“Bà nội nói.”

Trên thực tế, bà nội nắm bắt cơ hội tối nay để hỏi sơ qua ý kiến của bé. Thậm chí còn hỏi bé có muốn một người mẹ mới không? Thật ra bé không muốn nhưng bé chẳng dám nói. Bởi bé không có quyền làm cha phải tiếp tục cô đơn vì mình. Tuy nhiên, nếu là chị Duy Duy thì bé có thể chấp nhận.

Quả nhiên là như vậy, Duy Duy cười khổ. Bây giờ người già hành động còn nhanh gọn hơn so với lớp trẻ rất nhiều.

“Vậy em có thích chị không?” Duy Duy không trả lời mà hỏi ngược lại cô bé.

“Em thích chứ.” Tiểu Vũ trả lời ngay, vì thích chị Duy Duy nên bé mới đến ở cùng!

Duy Duy nở nụ cười, hỏi:

“Vì sao vậy?” Có phải vì gương mặt búp bê của cô rất thích hợp để lừa bịp một đứa trẻ?

Thế nhưng câu trả lời của Tiểu Vũ, làm cô hết sức bất ngờ:

“Vì chị hay cười, và vì nghề nghiệp của chị nữa...” Chị Duy Duy cười thật đẹp, nghe nói trước kia chị cũng làm tiếp viên hàng không giống mẹ của bé. Cho nên, có lẽ chị cũng đã gặp qua mẹ rồi? Thật hâm mộ quá!

Thích nghề nghiệp của cô sao? Duy Duy thật chẳng tưởng tượng ra.

“Còn gì nữa?” Cô cười tươi rồi dẫn đường cho đứa bé chứa đầy nội tâm sâu kín nói ra khỏi miệng.

“Còn có...” Tiểu Vũ ngập ngừng...

“Thích mái tóc dài.” Bé thấy ảnh của mẹ rất giống chị Duy Duy – mái tóc dài dợn quăn quynh rũ thả hồ hững trên vai.

Thật sự là một cảnh hòa thuận vui vẻ! Mắt Tiêu Đồ càng thêm u ám hơn.

Đã hiểu hết ý nghĩa, cũng chẳng biết phía sau có một đôi mắt sắc bén bắn tới, Duy Duy cười rạng rỡ rồi chắc nịch thừa nhận.

“Tiểu Vũ à, chị thích cha của em, nhưng điều quan trọng trước tiên là em có đói bụng hoặc khát nước không? Muốn ăn bánh bích quy hay uống thứ gì?” Cô không muốn nói nhiều trước mặt một đứa trẻ. Có vẻ như cô đã thành công đã động đến trái tim của con gái bác sĩ Triệu rồi.

Thật sự là một chuyện đáng vui và tự hào biết bao!

Tiểu Vũ vừa cười vừa sợ hãi: Bởi vì sự thừa nhận của chị Duy Duy, bởi vì có thể coi chị như người nhà, và càng bởi vì nụ cười của chị rất thân thiết, làm người ta khó có thể chối từ.

Duy Duy quay người lại, bắt ngờ đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Đồ.

Vậy ra vừa rồi, anh vẫn âm trầm đứng phía sau bọn cô? Đoạn đối thoại ‘mẹ con’ thân thiết, anh đã nghe được bao nhiêu? Việc cô ra sức làm mình phát huy hết tình thương người mẹ, chắc sẽ làm trò cười cho tên này!

Thật bất ngờ, Tiêu Đồ chỉ hơi nhếch môi. Cái vẻ mặt ấy như đang muốn nói: Trong ấn tượng của anh, cô chưa bao giờ đối với anh quan tâm chu đáo như thế!

Anh trông ra vẻ hờn dỗi như một cậu bé không giật được que kẹo, làm Duy Duy dở khóc dở cười. Cô muốn nói gì đó nhưng cứ nhớ đến chuyện tối qua, khiến cô không có cách nào tự nhiên mỉm cười cho nổi. Vì vậy, bầu không khí càng thêm đình trệ.

“Chào chú.” Bản thân Tiểu Vũ cũng bất ngờ bị dọa.

Chú à? Tiêu Đồ nhìn cô bé, ánh mắt nheo lại quét ngược tới phía giường, cất giọng ngấm ngấm:

“Cô bạn nhỏ có gọi nhầm không đó?”

Tiểu Vũ bị cái giọng nói ngấm ngấm kia làm run sợ, lắp bắp:

“Cháu, cháu, cháu...” Bé kêu nhầm cái gì đây

“Tại sao gọi cô ấy bằng chị, mà gọi tôi bằng chú?” Tiêu Đồ nhắc nhở.

Gọi chị với chú là hai bối phận khác nhau, nhưng gọi bạn của cha bằng chị thì có hơi hỗn xược.

“Không phải nên gọi bằng anh sao?” Thật là ngốc quá! Cô bé này mặt mày đã chẳng giống cha, mà ngay cả chỉ số thông minh cũng chẳng có tí di truyền nào.

“Anh... anh trai...” Tiểu Vũ cứng người, thật lâu sau mới mơ mơ màng màng mở miệng, bộ dạng như sắp khóc.

“Nè, anh đừng có bày ra cái dạng quý đó được không? Dọa hư con bé!” Duy Duy ngăn lại, có ý muốn xây dựng bầu không khí thoải mái hơn một chút.

Cô biết Tiểu Vũ rất hay khóc, nhưng từ nhỏ cô đã bị Tiêu Đồ dọa riết thành quen, khác với Tiểu Vũ lúc này.

Tiêu Đồ chậm rãi chuyển đôi mắt u ám nhìn về phía cô. Bất quá anh chỉ yêu cầu cô bé sửa từ ‘chú’ sang từ ‘anh’, cái này cũng gọi là người xấu dạy hư đứa trẻ sao? Vì lấy lòng bác sĩ Triệu mà cô khẩn cấp đến như thế à?

Thật ra ánh mắt anh rất đàng hoàng, nhưng Duy Duy bị anh nhìn chăm chăm thì mắt tự nhiên, rồi như sự nhớ gì đó, cô vội vàng đưa tay giữ lấy áo ngủ. Bởi vì ở nhà không mặc áo ngực, nên rất dễ dàng nhìn thấy cặp ngực căng tròn lộ ra từ chiếc áo ngủ mỏng manh.

Chẳng hiểu sao vành tai Duy Duy đỏ ửng lên, cả người thiếu tự nhiên, vội vàng đứng dậy, lê cái chân bó bột của mình vào nhà bếp, mở tủ lạnh, đem lon Co-ca rót ra ly, chuẩn bị mang vào phòng. Nhưng suýt chút nữa cô làm đổ ly nước lên người anh.

Tiêu Đồ ngỗ nghịch đứng trước cửa bếp, cản đường cô đi.

Bỗng dưng Duy Duy hỗn loạn sau cái liếc mắt của anh. Cô vội vàng cúi đầu không dám hành động lung tung, cũng chẳng dám ngược nhìn Tiêu Đồ.

Thứ cà chớn! Đồ hạ lưu! Duy Duy phì nhử liên tiếp trong lòng.

Đáng giận thật, người này tự nhiên ở nhà lại mặc chiếc áo T-shirt cổ chữ V sâu như vậy! Bình thường anh đều mặc chiếc áo T shirt nhàn nhã, tại sao hôm nay đổi tính? Tự dưng lộ ra sự gợi cảm chết người!

Hừ, thân mình mảnh mai như thế có quái gì để xem? Nhìn qua nhìn lại chỉ toàn là xương cốt thôi!

Duy Duy cự tuyệt thừa nhận, chiếc áo T-shirt cổ chữ V rất sâu làm cái dáng vẻ đẹp dễ thường ngày của Tiêu Đồ như ẩn như hiện lộ ra bộ ngực trơn bóng, vô cùng quyến rũ, vô cùng cám dỗ.

Hóa ra, cũng có loại đàn ông có khớp xương quai đòn mê hồn như thế!

Rõ ràng cảm giác khô nóng đã rời khỏi từ lâu, nhưng tại sao giờ tự nhiên ngóc đầu trở lại? Hơn nữa, trái tim cô đập càng lúc càng nhanh thêm. Duy Duy tin rằng đây chính là vì xấu hổ, vì giật mình mà ra.

Phớt lờ sự tránh né của cô, Tiêu Đồ tiến lên cướp ly Coca trong tay cô đổ vào bồn rửa chén.

Duy Duy muốn phản đối, thì vô tình nhìn thấy động tác đổ nước của Tiêu Đồ làm chiếc áo rộng thùng thình trượt qua một bên, để lộ ra nửa bờ vai khêu gợi. Duy Duy nuốt nước miếng, vội vàng chấn chỉnh ý thức đừng nhìn những cảnh hở hên, nhưng đôi chân sấn chắc trắng nõn đã bước đến trước mặt.

Trời đất ơi, anh chỉ mặc độc chiếc quần đùi ngắn!

Duy Duy rất muốn chọc thủng hai mắt của mình. Bây giờ đang mùa đông giá rét, anh mặc ít như vậy, rốt cuộc là muốn dụ dỗ ai đây?

Trong nhà đột nhiên có một người như họa trong tranh bước ra, thích làm gã đàn ông yếu đuối lảng lơ tán tỉnh, thật sự có đủ năng lực thử nghiệm trái tim!

“Nếu em không muốn làm con bé mất ngủ, thì đừng cho nó uống thứ này.” Anh chẳng muốn nói ra, tốt nhất là để độc chết đứa con riêng kia đi. Nhưng nếu có tai nạn chết người, thì cảnh sát nhất định sẽ điều tra ra sự việc.

Tiêu Đồ rất thông minh, vì thế người thông minh làm việc luôn cân nhắc lợi hại về sau, chỉ làm những chuyện có lợi cho mình.

Nghe vậy, Duy Duy giật mình. Đúng rồi, nước Coca có chứa một hàm lượng cafein nhỏ, có thể khiến người ta bị kích thích. Cô uống đã thành thói quen, không có nghĩa người bạn nhỏ đó cũng có thể uống!

Cô cảm kích sự nhắc nhở của anh, nhưng ánh mắt vẫn không dám nhìn lung tung.

Lần đầu tiên cô phát hiện, người có khuôn mặt đẹp rất chiếm ưu thế. Thậm chí cả lúc bê tha cũng toát lên vẻ gợi cảm thiên phú, làm thúc đẩy người ta có ý định nhúng chàm. Cho nên ở cùng dưới một mái nhà, vì giữ gìn danh tiết lẫn nhau, sao anh không chú trọng lễ nghi chút nào chứ?

“Em thật sự quyết định học cách tiết kiệm làm người mẹ kế?” Dường như Tiêu Đồ hoàn toàn không cảm giác được sự đấu tranh của cô, hai anh tay dút vào túi quần, thanh thản hỏi.

“Vâng.” Duy Duy cúi đầu thừa nhận, nói thật lớn tiếng.

Giữa họ thật sự không thể tiến tới được, cô thích những người có cơ thể cao lớn như một con ‘King Kong’. Mặc dù nhìn anh ‘ăn ngon đẹp mắt’, nhưng cô không thích người có thân hình mảnh mai thon thả như thế.

Dĩ nhiên những lời này, Duy Duy khó thốt ra miệng. Người ta chưa mở lời gì cả, nếu cô nói ra như vậy, chẳng phải làm trò cười hay sao?

“Vây chúc phúc cho em.” Anh nghe xong, chỉ nở nụ cười tươi tắn kèm theo lời chúc phúc.

“Chúc em mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.”

Nụ cười của anh khiến Duy Duy sững sờ tại chỗ.

“Làm mẹ kế cũng chẳng sao, xem như có thêm một bữa điểm tâm sáng...” Thái độ thoải mái của anh quá khác thường.

Lần này, anh uống trúng loại thuốc gì đây? Thấy cách cư xử đó của anh, càng làm cô thêm sợ hãi.

* * *

Sáng sớm, mặt trời vừa ló dạng.

Duy Duy – Tiểu Vũ – Tiêu Đồ, cả ba đều ở nhà.

Hôm nay, Duy Duy cố ý ăn mặt thật đẹp.

“Cha thích các dì ăn mặc thật đơn giản.” Có Tiểu Vũ làm tình báo, Duy Duy đáp ứng sở thích của bác sĩ Triệu, khoác lên người một chiếc áo T-shirt màu trắng rất đơn giản.

Thế nhưng cô là ai chứ? Cô luôn nghĩ rằng mình tuyệt đối không bạc đãi bản thân – Chu Duy Duy! Cho nên với chiếc áo T-shirt bó sát, người cô cũng hiện ra những đường cong xinh đẹp, làm toàn thân cô từ trên xuống dưới tràn đầy nữ tính. Đặc biệt nó rất hợp với mái tóc đen như nhung, dập dờn từng lọn óng ả.

Duy Duy đã đứng trước gương ngắm nghía suốt. Hôm nay là ngày đầu tiên bác sĩ Triệu đến nhà làm khách, tuy cô không thể vào bếp nấu nướng, nhưng cô nhất định phải bày ra vẻ đẹp của mình ở ngoài phòng khách.

Tiêu Đồ nhàn nhã ngồi trên sofa với vẻ thờ ơ, lạnh nhạt, bàng quang... có người cố trang điểm xinh đẹp đóng vai hiền lành, trong lòng lại ngầm ngầm lẳng lơ.

Thật xấu xí! Kéo cái chân bó bột trắng phếu, mặc một chiếc váy ngắn cũn. Đàn ông chẳng thấy đẹp đâu, chỉ thấy đầu óc nông cạn. Nhưng Tiêu Đồ không có chút hứng thú muốn nhắc nhở cô.

“Chị ơi, quần áo của chị đẹp quá, tóc cũng đẹp nữa!” Tuy nhiên, đứa con riêng lại không nghĩ như vậy.

Tiểu Vũ thích, nhất định cha cũng sẽ thích.

Tóc của cô ư? Hình như rất đẹp.

Tiêu Đồ xé chiếc kẹo cao su, lạnh lùng bỏ vào miệng nhai. Đột nhiên trong đầu anh nảy ra một ý xấu xa.

29. Cuốn 3 - Chương 11

Chương 11

Đêm nay ý trung nhân sẽ đến thăm nhà, nên cô đã chuẩn bị một bữa tối thật lãng mạn.

Thật quá tốt, người cô mong mỗi lần này bất kể là tướng mạo hay nhân phẩm, đều làm cô rất hài lòng. Hơn nữa cô có dự cảm, chuyện của mình và bác sĩ Triệu sẽ bắt đầu thăng hoa từ tối nay. Vì vậy làm sao cô không vui sướng cho được?

Mặc dù có một chút tiếc nuối nhỏ, nhưng ‘nỗi tiếc nuối’ này cực kì ngoan ngoãn, hoàn toàn không cần người mẹ tương lai như cô quan tâm. Thế nên trời xanh tuyệt đối chẳng bạc đãi cô, đúng không?

Giữa cái nắng chói chang của buổi t, Duy Duy và con gái tương lai đang ngồi xem phim hoạt hình. Chẳng qua là cái nắng trời đẹp dễ ấy, khiến người ta dễ dàng buồn ngủ.

“Nè, em muốn nhai kẹo cao su không?” Vốn dĩ người đàn ông này đang nằm trong phòng nghỉ ngơi, lúc bước ra lấy nước nóng thì nhìn thấy cảnh quyến rũ trước mặt.

Người con gái anh yêu thả tung mái tóc dợn quăn như rong biển, mềm mại tựa như tơ trên ghế sofa. Đôi chân thon thả gối trên mặt nệm, khuôn mặt hiện ra vẻ ngọt ngào thuần khiết. Đó là một cảnh thật đẹp vô cùng!

“Anh hỏi gì em ạ?” Tiếng cô bé trả lời thật khẽ, thật cẩn trọng.

Vừa nhìn thấy Tiêu Đồ, Tiểu Vũ tự nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại.

Hừm, không cùng nói chuyện với cô bé, chẳng lẽ anh nói chuyện với không khí?

Ăn đi!” Anh rút ra một thanh kẹo, lột vỏ rồi đưa qua.

Tiểu Vũ vội vàng giơ tay đón lấy. Bởi động tác với biên độ quá lớn, xém chút nữa bé ngã xấp xuống nền nhà vì cơ thể phối hợp mất thăng bằng.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Cha có dặn, không thể ăn linh tinh.

Tiêu Đồ lạnh lùng nhíu mày, Tiểu Vũ sợ tới mức vội rút thanh kẹo cao su bỏ vào miệng nhai. Anh cũng không về phòng ngay, ngược lại ngồi xuống ghế sofa nhàn nhã gác chân lên.

Hai người – một lớn một nhỏ cùng nhau xem TV. Anh nhai kẹo cao su, Tiểu Vũ cũng phụ họa theo với tiếng ‘lách cách’ khấn trương trong vòm miệng.

Trên TV vẫn chiếu tổng hợp các bộ phim hoạt hình.

Trong chốc lát, anh nhả miếng kẹo cao su trong miệng ra, Tiểu Vũ cũng bắt chước làm theo y chang. Nửa tiếng sau, anh giả vờ trở về phòng, ai dè đâu...

“Này cô bạn nhỏ, em như vậy là không tốt nhé, hơi quá đáng rồi.” Anh cất giọng nhàn nhạt nói.

Tiểu Vũ khiếp đảm nhìn anh, không hiểu mình đã làm sai điều gì.

“Sao em đem kẹo cao su nhả vào đây, chốc nữa chị ấy thức thì làm sao bây giờ?” Anh rất thông cảm chỉ chỉ vào phía sau đầu tóc ào đó đang ngủ say sưa.

Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn theo dấu tay anh chỉ: Cúi đầu xuống – ngẩng đầu lên – hoàn toàn sốc nặng – hoàn toàn ngẩn người.

Trên tóc của chị Duy Duy tự nhiên lại dính một chùm keo màu trắng...

“Em phải làm giống anh, nhả vào thùng rác mới đúng.” Anh lạnh lạnh chỉ bảo.

Tiểu Vũ ngơ ngác... Vừa rồi, vừa rồi bé rõ ràng cũng nhả vào thùng rác mà...

“Anh, anh ơi, làm, làm sao bây giờ?” Tiểu Vũ lắp bắp cầu xin giúp đỡ.

“Chị ấy rất thích chưng diện, lát nữa tỉnh lại chắc chị ấy giết chết em.” Mặt anh không chút biến sắc.

Mắt Tiểu Vũ trong tích tắc nổi lên hơi nước.

Chị Duy Duy sẽ làm thế sao? Bé và mẹ gặp nhau rất ít, nhưng trong kí ức mơ hồ có một lần... hình như là lúc bé năm – sáu tuổi gì đó, bé vì muốn lấy lòng mẹ, ngoan ngoãn tìm trong tủ hộp xi đánh giày, những tưởng lau giúp đôi giày da để mẹ vui... Lần đó, mẹ bực tức không thể kiềm chế được đã mắng bé rất lâu. Mẹ nói bé cố ý, nói bé quậy phá chẳng đáng yêu, bởi vì bé lấy xi màu đen đánh lên đôi giày màu trắng của mẹ. Vì thế bây giờ chị Duy Duy cũng sẽ ghét bé phải không?

“Anh giúp em với!” Bé không phải cố ý! Bé không muốn bị ghét bỏ!

Tiểu Vũ vội kéo ống tay áo của Tiêu Đồ, đôi mắt đã rơm rớm nước.

“Ôi, em hư quá.” Có người chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, cứ nằm ngủ thẳng cẳng thiếu điều lọt luôn xuống ghế.

Thấy Tiểu Vũ chấp nhận làm sai, cần anh giúp đỡ... Anh đành cúi đầu, cẩn thận quan sát xung quanh, rồi đưa ra kết luận:

“Dính thành như vậy, anh nghĩ chắc không xong rồi.”

Bây giờ phải làm sao đây?

“Cắt mớ tóc dính này vứt đi.” Chẳng biết từ đâu anh lôi ra một chiếc kéo to.

Cả người Tiểu Vũ run

Dưới ánh mắt cổ vũ của anh, Tiểu Vũ đành đưa tay run rẩy làm theo. Nếu cắt bỏ nó rồi, chị Duy Duy sẽ không tức giận, sẽ không mắng bé nữa?

“Mớ tóc ấy rất gần da đầu, em cắt cẩn thận nha.” Anh nhắc nhở.

Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, tay run run đưa lên cắt ‘xoẹt xoẹt’. Lọn tóc bị cắt bỏ, nhưng vẫn còn một mảnh kẹo cao su dính phía trên, cần nhanh chóng làm mau!

“Em, em...” Tiểu Vũ hét cách.

“Cứ yên tâm cắt đi, tóc sẽ mọc ra nhanh thôi. Đến lúc đó kêu chị ấy đến tiệm sửa sang lại là đẹp rồi.” Anh nhẹ nhàng băng qơ nói.

Xoẹt xoẹt, lại có tiếng nháp kéo.

Tay Tiểu Vũ càng run hơn, vì hình như đã có thể thấy mảnh da đầu của chị Duy Duy rồi. Bé phải làm sao bây giờ? Có vẻ như cắt tóc của chị thật khó!

Tiểu Vũ ngược mắt lên, cầu xin anh giúp đỡ.

“Không được, nếu để anh cắt, lát nữa cô ấy sẽ đánh anh.” Mặt anh không thay đổi, tự tay tháo miếng băng gạc bên mắt trái bầm tím cho cô bé xem.

Là chị Duy Duy đánh sao? Đáng sợ thiệt!

“Em vào nhà làm khách, cô ấy sẽ đối đãi với em lịch sự, chứ đối với anh khiếp lắm.” Anh lên án.

Thật vậy, phải không? Tiểu Vũ sắp rớt nước mắt.

“Hay là anh tới cắt dùm em đi. Anh làm chắc chắn tốt hơn em rồi!” Tiểu Vũ sợ tới mức hét làm nổi.

Nếu lỡ bé cũng bị chị Duy Duy đánh thành như vậy, làm sao bé có thể đi học được đây?

“Không được! Nếu cô ấy biết anh động vào mái tóc của mình, chắc chắn cô ấy sẽ đánh chết tươi anh luôn!” Anh lắc đầu ngầy ngậy.

Nghĩ một chút, anh lại tiếc nuối bỏ thêm một câu:

“Tuy rằng việc cắt tóc này

Anh Tiêu Đồ có thể giúp bé sao? Nghe vậy, Tiểu Vũ vội vàng đem kéo đặt vào tay anh nói:

“Anh ơi, xin anh giúp em với!” Đẹp đi, còn lâu anh mới bị mềm lòng mà vương rắc rối vào thân. Phớt lờ lời cầu xin của cô bạn nhỏ, anh quay lưng đi.

Tiểu Vũ càng hoảng hốt, vừa nói vừa khóc:

“Anh giúp, giúp em nhé. Em, em không nói, anh cũng không nói!” Tiểu Vũ đưa ra quyết định.

Anh tiếp tục phớt lờ.

“Em cam đoan tuyệt đối, tuyệt đối không nói với chị ấy là anh có động tay qua.” Cứ nói tất cả là do một tay bé làm!

Lúc này cuối cùng anh cũng quay đầu, suy nghĩ một lúc rồi hỏi xác nhận lại.

“Em sẽ không bán đứng anh?” Thấy anh dao động, Tiểu Vũ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Anh trai, em cam đoan mà!” Mặc dù bé còn nhỏ, nhưng cũng biết cái gì là ‘lời nói đáng giá ngàn vàng’.

Bây giờ anh mới nhận kéo, Tiểu Vũ rất cảm động, hóa ra anh không phải là người xấu, chỉ là bề ngoài lạnh lùng chứa trái tim thiện lương mà thôi.

Anh ngấm đúng vị trí, nhìn đúng phương hướng, đưa kéo lên, hạ kéo xuống: ‘Xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt’. Cả không gian chỉ nghe tiếng kéo nhấp lên liên tục, còn có tiếng từng lọn tóc nhỏ rơi xuống.

“Nơi này còn dính.”

“Nơi này nữa nè.”

Ngoài ra còn tiếng anh trai lằm bằm gì đó...

“Không được, chỗ này méo cần phải sửa cho chỉnh tề một chút.”

“Sao vẫn còn méo xẹo thế này? Chả sao cả, để anh sửa nào.”

“y da, hóa ra cắt tóc lại khó ghê!”

Anh trai lằm bằm liên tục trong miệng, và tiếng ‘xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt’ không ngừng vang lên. Tiểu Vũ che mắt đứng một bên nhìn theo, cả người khiếp sợ. Bởi vì nếu không có sự trợ giúp của anh Tiêu Đồ, bé cảm thấy như tự mình chân chính bước vào một thảm họa!

* * *

Đây là lần thứ ba Triệu Nhân Thành đến nhà Duy Duy làm khách, nhưng kì lạ thay, trên bàn cơm vẫn chỉ có con gái anh và Tiêu Đồ.

“Bác sĩ Triệu, hôm nay muốn ăn món gì?” Đến giờ cơm chiều, Tiêu Đồ lấy ra một tờ thực đơn của nhà hàng gần đây, lạnh nhạt hỏi.

Trên bàn trà trong phòng khách, có một bó hoa hồng trắng thơm lừng.

Mẹ nhất mực yêu cầu anh phải mang hoa hồng tới. Thậm chí sau mấy lần anh từ chối, bị bà tức giận trách móc.

Anh thật sự không muốn cãi nhau. Cho nên tuy là hoa hồng, nhưng anh chỉ đưa hoa màu trắng, tượng trưng cho sự tôn kính. Nhưng rất kì lạ, vô cùng kì lạ...

“Duy Duy không có ở nhà sao?” Ngày hôm qua cũng không ở nhà, hôm nay cũng vậy? Đây là cung cách đãi khách của cô sao? Cô làm việc như thế, sao muốn đem Tiểu Vũ về mà chẳng thêm quan tâm? Hơn nữa, chân cô đang bị thương còn có thể đi đâu?

Nhìn bề ngoài có vẻ như con gái được chăm sóc rất tốt. Anh làm khách, mà chủ nhà hiện đi vắng, Triệu Nhân Thành cảm thấy bối rối và phức tạp. Hơn nữa kì lạ ở chỗ, mấy ngày nay con gái anh im lìm như bị phong tỏa.

Mặc dù Tiểu Vũ không hề bướng bỉnh, nhưng Triệu Nhân Thành vẫn nhận ra vẻ dị thường ấy đấy, lần sự vô cùng áp lực trên mặt con.

“Con muốn ăn thứ gì?” Cơm nước xong, nhìn con gái xong, thì cứ tự nhiên biến đi, nói vô nghĩa gì nữa chứ!

Tiêu Đồ giả điếu, thờ ơ, từ chối để ý đến vấn đề của bác sĩ Triệu.

“Chị Duy Duy thích ăn cơm chiên cà-ri.” Tiểu Vũ nhỏ giọng trả lời.

Bạn không nói, đâu ai bảo bạn câm!

Tiêu Đồ cầm lấy điện thoại, chuẩn bị bấm số gọi đi.

“Duy Duy đang ở nhà à? Sao không ra đây?” Triệu Nhân Thành nhận ra có điều ẩn

Đặc biệt lúc anh hỏi như vậy, mặt con gái lập tức hiện lên sự áy náy càng thêm kì lạ.

“Anh muốn gặp cô ấy à? Thật sự muốn gặp sao?” Tiêu Đồ ngoài miệng vẫn nở nụ cười, nhưng trong lòng lạnh lẽo.

Anh vì muốn tốt cho anh ta, tránh bọn họ dọa lẫn nhau hoảng sợ, nên để họ làm Ngưu Lang và Chức Nữ cho xong!

“Đúng thế!”

“Không cần!”

Một tiếng nói ở đối diện, và một tiếng nói dội từ trong phòng ra.

Tiêu Đồ âm thầm phiền não, bởi vì con heo nhỏ ấy dám dấn tai vào cửa nghe lén!

“Thật ra tôi có mua một ít thức ăn, chuẩn bị cho chúng ta tự nấu. Vì vậy phiền anh hỏi xem Duy Duy có muốn ra ngoài cùng nhau ăn cơm chung không?” Triệu Nhân Thành bình tĩnh hỏi.

Trực giác mách bảo, có lẽ con gái anh đã gây ra rắc rối gì cho người ta rồi. Nếu đúng như vậy, anh phải rõ thực hư mọi chuyện, mới có cách giải quyết. Đây là vấn đề con trẻ mà mỗi gia đình đều phải đối mặt.

Tiêu Đồ nở nụ cười, Ngưu Lang muốn gặp Chức Nữ à? Một khi đã như vậy, sao anh lại không tác thành cho họ?

“Duy Duy à, em muốn gặp anh ấy không?” Vì thế anh xoay người, nhìn vào căn phòng đóng kín cửa, cố ý hỏi.

Chỉ cần cô lên tiếng nói ‘không’, thì bác sĩ Triệu hẳn là đã hiểu rõ. Người ta ngay cả gặp anh ta cũng chẳng muốn... Minh bị người nhà từ chối, ghét bỏ hoàn toàn, chắc anh ta tự hiểu nhỉ?

“...” Thở Thở chết bầm, thật muốn lấy thuốc diệt chuột độc cho anh chết luôn!

“Người ta tới nhà cũng là khách, nể mặt chút đi em.” Tiêu Đồ thản nhiên khuyên nhủ.

“...” Cô tiếp tục giả chết.

“Bác sĩ Triệu, tôi nghĩ hôm nay anh về trước đi. Mấy ngày nay Duy Duy gặp một số rắc rối, tạm thời anh đừng đến đây.” Tiêu Đồ

Mặc dù giọng điệu chứa đầy ngọt ngào, nhưng khiến người nghe có thể nhận ra sự mỉa mai lạnh nhạt.

Thái độ đối địch lộ liễu, Triệu Nhân Thành rút cuộc đứng dậy, suy nghĩ một lát rồi vuốt cằm nói:

“Cũng được, tôi xin đi trước.” Anh thật chẳng hiểu phụ nữ ra sao nữa. Lúc đầu tích cực chạy theo anh, bây giờ khi mình tới nhà làm khách thì đóng cửa kín mít không ra tiếp đón.

Nếu sự thật anh không được chào đón đúng như lời ám chỉ của bác sĩ Tiêu, thì anh cũng chẳng thèm lưu lại... Triệu Nhân Thành dùng ánh mắt hỏi con gái, có muốn về nhà với anh không.

Bỗng dưng cửa phòng vội vàng mở ra.

“Bác sĩ Triệu!” Duy Duy nở nụ cười ngọt ngào.

Nếu bây giờ cô không xuất hiện, thì vận may ‘trời giúp’ này coi như tiêu tùng!

Cô mặc chiếc áo T-shirt ở nhà, cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng thật kì lạ, cô ở trong phòng bước ra mà lại đội một chiếc nón đi biển to đùng ở trên đầu... Lạ hết chỗ nói.

Mất Tiêu Đồ tới xâm lại, nhưng anh im lìm bất động.

“Bác sĩ Triệu, anh đến chơi là được rồi, đâu cần khách sáo mua đồ ăn này nọ?” Duy Duy chỉnh lại chiếc mũ đi biển, ngẩng đầu lên, vẻ mặt thật cảm kích, cố ý lộ ra chiếc mũi thanh tú như con búp bê, khẽ nhếch đôi môi mọng khiến người ta muốn âu yếm.

“Nên như thế mà, Tiểu Vũ được cô chăm sóc đã rất phiền rồi.” Gặp được người cũng đủ chứng minh chủ nhà không phải cố ý tránh mặt, dùng lí do này nọ để đuổi khách.

Hai người này giả tạo quá! Tiêu Đồ âm thầm cười lạnh.

“Cha ơi!” Tiểu Vũ bất an kéo áo cha.

Đối với hành động gây ra họa lớn của mình, có nên dừng cảm thừa nhận cùng cha không? Trong lòng Tiểu Vũ rất mâu thuẫn. Đặc biệt hai ngày nay, chị Duy Duy cố tình lảng tránh bé, không còn nhiệt tình như ngày đầu nữa.

Vốn dĩ vẻ mặt của Triệu Nhân Thành đầy lạnh nhạt, nhưng khi nhìn thấy hoảng sợ, anh liền lộ ra sự dịu dàng vô hạn.

“Tiểu Vũ muốn cha bôi thuốc sát trùng lên đầu gối hả?” Anh ngồi xổm xuống hỏi con gái.

Hai lần trước, anh vừa vào nhà đã lập tức bôi thuốc sát trùng lên vết thương của con. Anh hiểu lắm con gái đang muốn nhắc nhở mình. Không đợi cô bé trả lời, anh cúi người kiểm tra miệng vết thương.

Trong chớp mắt, trái tim Duy Duy chảy tan như nước khi nhìn thấy bác sĩ Triệu hạ thấp rèm mi, cúi bỏ bằng quần trên đầu gối con gái với sự tập trung đến mê người.

Thật là một người cha tốt!

Duy Duy tự nhủ, một ngày nào đó cô cũng muốn hưởng được sự dịu dàng che chở của bác sĩ Triệu. Đáng tiếc... hic hic... làm mẹ kế khó quá! Nếu không, cô đâu có thảm thiết như vậy? Cô còn chẳng dám mách lại với người lớn nữa... Thật quá uất nghẹn!

Hic hic hic... Người mẹ kế như cô đây, trái tim đau khổ có thể sánh như sông Hoàng Hà.

Đang lúc thương tâm nhất, Duy Duy quay người lại thì lọt vào đôi mắt sâu thăm thẳm của Tiêu Đồ. Cô nhìn không ra ánh mắt ấy chứa những gì trong đó.

Đã nhiều ngày nay, Tiêu Đồ luôn dùng cử chỉ như vậy với cô. Hình như anh đang nghĩ mưu kế gì để đối phó...

Cô cảm thấy thẹn với lòng, cô không nên chạm vào anh, và càng không nên đụng xong rồi thì... Tuy nhiên đã hết cách, từ nhỏ tới lớn cô rất ghét mẫu đàn ông yếu ớt. Cô muốn một đôi tay cường tráng thật tình vui sướng, thật tình tươi cười, chứ không phải là mối quan hệ đầy phức tạp với Tiêu Đồ – người từ nhỏ lớn lên cùng mình!

“Bác sĩ Triệu vào nhà ngồi đi!” Hai tay Duy Duy đè chặt chiếc mũ, xác định nó được an toàn, rất phần khích dùng giọng điệu khoa trương mời người vừa mới xem xét xong vết thương của con gái.

Cánh tay bác sĩ Triệu bị người con gái sôi động giả vờ ngậy thơ cuốn lấy.

30. Cuốn 3 - Chương 12

Chương 12

Về mặt bác sĩ Triệu chợt thiếu tự nhiên, muốn hắt tay cô ra... Nhưng nhớ tới lúc rời khỏi nhà, mẹ đã gọi điện căn dặn anh đừng quá thất lễ với con gái nhà người ta.

Haiz, có phải anh thật sự đã bị lừa làm đôi?

“Bác sĩ Tiêu, con gái tôi đã gây phiền hà cho các người rồi.” Bác sĩ Tiêu ngồi một bên không giận hờn gì, có điều ánh mắt làm người ta thật sợ hãi. Vì vậy, Triệu Nhân Thành dùng giọng điệu khách sáo nói vài câu.

“Tôi không thấy phiền, nhưng có người cảm thấy phiền kìa.” Tiêu Đồ nhàn nhạt nói.

Triệu Nhân Thành rõ ràng cảm giác được, cô gái xinh đẹp đang giữ cánh tay mình cứng đờ.

Trong tức thời, bầu không gian lạnh lẽo đến rợn người.

Duy Duy giận dữ trừng mắt nhìn anh, hận anh dám vạch trần vết sẹo đang chảy máu của mình.

Cô luôn cho rằng Tiểu Vũ thích mình, vì vậy dạt dào đắc ý. Nhưng bây giờ cô thảm hại đến tình trạng này, hoàn toàn đã tiêu tan hết mọi tự tin. Lấy kẹo cao su trét lên tóc, rồi cắt... Làm sao lấy cái có buồn cười như thế được?

“Tiểu Vũ, con làm gì để chị Duy Duy mất vui vậy?” Bác sĩ Triệu nghi hoặc hỏi con gái.

Tiểu Vũ hổ thẹn cúi đầu, nước mắt hoen mi, im lặng không rên một tiếng.

“Quên đi, đâu phải là chuyện lớn lao gì.” Duy Duy cười gượng, thốt lời trái với lương tâm.

Phải chăng do cô cố lấy lòng bác sĩ Triệu, khiến Tiểu Vũ bất an? Duy Duy nghe nói, rất nhiều đứa bé chán ghét sự tồn tại của mẹ kế. Cho nên trong tương lai, nếu muốn chiếm được bác sĩ Triệu, thì ở trước mặt Tiểu Vũ cô cũng phải tỏ ra nhiều thành ý, mới mong được tán thành?

Mời bác sĩ Triệu ngồi trên sofa xong, khi đi lướt qua bên cạnh Tiêu Đồ, cô hạ thấp giọng nghiêng rằng hỏi:

“Đừng nói là anh gai mắt em, nên mới trả thù nh

Anh quét mắt về phía cô, vẻ như chẳng hiểu cô đang nói gì.

“Anh muốn trả thù chuyện em đánh anh một đấm.” Duy Duy gầm nhẹ.

Anh cố tình nhắc đến việc ấy, để bác sĩ Triệu biết Tiểu Vũ không thích cô như biểu hiện bề ngoài? Đây chính là âm mưu của anh!

Tiêu Đồ im lìm, cầm lấy cuốn tạp chí đến ngồi xuống sofa. Có điều anh ngênh ngang chiếm hết gần nửa chiếc ghế ở vị trí chính giữa. Đây là nhà của anh, anh muốn ngồi chỗ nào chả được.

Bác sĩ Triệu lịch sự ngồi qua một bên, ôm con gái bé bỏng vào lòng. Nhưng Duy Duy thật buồn rầu, bây giờ cô ngồi chỗ nào đây? Muốn cô chen lấn sao? Cô vốn định ngồi bên cạnh bác sĩ Triệu.

“Anh có thể đổi chỗ không?” Duy Duy mắt vui hỏi.

Không phải muốn chúc phúc cô ư? Sao bây giờ lại phá hỏng chuyện tốt của cô chứ?

Tiêu Đồ miễn cưỡng ngược mắt lên, hỏi:

“Em không sợ?” Tiếng anh nói rất khẽ, chỉ vừa đủ làm bác sĩ Triệu nghe thấy.

“Sợ cái gì?” Duy Duy sững sốt hỏi, ngây thơ lọt vào cạm bẫy.

“Mấy ngày nay em có tắm rửa đâu, em không sợ bác sĩ Triệu ngửi được mùi hôi từ mình à?” Mặt Tiêu Đồ không chút thay đổi nói.

Chẳng qua anh có lòng tốt nhắc nhở, sợ cô đánh mất hình tượng trước ý trung nhân mà thôi.

Điều này đúng! Sắc mặt Duy Duy lúc đỏ lúc trắng, rồi từ từ thành xanh mét.

Anh, anh, anh... Cô tức giận sắp nổ tung rồi!

“Anh đang nghĩ xem em tắm ngày nào...” Tiêu Đồ làm như đang ôn lại chuyện cũ, sau vài giây mới chợt bừng tỉnh.

“Hình như là ngày đầu tiên chân em bị thương, lần đó chính anh...”

Ngừng lại! Stop!

Cô thừa nhận mình ba ngày chưa tắm. Cô thừa nhận ngày hôm đó chính anh giúp cô gội đầu, nhưng mà... nếu để mặc cho con thỏ tinh này đưa ra yêu sách, làm sao cô sống nổi? Làm sao có thể chiếm được bác sĩ Triệu?

“Anh trai.” Cô ngắt lời anh, nở nụ cười thật dịu dàng.

Một tiếng ‘anh trai’ đã thành công làm Tiêu Đồ im lặng không nói thêm gì nữa, chỉ lạnh nhạt nhìn cô.

Quả nhiên anh đọc thấy nét băn khoăn trên trán cô. Đây là cách chiến tranh không có khói thuốc súng giữa cô và anh. Nguyên nhân của chiến tranh là: Một người tha thiết muốn được yêu, còn một kẻ quyết liệt chối từ.

“Anh trai, khách đến đầy đủ cả rồi, anh lo cơm chiều đi!” Ở trước mặt bác sĩ Triệu, Duy Duy phải nói chuyện nhỏ nhẹ thể hiện hình tượng thực nữ.

Con thỏ làm công kia, go go, xuống làm việc cho tốt đi, đừng ở lại đây phá hủy chuyện tốt của cô nữa!

Tiêu Đồ nhún vai, xoay người cầm lấy tờ thực đơn của nhà hàng. Ai dè, cô nở nụ cười thật ngọt, nói:

“Anh trai à, không phải anh muốn tự mình xuống bếp sao?” Nụ cười giả dối của cô làm khuôn mặt co rúm lại như bị chuột rút.

Vừa rồi bác sĩ Triệu nói đã mua thức ăn sẵn để mọi người tự nấu, anh không nghe thấy sao?

Tiêu Đồ nhíu mày, đôi mắt nguy hiểm nheo lại thành một đường, cô dám bảo anh xuống bếp nấu nướng á?

Trong lúc anh đang hoài nghi thính lực của mình, đang cân nhắc xem cô nhóc này lá gan lớn bao nhiêu... Thì bất ngờ một tiếng ‘xột xoạt’ vang lên, trên người anh đã có một chiếc tạp dề chống thấm nước khoác lên rồi!

Chiếc tạp dề màu hồng phấn in hình đủ búp bê, trông ghê tởm và buồn nôn.

Tiêu Đồ cúi đầu thong thả nhìn chằm chằm vào chiếc áo, ánh mắt càng phát ra những tia sắc lạnh. Cô nhóc này, gan lớn quá rồi!

“Mấy ngày trước, chẳng phải anh bảo muốn học cách nấu ăn hả?”

Duy Duy cố ý không nhớ lại sự mờ ám, và lời thì thầm ngọt lúc đó, mà chỉ cười thật tươi, tỏ vẻ hy sinh nó

“Em với bác sĩ Triệu không sợ làm chuột bạch thí nghiệm đâu, cho nên cơ hội của anh đến rồi!”

Anh từng nói mình có thể học nấu ăn, nhưng đây là sự xảo biện miệng lưỡi của cô. Anh chưa bao giờ muốn cực khổ đi làm ‘nam đầy tớ’ phục vụ cho ba người bọn họ. Vì vậy cô hãy đem sự tiết kiệm của mình bóp chết đi.

Thấy chưa! Anh cũng chẳng phải loại đàn ông có tính vị tha, phải không?

“Tại sao không phải anh ta?” Tiêu Đồ lạnh lùng hỏi.

“Người quân tử nên tránh nhà bếp, vậy vì sao người tránh nhà bếp là anh ta mà không phải anh?”

‘Đơn giản vì bác sĩ Triệu là người quân tử, mà anh là kẻ tiểu nhân xảo quyệt!’ Suýt chút nữa Duy Duy đã thốt ra câu đó, nhưng cô kịp cắn răng kìm lại, tiếp tục nở nụ cười tươi rói:

“Bác sĩ Triệu mua thức ăn, còn anh có trách nhiệm nấu... Đó chẳng phải là điều công bằng à?”

“Anh không làm!” Tiêu Đồ mặc luôn chiếc tạp dề in hình búp bê buồn cười kia ngồi ồm xuống sofa, như thế: Tôi cứ ngồi đây, xem các người làm gì được?

Tiểu Vũ ngồi sau cha mình, ló đầu tò mò nhìn...

Bé mới ở đây chỉ ba ngày, nhưng đã phát hiện ra anh Tiêu Đồ và chị Duy Duy quan hệ rất xấu. Hai người động một tí liền lấy ‘súng’ ra chĩa vào nhau, hầu như mỗi lần thu hồi đều khó phân thắng bại. Bác sĩ Triệu im lặng, tuyệt đối không tham gia vào chuyện gia đình người ta.

“Anh không muốn làm hả?” Duy Duy cười tủm tỉm bắt đầu phản kích.

“Vậy cũng được, hay là gọi cha anh mang đầu bếp đến đây đi?”

“Đầu bếp?” Triệu Nhân Thành nhíu mày, rớt cuộc cắt tiếng hỏi.

“Đúng thế! Anh ấy là đại thiếu gia mà, nhà anh ấy giàu nứt vách. Hiện giờ cha anh ấy là một nhà đầu tư địa ốc nổi tiếng trong thành phố, toàn xây dựng và thu mua những căn hộ, những khu biệt thự to đùng.” Đơn giản mà nói, đó là kiểu thương nhân kinh doanh bất động sản gian xảo. Duy Duy cố tình lèo lái thành

‘Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’, bây giờ cô cũng đã học xong cách đùa cợt người khác nếu tâm trạng của mình tuột dốc.

“Anh có nghe qua công ty bất động sản XX chưa?” Duy Duy tập trung hỏi bác sĩ Triệu, cố tình xem Tiêu Đồ như không khí.

Đó là công ty vừa xây dựng vừa giao dịch bán lẻ với trên cả trăm văn phòng lớn nhỏ? Triệu Nhân Thành hoàn toàn bất ngờ.

“Đây là công ty của chú Tiêu. Đa số những văn phòng kinh doanh ấy đều là tài sản riêng do cá nhân nắm giữ, và chủ sở hữu là anh Tiêu Đồ đây.” Nói cách khác, nếu cả đời Tiêu Đồ không đi làm, thì của cải cũng ăn chẳng hết.

Triệu Nhân Thành thật bất ngờ, hóa ra anh ta là người sinh ra từ một gia đình giàu có? Bác sĩ Tiêu không lái xe đắt tiền, mặc quần áo bình dân chẳng phải hàng hiệu. Vì vậy thật sự nhìn không ra anh ta là con của một nhà giàu nổi tiếng.

“Anh có nghe qua công ty đầu tư ủy thác XX chưa?” Duy Duy lại hỏi.

Nếu không phải là người sống trên núi mới xuống, chắc đều nghe qua!

“Đó cũng là của nhà anh ấy đấy.” Vì thế, tóm lại đã biết Tiêu Đồ có một ông cha giàu đến mức nào rồi há?

Hai người trước mắt hoàn toàn phớt lờ, vô tư thảo luận xuất thân của anh khiến Tiêu Đồ vô cùng khó chịu. Ý của con heo kia là gì?

Chân mày Triệu Nhân Thành nhíu thật chặt, hèn chi thái độ làm việc của bác sĩ Tiêu lại bê tha như vậy. Hóa ra chỉ đến đó vui đùa, không phải đi làm kiếm cơm. Thật ra anh rất khinh thường những người như thế, dựa vào gia đình giàu có, chẳng làm việc nào đến nơi đến chốn. Không chăm chỉ, thái độ công tác hời hợt, gây ảnh hưởng đến tâm lý mọi người xung quanh.

Đừng nói mảnh bằng xuất sắc kia cũng mua được nhé? Thật chẳng hay tí nào, làm sao bệnh viện có thể dung dưỡng một bác sĩ suy đồi thế này?

“Sao cậu ta không thừa kế sự nghiệp của cha mình?”

“Chắc là muốn chơi cho đã trước, em cũng đâu biết vì sao anh ấy đi theo nghề y.” Hãy nhìn cái dáng vẻ chán nản lúc làm việc của anh xem, ai biết tại sao anh lại chọn con đường đ

Tuy nhiên nếu nghĩ cho đúng, thì Thỏ Thỏ đừng nên đi làm kinh doanh để tránh gây thảm họa cho nhân loại. Anh là người bụng đầy ý xấu, nếu làm thương nhân chắc chắn sẽ là một tên mảnh mung xảo quyệt!

“Anh biết rồi đấy, người này rất tự phụ. Nếu trông chờ anh ấy xuống bếp, chi bằng kêu anh ấy mang đầu bếp lại đây cho xong.” Duy Duy nhún vai, cố tình hạ liều thuốc nặng đô cuối cùng.

Mặt Tiêu Đồ ngày càng u ám, hai người này lá gan thật lớn, dám tự do thảo luận về anh! Do đâu anh trở thành bác sĩ, cô nghĩ rằng anh thích sao? Con heo này, tuyệt nhiên đã quên sạch tất cả! Hơn nữa ám chỉ muốn đuổi anh, cố ý khiến anh sống bất ổn!

“Tôi đi làm!” Rốt cuộc anh cũng đứng dậy.

Biết rõ đường đi nước bước của cô, nhưng anh vẫn không thể từ chối.

Duy Duy mỉm cười rạng rỡ. Ha ha, cuối cùng cô đã thắng anh một lần rồi!

“Nhưng Chu Duy Duy à, em phải nhớ cho kỹ, thiên hạ này không có bữa tiệc nào miễn phí!” Tiêu Đồ lạnh lẽo cảnh cáo xong, dứt khoát xoay người đi vào nhà bếp.

Duy Duy nghe lời cảnh cáo ấy, thì cả người bất chợt run sợ vô lý. ‘Thiên hạ này không có bữa tiệc nào miễn phí...’

“Hình như cậu ta rất tức giận.” Bác sĩ Triệu nói với cô kết luận của mình.

Nhận thấy sự đối địch quá nặng, muốn xem nhẹ cũng rất khó.

Duy Duy đành cười gượng. Cô không biết vì sao mình lại kiên trì như thế? Cứ nhất định bắt anh phải nấu cơm.

“Duy Duy, cô ngồi với Tiểu Vũ nhé, tôi vào giúp cậu ta.” Ngồi chờ được ăn cũng chẳng hay hờ gì, Triệu Nhân Thành xoắn tay áo bước đi.

Duy Duy chưa kịp ngăn lại, chỉ có thể nắm tay Tiểu Vũ, nhưng lúc này cô im lặng một cách bất thường.

Haiz, có ai nói cho cô biết, rốt cuộc mẹ kế nên làm thế nào không?

Triệu Nhân Thành mang ít thức ăn đi vào nTôi mua cà chua, nhưng quên mua trứng gà, ở đây chắc có chứ?”
Triệu Nhân Thành vừa hỏi vừa mở tủ lạnh.

“Không có.” Tiếng noi lạnh lùng, quyết đoán cất lên.

Không có trứng?

“Rau xanh hoặc rau dưa này nọ có không? Tôi quên mua rồi.” Triệu Nhân Thành lại hỏi.

Anh chỉ mua mấy thứ hải sản đắt tiền, mà quên mua mấy thứ rau dưa bình thường.

“Không có.” Vẫn là tiếng nói lạnh lùng.

“Tôi mua một ít cá chiên nhỏ, anh rắc chút gừng lên, bỏ vào nồi hấp là ăn được.”

Triệu Nhân Thành mở tủ lạnh ra, ngơ ngẩn cả người. Trong tủ có đầy đủ mọi thứ, trứng và rau củ...

“Không có, cái gì cũng không có!” Lúc này, tiếng trả lời rất gãy gọn rõ ràng.

Ý của anh ta là gì đây? Rõ ràng có đủ mọi thứ! Triệu Nhân Thành kiên nhẫn nói:

“Không phải ở đây có đủ sao?” Anh lấy ra một củ gừng.

“Bỏ lại đi!” Tiêu Đồ xoay người, giọng nói lạnh mà ánh mắt còn lạnh hơn.

Triệu Nhân Thành giật mình, bỗng nhiên cảm thấy bối rối. Cho tới bây giờ chưa thấy ai đối với anh thiếu lịch sự như vậy. Hơn nữa, nghiêm khắc mà nói, anh cũng là thủ trưởng của anh ta mà.

“Trứng, rau xanh, gừng... đều là đồ tôi mua. Anh đừng chạm vào!” Tiêu Đồ nghiêm mặt nhấn mạnh.

Đây là cách làm người mấu chốt của anh. Thứ thuộc về anh, người khác đừng hòng chạm vào dù chỉ một chút!

Triệu Nhân Thành đóng tủ lạnh lại, nói:

“Được, tôi đi ra ngoài.” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Người ta không nể mặt, thì anh chẳng cần đem sự nhiệt tình áp lên gương mặt lạnh lẽo đó. Hơn nữa, anh từng tiếp xúc với rất nhiều người, chưa từng thấy ai có kiểu hẹp hòi như vậy!

* * *

Mới nuốt một miếng cơm xuống cổ họng, đã khiến Duy Duy suýt chết nghẹn. Món ăn thì...

Cà chua bị xào bảy nhảy, mặn hơn muối.

Cá chiên không gừng chẳng rượu vang, mùi thật tanh mà mặn muốn chết.

Tôm nấu quá nóng đến mất hết đầu, mặn đến lòi mắt ra.

Cua và thịt con ba ba là những thứ đồ ăn quý, cách nấu khác nhau, nhưng tất cả đều đen kịt một màu, và tất nhiên: Mặn tới mức làm chết con voi.

Duy Duy đành nuốt lệ xuống đáy lòng. Trên bàn cơm mọi người đều buộc phải ăn đến một mồi. Quả nhiên cưỡng ép kết quả chẳng ngọt ngào!

Người ta – rõ ràng dùng muối để phản kháng.

“Ăn xong chưa?” Tiêu Đồ buông đũa xuống.

Bác sĩ Triệu thở phào nhẹ nhõm buông đũa, rồi lấy đũa của con gái mình bỏ luôn.

Con gái là cục cưng của anh, nếu không phải nể mặt chủ nhà, anh rất muốn nói bé đừng chạm đũa vài mồi món ăn đó.

“Ai rửa chén?” Tiêu Đồ hỏi, ánh mắt nhìn vào Duy Duy chăm chăm như thể: Đến phiên em rồi đó.

Bác sĩ Triệu mua thức ăn, anh nấu cơm, cô rửa chén – đó là chuyện đúng lý hợp tình.

Duy Duy cười gương, nói:

“Anh cảm thấy em có đủ sức đứng bằng một chân để làm việc nhà sao?” Không phải cô lười, mà cô lo lắng cả đêm vì sợ hai người đàn ông ngồi một chỗ thì Tiêu Đồ sẽ nói linh tinh...

“Bác sĩ nói chân em chỉ cần cẩn thận ba ngày đầu thôi.” Vì vậy trên cơ bản kì nguy hiểm đã qua, cái cớ này coi như bị loại trừ.

Ồ? Duy Duy im lìm.

“Để anh giúp em, chúng ta đi dọn dẹp chung.” Tự nhiên Tiêu Đồ bắt ngờ chủ động phối hợp

Oạch, anh đã nói tới như vậy, nếu cô không chịu đi chỉ sợ bác sĩ Triệu sẽ chụp thêm một danh hiệu ‘cô gái lười’. Chỉ cần anh và bác sĩ Triệu không ngồi chung một nơi, bảo cô làm gì cũng được cả. Vì muốn để một ấn tượng tốt trong lòng bác sĩ Triệu, Duy Duy miễn cưỡng đứng dậy.

Hai người vào nhà bếp, Duy Duy mở nước rửa chén, mà Tiêu Đồ vẫn mặc chiếc tạp dề in hình búp bê đứng đó.

“Em thấy cái tạp dề này rất thích hợp với anh!” Khóe môi của Duy Duy nhếch lên thốt câu đùa dai.

Khóe môi của Tiêu Đồ cũng khẽ nhếch.

“Nè! Nói thử xem, nếu em chụp hình anh lúc này bỏ lên mạng, thì chẳng biết anh có trở thành người nổi tiếng không nhỉ?” Duy Duy chớp mắt nắm lấy cơ hội.

“Lấy tiêu đề rất kêu là ‘nam búp bê mặc tạp dề’, chắc nổi tiếng lắm luôn đó.” Chỉ trong một đêm đã gặp vận may, có thể lắm chứ!

“Sao thế? Em muốn nổi tiếng hả?” Lạ thật, Tiêu Đồ chẳng những không giận, ngược lại còn cười tươi đến mức lộ cả má lúm đồng tiền.

“Chúng ta là những người bình thường, làm sao có cơ hội?” Duy Duy mất tự nhiên đưa tay dính đầy xà bông, áp lên chiếc mũ đi biển của mình.

“Sao lại không chứ? Chị Phượng còn có thể nổi tiếng, huống chi em là ‘nữ ni cô đội nón rơm’ – tự tin lên nào.” Anh an ủi cô.

Nữ ni cô đội nón rơm? Mắt Duy Duy nheo lại, bị anh chế giễu suýt chút nữa tinh thần nát bét. Bà mẹ nó! Cô muốn đánh người!

“Anh cảm thấy tiêu đề ‘nam búp bê mặc tạp dề’ vẫn chưa đủ gây sốc.” Anh sờ sờ cảm ra vẻ trầm tư, cuối cùng chân thành đề nghị.

“Có lẽ tiêu đề ‘nam búp bê mặc tạp dề’ và ‘nữ ni cô đội nón rơm’ trao nụ hôn nồng nàn trong nhà bếp, dường như thu hút ánh mắt của những người trên mạng hơn.”

Cái gì mà ‘nam búp bê mặc tạp dề’ và ‘nữ ni cô đội nón rơm’ trao nụ hôn nồng nàn trong nhà bếp chứ? Có ý gì, có ý gì đây?

Bỗng một t ‘ầm’ do cánh cửa nhà bếp đóng lại vang lên...

Duy Duy ngơ ngác, đầu óc trống rỗng. Chỉ rửa mấy cái chén mà phải đóng cửa nhà bếp sao?

Chắc bên ngoài ánh mắt kì lạ của bác sĩ Triệu và Tiểu Vũ đều bắn tới chỗ này?

“Anh muốn làm gì?” Bỗng dưng cả người Duy Duy trào lên sự cảnh giác.

Duy Duy vì muốn bảo toàn cho bản thân, nên từ từ đi tới mở cửa nhà bếp ra, nhưng bỗng dưng bị túm chặt.

“Tôi đây đi ‘nữ ni cô đội nón rơm’, em muốn nổi tiếng thì anh sẽ thành toàn cho em!” Anh rất nhanh gạt chiếc mũ đi biển của cô ra, để lộ đầu tóc so le bên thấp bên cao. Sau đó, lấy điện thoại di động đưa lên cao, chớp nhoáng bấm phím quay phim.

Đầu óc Duy Duy bấy giờ hoàn toàn rỗng tuếch, gương mặt diễn trai chẳng cần cảnh báo, thỉnh linh xâm nhập vào miệng của cô. Kèm theo đó là màu đen choáng váng cùng một nụ hôn cuồng nhiệt.

Oh – my – god!

Đây chính là cảnh: ‘Nam búp bê mặc tạp dề’ và ‘nữ ni cô đội nón rơm’ trao nụ hôn nồng nàn trong nhà bếp...

31. Cuốn 3 - Chương 13-14

Chương 13

Con thỏ đội lột sói xám rừng mình làm rơi ‘áo khoác’ màu trắng, lộ nguyên hình là con thú dữ với cái răng nanh thật dài, vươn móng vuốt cắn về phía con heo đeo chiếc khăn quàng đỏ.

Con heo nhỏ chỉ dám rên một cách đau thương, thậm chí không dám hét lên tiếng kêu thất thanh. Bởi vì cô muốn bắt lấy con ‘King Kong’ cao lớn đang ngồi ngay bên ngoài.

Cô sợ con ‘King Kong’ yêu thích của mình xông vô nhìn thấy cảnh: cô đứng một chân dựa hẳn vào người con thỏ tinh.

Và dĩ nhiên ở trong nhà bếp t nụ hôn thật sự rất kích thích...

Duy Duy vừa thẹn vừa giận ra sức chống đẩy, hai tay đánh bùm bụp vào ngực Tiêu Đồ. Cô đánh rất mạnh, gần như đã dùng hết sức, nếu là lúc xưa thì đáng lẽ anh phải bị cô quăng tới một góc nhà.

Tuy nhiên bây giờ Tiêu Đồ khỏe quá, sức mạnh của cô lúc này chẳng thấm thía gì với anh nữa. Chỉ thấy anh nắm lấy hai cổ tay cô đặt ra sau, rồi nảy sinh ý định độc ác muốn cắn cổ.

Cắn cô, cắn cô, cắn cô! Đầu tiên là đôi môi: Anh cắn môi trên – môi dưới, cắn cô như một miếng chân giò hun khói thơm ngon.

Đây là lần đầu anh dùng cách thức cứng rắn như vậy hôn cô. Nó hoàn toàn ngược lại với tính cách nhã nhặn, thích đầu tư, khinh thường sự vũ phu hàng ngày của anh...

Dường như anh thay đổi thành một người khác, anh phớt lờ đôi môi đang bị mình hôn đến sưng đỏ, chiếc lưỡi vẫn bất chấp xông vào vòm miệng quần quít lấy lưỡi của cô.

Cái dáng vẻ dũng mãnh đó như thể sắp nuốt luôn mình, khiến Duy Duy sợ hãi. Cô sợ sự xa lạ của anh, sợ đến hoảng hốt khi nhận ra đôi môi đỏ thắm của mình dưới cái sức chế ngự ấy đã hé ra chào đón.

Khi chân cô mềm nhũn kiệt sức, Tiêu Đồ mới đưa tay đem chiếc điện thoại đặt trên mặt tủ lạnh, rồi bế cái cơ thể đang run lẩy bẩy của Duy Duy đi chỗ khác.

Anh đặt cô lên sàn bếp, áp sát người vào vách tường, rồi ôm cô thật chặt vào lòng, làm bộ ngực mềm mại dán vào lồng ngực mình. Sau đó anh tiếp tục cắn, lần này đến phần lỗ tai, cắn cổ, bả vai... Thậm chí ‘phụt, phụt’, chiếc áo sơ mi màu trắng mà cô chuẩn bị để quynh rũ bác sĩ Triệu, cũng bị bàn tay thô bạo vạch tìm cở nút, làm lộ ra chiếc áo nửa cúp ngực hấp dẫn. Anh cúi xuống mạnh mẽ khắc dấu đôi môi mình lên gò ngực nửa e ấp, nửa che dấu ấy.

Vì quá bối rối và mất tự nhiên, Duy Duy cố giãy dụa kháng cự.

Tim Tiêu Đồ như có một ngọn lửa gầm rú xé tan làn da phun trào nham thạch, phát ra cơn tức giận, sự ghen tuông, nổi uất hận của mình.

Tại sao không thể là anh? Tại sao, tại sao?

Những ngón tay thon dài không cởi bỏ chiếc áo, mà chỉ du dương trên bộ ngực căng tròn của cô... Cảnh tượng này quá mức kích thích, khiến Duy Duy run lên từng hồi.

Lúc này bỗng dưng Tiêu Đồ hôn rất mãnh liệt, anh ở trên người cô mở mang bờ cõi, biểu thị công khai những đòi hỏi mà anh không có quyền sở hữu.

Anh dùng răng khê cắn, dùng lưỡi khê liếm. Các ngón tay mềm mại lướt qua những đường cong trên cơ thể cô, rồi dùng trước gò ngực đầy đặn chậm rãi vuốt ve, chọc ghẹo khiến cô vô lực chống đỡ.

Ngoài việc thở hổn hển, dùng răng cắn chặt môi lại, và dần dần khả năng chống đối, Duy Duy không biết mình còn có thể làm những gì. Bây giờ, thứ còn sót lại cuối cùng trong lí trí của cô là dặn mình đừng kêu thành tiếng, tuyệt đối không thể kêu lên. Nếu bác sĩ Triệu nghe được, anh chắc chắn sẽ xông vào, và một khi nhìn thấy cảnh này thì chuyện giữa cô với anh coi như xong.

Ngoại trừ chột dạ ra, Duy Duy cũng kinh ngạc với chính bản thân mình. Vì lòng cô bỗng dâng lên một sự run sợ như đang hòa nhập vào một đoạn tiểu thuyết kích tình: Trong đó, nam nhân vật chính ngang tàng tấn công định cường hiếp nữ nhân vật chính, và cô phần nộ vô bàn:

“Mau lên, hãy hãm hiếp cô ta! Hãm hiếp cô ta! Hãm hiếp cô ta đi!”

Cô rất thích xem cảnh vũ lực trong một đoạn phim tình cảm, lúc ấy gã đàn ông bên trên rên rỉ gọi tên người con gái bên dưới. Á á – cái này... mới đúng là đời sống tình dục hài hòa!

Hic hic hic... Mặc dù trong lòng thật phóng đảng cuồng dã, nhưng xin đừng cường hiếp cô mà... Ối! Người có thể cường hiếp cô không phải là tên này, mà chính là người đang ngồi bên ngoài kia!

Cô giữ gìn trinh tiết suốt hai mươi lăm năm qua, không muốn nó bị hủy hoại như thế. Nhưng tại sao trước đây cô vừa uống ly ca cao nóng, vừa xem phim cấp ba mà mặt vẫn chẳng đổi sắc? Cùng lắm nếu thấy nam chính có một ‘cây nấm kim châm nhỏ’, thì cô cũng chỉ muốn hắt ly ca cao nóng vào anh ta cho hả cơn bực bội. Tuy nhiên tóm lại chỉ dùng một câu để mô tả là: Cô thuộc loại người lớn mật nhưng sợ chó cắn!

Thật ra Duy Duy cũng muốn thử cho biết cái gì gọi là ‘làm tình’, nhưng cô sợ mang thai, sợ gây chuyện xấu... Cho nên đến hôm nay cô vẫn chưa biết mùi vị của tình dục là gì!

Nhưng cô đang rất hối hận, nếu lúc trước cô chịu ném thử, thì có phải bây giờ cô sẽ hờ hững liếc một cái, rồi lạnh lùng nâng cằm người anh trai không cùng huyết thống l

“Hừ, ‘cây nấm kim châm’ nhỏ xíu mà cũng muốn chạm vào tôi? Nhìn cái tướng mảnh khảnh của anh đi, thỏa mãn được bà chị này sao?”

Nếu cái chiến tích ấy nham nhở, thì sao bây giờ cô lại bị con thỏ tinh khơi mào dục vọng? Giữa đôi chân mềm nhũn đã trào ra một dòng nhiệt lưu đáng xấu hổ, cả người cô muốn bốc lửa như mấy ngày trước đây.

Ngoài những ý nghĩ đen tối trong đầu ra, cô chưa bao giờ có kiến thức chân chính về một ‘trái dưa leo lớn’ và một ‘cây nấm kim châm nhỏ’. Tuy nhiên, lúc này cô khao khát được nhìn ‘cây nấm kim châm nhỏ’ của anh.

Thật thiếu công bằng, anh đã thấy hết những chỗ nhạy cảm nhất của cô, và cô cũng muốn thấy ‘cây nấm kim châm’ của anh – như thế mới công bằng!

Khoan, khoan! Trời đất ơi, cô – đang – mong – muốn – cái – gì – vậy?

Giữa lúc cô lưỡng lự đấu tranh, có nên đòi anh mang ‘đồ’ của mình ra cho công bằng không, thì Tiêu Đồ bình tĩnh lùi người lại. Đôi môi và sự tấn công dã man của anh cũng lần lượt được thu hồi.

“Chu Duy Duy, anh đã nói qua, thiên hạ này không có bữa tiệc nào miễn phí!” Anh đã vất vả cả buổi, cho nên anh phải lấy phí ‘bồi thường’.

Lúc anh buông ra, Duy Duy vẫn còn thở dồn dập, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng... Thậm chí ngay cả bờ môi vẫn còn mở ra hờ hững. Thấy vậy, anh khéo léo vuốt nhẹ đôi má đỏ rực của cô, âu yếm hỏi:

“Em thấy hương vị của việc yêu đương vụng trộm ra sao?” Cô gái này rất coi trọng khẩu vị, thật sự khó tán tỉnh theo cách bình thường. Nếu không phải có hai kẻ chứng mắt ở bên ngoài, thì vừa rồi anh vô cùng muốn liều lĩnh tiến tới.

Hương vị của việc yêu đương vụng trộm? Một lúc lâu sau, Duy Duy mới ý thức được lời anh nói. Sự việc vừa diễn ra như một chậu nước lạnh hắt mạnh vào người, khiến cô hoàn toàn thanh tỉnh.

“Anh và em...” Duy Duy không cần soi gương cũng biết dáng vẻ của mình thế nào, cô thẹn quá hóa giận đến muốn bật khóc.

Tại sao cô bị anh cưỡng đoạt nộ hôn càng ngày càng

Lúc anh ở Mỹ, cô còn có thể đổ thừa cho việc anh quá đơn độc, nhưng hiện tại cô phải giải thích điều này ra sao? Muốn đùa thì đùa, không muốn thì rút? Cô cũng như trước đây, vẫn là món đồ chơi trong tay anh!

“Chu Duy Duy, em đừng nên chối cãi.”

Vừa rồi trông cô rất hưng phấn, nếu trong đầu cô chẳng mảy may có chút hình ảnh đen tối nào, thì anh tự móc mắt mình cho cô làm nhẫn kim cương. Duy Duy nghe vậy, vừa thẹn vừa giận, cố lấy lại tinh thần, bắn đôi mắt nóng rực như lửa đốt về phía anh.

Tiêu Đồ đi tới tủ lạnh, với tay lấy chiếc điện thoại trên mặt tủ, bấm các nút bàn phím và những hình ảnh lưu lại lập tức hiện ra.

Được lắm, hình ảnh ghi lại video rất sinh động. Ý thức được hành động của anh, mặt mày Duy Duy xanh mét, hỏi:

“Đó là cái gì vậy?”

“Đây là hình ảnh của ‘nam búp bê mặc tạp dề’ và ‘nữ ni cô đội nón rơm’ trao nộ hôn nồng nàn trong nhà bếp.” Anh chẳng ngoái đầu, vừa xem vừa trả lời.

Nói một cách đơn giản, đó là màn trình diễn ‘yêu đương vụng trộm’!

Trí nhớ cô quá kém cỏi! Duy Duy há hốc miệng, thậm chí môi cũng bắt đầu run lên bần bật. Trời ơi trời! Cái tên Tiêu Đồ biến thái này, học theo Trần Quán Hy ghi lại những hình ảnh mờ ám từ khi nào?

Anh, anh muốn làm cái quái gì đây? Đừng nói anh sẽ đem bỏ lên internet nhé? Cô – bị – sờ – sẫm – lung – tung – mọi – nơi!

Có thể post trên các trang phim ‘tươi mát’!

“Áaaaaaa!” Lúc bị cưỡng đoạt nộ hôn, cô cắn răng chịu đựng, nhưng giờ đây cô rốt cuộc chịu hết nổi phải hét toáng lên.

Tiêu Đồ mỉm cười, cười đến rạn vỡ.

“Em hét to lên một chút nữa đi.” To đến mức kẻ bên ngoài tưởng trong này đang xảy ra một vụ cưỡng hiếp.

“Xoảng, xoảng, xoảng”, Duy Duy tức giận hét hét chén bát trên bồn xuống mặt đất, hét to:

“Họ Tiêu kia, có tin tôi giết anh không?” Cô gầm rú như một cơn bão cuồng nộ, mất cả phong thái của một thực nữ đoan trang.

Tiêu Đồ vẫn bất động giữ chiếc bàn, trong tay nắm chặt chiếc điện thoại. Dẫu sao anh cũng đã quen rồi, cô nhóc này lúc thì thánh thiện – dịu dàng như một nàng tiên, lúc thì chua ngoa – đánh đá như một con cộc cái.

“Chu Duy Duy, xảy ra chuyện gì vậy?” Quả nhiên tiếng xôn xao trong bếp đã gây chú ý đến bác sĩ Triệu, do cô tự chuốc lấy nhé!

“Chu Duy Duy, cô khỏe không? Cô mở cửa ra đi!” Không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bác sĩ Triệu vẫn tiếp tục gõ cửa.

Mau tới tiếp tục nhìn kịch vui đi! Anh đã nói rồi, anh nhất định phải báo thù. Để xem mai một cô còn dám kiêu ngạo nữa hay không. Kể từ hôm nay trở đi, anh muốn cắt đứt cái móng vuốt và dắt mũi cô lại!

Bây giờ anh muốn nhìn xem cô làm thế nào để mở cửa! Anh thừa nhận mình cố tình hôn cho đôi môi cô sưng tấy lên như bị người ta chà sát cả đêm. Hơn nữa, những dấu ấn của nụ hôn cũng trải khắp chiếc cổ trắng ngần của cô, không thể che dấu được.

“Chu Duy Duy, cô mở cửa đi, nếu không tôi xông vào đó!” Triệu Nhân Thành luôn cảm thấy bất ổn. Một nam một nữ khóa trái cửa ở bên trong, nhưng lại cất tiếng kêu thảm thiết, buộc anh phải cảnh báo.

Đừng, đừng, trăm ngàn lần đừng vào!

Nói thì chậm, làm thì mau, bác sĩ Triệu kê vai dùng sức tống bung cánh cửa. Sức của anh mạnh đến mức có thể san bằng hòn đảo đầu lâu của con ‘King Kong’.

Chương 14

Triệu Nhân Thành tông cửa đi vào, còn Tiểu Vũ mang vẻ mặt căng thẳng theo sát sau lưng cha. Nhưng vì quá sốt ruột nên vừa cất bước, chân Tiểu Vũ đã nhũn ra té xuống. Triệu Nhân Thành vội vàng chạy tới đỡ con gái

Đúng lúc này, Duy Duy cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng đứng dậy kéo cổ áo của mình, miễn cưỡng che đậy những vết hôn ngằn.

Nhìn thấy Duy Duy thật bất nhả ngồi trên mặt sàn bếp, mặt mày vẫn còn hoảng hốt, Triệu Nhân Thành bất giác nhíu mi. Bên trong tưởng như vừa xảy ra một chuyện gì rất lớn lao, nhưng có người bình tĩnh đứng lù lù ra đó, như chẳng có gì quan trọng.

Tiêu Đồ vẫn đứng yên tại chỗ, cúi đầu cười khẽ và nhìn chăm chú vào điện thoại của mình. Còn Duy Duy vẫn run rẩy, chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Bác sĩ Triệu, tôi... chỉ là... sợ con gián thôi...” Duy Duy thật vất vả mới nghĩ ra được một cái cớ.

“Con gián đó chạy qua trước mặt, tôi sợ quá nhảy lên ngồi trên này, rồi hét toáng thế thôi...” Càng nói càng nhảm. Bởi vì cái lí do ấy méo mó đến mức cô cũng tự cảm thấy buồn cười.

Khóe môi của Tiêu Đồ hơi nhếch lên, không vạch trần cô mà chỉ nhìn giương ánh mắt mỉa mai nhìn họ.

“Ha ha ha, tôi là người có lá gan nhỏ lắm, phụ nữ mà...” Để tạo thêm hiệu ứng, Duy Duy phải cười gượng gạo cho xong nhiệm vụ.

Cô muốn chết, cô muốn hét to tiếng hét thê lương!

Tiêu rồi, tiêu rồi! Có phải đáng về của cô hiện giờ rất tệ? Bác sĩ Triệu nhìn thấy hết rồi ư? Nếu anh chất vấn chuyện gì vừa mới diễn ra thì phải làm sao đây? Có – có – chết – cũng – không – thừa – nhận – vừa – rồi – mới – xảy – ra – việc – tốt – với – Thỏ Thỏ – trong – nhà – bếp! Tuy nhiên, người thông minh đều nhìn thấu mọi chuyện, phải không?

Trái tim Duy Duy rơi xuống hang động tối om, phía trước không có lấy một tia ánh sáng. Nên làm sao bây giờ? Rõ ràng vừa rồi cô còn cảm thấy giữa mình và bác sĩ Triệu có rất nhiều hy vọng. Nhưng đã bị Thỏ Thỏ hoàn toàn làm hỏng, chỉ e rằng anh muốn cắn luôn cả lòng cô.

Nên làm gì đây? Giữa cô và bác sĩ Triệu mãi mãi mất hết cơ hội...? Thật may, bác sĩ Triệu chẳng hỏi một câu nào.

Thật ra, Triệu Nhân Thành có chú ý đến đôi môi bị sưng đỏ như miếng lập xướng của cô. Rõ ràng ban nãy, anh thấy cô vẫn bình thường.

T nhiên cả hai bên đều quá bình tĩnh, hiện trường cũng chẳng nghiêm trọng như anh tưởng tượng. Người bị ‘xâm phạm’ không tuyên bố điều gì, nếu anh đi tra hỏi chẳng phải hóa ra anh thất thố và không cần thiết sao? Triệu Nhân Thành cố tình phớt lờ khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng...

“Đầu tóc cô bị làm sao thế?” Dù hơi thất lễ, Triệu Nhân Thành vẫn mở miệng hỏi.

Khi hỏi điều này, anh cảm giác được bàn tay con gái đang giữ lấy mình run lên. Đứa con nhát gan của anh, mỗi lần gặp rắc rối đều thể hiện như thế.

Một câu hỏi đột ngột đã khiến Duy Duy thất sắc, mây đen từ đâu che kín trên đầu. Không để ý đến cái chân đau, cô vội vàng nhảy khỏi bàn bếp, cúi xuống nhặt lấy chiếc mũ. Ai ngờ, Tiêu Đồ đứng dậy muốn ra khỏi nhà bếp, rồi như ‘vô tình’ hết rơi chiếc mũ của cô.

Ánh mắt Tiêu Đồ hiện lên ý trêu chọc, Duy Duy thật muốn tông cho anh một cú đấm thật mạnh. Tuy nhiên bây giờ cô rất bận rộn, vội vàng thu hồi đôi tay, chẳng cần để ý đến hình tượng, ngồi xổm xuống sàn nhà che kín đầu mình lại.

“Đừng nhìn, đừng nhìn!” Cô không muốn bác sĩ Triệu nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình!

Duy Duy không muốn khóc, nhưng vừa xấu hổ lại vừa mất mặt. Cô vẫn bị cái tên vô lại Tiêu Đồ bắt nạt đến mất kiểm chế, cái mũi đỏ ửng, cổ họng khản đặc.

“Bác sĩ Triệu, anh đã dùng xong bữa tối rồi, có thể về nhà trước được không?” Đây là lần đầu tiên cô hạ lệnh đuổi ý trung nhân của mình ra về.

Cô gái nào không mong được đứng trước mặt người đàn ông mình yêu thích với vẻ duyên dáng, xinh đẹp? Nhưng bây giờ, chỉ cần tưởng tượng ra cái đầu lỏm chồm như lính quân đội ấy, khiến cô khốn khổ chết đi.

Tiêu Đồ khoái trá nheo mày, đây chính là kết quả anh muốn!

“Đều do con gây ra!” Thấy chị Duy Duy như vậy, trong lòng Tiểu Vũ càng thêm khó chịu. Cuối cùng bé hít một hơi thật sâu, và dũng cảm thừa nhận lỗi lầm.

“Chuyện gì xảy ra?” Lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, Triệu Nhân Thành quắc mắt hỏi con gái.

Mặc dù anh rất cưng chiều con, nhưng anh không quên giáo dục con mình thật đàng hoàng

“Con... con vô ý đem kẹo cao su dán lên tóc của chị Duy Duy... Con, chị ấy...” Tiểu Vũ nuốt nước miếng xuống vồ họng, ánh mắt lăm lẹm nhìn sang Tiêu Đồ.

Tiêu Đồ tươi cười khoái trá, nhưng ánh mắt bắt đầu trở nên sắc bén.

“Con sợ có chuyện, nên muốn lấy miếng kẹo cao su dính trên tóc của chị ấy xuống, mới tạo ra kết quả như vậy!” Tiểu Vũ nói nhanh.

Bé đã hứa với anh Tiêu Đồ sẽ không nhắc đến tên anh.

Làm ơn, đừng nói mà! Trong lòng Duy Duy kêu lên, vẫn không cản được bi kịch đã phát sinh.

Chân mày của Triệu Nhân Thành nhíu chặt. Con gái anh chưa bao giờ có hành vi bất hảo như thế đối với ai, chẳng lẽ Tiểu Vũ quả thật không thích Duy Duy? – Triệu Nhân Thành suy đoán.

Duy Duy đem mặt mình chôn sâu trong đầu gối, trong lòng nảy lên sự bất bình, làm cô nức nở thảm thương. Tay cô vẫn ôm đầu, toàn thân như đang ở trong ngày tận thế.

Tốt lắm, lại thuận lợi giải quyết thêm một mối nghiệt duyên, dù sự hy sinh lần này hơi lớn. Tiêu Đồ đang muốn bước tới bên cô, ai ngờ đã có người nhanh chân hơn anh.

Duy Duy cảm thấy nhật nguyệt tối sầm, rồi có người đưa một tờ khăn giấy trước mặt mình.

“Cô... có sao không?” Triệu Nhân Thành hỏi.

Mặc dù cô ôm lấy đầu, nhưng anh vẫn nhìn thấy mười ngón tay che không kín những chỗ nham nhở như bãi cỏ dại.

“...”

Triệu Nhân Thành đi tới, ngồi xổm xuống nhặt chiếc mũ lên, nhẹ nhàng phủi những hạt bụi dính trên đó. Anh ôn hòa nói:

“Thật xin lỗi cô, nếu muốn mua bộ tóc giả, hoặc cắt tỉa lại mái tóc, tôi đều chịu trách nhiệm cả.”

Chịu trách nhiệm? Duy Duy không dám ngẩng đầu lên, trong nháy mắt cả cuộc sống như tràn đầy hy vọng và tươi đẹp. Đây quả là một cảnh diễn tình cảm chỉ có trong tiểu thuyết!

Tiêu Đồ nheo mắt nhìn họ bằng những tia cuộn cuộn sóng ngầm. Đường như lúc này anh đã bị đẩy thành kẻ phản diện.

Triệu Nhân Thành đang muốn đi ra ngoài mở bóp lấy tiền bồi thường cho cô, thì có tiếng điện thoại vang lên.

“Anh cả, em mới nhận được điện thoại của đồng nghiệp cũ, bệnh viện đã có kết quả xét nghiệm của Tiểu Vũ rồi.” Đây là tiếng nói của em trai kế, nhưng tiếng nói của cậu ta thật nặng nề, khiến trái tim anh đập liên hồi.

“Chắc Tiểu Vũ phải nhập viện, vì...” Tiếng em trai kế vẫn rất nghiêm trọng.

“Tiểu Vũ xuất hiện một nhiễm sắc tố bất thường, có quá nhiều điện tích đồng trong cơ thể không thể chuyển hóa được. Nếu không giải phẫu, không trị liệu ngay... rất nguy hiểm đến tính mạng...”

Đầu óc Triệu Nhân Thành trống rỗng, hoàn toàn không còn nghe được em mình đang nói những gì.

32. Cuốn 3 - Chương 15-16

Chương 15

“Đây là bệnh nhân thứ mười ba xuất hiện hai gien nhiễm sắc thể bất thường, có quá nhiều điện tích đồng kết tủa trong gan và não, mới xảy ra hiện tượng hệ thần kinh hoạt động bất ổn...” Bên trong phòng khám, bác sĩ khoa Nhi đang nói về tình trạng bệnh tật của bệnh nhân.

“Nếu bệnh chuyển biến xấu, cảm xúc người bệnh càng thêm bất định. Bệnh nhân có thể sẽ mắc chứng rối loạn căng thẳng vì biết mình mắc bệnh. Tuy nhiên vẫn còn hy vọng khống chế được, nếu bây giờ chúng ta dùng thuốc để điều trị ngay. Nhưng nếu việc điều trị không có hiệu quả, sẽ sinh ra hiện tượng suy gan, thì gia đình nên xem xét đến vấn đề ghép gan.”

Sắc mặt Triệu Nhân Thành càng lúc càng tái nhợt.

“Cha ơi, có phải con ngã bệnh không?” Tiểu Vũ chưa hiểu gì, chỉ mở to hai mắt ra hỏi.

Bé mơ hồ cảm giác được hình như bệnh của mình rất nghiêm trọng. Chú vừa nói, có thể trong tương lai bé phải nằm trong bệnh viện. Mặc dù bé thường chạy nhảy ở đây, nhưng bé không thích cái nơi toàn mùi thuốc khử trùng và mùi kháng sinh. Bé rất sợ hãi.

Nhìn thấy đứa cháu gái vô tư, cố tỏ vẻ kiên cường lại che giấu không hết nét sợ sệt, làm bà Triệu ghen ngào rơi nước mắt.

Dung Hoa vừa chạy đến, nhìn thấy tình cảnh bi thảm này, cô bối rối im lặng không biết dùng cách nào để an ủi anh trai.

Nhìn thấy nước mắt mẹ rơi, sự hoảng loạn của em gái, đầu óc Triệu Nhân Thành vẫn trống rỗng. Về mặt anh mờ mịt, đưa tay kéo con ôm chặt vào lòng, chặt đến nỗi Tiểu Vũ suýt chút ngộp thở.

Trái tim anh nặng trĩu, nặng đến mức muốn nổ tung. Lần đầu tiên anh mới có cảm giác hoang mang, sợ hãi như thế.

Ai có thể giúp anh đây? 30000 ngàn người mới có một người phù hợp, Tiểu Vũ con gái anh làm sao gặp được?

Duy Duy chậm rãi vươn tay, ngập ngừng trên không trung khoảng mười giây, sau đó vẫn làm theo lương tâm, đặt tay trên vai anh, nhẹ nhàng an ủi.

Bây giờ nói gì cũng vô ích. Ban nãy anh an ủi cô, nhưng lúc này cô không biết phải nói gì, làm gì...

Vừa rồi thấy bác sĩ Triệu nghe điện thoại xong thì sắc mặt tái mét, nên cô cũng theo đến đây, mới biết được bệnh trạng của Tiểu Vũ nghiêm trọng như thế.

Cảm giác được bàn tay mềm mại đặt trên vai mình, Triệu Nhân Thành mới giật mình thức tỉnh. Anh từ từ quay đầu, thật chậm chạp nhìn rõ những người đứng trước mắt mình.

Vốn là kẻ xa lạ, nhưng bây giờ cô lại cùng người nhà đứng bên cạnh an ủi cho anh, chứng kiến cảnh cuộc sống của người khác đang bị bão táp cuốn trôi.

Đây là lần thứ hai anh có cảm giác tan nát.

Lần cuối cùng có cảm giác này là khi nào? Đó là lúc anh vì Nhã Vi và đứa con chưa sinh mà liều mạng phấn đấu, mỗi ngày mệt nhọc như một con chó hoang. Kết quả anh tận mắt thấy vợ mình và một gã đàn ông quay cuồng hôn hít trên chính chiếc giường của họ, và anh là kẻ cuối cùng trên đời này biết đến.

Gương mặt bình tĩnh của anh, rốt cuộc cũng rạn nứt. Tại sao phải là con anh? Tiểu Vũ là nguồn sống, à hy vọng, là hạnh phúc của người khác mà!

Duy Duy vỗ nhẹ trên vai anh từng chút từng chút một.

“Không sau đâu, Tiểu Vũ nhất định sẽ khôi phục khỏe mạnh!” Duy Duy thì thào an ủi.

Tiếng nói dịu dàng êm ái của cô xuyên vào trái tim anh, làm anh lấy lại được tinh thần.

“Anh cả à, anh hai có một ca khám gấp phải đi. Trước khi về, anh ấy có dặn qua, nếu có thể thì cả nhà chúng ta hãy ở bệnh viện làm xét nghiệm máu trước.” Lúc ở đây anh hai đã lấy máu làm xét nghiệm rồi.

Lấy máu làm xét nghiệm?

“Anh ấy nói làm trước các biện pháp phòng ngừa...” Mọi việc nên có sự chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe vậy, tâm trạng của Triệu Nhân Thành căng lên như dây đàn. Anh nắm chặt tay lại, thậm chí các ngón tay đều trở nên trắng bệch. Anh rất sợ nghe những thứ này, nhưng anh hiểu được mình phải đối mặt với sự thật tàn khốc đó.

“Anh hai nói gan của anh không tốt, nếu kết quả xét nghiệm của anh ấy phù hợp, thì anh ấy sẽ quyên gan.” Dung Hoa nói.

Quyên gan gặp nguy hiểm rất lớn. Trong tích tắc, lòng Triệu Nhân Thành rung cảm vì đứa em nhân ái của mình.

Em trai anh bình thường rất kiệm lời, hai anh em cũng không phải thân thiết lắm, nhưng khi anh gặp chuyện chẳng may, em trai luôn là người đầu tiên tình nguyện đứng ra giúp đỡ.

“Anh cả, em cũng đi xét nghiệm. Đừng sợ, cả nhà chúng ta đều ở bên cạnh anh!” Dung Hoa khích lệ.

Không chỉ có anh hai, mà cô cũng tình nguyện!

“Cảm ơn em.” Triệu Nhân Thành không muốn bộc lộ sự yếu đuối, nhưng ngăn không được hốc mắt ẩm ướt.

“Anh cả, có cần báo cho... chị Nhã Vi không?” Dung Hoa do dự, nhưng vẫn phải hỏi.

“Báo cho nó làm gì?” Dung Hoa vừa dứt lời, bà Triệu đã gất gồng lên tiếng.

Báo cho cô ta biết, thì chẳng phải tự tìm kẻ về hành hạ con trai mình s

Triệu Nhân Thành vừa giật mình vừa lưỡng lự.

“Càng nhiều người, càng thêm nhiều hy vọng! Nếu bệnh tình Tiểu Vũ...” Dung Hoa ngập ngừng.

“Dù sao cũng là máu chảy ruột mềm. Nếu chị Nhã Vi biết, chắc chị ấy cũng không nhẫn tâm bỏ mặc, nhất định sẽ về cứu con gái mình!”

Đây là việc hệ trọng, chị dâu nên có quyền được tham dự.

“Nếu cô ta chịu để ý đến Tiểu Vũ, thì sao có thể hai – ba năm mới về thăm con một lần? Nếu lòng cô ta có hai chữ ‘thân tình’, thì sao có thể đối với người nhà chúng ta như thế?” Bà Triệu bắt bình chỉ trích.

“Trước kia mẹ vẫn không ưa chị Nhã Vi rồi...” Dung Hoa nói nhỏ.

Giữa con nuôi và con ruột luôn có sự phân biệt. Có rất nhiều chuyện mẹ luôn thiên vị, mới có thể tạo nên tích cách ích kỷ của chị Nhã Vi ngày hôm nay. Mọi chuyện đều có nhân – quả.

Bà Triệu đột nhiên im lặng.

“Hơn nữa, chẳng phải mấy ngày trước chị Nhã Vi gọi điện nói muốn quay về bên anh cả và Tiểu Vũ sao? Điều đó cũng đủ chứng minh chị ấy vẫn là người trong nhà chúng ta.”

Thấy ý nghĩ thiện lương ngày thơ của con gái, bà Triệu cười lạnh, nói:

“Con không biết tính nết của cô ta sao? Mỗi lần bị gã đàn ông đòi bại nào hất cẳng, thì cô ta luôn nghĩ trở về bên cạnh anh trai con! Huống chi giờ đây anh con đã làm tới chức phó viện trưởng rồi, chẳng còn là một bác sĩ quèn nữa, cô ta dĩ nhiên phải kính nể vài phần?”

“Đừng nói nữa!” Triệu Nhân Thành cắt sự tranh chấp giữa mẹ và em gái.

Anh nhắm mắt lại, im lặng một lát rồi đưa ra quyết định.

“Con sẽ thông báo cho Nhã Vi.”

Sau ba lần vợ cũ dùng cách cấm dỗ anh để quay trở về, anh vì muốn chặt đứt ý niệm của cô ta nên một năm trước đã thay đổi số điện thoại và chuyển luôn nhà đi nơi khác. Anh nghĩ cả đời này cũng không mong gặp lại. Ít nhất giữa anh và c là như thế.

Anh tuyệt đối không muốn gặp lại vợ cũ. Chỉ vừa nghe đến hai chữ ‘Nhã Vi’, anh như có một cảm giác lạnh lẽo bao quanh, nhắc nhở anh nhớ mình đã từng yêu mù quáng một người ra sao, tin tưởng một người như thế nào... cuối cùng tất cả đều biến thành trò cười lớn nhất thế gian. Loại cảm giác này đau đớn không thể nổi.

Mặc dù anh yêu sai người, tin lầm đối tượng, nhưng em gái anh nói rất đúng. Cô ta là một người mẹ, cô ta có quyền được biết bệnh tình của con gái mình. Nếu kết quả xét nghiệm phù hợp, cô ta có nghĩa vụ phải đi cứu sống con!

Anh vừa dứt lời, ánh mắt Tiểu Vũ đã sáng ngời, thật cẩn thận hỏi lại:

“Cha ơi, con thật sự có thể gặp mẹ hả...?” Mắt bé lóe lên những tia sáng nhấp nháy reo vui.

“Ừ.” Anh sờ đầu con gái, tự nói với chính mình quyết định này là đúng.

Bây giờ anh không muốn gì cả, cứ đi xét nghiệm trước là được rồi! Anh vội vàng đứng dậy, ai ngờ sau lưng có tiếng nói vang lên:

“Tôi cũng đi!” Duy Duy đưa tay lên điểm danh.

Triệu Nhân Thành ngơ ngác, nói:

“Cô Chu, chuyện này chẳng phải giỡn chơi đâu.” Anh hơi bực tức gắt giọng.

Xin đừng có mang phiền hà đến cho anh nữa, được không?

Giống như đi hiến tủy xương, có rất nhiều người để lại hồ sơ trong cơ sở dữ liệu tại bệnh viện, nhưng kết quả có bao nhiêu người đủ can đảm? Loại chuyện này không phải chỉ có ba phút là làm ấm lên được. Huống chi mối quan hệ giữa anh và cô cũng chưa đến mức khiến người kia phải hiến một nửa lá gan!

“Có lẽ anh cảm thấy tôi giả tạo và không chân thành, có lẽ ngay cả khi có kết quả so sánh phù hợp, tôi cũng sợ hãi mà rút lui... Nhưng ít nhất trong giây phút này, lòng tôi có một sự thôi thúc cần phải đi thử máu!” Duy Duy rất chân thành nói.

“Vì vậy bác sĩ Triệu hãy mang tôi đi chung.” Lòng nhiệt tình của cô dâng lên cuộn cuộn.

Đối với sự thẳng thắn của cô, Triệu Nhân Thành bất giác nhú mày, cảm thấy động gian đối phản cảm trước kia bỗng chốc tiêu tan.

“Được rồi, cùng đi thôi!” Anh giơ tay về phía cô.

Khi Duy Duy đi vào bệnh viện một lần nữa, thì có Tiêu Đồ đi chung. Không phải cô kêu Thỏ Thỏ thành tình này đi, mà mấy ngày nay anh cảm thấy rất vui khi ở cùng với người bạn nhỏ dễ thương. Lúc biết Tiểu Vũ mang bệnh, anh ngăn cả người. Vì thế khi Duy Duy ra cửa, anh cũng mặc áo khoác theo sau.

Bọn họ đi vào, phát hiện trong phòng bệnh có một người phụ nữ rất xinh đẹp. Cô ta mặc trên người bộ đồng phục giống y như bộ đồ Duy Duy treo trong tủ quần áo, và mái tóc cũng thế.

Mái tóc dài rất đẹp, cũng giống tóc cô khi chưa bị cắt nham nhở.

Lúc rời khỏi nhà, Duy Duy đã lấy hết can đảm tìm một nhà tạo mẫu tốt để họ chỉnh trang lại mái tóc của mình. Mặc dù kiểu tóc mới hơi thiếu nữ tính, nhưng so với mái tóc ‘ổ gà’ lúc trước thì nhẹ nhàng hơn và không làm mất vẻ duyên dáng cùng cá tính.

Người phụ nữ đang gọt vỏ táo, động tác rất tao nhã và thành thực, như thường phục vụ người khác.

“Chị ơi!” Vừa thấy cô, Tiểu Vũ đã nở nụ cười thật tươi.

Nụ cười này thể hiện một niềm sương sương vô hạn, nhưng Duy Duy biết nó không phải vì cô.

“Tiểu Vũ, hôm nay em có khá hơn chút nào không?” Duy Duy mỉm cười bước vào phòng.

Nghe được tiếng của cô, người phụ nữ nghi ngờ quay lại. Đó là một khuôn mặt đẹp như một đóa hoa bách hợp thuần khiết.

“Tiểu Vũ, cô ấy là...” Án đường chị ta nhàn lại, nhìn thật đẹp, rất đẹp.

Một vẻ đẹp u sầu, chỉ nhìn thấy mà hồn điên đảo. Tiểu Vũ không giống cha, cô bé nhìn giống mẹ hơn.

“Mẹ, chị ấy là... chị ấy là...”

Tiếng của Tiểu Vũ bỗng trùng xuống, dường như sợ mẹ mình hiểu lầm, bé cố tình làm điều thừa thãi, vội vàng trịnh trọng nói: “Đó là anh trai...”

Có thể thấy được, cô bé thật vui sướng vì có m bầu bạn.

Chương 16

Chuyến viếng thăm của cô có vẻ dư thừa, hoặc ít ra nó không hợp thời điểm. Làm sao Duy Duy lại nhẫn tâm đi tính toán với một đứa bé đang ngã bệnh? Hơn nữa, cô cũng chẳng có một vị trí nào cả.

“Cô ấy là bạn gái mới của Nhân Thành nhà chúng tôi!” Đằng sau có người cất cao giọng nói.

Ở đây có năm người đều ngăn ra với cái tuyên bố bất ngờ ấy. Trong đó gồm: Cô, Nhã Vi, Tiểu Vũ và Triệu Nhân Thành đi phía sau bà Triệu.

“Nhân Thành nhà tôi sắp kết hôn với Duy Duy rồi!” Bà Triệu bước lên, thân thiết ôm lấy cánh tay Duy Duy, làm bộ như quan hệ mẹ chồng – nàng dâu vô cùng hòa hảo.

Mặt của Nhã Vi biến sắc.

Vừa mới bị ghép thành đôi, Triệu Nhân Thành và Duy Duy đều phồng ra vài giây, sau đó mới khôi phục lại tinh thần. Họ đều hiểu được mục đích của bà Triệu.

“Tiểu Vũ, thật hả con?” Không quá tin lời bà Triệu, Nhã Vi quay lại dịu dàng hỏi con gái.

Mới ban nãy, ý của con gái không phải ám chỉ rằng chị gái và anh trai là một cặp tình nhân sao?

“Tiểu Vũ nói cho mẹ nghe được không? Chị này thật là bạn gái của cha con hả?” Nhã Vi vừa dỗ dành, vừa bức ép.

“Con... cũng không biết...” Tiểu Vũ bị sự dịu dàng của mẹ dụ ép, chỉ lộ ra vẻ mặt mê mang.

“Con... bà nội và cha để con ở nhà của chị...” Vì chị Duy Duy là bạn gái của cha, tương lai sẽ thành mẹ bé? Thật vậy sao? Bé rất thích chị, nhưng...

Nghe vậy, mặt Nhã Vi nhăn nhúm lại khó coi.

“Vì có bạn gái, nên một – hai năm nay anh cố ý lảng tránh em?” Dù đang chất vấn, nhưng giọng nói của cô ta vẫn thật êm ái.

Duy Duy đột nhiên hiểu ra vì sao bác sĩ Triệu bị trúng chiêu. Cô e rằng không có người đàn ông nào thoát khỏi thanh dao ngọt ngào như thế.

“Cô nghĩ sao thì chính là như vậy đó.” Triệu Nhân Thành thản nhiên nói, phớt lờ lời giải thích.

Oh – my – god! Cô biến thành kẻ thế thân đứng bên cạnh nam nhân vật chính, để anh ta giết chết lòng của người bạn gái cũ trong bộ phim truyền hình nhiều tập chiếu lúc tám giờ.

Ha ha, nam chính trong phim sau đó đều có cảnh ‘diễn giả tình thật’ với kẻ thay thế. Cho nên vì tương lai tốt đẹp, cô nên tận tình lợi dụng đi!

“Em còn nhớ trước kia anh từng nói, anh sẽ mãi mãi yêu em vô điều kiện. Em biết anh là một người đàn ông rất chung tình và cố chấp.” Nhã Vi mỉm cười, dùng ánh mắt trong sáng nhìn người chồng vũ.

Con mẹ nó! Rõ ràng muốn châm ngòi ly gián! Duy Duy rửa thầm trong lòng.

May thay đây chỉ là diễn tuồng. Nếu cô và bác sĩ Triệu đang yêu nhau thật, có khi cô sẽ bị người phụ nữ này chọc tức đến điên lên, có khi hai người còn sắp lá cà chửi nhau nặng nề!

“Tôi còn nói một câu, chuyện chúng ta đã thành quá khứ rồi...” Triệu Nhân Thành vẫn bất động.

Anh đúng là chung tình và cố chấp, mới có thể tha thứ cho cô ta. Anh quả thật đã từng yêu cô ta tha thiết.

Từ nhỏ tới lớn, tình cảm của anh đều bị cô ta nắm hết. Thậm chí khi cô ta bỏ trốn theo gã Hồng Kông một năm, nhưng tình yêu cũng không vì sự thật tàn nhẫn ấy mà phai nhạt.

Tháng thứ nhất cô ta không về nhà, anh thường ngồi yên cả đêm thất thần đến bình minh. Đến tháng thứ hai cô ta vẫn không về, anh hầu như rệu rã, say rượu, hút thuốc... một người trầm ổn như anh đều học được.

Mấy tháng sau, trong đầu anh vẫn coi cô ta bị mất tích, không thể nào làm việc, thậm chí không dám phẫu thuật cho bệnh nhân. Vì thế ngay cả đi học anh cũng bỏ, chỉ biết điên cuồng tìm kiếm cô ta. Rồi bỗng chốc từ một bác sĩ thực tập có tiền đồ nhất, anh biến thành một bác sĩ bê tha, thiếu trách nhiệm nhất.

Năm đó anh đi khắp nơi hỏi thăm tin tức, từ Quảng Đông đến Hồng Kông rồi đến Bắc Kinh, Thượng Hải... Vất vả đến cả người chẳng khác một gã lang thang đầu đường xó chợ. Cuối cùng anh cũng tìm được cô ta, chính xác hơn là cô ta chủ động quay về.

Năm thứ hai yêu đương với gã Hồng Kông kia, cô ta đã bị bỏ rơi. Khi ấy anh vì yêu, vì quá yêu nên không tính toán thiệt hơn, liền rộng lượng tha thứ, nghĩ đến hai người có thể bắt đầu lại một lần nữa, sẽ càng trân trọng giữ gìn hơn. Hóa ra, anh vẫn rất thơ ngây!

Lần thứ hai cô ta cùng một tên đàn ông khác hẹn hò bị anh bắt gặp được, cô ta sợ anh làm hỏng việc tốt của mình, nên vội vàng giới thiệu chồng là anh trai. Nghe đâu, tên đó là một người giàu sang quen được trên mây bay, có thể mua cho cô ta rất nhiều thứ mà một vị bác sĩ quèn như anh không đủ sức đáp ứng.

Trái tim một người có thể chịu tổn thương bao nhiêu lần? Về nhà anh quyết định ly hôn mà không có ràng buộc pháp lý nào, cô ta vui vẻ nhanh chóng đi theo người đàn ông khác.

Sau lần đó, anh hoàn toàn thanh tĩnh, đem hết tâm tư đặt vào sự nghiệp. Trên đời này chỉ cần bạn trao ra, thứ duy nhất sẽ không rời bạn, đó chính là thành tựu của người đàn ông.

Nhã Vi nghĩ đây là hành động khẳng định với bạn gái anh, thì mặt mày càng khó chịu.

“Đúng, cô đừng có nói linh tinh gây ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng son của Nhân Thành và Duy Duy!” Bà Triệu đứng bên cạnh la lên.

Loại phụ nữ này, tuyệt đối – tuyệt đối không thể tiến vào cửa nhà bà một lần nữa!

Lúc bà Triệu nói những lời này, Duy Duy bất chợt quay đầu nhìn về phía trên. Tiêu Đồ đang đứng chống nạnh, khoe môi dương cao, ánh mắt lạnh lẽo u ám. Bình thường, môi anh càng nhếch lên cao đồng nghĩa với việc anh đang rất khó chịu.

Duy Duy than thầm trong bụng, cô rất lo lắng yếu tố này khiến anh bùng nổ. Nhưng vài phút trôi qua, Tiêu Đồ vẫn giữ nguyên phong thái thờ ơ lạnh nhạt.

Có mấy người đang âm thầm phân tranh cao thấp.

“Các người đều ở đây cả à? Hay quá, tôi muốn công bố kết quả đối chiếu.” Bác sĩ phụ trách cầm tờ báo cáo đi vào phòng

Trong tức thời, Triệu Nhân Thành lộ vẻ khẩn trương.

“Thật đáng tiếc, anh Triệu đây và người nhà đều không có kết quả xét nghiệm phù hợp. Tương lai không ai có đủ khả năng cung cấp gan làm phẫu thuật cấy ghép.” Lời bác sĩ tuyên bố như sét đánh ngang tai.

“Sao... tại sao có thể như vậy?” Triệu Nhân Thành thần thờ thất vọng.

Về mặt bác sĩ sau vài giây mất tự nhiên, vội xem qua cáo cáo rồi nói tiếp: “Mẹ của bệnh nhân – chị Triệu Nhã Vi cũng có kết quả không phù hợp.”

Nghe thế, Triệu Nhã Vi thở phào một hơi nhẹ nhõm. (Trời, con này...)

Tiêu Đồ nhú mày, thần sắc trở nên bí ẩn.

Triệu Nhân Thành bị đả kích nặng nề:

“Bác sĩ, nếu Tiểu Vũ...” Nếu tất cả mọi người đều không phù hợp, vậy nhờ Tiểu Vũ thật sự cần cơ thể sống để hiến gan thì phải làm sao?

“Chỉ chờ có người chết hiến gan làm giải phẫu thôi.” Bác sĩ lắc đầu nói.

“Nhưng bình thường người bệnh đợi có người chết hiến gan xác suất rất thấp.”

Triệu Nhân Thành cảm thấy cả người rét run. Hai chữ ‘lỡ như’ thật quá đáng sợ.

“Chẳng biết đây là điều may mắn hay là bất hạnh...” Bác sĩ lắc đầu, dùng ánh mắt khó xử nhìn về phía Duy Duy.

Lòng Duy Duy nổi lên sự nghi ngờ.

“Cô Chu Duy Duy và người bệnh có nhóm máu giống nhau, cơ thể sống phù hợp để hiến gan!”

Lời vị bác sĩ vừa nói xong, không chỉ có Duy Duy mà mọi người khác đều ngơ ngẩn.

Tiêu Đồ lập tức lấy lại tinh thần, cầm lấy tay Duy Duy kéo cô ra phía sau, bảo vệ chặt chẽ.

“Tuy nhiên có phù hợp cũng vô dụng, vì cơ thể sống đi quyn gan gặp nguy hiểm rất cao. Trên thế giới đã có 19 người hiến tạng bị t vong.” Để an toàn, bác sĩ phụ trách đã gọi điện thoại hỏi qua bạn học của bé Triệu, được biết cô Chu này và cha người bệnh chỉ là bạn bè bình thường, chẳng thân quen gì, không đến nỗi để người khác phải bất chấp rủi ro đi hiến nửa lá gan của mình.

“Mặt khác, trung tâm cấy ghép nội tạng của bệnh viện chúng tôi có văn bản quy định cấm mua bán các bộ phận cơ thể người. Để phòng ngừa hiện tượng này, trên nguyên tắc, chỉ chấp nhận sự hiến tặng của bà con dòng họ mà thôi.” Vị bác sĩ thông báo.

33. Cuốn 3 - Chương 17

Chương 17

Nghe xong lời của bác sĩ, Triệu Nhân Thành khô cứng người thật lâu, mà Duy Duy cũng giật mình.

“Chuyện vẫn chưa xảy ra, không nên lo lắng nhiều. Trước mắt hãy chăm sóc tốt cho bệnh nhân là chủ yếu, có lẽ thuốc thang sẽ không chế rất lý tưởng, vốn dĩ chưa cần phải phát triển đến bước này.” Vị bác sĩ khép chiếc cặp lại, cất tiếng an ủi.

Mặc dù chưa có gì xảy ra, vẫn là lời nói suông, nhưng nó khiến trái tim Tiêu Đồ đập thành thịch, bất an.

“Bác sĩ nói kết quả kiểm nghiệm ra sao? Chúng ta có thể hiến gan cho Tiểu Vũ không?” Dung Hoa đến muộn, lập tức hỏi ngay.

Trong phòng mọi người không ai hó hê, Tiêu Đồ vội kéo Dung Hoa, nói:

“Anh có việc tìm em!” Không chỉ cướp người, anh cũng ngang ngược giật luôn quả táo mới cắn được một nửa trên tay Tiểu Vũ.

* * *

Chẳng ai chú ý đến hành động của Tiêu Đồ, vì hy vọng của mọi người đều bị dập tắt. Lỡ như sự việc diễn ra thật, trong số nhiều người như thế chỉ có một mình Duy Duy mới cứu được Tiểu Vũ.

“Tôi có việc muốn tâm sự, cô có thể đi ra ngoài nói chuyện không?” Triệu Nhân Thành âm thầm nhìn vào m

Duy Duy rất căng thẳng, bởi vì cô biết bác sĩ Triệu sẽ nói với mình điều gì. Hiến gan chẳng phải là chuyện muốn hiến thì hiến. Bác sĩ Triệu nói đúng, lúc đi kiểm nghiệm cô rất nhiệt tình, nhưng cô cũng chỉ là người trần mắt thịt, một khi sự việc được xác định thì trong lòng rất sợ hãi, rất lưỡng lự đầu tranh.

Bây giờ cô hoàn toàn rối mù. Nếu lắc đầu, cô cảm thấy vì sự nhất gan của mình mà có li với một sinh mệnh đáng yêu, có lỗi với một người làm cha tốt. Tuy nhiên nếu gật đầu, cô sẽ rất sợ hãi! Đến lúc đó làm sao cô còn đường rút lui?

Bọn họ – kẻ đi trước, người đi sau bước trên hành lang thật dài đi đến cầu thang bệnh viện. Không gian thật nặng nề, khiến người ta hít thở khó khăn. Cả hai đều im lặng.

“Cô Chu, nếu, nếu... thật sự có ‘nếu’, Tiểu Vũ... cô có thể hiến cho nó nửa lá gan để nó có cơ hội sống sót không?” Quả nhiên bác sĩ Triệu đã đặt câu hỏi.

Anh làm cha, không thể không lo âu, không thể yên lòng nổi.

Duy Duy rên riết trong lòng. Cô phải làm gì bây giờ, nên làm sao đây?

“Bác, bác sĩ Triệu, có thể chờ tới lúc xảy ra chữ ‘nếu’, mới để tôi nghĩ tới vấn đề này được không?” Duy Duy thành thật hỏi.

Chuyện vẫn chưa xảy ra, cô không thể trả lời.

Bầu không khí trở lại trầm mặc, bỗng nhiên...

“Chu Duy Duy, cô đồng ý kết giao với tôi không? Lấy kết hôn làm điều kiện trước nhất, hoặc chúng ta đi kết hôn ngay lập tức.” Anh đánh vỡ bầu không khí im lặng nặng nề.

Lời phát biểu như một tiếng sấm phá tan không trung.

Duy Duy thở một hơi lạnh toát, phía sau còn hai tiếng thở gấp nữa. Một tiếng thở lén lút theo dõi của Triệu Nhã Vi, và một tiếng thở lo lắng bất an của bà Triệu.

Duy Duy cảm thấy đầu óc mình trống rỗng. Cái này, cái này có quá chóng vánh chẳng? Hơn nữa...

“Bác sĩ Triệu, anh không cần phải làm thế...” Duy Duy cười kh. Điều này quá rõ ràng! Anh muốn mua nửa lá gan của cô nên yêu cầu kết giao, thậm chí lập tức cầu hôn ngay. Nhưng Duy Duy không thể làm mình có cái nhìn thiếu thiện cảm với anh.

Thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ! Thật ra trước đây cha cô cũng là một người cha tốt, vì cô không biết quý trọng. Sau khi mất rồi, muốn có cơ hội để nâng niu cũng chẳng còn.

“Tôi thừa nhận, tôi sợ khi chữ ‘nếu’ này nảy sinh, có lẽ tôi và cô đã trở thành hai kẻ xa lạ.” Người ta đâu có nghĩa vụ giúp anh, ngoại trừ là vợ anh.

“...” Duy Duy quả thật không thể hứa hẹn.

Cô không phải là Thánh Mẫu, cô rất sợ!

“Tôi biết, chẳng ai vì một người xa lạ mà gánh vác nguy hiểm lớn như vậy. Cho dù y học đã chứng minh ba tháng sau khi quyên gan, thì gan của người hiến sẽ trở lại như ban đầu. Nhưng có ai có thể cam đoan phẫu thuật không gặp rủi ro? Ai có thể cam đoan hiến gan rồi, cuộc sống trong tương lai sẽ một trăm phần trăm không bị ảnh hưởng?” Anh phân tích các vấn đề rành mạch.

Đây là hầu hết những điều mà cô phân vân.

“Tôi biết, phụ nữ các cô rất ưa chưng diện, hiến gan xong sẽ làm bụng cô có nhiều vết sẹo, dù cho dùng nhiều tiền đi giải phẫu thẩm mỹ cũng khó thuyên giảm.”

Chuyện này... cô vẫn chưa suy nghĩ sâu xa đến vấn đề ấy.

“Vì vậy tôi cưới cô. Nếu lỡ phẫu thuật có ảnh hưởng đến sức khỏe, cô thấy mệt mỏi không muốn làm việc, tôi sẽ nuôi cô, cả đời sẽ nhận trách nhiệm! Nếu cô không muốn làm việc nhà, tôi sẽ làm tất cả, tôi không nuốt lời! Cô đẹp hay xấu đều chẳng quan trọng, bởi vì cô sẽ là người vợ mà tôi đặt trong lòng bàn tay để yêu thương! Cô hy sinh cho con gái tôi, tôi trọn kiếp sẽ ghi tạc, tôi sẽ không bắt nạt, cũng không để bất kì kẻ nào khi dễ cô!” Thái độ của anh rất nghiêm túc cam đoan.

Hốc mắt Duy Duy nảy lên những làn sóng nhiệt.

“Bác sĩ Triệu...” Đứng làm cô cảm động như vậy được không?

Thật là tình thương bao la của một người cha.

“Em không chấp nhận!” Triệu Nhã Vi tức giận nhảy ra c

Duy Duy vội vàng đảo mắt. Vừa rồi cô bị cảm động suýt chút gạt đầu, may mắn có người phản đối.

Tuy nhiên Triệu Nhân Thành phớt lờ, thậm chí chẳng liếc mắt nhìn phía sau một cái, ngược lại khấn trương nắm lấy tay Duy Duy, hỏi:

“Chu Duy Duy, được không? Nếu được, chúng ta sẽ lập tức kết hôn!”

Bà Triệu muốn nói gì rồi lại thôi.

“Em không đồng ý! Em không đồng ý! Em không đồng ý!” Triệu Nhã Vi ở phía sau như nổi cơn điên gào thét.

Quanh cảnh một cơn hỗn loạn.

Duy Duy bị cầu hôn bất ngờ vẫn còn bàng hoàng, chưa biết nên làm sao cho phải. Câu chuyện diễn biến quá mau, giây phút này, cô bỗng dừng hy vọng có Thỏ Thỏ bên cạnh, chỉ anh mới giúp được cô. Nhưng cái con thỏ tinh chết tiệt kia, rốt cuộc đã kéo tay Dung Hoa vọt đi xó nào rồi?

“Nếu thật sự Tiểu Vũ phải chết, chúng ta có thể sinh đứa khác! Không đáng vì nó mà anh đi cưới một phụ nữ xa lạ!” Triệu Nhã Vi điên cuồng, nhào vào làm kỳ đà cản mũi.

Nghe thấy lời của Triệu Nhã Vi, Duy Duy sững sốt cả người, đôi mắt đen láy từ từ nheo lại, lòng cô như có một ngọn lửa bắt đầu cháy bùng lên. Người làm cha gấp gáp đến sắp chết, mà người làm mẹ đi nói rằng nếu con gái chết thì sinh đứa khác? Đây là tiếng nói của loài người sao?

“Triệu – Nhã – Vi, cô lặp lại một lần nữa xem!” Triệu Nhân Thành phát hỏa, anh buông tay Duy Duy ra, quay phắt lại cất giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

Dựa vào lòng tin anh chỉ yêu mình, Triệu Nhã Vi ưỡn thẳng ngực, không mấy may sợ sệt nói:

“Tiểu Vũ chỉ cần cuộc sống vui vẻ, gia đình đầm ấm, sức khỏe sẽ mau hồi phục! Dù không như mong muốn, em cũng có thể sinh một đứa con khác cho anh!”

Anh muốn đánh người! Lần đầu tiên anh có cảm giác muốn đánh chết một người đàn bà!

“Bốp”, lý trí không khống chế được lòng bàn tay chớp nhoáng của anh.

“Anh, anh đánh em!” he một bên gương mặt ửng đỏ, khó tin cất tiếng hỏi.

Ngay cả khi bắt gặp cô đang ngoại tình, anh nhiều lắm cũng chỉ ném đồ đạc trong nhà, chưa từng chạm vào cô lần nào. Bây giờ, anh dám đánh cô!

“Tôi không chỉ muốn đánh cô, mà còn muốn giết luôn cô!” Triệu Nhân Thành gằn giọng hét lớn.

Anh thật sự uất hận, thậm chí ngay cả lúc cô ta lần lượt phản bội mình, anh cũng chưa từng hận như thế.

“Cô, biến, cho, khuất, mắt, tôi!” Anh phẫn uất không biết chỗ nào để trút hết.

“Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt của Tiểu Vũ nữa!”

Triệu Nhã Vi bụm mặt, tức tưởi khóc xoay người bỏ chạy. Mới chạy được vài bước, cô dừng lại chờ đợi... Nhưng cô thất vọng, chẳng ai đuổi theo, chẳng có lời xin lỗi, khiến cô cảm thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục, dậm chân dùng dưng bỏ đi mất.

Bà Triệu thở dài. Bà biết kết quả sẽ như vậy, mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ đó, chính là nỗi đau mãi mãi tra tấn con trai bà.

Duy Duy nhìn thấy, trong lòng từng cơn chua xót. Cô sợ nhất là cảnh tượng này, nó khiến cô nhớ tới thời thơ ấu khốn khổ của mình. Nhưng con thỏ chết tiệt kia, anh rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

“Duy Duy à, bác đã biết cháu nhiều năm rồi, cháu đúng là một đứa trẻ tốt... Bác có thể đem hạnh phúc của con trai lớn giao vào tay cháu không?” Bà Triệu rơm rớm nước mắt hỏi.

Việc này... Duy Duy khó xử đưa mắt nhìn bác sĩ Triệu vừa qua cơn xúc động một cách xa lạ.

Lần đầu tiên cô thấy anh mất kiểm chế. Trong cảm nhận của cô, anh lạnh lùng im lặng, cảm xúc mãi mãi được kiềm nén.

Vừa cầu hôn Duy Duy, vừa la hét người vợ cũ xong, Triệu Nhân Thanh chợt bừng tỉnh khi nghe tiếng mẹ mình thì ào nói với cô. Anh vỗ trán, cả người mệt mỏi dựa vào vách tường.

Anh cảm thấy vô lực. Mới ngăn ngui vài ngày, thế giới bình yên của anh bỗng chao đảo đến không thể chống đỡ nổi.

Một lúc lâu sau, anh mới giật mình chuẩn bị đi vào phòng bệnh. Bất kể tương lai ra sao, anh đều phải cùng con gái!

“Cô Chu, xin lỗi vì chuyện vừa rồi, tôi...” Anh bị điên mới có thể thử mọi cách trong tuyệt vọng, mới có thể muốn dựa vào hôn nhân để mua nửa lá gan của cô. Bây giờ nghĩ tới cơn xúc động vừa qua, quả là một vở tuồng khôi hài.

“Chi bằng... chúng ta đính hôn trước đi?” Duy Duy ngửa đầu hỏi ý của anh.

* * *

“Tiêu Đồ, anh kéo em đi đâu?” Dung Hoa bị kéo tay đi theo, lo lắng hỏi.

Anh không chỉ mang theo nửa quả táo, còn mang mẫu nước bọt trong vòm miệng cô. Anh rốt cuộc muốn thử loại thuốc nào đây? Tuy cô rất vui vì được ở bên cạnh anh, nhưng không phải lúc này! Bây giờ Tiểu Vũ cần cô, anh trai cũng cần cô nữa!

“Không thể nào, không thể nào!”

“Rất đáng nghi ngờ, rất đáng nghi ngờ!”

Tiêu Đồ nhú mày, cứ lăm bằm trong miệng.

Chưa tới vài phút, bọn họ đến viện y học.

“Bạn học Tiêu, cậu tìm mình có chuyện gì?” Vừa nhận được điện thoại, bạn cũ đã đứng trước cửa phòng thí nghiệm lâm sàng chào đón với vẻ hăng hái.

“Cậu cho mình mượn phòng thí nghiệm dùng một chút!” Chẳng chần chừ, Tiêu Đồ trực tiếp chui luôn vào phòng cứ như đi dạo công viên.

Mượn phòng thí nghiệm dùng một chút? Ha ha, những lời này được thốt ra từ miệng Tiêu Đồ – người luôn nâng cằm lên cao, nghe thật sảng khoái nha. Tuy nhiên bạn cũ chỉ thích vài giây rồi la lên oai oải.

“Này này này, nói cái gì mà cho mình mượn phòng thí nghiệm dùng một chút? Đây là đồ của nhà nước đó!” Bạn cũ nóng nảy nói.

Tuy nhiên có người chẳng cần nghe, bước nhanh đến những dụng cụ y tế tiên tiến nhất trước mặt, đưa tay khởi động máy.

“Chẳng phải các nhân viên nghiên cứu đã tan tằm hết rồi sao? Không phải chỉ còn sót lại mình cậu à?” Cho nên, đâu có ai biết anh động vào đồ của nhà nước!

“Nè nè nè, Tiêu Đồ, nếu có ai biết mình để người lạ vào đây, mình sẽ bị khai trừ! Mình cảnh cáo cậu, đừng làm xằng bậy, mình báo cảnh sát bây giờ!” Bạn cũ giận dữ đưa tay đâm anh.

Hắn nghĩ Tiêu Đồ đến thăm mình, nhân tiện hắn có thể khoác lác một chút trước mặt kẻ vượt trội hơn người này!

“Dung Hoa, bắt lấy cậu ta đi!” Đừng cản trở anh!

Triệu Dung Hoa vội vàng nghe lệnh, không cần tốn nhiều sức đã tóm được đôi tay của tên thư sinh yếu ớt.

“Họ Tiêu, bà mẹ nó, cậu bị bệnh à!” Bạn cũ điên cuồng mắng.

“Dung Hoa, làm cậu ta ngậm miệng lại đi!” Tiêu Đồ nói mà chẳng quay đầu.

Ồn ào chết đi được!

Triệu Dung Hoa vội làm theo, lấy tay bịt miệng bạn cũ của anh lại, chỉ nghe thấy tiếng ‘ô ô ô’ kéo đến một phòng khác.

Cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Anh đeo đôi bao tay màu trắng, thật cẩn thận lấy nửa trái táo và mẫu miếng bột của Dung Hoa ra. Anh đưa mắt mình đặt vào kính hiển vi, cây bút trên tay di chuyển không ngừng, đồng thời bộ não của anh rất nhanh tính toán những dữ liệu nhảy múa phức tạp.

Anh căng thẳng phân tích các số liệu tinh vi liên tục trong một đêm. Khi thật sự chăm chú làm việc, anh trông rất quyến rũ.

* * *

Sáng hôm sau, điện thoại Duy Duy vang lên, Duy Duy liếc nhìn dãy số trên máy, hưng phấn nhận cuộc gọi:

“Hi, bác sĩ...” Như nghĩ đến chuyện gì, cô lập tức sửa miệng.

“Chào buổi sáng, Nhân Thành!” Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Vừa nói xong, cô nhanh chóng lướt qua chiếc đồng hồ báo thức, thấy đã gần mười hai giờ... Duy Duy e ngại, lấy tay gõ nhẹ vào đầu.

Nhất định cô đã lưu lại trong ấn tượng người khác mình là một cô gái lười nhác rồi! Nhưng còn cách nào sao? Hôm qua sau khi đồng ý lời cầu hôn của anh xong, Duy Duy mất ngủ suốt đêm

Có hưng phấn, có ưu sầu, cũng có tràn đầy hy vọng đối với tương lai. Cô biết quyết định của mình thật nông nổi, nhưng có đôi khi không phải con người vì dựa vào một phút nông nổi mới đi đến thành công? Vì vậy cô tin chắc rằng, mình nhất định sẽ thật hạnh phúc! Mặc dù khởi nguồn của niềm hạnh phúc này có vẻ thiếu lửa...

“Ừ, chào buổi sáng.” Tiếng của Triệu Nhân Thành nghe cũng rất mất tự nhiên.

“Anh đang đi làm?”

“Ừ.”

Sau đó anh thay đổi đề tài, bối rối hỏi cô: “Em thì sao? Chừng nào đi làm được?”

Chân của cô đã khá hơn nhiều, chỉ cần một hay hai tháng dừng vận động mạnh, sẽ không gặp vấn đề gì.

“Em? Hôm nay em làm suốt đêm.” Cô đã chính thức khỏi bệnh.

Nghe vậy, Triệu Nhân Thành trầm ngâm một lát rồi quyết định.

“Hay là anh nói với viện trưởng, để ông ấy chiếu cố em một chút, chỉ để em làm ca ngày thôi?”

Cái này không phải lấy việc công làm việc tư sao?

“Đừng, đừng! Anh làm vậy người ta sẽ nói ra nói vào mất hay, em chẳng sao đâu!” Cô hét hồn vội vàng xua tay.

Điều này cũng đúng, nhưng...

“Lúc em nhận công việc cũng nói rõ sẽ không làm lâu dài, cho nên anh đừng vì em mà để người ta có chuyện đâm chọt sau lưng!” Duy Duy vội vàng giải thích.

Thấy cô nói vậy, Triệu Nhân Thành nhẹ nhàng thở ra. Quả thật, hai người làm chung một bệnh viện rất bất tiện.

“Hay nghỉ làm cũng được. Dù sao, chúng ta... cũng có nhiều việc cần lo.”

Anh ám chỉ chuyện ‘đính hôn’, chứ không phải ‘việc’ khác! Mặt Duy Duy đỏ như gấc khi tưởng tượng đến những trò ngớ ngẩn, trái tim vui mừng muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Thật sự như một giấc mơ! Ngày hôm qua thấy anh rất xa lạ, vậy mà hôm nay, bọn họ đã thành vợ chồng sắp cưới.

“Anh... tìm em có việc gì sao?” Trời à! Bỗng nhiên cảm thấy mất tự nhiên quá!

“Ừ, là như vậy, mẹ anh bảo em sắp xếp thời gian thích hợp để gặp mặt cha mẹ em.” Triệu Nhân Thành nói ra mục đích.

Cha mẹ? Duy Duy cắn môi, dù rất khó khăn, nhưng trên điện thoại cô cũng phải giải thích một chút sự phức tạp của gia đình mình với anh.

Trách không được, cô nói Tiêu Đồ là anh trai của mình. Hóa ra, bọn họ có chung một đứa em gái.

“Không sao cả, vậy hẹn mẹ em và cha kể đi. Anh muốn bàn bạc với họ về sinh lễ, định tổ chức ngày nào, tiệc rượu đãi ở đâu? Sáng nay mẹ anh đi chọn ngày rồi, là ngày mười chín tháng giêng, tại khách sạn Shangri-La, nhưng vẫn phải cân ý kiến của cha mẹ em.”

Duy Duy ngây dại. Cái gì mà ngày mười chín tháng giêng? Chưa tới một tháng nữa, sao nhanh quá vậy?

“Em thấy vội vàng quá hả?” Anh cũng mất tự nhiên hỏi.

“Mẹ anh còn muốn làm sớm hơn, nhưng đặt không được chỗ để đãi tiệc...”

Không, không! Cô giật mình không phải vì nó quá vội vàng, mà vì đây là đám cưới lần hai của anh. Duy Duy nghĩ anh cũng giống như những người từng li dị khác, làm tiệc đính hôn đơn giản, thậm chí chẳng cần tổ chức buổi tiệc.

Tuy nhiên, không ngờ họ lại làm long trọng như vậy. Hơn nữa còn chọn khách sạn làm tiệc cưới cao cấp nhất, thật quá nể mặt.

“Thật ra, việc này em có thể tự mình quyết định.” OK OK, cái gì cô cũng OK hết!

“Vẫn nên gặp cha mẹ của em thì hay hơn. Nhà anh muốn giới thiệu hết thành viên trong gia đình cho nhà em biết. Chúng ta còn phải đi mua đồ cưới, em muốn đeo kim cương mấy carat? Có thói quen đeo đồng hồ không? Nếu có thì em thích đeo hiệu nào? Hoặc em thương lượng với người nhà xem, bên anh mua đại

hộp trang sức khoảng mấy vạn tệ đem đến thì có thất lễ hay không? Có rất nhiều chi tiết nên để hai bên cha mẹ gặp nhau bàn bạc một chút.” Anh vừa nói, vừa nhìn tờ danh sách mà mẹ mình liệt kê ra.

Dựa theo tập tục tại Ôn Châu, lễ đính hôn cực kì rườm rà, đãi tiệc đính hôn cũng cực kì long trọng.

Ở địa phương, cô dâu được gả cho nhà nghèo hay giàu có, liếc mắt người ta cũng có thể nhận ra hoàn cảnh gia đình. Cho nên khâu đính hôn cũng khá quan trọng.

Thật ra đối với các thứ lễ tiết này, cũng là lần đầu tiên anh gặp phải. Bởi vì lúc trước anh lấy Nhã Vi, kinh tế còn eo hẹp, với lại mẹ thấy bọn họ thiếu thốn nên rất khó chịu. Và cũng vì họ là hai anh em yêu nhau, mẹ sợ mang tai tiếng, nên làm đám cưới thật đơn giản.

“Anh muốn em mua cho anh xe hiệu gì?” Duy Duy thấy hết hồn.

Mặc dù chú Tiêu có cho mẹ một số tiền, nhưng cô nghĩ chắc bà đã xài hết. Điều kiện của kế phụ cũng rất bình thường, hơn nữa cô không muốn mọi người mang gánh nặng vì đám cưới của mình. Nhưng nếu Triệu gia làm phô trương đến như vậy, dựa theo tập tục, cô phải có của hồi môn là một chiếc xe, khiến cô có áp lực quá lớn.

Duy Duy mở ngăn kéo tủ, nhìn xem mình có bao nhiêu tiền tiết kiệm.

“Khỏi cần, kết hôn thôi là đủ rồi. Xe anh mới vừa mua năm nay, nên không cần xe mới, mua cũng vô dụng.” Anh từ chối.

Anh không thiếu tiền, tuyệt đối không thiếu.

Nói thật hay, thật hay! Không uống là người đàn ông cô lựa chọn! Duy Duy cảm động đến sắp khóc.

“Được rồi, em và mẹ sẽ chọn thời gian rồi báo lại cho anh biết sau.” Duy Duy cúp điện thoại trong tâm trạng bay bổng. Bởi vì thái độ của Triệu gia không có hàm hồ, cô cảm nhận mình rất được coi trọng. Tiệc cưới này lớn giống trong ước mộng của cô.

“Yeah!”

Duy Duy vui sướng ở trong phòng nhảy nhót lướt nhẹ như bay, xoay tròn như một con ruồi uốn lượn.

“Đầu của em có choáng váng không?” Đằng sau có tiếng nói thật hoang mang vang lên.

Duy Duy cứng đờ điệu nhảy của mình.

“Cẩn thận khỏi té gãy chân.” Lại thêm tiếng nhắc nhở xui xẻo.

Duy Duy nghiêng rằng, nhưng hôm nay của cô vui vẻ, nên không tính toán với anh.

“Trưa nay chúng ta xuống dưới lầu ăn cơm đi.” Tiêu Đồ xoa nhẹ mắt, anh cũng vừa tỉnh giấc vì tiếng cười lanh lảnh của cô đánh thức.

Anh chẳng còn sức để nấu cơm. Cuộc thí nghiệm đến tận sáng sớm mới chấm dứt. Vì sợ bị chênh lệch, vì để tránh sai lầm, anh làm đi làm lại tới ba lần. Sau đó cũng tập hợp được các số liệu giống như đáp án đang cầm trong tay mình.

Anh mệt mỏi xoa nhẹ gáy, may mắn đêm nay anh không mệt mỏi đến té xỉu. Cho nên, anh rất ghét thức khuya.

Vốn tưởng rằng chỉ là một bữa cơm trưa đơn giản, ai dè Duy Duy kiên quyết kéo anh đến một nhà hàng lẩu gần đó.

Nơi này lẩu nấu bằng xương, là món cô thích nhất. Mỗi lần có thứ gì nóng bỏng bỏ vào miệng, cô thấy tâm tình rất tốt. Nhưng Tiêu Đồ thì khác, anh ghét nhất nồi lẩu trước sau chỉ có một mùi hôi.

Anh ngáp liên tục, vừa nhúng cọng rau xanh vào nồi lẩu, vừa hỏi:

“Có chuyện gì vui vẻ đến mức phải mời khách hả?”

Cô vừa ăn bánh quẩy, vừa suy nghĩ nên mở miệng thế nào. Chuyện này nhất định phải tuyên bố, dù sao cũng nghe được từ miệng của người khác, chi bằng cô tự mở miệng chúc phúc cho mình.

“Anh thì sao? Cùng Dung Hoa đi đâu đó?” Đứng nghĩ cô hồ đồ, đến sáu giờ sáng cô mới nghe được tiếng mở cửa.

“Đi làm một chút việc.” Tất nhiên đã có kết quả, đối với anh chẳng còn ý nghĩa nữa, kết luận này coi như thỏa đáng.

Thật bất hạnh có người gặp chuyện xui xẻo, nhưng anh không hứng thú muốn nhúng tay vào chuyện gia đình người khác.

“Là chuyện gì thế?” Duy Duy truy vấn.

Sẽ không là... quan hệ tình dục chứ? Đừng vội trách tư tưởng cô dơ bẩn, thật sự là... dù sao cô nam quả nữ ở chung cả đêm, khiến người ta dễ liên tưởng lắm!

“Anh là loại người không thích trong lòng có dấu chấm hỏi.” Anh cho một cái đáp án lấp lửng.

Tuy nhiên Duy Duy hiểu lời nói vừa rồi có nghĩa gì, cuối cùng cô cũng an tâm phủ miệng, thấp thỏm cả đêm tiêu tan. Thật may, Dung Hoa không bị sao cả!

“Tiêu Đồ, thật ra tướng mạo của anh rất tốt, nhưng sao đến giờ vẫn không có cô gái nào bị ngã gục, kì lạ quá đi.” Duy Duy cảm thán.

Dựa theo thể trạng và thân thủ của Dung Hoa, một tay thôi cũng chế ngự được anh, rồi cưỡng hiếp đến ba ngày ba đêm cũng chẳng nhảm nhò. Thế mà ở cùng anh một đêm vẫn không bị nuốt hết xương cốt, thực sự kì diệu!

Bây giờ Duy Duy rất có tâm trạng để nói giỡn.

“Sao vậy? Đang thèm nhỏ dãi thịt thà của anh hả?” Anh miễn cưỡng lấy một cây bánh quẩy, nhúng vào nồi lẩu nóng.

Anh – có – bệnh – chắc! Còn dám nhắc đến chuyện kia!

“Nếu em muốn, anh sẽ giảm giá cho.” Anh vừa khua đôi đũa trong nồi kêu ‘leng keng – leng keng’, vừa nói lời táo bạo, nhưng thái độ vẫn vô cùng nhàn nhả.

Anh – còn – dám – cười – cợt?

“Em chẳng thèm.” Duy Duy hừ lạnh, lần đầu tiên nói lời thật trong lòng.

Anh – con thỏ thành tinh này, ai muốn cũng được! Đặc biệt trừ cô.

“Vừa làm nhân viên môi giới, vừa giảm giá, vừa bán lại vừa được kí gởi thì sao?” Tâm tình của anh hình như rất sáng khoái.

Anh thừa nhận tâm địa mình đen tối, trên TV chiếu cảnh nhân vật gặp bi kịch khiến người xem phải rơi nước mắt, còn anh càng xem càng thấy phấn chấn.

Nhìn thấy người khác bị thảm, chất kích thích tố Adrenalin [1] trong người anh càng phóng thích mạnh mẽ. Mà sáng nay anh chứng thật được suy đoán của mình, cuộc sống của người nào đó đang trình diễn một bi kịch lớn! Thật sự là... làm anh vừa mừng vừa thoải mái.

“Đừng có nói bừa, anh không sợ em tổng thêm một đấm nữa hả?” Duy Duy gằn giọng uy hiếp.

“Em có hứng thú đùa giỡn với tình dục, thì anh có can đảm để thừa nhận nó thôi.” Tiếng anh vẫn rất nhàn nhả.

Khóe môi Duy Duy bỗng run rẩy. Càng nói cô càng bị người này chọc cho điên lên rồi!

“Thật ra hôm nay em muốn được chúc mừng, muốn tuyên bố một việc vui... Đó là năm sau em và bác sĩ Triệu sẽ đính hôn.” Không thể chậm trễ, càng nói càng thêm mờ ám, Duy Duy lập tức công bố.

Miệng Tiêu Đồ đang cười thoải mái, bỗng chốc đông cứng lại. Cả người anh bất động, chậm rãi ngược mắt lên khó tin nhìn cô.

“Em nói lại lần nữa xem.” Anh nghĩ mình nghe lầm.

“Ngày mười chín tháng giêng tại khách sạn Shangri-La, em và bác sĩ Triệu sẽ tổ chức lễ đính hôn. Xin mời anh trai trưởng đến đúng giờ tham dự!” Duy Duy nở một nụ cười hạnh phúc.

Đôi đũa đang gấp chiếc bánh quẩy trong tay, trong tích tắc bị gãy làm hai khúc rớt vào nồi.

~*

~[1] Adrenalin: một hóc môn do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng làm co/dãn mạch... ect, nói chung tóm tắt của chất này rất dài, ai muốn biết thêm nhiều xin đọc ở đây:

en.wikipedia.org/wiki/Adrenalin

34. Cuốn 3 - Chương 18-19

Chương 18

Editor: Heartless

Anh vốn định tiến dần từng bước, làm cô cảm thấy hứng thú với thân thể của anh trước, sau đó anh sẽ chộp lấy tâm hồn cô. Thế nhưng bây giờ cô nói: Muốn – kết – hôn! Không, là

Cả ngày nay sắc mặt Tiêu Đồ tối đen khó chịu. Hết lần này tới lần khác ngập trong việc đối đầu với thứ tình yêu ngu ngốc chết tiệt, khiến anh mất kiên nhẫn tới cực độ.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Ở cửa phòng bệnh, Duy Duy thò đầu ra nhìn.

Mọi người đang tò mò ban nãy có gã đàn ông đẹp trai, sắc mặt tái nhợt, vội vã ôm một cô gái gọi cảm như nữ thần xông vào bệnh viện. Lúc ấy anh ta luôn miệng la hét cứu mạng, nói rằng máu của cô gái chảy liên tục. Anh ta quá lo lắng, làm Duy Duy cũng sốt ruột vội giúp anh ta đăng kí rồi chạy đi gọi bác sĩ.

Ai dè khi vị nữ thần gọi cảm kia vừa tỉnh lại, khóc lóc ỉ ôi rồi giáng cho gã đàn ông một cái tát nảy lửa. Nhìn một kẻ nóng giận bồng bồng, một người cười ngây ngô... Một người muốn đỡ, một người chối từ rời khỏi bệnh viện. Duy Duy tự hỏi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhỉ?

“Đây là lần đầu tiên của cô gái, anh chàng kia cho rằng âm đạo bị rách.” Mặt anh không chút thay đổi giải thích.

Trời, lố lăng như vậy đó?

“Buồn cười quá hả?” Nhớ tới cảnh gã đàn ông căng thẳng đến mức mặt mày tái xám, Duy Duy che miệng sợ mình bật cười thành tiếng.

Tiêu Đồ liếc cô sắc như dao. Anh không cảm thấy buồn cười, tuyệt đối chẳng buồn cười chút nào. Bây giờ anh ghét nhất phải nhìn thấy thứ tình yêu ruồi bọ chết tiệt này.

“Có người tự mình bán nửa lá gan, đổi lấy một cuộc hôn nhân, anh cảm thấy điều đó mới đáng buồn cười.” Anh nhàn nhạt lạnh lùng châm chọc.

Cô thích bác sĩ Triệu đến mức chẳng thiết luôn lá gan của mình sao?

Nghĩ đến vẻ khản trương sợ người khác chạm vào cơ thể cô, mà vội vã xông vào phòng thí nghiệm, khi chân tưởng sự thật được phơi bày thì cũng giống với gã đàn ông ngổ ngẩn ấy, vừa oan ức vừa buồn cười.

Anh lo có người tác động đến tâm trí cô, vội vã tìm kiếm sự thật. Nào ngờ cô vì đổi lấy một cuộc hôn nhân và một người đàn ông mà chủ động hiến nửa lá gan của mình. Hơn nữa, còn mừng rỡ như trúng số. Vì thế anh còn có thể nói gì được? Nhiều lúc danh dự của người đàn ông còn quan trọng hơn trái tim

Bị nhạo báng thẳng thừng không khách sáo, sắc mặt Duy Duy lúc đỏ lúc trắng.

“Anh...” Cô không muốn tranh cãi, nhưng rất muốn mắng người.

Hết lần này tới lần khác, có người còn kiêu căng hơn cô, trực tiếp xoay lưng, chẳng thèm đáp lại, bắt tat vào giải quyết các công việc của bác sĩ theo lịch trình, trưng ra dáng vẻ muốn tiền khách.

“Hâm mộ, ghen tị, oán hận!”

Duy Duy tức giận dậm chân, chuẩn bị xuống lầu tiếp tục với vị trí công việc. Nhưng vừa đi được vài bước, chợt nghe phía sau có tiếng Tiêu Đồ cầm điện thoại nói:

“À lô, Dung Hoa hả? Tối mai anh muốn gặp em...”

A? Duy Duy khựng lại. Hai người đang làm gì?

Anh phớt lờ việc cô đang dừng bước, tiếp tục nói vào điện thoại.

“Chẳng có việc gì đâu, anh chỉ muốn gặp em thôi...”

Chỉ muốn gặp cô ấy? Duy Duy vênh tai lên nghe ngóng. Đây có được xem là lời tâm tình không? Thấy anh gác máy, Duy Duy cười gượng.

“Gần đây dường như anh rất hay qua lại với Dung Hoa nhỉ?” Cô nhin không nổi đành nhún nhường hỏi thăm.

Tiêu Đồ thong thả chớp rèm mi dài, không ngẩng đầu lên nói:

“Cứ xem là vậy đi. Bởi vì anh định hẹn hò với Dung Hoa.”

Duy Duy giật mình. Anh tính hẹn hò với Dung Hoa?

“Sao bỗng nhiên lại thế?” Cô giới thiệu hai người với nhau cũng được một khoảng thời gian, nhưng anh chẳng nhể chút điện. Bây giờ đột nhiên muốn hẹn hò cùng Dung Hoa, khiến tim cô nhảy múa liên tục.

“Em lấy anh trai của cô ấy, anh cưới Dung Hoa. Mai một mọi người tiếp tục kết thân, không phải rất tốt ư?” Anh thản nhiên bất động.

Câu nói đó làm Duy Duy hết hồn.

“A thật tình muốn cùng Dung Hoa hẹn hò không?”

“Thật tình?” Anh hơi nhướn mắt, thản nhiên nhìn cô.

“Hình như cuộc đời của anh rất ít chứa mấy thứ ấy.” Tất cả thật lòng anh đều dành cho người nào đó, những người khác một chút cũng không chiếm được.

Câu trả lời này làm mặt mày Duy Duy tái nhợt.

“Anh, anh, anh muốn ám chỉ điều gì?” Lòng cô đang kinh hoàng.

Nếu anh không thật tình, vậy vì sao anh lại hẹn gặp Dung Hoa?

Anh tiếp tục níu giữ cô trong im lặng.

“Có phải là do em?” Vấn đề này Duy Duy vẫn muốn lảng tránh, nhưng vì Dung Hoa, cô không thể phớt lờ.

“Em giới thiệu bọn anh với nhau, đương nhiên là vì em.” Anh từ chối cho ý kiến, mập mờ xem như cái nào cũng được.

“Họ Tiêu kia, anh hãy cho em một đáp án chính xác! Đừng có nửa vời, đừng đem Dung Hoa ra đùa giỡn!” Duy Duy nổi giận vỗ âm lên bàn.

Anh khó chịu, muốn trả thù, muốn sửa lưng, cô đều vui vẻ chịu đựng, nhưng không được đem bạn tốt của cô ra đùa giỡn. Hơn nữa người giới thiệu là cô, nếu xảy ra chuyện gì, cô phải gánh trách nhiệm sao đây? Vì thế đừng hòng lợi dụng bạn cô, lại càng không cho phép đùa giỡn!

Muốn đáp án chính xác ? Được, anh sẽ cung cấp cho cô!

“Đừng làm tiệc đính hôn, anh sẽ không ‘chặt chém’ bất cứ ai.” Anh lạnh lùng ném cây bút trong tay, dựa lưng vào ghế ra điều kiện với cô.

A a a ! Tên bỉ ổi nham hiểm!

“Anh là tên thần kinh, là tên mắc bệnh cô độc!” Duy Duy tức giận mắng mỗ.

Anh vờ như chẳng nghe thấy gì.

“Em sẽ cùng bác sĩ Triệu kết hôn, không ai có thể ngăn cản được.” Duy Duy tức giận vung nắm tay lên không trung thề thốt.

Không ai có thể ngăn cản cơ hội hạnh phúc của cô

“Xin cứ tự nhiên.” Vậy là trò hay sắp diễn ra rồi, anh sẽ vui vẻ mà đùa giỡn bạn bè của cô!

Duy Duy hừ lạnh một tiếng.

“Em nhất định sẽ vạch trần anh!” Duy Duy oán hận!

Vào buổi trưa lúc nghe được tin tức kết hôn, anh chỉ buông đũa, lạnh mặt rời khỏi quán lẩu. Cô còn tưởng rằng, tuy khó chịu nhưng anh sẽ chúc phúc cho cô. Tốt lắm, đây chính là sự chúc phúc của anh đấy.

Quả nhiên là cô quá ngây thơ rồi!

Cô tức giận bỏ đi. Tiểu Đồ buông bút, cứng người bất động.

Tĩnh tảo, anh nhất định phải tĩnh tảo.

* * *

“Chị à, chị sẽ đính hôn với người đàn ông khác hả? Đính hôn xong còn muốn chuyển tới ở chung với bác sĩ Triệu?” Sau khi đi du lịch xong, Hi Hi gấp gấp quay về thì nghe được tin tức nóng hổi, cô hoảng hốt đến mức rơi cả cằm.

Người đàn ông khác? Bốn chữ này, Duy Duy nghe cứ thấy là lạ.

“Ừ.” Cô gạt đầu, chẳng muốn nói lời thừa thãi.

Buổi tối ngày thứ hai là hai bên gia đình gặp mặt, cô mang theo Hi Hi đi.

Đêm nay, Duy Duy xoa tung mái tóc ngắn lộn xộn của mình có trình tự, tỉ mỉ để ý từng chút. Cô mặc chiếc quần bằng tơ tằm khêu gợi, áo lông thú màu be, trông rất nữ tính và xinh đẹp như một bức tranh con gái xuân thì.

Triệu Nhân Thành nhìn thấy cô, quả nhiên hơi sững sốt.

Đây là kết quả mà cô mong muốn. Tuy nhiên cô lại chẳng cảm thấy có chút hưng phấn nào. Bởi vì...

Duy Duy ngơ ngác nhìn đằng sau anh. Ngoài cha mẹ của anh ra, quả nhiên thiếu mất Dung Hoa.

“Anh đã nói Dung Hoa rồi, nhưng nó nói đêm nay có cuộc gặp mặt quan trọng, không thể cùng đi tới đây được.” Triệu Nhân Thành giải thích.

Anh không hiểu vì sao Duy Duy bỗng nhiên hỏi như vậy. Hai bên gia đình gặp mặt, Dung Hoa cũng nên tham dự, nhưng em gái đã nói thế, anh cũng không miễn cưỡng.

Cuộc gặp mặt quan trọng...

Duy Duy đứng ra nhìn chăm chăm hướng đó, dường như nếu cô nhìn chăm chú hơn có thể bắt tới một niềm vui bất ngờ.

“Hi hi hi.” Hi Hi cất tiếng cười vang.

“Chị, anh rề, hai người thú vị quá! Chị dõi theo anh đến đỡ người, anh nhìn chị sợ run, hai người có cần tình tứ như vậy không?”

Anh rề thoát nhìn rất bắt mắt: Gương mặt anh tuấn, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, tính tình lịch sự nhã nhặn. Thậm chí chiều cao của chị gái đứng gần anh cũng chẳng nhảm nhò gì.

Đúng là hợp với khẩu vị của chị gái. Hi Hi im lặng buồn thay cho anh trai mình.

Trò chơi đã chấm dứt rồi.

Bị trêu chọc, hai người trong cuộc đều giật mình lấy lại tinh thần.

“Bác trai, bác gái, hai bác khỏe không?” Thái độ Triệu Nhân Thành khiêm tốn, lịch sự.

Mẹ và cha dượng cũng tỏ ra rất hài lòng.

“Còn có em mà? Em là em vợ tương lai của anh đấy! Gọi một tiếng em vợ đi.” Hi Hi bắt đầu gạ gẫm chẳng chút sợ hãi.

Cha mẹ nhà trai đang ngay trước mặt, cha dượng vì sợ cử chỉ của Hi Hi không đúng mực, nên chiếu ánh mắt dò xét nhìn cô.

Cha dượng là giáo sư dạy đại học, vóc dáng không cao, là một người đàn ông hiền lành an phận, mang kính mắt, lịch sự có lễ nghi. Duy Duy rất có cảm tình với ông. Có lẽ cặp mắt kính ở trên người ông, khiến cô luôn tìm thấy một chút bóng dáng của cha mình. Đôi lúc Duy Duy rất bùi ngùi, nếu mẹ vẫn tìm mẫu đàn ông giống cha như thế, thì sao ban đầu lại rời khỏi nhỉ? Có lẽ một người phụ nữ xinh đẹp rồi cũng sẽ già đi.

May mắn thay, cha dượng đối với mẹ rất tốt, đối với cô cũng rất tốt. Nhưng sắc mặt ông luôn ngượng ngập, thiếu tự nhiên mỗi lần nhìn thấy Hi Hi. Duy Duy hiểu, chú Tiêu là một người đàn ông thành đạt, chắc chắn làm nhiều người áp lực, rất muốn vợ con mình chẳng còn bất kì mối liên quan nào đến bên kia. Mà Hi Hi là máu mủ của mẹ và chú Tiêu, làm sao có thể cắt đứt được? Khác với cô, muốn cắt đứt nó thật rất dễ dàng.

Đối với sự thử thách nghịch ngợm của cô em vợ, Triệu Nhân Thành chỉ cười cho qua. Cha mẹ hai bên lúc này đã bắt đầu nôn nóng thảo luận chuyện kết hôn.

Duy Duy vẫn còn bất an.

“Chị, cha em biết chị lập gia đình, để chị khỏi tốn thời gian đi chọn xe, ông muốn tặng chị một chút của hồi môn lúc thành cô dâu.”

Duy Duy nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Không cần! Hi Hi à, con thay dượng cảm ơn Tiêu Tuấn đã có lòng. Duy Duy không có quan hệ gì với nhà họ Tiêu, đồ cưới dượng sẽ thay nó mua sắm.” Cha dượng mặt vui, mẹ cúi đầu bối rối.

Bầu không khí bất chợt trùng xuống.

“Ha ha, chuyện này Nhân Thành nhà tôi đã bàn bạc với Duy Duy rồi, không tính sẽ mua xe gì cả.” Bà Triệu vội hoà giải.

Duy Duy vẫn mắt tập trung, nên dứt khoát đứng dậy.

“Xin lỗi, con xin phép vào toilet một lát.”

“Chị...” Hi Hi biết mình lỡ lời, vội vàng đứng dậy đi theo.

“Hi Hi, đừng ở trước mặt dượng mà nhắc đến anh trai và cha của em nữa.” Duy Duy lo lắng dặn dò.

Hi Hi sững sốt.

Duy Duy giải thích: “Dượng không hi vọng chúng ta có mối quan hệ thắt chặt với nhà họ Tiêu. Nếu em mong mẹ sống tốt với cuộc hôn nhân của mình, thì đừng nói linh tinh.”

Nói dứt lời, Duy Duy nhanh chóng chui vào toilet. Bởi vì, cô còn có chuyện quan trọng cần giải quyết.

Cô vội vàng nhấn phím điện thoại. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, Duy Duy đã dùng giọng điệu côn đồ hỏi ngay:

“Họ Tiêu kia, có phải anh đang ở bên Dung Hoa không?”

“...”

Im lặng một lúc sau, Tiêu Đồ nhàn nhạt trả lời: “Ừ.”

“Các người đang ở đâu?” Cô rất lo lắng cho an nguy của bạn mình, cả đêm như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than!

“Khách sạn Hoa Kiều.”

“Khách, khách sạn Hoa Kiều...” Duy Duy lắp bắp.

“Anh, anh đưa Dung Hoa đến đó để làm gì?” Ăn cơm ư? Tốt nhất là như vậy!

“Đồng nghiệp tặng cho anh một căn phòng miễn phí rộng rãi, không nhận thì thật đáng tiếc.” Tiểu Đồ trả lời, làm cô rụng rời tại chỗ

Chương 19

Editor: Heartless

“Họ Tiêu kia, anh bị thần kinh hả? Sao có thể mang Dung Hoa đi thuê phòng, anh không được làm gì cô ấy!” Duy Duy điên cuồng hét lên.

Thế nhưng cô chưa kịp gào thét thêm, thì đầu dây điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng cúp máy.

Anh – lại có thể – cúp máy – lúc cô đang nói!

Duy Duy chán nản cực độ, bộ ngực đầy đặn dưới lớp trang phục phập phồng liên tục.

Cô lập tức gọi lại, nhưng lúc này cô bị đối phương trực tiếp từ chối luôn. Cô kiên nhẫn gọi tiếp, cái con thỏ tinh láu cá ấy đã cố tình tắt máy. Cô gọi cho Dung Hoa, thật bất ngờ, máy của cô nàng cũng trong tình trạng chìm chìm!

Cô muốn giết người!

Duy Duy nhắm mắt tìm tĩnh tảo, không để Tiêu Đồ khống chế tâm trạng của mình. Tuy nhiên vừa mới nhắm mắt, cô đã nhìn thấy nụ cười lưu manh của nh khi cười trên người Dung Hoa. Cô biết bạn mình rất thích anh, chỉ cần anh yêu cầu, bảo đảm Dung Hoa sẽ cởi áo sạch quần mặc cho anh ức hiếp.

Xong! Làm sao cô sống nổi đây!

Duy Duy quăng luôn hình tượng thực nữ, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc không ra nước mắt.

Cô phải làm sao đây? Phải làm thế nào giờ đây? Nếu bọn họ thực sự lên giường, Dung Hoa lại bị đá, việc thất thân chỉ là chuyện nhỏ. Quan trọng nhất là trái tim bị tổn thương ai tới bù đắp? Cô nên làm gì vào lúc này?

Hễ nghĩ đến tương lai Dung Hoa sẽ bị Thỏ Thỏ đùa giỡn phải đau lòng rơi lệ, Duy Duy cảm thấy tê điếng toàn thân.

Không được! Dù phải lật đổ khách sạn đó, cô cũng muốn tóm lấy bọn họ! Cô hạ quyết tâm, từng bước từng bước tìm căn phòng, mèo mù cũng có thể bắt sống chuột nhất!

Có tiếng nhắn tin ‘bíp bíp’ vang lên. Duy Duy vội vàng mở ra xem. Trong máy hiện ra một tấm ảnh chụp cánh cửa màu đen mờ ảo, nhưng vẫn có thể nhận ra số phòng 1826 của khách sạn! Người gửi tin dĩ nhiên là Tiêu Đồ.

Con thỏ chết tiệt này, anh có ý đồ gì? Duy Duy gọi lại ngay cho anh, nhưng vẫn chẳng nể tình mà tắt máy.

Đừng nói anh có ý định giỡn chơi với cô nhé? Nhưng vì sự an nguy của bạn thân, Duy Duy vội vã đứng lên, ai dè cô đụng phải Triệu Nhân Thành đang chờ mình tại cửa toilet.

“Em không sao chứ?” Hai người sắp đính hôn, nhưng thật ra đứng trên một góc độ nào đó mà nói vẫn rất xa lạ. Dù thấy cô cả đêm bồn chồn, anh cũng không biết nên quan tâm từ đâu.

“Xin lỗi, em bỗng nhiên nhớ ra có chút việc gấp cần phải đi ngay!” Duy Duy chân thành xin lỗi.

“Có liên quan đến Dung Hoa à?” Triệu Nhân Thành chau mày.

Anh ta mưu tính như vậy? Xem ra rất chính xác!

“Hồi nãy em gào thét ở trong toilet rất lớn tiếng.” Anh phải nói cho cô vì sao mình lại biết.

Hai tai của Duy Duy đều nóng lên. Ở trước mặt Thổ Thổ, cô chưa bao giờ phải lo lắng đến vấn đề hình tượng. Nhưng ở trước mặt của người khác cô lại rất ý, bao gồm cả bác sĩ Triệu.

Bác sĩ Triệu chắc chắn lần đầu tiên phát hiện, hoá ra người phụ nữ mà anh sắp kết hôn, khí chất đẹp đẽ của người con gái chỉ là vật nguy trang cho cô, trên thực tế tính cách có phần nóng nảy.

Duy Duy vỗ trán, bị huỷ rồi, toàn bộ bị huỷ rồi! Tuy vậy bây giờ cô chẳng đủ thời gian để buồn phiền. Dù sao đi nữa, phải giả bộ cả đời trước mặt Triệu Nhân Thành cũng là chuyện không thể.

“Vào chào hỏi người lớn một tiếng, để họ tiếp tục bàn bạc, rồi chúng ta cùng đi chung.” Thấy cô sốt ruột, Triệu Nhân Thành lập tức quyết định.

Mặc dù hơi bất ngờ, nhưng Duy Duy cũng không nghĩ nhiều, vội vàng bước theo anh.

Một cơn mưa lớn đã làm giao thông cuối tuần tắc nghẽn. Cô và Triệu Nhân Thành bị kẹt tại trung tâm của khu phố sầm uất nhất, hoàn toàn không thể tiến hoặc lùi, đứng yên tại chỗ.

Cả người Duy Duy nôn nóng bất an. Nếu cô đến chậm, đến chậm một bước, cô nên làm gì đây? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Triệu Nhân Thành liên tục liếc về phía cô nhìn thật kĩ. Tuy người con gái này bây giờ còn chút xa lạ, nhưng trong tương lai bọn họ sẽ sống với nhau suốt đời. Thật ra đối với cuộc hôn nhân sắp tới này, anh không nắm chắc lắm. Càng đặc biệt hơn khi nhìn thấy thái độ lo lắng của cô vì một người đàn ông khác.

“Nhân Thành, khách sạn Hoa Kiều cách nơi này không xa, hay là anh cứ từ từ chờ đường thông mà đi, đến dưới lầu thì gọi điện thoại cho em. Bây giờ em phải chạy tới đó trước!” Không thể chờ thêm, cô nhanh chóng quyết định, trong lúc xe cộ qua lại đông nghịt, cô mở cửa phóng xuống.

Nhìn bóng cô vẫy tay chào anh rồi chạy xa dần, Triệu Nhân Thành bỗng giật mình sợ hãi.

* * *

Đây là một căn phòng khách sạn sang trọng. Bên trong yên lặng lạnh lẽo, có một ngọn nến cháy đung đưa, một chiếc bình ngọc cắm đóa hồng nhạt mà người nào đó yêu thích.

Mái tóc của Tiêu Đồ hơi ướt, khoác trên người chiếc áo choàng màu trắng, để lộ một phần bộ ngực mịn màng gợi cảm. Anh dựa vào ban công ngoài trời với tâm trạng ngập tràn tư tưởng. Ánh mắt anh thật xa xăm, không chớp lấy một lần, nhìn chăm chú vào tình hình b

Đây là một trò chơi thú vị. Anh bày ra mạng lưới tình này, ngóng trông có thể bắt được cô – một con nhện nhỏ bé không an phận.

“Tiêu, Tiêu Đồ! Anh, anh không xem phim hả?” Trong phòng khách, Dung Hoa vô cùng khẩn trương gọi anh.

Lúc đang hẹn hò, anh đột nhiên nói muốn cô giúp một việc. Cô đương nhiên không đắn đo gật đầu ngay. Sau đó, Tiêu Đồ đem cô vào đây, rồi tự mình tắm rửa sạch sẽ.

Thành thật mà nói, đàn ông bày ra thế trận như vậy thì mọi phụ nữ đều cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng trên nguyên tắc, Dung Hoa chẳng sợ gì. Bởi vì dù có mười người đàn ông tới đây, cô cũng đánh cho tơi bời. Thế nhưng anh là Tiêu Đồ đó! Là người mà cô thích mười mấy năm rồi!

“Anh đang đợi người.” Anh không quay đầu, nói thẳng thắn.

Dung Hoa thở nhẹ, cô biết sẽ là câu trả lời này. Chẳng qua cô rất tò mò muốn biết Tiêu Đồ đang chờ ai?

Hắn là giờ này nên đến rồi, Tiêu Đồ nâng cổ tay lên xem đồng hồ một lần nữa. Mặc dù lòng đã hết sức chắc chắn, nhưng khó tránh khỏi nôn nóng và bất an. Anh đứng ngoài ban công sốt ruột đi tới đi lui, khi dưới lầu xuất hiện bóng dáng vội vã quen thuộc, đôi mắt anh chợt sáng ngời.

Đã tới rồi!

Con nhện bé nhỏ đang bò vào cái lưới to mà anh đan. Khoé môi anh vui sướng khẽ nhếch lên.

Anh cố tính nói lỏng chiếc áo choàng màu trắng, đôi chân dài bước vào phòng khách, đưa tay tắt đèn, chỉ để ngọn đèn cây cháy le lói.

Bầu không khí bỗng chốc lãng mạn đến vô cùng. Dung Hoa thấy căn phòng tự dưng tối đi, ngẩn ngơ, thật thà hỏi:

“Sao anh tắt đèn?”

“Bởi vì...” Anh lại ngồi gần Dung Hoa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tìm một cái cớ thôi ư.

“Bởi vì em đang xem phim, cường độ ánh sáng tương đối như vậy không tổn thương đến thị lực.”

Phải không? Tuy hết sức hoài nghi, nhưng Dung Hoa không dám đưa ra nghi vấn. Sau đó Tiêu Đồ nhích lại gần đưa tay phải khoát lên chỗ tựa lưng trên sofa.

Bỗng nhiên rơi vào bầu không khí mờ ám, làm hai má Dung Hoa đều đỏ đến tận mang tai, cả người căng thẳng muốn nghẹt thở.

“Tiêu, Tiêu Đồ! Anh, anh... người anh đang đợi là ai vậy? Còn, còn có, rốt cuộc muốn em giúp gì đây?” Dung Hoa đâu phải đứa ngốc, bất thành linh thân thiết chừng mực như vậy, chắc chắn có tính toán.

“Diễn một vở kịch.” Anh thẳng thắn nói

“Diễn trò đùa gì?” Dung Hoa ngạc nhiên.

Anh liếc thoáng qua cánh cửa phòng đang khép hờ một lần nữa, đã đến thời gian quy định, nếu không có gì bất ngờ, thì thời cơ đã chín mùi.

Anh bất chợt dùng tay trái nâng khuôn mặt Dung Hoa lên, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... Và cuối cùng hai người biến thành một cái bóng.

35. Cuốn 3 - Chương 20-21

Chương 20

Editor: Heartless

Cánh tay phải anh chậm rãi đưa về phía bên hông của Dung Hoa, nhìn như dính sát nhưng thật ra nó vẫn cách khoảng một milimet. Đôi môi anh cũng đang kề gần.

Dung Hoa hoảng hốt mở to mắt, không biết trong đầu anh muốn gì, càng không biết, giây phút mình có nên đẩy anh ra không?

Môi của anh lại càng gần hơn. Nhanh, nhanh, nhanh dán lên đi...

Dung Hoa vừa căng thẳng lại vừa chờ mong. Biết rõ đây là diễn kịch, là bị lợi dụng, nhưng khiến trái tim mình hồi hộp cũng rất tốt.

Bên ngoài vang lên tiếng giày cao gót gấp gáp, hối hả từ xa đến gần. Người mà anh chờ chắc đến rồi?

Mục tiêu đã tới, dán lên, khế chặt lại! Môi và cánh tay anh gần như cùng hành động, Dung Hoa cũng vội vàng nhắm kín mắt.

Duy Duy thô lỗ chẳng chút lịch sự nào đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra, thì nhìn thấy một màn trước mắt.

Bọn họ đang hôn môi!

Hai mái đầu quần quít dán vào nhau, thân thể dính chặt một chỗ, nồng nhiệt tới mức dường như cả không khí xung quanh đều sôi lên! Dĩ nhiên Duy Duy cũng hiểu được mình đang tức giận đến bùng nổ! Cô bước từng bước dài tiến lên, nắm hai người tách ra khỏi nụ hôn cuồng nhiệt kia.

Hai người trong cuộc đều ngạc nhiên. Đặc biệt là Tiêu Đồ, vẫn cố ý sờ nhẹ gương mặt của Dung Hoa, nói: “Cưng ơi! Em đừng sợ.”

Trong tích tắc, Duy Duy bị kích thích sắp nôn ra máu! Gọi bằng cưng ơi à? Cưng ơi!

Duy Duy nghĩ rằng trước giờ mình chưa bao giờ bị kích động như vậy. Bởi vì... tên công tử trăng gió này đang lừa gạt người bạn thân trong sáng của cô!

“Họ Tiêu kia, anh chết chắc rồi!” Cô điên cuồng hét to, giáng một cái tát lên mặt anh, rồi thuận tay hất luôn ly nước suốt mát lạnh được bày trên bàn lên người anh. Ánh nến, hoa hồng, hôn môi, anh định lừa gạt Dung Hoa lên giường!

“Tôi liều mạng với anh!” Cô tổng anh ngã phịch trên sofa.

Dung Hoa ngơ ngác choáng váng. Người bị công kích, bị thô lỗ ném phịch vào sofa vẫn im lìm nhìn cô chăm chăm.

“Anh là tên đàn ông khốn nạn, vì sao lại ức hiếp Dung Hoa? Tôi nói rồi, có gì bất mãn cứ nhắm vào tôi mà công kích, không được phép đụng vào chị em của tôi!” Cô ngồi bẹp trên người anh, điên cuồng lắc gương mặt, cần cổ không để anh có cơ hội hít thở. Cay cú như một con mèo hoang độc ác.

Dung Hoa sợ tai nạn chết người, vội vàng bước lên phía trước kéo cô lại.

“Duy Duy à, Duy Duy! Tiêu Đồ đâu có ức hiếp gì mình!”

“Như vậy mà còn không bắt nạt cậu hả? Vừa rồi mình thấy rõ ràng anh ta đã hôn cậu!” Dung Hoa cố kéo, nhưng Duy Duy tức giận đến mức chưa từ bỏ ý định dồn sức đá

Thái độ hung hãn đánh nhau đó cứ như đem người đàn ông bạc tình tổng vào biển chết.

“Không, không phải!” Dung Hoa vội vàng giải thích.

“Anh ấy không ức hiếp mình, là do mình tự nguyện giúp!” Anh nói muốn xác định xem người con gái kia có yêu thích anh không, nên nhờ cô giúp đỡ.

Tuy nhiên vì sao người mà Tiêu Đồ chờ vẫn biệt tăm, mà Duy Duy lại xông vào đây?

“Dung Hoa, anh ta là một tên tiểu nhân xảo quyệt, cậu nghìn vạn lần đừng để bị lừa gạt!” Duy Duy hối hả can ngăn.

Quả nhiên chị em tốt của cô đã bị anh lừa sạch rồi! Mà trong đáy mắt của người đang bị nói xấu, đang bị ngược đãi lại bắt gặp nhếch lên nụ cười nhạt. Dung Hoa muốn nói thêm gì đó, nhưng bị ngăn cản.

“Dung Hoa, em đi ra ngoài trước, được không?” Anh nhỏ nhẹ nói, nhưng ánh mắt chưa phút giây nào rời khỏi hai gò má đỏ bừng dị thường của người con gái xinh đẹp.

Dung Hoa sống sót, thật lâu mới có phản ứng, từ từ ý thức được... Người mà Tiêu Đồ chờ chính là Duy Duy!

Dung Hoa cứng đờ, ánh mắt phức tạp chiếu qua chiếu lại như đưa thoi trên mặt Tiêu Đồ và Duy Duy. Từng mảnh kí ức từ bé bỏng lùa về, bao gồm cả việc vì sao Tiêu Đồ chủ động tiếp cận mình.

Một sự thật... Một sự thật chấn động!

Tiêu Đồ yêu Duy Duy, nên không cho phép người khác chạm vào cô. Chẳng có mối quan hệ anh em gì cả, vốn dĩ từ nhỏ đã xác định sẽ chiếm lấy Duy Duy, vì thế tự mình diệt trừ mọi đe dọa của kẻ khác.

Cuối cùng cô đã hiểu, nhưng Duy Duy sắp thành chị dâu của cô rồi mà!

Dung Hoa muốn nói lại thôi. Cùng lúc phát hiện được một bí mật lớn, vừa bị thất tình lại vừa bất an. Lát sau cô mới thả lỏng người, lưỡng lự rồi khỏi phòng.

Người không liên quan vừa rời đi, thì một nụ hôn đã ùn ùn kéo đến, dùng mãnh tập kích.

Mới anh thậm chí còn đụng vào răng cô, làm Duy Duy đau buốt. Thế mà cô chưa kịp rên rỉ đã ướng phải sự mềm mại uyển chuyển khiến cô hít thở dồn dập, choáng váng đầu óc.

Cô rõ ràng tới đây để ngăn cản việc anh ức hiếp bạn tốt của mình, sao tự nhiên kết quả lại biến thành bị anh ức hiếp?

Anh đè cô xuống sofa, để cô lọt thỏm trong lòng mình, làm bộ ngực mềm mại của cô nảy lên dán chặt vào ngực anh, tạo ra một luồng điện mạnh mẽ chiếm lấy cơ thể hai người, khiến cô cảm giác được anh đang bị khiêu khích, lăm nhăm những lời hưng phấn. Rất hợp, thực sự rất hợp! Hợp đến mức như củi khô gặp lửa cháy.

Cái quái gì thế này... Tại sao lại biến thành như vậy? Đầu óc Duy Duy trống rỗng thật lâu, từ lúc anh bắt đầu hôn cho đến... lúc hai người không thể hít thở, Tiêu Đồ mới buông cô ra, đặc ý nói:

“Chu Duy Duy, em hãy thừa nhận đi, em đã có cảm giác với anh rồi!”

Em đã có cảm giác với anh rồi? Duy Duy khựng lại, sau đó hoàn toàn tỉnh táo. Cô có tình cảm với anh sao?

Duy Duy dùng thứ ánh mắt khinh thị xa lạ nhìn thẳng vào anh.

“Có phải anh mới xổng ra từ bệnh viện tâm thần không?”

Tiêu Đồ thu hồi nụ cười, mắt tối sầm xuống, nghiêm trang hiem thấy.

“Chu Duy Duy, vừa rồi em còn ăn...”

Không đợi anh nói xong, Duy Duy đã vội cắt ngang.

“Ha ha ha! Em có cảm giác với anh sao? Thở Thở à, anh nên đi đến khoa mắt, khoa ngoại, khoa thần kinh, kiểm tra tổng quát đi, xem có vấn đề gì không! Ha ha, ha ha, ha ha, em thích anh ư? Ha ha!” Nghe cứ như chuyện buồn cười nhất thế gian.

“Duy Duy, ban nãy em còn rất ghen tuông đấy.” Anh không giận, nói cạ ý mình.

“Ha ha ha, em ghen? Em ghen? Em ghen! Trời đất ơi, em ghen, em ghen tức với Dung Hoa sao?” Duy Duy nằm sấp trên sofa ôm bụng cười lăn lộn thật sảng khoái.

Diễn biến này quá giống vở kịch trong rạp hát! Rất thú vị, rất tuyệt vời!

“Heo con à! Khi nói dối, giọng của em luôn đặc biệt rất lớn.” Anh lắc đầu mỉm cười.

Lần này tiếng của cô lớn đến cả ngoài hành lang đều có thể nghe được. Một câu nói làm toàn thân Duy Duy hoá đá.

“Chúng ta hãy ở bên nhau đi, anh đợi em rất nhiều năm rồi.” Anh thản nhiên nói.

Duy Duy hoàn toàn im lặng, không thể thốt ra một chữ.

“Em đừng cãi vã với anh nữa, anh cũng sẽ nhường nhịn em. Chúng ta hãy yên lặng sống được năm nào thì tính năm đó đi.” Anh tiếp tục nói.

Đêm nay anh phải bắt cô cho mình một câu đáp án.

Đúng lúc này, điện thoại của cô reo lên. Duy Duy như cỏ cây bắt được người cứu mạng.

“Nhân Thành, anh tới rồi hả?... Không có việc gì, không có việc gì, chuyện tâm phào thôi mà, anh khỏi cần lên đây, em xuống ngay...”

Cô chưa kịp nói xong, điện thoại đã bị người ta giật lấy.

“Chu Duy Duy, em chưa trả lời anh!” Tiêu Đồ bực tức.

Duy Duy cướp điện thoại về nhanh chóng đứng dậy, như một con đà điểu muốn chạy trốn ra ngoài. Tiêu Đồ đúng lúc túm được, cô thô lỗ đẩy anh ra. Nhưng lúc này Tiêu Đồ – anh quyết không từ bỏ.

“Cho anh một câu trả lời!” Thật khó khăn mới ép đến mức này, nếu không nắm chặt, anh sẽ mất đi.

Duy Duy vừa vội vừa hận, vì sao anh lại ép buộc cô? Được, anh nhất định phải nghe đáp án đúng không?

“Thỏ thỏ, anh nghe này! Đây chính là đáp án: Tôi không thích anh!” Duy Duy cố sức quát.

Mắt Tiêu Đồ chìm sâu u ám.

“Không chỉ là không thích anh, thậm chí đôi khi tôi rất ghét – rất ghét anh!”

Cô ghét anh? Tiêu Đồ cứng người lão đảo. Từ nhỏ tới lớn, anh đều hết lòng hết dạ nỗ lực làm cô yêu anh. Thế nhưng chỉ đổi lấy một sự chán ghét từ cô.

“Tôi ghét loại người như anh, tôi không thích anh không được sao? Tôi không có quyền để ghét anh hả? Anh dựa vào cái gì luôn tính toán với tôi, anh dựa vào cái gì động một tí là hôn tôi?” Những lời này chôn sâu trong lòng đã lâu, chỉ vì tình nghĩa từ bé tới lớn chế ngự khó thoát ra khỏi miệng.

Anh dám nói cô có tình cảm với anh! Cô quá bị kích động!

“Anh có gì để hấp dẫn tôi? Diện mạo của anh đẹp, nhưng tôi xem thường cái vóc dáng mảnh khảnh của anh. Đầu óc anh của thông minh, nhưng tôi chán ghét sự lạnh lợi và thái độ bẽ tha ấy. Nhà anh giàu có, nhưng tôi rất ghét, bởi vì tiền của nhà các người thu hút mẹ tôi, hại chết cha tôi! Nếu tôi đồng ý ở bên anh, tôi sống còn có thể gặp mặt mẹ mình ư? Mai sau chết xuống tuổi vàng còn có thể gặp mặt cha mình à? Vì thế làm sao tôi có tình cảm với anh được? Trên người anh sở hữu tất cả – tất cả mọi thứ mà tôi ghét nhất!” Bất cứ giá nào, cô cũng sẽ nói hết những điều trong tim.

“Tôi nói thẳng cho anh biết: Chúng ta không có cách nào, không có cách nào đến bên nhau, trừ khi sông cạn đá mòn, bằng không vĩnh viễn không bao giờ xảy ra!” Hôm nay đột nhiên Duy Duy có can đảm trút cạn bầu tâm sự. Chỉ là sau khi nói xong những lời cay độc, cô chẳng hề liếc anh, nhanh chân chạy trốn như có rắn rết đang đuổi theo phía sau.

Tiêu Đồ cứng người tại chỗ. Lần đầu tiên anh mới biết, hóa ra lí do để họ không thể ở bên nhau có nhiều đến như vậy.

Nào là vóc dáng mảnh khảnh, nào là sự thông minh cơ trí, nào là thái độ bẽ tha... Quan trọng hơn hết, việc mẹ cô và cha anh sống với nhau đã hại chết cha cô.

Tiêu Đồ đứng bất động một chỗ rất lâu, rồi sau đó anh bật chột ngựa mặt lên trời cười dài.

Thú vị, thật quá thú vị! Hóa ra lí do để không yêu anh có nhiều đến thế. Mà một chút cảm tình thì làm sao mà chống đỡ hết... những lí do này?

Chương 21

Ngồi trong xe của Triệu Nhân Thành, Duy Duy vẫn còn hoảng hốt. Cô có cảm giác với Thỏ Thỏ sao? Cô thừa nhận, tới lúc này mình bị kiểu câu nói khẳng định ấy làm chấn động.

Bắt đầu từ khi nào anh ở trong mắt, trong lòng cô trở nên kì lạ thiếu tự nhiên như vậy? A, đúng rồi! Chính là đêm đó, cái đêm mà cô phát hiện mình bỗng sản sinh những phản ứng hóa học! Tuy nhiên, đó là yêu thích sao? Duy Duy muốn cự tuyệt nó.

“Nhân Thành à! Anh vì lá gan mà cưới em, em vì lá gan có thể hiến mà lấy anh. Chuyện của chúng ta dường như thực sự rất buồn cười, đúng không?” Cô quay sang người đàn ông đang chăm chú lái xe, lần đầu tiên hỏi một vấn đề ngu ngốc, do cô thiếu tự tin.

Không phải là khẳng định, nhưng vì sao lại có cảm giác dao động này? Bây giờ suy nghĩ nghiêm chỉnh, thì giữa cô và bác sĩ Triệu giống hai người xa lạ. Từ sau khi quyết định đính hôn, anh đối với cô lịch sự thủ lễ, nhưng hai người vẫn chẳng có bất kì hành động thân mật nào. Có phải như Thỏ Thỏ nói, khởi đầu cuộc hôn nhân của họ đã là một trò đùa hoang đường?

Triệu Nhân Thành sửng sốt vì câu hỏi đó. Chẳng phải đã xác định sẽ đính hôn rồi ư? Vì sao cô lại đột nhiên hỏi như vậy? Mới nửa tiếng ngắn ngủi không gặp, dường như lòng cô có một sự dao động nào đó. Sắp tới nhà cô, anh đem xe dừng trước cửa. Duy Duy nghĩ anh sẽ không trả lời thì...

“Có một chút.” Anh rút cuộc vẫn thành thật.

Khi anh đề nghị cô lấy anh, hoàn toàn trong lúc kích động mắt chủ trương mới nảy sinh ý nghĩ kết hôn. Thế nhưng cô nói muốn đính hôn trước, khiến anh bất ngờ và cũng cho anh hy vọng. Vì vậy bàn tay vận mệnh vô tình đẩy hai người đến sát bên nhau. Anh tin rằng, nếu có thể đi đến bước này, âu cũng là duyên số.

Về mặt Duy Duy ưu sầu hiếm thấy. Nó thật sự rất buồn cười sao?

“Tiểu Vũ không nhất thiết phải thay gan.” Anh không mong đến mức này.

“Vậy anh lấy em, chẳng phải càng mệt mỏi hơn?” Duy Duy cười khổ.

Cô có ý định để hiển lá gan của mình, phải chăng do... lợi ích của cuộc hôn nhân này? Cô khó xác định, tuy nhiên cô biết lúc mình gặt đầu yêu cầu đính hôn thì đã làm trước tính toán. Nếu lỡ có gì, thì cũng vì cô quyền gan cứu Tiểu Vũ. Cô là người biết gì chữ tín.

“Đừng nghĩ tới những điều này nữa...” Triệu Nhân Thành khoát tay lên vô lăng, nghiêng qua vỗ nhẹ vào tay cô an ủi.

Duy Duy thuận thế dừng cảm nắm tay anh, lòng bàn tay ấm áp dán vào nhau an ủi. Triệu Nhân Thành ngơ ngác cứng đờ, mắt tự nhiên vài giây, nhưng tóm lại là không cự tuyệt.

Điều này khiến Duy Duy càng thêm can đảm. Vì vậy cô đưa tay quàng lên cổ anh, gọi tinh thần hăng hái hôn lên bờ môi ấy. Đôi môi nhợt nhạt ấm nóng như con người anh. Chẳng có bất kì tình cảm mãnh liệt nào, nhưng rất an toàn.

Ban đầu anh hơi giật mình lùi lại, chỉ là một động tác nhỏ nhưng Duy Duy cũng phát hiện ra, vì thế cô càng giữ chặt anh hơn, như đang tìm một tia hy vọng.

Một giây, hai giây, rồi ba giây...

Rốt cuộc anh rút tay mình từ trong tay cô ra.

Duy Duy thất vọng nào nề. Không được sao? Lẽ nào thật sự không được? Hãy để cô chứng minh, trong tương lai hai người có thể hạnh phúc, vậy cũng không được?

Tuy nhiên ngoài dự liệu của Duy Duy, Triệu Nhân Thành không rời khỏi, ngược lại anh đưa một tay đặt trên cổ cô, một tay đặt sau lưng cô rồi khẽ nghiêng mặt xuống đặt nụ hôn.

Môi và môi dán lại với nhau, khít chặt. Chẳng có tiến thêm, chỉ đơn giản là dán lại, cả hai người đều tê cứng.

Không có tình cảm mãnh liệt, chỉ có sự ấm áp nhạt nhòa. Một thứ ấm áp khi được người cứu vớt. Nửa phút sau Duy Duy rời khỏi, cô nheo nheo mắt cười trêu chọc.

“Triệu Nhân Thành, kỹ thuật hôn của anh còn kém hơn cả em nữa đấy.”

Mặt anh trông rất mất tự nhiên.

Duy Duy nhìn từng sự thay đổi ấy, khóe môi khẽ nhếch. Thật ra trong lòng cô hiểu, chẳng phải kỹ thuật hôn của anh tệ mà vì anh không có ham muốn đối với cô.

Duy Duy không muốn nhụt chí, mặc dù cảm giác mất mát nặng trĩu trong lòng. Tuy nhiên, cô cố cổ vũ mình sẽ hạnh phúc...

Ít nhất giờ phút này, cô thấy được thành ý của anh – Vậy là

Ít nhất để cô đủ can đảm, không đắn đo, không tìm kiếm, mạnh dạn đi về phía trước – Vậy là tốt rồi.

“Hôm nay cảm ơn anh, mai gặp lại.” Duy Duy xuống xe, vẫy tay chào anh.

Triệu Nhân Thành giật mình. Trực giác mách bảo, đêm nay đã xảy ra chuyện gì đó khổ sở với cô. Trong nhiều trường hợp, tổn thương người cũng chính là tổn thương mình.

“Duy Duy à, Dung Hoa không có việc gì chứ?” Thật ra lúc anh vừa dừng xe, đã nhìn thấy vẻ uể oải của em gái từ trong khách sạn leo lên taxi.

Mặc dù hình hình trông hơi tệ, nhưng anh chắc chắn không có việc nghiêm trọng nào.

“Không có việc gì, tuy khổ sở một chút, nhưng chắc sẽ đứng lên nhanh thôi.”

Cô thực sự ghen tị với Dung Hoa? Không, cô chỉ là không muốn bạn tốt bị mắc lừa, bị người đùa bỡn!

Tuy nhiên đáy lòng cô có một giọng chất vấn: Sao mà biết Dung Hoa bị lừa gạt? Nếu không có gì, sao mà lại độc đoán như thế? Có thể khi Tiêu Đồ và Dung Hoa ở bên nhau, anh đã bị Dung Hoa cảm hóa?

“Nhân Thành, em có thể bắt đầu sửa soạn hành lý chuyển tới nhà anh không?”

Yêu cầu của cô, khiến Triệu Nhân Thành bất ngờ. Dựa theo tập tục vùng này, nam nữ chỉ cần xác định ngày kết hôn sẽ chuyển tới ở nhà gái hoặc nhà trai. Mặc dù sống chung, nhưng không ngủ cùng giường, thật có phần kì lạ. Anh chẳng ngờ cô vội vã phát triển tình cảm giữa hai người nhanh như vậy.

“Được! Vậy tối nay em cứ sửa soạn hành lý đi, sớm ngày mai anh sẽ tới đón em.” Cuối cùng anh cũng gật đầu. Nếu đã quyết định lấy nhau, thì cứ dựa theo tập tục thôi.

Duy Duy thở phào một hơi. Mấy ngày nay sống cùng nhà với ai đó khiến cô quá ngột ngạt. Đường như thực sự có gì đó đang thay đổi, khác biệt. Nếu cứ tiếp tục, cô sợ mình sẽ ngán không nổi! Vì thế hãy chặt đứt trước khi nó kịp lan tràn.

“Quyết định vậy nhé, gặp anh sau.” Duy Duy mỉm cười ngọt ngào thoải mái.

Anh cũng cười

“Em vào trước, rồi anh sẽ đi.”

Đã lâu chưa quen bạn gái, thật có chút lúng túng, chẳng biết nên làm sao để xử tốt với một người.

“Vâng.” Duy Duy gật đầu, xoay người.

“Duy Duy.” Anh gọi giật lại.

“Vâng?” Cô quay đầu.

“Chuyện gì ạ?”

“...” Thật ra cũng chẳng có gì, anh chỉ định nói, anh sẽ cố gắng không khiến cô khó chịu bù đắp lại sự thiếu hụt giữa họ.

“Không mời anh lên ngồi chơi à?” Anh cười nhẹ.

Lên ngồi chơi? Anh muốn lên nhà? Lỡ Tiêu Đồ bất chợt trở về thì phải làm sao? Theo bản năng, ý niệm này bỗng lủi lên trong đầu Duy Duy.

Thế nhưng nghĩ thôi thì làm được gì? Thiệt lộn xộn như tô xà lách trộn! Triệu Nhân Thành sắp thành chồng sắp cưới của cô rồi, lên nhà chơi việc gì phải kì lạ? Nếu có thể, ngủ lại cũng là chuyện thường!

“Được!” Cô gật đầu, tươi cười rạng rỡ.

Triệu Nhân Thành tháo dây an toàn, bước xuống. Lúc khoá cửa xe, anh đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi, kính nguyệt tháng này của em hết rồi chứ?”

Phốc! Duy Duy bị dọa đơ người. Anh... sao anh mạnh mẽ quá vậy? Khác xa với tưởng tượng của cô nhiều. Thấy cô kinh ngạc, Triệu Nhân Thành sững sốt rồi lập tức phân trần:

“Ồ, bỗng dưng anh nhớ tới lần trước em nói tuyến vú bị đau, nên mới hỏi thăm vậy mà.” Hoàn toàn chỉ là bệnh nghề nghiệp, tuyệt đối không nghĩ lung tung.

Quả nhiên thế giới tưởng tượng của cô thái quá rồi! Duy Duy cười cười suy nghĩ, bây giờ cô có nên giả vờ làm một hoàng hoa khuê nữ xấu hổ, trêu chọc chồng sắp cưới của mình không nhỉ?

Ồi chào, sắp đính hôn rồi mà, mai một cũng là người của anh thôi. Nếu hỏi một chút, cũng chẳng có gì đáng hết!

Duy Duy đang sắp xếp câu chữ, chuẩn bị tìm một phương pháp trả lời tương đối ổn thỏa, thì... phía trước có chiếc xe taxi dừng lại, và một bóng dáng hoang vắng xuống xe. Khi nhìn rõ là ai, Duy Duy theo bản năng lập tức nắm lấy tay Triệu Nhân Thành.

Đêm nay thật nhiều bất ngờ, vì cô quá sức chủ động. Triệu Nhân Thành cúi đầu nhìn thoáng qua mười ngón tay hai người đang quấn lấy nhau, chỉ im lặng, không đẩy ra.

Tiêu Đồ xoay người thì thấy bọn họ đang tay trong tay quấn quýt. Duy Duy vờ như chẳng phát hiện điều gì, kéo Triệu Nhân Thành đi lướt qua.

“Anh vừa hỏi kinh nguyệt của em hết chưa hả? Hết rồi! Ngày hôm trước đã sạch sẽ.”

“Còn bị đau không?” Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, toàn bộ lực chú ý của Triệu Nhân Thành đều bị di dời.

“Có, mấy ngày nay vẫn đau âm ỉ.” Hay thật, anh vừa hỏi hình như đã thấy hơi đau đau.

Triệu Nhân Thành nhíu mày, nói:

“Hay là anh khám qua cho em, để được an tâm hơn.” Chuyện sức khỏe, không phải chuyện đùa.

Anh khám cho cô? Duy Duy nhướn nhướn lông mày, cố ý cười xấu xa.

“Bác sĩ Triệu! Xin hỏi, anh lên lầu là muốn khám tuyến vú cho em?” Đây là động cơ gì chứ?

Trong nháy mắt, mang tai Triệu Nhân Thành đỏ hồng.

Tiếng cô không cao không thấp, âm lượng vừa đủ để Tiêu Đồ nghe được. Cô không quay đầu, nên không thấy đằng sau có đôi mắt cô đơn đang nhìn theo họ. Sự mệt mỏi nào nề hiện rõ trên ấn đường giữa đôi chân mày.

“Ngày mai đến bệnh viện kiểm tra, anh giữ một số cho em!”

“Chết thôi, em vẫn phải phí công đăng kí à! Chán ghê, em là vợ tương lai của anh đó!” Duy Duy cố ý lắc đầu thương xót, đâm vào vai Triệu Nhân Thành.

Bóng lưng của hai người càng ngày càng xa. Tiêu Đồ đứng sừng sững một mình giữa gió lạnh.

Cô là bệnh nhân của anh, không được cướp đoạt! Những lời này, nghẹn trong cổ họng. Bởi vì rõ ràng, nói ra chỉ tự rước lấy nhục nhã.

Cô đang... cố ý!

Cố ý làm anh thấy rõ, cô rất hạnh phúc.

Cố ý làm anh hiểu rõ, thế giới của cô không có anh.

Tiêu Đồ ôm bờ ngực trái đau đớn đã lâu mãnh liệt càn quét một nỗi tuyệt vọng ủa đến, trong khoảng khắc tình yêu và lòng tự trọng của anh đều bị nghiền nát.

Rồi giống tám năm trước, anh bắt đầu ho khan dữ dội... Một ngụm máu tươi búng trên mặt đất, tựa như đóa hoa hồng nở rộ rực rỡ.

36. Cuốn 3 - Chương 22-23

Chương 22

Editor: Heartless

Tiêu Đồ đã chuyển đi, sớm hơn cô một bước. Anh thậm chí còn giao tài xế cầm hành lí của mình.

Duy Duy cũng kéo vali chuẩn bị dọn nhà. Nhìn căn phòng trống trơn, cô ngẩn ngơ cả người. Đêm qua, anh không về nhà nữa.

“Chị, chị đừng đi, đừng bỏ lại mình em!” Anh trai đi, chị cũng đi. Cả căn nhà trống trải, khiến Hi Hi sợ hãi.

“Sớm muộn gì chị cũng phải chuyển qua mà.” Duy Duy mỉm cười trả lời.

Cô tin rằng sau khi đính hôn, cô và bác sĩ Triệu sẽ nhanh chóng kết hôn.

“Chị chỉ biết hạnh phúc thôi, quan hệ tình dục vô đạo đức!” Hi Hi hằm hè.

Có thể vậy sao? Duy Duy cười nhẹ, kéo vali ra ngoài. Bác sĩ Triệu đang đứng dưới lầu chờ cô.

Lúc đóng cửa phòng, Duy Duy bất giác nhìn thật kĩ bên trong. Thật vắng vẻ, cô không do dự đi xuống dưới.

Từ nay về sau, cô và bác sĩ Triệu bắt đầu phải sống chung với nhau. Vì thế không thể ngoái đầu nhìn, không thể quay đầu ngăm.

“Đồ đạc đều mang đi hết rồi chứ?” Giúp cô mang hành lí lên xe, Triệu Nhân Thành hỏi.

“Vâng, đều mang đi cả.” Cô gật đầu.

Nhà bác sĩ Triệu rộng khoảng một trăm mét vuông, gồm ba phòng ngủ và một phòng khách, trang trí đơn giản ít màu mè.

Lúc cô bước vào căn hộ, hai người đều thấy rất bối rối. Đặc biệt, Tiểu Vũ đang ở bệnh viện, trong nhà chỉ còn cô và anh.

“Anh tổ chức bữa ăn tập thể hả?” Nhìn nhà bếp và phòng khách sáng trưng, Duy Duy thàn thán ‘tiêu đời rồi’.

Bình thường cô hơi lười nhác, không hay quét dọn, lại còn có tính ném đồ lung tung. Nếu bác sĩ Triệu là một gã đàn ông ưa sạch sẽ, thì chắc hai người khó hòa hợp. Cô bỗng phát hiện, giữa họ quá xá lạ, có rất nhiều vấn đề thực tế xảy ra trước mắt cần phải giải quyết.

“Sau khi Tiểu Vũ nằm viện, anh đều ở lại ăn cơm trong đó luôn.” Anh trả lời.

Duy Duy âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ăn ở ngoài cũng tốt, anh sẽ không phát hiện, thật ra cô chẳng biết nấu nướng gì.

“Chúng ta cứ giữ nếp sinh hoạt cũ đi, dù sao mấy ngày nay ai cũng bận rộn cả.” Cô giả mù sa mưa, làm vẻ thông cảm.

Triệu Nhân Thành nghe được điều ấy thả lỏng người ra, vì sự rộng lượng của cô. Nói thật, nếu có thời gian rảnh rỗi, anh muốn ngồi bên cạnh con gái.

“Chờ Tiểu Vũ khỏe hơn, mai mốt anh sẽ đi chợ.” Anh chủ động gánh bớt việc nhà.

“Em nấu cơm.” Cô cười khanh khách tiếp lời. Trong đầu cũng bắt đầu âm thầm tính toán, trường nào mở lớp nấu nướng ngắn hạn có thể tới học.

“A, vậy... vào phòng trước?” Từ lúc cô vào nhà, hai người vẫn khó xử, trước giờ Triệu Nhân Thành chưa từng cảm thấy xấu hổ như vậy.

“Được... Tốt!” Về Duy Duy ngượng ngùng, lòng xôn xao bất ổn.

“Phòng của Tiểu Vũ ở chỗ này, phòng của em...” Anh vừa kéo hành lí, vừa đưa cô đến một phòng khác.

Bình thường nếu có bạn bè đến chơi, đều ở tại phòng khách kia.

“Khoan! Đây, em với anh ngủ cùng một phòng, được không?” Duy Duy tức giận nhắc nhở.

Lẽ nào ngày đầu ở chung sẽ ngủ riêng? Vậy còn ở chung cái con khỉ ấy!

Triệu Nhân Thành sững sốt. Thành thật mà nói, lúc cô tỏ ý muốn đến ở, anh không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy nếu đã chọn đính hôn, sống chung là lẽ dĩ nhiên, chẳng cần phải cự tuyệt. Tuy nhiên bây giờ ở cùng phòng? Điều này có phải hơi...

“Được.” Anh gạt đầu, yên lặng kéo hành lí của cô vào phòng mình.

Cô nói đúng, với quan hệ của bọn họ hiện tại hẳn phải nên ở cùng phòng. Tất cả đều chỉ vì anh chưa điều chỉnh tốt.

Duy Duy lấy ít đồ dùng sinh hoạt đơn giản của mình ra. Triệu Nhân Thành bên cạnh một mực yên lặng giúp đỡ. Cô mang rất ít đồ, hai người chung tay làm, chưa đến một tiếng đã thu dọn xong tất cả.

Triệu Nhân Thành ngẩn ngơ nhìn vào nửa bên tủ tràn đầy quần áo phụ nữ. Từ nay về sau, trong sinh hoạt sẽ có thêm một người nữa.

“Hãy nghỉ ngơi trước đi.” Duy Duy vòng tay ôm thắt lưng anh từ phía sau.

Người ôm thì mất tự nhiên, người được ôm thì cứng lại. Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi ở đâu? Trong đầu hai người, đều hiện lên vấn đề này.

Sau đó, mắt cô nhìn về chiếc giường rộng đằng sau, anh cũng thế. Hôm nay hai người bọn họ chỉ mới học lớp chồi, còn hai tiếng nữa mới đến buổi chiều. Hay là... làm việc khác đi.

“Anh...”

“Em...”

“Muốn uống trà không?”

Hai người đồng thanh mở miệng. Cuối cùng nhìn nhau cười và

“Đi thôi, chúng ta tới phòng khách uống một tách trà thư giãn nào!” Duy Duy vô cùng thân thiết khoác tay anh.

Cô tự nhủ với mình, tất cả rồi sẽ tốt đẹp.

Điều kiện trước hết cho một cuộc hôn nhân là một ngày nào đó, trái tim và con người của hai sẽ cùng hòa hợp.

Về phần, chuyện quan trọng kia... Có lẽ, hãy chôn nó lại trong màn đêm tối tăm.

* * *

Buổi chiều, hai người vào bệnh viện.

“Bác sĩ Triệu, bác sĩ Tiêu có nói với anh xin nghỉ không?” Trưởng ban bộ phận nhân sự lập tức đến hỏi.

“Không có.” Anh lắc đầu.

“Cậu ta làm sao vậy?”

“Tôi cũng không biết cậu ta làm sao nữa, nên mới lo lắng!” Trưởng phòng rất tức giận.

“Chẳng biết bác sĩ Tiêu nghĩ gì, biết rõ sáng sớm mình phải khám bệnh, thế mà dùng dùng bỏ bê công việc, đến giờ này vẫn chưa liên lạc được.”

Duy Duy giật mình. Đêm qua, anh dường như cũng không về nhà. Lúc đó, cô rõ ràng nhìn thấy anh xuống xe, thế nhưng chẳng thấy anh lên lầu.

“Hi Hi, em có gặp anh của em không?” Gọi vào điện thoại của Tiêu Đồ, máy đã tắt.

“Không có, chị thử hỏi cha em xem.”

Vì vậy, cô vội vàng gọi cho chú Tiêu.

“Tiêu Đồ? Nó gọi người mang hành lí chuyển vào căn hộ mới rồi, về phần nó, chưa nói muốn đi đâu.” Hoá ra, căn hộ mới của anh đã trang trí hoàn tất.

Cả ngày Duy Duy vì sự mất tích của Tiêu Đồ mà đứng ngồi không yên.

“Duy Duy, vú của em bất thường.” Triệu Nhân Thành đang khám, sờ sờ nắn nắn đã lập tức nhận ra sự khác thường.

Quy khám này là công thức, cho dù mất tự nhiên, nhưng hoàn toàn không đến nỗi xấu hổ. Chỉ là kết quả ấy khiến Duy Duy giật nảy người.

“Đó là khối u sơ. Hơn nữa, sẽ có khả năng phát triển theo xu thế lớn hơn.” Triệu Nhân Thành nhú mày nói.

Một số bệnh nhân vú có u sơ, thường đi kèm với tăng sinh tuyến vú. Tuy nhiên, người chẩn bệnh trước không thể đi sờ đi nắn, người sau cùng dùng kết quả ấy. Vì vậy trước đó bác sĩ Tiêu đã chẩn bệnh sai cho cô.

“Anh sẽ lập tức sắp xếp thời gian làm thủ thuật, lấy mẫu sinh thiết đi kiểm tra. Mong là sẽ tốt.” Mặt Triệu Nhân Thành trở nên nặng nề.

“Nếu là khối u ác tính, em cần phải cắt bỏ một bên vú...”

Trong tích tắc, toàn thân Duy Duy đều hóa đá.

Chương 23

Editor: Heartless

Tại khoa tim mạch, một bóng dáng trống vắng cô liêu nằm trên giường, đôi mắt anh dỗi xa xăm ngoài cửa sổ.

Hàng cây ngoài cửa lẻ loi, chỉ có lớp vỏ bị nứt và cong xuống. Những khóm lá giao mùa xơ xác vẫn khư khư trông chờ mùa xuân đến, chờ con chim nhỏ đậu trên vai nó hót vang, rồi nhìn quanh sau đó cất cánh bay đi.

Anh đã biến mất tròn một tuần. Mấy ngày nay, chỉ có hàng cây ở đây làm bạn cùng anh. Không liên lạc với thế giới bên ngoài, chẳng tìm kiếm bất kì tin tức gì, anh cần phải giữ bình tĩnh.

Anh sờ trán, vẫn còn sốt nhẹ. Trái tim đau nhức khó chịu, âm ỉ kéo dài. Không biết vì lí do anh bỗng mắc chứng viêm cơ tim nhiều năm nay. Day qua day lại, tim bị rạch toang, tạp âm biến động, rối loạn nhịp đập, vừa trỗi dậy đã đau mãnh liệt như muốn cướp đi mạng sống của anh.

“Anh Tiêu này, bệnh của anh phải tránh và tâm trạng quá căng thẳng. Chú ý nghỉ ngơi nhiều có lợi cho tim bình phục.” Nếu muốn khỏe mạnh hoàn toàn để sống sót, thì cần phải tịnh dưỡng.

Đối với lời dặn dò của bác sĩ, anh chỉ nhàn nhạt gật đầu. Không ai hiểu bệnh tim của mình nhiều hơn anh, bây giờ anh phải giữ tâm tình bình ổn mới mong trái tim yếu ớt khôi phục khỏe mạnh. Nếu tiếp tục có áp lực nặng nề, hậu quả rất khó lường.

Thế nhưng làm sao có thể không đau? Mất liên lạc là biện pháp duy nhất ư? Con mẹ nó, anh một mình ở đây với mùa đông buồn bã thì còn tươi tỉnh gì nữa?

“Anh muốn xuất viện hay tiếp tục nằm dưỡng bệnh tại đây?” Bác sĩ hỏi anh.

“Xuất viện đi.” Anh lạnh nhạt trả lời.

“Được, nhớ uống thuốc đúng giờ, tái khám theo định kì.” Bác sĩ nói.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, anh mới nhớ tới cần phải báo tin cho người đến đón.

Cầm điện thoại trong tay, đây là tuần đầu tiên anh mở máy. Tiếng khởi động còn chưa dứt, từng tin tức nhắc nhở công việc đã xếp chồng lên nhau. Có rất nhiều tin gửi tới, ít nhất cả trăm tin.

Đa số trong số đó đều do Duy Duy gửi. Nếu không yêu anh, vì sao còn muốn biết anh sống hay chết? Anh giận dỗi mèm chút quảng luôn điện thoại.

Anh cố tình phớt lờ, ấn phím gọi điện thoại cho cha mình. Đầu dây vừa có người bắt máy, anh dứt khoát nói thẳng luôn:

“Nhà sửa sang xong rồi chứ ạ? Bây giờ con muốn về nhà.”

Có lẽ cha anh đang say sưa trong vòng tay của đàn bà, còn đang ngái ngủ, hoàn toàn quên bẵng chuyện anh mất tích mấy ngày nay.

“Bây giờ con về nhà? Không ở bệnh viện nữa?”

A, thiệt kì lạ, chuyện anh nằm viện đâu có nói với ai, sao cha anh lại biết nhỉ?

“VẬY cũng tốt, cha sẽ tới bệnh viện XX đón con chứ?” Anh không nói lời vô nghĩa.

Bây giờ mỗi bước chân anh đều thở hổn hển, cần người nhà quan tâm.

“Bệnh viện XX?” Rốt cuộc cha anh tỉnh giấc, ngạc nhiên sững sờ.

“Không phải con đang ở bệnh viện Mã Lệ Á hả?”

Anh sắp chết tới nơi rồi, đầu rảnh rỗi mà đi làm! Hơn nữa, lúc này ghét nhất phải nhìn thấy cô nhóc ấy! Cực kì độc ác, tổn thương đến anh nhất chính là cô nhóc đó!

“Tại sao con phải ở bệnh viện Mã Lệ Á?” Tốt nhất đừng mong anh làm người chết cũng phải chết trên cương vị công tác này!

“Hôm nay là ngày Duy Duy phẫu thuật!” Cha anh nói như thể đó là điều tất nhiên.

“Dù không làm người yêu, cũng có thể làm bạn bè. Cha tưởng con đang ở bên cạnh động viện nó!” Con trai lưu tâm đến Duy Duy vượt xa sức tưởng tượng, tuy kết quả có phần tiếc nuối.

Phải phẫu thuật? Cả người Tiêu Đồ đều đông cứng.

Duy Duy thấy sợ, rất sợ, sợ tới mức bất ổn, không biết phải làm sao.

“Phẫu thuật lấy u sơ chỉ khoảng 2mm, vết mổ sẽ không ảnh hưởng đến vẻ ngoài.” Trong phòng bệnh, thấy vẻ mặt căng thẳng lo lắng của cô, bác sĩ trưởng khoa Triệu Nhân Thành thoải mái thông báo.

“Có thể... em bỏ làm phẫu thuật được không?” Duy Duy sợ hãi muốn lùi bước.

Mấy ngày nay, cô vẫn thế này. Thật ra, cô không phải sợ việc làm phẫu thuật, mà là kết quả xét nghiệm khối u. Lần đầu tiên cô biết được lí do vì sao có nhiều người sau khi biết được mình mắc bệnh ung thư, không bao lâu thì chết.

Gần đây cô cũng trong tình trạng đó, mất ăn, mất ngủ... đơn giản chỉ vì Triệu Nhân Thành nói, khối u của cô bất thường. Cô sợ tới mức hàng đêm đều ngồi trong phòng khách nhà anh xem phim đến sáng, để tránh suy nghĩ miên man.

Triệu Nhân Thành cũng chỉ có thể kiên cường chống đỡ cùng cô. Cuộc sống chung của hai người rơi vào bi thảm mệt mỏi.

“Kích thước khối u trong vú của em còn nhỏ, rất phù hợp với tiêu chuẩn phẫu thuật, nên hãy nắm bắt cơ hội.” Triệu Nhân Thành

“Duy Duy à, nghe lời Nhân Thành đi con!” Mẹ vội vàng ấn cô xuống, không để cô hành động hồ đồ.

Mặt mày Duy Duy tái nhợt.

“Yên tâm đi, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.” Triệu Nhân Thành chẳng biết làm cách nào cho cô thoải mái, chỉ có thể nói vậy. Bởi vì loại phẫu thuật này, trong mắt các bác sĩ đã sớm biến thành chết lặng.

Sao lại không nguy hiểm đến tính mạng chứ? Lỡ nó là khối u ác tính, cô sẽ bị cắt mất một bên vú, việc này đối với phụ nữ mà nói còn khổ hơn so với chết đi! Tuy nhiên những ý này cô ghen trong hòng, khó thốt thành lời. Bất kể thân phận là bệnh nhân hay vợ sắp cưới, thì cô cũng không muốn ở trước mặt anh biến thành người phụ nữ thiếu hoàn chỉnh.

Thế nhưng sao giọng điệu của anh lại mềm mỏng, lí trí như thế? Làm lòng người ta thật sự càng thêm khó chịu.

Dĩ nhiên cô hoàn toàn không thể bằng Tiểu Vũ.

“Bác sĩ Triệu, bắt đầu làm phẫu thuật.” Y tá đến thúc giục.

Trong bất giác, Duy Duy run lên bần bật. Anh vỗ nhẹ vai cô nói:

“Anh đi ra ngoài một lát, sẽ nhanh chóng quay lại.” Anh còn có cuộc phẫu thuật khác.

“Vâng.” Duy Duy gật đầu, không hề làm khó anh.

Triệu Nhân Thành cẩn thận dặn dò các y tá giúp cô chuẩn bị một số việc, rồi mới rời đi.

“Tại sao người phẫu thuật đầu tiên không phải là con?” Mẹ cô bắt măn.

Không thể nói tiếng xin lỗi với bệnh nhân kia, giúp họ chuyển qua trước? Nếu có thể làm trước, cũng chẳng đến mức nóng lòng như lửa đốt thế này.

“Bệnh nhân thứ nhất đã hẹn trước một tháng rồi, đâu có đẩy ra sau được.” Duy Duy ỉu xiu trả lời.

Ai cũng nói, làm vợ của bác sĩ sẽ rất bất đắc dĩ. Người còn chưa lấy chồng giống Duy Duy, lúc này cũng cảm giác mất nơi nương tựa.

“Cái con bé Hi Hi này, xuống dưới mua chút cũng chậm chạp quá!” Vì lo lắng, mẹ trút hết oán giận khắp nơi.

Trong lúc đợi qua người thứ nhất, Duy Duy nhìn thoáng qua điện thoại của mình.

Thỏ Thỏ chết tiệt! Rốt cuộc anh chạy đi xứ nào chứ? Đều do anh, cô bị tên bác sĩ lang băm như anh hại thảm thiết rồi! Xoa xoa xoa, nắn nắn nắn cái con khỉ anh á! Giờ thì tốt lắm, xoa đến thành khối u càng phát triển mau hơn! Rốt cuộc là ai nợ ai đây?

“Chị, chị đoán xem em gặp ai?” Người chưa tới, đã truyền đến tiếng thì thào của Hi Hi.

Ngoài cửa xuất hiện một người áo blouse trắng, sắc mặt tái nhợt ử rữ mệt mỏi. Duy Duy bỗng cảm thấy vui mừng, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng thả xuống. Hóa ra anh còn sống!

Anh không tiến vào ngay, trái lại đứng chỗ y tá cầm lấy hồ sơ bệnh án của cô, cau mày lật xem tỉ mỉ. Bên ngoài truyền đến mẫu đối thoại mơ hồ...

“Nói với bác sĩ Triệu, cuộc phẫu thuật này để tôi làm.” Anh dặn dò người y tá.

“Bác sĩ Tiêu, không được đâu. Chu Duy Duy không phải là bệnh nhân của anh mà!” Người y tá vội vàng kêu lên.

“Cô ấy là bệnh nhân của tôi.” Tiếng nói như đinh đóng cột.

Không để nói tới nói lui điều gì, anh bước vào phòng bệnh.

“Mở phòng mổ số 2 đi, lập tức chuẩn bị phẫu thuật.” Anh nghiêm mặt phân phó.

“Bác sĩ Tiêu, việc này... việc này...” Anh cứ khẳng khái làm theo ý mình, khiến người y tá khó xử.

Y tá trưởng nháy mắt mấy cái với y tá phụ đang chuẩn bị công việc phẫu thuật. Nhận được tín hiệu, y tá vội vàng chạy đi thông báo với bác sĩ Triệu.

“Thay đồ làm phẫu thuật đi, anh – bác sĩ Tiêu Đồ sẽ mổ cho em.” Anh bước vào phòng, ra hiệu cho các y tá giúp cô thay đồ.

Duy Duy giật nảy người. Anh đang diễn kịch ở đây sao? Gương mặt tái xanh của anh giống y như quỷ.

“Ha ha, Thỏ Thỏ! Anh đừng nói giỡn.” Duy Duy cười gượng

Đại gia à! Cô đang buồn bực lắm rồi, đừng lôi cô ra làm trò đùa nữa!

“Em không tin tưởng anh?” Tiêu Đồ nghiêm nghị hiem thấy nhìn cô đăm đăm.

Cô không tin, chẳng tin tưởng tí nào!

“Lúc anh ở Mỹ đã có kinh nghiệm phẫu thuật, em hãy tin anh.” Dù vẻ mặt vẫn hết sức lạnh lùng, nhưng giọng điệu vẫn rất kiên trì.

“Tôi không tin tưởng anh!” Phía sau vang lên giọng nói lạnh lạnh, Triệu Nhân Thành vừa hoàn thành cuộc giải phẫu thứ nhất đã vội vã chạy tới.

Mắt của Tiêu Đồ neho lại nguy hiểm.

“Cậu vắng mặt tất cả các cuộc phẫu thuật tại bệnh viện. Mặc khác, một bác sĩ tùy tiện bỏ bê công việc, chúng tôi làm sao dám đặt tin tưởng?” Triệu Nhân Thành nghiêm mặt, cứng rắn giáo huấn.

Chuyện này không phải trò đùa, có cần phải ghen tuông lên như vậy không? Hơn nữa, đứng trên lập trường vững chắc, anh mới chính là chồng sắp cưới của Duy Duy!

Duy Duy hết nhìn sang Triệu Nhân Thành, rồi lại nhìn sang Tiêu Đồ. Ánh mắt cô đưa tới đưa lui giữa hai người họ.

Hi Hi và mẹ cũng vậy. Ai cũng nhận ra, bầu không khí lúc này rất căng thẳng.

“Đúng vậy, bác sĩ Tiêu! Bị mất liên lạc với anh, nên viện trưởng phát điên lên, mời anh lập tức đến phòng làm việc của ông ấy.” Y tá trưởng xen mồm, muốn tách họ ra để tránh hai vị bác sĩ xảy ra mâu thuẫn.

“Phẫu thuật xong, tự tôi sẽ giải thích với ông viện trưởng.” Sắc mặt anh vẫn ngăm ngăm.

Bây giờ anh không có thời gian, anh muốn mỗ cho Duy Duy! Bất luận kẻ nào cũng đừng mong ngăn cản anh rời khỏi cô!

“Ngay cả việc phân biệt giữa tăng sinh tuyến vú và u sơ cho bệnh nhân anh cũng chưa rành, làm sao anh có thể tiến hành cuộc phẫu thuật này?” Triệu Nhân Thành không nhường bước.

“Bác sĩ Tiêu, xin đừng làm chậm trễ tình trạng của bệnh nhân.

Bị châm chọc, Tiêu Đồ xanh cả mặt. Đúng, chết tiệt! Anh thiếu kinh nghiệm lâm sàng! Thế nhưng...

“Kỹ thuật phẫu thuật của tôi không kém anh đâu!” Tiêu Đồ lạnh lùng trình bày.

Trong nháy mắt, phòng bệnh rơi vào sự im lặng chết chóc.

Tiêu Đồ nhìn chung quanh bốn phía, hỏi:

“Các người cũng không tin tưởng tôi?” Ngoài ánh mắt cố định của Triệu Nhân Thành, ánh mắt mọi người đều lảng tránh anh. Bao gồm cả Chu Duy Duy.

Lại một sự im lặng bao trùm.

“Chu Duy Duy!” Anh tức giận quát gọi tên cô.

Cho anh một lần cơ hội! Chuyện quan trọng như thế, anh nhất định phải ở bên cạnh cô, biết khối u của cô là ác hay lành tính trước tiên.

“Tiêu Đồ, anh đừng lấy tính mạng của em ra làm trò đùa, được không?” Duy Duy cười khổ nói.

37. Cuốn 3 - Chương 24

Chương 24

Editor: Heartless

Xét nghiệm sinh thiết khối u của Duy Duy đã cho ra kết quả: Nó thuộc về ác tính.

Vết thương đau đớn từng cơn, cô buồn bực rên rỉ, nhảu mảy tỉnh lại, trên đầu giường có hai người đàn ông.

Một người ngồi đây, ấm áp nắm lấy tay cô: Đó là chồng sắp cưới của cô.

Một người đứng đằng xa, gương mặt lạnh tanh nhìn cô: Đó là ‘anh trai’ của cô.

“Em khỏe chứ?” Triệu Nhân Thành nắm tay cô, dịu dàng

“Không tồi.” Cô nhẹ nhàng trả lời, thuốc tê cục bộ đã tan làm vết thương biến động, đau thiếu điều muốn ngắt.

“Kết quả sinh thiết của khối u là bất thường, anh đề nghị em hãy đồng ý cắt bỏ vú bên trái.” Tiêu Đồ vẫn ngồi yên chưa kịp ngăn cản, Triệu Nhân Thành đã nói ra kết quả xét nghiệm.

Làm bác sĩ trưởng khoa, anh có nghĩa vụ phải nói cho bệnh nhân tình hình thực tế.

Duy Duy bỗng chốc cảm thấy như sét đánh ngang tai: “Các anh... nói dối!”

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt cho khả năng này. Tuy nhiên khi tiếp nhận, nó thật sự vô vàn khó khăn.

Cô cố sức quay đầu tìm kiếm bóng mẹ và Hi Hi, mong mỗi họ nói cho cô biết tất cả việc này đều chỉ là một cơn ác mộng. Thế nhưng bọn họ khổ sở cúi đầu, không có cách nào nhìn thẳng vào mặt cô.

Vì vậy, đây là sự thật ư?

“Không, tôi không muốn!” Thái độ của Duy Duy trong nháy mắt trở nên kích động.

“Tôi không cắt, tôi không cắt!” Nếu cắt vú, cô sẽ chẳng còn là người phụ nữ hoàn chỉnh nữa!

Tâm trạng bị mất kiểm soát, tay cô điên cuồng khua trên không trung. Bỗng một bàn tay nắm lấy cô, cô kinh ngạc đưa mắt nhìn... là Thổ Thổ.

“Em bình tĩnh đi, vẫn còn cách khác, u ác tính không nhất thiết phải cắt bỏ toàn bộ vú.” Tiêu Đồ dùng giọng rất tỉnh táo nói với cô.

Thứ tỉnh táo ấy, khiến Duy Duy cũng từ từ lấy lại bình tĩnh. Cô đưa đôi mắt tràn ngập mong mỏi nhìn anh, hỏi:

“Thật vậy chăng?”

Anh vừa định gật đầu...

“Không thể.” Triệu Nhân Thành nói chắc nịch.

“Muốn được mạnh khỏe thì phải chấp nhận phẫu thuật.” Anh phản đối vì cô muốn giữ đường cong nữ tính mà mạo hiểm tính mạng.

“Ế bào ung thư của cô ấy chưa xuất hiện di căn, có lẽ chỉ cần cắt bỏ các cạnh của bệnh lý, sẽ giảm tỉ suất ranh giới dương tính, tăng bảo vệ cho an toàn của vú!” Tiêu Đồ nói ra ý nghĩ của mình.

“Có thể dùng xạ trị hóa chất để tiến hành điều trị, nhưng tôi cho rằng hiệu quả không cao.” Triệu Nhân Thành chắc chắn nói.

“Bác sĩ Triệu! Anh không chọn xạ trị bằng hoá chất, vì sợ ảnh hưởng đến chức năng gan của cô ấy à?” Tiêu Đồ lạnh nhạt châm biếm.

Mặt mày Duy Duy tái nhợt. Đúng! Sức khỏe của cô đã thế này, làm sao có thể hiến gan cho Tiểu Vũ? Vì vậy, cô còn dám cười sao?

Mặt Triệu Nhân Thành cũng trở nên cứng đờ. Từ lúc tìm ra bệnh tật của Duy Duy đến giờ, anh không có ý nghĩ đó. Tuy nhiên, anh chẳng còn lời để nói.

“Mặc kệ các người làm giao dịch riêng tư gì, tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đụng vào gan của cô ấy!” Đôi mắt giá rét của Tiêu Đồ nhìn chăm chú bọn họ, thái độ càng ngày càng kiên quyết mãnh liệt.

Anh có thể phớt lờ mọi thứ chẳng tính toán, nhưng đụng vào lá gan của cô thì không được. Đặc biệt là dưới tình trạng này.

“Thổ Thổ, anh...” Giọng Duy Duy sắc bén, nhưng đáy lòng lại có một dòng nước ấm tràn qua.

“Em biết anh rất tốt với em. Tuy nhiên chuyện tình cảm, trong lòng em hiểu rõ.”

Ý của cô là anh hãy để mặc kệ cô sao?

“Tiêu Đồ, anh đừng lấy sinh mạng của em ra làm trò đùa, được không?” Trước khi vào phòng mổ, cô đã tỏ thái độ như vậy. Trong lòng cô, anh thật sự là người thế nào?

“Em nghĩ rằng anh kiên quyết mổ cho em, phản đối giao dịch lén lút của các người là xuất phát từ ham muốn chiếm giữ ư?” Anh cười lạnh lẽo, vẻ mặt mĩa mai chán chường.

“Chu Duy Duy, em nghe đây! Hãy chọn mặt gửi vàng, dù trước kia anh có yêu thương em bao nhiêu đi nữa, tất cả cũng đã thành chuyện quá khứ!” Toàn bộ tình cảm và lòng tự tôn của anh đều bị cô đập nát.

Dù trước kia anh có yêu thương em bao nhiêu đi nữa, tất cả cũng đã thành chuyện quá khứ! Cô chưa thốt lời nào, mà anh chới sạch. Duy Duy bị anh trách móc đến mặt mày xanh mét.

“Bác sĩ Triệu, anh cũng nghe đây! Có một ngày, tôi sẽ mạnh mẽ hơn so với anh!” Trên người anh phát ra loại hơi thở nguy hiểm, chết chóc. Nói xong lời khiêu chiến, Tiêu Đồ chẳng thèm quay đầu bỏ ra khỏi phòng.

Anh không ở bên cạnh cô sao? Tim Duy Duy bắt đầu đập dồn dập, lòng cảm thấy mất mát khôn nguôi.

“Anh... đừng để ý đến sự bức bối đó. Khi bộc phát tính xấu, anh ấy đều là như vậy.” Tự nhiên Duy Duy lại đi xin lỗi ‘lãnh đạo’ của anh.

“Không sao, anh đâu có tức giận.” Triệu Nhân Thành nhàn nhạt mỉm cười. Có đôi lúc anh thấy tình cảm giữa cô và bác sĩ Tiêu thật sự quá tốt.

Đây là sự khác nhau giữa đàn ông trưởng thành với đàn ông trẻ con. Duy Duy thở dài một hơi.

“Em... gan của em, có thể không thích hợp nữa... Còn làm đám cưới sao?” Duy Duy do dự thật lâu, hay là cứ mở miệng hỏi, muốn xác định rõ để dẹp yên trái tim của mình.

Cô sợ, thực sự rất sợ. Khoảnh khắc biết được khối u ác tính, toàn bộ can đảm dường như trôi mất. Cô sẽ hạnh phúc sao?

“Ừ, ngày tháng và khách sạn đều đã xác định rồi, chẳng thay đổi gì đâu.” Anh lãnh đạm gật đầu.

“Những thứ ấy đều không quan trọng, quan trọng là... em phải đồng ý phẫu thuật.”

Lại là phẫu thuật? Nỗi chua xót từ trong mũi Duy Duy xông ra, cô ngừng một giây, nói:

“Anh có thể ôm em không?”

Anh sững sốt, bất ngờ trước yêu cầu cô đưa ra.

Duy Duy chậm chạp chuyển người, chịu đựng đau nhức chủ động dang tay. Cô không muốn nghĩ gì nữa, chỉ mong ước được một vòng tay ôm cho mình chút dư hương ấm áp.

Sau vài giây ngập ngừng, Triệu Nhân Thành cũng mở rộng vòng tay. Nhưng khi cơ thể mềm mại của cô dán trước ngực, sắc mặt anh vẫn giữ nét cứng nhắc.

“Cảm ơn anh.” Duy Duy hít hít mũi.

“Anh cứ để em lo đi. Ít nhất... đợi đến lễ đính hôn, đêm đó em muốn trở thành một cô dâu xinh đẹp!”

Tuy nhiên cô quên mất, hôm ấy chính là ngày cô và anh có tiếp xúc gần gũi nhất.

Tiêu Đồ trở lại văn phòng bác sĩ, ngồi thật lâu mới ổn định được tâm tình. Anh phải ngăn cản hôn lễ đó!

Đôi mắt anh bỗng trở nên lạnh lùng, anh cầm điện thoại lên bấm một dãy số:

“Xin chào, tôi là Tiêu Đồ. Tôi muốn chị nói ra sự thật với bác sĩ Triệu!”

Không biết đầu dây tranh cãi mấy lời gì đó, anh nhếch môi lạnh lùng nói:

“Ít ra cũng tới đây thương lượng với tôi. Chỉ cần chị làm theo những lời tôi dặn, để họ đính hôn bất thành, tôi sẽ giới thiệu cho chị một lão già giàu xu... và chẳng ngại việc chị làm mẹ kế của tôi đâu!” Anh là đứa con bất hiếu, để thỏa mãn ham muốn mà thẳng thừng đẩy người cha – ngựa giống của mình cho người khác hưởng dụng.

Anh quyết không từ bỏ! Bởi vì anh có trái tim kim cương!

38. Cuốn 4 - Chương 01-02

Cuốn IV «Trái tim bằng kim cương»

Chương 1

Lễ đính hôn sẽ diễn ra rất long trọng, không chỉ có quan cảnh mà cả nghi thức cũng na ná như một đám cưới. Vì vậy trước ngày làm lễ, bà Triệu đã yêu cầu Duy Duy và Triệu Nhân Thành ra cửa hàng áo cưới mua lễ phục.

Bộ lễ phục bằng tơ màu trắng của cô đơn giản thanh lịch, trên đầu chỉ cần đội tấm khăn voan bằng lụa nữa thì chiếc áo cưới đã cực kì tinh xảo.

Nhìn Duy Duy thật xinh đẹp, người nhân viên khéo ăn nói đã khen cô trông như một nàng

“Xem em có đẹp không?” Cô hỏi chồng sắp cưới.

Hôn lễ long trọng, lễ phục tuyệt đẹp... Người phụ nữ chú ý nhất mãi mãi chỉ có người đàn ông trước mắt. Nhưng vị hoàng tử lại đang đọc sách, khi nghe cô hỏi mới ngước mắt lên.

“Đẹp lắm.” Nụ cười anh luôn lịch sự, nhẹ nhàng là thế. Cũng như vòng tay ôm ấp ở trong bệnh viện, chỉ có độ ấm không có cuồng nhiệt.

Cô nằm bệnh viện bảy ngày, rồi vì muốn bồi dưỡng thêm tình cảm mà dọn về nhà anh ở thêm mười bảy ngày.

Suốt hai mươi bảy ngày qua, anh đối với cô rất tốt, vô cùng tốt. Anh vừa chăm sóc Tiểu Vũ, đồng thời vừa bỏ ít thì giờ quan tâm cô.

Anh nấu cho cô rất nhiều các món ăn chống miễn dịch, nhưng anh lại chẳng biết: Cô chưa bao giờ ăn hành tây và rau hẹ.

Anh muốn để cô tịnh dưỡng, nên làm căn phòng hoàn toàn yên ắng, nhưng anh lại chẳng biết: Thật ra cô sợ nhất chính là vắng lặng.

Anh tìm nhiều tạp chí của các phụ nữ bị cắt mất vú cho cô xem, nhưng anh lại chẳng biết: Bây giờ cô không muốn nghe nhất chính là các chữ ấy.

Anh đối với cô tốt, thật sự rất tốt, nhưng những điều này giống như một loại trách nhiệm bắt buộc phải quan tâm.

Nó khiến cô tự hỏi bản thân mình nhiều lần, có phải thứ trách nhiệm ấy đến từ việc cô tình nguyện hiến nửa lá gan cho đứa con gái yêu quý của anh không? Sở dĩ anh chấp nhận săn sóc cô chu đáo là do nhân cách anh quá tốt, không thể làm ra những hành vi quá lỗ? Còn cô chẳng phải vì lợi dụng nhược điểm này, mới giữ được buổi hôn lễ?

“Mua cái này hay mua cái đã đặt từ trước?” Lúc cà thẻ tính tiền, anh hỏi cô.

Trên thực tế, mấy lần trước cô thử qua vài bộ, anh đều khen cả. Tuy nhiên Duy Duy dám khẳng định, nếu cô khẳng khái bắt anh phải lựa một trong những bộ đã thử, sẽ dồn anh vào thế bí. Vì vậy cô sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, khiến mọi người xấu hổ.

“Bộ này được rồi, mai mốt đâu có mặc lại nó nữa, mua đắt quá rất lãng phí.” Duy Duy giả bộ ra vẻ người vợ biết tiết kiệm.

Thật ra cô rất thích sắm quần áo, đặc biệt là quần áo đẹp. Quần áo cũng thật đắt tiền, vì vậy tiền lương hàng tháng đều bay vèo vèo.

Cô từng mơ ước trong ngày cưới, nhất định phải mặc mười bộ lễ phục, biến mình thành một con công. Dù sao cả đời chỉ có một lần, nhưng cô lại sợ kiểu phụ nữ chưng diện phung phí sẽ khiến bác sĩ Triệu mất hồn, nên đành nín lặng.

Trên đường về nhà, trời đã thật tối. Triệu Nhân Thành vừa lái xe, vừa nghe tin tức.

Trong xe rất yên ắng, chỉ có tiếng tin tức nặng nề phát ra từ radio, làm hứng thú Duy Duy hoàn toàn rệu rã.

Duy Duy từng nghĩ, nếu cô có xe thì mỗi ngày sẽ vừa lái xe vừa nghe nhạc. Lúc bị ùn tắc giao thông có thể nghe tiếng hỗn loạn phía sau, khi tới đèn đỏ có thể hát một bài ca mùa xuân vạn dặm rợp bóng cờ đỏ...

Tuy nhiên bây giờ người lái xe là anh, chẳng phải cô. Vì vậy khi đến đèn đỏ, cô đành quay ra cửa sổ nhìn những tấm biển quảng cáo. Thỉnh thoảng ngẫm nghĩ, khi nào thì đến mùa quần áo giảm giá, mặt hàng nào được giảm thấp nhất và cửa hàng đó nằm ở đâu.

Cô là người con gái thiếu kinh nghiệm như vậy, sao có thể mất đi một bên vú? Ngoại trừ lo âu sâu sắc ra, vẫn còn cảm giác tự ti phức tạp nảy sinh.

Thậm chí cô từng nhiều lần có ý nghĩ ngốc nghếch trong đầu, hay là cô không phẫu thuật, miễn điều trị, cứ như vậy sống thanh thanh thân thân cho hết thời tuổi trẻ tươi đẹp? Thế nhưng nó chỉ là một ý định ngớ ngẩn, cô chẳng dám thổ lộ với ai, chỉ ôm chặt vào lòng mình.

Nói với mẹ, sẽ khiến bà rơi nước mắt.

Nói với Hi Hi, sẽ bị nó mắng xối xả vào đầu.

Còn về... Cô liếc nhìn chồng sắp cưới, chỉ sợ vừa mở miệng, sẽ mãi mãi là lời dạy nên kiên nhẫn. Trong lòng có thể còn vụng trộm khinh bỉ.

Duy Duy cảm thấy bây giờ không ai hiểu cô hoang mang ra sao, mất tâm trạng để nghĩ đến hai chữ ‘tương lai’ như thế nào.

Có lẽ... Cô nghĩ nếu nói với Tiêu Đồ, anh sẽ ủng hộ cô ư? Không cần làm phẫu thuật, cứ như thế mà chết đi

Hôm ấy, Tiêu Đồ nói không nhất thiết phải cắt bỏ một bên vú. Rất nhiều lần xúc động, Duy Duy muốn tìm anh, muốn hỏi anh làm cách nào để không cắt bỏ vú? Nhưng cô đã đổi bác sĩ, hơn nữa còn nói với anh ‘đừng lấy sinh mạng của em ra làm trò đùa, được không?’.

Cô đem sinh mạng mình giao vào tay bác sĩ Triệu, thì hãy nghe lời anh, tin tưởng anh. Mặc khác Thỏ Thỏ là một tên tính tình keo kiệt, anh sẽ đồng ý giúp cô, tình nguyện quan tâm cô sao?

Đã hai mươi bốn ngày qua, hầu như cô và Thỏ Thỏ không liên lạc với nhau. Thậm chí ngày đầu năm, hai người cũng chẳng có lời chúc mừng năm mới. Rất giống như tám năm bất vô âm tín trước đây.

Chỉ tình cờ từ trong miệng chồng sắp cưới biết được, Tiêu Đồ vẫn thường xin nghỉ phép, nhưng thái độ làm việc nghiêm túc hơn rất nhiều. Hơn nữa, anh đã bắt đầu tham gia vào làm phẫu thuật.

Lúc trước hai người rất thân thiết, nhưng bây giờ lại từ trong miệng người khác mới biết được tin tức của anh. Cô có thể thấy được mối quan hệ thân tình và hữu hảo dường như đã tắt lịm. Mối bất hòa giữa họ đã đi quá xa, xa đến mức khiến hai người thành những kẻ xa lạ.

Trước đây vì muốn phân rõ sự mờ ám càng lúc càng trầm trọng, cô thậm chí tránh xa anh ra, tâm niệm muốn thoát khỏi anh. Tuy nhiên khi anh tỏ thái độ phớt lờ, không muốn theo đuổi nữa, cõi lòng cô lại chật chứa đầy mất mát.

Duy Duy định nghĩa cho sự mất mát này là do bệnh tật, cô vô cùng – vô cùng cần người nhà quan tâm.

“Bíp bíp.” Có tiếng tin nhắn đến điện thoại của Triệu Nhân Thành.

Đang lúc chờ đèn đỏ, Triệu Nhân Thành mở máy xem tin nhắn. Chỉ thấy, anh rùng mình ngăn người vãi giầy.

“Tin của ai gửi vậy anh?” Duy Duy lập tức hỏi. Bởi vì mấy ngày trước, cô cũng thấy biểu hiện này.

“Của một bệnh nhân thôi.” Anh trả lời, điều chỉnh điện thoại trở về mục xem giờ.

Sau đó suốt đường đi, vẫn hoàn toàn im lặng. Nhưng Triệu Nhân Thành có vẻ bất an. Rồi họ cũng về đến nhà.

“Duy Duy, em đi vào trước nhé. Anh đến nhà bệnh nhân một lát không xuống xe mà cất tiếng nói.

Đi bây giờ? Ngay lúc này?

“Được.” Duy Duy mỉm cười, nhẹ nhàng xuống xe.

Lịch sử lại tái diễn.

Hôm nay Kim Tính Tâm bỗng nhiên online nói cô hãy nghĩ kĩ chuyện đính hôn của mình. Kim Tính Tâm là nick name mới đổi của Kim Bàn Tính.

Xe vừa rời khỏi, Duy Duy vội vàng leo lên chiếc taxi vừa trở tới. Cô thấy mình không nên làm vậy, nhưng cô có một dự cảm, nếu không đi, về sau cô nhất định sẽ hối hận.

Tất cả mọi người đều biết cô sắp đính hôn, nếu ngày mai hủy bỏ buổi lễ, cô còn mặt mũi nào để nhìn ai nữa? Nhưng nếu Triệu Nhân Thành cũng là loại đàn ông điên cuồng muốn tìm hiểu vài điều trước khi kết hôn, thì phải làm sao? Kinh nghiệm trong quá khứ khiến cô run rẩy, đáy lòng rên rỉ nhiều lần: Sẽ không, sẽ không! Tuy nhiên chẳng phải chết cũng muốn tìm hiểu sao?

Chiếc xe hơi màu đen của Triệu Nhân Thành dẫn cô tới một khu phố nhỏ, cô lấp ló theo sau anh chui vào cầu thang.

Triệu Nhân Thành bấm chuông, rất nhanh đã có một người phụ nữ đi ra mở cửa. Gương mặt xinh đẹp ấn tượng ấy, khiến Duy Duy ngẩn ngơ và càng thêm bất an.

Tất cả mọi kịch tích này giống như được ai bố trí. Khi Triệu Nhã Vi vào nhà, cô ta chẳng thềm khóa cửa.

Duy Duy đứng nép bên cánh cửa khép hờ, không biết nên tiến hay lùi. Cô có cảm giác đâm lao thì phải theo lao.

“Có chuyện gì quan trọng về Tiểu Vũ mà đêm nay nhất định phải bàn bạc với tôi?” Bên trong truyền ra tiếng nói chồng sắp cưới của cô.

Đó là giọng điệu cổ tình lạnh lùng. Khi anh muốn kháng cự một người nào đó, thì luôn dùng giọng điệu này. Duy Duy đã từng gặp qua, nên rất quen thuộc.

“Em tìm đến anh là hy vọng anh đừng kết hôn!” Triệu Nhã Vi nói toạc ra.

“Tôi không nghĩ rằng chuyện này phải cần cô cho ý kiến.” Tiếng nói thản nhiên ấy vẫn là của Triệu Nhân Thành.

Duy Duy choáng váng lẫn bối rối, chỉ có thể phồng ra như gỗ, không biết nên đi vào hay là rời khỏi.

“Bởi vì anh không yêu cô ấy!”

Tiếng Triệu Nhã Vi rõ ràng như đinh đóng cột, làm trái tim Duy Duy đập liên hồi.

“Cô dám khẳng định như vậy sao?” Vẫn là tiếng nói chẳng gợn chút sóng.

Nhiều lúc Duy Duy cũng hiểu được, Triệu Nhân Thành quá bình tĩnh, dường như người có thể ảnh hưởng đến cuộc đời anh – chỉ có một mình Tiểu Vũ.

Lòng Duy Duy đau ê ẩm. Chắc đây là di chứng phẫu thuật, từ khi biết mình có thể mắc ung thư, cô rất nhạy cảm.

“Em tin rằng bất kể anh sống với ai, thì trái tim anh vĩnh viễn chỉ có mình em.” Một câu nói hết sức chán chần và tự tin.

Duy Duy dựa người vào vách tường, ngẩn ngơ.

Đúng như thế sao? Vì cô không nghe có tiếng phản đối, nó khiến lòng cô trùng xuống im lặng.

Cô không cầu mong được mỗi tình thâm thiết, nhưng ít nhất người chồng tương lai đối với cô cũng có chút cảm giác. Tình yêu cần thời gian để vun đắp, cô sẽ không để tình cảm của mình chờ đợi trong vô vọng.

Cô là người con gái sống thực tế, ép buộc chẳng thể mang lại một tình yêu tự nguyện, cô sợ mình sẽ chết mòn trong héo úa. Trước đây cô rất tự tin với sự hấp dẫn của mình, nhưng giờ này cô chợt không xác định được.

Đặc biệt khi chồng sắp cưới lảng nhảng với vợ cũ, thái độ im lặng như một sự đồng ý lẫn quẩn trong đầu cô.

“Em biết vì sao anh cưới cô ấy.”

Làm ơn đi, người trên trái đất này đều biết là vì gan, vì gan! Lòng Duy Duy điên cuồng hò hét.

Triệu Nhân Thành vẫn mím môi im lặng chẳng nói lời nào.

Duy Duy cảm thấy vô vị, mất hứng thú để nghe tiếp.

“Em có một câu muốn nói với anh, đây là bí mật chôn giấu trong lòng em đã nhiều năm. Hy vọng sau khi nghe xong, anh đừng kết hôn với cô ấy nữa...” Tiếng của vẫn thật nhẹ nhàng thiết tha, nhẹ nhàng như một con bò cạp hung tàn.

Duy Duy không muốn biết con bò cạp ấy, cô chỉ muốn bước đi, rồi bỗng khựng lại.

Nói cái quái gì đấy? Câu nói tục đến chẳng thể nào tục hơn: I love you? [Em yêu anh]

Ok, my god! Đừng có bị ỉn kiem mất nét như thế chứ?

Trước đêm đính hôn, vợ cũ đi tỏ tình với chồng sắp cưới của cô? Và, vị hôn phu của cô đã bị lung lay rồi?

Chương 2

Hôm nay là ngày Duy Duy đính hôn.

Trang phục đầu tiên của cô là chiếc sườn xám màu đỏ, dùng để tiếp khách. Dáng cô thon thả rất thích hợp để mặc sườn xám. Khuôn mặt xinh như con búp bê, vừa tao nhã lịch sự, vừa gợi cảm quyến rũ. Vì vậy cô sẽ là cô dâu xinh đẹp hạnh phúc, đúng không?

Trong hội trường luôn phát bài hát mừng đám cưới. Tiếng nhạc vừa trang nghiêm vừa sôi nổi chào đón những vị khách mới vào. Nhưng...

“Không được, con ra ngoài tìm một lần nữa, thử xem anh cả đang ở đâu?” Dung Hoa gấp đến mức xoay chong chóng.

Bà Triệu cũng nôn nóng, nói:

“Gọi điện cho anh con, nói mau về đây.” Bà Triệu vừa tức vừa vội, nên giọng nói rất lớn.

Về mặt Duy Duy vừa yên lặng lại vừa hoảng hốt.

Triệu Nhân Thành đã mất tích từ hôm qua đến giờ, điện thoại cũng tắt máy. Không biết bị kích thích chuyện gì? Chắc là vì câu: Em yêu anh!

Duy Duy ngồi trong phòng với trái tim chìm trong lạnh lẽo. Thật chẳng ngờ, bác sĩ Triệu cũng không chống nổi thử thách. Cô vợ cũ quả là một sinh vật có ảnh hưởng. Trước đêm diễn ra hôn lễ đã đến phá tan nát, cố tình thổ lộ với chồng cũ bằng ba chữ này.

“Duy Duy à! Con đừng tức giận, mọi người đang kiếm nó đấy!” Bà Triệu lòng như lửa đốt, vừa trấn an cô vừa kêu Dung Hoa chạy ngược chạy xuôi.

“Vâng, con không tức giận.” Duy Duy gật đầu.

Cô không giận dữ, vì cô cảm thấy chuyện này như một trò hề. Từ khi bắt đầu cho đến kết cuộc ngày hôm nay, đều chỉ là vở hài kịch không hơn không kém. Bây giờ dù sao đã thành như vậy, hủy bỏ lễ đính hôn hay đính hôn mà thiếu chú rể, thì đối với hai người cũng chẳng có gì khác. Nhưng đúng là cô đang rất tức giận.

“Sao có thể như thế?” Bà Triệu ôm trán, khóc không ra nước mắt.

Bỗng dưng mắt bà sáng lên nảy ra một kế sách nhỏ, vội nắm tay con gái hỏi:

“Dung Hoa, anh hai của con đâu?”

“Anh hai bận tí việc, có thể tới trễ một chút.” Chần chờ một lát, Dung Hoa mới chọn câu trả lời lập lờ.

Có chuyện gì quan trọng đến ngay cả lễ đính hôn của anh cả cũng đến muộn? Tuy nhiên bà Triệu không đủ thời gian để biểu hiện sự bất mãn.

“Con gọi anh hai tới đây ngay lập tức, để nó gặp Duy Duy trước.”

“Mẹ, anh hai có việc bận thật mà...” Dung Hoa ấp úng nói.

“Mặc kệ, chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc nó phải thay anh cả vái lạy tổ tiên với Duy Duy trước.” Bà Triệu chẳng cần phân rõ phải trái.

Thay anh cả vái lạy tổ tiên? Không chỉ có Triệu Dung Hoa, mà cả Duy Duy cũng khiếp sợ ngược mắt lên.

Bà Triệu kiên nhẫn giải thích:

“Duy Duy à! Nghe bác nói đây, con cả và con kế của bác là hai anh em sinh đôi. Hai người tướng mạo rất giống nhau, không chỉ có bà con thân thích không nhận bọn họ, mà thậm chí mấy ngày trước, vợ sắp cưới của con trai kế đến nhà ăn cơm cũng lẫn lộn! Vì vậy trước mắt bác cho nó giả mạo Nhân Thành giải quyết cho xong buổi lễ, làm con và Nhân Thành xác định đã đính hôn rồi mai mốt bác sẽ từ từ tính sau” Bây giờ chuyện quan trọng nhất là vượt qua cửa ải khó khăn này.

Câu chuyện giống ngày hôm đó, khi Đỗ Hiểu Văn đến nhà làm khách, gặp được anh cả, còn anh hai thì đang ở trong phòng đọc sách. Đỗ Hiểu Văn nói chuyện với anh cả nửa ngày mới biết mình nhầm người. Dung Hoa chẳng thấy điều ấy đáng buồn cười tí nào... Nhưng nó xảy ra hết lần này sang lần khác, mà anh hai đối với tình cảm lại rất chậm tiêu, cứ coi như không có gì sai trái.

“Mẹ, việc này không được đâu!” Dung Hoa khổ sở nói. Vì cô biết chắc anh hai nhất định sẽ không đồng ý chuyện hoang đường như vậy. Hơn nữa, anh hai chẳng biết cách để diễn trò.

“Mặc kệ nó có chịu hay không, cũng phải làm!” Bà Triệu giận dữ quát.

Rõ ràng con trai cả gây họa, tự đứng lại trút giận lên đầu con trai kế.

Dung Hoa đỏ mặt hời hợt.

Tuy thái độ bà Triệu rất mãnh liệt, nhưng bà cũng chẳng nắm chắc. Nói toạc ra là đối với đứa con kế tính tình thật thà cứng đầu như con trâu húc, khác hẳn con trai cả, khiến bà càng không dám cam đoan.

Dung Hoa thấy mình không lay chuyển được ý của mẹ, đành phải gọi điện thoại, rồi quay trở lại nói:

“Mẹ... Anh hai vẫn nói sẽ đến trễ một chút...” Bây giờ hết người chọn rận.

“Không được, nó nhất định phải đến đây ngay!” Bà Triệu hét.

Phản hết rồi, hôm nay sao vậy? Đứa con cả chọc bà điên lên, còn con kế cũng chống đối luôn à?

“Anh ấy nói... anh cả không tới chắc vì còn muốn cân nhắc, kêu mẹ đừng ép buộc anh cả nữa. Nếu muốn anh ấy giả mạo chú rể, chi bằng...” Tiếng Dung Hoa càng lúc càng nhỏ dần.

“Chi bằng cái gì?” Bà Triệu giận dữ hỏi.

“Chi bằng... bắt con gà trống đến lạy tổ tiên đi...” Anh hai nghiêm túc trả lời như vậy, khiến Dung Hoa vừa buồn cười vừa thương cảm.

Hiện tại xáo đến nhường này, thì Duy Duy phải làm gì?

“Kêu nó đến đây ngay!” Bà Triệu hét.

Bà cực kì thích Duy Duy, sao có thể tận mắt để tuột mất đứa con dâu ngoan được?

“Anh hai bận việc...” Với cá tính của anh hai, thì dù chỉ hẹn gặp bình thường anh cũng đến sớm chứ tuyệt đối không đến muộn. Sẽ chẳng bao giờ ở một đêm quan trọng như vậy mà biến mất.

“Có chuyện gì quan trọng hơn ngày đính hôn của anh trai mình hả?” Bà Triệu hôm nay quá mức buồn lòng.

Dĩ nhiên là có... Ví dụ như bắt ghen.

Một người khách hàng tại phòng khám, hẹn anh hai tối nay đi bắt ghen tại trận. Dung Hoa làm việc tại đó, hôm nay vô tình nghe lén được, nhưng cô đâu dám nói với mẹ.

Duy Duy cảm thấy tim mình đóng băng lạnh lẽo như ở Bắc cực, khi chứng kiến tận mắt trò hề này. Đặc biệt lời nói của con trai kế nhà họ Triệu, khiến cô bị hạ vô đơn chí.

Cô nghĩ chắc con kế nhà họ Triệu cố tình nói như vậy, là muốn nhắc nhở cô hãy nhìn rõ tình hình, ép buộc không thể đem tới ngọt ngào, đừng để hạnh phúc bị mai một.

Tuy nhiên cái gì mà bắt con gà trống đến vái lạy tổ tiên...? Có đôi khi lời nói quá mức thành thật, sẽ làm người khác tổn thương nghiêm trọng.

Điện thoại Duy Duy reo lên, một lúc lâu sau cô mới lấy lại tinh thần, tiếp điện thoại:

“Ra đây đi, anh chờ em ngoài cửa.” Đó là giọng nói của Tiêu Đồ – người đã mất liên lạc suốt hai mươi lăm ngày qua.

“Em...” Nghe được tiếng anh, Duy Duy thấy chua xót, thấy quá tủi thân.

Cô hít thở thật sâu mới kiềm chế mình đừng rơi lệ.

“Anh tới dự lễ đính hôn của em à? Chỗ của anh bên trong, có ghi tên đó...”

“Đi ra đây, đừng để anh nhắc lại lần thứ hai.” Tiêu Đồ lãnh đạm ngắt lời.

“Chú rể đến muộn không đáng để cho em phải chờ đợi.”

‘Chú rể đến muộn không đáng phải chờ đợi’, những lời này bất ngờ đâm thẳng vào lòng cô, nó như một tiếng trống kì diệu kêu gọi cô, cám dỗ cô rời khỏi. Đúng thế! Có gì đáng giá để cô chờ mong? Cô – Chu Duy Duy dễ bị người khi dễ vậy sao?

Duy Duy đứng bật dậy. Đúng! Cô cần quái gì phải chờ!

“Bác Triệu, Dung Hoa, các người đừng sốt ruột nữa.” Duy Duy bỗng nhiên bình thản tháo tấm khăn voan cài trên mái tóc mà cô đã chuẩn bị rất cẩn thận cho đám cưới xuống.

“Cháu không đính hôn nữa!” Vì tiệc đính hôn, cô đã tỉ mỉ chuẩn bị thật lâu. Bây giờ vì sao cô phải chờ đợi trò hề này?

“Duy Duy à, con đừng tức giận, để bác kêu người đi tìm!”

Đúng lúc đó, Dung Hoa hưng phấn chạy ào vào nói:

“Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi! Anh hai nói tìm được anh cả ở bệnh viện!” Có phải anh hai không đi bắt ghen?

“Thật quá tốt, thật quá tốt!” Bà Triệu phấn chấn nói.

Tuy nhiên đã quá muộn. Duy Duy lắc đầu...

“Cháu xin lỗi, cháu không thể tiếp tục chờ.” Duy Duy nắn lòng thoái chí, mặc cho bà Triệu cùng mọi người khuyên can như thế nào, cô vẫn đi ra khỏi cửa khách sạn.

Nơi đó, có một người đang đợi cô.

Anh im lặng tựa vào vách tường chờ đợi...

“Em, em ra rồi!” Đi tới trước mặt anh, Duy Duy tủi thân bật khóc, nước mắt chảy xuống tẩy đi lớp trang điểm xinh đẹp.

Dường như đây là một cơn ác mộng.

Trong mộng có người muốn lá gan của cô, trong mộng cô thấy mình bị ung thư, trong mộng cô trở thành cô dâu bị vứt bỏ.

“Ừ.” Anh gạt đầu, như thể cô chỉ vừa bước ra từ bữa tiệc buffet trong khách sạn.

“Trong đời này em chưa bao giờ bị mất mặt đến như vậy.” Bên trong còn rất nhiều bạn bè bà con thân thích. Ngày mai, cô có thể phải đối mặt với cơn mưa điện thoại ‘quan tâm’

“Đi thôi.” Tiêu Đồ cũng không nói nhiều, chỉ đưa tay về phía cô.

Duy Duy cầm chặt lấy, mười ngón tay hai người đan dính vào nhau.

39. Cuốn 4 - Chương 03-04

Chương 3

Rượu – quả nhiên là thứ cực phẩm, uống nó vào giống bay trên mây, cả người đều quay cuồng choáng váng. Ngủ ngon như đứa trẻ vô tư, sẽ không vì sự bê bối của ngày mai mà mất ngủ cả đêm.

Tuy nhiên sáng hôm sau tỉnh lại, cô phát hiện có một cánh tay trần vòng ngang hông mình. Bên cạnh là anh chàng ‘tiểu thụ’ [1] với gương mặt đẹp không tả xiết, dựa hẳn vào bộ ngực trắng ngần mềm mại của cô.

Điều này nghĩa là gì đây?

Hiểu lắm, hiểu lắm, hiểu lắm.

Duy Duy vội an ủi mình, chắc chắn đêm qua hai người đều say rượu mới có thể bất cẩn! Chỉ nằm trên giường nghỉ ngơi mà thôi...

Cô trợn mắt nhìn chung quanh bốn phía... Hiện giờ bọn họ đang ở trong khách sạn, hơn nữa nếu có vấn đề gì quan trọng thì phải là: Hai – người – bọn – họ – đều – trần – truồng!

Đối với đêm tân hôn của mình, cô cố tình tìm một bộ nội y mang phong cách khêu gợi, nó được trang trí với hoa văn da báo tự nhiên và đắt đến đứt ruột. Nhưng bây giờ bộ nội y da báo kia giống miếng giẻ rách quăng trên nền nhà. Đáng sợ hơn, đè lên nó là chiếc quần lót tam giác của đàn ông.

Vì thế, vì thế... đêm qua rốt cuộc đã diễn ra chuyện gì?

Duy Duy cố gắng nhớ lại, ban đầu cô bước ra khỏi buổi lễ đính hôn ở khách sạn, gặp Thỏ Thỏ ngoài cửa chờ mình, rồi cô đề nghị đi uống rư

Thỏ Thỏ chưa nói năng gì đã gật đầu đồng ý.

Tại quán bar dưới tầng hầm của khách sạn, cô đã uống liên tục rất nhiều rượu. Cô vừa uống vừa cười ngốc nghếch, nói liên khúc, nào là mất mặt, nào là uất hận, nào là chẳng muốn sống nữa, linh tinh đủ thứ...

Hoàn toàn mất hết hình tượng rồi! Tệ nhất là câu chuyện diễn ra phía sau, cô dường như say khướt, cuối cùng nôn đến lòi mạt xanh mạt vàng, rồi gặp người nào cắn người đó, quả thật cuồng nộ như một cơn thiên tai...

Ảnh tượng cuối cùng là Thỏ Thỏ bị cô nôn hết lên quần áo, vì vậy anh trai cô chỉ mặc độc chiếc quần lót màu đen đi tới đi lui trước mặt mình. Mà hình ảnh ấy cộng thêm say rượu khiến cô bị kích thích, làm cô điên cuồng hét lên câu:

“Triệu Nhân Thành! Tôi muốn trả thù anh, tôi sẽ cưỡng hiếp Thỏ Thỏ, tôi muốn anh bị cấm sừng!”

Sau đó Thỏ Thỏ chưa kịp giãy dụa, đã bị cô như cầm thú đè lên hạ gục.

Aaaa... Trí nhớ chỉ tới đây là hết! Nhưng cũng đủ sức đánh mạnh vào lòng cô. Thật vô cùng, vô cùng đánh sâu vào.

Duy Duy cử động người, kẻ sát bộ ngực lồ lộ của cô là gương mặt tuấn tú với đôi mắt dài và rèm mi cong vút hút hồn. Duy Duy ngừng thở, thấy trái tim mình đập loạn nhịp. Ngoài khăn trải ra, còn có một sức hấp dẫn cô sâu sắc. Người đàn ông này, sao lại có đôi mắt đẹp đến nhường ấy?

“Em khát hả? Để anh đi lấy nước.” Anh bất động nhìn gương mặt còn mơ màng của cô, cất tiếng nói khàn khàn.

“Vâng, được ạ...” Cả người Duy Duy cứng ngắc. Yết hầu khô rang làm tiếng nói cô cũng bị khản đặc.

“Ừ.” Anh im lặng ngồi dậy, sau đó trườn xuống giường.

Chiếc giường đặt sát cửa sổ, anh muốn đi xuống thì trước hết phải bò qua người cô.

Cô rõ ràng cảm giác được khi hai chân anh lướt qua, thì có một vật ‘nóng nóng cứng cứng’ ma sát giữa bắp đùi mình. Toàn thân Duy Duy càng thêm căng thẳng với cơn kích thích dữ dội, đó là... đó là...

Vậy là đêm qua bọn họ đã ‘làm’ với nhau rồi? Trách không được, bây giờ xương sống lẫn thắt lưng cô đau như bị rút gân!

Anh trần truồng xuống giường rót ly nước xong, lấy chăn trùm kín người cô rồi nhẹ nhàng nâng cô dậy uống nước.

Duy Duy vừa uống vừa ngẩn ngơ nhìn trên trần nhà ngập những dấu răng hồng hồng đỏ đỏ... Thậm chí trên bờ ngực sạch sẽ của anh cũng toàn vết ầy.

Còn nữa, chết tiệt! Sao anh không mặc quần lót vào, mà cứ đem ‘vật trang sức’ thả rong ra thế? Mặc dù trong tâm trí của một cô nàng háo sắc như cô, thì ‘cây gậy cứng ngắc’ trên dáng người mảnh khảnh của anh thật quá đẹp mắt. Chẳng nhẽ đêm qua cô hoang dại tới mức không còn phân biệt được mức độ?

“Tối qua... chúng ta, chúng ta...” Tuy rất khó mở miệng, nhưng rốt cuộc Duy Duy đành phải hỏi.

“Làm chuyện đó sao...?”

Tiêu Đồ cau trán hỏi: “Làm chuyện đó? Em muốn nói tới chuyện nào?”

Rồi không đợi cô trả lời, anh dõi theo ánh mắt cô cúi xuống nhìn ngực mình:

“Ồ, cái này hả? Đúng vậy, là do em ban tặng đó.” Câu trả lời thẳng thắn như sự chấp nhận số mệnh.

Duy Duy than thầm trong bụng. Quả nhiên, hai người đã ‘làm’ với nhau rồi.

“Anh... anh có bị đau hay không?” Dù rất xấu hổ, nhưng Duy Duy vẫn cố hỏi.

Anh có bệnh tim, nhưng may mắn sáng nay khi thức dậy với đầy rẫy các vết thương trên người, anh vẫn là một ‘vật thể sống’. Cơ mà tại sao anh không chịu mặc quần áo vào trước nhỉ? Trong khi cô được bao bọc trong chăn kín mít.

Ngay tức khắc, Tiêu Đồ lộ vẻ thú vị: “Có chút thôi, đêm qua em thật sự...”

Thật sự gì chứ? Mắt cô đứng tròn...

“Lúc thú tính bộc phát, em quá thô lỗ.” Suy nghĩ một lát, anh mới tìm ra từ ngữ thích hợp để hình dung.

Thú tính bộc phát? Thô lỗ... Cô liếc thoáng qua anh, ngoài các vết thương do cào cấu trên cổ, trên ngực, trên xương quai đòn còn có rất nhiều vết bầm đỏ. Nói như vậy, cô tạo ra rất nhiều dấu ‘dấu tây đỏ’ khắp người anh. Điều này chứng tỏ, cô dùng bạo lực mà cắn nuốt!

Cô đã ‘làm’ với anh rồi, thật sự đã ‘làm’! Trời ơi trời, cô phải làm gì bây giờ? Sao bọn họ có thể phát triển câu chuyện phức tạp tới độ này? Thật là khóc không ra nước mắt!

“Ha ha, ha ha, em nói nè Thỏ Thỏ! Em là người đại nhân đại lượng, coi như tình một đêm nhé. Hãy quên nó đi...” Cô cười gượng nói.

Lúc này cô không thể rơi nước mắt, rõ ràng người phạm sai lầm chính là cô!

Anh cúi mặt xuống im lặng, chỉ nhìn cô đăm đăm. Cô biết vậy nên rất chột dạ. Một hồi lâu, anh mới trả lời:

“Chuyện xảy ra tối qua, anh đều chụp hình cả rồi.”

Chụp – chụp hình hết rồi? Duy Duy hoàn toàn cứng lưỡi.

Sao anh lại chụp hết? Không có chuyện gì vui, nên lén lút quay lại để thưởng thức? Con mẹ nó, anh thật sự là tên Trần Quán Hy thứ hai, cái gì cũng đều chụp lại!

“Anh có thể tố cáo em tội xâm phạm tình dục.”

Câu nói ngay sau đó của anh, khiến Duy Duy thiếu điều té xỉu.

“Thỏ Thỏ, đừng làm như vậy mà, chúng ta huề nhau đi!” Duy Duy lập tức thay đổi sắc mặt, lấy lòng kéo tay anh.

Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Hơn nữa anh xem đi, dù có làm lớn chuyện thì em cũng đâu có tài sản, đất đai gì để bồi thường cho anh!” Vậy anh hãy đại nhân đại lượng tha cho cô đi!

Anh vẫn cứ dùng loại ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, đó nghĩa là không hòa giải được? Vì vậy cô bắt đầu trở nên chây lì.

“Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, anh để em ngủ chung một chút thì cũng có thiệt thòi gì đâu?” Cô bắt đầu trốn tránh trách nhiệm.

“Đêm qua do em uống quá say, đâu còn nhớ gì!” Cô muốn phủ nhận là mình không cần anh?

Anh chẳng nhiều lời, vòng tay lên ngực, lạnh nhạt nói:

“Chu Duy Duy, em nghe đây! Trước mắt có hai con đường cho em lựa chọn...”

Có hai con đường? Duy Duy chờ đợi theo dõi anh. Có hy vọng rồi, có hy vọng rồi! Miễn là còn hai con đường để lựa chọn thì cuộc đời đã có màu xanh!

“Thứ nhất phải kết giao, thứ hai là đi tới sở cảnh sát!” Anh nhấn mạnh như đinh đóng cột.

Nếu anh ngủ với bạn gái thì chẳng việc gì để bàn cãi, nhưng nếu bị kẻ ngang ngược ‘nuốt’ sạch, thì anh sẽ không bỏ qua dễ dàng!

~*

~[1] Tiểu Thụ: chỉ những đồng tính nam yếu ớt.

Chương 4

Cuộc đời là một tấn bi kịch.

Thế mà màn bi kịch xảy ra đã ba ngày rồi.

Ba ngày qua đối với Duy Duy mà nói là một thảm họa trần gian. Cứ mỗi lần nghe thấy tiếng còi ‘rú rú rú’ của xe cảnh sát, cô mất hết cả hồn.

Trước đó thì bị chú rể bỏ rơi tại lễ đính hôn, tiếp theo thì đi xâm phạm tình dục chính anh trai của mình. Cô còn đang phân vân vì mất đời con gái, thế mà kết cuộc đầy ngược thành bị cáo.

Hôm nay là ngày Thỏ Thỏ cho cô kì hạn cuối cùng, địa điểm vẫn ở khách sạn kia.

“Suy nghĩ đến đâu rồi?” Anh tới sớm, sắc mặt lạnh tanh như ông chủ nợ.

Duy Duy chính là đối tượng bị thu nợ. Cô vô tình liếc anh, lại nhìn trúng vào chiếc còng số tám đặt trên bàn trà. Nếu bắt đầu từ chối, anh sẽ sử dụng nó để bắt cô đưa tới sở cảnh sát? Duy Duy toát mồ hôi lạnh, nói:

“Thỏ Thỏ à, chuyện kia... em cảm thấy... hai người chúng ta... thật sự không phù hợp cho lắm?” Có nhiều nhân tố phức tạp vướng víu bên trong, nếu ở cạnh nhau sẽ mất tự nhiên.

“Sao lại không phù hợp? Chẳng lẽ vì vóc dáng anh không đủ cường tráng?” Anh cau mày, cố tình bẻ cong ý của cô.

“Không hẳn vậy! Anh đâu có thuộc khẩu vị của em, nếu ở bên nhau, cũng chẳng thỏa mãn được. Cuối cùng em còn phải khổn khổ để ‘vượt tường’ nữa!” Cô thì thào.

Cô dám nói như vậy! Tiêu Đồ tức đến hộc máu.

“Vậy là em chọn điều thứ hai? Anh dồn ép hỏi.

“Anh chẳng kiện được em đâu... Bây giờ pháp luật chưa hoàn hảo, chưa bảo vệ được phụ nữ và nam giới. Nên kiện cáo vì bị xâm phạm tình dục chỉ làm trò hề cho người ta cười thôi...” Vì chợt dạ, giọng của cô càng lúc càng nhỏ.

“Hơn nữa, em đâu phải cố ý, lúc đó em thật sự say quá rồi...” Ngay cả chính cô cũng thấy mình quá vô liêm sỉ.

“Vậy là em kiên quyết từ chối nó?” Câu hỏi của anh rất lạnh lùng.

Duy Duy sợ tới mức lông tơ dựng đứng hết lên. Cô nào dám, nếu anh đưa video lên mạng thì cô còn mặt mũi nào gặp ai nữa?

“Hay là... hay là chúng ta dùng cách giải quyết thứ ba đi?” Duy Duy nuốt nước miếng xuống cổ họng, thử thương lượng.

Cách giải quyết thứ ba? Đường như anh đã nói qua, chỉ có hai con đường để đi thôi? Tiêu Đồ neoh đôi mắt nguy hiểm lại, hỏi:

“Nói nghe thử coi.”

Cách thứ ba chính là...

“Hay là... em để anh cưỡng hiếp lại cho huề đi.” Vừa nói xong, Duy Duy liền lấy tay che mặt. Thật là cuộc sống khốn khổ, khóc không ra nước mắt.

Đề nghị này khiến Tiêu Đồ ngậy người. Anh nghĩ rằng cô sẽ đưa ra lời nói dối nào đó

“Để anh... suy nghĩ một chút...” Nên duy trì nguyên tắc, mặc dù trái tim anh bắt đầu rung động.

Không, phải nói là rung động chết đi.

“Đừng đắn đo nữa, cứ làm như vậy là huề. Em xâm phạm anh một lần, anh cưỡng hiếp em một lần. Rồi anh đưa video trả lại cho em, sau này chúng ta không ai nợ ai.” Nói hết những lời này, Duy Duy hoàn toàn chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn biểu hiện của anh.

Dù sao hai người đã ‘làm’ một lần rồi, giờ có ‘làm’ thêm lần nữa cũng chẳng sao, cô ráng nhịn chút sẽ xong ngay!

Sau này không ai nợ ai! Nghe xong sáu từ này, nỗi buồn bất chợt dâng trong lòng anh, vốn dĩ trái tim đang dao động bỗng giá rét vài phần.

“Anh không đồng ý!” Làm xong rồi mai mốt bỏ của chạy lấy người à?

Nghe lời từ chối của anh, cô đáng thương ngược mắt lên, kéo ống tay áo anh, nói:

“Thỏ Thỏ ơi! Đừng có khó khăn như vậy mà, tối nay em thật sự sẽ để anh tùy tiện lựa chọn cách của mình: Dùng roi da, nhổ nến, hoặc doggy [1]... Bất kể anh muốn đối xử với em ra sao, em đều gánh vác được hết!”

Cái này... chết tiệt! Anh thật chẳng đủ ý chí để từ chối, lòng bắt đầu rung rinh.

Người con gái bạn yêu dùng giọng điệu thành khẩn xin bạn ‘ăn nằm’ với cô ấy, bắt nạt cô ấy, làm sao đàn ông nhịn cho nổi? Đặc biệt cô còn lắc lắc anh vài cái, khiến trái tim luôn tự mãn rất kiên cường của anh tan chảy...

Im lặng một lúc lâu, thật lâu về sau...

“Anh đi tắm đã.” Anh không quay đầu lại, bước thẳng vào nhà tắm.

Anh đã đồng ý rồi? Duy Duy thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy là lạ.

Anh đi được mấy bước thì quay lại, khiến tim Duy Duy muốn rớt ra ngoài.

“Đừng lãng phí thì giờ, tới đây đi!” Anh kéo cô theo.

Một cái, hai cái... anh cởi hết quần áo của mình cởi ra trước.

Duy Duy theo dõi anh chăm chú. Đây không phải lần đầu nhìn anh trần truồng, nhưng vẫn thấy anh rất đẹp. Tuy cơ thể anh thanh mảnh, nhưng đường cong lại rõ nét, các khung xương hoàn mỹ làm hai chân cô mềm nhũn ra.

Vòi tắm hoa sen phun dòng nước ấm trên vai anh, trên quần áo cô.

Bầu không khí thật lạnh mạn...

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhắm lại, nghiêng người xuống hôn cô.

Nồng nàn vô hạn, nháy mắt đã đốt cháy lan tràn...

Nụ hôn anh nhẹ nhàng da diết, tận tình khiêu khích, mỗi cánh môi mộng đều bị đầu lưỡi mềm mại của anh liếm mát, triệt để nếm thử, không bỏ qua bất kì hương vị nào, tựa như một loại khổ hình cực kì ngọt ngào. Duy Duy bị dụ hoặc, đôi mắt mê ly, từng chút hé mở môi mình ra chào đón anh.

Nhận thấy cảm xúc đã được điều chỉnh, anh bắt đầu từ từ cẩn thận cởi bỏ quần áo trên người cô. Hơn nữa, anh vừa cởi vừa đem nụ hôn của mình in dấu lên khắp miền da thịt mịn màng ấy.

In trên cổ – trên gò ngực căng đầy nhựa sống, thỏa thích liếm mát, khiến cả người Duy Duy bốc cháy. Từng ngón tay, từng nụ hôn của anh dẫn đường làm cô như con búp bê hoàn toàn thuần phục ở bàn tay anh.

Trong bồn tắm mát-xa rộng rãi của khách sạn, anh rũ bỏ món quần áo cuối cùng trên người cô, rồi bế xốc cô vào bồn.

“Ồ... ở trong này hả?” Duy Duy lấp bắp hỏi.

“Ừ.” Anh gật đầu.

Bồn tắm đầy nước, khuếch tán từ từ qua đùi qua eo họ.

“Tại, tại sao vậy?” Duy Duy run rẩy hỏi lại.

Cô run rẩy không phải vì sợ hãi mà do kích động. Cô chẳng nhớ rõ lần đầu tiên họ ‘làm’ ở trên giường hay ở nơi nào, nhưng cô biết mình sẽ tuyệt đối nhớ kĩ lần thứ hai... Cô thích, cô rất thích!

“Em không nhớ à? Có một lần chúng ta suýt chút nữa đã ân ái trong nhà tắm.” Nếu không phải cô tự dưng đến kì kinh nguyệt.

Dĩ nhiên là cô nhớ rõ – nhớ rõ – nhớ rõ.

“Chu Duy Duy, anh đã nói với chính mình rằng...” Anh nâng mặt cô lên, đem vật đàn ông cương cứng chà sát vào vùng nữ tính của cô trong làn nước.

“Một ngày nào đó, anh muốn làm tình với em trong nhà tắm.”

Duy Duy cảm thấy cả người run rẩy, mồ hôi ẩm ướt mái tóc. Bởi vì, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể cô đều trong trạng thái hưng phấn căng thẳng.

Trời ơi trời, cô có giống người con gái đang chờ bị cưỡng hiếp hay không? Vì cố che dấu ham muốn dâm dăng của mình, Duy Duy néo vào thắt lưng một cái thật đau, giả vờ mất vui, thiếu kiên nhẫn, nói:

“Nè, còn nói vô nghĩa làm gì, rốt cuộc anh có muốn cưỡng hiếp em không? Tốt nhất hành động nhanh một chút, để em mau chết sớm đi...”

Nói thì chậm, làm thì mau, thắt lưng anh cong xuống, đem vật cứng rắn giữ lấy cô.

“A... đau quá...” Duy Duy bật khóc nức nở, vì đau quá!

Gặp quỷ rồi, đau như cả người bị xé rách! Chẳng phải họ đã ‘làm’ một lần rồi à? Tại sao lần thứ hai cũng đau như vậy?

Trước kia còn làm việc trong cabin, một đám tiếp viên các cô vì đi chung đường rất nhám chán, nên thích buôn chuyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng cũng nói qua đề tài về lần thứ nhất hay lần thứ hai trong quan

hệ nam nữ. Có người nói lần thứ hai vẫn còn rất đau, có người nói lần thứ hai chẳng đau đớn gì nữa... Xem ra cô thuộc loại người yếu ớt về thứ nhất rồi!

Thật ra động tác của Tiêu Đồ không mãnh liệt, ngược lại rất chậm. Anh bắn khoắn về cảm xúc của cô, nhưng mỗi lần anh nhẹ nhàng tiến vào, Duy Duy đều cảm thấy mình đau đến ruột gan dồn cục, thất lưng như muốn đứt lìa.

Cô quả nhiên bị xâm phạm tình dục. Hừ, một chút khoan khoái cũng chẳng có, cô đau đến sắp chết đây!

“Anh mau một chút đi, làm chậm như rùa bò ấy!” Duy Duy nhịn không được tức giận, thúc giục.

Mau một chút? Chậm như rùa bò? Mắt của Tiêu Đồ càng thêm u ám.

Bị nói khích, anh đang muốn dùng sức, thì một thứ cảm giác tê dại khuây khỏa bất ngờ đập vào sống lưng, khiến tâm trí anh choáng váng. Anh vội vàng rút ra...

Một dòng chất lỏng màu trắng ngà, mang theo chút máu màu hồng nhạt khó phát hiện như đoá hoa rơi trên mặt nước, rồi mau chóng tan đi.

Anh ‘bắn’ rồi? Cơ thể đột nhiên bị hút ra trống rỗng, làm Duy Duy thấy mất mát.

“Nhanh vậy à.” Cô bĩu môi. Quả nhiên ‘tiểu thụ’ chính là ‘tiểu thụ’, vốn dĩ không thể nào chịu nổi phong ba bão táp.

“Hai chúng ta huê nhé!” Đã xong việc, Duy Duy kéo khăn tắm trùm người, định ra đi khỏi bồn.

“Chưa được.” Anh kéo tay cô lại.

“Sao còn chưa được nữa? Tốc độ của anh nhanh, đâu phải lỗi do em!” Duy Duy không phục.

“Em xâm phạm anh một lần, anh cũng cưỡng hiếp em lại rồi, cái này hợp tình hợp lý mà!”

“Xem ra, thể lực em còn tốt lắm.” Anh lì lợm nói.

“Bước chân rất ổn định, chưa nhũn ra tí nào.” Anh cò kè mặc cả.

‘Tốc độ nhanh đâu phải lỗi do em!’ Tốt lắm, tốt lắm, những lời này quá mức kích thích người! Nếu tối nay anh không đem mấy lời sỉ nhục trong đầu cô tiêu trừ, thì chẳng cần sống nữa.

Cô bỗng thấy da đầu mình run lên từng chập. Chân cô không nhũn ra cái con khỉ mốc anh á!

“Vậy nên con mắt nào của em thấy anh đã cưỡng hiếp được em?” Anh lạnh giọng hỏi. (^O^)

Duy Duy nuốt nước miếng, uất ức nói: “Anh... vậy anh muốn sao?”

“Làm lại lần nữa!” Không để cô đôi co thêm, anh trực tiếp trần truồng bế cô đi vào phòng ngủ.

“Anh thất tín!” Nằm trên giường, Duy Duy la lối.

Hoàn toàn phớt lờ, anh đưa cho cô một cái gì đó...

“Đeo giúp anh đi!”

Duy Duy chăm chú nhìn vào, hóa ra là bao cao su. Đồ giả bộ sẵn sóc, vừa rồi có mang đâu, bây giờ bày đặt mặc áo mưa!

Duy Duy từ chối thú nhận, ban nãy anh không đeo bao mà trực tiếp xâm nhập, khiến cảm giác của cô vô cùng rung động.

Đó là sự kết hợp giữa hai người. Cho tới nay, cô chưa bao giờ có cảm giác rung động như thế.

Vừa ngồi xổm xuống, Duy Duy đã trợn mắt.

“Nhanh như vậy mà...” Anh hồi phục sức khỏe rất mau.

Lúc này, vật đàn ông của anh cường hãn dương cao. Duy Duy không còn rụt rè, lớn mật chạm vào chính giữa nó.

Wow, dễ thương quá! Cô thở dài cảm thán.

Lúc xem phim người lớn, cô luôn nghĩ ‘thằng nhỏ’ của đàn ông thật ghê tởm, nhưng khi chứng kiến tận mắt, lại có cảm giác vô cùng thân thiết. Cứ như nhìn thấy bà con thân thích!

Anh thở một hơi lạnh toát, dục vọng trong bàn tay cô nhảy lên từng hồi.

Một dòng điện bỗng chạy xoẹt qua người Duy Duy, làm cô hưng phấn khó hiểu. Duy Duy vội vàng xéo toạt chiếc áo mưa, giúp anh trùm lên người tên ‘bà con’ ấy.

Một lần, hai lần, cô đưa chiếc bao chạm vào, nhưng chẳng biết cách nào để kéo xuống.

Tiêu Đồ chịu hết nổi rống lên một tiếng, trực tiếp tự mình đeo vào. Sau đó, trong phòng...

“A... a... a...” Chỉ có tiếng rên rỉ nức nở.

Còn có hồn tiêu phách tán.... Bởi vì con rùa đã biến thành dã thú!

“A... anh nhẹ chút... chậm một chút...” Cô hét lên.

Tiếng thở gấp gấp pha lẫn tiếng các cơ bắp mạnh mẽ chạm nhau.

“Em... thật sự chịu hết nổi... anh tha cho em đi

Không được sao? Anh dừng động tác lại.

“Đừng tha cho em!” Cô lại hét lên.

Không gian bỗng nhiên cuồng điên, nhiệt tình bao trùm cả căn phòng.

Hơi thở hỗn hển, tiếng rên rỉ quẩn quít.

Một sự kết hợp hài hòa, quá mức hài hòa.

Nhưng... phải, làm, như, thế, nào, mới, giống, một, vụ, cưỡng, hiếp?

~*

~[1] Nguyên bản học cầu gì gì đó... Tôi thấy đưa ra tiếng việt nó khiếp quá, nên dùng chữ này để đọc hơn (>_<)

40. Cuốn 4 - Chương 05-06

Chương 5

Lần thứ ba.

Người đàn ông trần truồng lười biếng vuốt ve cô gái bên dưới một cách lưu luyến.

Sau khi trải qua cơn cuồng nhiệt, bây giờ anh để cơ thể mình nghỉ ngơi. Tiết tấu bắt đầu trở nên thông thả, nhàn hạ, chậm rãi hưởng thụ, tinh tế nhắm nháp. Duy Duy nằm dưới người anh, bị thứ cọ sát khó chịu này làm thổ dốc liên tục.

“Thỏ Thỏ... mau một chút đi...” Cô rên rỉ.

Trong khoảng hai tiếng đồng hồ, họ đã ân ái với nhau hai lần, chỉ dưỡng sức một lát. Anh cứ chôn chặt mình nghỉ ngơi trong cơ thể cô, nhưng thật ngạc nhiên, cô tuyệt đối không mệt mà anh cũng như thế.

“Đau hả?” Anh vừa đặt câu hỏi, đồng thời bất ngờ tiến lên hai cái anh bất ngờ đột kích, Duy Duy chỉ biết thở gấp liên tục. Không đau, rất thoải mái, đặc biệt thoải mái, thoải mái đến mức ngay cả các ngón chân đều quít lại thành một cụm.

Ngoài lần giao hoan trong nhà tắm bị đau tê dại ra, các lần tiếp theo cô chỉ thấy như bay trên mây. Nhưng bây giờ anh chẳng chịu dùng sức, mới tiến lên hai cái, anh lại lười biếng dừng lại.

“Dừng như vậy mà...” Cô ăn chưa đủ no, nghiêm trọng chưa đủ no, vì thế quần quít lấy anh!

Thế mà anh chẳng thèm nể mặt, động tác chậm rãi thành thói, cố tình giày vò cô. Vốn dĩ không chiếm được sự thỏa mãn, cô càng thêm động dục.

“Không!”

Anh vẫn kéo dài thời gian, rút vật đàn ông cương cứng ra khỏi người cô, rồi lại thông thả đi vào. Mới tiến vào một nửa, thấy cô lộ sự hưng phấn, anh lại vô cùng đáng giận đem của mình rút ra, khiến cô mới lên máu được một chút đành phải cai nghiện.

Cái dáng vẻ thành thói này, như đang đùa cợt người ta, làm cô tức giận. Tính tình cô nóng nảy, ghét nhất kẻ chậm chạp, vì vậy cô dứt khoát đứng dậy bỏ cuộc. Ai dè anh phát hiện được ý đồ ấy, vội tách hai chân cô ra quần chặt vào eo mình, rồi dùng sức đâm thật sâu vài lần để cho cô hưởng cảm giác ngon ngọt.

Tuy nhiên cô mới ngửa đầu, run rẩy với những cảm xúc vừa trở về, thì anh lại duy trì nhịp điệu thông thả.

Đại gia à, anh muốn làm sao đây? Dừng có gái không trúng chỗ ngứa nữa mà!

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Duy Duy bực tức hỏi.

Cô mới sướng khoái được hai lần, nhưng cái tên khỉ đáng giận này đã khôi phục lại động tác chậm rãi! Tuy thế sự tức giận của cô hoàn toàn chẳng đủ lực, ngược lại mềm nhũn như đang nũng nịu.

“Xin anh đi.” Anh đưa ra yêu cầu, lại đâm vào hơi mạnh một chút.

Xin anh? Cả đêm nay cô van xin anh chưa đủ sao? Cứ luôn xin anh nhanh một chút, hoặc chậm một chút...

Anh lại ra vào nhẹ nhàng, giọng điệu lười biếng.

“Xin anh và em ở cùng một nơi!” Anh đưa ra yêu cầu, chỉ cần cô van xin, anh sẽ dùng sức.

Nghe vậy, Duy Duy lập tức đưa hai tay ôm chặt thắt lưng anh, khổ sở lấy móng tay cào cào vài đường trên tấm lưng trần ấy.

“Xin anh, xin anh với em ở cùng một chỗ...” Cái này có gì khó? Thân thể họ đã dính chặt với nhau rồi! Vì vậy đừng tra tấn cô nữa!

Cô hỗn hển không ngừng, cả người bị anh kẹp chặt mất hết ý thức, tự mình tiến vào cạm bẫy do anh giăng ra.

Mắt anh lóe lên sáng ngời, khóe môi nhếch lên nụ cười hài lòng.

“Như em mong muốn, chúng ta sẽ ở cạnh nhau!” Rốt cuộc cô cũng đồng ý ở bên anh!

Anh sướng khoái dồn sức nâng mông mình lên cao, rồi đi mạnh mẽ vào người cô, liên tiếp tấn công kịch liệt.

Gió mưa thét gào, trời đất lay chuyển, toàn thân Duy Duy đều bị kích thích run rẩy tới tận tâm hồn.

Anh càng lúc càng tăng tốc, cô càng ngày càng thở dốc... Cuối cùng hai người mất hết nhân nại, không thể kiềm niềm vui thích mãnh liệt, cùng nhau bùng nổ đạt tới cao trào...

Hoan lạc đi qua, anh đổ gục trên người cô, nhưng hai bộ phận vẫn dính liền một chỗ chẳng rời đi.

Duy Duy trợn tròn mắt, để mặc anh đem cả trọng lượng cơ thể nặng trĩu đè lên người mình. Bởi vì khi đạt tới cao trào, cô quá chao động. Toàn thân cô mềm nhũn như sợi bún, thoải mái muốn ngất xỉu.

Hóa ra làm tình lại là một việc tuyệt vời như thế!

Mấy năm trước, cô thật sự từng vọng tưởng qua. Hay tận sâu trong đáy lòng, cô là người quá háo sắc? Đêm nay, cảm giác duy nhất của cô chính là: Đáng lẽ bọn họ phải làm từ lâu, không nên kéo dài nhiều năm nay như vậy!

Vì cơ thể thay đổi, một bộ phận của anh rời khỏi cô. Anh ôm lấy cô nằm ngủ, trong khi mắt cô vẫn mở to không hề buồn ngủ, tinh thần vẫn hưng phấn dõi theo anh như hổ rình mồi.

“Chưa buồn ngủ sao?” Anh mỉm cười.

Duy Duy của anh tinh thần quá tốt, đêm nay chỉ sợ anh không thể đi

“Phía dưới có đau không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Ngôn ngữ thể hiện tình yêu thâm lắng, thật lãng mạn. Anh chờ suốt hai mươi năm, cuối cùng đã đợi được. Cô lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Đau nhưng không đau...” Có đau nhức, nhưng loại đau nhức đến điên đảo.

Anh kinh ngạc, thấy cô thật đáng yêu.

“Còn muốn nữa sao?” Anh thuận miệng hỏi.

Ai dè...

“Muốn!” Cô lập tức gật đầu.

Tiêu Đồ trong nháy mắt bị sét đánh. Chẳng qua là anh buột miệng chọc ghẹo cô thôi...

Dựa theo người bình thường, đêm nay bất kể là thể lực hay tiến độ, bọn họ cũng từ lớp sơ cấp nhảy đến lớp cao cấp. Vì cô, trước đó anh đã tham khảo rất nhiều sách {Tình ái một thể hệ}, nhưng với tiến độ này thì đã sắp tới đỉnh cao rồi.

Nhìn sắc mặt yêu cầu vô độ của cô, vừa dâm dăng vừa dễ thương, thiếu chút làm anh bật cười.

“Muốn lên ngồi trên không?”

Mới đầu cô chưa hiểu ý, nên ngần ngại. Sau đó anh giãn người, nằm thẳng xuống giường.

“Em ngồi trên đi, anh cho em đùa thoải mái.”

Cô lập tức hiểu ngay ý của anh. Đợi một phút nào...

Thấy cô vẫn bất động, anh kì lạ hỏi: “Em không muốn ngồi trên anh à?”

Không muốn ngồi trên anh? Thật là một câu hỏi vô vị.

Duy Duy nuốt nước miếng hỏi lại:

“Em... em muốn ngồi trên anh!” Không phải muốn, mà vô cùng muốn!

Sự thành thật của cô, khiến anh bật cười

“Vậy sao em còn chưa lên đi.” Anh thành toàn cho ý nguyện của cô.

“Em... em sẽ nuốt hết xương cốt của anh. Em... em sợ anh không chịu nổi...” Duy Duy đáp ứng.

Cô sợ mình thô bạo. Cô xem rất nhiều phim người lớn, có nhiều kiểu này nọ, cô muốn nếm thử...

Tiêu Đồ nhú mày, đưa tay ra ngoài sờ một vật lạnh như đá, mỉm cười nói:

“Nếu anh chịu không nổi, thì em khóa trái anh lại!”

Duy Duy tập trung nhìn vào, tức thời cả người hưng phấn đến phun máu mũi. Cái còng này không phải dùng để khóa tay cô à? Sao bây giờ đổi ngược lại là anh? Chiêu để vợ dùng sức! Lần đầu tiên cô phát hiện ra, Thỏ Thỏ cũng rất đáng yêu.

“Nói trước nha, chịu không nổi thì yêu cầu bỏ qua nhé...” Cần phải cảnh cáo anh trước, cô sẽ thô bạo – thật thô bạo.

“Bớt nói nhảm đi!” Mắt anh đầy ý cười, như đang viết: Được chào đón tới chà đạp.

Anh thích bị người mình yêu ở trên giường hung hăng giẫm lên.

“Em tới đây!” Duy Duy nằm úp sấp trên người anh.

Thấy anh bình tĩnh như thường, khiến Duy Duy chịu hết nổi, lòng dâng lên một sự cuồng nhiệt chinh phục và hủy diệt dục vọng. Cô nhất định phải làm cho anh cầu xin tha thứ như khi cô ở bên dưới anh, chốc chốc xin anh nhanh lên, chốc chốc xin anh chậm lại. Cô phải san bằng sự vô sỉ này.

Hừ, cô phải nhìn anh ở dưới thân mình khóc lóc van xin! Duy Duy học theo phim người lớn, ghé xuống dưới, đưa hết vật đàn ông của anh vào trong miệng.

Tiêu Đồ run rẩy, anh không ngờ cô lớn mật đến thế. Lần đầu tiên khi anh đi vào cơ thể cô, thấy nơi ấy bó khít, thì anh biết chưa có người đàn ông nào từng khai phá, nếu không chắc anh sẽ nghi ngờ cô đã sành sỏi lắm rồi!

Miệng cô ngậm chặt nó, còn cổ tình phát ra vài tiếng ‘tanh tách’ làm các giác quan của anh sôi lên, vật nam tính trong miệng cô cũng nhanh chóng phình to, cứng rắn.

Được rồi! Duy Duy xoay người lên ngựa.

Cô từ từ đem mình chôn vào cơ thể anh, chậm rãi thông thả, khiến Tiêu Đồ sôi máu. Sau đó... khi đã ngồi vào đúng vị trí, Duy Duy nhắm mắt lại, bắt đầu cười...

Cô thấy mình cười lên con bạch mã, phi trên thảo nguyên mênh mông bát ngát. Con ngựa thật ngoan ngoãn, nên cô rất muốn được ăn hiếp.

Cô kẹp chặt hai chân, nghe được ‘con ngựa’ phía dưới điên cuồng la hét. Vì vậy cô nâng người lên, lại bắt đầu thư giãn trên đồng cỏ...

Thật mở mang tầm mắt! ‘Con ngựa’ thoải mái rên rỉ.

Tuy nhiên, cô đâu dễ để cho nó vui thích như thế? Chân cô kẹp lại càng lúc càng gấp, cả người vặn vẹo càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức ‘con ngựa’ chịu không nổi, thậm chí thở cũng hỗn hển. Nhưng cô chẳng buông tha, hết lần này sang lần khác vặn vẹo tăng tốc, khiến ‘con ngựa’ khổ sở rên rỉ. Mà cô vẫn tiếp tục trèo đèo lội suối, gập ghềnh đối diện với sơn động như một đấu sĩ thô lỗ, chẳng chút thương hương tiếc ngọc, tận hết sức phân tranh vị trí đứng đầu.

“Duy Duy...” Tiêu Đồ vật lộn, khốn khổ muốn lấy lại thể chủ quyền.

Anh sắp đạt đỉnh rồi! Anh hết chịu nổi, nhưng... bỗng dưng có tiếng ‘cách cách’ vang lên, đôi tay anh bị còng luôn trên đầu giường, không thể động đậy.

Cô vẫn vô cùng khoái trá, vô cùng vui thích tận tình rong ruổi. Cho nên anh đừng làm cô mất hứng!

Anh bị dày vò sung sướng mặt lúc trắng lúc đỏ, khí huyết quay cuồng nghiêng ngả. Rốt cuộc hét vang lên một tiếng, ‘con ngựa’ là anh kéo theo chủ nhân hóa thành ‘nhân – mã hợp nhất’ xông thẳng tới thiên đàng.

Sau cao trào, toàn thân anh đều xụi lơ.

“Duy Duy, thả anh ra.” Anh giơ hai tay, khua khua chiếc còng.

Thật sự mệt mỏi đến ngay cả giơ tay ra cũng không đủ sức. Nhưng ai ngờ đâu...

“Em... em còn muốn cười!” Cô thành nguyền, đè lên thắt lưng anh.

Má ơi! Cô còn muốn cười tiếp sao? Anh sai rồi, anh chịu hết nổi, thật sự chịu hết nổi rồi!

Cô gái này, vốn dĩ là một con nhóc lưu manh!

“Đừng...” Tiếng hét thảm thiết vang lên trong phòng.

“Đừng làm nhanh quá, đừng mà...”

“Đừng làm chậm quá, đừng mà...”

Tiếng thì thào mâu thuẫn, rên rỉ lộn xộn. Nhưng bất kể anh hò hét ra sao, cũng chẳng ảnh hưởng đến động tác độc ác của chủ nhân đang ‘giục giã’ con ngựa suốt đêm dài.

Chương 6

Anh vốn dĩ bị nuốt hết sạch xương cốt. Cái này rốt cuộc là ai cưỡng hiếp ai đây?

Sáng sớm, chăn mềm xốc xếch. Trên giường Tiêu Đồ thấy chân mình nhẹ tênh như tên say rượu đang bay trên mây, thậm chí có chút run rẩy.

Đây là diễn hình của việc miệt mài quá độ.

Tiêu Đồ ổn định tinh thần, không để cô thấy sự biến chuyển của mình.

Duy Duy ngồi trên đầu giường, quay lưng về phía anh, đang mặc quần áo. Trông cô có vẻ rất vội vàng, cài khoen chiếc áo lót vài lần vẫn chưa xong, thậm chí các ngón tay đều run run.

“Để anh giúp em.” Đôi môi anh mềm mại, ngồi sát đằng sau giúp cô cài khoen áo lót vào.

Trên cần cổ và khắp người cô đều là dấu hồng hồng đỏ đỏ kích thích do anh lưu lại. Điều này cho thấy, tối qua họ đã say đắm biết bao nhiêu. Nhưng động tác săn sóc của anh khiến Duy Duy cứng đờ.

Tiêu Đồ thấy kì lạ, nên xoay người cô lại, quả nhiên cô bối rối đến mức chẳng dám nhìn thẳng vào mặt anh.

“Có gì muốn nói với anh không?” Biểu hiện Tiêu Đồ giá rét vài phần.

“Em...” Tối qua rất Happy, làm những lời cô muốn nói lúc này thật khốn nạn.

“Bây giờ em... em hết thiếu nợ anh rồi, anh có thể lấy video trả lại cho em không?” Cô cố lấy hết can đảm nói.

Nghe vậy, mắt Tiêu Đồ trở nên lạnh lẽo.

Người ta nói, đàn ông sau cứng rắn sẽ là trái tim mềm yếu, sau mềm yếu sẽ quay ngược lại cứng rắn. Vì thế điều mà các cô gái mại dâm làm đầu tiên là quyến rũ trước, mới tiến tới chuyện đó. Nhưng xem ra lần này, nhân vật đã bị hoán đổi.

“Cùng lên giường rồi, vẫn không muốn anh?” Anh cố tình kề sát vào ngực cô, đôi môi đẹp cúi xuống nhả hơi ấm vào bên tai, cất giọng nói nguy hiểm.

“Em xem anh là loại đàn ông muốn giỡn thì giỡn, không muốn thì quăng đi?”

Anh dựa vào gần, trên người tản ra hơi thở thơm tho, cùng với dư vị ân ái cả đêm trong căn phòng, làm tim Duy Duy đập cuồng loạn. Con dã thú trong người trỗi dậy, khiến cô hoảng hốt đến chẳng nghe được anh đang nói những gì.

“Biểu hiện của anh vẫn không làm em hài lòng?” Miệng anh ngậm vành tai cô, và cất tiếng nói chiều chuộng, không để cô thấy chôn sau vành tai ấy chính là gương đẹp điển trai với tâm tình trầm lặng.

“Không... không phải vậy!” Bị khiêu khích, cô lại mềm nhũn người.

Nếu nói không hài lòng, chắc thiên lôi đánh cô chết. Trên thực tế, biểu hiện của anh rất tốt. Đêm qua cô nằm dưới, hoặc nằm trên anh đều không biết mình từ cõi chết trở về bao nhiêu lần. Cô vô cùng vừa lòng, chỉ vì quá toàn vẹn nên mới hoài nghi...

Người ta thường nói, đàn ông có thể tách biệt giữa tình yêu và ham muốn ra làm đôi, chẳng lẽ ngay bản thân cô cũng làm được? Nếu không, tại sao chỉ bị anh gậy một cái, hai gò má cô đã đỏ ửng lên tựa than hồng?

Anh mút đôi môi cô, làm nụ hôn thêm nồng nàn.

Tư tưởng đấu tranh chỉ có vài giây, Duy Duy đã bị nụ hôn của anh đánh gục. Đôi tay bắt giắc đưa lên cổ anh hôn đáp trả nồng nhiệt, hoàn toàn quên mất món đồ mình muốn lấy.

Đã tới lúc nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt.

“Anh... anh lại muốn nữa sao?” Duy Duy vất vả tìm khoảng trống để thở hắt ra, nuốt nước miếng nghi ngờ hỏi.

Cả người anh đông cứng lại.

Con nhện tinh này... Máu huyết của anh chắc bị hút hết! Cô thật sự muốn báo chí chiều nay sẽ viết, một gã đàn ông miệt mài quá độ chết bất đắc kì tử trên giường khách sạn?

“Có gì mà không thể?” Anh mỉm cười, ra vẻ tự nhiên cởi quần áo không để bất kì ai biết, thật ra khoe môi anh đều khô ráp.

Hết cách, thật hết cách! Đêm qua anh đã có đủ kiến thức về sức mạnh lẫn dục vọng của cô rồi. Nếu anh không bắt kịp, thì con nhóc này có thể sánh ngang với sói sao? Vì vậy tuyệt đối không thể để cô phát hiện ra cả người anh rã rời đến ngay cả lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

“Đừng... làm nữa sẽ bị trầy da!” Duy Duy vội ngăn lại.

Đêm qua thật sự rất quá độ, hai người đã gần gũi nhau tới năm lần. Ngoài lần đầu anh làm quá nhanh ra, những lần kế tiếp đều rất lâu, khiến các giác quan của cô bị kích thích mạnh mẽ. Cô cũng là con người, ái nhiều làm hạ thân đau nhức.

Làm nữa sẽ bị trầy da?

Trong tích tắc, Tiêu Đồ muốn cất tiếng cười lớn. Quả nhiên, biểu hiện của anh rất đúng! Nhưng vì duy trì hình tượng bình tĩnh, anh đành phải đè nén.

“Vậy thì bỏ đi, tha cho em đó...” Anh cố tình tỏ vẻ không thỏa mãn và tiếc nuối.

Thấy thế, Duy Duy khó xử, im lặng một hồi lâu, mới nói: “Vậy... vậy... nếu không... chúng ta làm lần nữa nhé?”

Tiêu Đồ thiếu điều ngã lăn quay ra đất. Anh lau mồ hôi lạnh, cười ha ha ba tiếng, vuốt mái tóc ngắn của cô, dịu dàng hỏi:

“Không phải bị đau à? Em nghỉ ngơi một chút đi, hai ngày sau anh tìm em, chúng ta sẽ làm tiếp.”

Còn hẹn ngày làm nữa sao? Mặt Duy Duy chợt đỏ ửng lên. Vốn dĩ lòng đang giữ kiên định, bỗng chốc trở nên

“Duy Duy à, em nghe qua kiểu ‘nóng – lạnh song hành’ chưa?” Anh thì thảo vào lỗ tai cô.

“Lần sau... chúng ta thử nhé...”

Hoàn toàn, hoàn toàn trắng trợn dụ dỗ!

“Em nói rồi, chúng ta không phù hợp, em chẳng có cách nào để kết giao với anh.” Duy Duy liều mạng làm mình thật tỉnh táo.

Nhưng còn kiểu ‘nóng – lạnh song hành’? Anh muốn thử cách trong lời đồn này sao? Thật chờ đợi, thật mong mỏi!

Không được, không được, trấn định, trấn định!

Nghe được lời từ chối của cô, mắt Tiêu Đồ càng thêm u ám, nhưng nụ cười vẫn nở trên môi.

“Không phải đâu, chúng ta rất thích hợp. Nhìn đi, đêm qua em muốn anh làm mau thì anh làm mau, em muốn làm chậm thì anh làm chậm. Chẳng phải anh đã phối hợp vô cùng ăn ý à? Sao em tìm được một người khiến mình thỏa mãn như vậy?”

Nếu cô dám phủ nhận, anh chặt đầu xuống cho cô lột ghế ngồi!

“Anh đừng nói vậy... trái dưa leo cũng làm được, còn có thể tự mình khống chế tốc độ nữa...” Cô bắt phục nói thầm. (phô quá)

“Em nghĩ... đây chỉ là một đêm thôi...”

Trong tức thời, nụ cười Tiêu Đồ tiêu tan.

“Chu Duy Duy, em, coi, anh, là, thứ, gì, hả?” Tiêu Đồ nghiêng răng nhún giọng.

Hoang – đường! Quá hoang – đường! Một đêm dưa leo? Anh sắp bị chọc tức chết rồi!

“Tiêu Đồ, em sắp xạ trị bằng hóa chất, nếu chữa trị không đạt hiệu quả, em sẽ cắt bỏ một bên vú!” Duy Duy buồn bã nói.

Cô cởi mấy hạt nút áo, nhìn chăm chăm vào gò ngực trái thẳng đứng. Nhờ nó, cô mới có một đường cong tuyệt mỹ, nhưng cô sắp mất nó rồi. Cô bỗng dưng muốn khóc, những giọt nước mắt thấm ướt hoen mi, lòng cô càng thêm chua xót.

Thấy cô lặng lẽ thờ dài, anh nhận ra ngay sự khác thường, đưa tay cởi hết những chiếc cúc áo còn lại. Sau đó, đôi môi nóng bỏng của anh ấn trên gò ngực trái căng tròn ấy.

Anh đột nhiên hiểu ra vì sao đêm qua cô lại vô lí chạy tới muốn anh ngủ với mình để giảng hòa.

Duy Duy của anh muốn được làm một người đàn bà, biết rõ lúc nào là thời điểm thích hợp nhất để hưởng hết hương vị đó.

Theo trực giác, cô ưỡn ngực và trán ngửa ra sau, phối hợp với đôi môi tiếc thương, không chứa những nụ hôn gợi dục của anh.

“Hu hu hu...” Rốt cuộc Duy Duy bật khóc thành tiếng. Từ khi biết mình mắc bệnh đến giờ, cô luôn cố nén khóc.

Tiêu Đồ ôm chặt cô vào lòng. Đem gò bông đào của cô dán trên ngực anh, da thịt nóng bỏng chạm nhau, cô càng khóc lớn như một đứa bé.

“Anh nói đi, em cắt vú rồi, mỗi khi cởi đồ có phải đàn ông sẽ bị em dọa chạy mất dép không? Mai mốt còn ai dám lên giường với em nữa?”

Anh dám! Dĩ nhiên anh dám! Nhưng anh biết bây giờ nói gì cũng vô ích.

“Chu Duy Duy, anh từng rất yêu, rất yêu em...” Vì thế Duy Duy của anh phải làm một người vui vẻ, không phải con búp bê ưu sầu.

Duy Duy cúi đầu nói:

“Em biết.” Chỉ là tối nay, cô vẫn giả bộ hồ đồ mà thôi.

“Nhưng chúng ta không thể...” Cô muốn nói thêm thì bị anh ngắt lời.

“Anh biết, em coi thường vóc dáng mảnh khảnh của anh, chán ghét anh thích dùng mưu kế phân tán em... Quan trọng hơn, nếu chúng ta ở bên nhau, em không thể đối mặt với mẹ và cha dượng, dưới suối vàng không thể gặp cha mình.” Anh tự giễu.

“Em còn nói, nếu chúng ta sống với nhau, trừ khi là sông cạn đá mòn, nếu không mãi mãi chẳng bao giờ xảy ra. Em đã nói tới mức đó rồi, anh còn dám quẩn quít em sao?”

Tên đàn ông này thiệt nhỏ nhen, ghi nhớ hết những lời nói của cô ngày ấy.

“Anh nói dối, trước đó anh từng tuyên bố, nếu em muốn đi đến sở cảnh sát thì phải sống với anh.” Duy Duy bắt bẻ.

Đứng ở trước mặt cô giả bộ u buồn.

“Nhưng không phải anh đã chọn cách thứ ba sao?” Anh thở dài.

“Duy Duy, em không phát hiện ra à? Cho dù anh có tính kế như thế nào, cuối cùng vẫn đưa tới bàn tay em.” Đây chính là yêu, Tôn Ngộ Không mãi mãi không thoát nổi bàn tay Phật tổ.

Trái tim Duy Duy rung động.

“Em biết vì sao anh chọn khoa phụ sản ở trường đại học không?” Anh bỗng dưng chuyển đề tài.

Cô sao mà biết được đàn ông lại chọn môn học thiếu tự nhiên như vậy? Quả nhiên, đúng là ‘tiểu thụ’! Vì tò mò đề tài này, Duy Duy quên cả khóc.

“Vì lòng anh chẳng thể quên được em, lúc nào cũng nghĩ đến bất kể ra sao cũng không để cho tên đàn ông khác đụng tới em. Cho dù là bác sĩ cũng không được, vì vậy anh chọn khoa phụ sản, muốn trở thành bác sĩ riêng của em.” Anh thản nhiên chua chát cười.

“Nhưng thật có lỗi, học thuật của anh yếu kém, không sớm phát hiện ra bệnh tình của em.”

Làm bác sĩ riêng của cô? Duy Duy giật nảy người cảm động.

“Anh từng yêu sâu đậm nhưng vẫn không có sự hồi đáp, thử hỏi em làm sao anh có thể quên ngay? Em cho anh thời gian phơi pha đi, làm anh không còn hứng thú gì với em nữa.” Anh giảng giải thật lô-gich.

“Ý của anh là...” Duy Duy do dự.

“Đêm qua em đã đồng ý, chúng ta sẽ ở cạnh nhau.”

Anh vừa nói xong, Duy Duy lập tức lộ ra vẻ mặt chống đối. Cô định giải thích với anh đó chỉ là sự hiểu lầm, thì bị anh ngắt lời...

“Chúng ta ở bên nhau chỉ bằng thân xác, không nói chuyện yêu đương.” Anh nói tiếp.

Duy Duy kinh ngạc.

“Chờ đến một ngày nào anh chán thân xác của em, đó cũng là lúc tình yêu phai nhạt. Lúc ấy, em được tự do và anh cũng được giải phóng.” Anh tách bìa lợi rõ ràng, không hề do dự.

Thế nên bọn họ chỉ đơn thuần thỏa mãn đòi hỏi tình dục với nhau thôi? Duy Duy chẳng thốt được câu nào, thậm chí nói lắp bắp:

“Em... em không...”

Cô chưa dứt câu, anh đã biết chính xác điều cô muốn nói.

“Duy Duy à, em đừng gạt anh! Vì có bệnh nên em mau chóng muốn ném thử mọi thứ.” Ví dụ như đàn ông, ví dụ như tình dục.

Duy Duy hóa đá tại chỗ. Anh rất hiểu cô.

“Chuyện có lợi như vậy, sao em còn muốn từ chối?”

41. Cuốn 4 - Chương 07-08

Chương 7

Duy Duy lấy hẹn với bệnh viện, ngày mai sẽ đi xạ trị.

Sắc trời dần tối đen, tâm trạng cô cũng dần nặng nề. Nghe nói, xạ trị bằng hóa chất là một quá trình gian khổ. Cô không chắc mình chịu nổi hay không.

Người còn sống, vì đâu lại vất vả như thế?

“Heo con, xuống đây!” Tiêu Đồ gọi điện thoại, nói ngắn gọn một câu rồi cúp máy.

Duy Duy vội vã chạy xuống. Dưới lầu, anh ngồi trong taxi thúc giục.

“Nhanh lên, người ta chuẩn bị đóng cửa rồi!”

“Mình đi đâu?” Cô ngồi vội vào xe.

“Ra đại lý bán xe.” Anh nói mà chẳng thèm quay đầu.

Đại lý bán xe?

Duy Duy ở trong đại lý xe thể thao Porsche chạy tới chạy lui, mắt lực chú ý

“Thỏ Thỏ à, sao tự nhiên anh lại muốn mua xe vậy?”

“Sáng nay xem sổ tiết kiệm, thấy còn dư hai – ba trăm vạn tệ chưa xài. Số tiền này là tiền tiêu vặt từ nhỏ tới lớn cha anh cho, ông ấy già rồi cần tiền làm gì nữa? Xài xả lảng đi.” Mặt anh tỏ vẻ nhàm chán.

Cho nên anh mua xe? Duy Duy bắt đầu thấy hưng phấn, hưng phấn đến máu trong người đều sôi lên.

Porsche đó nhé! Chỉ cần Thỏ Thỏ mua, cô nhất định sẽ có cơ hội ở trong xe rít gào?

“Thưa anh, thưa cô, lái thử đi!” Người bán xe của công ty nhanh chóng nắm lấy cơ hội kinh doanh cuối cùng trong ngày.

Tieu Đồ chưa kịp trả lời, Duy Duy đã nắm chặt ống tay áo anh gạt đầu liên tục. Cô thật vui mừng...

“Đi!” Anh cũng gạt đầu theo.

Anh tới bên chiếc xe thể thao mở cửa ra, rồi... đẩy ghế dựa ra ngồi bệch đằng sau. Duy Duy và người bán xe bắt ngờ sững sốt trước hành động của anh.

“Không phải muốn lái thử à? Sao còn chưa lên?” Anh cau mày, thúc giục.

Cô là người lái thử? Yay!

Duy Duy nóng lòng muốn thử, phóng nhanh lại ngồi vào xe, cài dây an toàn xong, đưa tay điều chỉnh chỗ ngồi cân xứng và vị trí kính chiếu hậu.

Người bán xe vội đi lại, ngồi bên trái vô lăng.

“Em... em nói trước nhé, từ ngày lấy bằng lái tới giờ, em chưa lái qua lần nào đó!” Tuy giải thích như vậy, nhưng Duy Duy phần khởi ngẩng cao đầu, ngụ ý nói có đuổi thì cô cũng chẳng xuống đâu.

“Không sao, chỉ là lái thử thôi! Anh chưa mua mà.” Anh lạnh nhạt nói.

Tiền còn trong túi mình, xe bị hỏng cũng đâu phải là trách nhiệm của họ. Trán người bán xe đỏ đẫy mồ hôi, chưa kịp rút đơn thỏa thuận thử xe ra thì đã nghe thấy tiếng đề máy ‘bùm bùm bùm’.

Duy Duy phấn khích nhấn mạnh ga, bỗng có tiếng ‘á á á’ phía sau. Rồi một tiếng ‘kít’ pha

Duy Duy le lưỡi nói: “Xin lỗi, thật xin lỗi... Em chưa lái xe tự động bao giờ.”

Người bán xe âm thầm kêu cứu mạng, đang lúc lưỡng lự có nên cho lái thử hay không.... Hay bảo toàn tính mạng trước thì hơn!

“Gài chữ D.” Phía sau vang tiếng nói lạnh lạnh nhắc nhở, nhân tiện bình tĩnh thắt dây an toàn cho mình.

Ồ ồ ồ, gạt vào chữ D! [1]

Sau vài tiếng rồ ga ‘rìn rìn rìn’, Duy Duy nhanh chóng gài số D, lái chiếc xe như bay ra ngoài.

“Hãy thử nghe dàn âm thanh coi.” Anh đem chiếc đĩa CD chuẩn bị sẵn đưa tới.

Người bán hàng vội vàng nhận lấy, chẳng nghi ngờ gì nhét vào dàn máy. Và một bài hát tiếng Anh thật sôi động bất chợt phát ra khắp xe.

Trong khi người bán xe đứng trông, thì bài nhạc Rock kích động khiến toàn bộ máu huyết Duy Duy sôi trào. Chỉ thấy theo âm điệu bài hát, cả người cô lắc lư, tốc độ cũng càng nhanh hơn.

“Xe này chưa được cấp giấy phép để lái.” Đằng sau lại truyền tới tiếng đề nghị nhấn tâm.

Duy Duy lập tức tăng tốc chạy tới đèn đỏ. Với tốc độ chạy như vậy, làm cả người cô sáng khoái, bao nhiêu mây đen sương mù đều đẩy lùi đi xa.

“Thích chiếc này hả?” Thành linh có câu hỏi cất lên.

“Thích, rất thích, vô cùng thích!” Duy Duy gạt đầu như gà con mổ thóc.

“Được rồi, vậy lấy chiếc này, khỏi cần xem xe khác.” Anh nói chẳng do dự.

“Các người muốn màu nào?” Người bán xe mừng rỡ.

“Màu đen, màu đen, em thích màu đen!” Duy Duy giành trả lời trước.

Màu đen huyền hoặc bề ngoài, bên trong nội thất toàn màu đỏ, chính là màu mà cô yêu thích nhất.

“Được.” Anh đồng ý vô điều kiện.

“Tôi muốn chiếc xe này ngay.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!” Người bán xe vội vàng gật đầu với vẻ mặt lấy lòng.

“Xin hỏi anh có cần chúng tôi phục vụ thêm thứ gì không?” Gắn camera quay phim trên xe... nếu anh thích cứ việc yêu cầu.

Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Có nước đá, và Coca vị gừng không? Nếu có, tôi cần nó.”

* * *

Buổi tối mười hai giờ, Duy Duy lái chiếc xe anh mới mua chạy khắp nơi trong thành phố, chỗ nào cũng đi, chẳng chịu về nhà.

“Lên núi đi.” Anh đề nghị.

“Em chưa lái lên núi bao giờ!” Duy Duy thành thật nói.

“Anh không sợ chết đâu.” Anh cũng trả lời thành thật.

Hơn nữa, nếu được chết chung với cô cũng coi như chết vì tình, phải không? Anh sợ gì chứ!

Thấy anh nói vậy, Duy Duy đâu còn gì do dự, trực tiếp chạy xe thẳng lên núi.

Trên đỉnh núi yên tĩnh không một bóng người, cô dừng xe lại, quay sang tha thiết yêu cầu.

“Mai mốt nếu em nghiện lái, anh có thể cho em mượn chạy ké không?” Mới một buổi tối mà cô đã điên cuồng yêu thích chiếc xe này. Nếu anh sẵn lòng, cô nhất định phải chạy qua nhà anh mượn xe.

“Không cho mượn.” Anh từ chối ngay.

Duy Duy cắn chặt răng như muốn cắn đứt đôi tên quý keo kiệt này, nhưng lời tiếp theo của anh khiến cô bàng hoàng...

“Anh mua cho em.”

Duy Duy ngây dại, hoài nghi tai mình có vấn đề.

“Tuy nhiên phải có việc trao đổi.” Anh chậm rãi

Duy Duy vẫn còn bất động tại chỗ.

“Trong lúc em xạ trị, cái gì cũng nghe lời anh, phải để anh chăm sóc.”

A, nghe nói lúc xạ trị rụng tóc rất nhiều, cô muốn trốn biệt chẳng thích gặp ai, đặc biệt là anh.

“Nghỉ ngơi một tuần sau, em sẽ đưa đón anh đi làm.” Dĩ nhiên anh chịu mọi chi phí.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, chiếc xe đẹp như vậy sau này sẽ là của riêng em.” Anh ngắt lời.

Chiếc xe đẹp đẽ...

Chết tiệt! Rụng mất vài lọn tóc chỉ làm dáng vẻ xấu xí thôi. Chờ hoàn thành hết số lần xạ trị, cô cũng không thể nằm bẹp trong nhà chờ chết, nên lái xe đưa anh đi làm cũng rất tốt!

“Á, Thỏ Thỏ! Tại sao anh mua xe mà không lái, lại đưa cho em? Em đâu phải là thứ con gái có thể dùng tiền để mua? Hừ, cầm lại đi!” Xe của cô, đau lòng quá, giả bộ thanh cao... Mẹ nó, thiệt đau lòng!

Qua vài phút sau, anh mới chậm rãi trả lời: “Anh chưa có bằng lái.”

Duy Duy thiếu điều té xỉu.

“Vậy sao anh đi mua xe?” Cô hét to.

Lại mất mấy phút nữa, mắt anh tràn ngập ý cười: “Chiếc xe này không phải rất đẹp à? Em làm như anh mù.”

Bị mù? Anh chẳng phải loại ngây thơ!

“Không phải lúc này em tạm thời thất nghiệp hả? Đây là cơ hội khiến em bận rộn.” Khi bệnh nhân xạ trị bằng hóa chất, bác sĩ sẽ đề nghị dừng nên làm việc, nhưng anh sợ cô buồn chán sinh bệnh.

Từ khi quen Duy Duy tới nay, anh đã biết trời sinh ra cô là một người không thể nhàn rỗi.

“Duy Duy à, vì thế ngày mai sau khi xạ trị xong, lập tức tỉnh táo cho anh!” Anh ra lệnh.

Muốn cô mau tỉnh táo để lái xe miễn phí cho anh? Duy Duy thấy anh thật đ. giản, nhưng cũng đồng thời thật ảm. áp.

Duy Duy tháo dây an toàn, chủ động nhích lại gần hơn. Anh thoải mái vươn tay ra, kéo cô nép vào lòng mình.

“Bây giờ em... muốn... anh nói qua kiểu ‘nóng – lạnh song hành’ đó...” Cô cúi đầu, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, ngón tay vẽ vòng vòng trước ngực anh.

“Anh nghĩ... phải làm sao?” Bỗng nhiên muốn anh, rất muốn được làm tình với anh.

Anh suy nghĩ một lát rồi nói:

“Trời rất lạnh, không thể cởi tung hết ra, nếu không ngày mai hai người chúng ta đều bị cảm.” Anh thì chẳng sao, nhưng ngày mai cô phải đi xạ trị.

Duy Duy kinh ngạc. Anh là con giun trong bụng cô à? Một cơn xúc động thoáng qua, cô muốn cùng anh làm tình dưới ánh trăng.

“Nhưng làm xong, chúng ta vẫn có thể ngắm sao.” Hiếm khi thấy anh tình nguyện chiều theo ý muốn ngó ngẩn của cô.

Nghe vậy, Duy Duy liền trèo qua ngòai lên anh.

“Không phải em muốn thử ‘nóng – lạnh song hành’ hả?” Anh lẳng lặng nhú m.ày.

“Anh phải nằm trên em mới được, nếu không làm sao được?”

Anh có nói sai hay không vậy? Duy Duy ngơ ngẩn nhìn anh.

Từ lúc nghe anh nhắc, cô về nhà xem qua sách báo mới biết được, ‘nóng – lạnh song hành’ là cách quan hệ tình dục được g.ái bán hoa ở Đông Nam Á kế thừa cải tiến... Thực hiện bằng cách dùng miệng [2] kích thích vật nam tính xen kẽ nóng và lạnh. Khiến đàn ông ở trong nước ấm gần đạt cao trào hay chuẩn bị đạt đỉnh điểm sẽ dùng hơi lạnh làm giảm nhịp độ hoặc làm biến mất cảm giác cao trào. Cứ luân phiên như thế, sẽ đạt tới mức khoái cảm vô v.àn.

Cô biết ban n.ày trong đại lí xe anh có lấy một túi nước đá. Nhưng cô không ngờ... Ghế xe bị hạ xuống, hai người cũng hoán đổi vị trí, Tiêu Đồ đè lên người cô, rồi cởi đồ cô ra.

“Thở Thở...” Duy Duy rất vô cùng phấn khích.

Vừa mua xe mới đã hưởng thụ được đủ thứ lợi ích, cô – Chu Duy Duy phải làm người lái xe vang danh! Bởi vì sự kích thích mới lạ, khiến hai má Duy Duy đỏ ửng, nhưng anh vẫn chậm rãi uống nước và mở nhạc...

Đó là bài hát « Run » kinh điển của Snowpatnol, giờ phút này với tiết tấu âm nhạc như thế khiến các giác quan cô như bùng cháy. Làm phía dưới cô nhanh chóng mềm mại ẩm ướt, chuẩn bị tốt cho anh.

Bây giờ, bây giờ cô vô cùng mong muốn... vô cùng mong muốn anh đi vào, nhưng anh lại còn đủ thời gian uống Coke! Chán ghét, chán ghét, chán ghét!

Ngay lúc các ngón chân Duy Duy vểnh lên, muốn thúc giục anh mau xâm nhập thì anh mới buông lon Coke, nghiêng đầu xuống dưới... Duy Duy thở một hơi lạnh toát, mất hết kiềm chế, năm ngón tay xòe ra vỗ vào cửa kính, bởi vì....

Phía dưới hạ thân rất nóng, Coca là nóng, gừng là lửa, đầu lưỡi của anh cũng nóng... cứ như một con rắn linh hoạt chui vào cơ thể cô tận tình khiêu khích. Mỗi tác trên cơ thể đều bị anh cẩn thận tô vẽ...

Duy Duy hết nhẫn nại nổi, điên cuồng rên rỉ thành tiếng. Nóng quá, nóng quá... cả người như thiêu đốt.

Duy Duy run rẩy khi từng đợt nóng ầm truyền khắp người. Cô thấy mình bị kéo lên vô tận, toàn bộ vũ trụ đều nổ tung... Trò chơi tình ái chỉ mới bắt đầu mà cô nhạy cảm đến mức bị anh khiêu khích sắp phát khóc.

“Thỏ Thỏ, ôi... ôi... ôi...” Cô rên siết, toàn thân đổ mồ hôi, vầng trán khó chịu nhăn nhúm lại.

Cô cảm thấy máu mình chảy ngược lên, khô rát mất kiềm chế, thì con rắn lửa ấy trượt ra ngoài. Cô nghĩ mình sẽ được thở một hơi sáng khoái, nhưng cảm xúc đều hồng nát. Vì ngay sau đó một viên đá lạnh chui vào, khiến cô hét toáng lên...

Rét lạnh và nóng ầm hoán đổi vị trí, vô cùng – vô cùng khốn khổ, nhưng cũng vô cùng – vô cùng sung sướng, một sự sung sướng trước nay chưa từng có.

Cả người cô lúc nóng lúc lạnh, hai má đỏ như cánh hồng, đôi mắt dại hẩn...

Những ngôi sao lấp lánh đang ở ngay sau lưng, nhưng cô chẳng hay biết gì, vì cả đầu óc cô đều rối loạn...

Xe thể thao, tốc, nóng – lạnh song hành... còn có anh.

Chỉ có sung sướng của dục vọng, không có đau thương của bệnh tật.

~*

~[1] D = Drive đó quý vị. Cứ xe nào là automatic transmission thì gài chữ D là chạy, tôi lái xe automatic nên ko phân biệt được sự khác nhau giữa tự động và không tự động đâu.

[2] Nguyên bản KJ: slang: quan hệ bằng miệng.

Chương 8

Mũi tiêm đâm từng chút từng chút vào cơ thể cô, khiến các tế bào bình thường và bị ung thư như miếng ngọc bích bị vỡ, nhào lộn không ngừng làm cô nôn mửa liên tục.

“Duy Duy à, đau không con? Đau không?” Mẹ vừa chăm sóc vừa sốt ruột hỏi.

Hi Hi cũng xin phép nghỉ học, nắm chặt lấy tay cô.

“Ừa.” Cô nôn đến chảy nước mắt.

Khốn khổ, thật khốn khổ quá.

Cô ngược mắt lên, trong phòng bệnh còn có một vóc dáng mảnh khảnh vẫn im lặng tựa vào tường, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Trái tim Duy Duy căng thẳng. Nhớ tới việc tối qua dưới ánh trăng... bên trong xe, hai người quấn quýt lấy nhau làm mặt cô đỏ rần lên.

n ái xong, họ quả thật đã nằm trong xe ngắm sao.

Cô ngồi trên đùi anh, một bộ phận cơ thể anh vẫn chôn sâu trong cô, chậm rãi cọ sát. Đêm qua họ làm tới mấy lần, làm đến mỗi mồn sức lực.

Sao họ có thể phù hợp đến vậy? Hoàn toàn như con sói gặp cừu non. Dĩ nhiên trong suốt quá trình, cô có vẻ giống sói hơn. Thỏ Thỏ đã phân tích, cô sợ mất đi những điều tốt đẹp nhất, nên cố sức tiêu xài phung phí.

Bây giờ cô cũng tương tự giống tối qua, nép đầu vào ngực anh đòi lấy sự ầm áp. Nhưng không được vì có mẹ và Hi Hi ở đây. Quan trọng hơn là họ chẳng thể công khai tình cảm ngoài ánh sáng.

“Ừa.” Cô che miệng, sau một cơn cuộn cuộn lại làm cô bắt đầu nôn thốc tháo.

“Bác sĩ Triệu, bệnh nhân Chu Duy Duy ở bên trong, anh có cần thăm nom chút không?”

“Vâng, cảm ơn.”

Ngoài cửa mơ hồ truyền tới mẫu đối thoại, người hỏi thật cẩn thận, mà người trả lời thật do dự. Rồi sau đó tiếng bước chân trầm ổn càng đến gần.

Trái tim Duy Duy Duy từ từ đập chậm lại. Hóa ra, cô không phải hoàn toàn vô cảm.

Từ bữa tiệc đính hôn tới nay, không riêng gì gia đình họ Triệu mà cả Triệu Nhân Thành cũng gọi điện cho cô rất nhiều lần, nhưng cô hoàn toàn không nghe máy. Chú rể biến mất trong buổi đính hôn, đối với cô mà nói chẳng cần phải nhắc lại cơn ác mộng đó.

“Em có khỏe không?” Triệu Nhân Thành mặc áo blouse trắng bước tới trước mặt cô.

Duy Duy lạnh lùng ngoảnh mặt, nhìn chằm chằm vào mũi tiêm, không nói một tiếng nào. Cô ghét nhất kiểu ‘mèo khóc chuột’ giả từ bi. Nếu có thể làm một chú rết chạy trốn được, thì vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt cô nữa!

“Duy Duy, Nhân Thành hỏi con kìa!” Mẹ bắt ngờ trách cứ cô.

Cô khó tin nheo mắt.

“Nhân Thành à, Duy Duy nhà bác đang bệnh nên tính tình mới quái đản như vậy, thật xin lỗi cháu.” Mẹ còn cất lời xin lỗi.

Duy Duy muốn học máu. Cô bị vứt bỏ, sao lại biến thành thiếu nợ người ta? Thậm chí cả con bé Hi Hi cũng nháy mắt ra dấu với cô? Bây giờ rốt cuộc là sao đây?

Mắt Tiêu Đồ nheo lại lạnh lẽo khi thấy cảnh này, thật khó khăn anh mới kiềm chế được mình đừng nhúng tay vào. Dấu sao hiện giờ anh cũng chưa có vị trí nào, chẳng qua anh chỉ là bạn tình của cô mà thôi. Hai người không hứa hẹn, ngay cả yêu đương bình thường cũng không phải. Nếu anh thiếu kiên nhẫn ra tay can thiệp, ngược lại sẽ phản tác dụng.

“Em ở lại đây một đêm nay, ngày mai có thể xuất viện rồi.” Triệu Nhân Thành cũng không giận, ngồi xổm trước mặt cô, nhẹ nhàng dẫn dò.

“Xin hỏi bác sĩ Triệu, bây giờ anh dùng thân phận nào để nói những lời này?” Người đầu tiên phá vỡ im lặng, cất giọng kém cỏi chính là Duy Duy.

Cô tức giận, nhưng vì sao anh có thể xem như chẳng xảy ra việc gì?

“Duy Duy, sao con ăn nói với chồng chưa cưới của mình kiểu đó? Hồn hào quá!” Vì hạnh phúc của con gái mai sau, mẹ nghiêm mặt phê bình.

Chồng chưa cưới?

Hi Hi gật mạnh đầu, còn mắt Tiêu Đồ càng u ám hơn.

“Con, con và anh ta...” Có thể là vợ chồng sắp cưới sao? Bọn họ coi như đã đính hôn rồi ư?

“Các con đã ra mắt gia đình hai họ rồi, bất kể ngày đó xảy ra việc gì thì danh phận hai đứa cũng đã xác định!” Mẹ nghiêm trang nói.

Duy Duy suýt nữa ngã quỵ. Sao có chuyện chẳng phân rõ trắng đen thế này?

Triệu Nhân Thành im lặng.

Tiêu Đồ nắm chặt tay khoảng mười giây mới lấy lại tỉnh táo, khóe môi dương cao, cười nhẹ chậm rãi nói băng quơ.

“Đính hôn thiếu nhân vật chính, thì cứ coi như hai bên gia đình gặp mặt xã giao thôi, chuyện nhỏ mà.”

“Đúng vậy!” Duy Duy vội vàng gật đầu theo.

Nói rất chí lý, rất chí lý! Cô không có cách nào để tha thứ cho Triệu Nhân Thành!

“Chị à!” Nhưng bây giờ ngay cả Hi Hi đều thấy cô quá đáng.

“Các người rốt cuộc bị sao vậy?” Duy Duy nhin hết nổi

Không giúp cô thì thôi, mắc gì mọi người đều đứng về phía Triệu Nhân Thành?

“Chị! Hôm ấy bác sĩ Triệu đến muộn, nhưng chị mới là cô dâu bỏ trốn mà!” Hi Hi hét lên chân tướng.

Hơn nữa theo lời người họ hàng lén lút mách lẻo, thì chị gái cô bỏ chạy theo một tên gian phu nào đó!

Duy Duy kinh ngạc, động tác chậm chạp, thật chậm chạp nhìn về phía gương mặt cương nghị của Triệu Nhân Thành.

“Anh... anh chỉ đến muộn thôi?” Không phải vứt bỏ cô?

Triệu Nhân Thành chần chờ một lúc, không lắc mà cũng chẳng gật đầu.

“Hôm đó bệnh con gái bác sĩ Triệu chuyển xấu, nên cậu ấy không kịp đến tiệc đính hôn!” Mẹ lại nói ra chân tướng một lần nữa.

Mặc dù rất phiền lòng nhưng với tư cách của trưởng bối, loại tình huống này có thể được tha thứ.

“Sau khi bệnh tình Tiểu Vũ ổn định, cậu ấy đi tới nhưng con đã chạy mất rồi. Chúng ta đã gọi điện thoại cho con rất nhiều lần, thế mà con có bắt máy đâu?” Con gái đang mang bệnh, sợ nói nhiều sẽ gây kích động ảnh hưởng tới sức khỏe, nên mọi người đều tránh nhắc đến những lời khó chịu.

‘Người bị hại’ chân chính quả thật làm người ta chẳng lọt mắt, phải không?

“Tiểu Vũ bị sao vậy?” Duy Duy cau mày hỏi.

“Bệnh của nó rất xấu, cần ghép gan.” Rốt cuộc Triệu Nhân Thành trả lời.

Ghép gan? Sao đột ngột quá? Duy Duy sững sốt.

“Vậy bây giờ làm sao?” Cô đang trong giai đoạn xạ trị.

“Đừng lo, anh đã tìm thấy người hiến gan thích hợp rồi.” Triệu Nhân Thành cười nhẹ, bình thản trả lời.

Tuy nhiên Duy Duy cảm thấy gương mặt tươi cười kia thật gượng ép, dường như chất chứa rất sâu nỗi đau xót.

“Ngày mai em xuất viện muốn trở về nhà của anh không?” Triệu Nhân Thành thành khẩn hỏi.

Duy Duy chẳng biết trả lời ra sao. Có gì kịch bản lại bỗng dưng biến đổi như vậy? Cô cảm thấy kì lạ nhưng chẳng biết kì lạ chỗ nào? Tối đó vì Tiểu Vũ phát bệnh, nên anh mới mất tích? Không phải vì vợ cũ anh nói câu gì đó, khiến anh dao động?

Một cơn hỗn loạn, quá mức hỗn loạn ập vào, khiến đầu óc Duy Duy như bị bắn tã.

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, không cần anh lo.” Tiêu Đồ ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng.

“Anh trai.” Hi Hi vội vàng kéo ống tay áo anh mình, nghiêm túc nói.

“Thà hủy đi mười ngôi chùa, cũng đừng hủy hoại một cuộc hôn nhân.”

Hi Hi vô cùng hoài nghi, tên gian phu tối đó chính là người anh trai thân yêu của cô. Bởi vì hôm ấy anh trai cũng mất tích. Thật là... thiếu đạo đức!

Thật ra Hi Hi rất mâu thuẫn, cô cảm thấy bác sĩ Triệu cũng tốt. Nhưng trong tâm tư vẫn hy vọng anh trai mình chiến thắng, thế nên cô chỉ có thể yên lặng chờ xem náo nhiệt.

Hay cho câu ‘thà hủy đi mười ngôi chùa, cũng đừng hủy hoại một cuộc hôn nhân’!

Tiêu Đồ nhìn Duy Duy chăm chăm, hy vọng sự biểu hiện của cô. Nhưng buồn thay, Duy Duy chỉ giật mình và dao động.

Nếu... nếu chuyện hôm đó đúng như thế, thì việc cô say xỉn và lên giường với Thỏ Thỏ có phải nên bị thiên lôi đánh chết không?

42. Cuốn 4 - Chương 09-10

Chương 9

Ngày xuất viện.

“Duy Duy, lên xe đi.” Tối đón cô có rất nhiều người, không chỉ có bà Triệu mà còn có cả Triệu Nhân Thành vừa tan. Thấy bà Triệu vẫy tay về phía mình, da đầu của Duy Duy chợt run rẩy.

“Ha ha mẹ à! Con sẽ về nhà, ở nhà mình được tự do hơn.” Duy Duy rất nhạy cảm phát hiện ra, phía sau lầu hai có một người lạnh lùng đứng gần cửa sổ văn phòng theo dõi cảnh tình này.

Anh đang chờ sự lựa chọn của cô. Ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén ấy làm lưng cô tê buốt như đóng băng, khiến cô muốn bỏ chạy mất dạng.

Ngày đó anh cũng hỏi: ‘Heo con, em có muốn đến nhà anh không?’ Nhưng nếu chuyển đến nhà anh, thì chẳng phải công khai mối quan hệ vô cùng mờ ám của họ với mọi người sao?

“Con mà dám giao xác cho một đứa thiếu hiểu biết như Hi Hi chăm sóc hả? Quên chuyện đó đi!” Mẹ không biết gì, dĩ nhiên vừa nghe đã từ chối ngay.

Không phải Hi Hi chăm sóc cô! Thỏ Thỏ đã nói rồi, nếu cô dọn về nhà thì anh cũng lấy vài bộ đồ chuyển qua đó, tự tay lo cho cô. Nhưng mấy lời này Duy Duy chẳng dám nói với mẹ, sợ bà nhìn ra mình và Thỏ Thỏ có ẩn tình.

“Nếu không thì con đến ở nhà của mẹ nhé.” Cõi lòng Duy Duy đầy hoài mong.

Tuy nhiên khi bắt gặp ánh mắt khó xử của bà, Duy Duy đã biết mình lỡ lời. Mẹ có cuộc sống riêng của mẹ, cô không còn là đứa bé lên ba nữa, nếu sống chung một nhà với cha mẹ thì rất bất tiện.

Cô chưa kịp nói thêm gì thì bà Triệu đã xuống xe, thân thiết cầm tay cô thực hiện chiêu cướp người.

“Duy Duy à, đến nhà của Nhân Thành đi, quần áo của con còn ở đó mà, rất thuận tiện.”

Lần này nhất định phải làm cho con trai tranh thủ lấy điểm, đem con dâu ngoan của bà giữ chặt lấy.

Điều này... Duy Duy chẳng biết nên làm sao, yên lặng nhìn qua Triệu Nhân Thành đang ngồi trong xe nở nụ cười hiền hòa với mình. Nụ cười ấy ấm áp như một ma lực, nó đã từng rất thu hút cô.

“Duy Duy, chúng ta đi thôi. Mẹ đưa con đi ăn đồ ngon bồi bổ cơ thể!” Thấy cô tỏ vẻ hoảng hốt, bà Triệu nhanh chóng thừa cơ hội nhét Duy Duy vào xe, rồi đổi luôn cách xưng hô của mình.

Ngồi trong xe được mọi người ân cần hỏi han, nhưng Duy Duy theo bản năng ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ tầng hai. một tiếng ‘ầm’ vang lên, cánh cửa chớp choáng bị đóng lại một cách nào nề.

Khép lại một gương mặt trầm lặng u ám, khép lại những sung sướng rạng rỡ. Họ có là gì đâu? Chỉ là đôi bạn tình, một thứ tình cảm có thể từ bỏ mà chẳng mang chút gánh nặng.

Cuối cùng, Duy Duy vẫn đi theo bác sĩ Triệu về nhà. Lúc ấy vì chia tay đột ngột, nên thậm chí cô chưa đến nhà Triệu Nhân Thành thu dọn hành lý. Bây giờ có rất nhiều quần áo để dùng.

“Hôm qua em mới làm xạ trị xong, hôm nay đừng tắm rửa, chỉ thay quần áo thôi.” Cô nằm trên giường, Triệu Nhân Thành giúp cô tìm quần áo trong tủ.

Trong tủ chất đầy đồ đạc, một nửa là quần áo của cô và một nửa là của anh. Mỗi một thứ đều dựa vào thân thiết. Cô từng cho rằng sắp xếp như vậy thật ấm áp, như khoảng cách trái tim đang cố lại gần. Nhưng bây giờ cô nhìn ra sao cũng thấy mất tự nhiên.

“Anh đừng nên gạt em.” Ở đằng sau, Duy Duy lặng lặng nói.

Triệu Nhân Thành đang giúp cô tìm quần áo, bỗng khựng lại.

“Ngày đó, người đi tới có phải là em trai anh không?” Đừng trách cô nghĩ vậy, thật sự cô cảm thấy chuyện này hơi rắc rối.

Tiểu Vũ đột nhiên phát bệnh? Vì sao điện thoại của anh cũng mất tín hiệu, làm cả nhà họ Triệu nháo nhào? Vấn đề này rất đáng ngờ, thật sự rất đáng ngờ.

“Không, là anh.” Anh lấy ra một bộ đồ kín đáo mặc ở nhà, tránh để cả hai xấu hổ.

Xem ra em trai anh rất có đạo đức, không đồng ý với yêu cầu ngớ ngẩn của mẹ.

Thật là anh ư? Anh thật sự có đến lễ đính hôn? Duy Duy cứng họng.

“Chuyện hôm đó, anh xin lỗi... Anh có chút việc... tâm trạng rất hỗn loạn... Hơn nữa Tiểu Vũ bỗng dưng phát bệnh, nên đầu óc anh quá bối rối, vốn dĩ chẳng nhớ rõ thời gian...” Quên mất còn có người đang đợi mình tại lễ đính hôn.

Khi gặp em trai, Sĩ Thành chỉ hỏi một câu: “Anh thật sự muốn sử dụng cách tàn nhẫn và vô lương tâm như vậy để giải quyết vấn đề?”

Lúc này người đ độn như anh mới giật mình thức tỉnh.

“Anh đã tạ tội với thân thích bên nhà của em rồi.” Anh đem bộ quần áo tới đưa cho cô.

Duy Duy biết anh có chuyện, nhưng không muốn nói. Rõ ràng cô có để ý, rõ ràng nên tức giận, nhưng lúc này Duy Duy thấy mình chẳng còn một chút lập trường nào.

“Tuy nói những lời này có thể đã quá trễ, nhưng chúng ta hãy thử bắt đầu lần nữa, được không?” Về mặt anh vẫn thật dịu dàng, mang theo đầy thành ý thiết tha.

Duy Duy sửng sốt. Thành ý trong mắt anh khiến cô rung động. Cho dù lúc anh muốn nửa lá gan của cô, mắt anh cũng chưa lộ ra sự dịu dàng như thế.

Duy Duy im lặng. Nếu không có trò cười kia, cô nghĩ mình sẽ lấy điểm này để tra tấn anh thỏa thích rồi mới bằng lòng, vì cô thật sự có thích anh.

Thấy biểu hiện của cô, anh không bức bách mà ngồi xổm trước mặt, vỗ nhẹ vào tay cô trấn an.

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm.”

Duy Duy nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của anh, bỗng nhiên cô thấy cả một miền hoang vu giá lạnh.

“Tại sao?” Cô cảm giác được thành ý của anh, so với trước kia càng thêm nồng nhiệt. Tuy nhiên, cô cũng không rõ vì đâu anh lại bỗng dưng cẩn thận bàn đến chuyện này bằng sự biến chuyển tinh tế như vậy.

Ngày đó vợ cũ của anh đã nói những gì?

“Không tại sao cả! Chẳng qua là bỗng nhiên cảm thấy mình nên tới lúc phải thành gia lập thất... Nên có một đứa con để nâng niu...” Nhắc đến hai chữ đứa con, về mặt anh trầm lắng đầy áp lực.

“Anh... rất thích có con...” Có một đứa con máu mủ của mình, sẽ cảm thấy cuộc đời còn nhiều ý nghĩa để sống.

“Duy Duy à, điều anh muốn nói với em là chuyện giữa anh và Nhã Vi đã thành quá khứ hết rồi.” Con người đó, sau này anh không muốn nhắc lại nữa.

Nếu trong lễ đính hôn hôm ấy, anh nói với cô những lời này, thì cô sẽ vô cùng vui mừng. Nhưng... bất kì việc gì cũng cần một thời c

“Em... để em ở trong phòng khách đi...” Cô xóc chân lên, cả người mềm nhũn nhưng vẫn miễn cưỡng đứng dậy.

Triệu Nhân Thành sửng sốt, không nghĩ cô sẽ đưa ra yêu cầu bất ngờ này.

Duy Duy nhận lấy quần áo với đủ thứ ý nghĩ hỗn loạn trong đầu. Bước chân cô lảo đảo, vội vàng dựa vào vách tường mà đi. Cô sợ mình ở chung với anh trong một căn phòng, dù chẳng phải đêm nay thì sau khi sức khỏe hồi phục, ‘quan hệ’ tiến thêm từng bước nhất định sẽ xảy ra chuyện ‘lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’.

Bây giờ toàn thân cô từ trên xuống dưới đều phẳng phát hơi thở của Thỏ Thỏ, dù chỉ đến gần bác sĩ Triệu, cô cũng không dám. Rốt cuộc cô nên làm sao đây?

Lúc này giống ‘nóng – lạnh song hành’ quá. Cô nên quên hết tất cả, để bắt đầu với Triệu Nhân Thành một lần nữa ư?

Chương 10

Chuông cửa bỗng vang lên tiếng ‘đình đơng’.

Duy Duy đang ngồi trên giường xem một quyển tạp chí du lịch, nghi ngờ hạ tờ báo xuống.

Là ai đây? Sẽ không là...

Buổi trưa bận rộn chạy đôn chạy đáo, nên Triệu Nhân Thành gọi bà Triệu đến sao? Da đầu Duy Duy tê điếng, bây giờ cô rất sợ ánh mắt sắc bén của bà Triệu.

Cô lịch sự mở cửa, nhưng người đứng bên ngoài mang một túi đầy đồ ăn khiến cô ngây người trong chốc lát, rồi vừa mừng vừa sợ nói:

“Thỏ Thỏ, sao anh lại tới đây?”

“Anh không thể tới à?” Anh lạnh giọng hỏi.

Anh đến thăm bệnh cũng không cho

Không, không phải thế! Cô tưởng rằng... tưởng rằng... anh sẽ chẳng bao giờ quan tâm mình nữa. Bởi vì hôm nay cô trông như người mắc nợ.

“Tới xem em ăn cơm chưa?” Mặt anh vẫn lạnh lẽo.

Anh đã hứa sẽ chăm sóc khi cô xạ trị, cho dù nơi phải đến khiến anh rất khó chịu, nhưng tuân thủ lời hứa chính là tính cách của anh.

“Bác sĩ Triệu... kêu mẹ nấu cho em món canh móng giò heo, nghe nói ăn nó sẽ hồi phục máu rất nhanh...” Vừa thấy anh, cô đã chột da. Thậm chí sợ đến mức đem chồng sắp cưới của mình sửa thành bác sĩ Triệu.

Canh móng giò heo? Anh nhíu mày hỏi:

“Em ăn rồi?” Trước khi xạ trị, đánh chết cô cũng không ăn thứ đầy mỡ màng này. Đừng có nói với anh, sau khi tế bào ung thư bị thuốc tiêu diệt thì tính tình cô cũng biến chuyển hoàn toàn!

Cô cười gượng, vì quả thật cô không động đũa.

Món canh móng giò heo kia, cô chỉ đưa lên miệng uống một miếng đã mất lịch sự nôn hết sạch. May thay, bác sĩ Triệu và mẹ anh đều cho rằng cô còn chịu phản ứng của hóa chất.

“Anh ta đâu?” Lại cất tiếng hỏi lạnh lùng.

“Đi vào bệnh viện rồi à?” Đã biết còn cố hỏi.

“Thôi đi, làm gì mà nghiêm túc quá vậy...” Duy Duy mất tự nhiên dịch người để anh bước vào nhà.

“Em xác định để anh vào hả?” Anh ngoài miệng nở nụ cười, trong lòng chua chát hỏi.

Da đầu Duy Duy lại run lên từng chập. Mỗi lần anh mỉm cười như vậy đều khiến cô sợ hãi, nó dường như chứa sự tức giận mà chưa được trút ra. Nhưng hôm nay anh vô cùng rộng lượng, không gây khó xử cho cô.

“Nhà bếp ở đâu? Anh nấu nướng cho em ăn.” Anh vẫn thờ ơ và miễn cưỡng nói chuyện với cô.

Anh nấu đồ cho cô ăn?

“Nơi này...” Duy Duy chỉ tay vào vị trí nhà bếp, không dám nói nhiều

Quả thật anh đã từng nói qua, trong lúc xạ trị bằng hóa chất thì vấn đề dinh dưỡng của cô phải do anh đảm nhiệm.

“Ừ.” Anh sành sỏi như đang ở nhà mình, trực tiếp đem thức ăn tiến vào.

“Anh đi chợ mua rau hả? Không phải anh rất sợ bẩn sao?” Duy Duy như một cái đuôi bám đằng sau, thì thào liên tục và luôn tìm cách đổi đề tài.

“Thế giới này có nơi gọi là siêu thị!” Làm ơn đi, đừng mong anh bước vào mấy cái chợ truyền thống với đủ loại mùi bẩn thỉu.

“Anh định nấu gì cho em ăn thế?” Cô có chút vui mừng hỏi.

Niềm vui mừng được bộc phát khi nhìn thấy anh, nó thực sự đã nhảy lên cao.

“Chỉ cần em đừng gọi tên chồng chưa cưới đáng ghét và đứa con riêng của mình về... Tối nay chỉ để ‘Tiêu công tử’ anh đây rửa tay nấu món canh ngon cho em.” Anh miễn cưỡng nói.

Anh là người nổi tiếng ghi hận. Những chuyện cô làm hỏng, anh đều ghi tạc trong lòng, chỉ vì chưa tới lúc để trả thù mà thôi! Hừ, đừng làm anh thành công bắt được cô, nếu không, anh lập tức từ nô lệ biến thành một tướng quân tàn bạo!

“Anh quên bỏ muối kìa!” Duy Duy nhắc nhở.

“Muối – bột ngọt – nước tương – rượu lâu năm... đều tự tay anh mang tới. Yên tâm! Sẽ không tiêu tốn gia tài nhà chồng sắp cưới của em đâu!” Anh lôi một đồng gia vị ra, rồi nghiêng răng gần ba chữ ‘chồng sắp cưới’.

Đã thế anh còn bỏ thêm một câu:

“Chén bát anh cũng đem theo.” Anh chẳng màng đụng đến một vật dụng nào ở nhà chồng sắp cưới của cô.

Hành vi keo kiệt của anh, khiến Duy Duy dở khóc dở cười.

“Mua thức ăn ngon gì vậy?” Cô thấy một cái túi màu đen còn dính đầy máu, vội đưa tay mở ra xem.

Anh kịp thời ngăn cô lại.

“Heo con, sinh lực của em còn rất tốt tao?” Anh nghiêng răng hỏi.

“Cũng... tạm...” Cô lừa anh.

Trên thực tế, cô đang yếu xìu. Đôi chân mềm ẻo, cả người mệt mỏi đến bước chân cũng bủn rủn, đi vài bước đã muốn ngã lảo quay. Tuy nhiên vừa thấy anh tới, cô quá vui mừng mà hoàn toàn quên mất cơn đau nhức xương khớp lúc ngồi trên giường.

Anh im lặng, sau đó khẽ môi nhếch lên.

“Sức khỏe của em ‘vẫn tốt’ như vậy, chi bằng đêm nay chúng ta tiếp tục chiến đấu hăng hái tới hừng đông?”

“...” Nghe thế, môi cô cũng nhếch cao.

Anh còn dám nói vậy, thiệt may mắn là trong phòng chỉ có hai người bọn họ! Nhưng anh có biết rằng ở trong nhà chồng sắp cưới của cô mà nói mấy điều này, thì chẳng đáng buồn cười tí nào?

“Em trở về phòng đây, anh nấu xong rồi gọi em nhé.” Cô yên lặng chạy bay vào phòng, không dám ngồi lại.

“Không tiễn.” Anh nói mà chẳng quay đầu.

Bữa nay anh lạ ghê, chả làm cô khó xử gì cả! Nửa tiếng sau, anh vào phòng gọi cô ra ăn cơm.

“Heo con, dậy đi.” Anh lay cô.

Duy Duy lơ mơ thức giấc. Hôm nay cô quả thật rất mệt.

“Để anh bế em qua đó.” Không để cô kịp từ chối, anh đã bế lấy cô rồi. Hơi ấm trong ngực anh khiến Duy Duy giật nảy người.

Anh nấu rất đơn giản, một đĩa rau màu xanh cô yêu thích, còn có món canh gan heo và dưa muối xào... Ô, đây là thứ gì? Một miếng nho nhỏ như thịt bạch tuộc, sờ gần lại như thịt bò.

“Em ăn đi.” Anh đẩy toàn bộ thức ăn tới trước mặt cô.

“Vâng.” Cô gạt đầu, đưa đũa gấp ném thử.

“Hương vị ra sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Thật ra hôm nay cô ăn gì cũng đều vô vị, đầu lưỡi như bị người ta dùng thuốc tẩy chà qua.

“Ngon lắm, rất tươi, nhai thật đã.”

Nghe mấy chữ ‘nhai thật đã’, đôi môi anh trề ra.

“Nếu ngon thì ăn nhiều một chút.” Anh thúc giục.

“Vâng.” Cô gạt đầu, lại ăn thêm vài miếng nữa.

Món anh nấu ngon hơn của bà Triệu, các món ăn nhẹ, dễ tiêu không làm cô ngấy.

Có phải vì cô mà tên nhóc này học cách nấu ăn? Rau xào không bị vàng úa, làm người ta vừa thấy đã thèm, gan heo nóng lại tươi rói. Chẳng biết đĩa này là món gì, mà cô nếm cũng rất ngon.

Đừng có như anh nói, xuống bếp là chuyện nhỏ nhé! Mới ngần ngừ vài ngày, mà tài nghệ nấu nướng của anh đã tăng chóng mặt vậy sao? Hay là anh luôn dùng chiêu giết gà dọa dọt? Thật khó tưởng tượng ra.

Cô lại miễn cưỡng ăn thêm vài miếng nữa, anh vỗ nhẹ lưng cô vài cái, nói:

“Nếu ăn không nổi thì dừng ráng.” Nếu cố ăn sẽ dễ bị nôn mửa.

“Vâng ạ!” Ngồi trên bàn cơm một lát, Duy Duy đã thấy mệt muốn chết.

Cô vừa động đậy đã lập tức chóng mặt hoa mắt, toàn bộ trần nhà đều lung lay.

“Heo con, em phát sốt à?” Sau khi sờ trán cô, anh nói.

Cô cũng cho là vậy.

“Không sao cả, chỉ sốt nhẹ bình thường thôi, Nhân Thành mua thuốc hạ sốt cho em rồi.” Anh lại gần tới mức cô có thể ngửi được mùi hơi thở quen thuộc trên người anh. Đầu óc Duy Duy càng thêm choáng váng nghiêm trọng.

“Sau đó anh ta tiếp tục đi làm?” Anh nhìn cô chằm chằm, hỏi tiếp.

“Anh ấy định ở nhà, nhưng có một ca bệnh giữ thai cần anh ấy phẫu thuật. Tình hình có vẻ rất nguy hiểm, nếu tối nay vẫn không ức chế được sự co bóp thì phải phẫu thuật để bảo đảm sức khỏe của người mẹ trước.” Cô đem lời giải thích của Triệu Nhân Thành truyền đạt lại.

vừa dứt lời cô đã cảm thấy mình hồ đồ, sao lại kể hết ra như vậy?

Triệu Nhân Thành là một bác sĩ rất có ý thức trách nhiệm, cô thấy sức khỏe mình bình thường, chỉ sốt nhẹ 38 độ, không phải nghiêm trọng gì.

Tiêu Đồ im lìm ngẫm ngẫm. Nếu là anh, anh sẽ nói bệnh nhân đau bụng muộn một chút, sinh non chậm một chút, vì anh bề bộn công việc và người anh yêu cũng đang đau đớn vô cùng.

Những lời này anh chẳng nói trước mặt cô, tránh bị khinh bỉ. Xã hội bây giờ, nói thật lòng luôn nhận lấy thiệt thòi.

“Tốt thôi, anh ta đi công hiến cho xã hội, thì anh...” Anh rũ mắt bước tới gần cô, mỉm cười và nói nhẹ như thổi khí vào tai.

“Cống – hiến – cho – em.”

Thật mờ ám! Hơn nữa, khoảng cách họ dựa vào cũng vô cùng ái muội.

Thậm chí cô còn có thể cảm giác được đôi môi anh như đang cọ sát qua đôi môi cô. Thật nóng bỏng, thật cảm dỗ! Giống tối qua như đúc.

Duy Duy căng thẳng liếm đôi môi khô rát, lại vô tình liếm tới chỗ ẩm ướt anh vừa lướt qua. Cô sợ hãi thở một hơi lạnh toát, nhanh như chớp thu hồi chiếc lưỡi của mình.

Anh chỉ cười, không tiến lên truy đuổi nữa. Nhưng ánh mắt vẫn phức tạp khó lường.

“Heo con, tuy bây giờ hỏi chuyện này có thể không đúng thời điểm, nhưng...” Anh ngập ngừng.

“Em chuẩn bị xử trí anh thế nào?”

Duy Duy thấy đầu óc mình như thiếu dưỡng khí. Cô phải xử trí anh ra sao đây? Cô... cô hoàn toàn không biết.

Cùng bác sĩ Triệu bắt đầu một lần nữa, hay duy trì mối quan hệ tình ái lén lút với Thỏ Thỏ? Cô đã không suy nghĩ kĩ, quả thật chưa suy nghĩ kĩ.

“Heo con, hay là đừng nóng vội lựa chọn. Em cứ tiếp tục sắm vai bà Triệu đi, anh sẽ làm tình nhân của em.”

Lời đề nghị của anh khiến cô ngây dại.

không gây khó xử cho em!” Anh cười thật xảo quyệt, cố gắng thuyết phục lại càng nham hiểm hơn.

“Thật ra ‘yêu đương vùng trộm’ rất kích thích!”

Anh không bức ép cô, thực sự không. Bởi vì anh biết rõ vị trí của mình hiện tại, nếu dồn đến kết quả cuối cùng thì ngược lại bản thân mình sẽ nhận được con đường chết.

“Chờ khi em chân chính xác định phải lấy anh ta, anh sẽ tự động biến mất.” Vì thế trước mắt anh tình nguyện làm ‘gian phu’.

Sáng sớm tinh mơ, Triệu Nhân Thành vừa tan ca đêm, liền vội vã chạy về nhà.

“Duy Duy à, em thức dậy chưa?” Anh lịch sự gõ cửa phòng cô.

“Anh mang món cháo nấm tuyết về cho em đây.” Cháo do mẹ anh nấu, anh có trách nhiệm đến chăm về nhà.

“Anh đợi một chút.” Tiếng nói bên trong nghe rất hoảng hốt.

Sau đó một mảnh hỗn loạn.

Triệu Nhân Thành bối rối, dù sao phụ nữ khi thức dậy chắc có nhiều thứ bất tiện. Sau vài phút cô mới mở cửa bước ra, nhưng vẫn sống chết giữ chặt cánh cửa.

“Em...” Chưa kịp nói gì, Duy Duy đã chột dạ.

“Hôm nay bớt nóng không?” Triệu Nhân Thành đưa tay sờ trán cô.

So với bình thường thì còn hơi nóng một chút, nhưng so với đêm qua đã khá hơn nhiều.

Duy Duy mất hết tự nhiên, chẳng biết nên tiến hay nên... Bây giờ cô thấy quá lộn xộn. Bộ dạng của cô cứ như đang cất dấu thứ gì bí ẩn trong phòng.

“Em cứ nằm trên giường đi, anh đem cháo vào cho.” Anh nắm bả vai cô, không để cô đứng ngoài cửa nữa.

Cả người Duy Duy cứng đờ. Bởi vì Triệu Nhân Thành đã rảo bước tiến vào phòng. Cũng phải thôi, đây là nhà của anh mà.

‘Anh ta vắng nhà, anh sẽ tới. Anh ta về, anh sẽ đi. Nhất định không gây khó xử cho em!’ Duy Duy thẳng thốt quay đầu, cả căn phòng trống trơn

Lúc Triệu Nhân Thành gọi cửa, cô sợ tới mức hồn tiêu phách tán. Thậm chí chột dạ đến ngay cả tử quần áo cô cũng đi tìm, nhưng chẳng có bóng dáng của Thỏ Thỏ.

Triệu Nhân Thành nhìn thấy chăn mềm lung tung phía sau, cười nhẹ nhàng. Anh rút cuộc hiểu vì sao cô lại kinh hoàng. Trừ về bề ngoài ngăn nắp ra, một số thói quen sinh hoạt của cô quả thật hơi xấu.

“Em đừng vận động nhiều, cứ ăn điểm tâm đi.” Anh giúp cô dọn dẹp căn phòng, vì giờ cô vẫn là bệnh nhân.

“Đừng!” Phát hiện ra ý định của anh, Duy Duy vội vàng chặn lại.

Chiếc giường này, Thỏ Thỏ đã ngủ qua...

Hành vi quá khích của cô khiến Triệu Nhân Thành sững sốt, anh đang muốn nói gì đó thì ánh mắt anh bỗng cứng lại nhìn vào một chỗ... Thấy được một thứ...

Duy Duy dõi theo mắt anh, thì phát hiện ra bộ đồng phục màu xanh dắt trên đầu giường.

“Nó...” Cả người Triệu Nhân Thành ngẩn ngơ. Vì anh nhớ rõ, khi cô vào ở đây không đem theo bộ đồ này.

“Đây là... Tiều... Tiều Đồ tối qua mang tới...” Duy Duy đành phải thừa nhận.

“Vì sao cậu ta... đem tới đây...?” Triệu Nhân Thành nhìn chằm chằm vào bộ đồng phục màu xanh, cảm giác như băng đóng lượn quanh mình.

* * *

“Đúng rồi, hôm nay anh tới còn một mục đích tặng quà cho em đấy.” Tiều Đồ chợt nhớ đến gì đó, cầm chiếc túi lấy món đồ ra.

“Em để quên thứ này trong nhà.”

Cái gì vậy nhỉ? Cô nhìn chăm chú, hóa ra là bộ đồng phục tiếp viên hàng không, nhất thời cô xây xẩm mặt mày:

“Hiện giờ em đâu mặc tới nó.”

Anh chậm rãi đem bộ đồng phục vuốt thẳng rồi móc trên giường, một chỗ dễ dàng nhìn thấy nhất.

“Dù có mặc hay không cũng đem nó treo một nơi gần mình nhất, cổ vũ em chiến thắng bệnh tật và trở lại làm việc sớm.”

Anh nói xong, đem bộ quần áo vắt nơi mình ưng ý. Duy Duy cảm thấy anh nói rất chí lý, nhưng cũng thấy kì lạ.

“Không phải anh luôn phản đối em làm tiếp viên sao?”

“Đó chẳng phải là hứng thú của em ư? Anh làm gì có quyền quản chế?” Anh che dấu lương tâm, trả lời vội vàng.

Phải thế không?

* * *

“Anh ấy nói làm như vậy có thể khích lệ em mau chiến thắng bệnh tật, trở lại làm việc.” Duy Duy nhẹ giọng nói.

“Anh... anh có phản đối việc anh ấy đến nhà anh không?”

Phản đối đi, nên phản đối, xin anh nhất định phải phản đối! Như vậy lập trường của cô mới có thể kiên định.

“Không đâu, anh ít ở nhà, có người thân ở với em sẽ nhộn nhịp hơn.” Triệu Nhân Thành lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng trả lời.

Mặc dù biết mối quan hệ của cô và bác sĩ Tiều chẳng đơn giản, nhưng anh không muốn mất phong độ đàn ông.

Không phải người thân! Hiện giờ Thỏ Thỏ có một vai diễn mới với tên gọi ‘gian phu’. Những lời này, Duy Duy ghen trong họng.

“Duy Duy à, em cứ ăn từ từ nhé, anh ra ngoài trước được chứ?”

Triệu Nhân Thành khổ sở mỉm cười, anh sắp chịu đựng hết nổi, chỉ muốn chạy nhanh ra khỏi phòng. Bởi vì bộ đồng phục màu xanh kia làm anh sợ hãi, cảm thấy nơi đó như có con rắn độc cắn nát trái tim anh. Một chút ham muốn đứng lại đây cũng biến mất, chỉ muốn trốn thật lẹ.

“Vâng.” Duy Duy gật đầu. Cô ăn sáng một mình mà thấy thoải mái hơn.

Bác sĩ Triệu rời khỏi phòng, trả lại cho cô sự yên tĩnh.

Duy Duy ăn từng miếng, mỗi lần ngán ngấy, cô lại thấy bên cạnh mình anh đang nghiêng đầu nhìn chăm chú, và nói:

“Heo con, em phải mau khỏe.”

* * *

“Heo con, không tệ lắm, em cũng biết cách giấu diếm.” Quan sát khắp phòng xong, anh quay sang chế giễu cô.

“Em giấu diếm cái gì?”

Anh chỉ liếc cô một cái, Duy Duy liền lập tức nhận ra ý của anh ngay, cô bối rối cúi đầu... Có rất nhiều vết hồng hồng đỏ đỏ trên người do anh in lên.

“Bất quá tối nay anh sẽ tạm ngủ yên.” Anh nhún vai.

“Nè! Anh ngủ thì cứ ngủ, việc gì lại mò lên giường của em?” Cô gấp gấp kêu lớn.

“Chẳng phải bây giờ anh sẽ làm Tây Môn Khánh sao? Chồng em đi vắng, dĩ nhiên anh nên tranh thủ thời cơ, nắm lấy lợi thế củng cố địa vị của kẻ ‘gian phu’ chứ.” Anh nói thật vô tội.

“...” Cô á khẩu.

“Thỏ Thỏ, anh không biết là chúng ta làm như vậy thật thiếu đạo đức à?”

Anh nhíu mi hỏi: “Em chỉ lấy dương bỏ âm thôi mà?”

Anh nhất định phải nói huých toẹt ra như vậy?

“Dù sao trước đó chúng ta cũng đã thiếu đạo đức rồi, vậy cứ tiếp tục đi.” Anh nói như chẳng có việc gì.

Tuy nói vậy, nhưng cả một đêm họ không làm gì cả. Cô vẫn sốt lúc nóng lúc lạnh, cả người đỏ đầy mồ hôi. Hóa ra, lúc con người phát bệnh thì đặc biệt yếu ớt.

Cô bỗng phác giác, mình rất sợ bóng đêm. May thay, bên cạnh vẫn còn một bờ ngực để cô yên tâm dựa vào.

Khi cô trần trọc mất ngủ, cổ họng ứa ứa từng cơn ghê tởm, thì một bàn tay toát hơi lạnh vỗ về sau lưng, khiến cô thoải mái hơn. Cũng làm cô biết, mình không cô đơn.

43. Cuốn 4 - Chương 11-13

Chương 11

Buổi chiều, Duy Duy lại bắt đầu phát sốt.

Cả người cô đầm đìa mồ hôi, đầu óc hỗn loạn, đôi mày thanh tú nhăn nhó, ngực nặng như có tảng đá đè lên, toàn thân đau nhức suốt không thở nổi.

Cơ thể cô rất nóng.

“Duy Duy à, để anh chích thuốc giảm sốt cho em.” Là tiếng của Triệu Nhân Thành.

Dịu dàng khiến người ta cảm thấy ấm áp lại lạnh tựa băng.

Một gã đàn ông làm sao có thể làm người ta có loại độ ấm phức tạp như vậy? Có lẽ khoảng cách như gần như xa mới hấp dẫn được một con thiên nga bốc hỏa bình thường như cô.

Người mình không chiếm được luôn coi là thứ tốt nhất. Cô muốn có được trái tim bác sĩ Triệu. Đây là ước nguyện trong đêm giao thừa của năm mới mà cô thầm cầu khẩn.

Quần của cô hơi bị kéo lệch ra, một thứ gì đó bén nhọn chẳng chút lưu tình đâm mạnh vào mông cô. Hic hic hic, cô sợ nhất là tiêm thuốc. Hic hic hic, đau quá, đau quá.

Bỗng bên ngoài có tiếng chuông cửa ‘ding dong’ vang lên.

Là ai tới? Bà Triệu sao?

Giữa mơ hồ, cô nghe được hai tiếng bước chân.

“Cô ấy sốt rất cao...” Tiếng của Triệu Nhân Thành mang theo sự lo lắng.

“Tôi sẽ trông cô ấy.” Một giọng nói vô tình lạnh lẽo ngắt lời.

Tiếng nói đó rất quen thuộc, quen tới mức Duy Duy hoài nghi mình có phải lại bị đưa vào bệnh viện rồi không?

Sau đó có cái gì mà cô nghe không rõ lắm. Chỉ thấy trước ngực nóng lên như đốt cháy, bên tai vang lên tiếng ‘ong ong ong’ ngay cả hơi thở cũng như phun lửa.

Giữa lúc cô nóng đến chịu hết nổi, thì một cái khăn mặt ướp lạnh đắp trên mặt, trên trán cô

Thật thoải mái! Giống kiểu ‘nóng – lạnh song hành’ hôm đó, khiến cô quỵn luyến. Rồi quần áo cô bị cởi bỏ... Ồ hay, anh muốn làm gì?

Trong lơ mơ, nhưng Duy Duy mất ý thức chống cự.

“Heo con, là anh đây! Đừng có như con sâu róm xoay tới xoay lui nữa.” Bên cạnh có một tiếng quát lạnh tanh.

Cô ngừng hành động của mình lại. Vì tiếng nói ấy quen thuộc đến mức làm trái tim an tâm khó hiểu.

Có một khối hình tròn lạnh lẽo áp vào ngực cô, bắt đầu độ đập của tim. Sau đó là huyết áp và cuối cùng là nhiệt độ.

“Heo con, em phải mau chóng khỏe lại!” Anh cầm lấy bàn tay nóng hổi của cô, hơi lạnh và độ ẩm hòa quyện khiến cô thoải mái toàn thân rên rỉ.

Cuối cùng cô mất hết ý thức, mệt mỏi nhắm mắt. Cái độ nóng lạnh khó chịu kia đã lên lút rút lui, chỉ còn có sự thoải mái ấm áp lưu lại.

Duy Duy mở mắt. Gần trong gang tấc là gương mặt điển trai với đôi mắt dài hút hồn, rèm mi cong vút, chiếc mũi thẳng tắp và đôi môi bạc hấp dẫn. Hai người, nằm chung một cái gối.

Duy Duy kinh ngạc, nghĩ rằng mình bệnh rất nặng. Cô chắc chắn đang nằm mơ, giữa ban ngày ban mặt sao Thỏ Thỏ chạy đến đây?

Cô mới giật mình, thì Tiêu Đồ lập tức tỉnh giấc. Anh sờ trán cô, thấy đã bớt nóng.

Cô còn bảy lần xạ trị nữa, mỗi một lần tiêm hóa chất thì mỗi một lần tình hình càng thêm trầm trọng. Hệ miễn dịch của cô rất kém cỏi, dễ mang bệnh. Hơn nữa, lần thứ hai – thứ ba xạ trị, tóc cô bắt đầu rụng, nhiều bộ phận cơ thể vì độc tính mà mang tổn thương, thính lực cô có thể bị hạ thấp. Thậm chí nặng hơn là ngay cả móng tay cũng có khả năng biến dạng.

Anh thật sự không biết, cô nóng tới bao nhiêu, nhưng anh đã nóng quá rồi. Anh ngồi xuống, thuận tay ôm cô vào lòng.

Ôm thật chặt, trái tim – rất đau! Anh hận mình không thể thay thế căn bệnh của cô.

Vòng tay ôm ấp chân thành của anh, khiến Duy Duy hoảng hốt.

Bây giờ cô đang ở nơi nào? Không gian rất kì lạ, vì cô chẳng phân biệt rõ đây là mơ hay hiện thực. Anh không nên tới đây giờ này.

“Nhân Thành đâu?” Nằm trong lòng anh, cô nhẹ giọng hỏi.

Ngay lập tức, Tiêu Đồ đông cứng vài giây. Cô nằm trong vòng tay anh, nhưng lại nghĩ tới một người đàn ông khác.

“Bệnh viện có việc khẩn cấp, người đàn ông của em phải đi khám rồi.” Anh nhún vai, ra vẻ như không sao nói với cô.

Ai bảo người đàn ông của cô nổi tiếng làm chi? Đây chính là trả giá của việc ‘nổi tiếng’.

“VẬY... sao anh lại tới đây?” Duy Duy ngơ ngác hỏi.

Người đàn ông của cô... Mấy chữ này nghe thật kì khôi. Hơn nữa còn chứa sự ghen tuông nồng đậm.

“Anh xin phép nghỉ!” Anh nhàn nhạt trả lời.

Thật đúng dịp anh ở trong văn phòng xem thời khóa biểu, muốn thử xem có thể đưa việc cho cấp cao hơn anh một chút, ai dè nghe lén được mẫu điện thoại.

Triệu Nhân Thành nói, vợ sắp cưới của mình đang bệnh anh ta không đi được. Nhưng người bệnh ở bệnh viện đang gặp nguy hiểm cao, nếu anh ta không đến làm phẫu thuật, thì bệnh nhân có thể chuyển viện, sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của bệnh viện.

Vì vậy anh đồng ý xung phong nhận việc. Dĩ nhiên anh không phải tình nguyện đi tiếp nhận bệnh nhân của anh ta, mà là đi chăm sóc cô vợ sắp cưới nằm đang ở nhà.

Lúc anh đưa ra yêu cầu, ông viện trưởng và cả bộ phận nhân sự đều rất vui mừng. Mọi người vui vẻ như vậy, đương nhiên anh chẳng muốn lãng phí thời gian vô vị bên người thân, nên anh không cần phải khai thật với cô.

Dẫu sao anh chính là người: Thừa nước đục thả câu.

* * *

Duy Duy không biết mình nên phản ứng ra sao.

Trái tim vừa mất mát, lại vừa cảm động... Hai loại cảm xúc đến từ hai người đàn ông khác nhau.

Lúc cô phát sốt, chồng sắp cưới lại v bệnh nhân khác mà rời đi. Tên ‘gian phu’ cô không thể gặp lại xin phép tới đây chăm sóc. Đây là cái thế giới quỷ quái gì? Người bình thường đều cảm thấy mình đang tắm trong làn nước lúc nóng lúc lạnh.

Anh là con giun trong bụng cô, nên thấy vẻ mặt mất mát ấy, anh đã biết cô đang nghĩ gì. Vì thế tâm trạng của anh trở nên rất tốt, thoải mái để cô hiểu lầm bác sĩ Triệu.

Tiêu Đồ ôm lấy cô đặt ngồi trên đùi mình, vươn một tay ra cầm cái chén giữ ấm đã đặt sẵn trên bàn.

“Uống hết đi, anh đã nấu hơn một tiếng rồi.” Về phần người nào đó nấu canh hải sâm cho cô, vừa mới bước ra cửa, sau lưng anh đã lập tức đổ sạch.

Anh là tiểu nhân, là tiểu nhân, là một người tùy ý từ bé.

Duy Duy cảm thấy một chút ấm áp ‘gia đình’ đều không có, hiện giờ chỉ thấy thật cảm động. Hic hic hic, quả nhiên trên đời này chỉ có Thỏ Thỏ đối với cô là tốt nhất.

Từ trong tay anh, Duy Duy nuốt một miếng. Ồi! Tanh quá.

Cô le lưỡi, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Anh trả lời vòng vo.

“Bồi bổ cơ thể, em cứ uống hết nó là được rồi!” So với ba cái thứ hải sâm gì đó thì tốt hơn nhiều.

Ánh mắt sắc như dao của Duy Duy nhìn trong chén canh có một miếng da màu trắng nổi lên, rất ghê. Cái miếng da này giống món đêm qua cô đã ăn.

Duy Duy bắt đầu dăm ra hoài nghi:

“Anh uống một miếng trước đi.” Hôm qua khi cô nói thứ này nhai rất ngon, khóe môi Thỏ Thỏ còn co rút lại.

Rất khả nghi! Quả nhiên vừa nghe cô nói anh uống thử, khóe môi Tiêu Đồ đều đông cứng.

Anh thật khôn khổ.

Chương 12

Duy Duy thật hoài nghi, thứ thuốc bổ này gọi là... Cứ nghĩ đến khả năng ấy, cả người Duy Duy nổi hết da gà, muốn nôn lại nôn không được. Vì vậy chắc mình hiểu lầm mà thôi!

“Ha ha, đồ ăn của phụ nữ, đàn ông bọn anh uống gì chứ!” Tiêu Đồ vòng vo né tránh, vỗ vỗ bờ ngực gầy, cường điệu coi mình khỏe mạnh.

Càng làm thế, càng khiến cô hoài nghi hơn.

“Thỏ Thỏ, tay anh có mùi gì vậy?” Cô bắt lấy tay anh, đưa lên mũi ngửi.

Tanh mùi máu! Hôm qua cô cũng ngửi được mùi lạ này, nhưng không để trong lòng mà thôi.

“Còn có thể là mùi gì nữa? Mùi thuốc bổ đó!” Anh chợt dạ vội vàng rút tay ra, trả lời lập lờ.

Chết tiệt! Thứ quỷ này thiệt khó tẩy, anh dùng tinh bột và muối rửa đi rửa lại suốt cả tiếng đồng hồ, sau đó còn dùng thuốc khử chà sát thêm vài lần nữa mà vẫn chẳng hết mùi.

Đây mà gọi là mùi thuốc bổ? Phải không đó? Duy Duy nheo mắt, anh tốt nhất đừng nói cho cô biết, đó chỉ là bong bóng cá!

“Anh uống rồi em mới uống!” Duy Duy kiên quyết.

“Đồ của phụ nữ, anh uống hết thì chẳng phải em bị thiệt thòi sao?” Toàn lời nói dối, anh kiên trì không uống.

Đừng nói chuyện phiếm nữa! Cứ tiếp tục sẽ đi vào chủ đề xấu hổ mất!

Anh càng vòng vo, càng làm Duy Duy có ý định chặn đầu, cô rất muốn biết đáp án. Cô đem chén canh kê tới môi anh, nói chắc nịch.

“Thỏ Thỏ, anh không uống em cũng không uống!” Nói xong, cô làm bộ đem cái thứ đáng ngờ ấy đẩy ra.

Anh phải uống để chứng minh với cô chứ! Chứng minh rằng đây là thuốc bổ bình thường!

Gương mặt đẹp của Tiêu Đồ hiện nét náo nùng. Con heo nhỏ này, cô dám bắt anh uống đồ của người đàn bà khác... (???) Nhưng nếu anh không uống, thì cô cũng không. Mà nếu như vậy thì sức khỏe cô rất lâu mới hồi phục lại sinh khí.

“Uống thì uống chứ sợ ai!” Anh nhắm kín mắt, bưng chén canh lên, nín thở há miệng uống một hơi.

Cái thứ kia mới chạm vào đầu lưỡi, anh mém chút nôn sạch.

Tuy anh cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng Duy Duy đã lập tức nhìn thấy sự biến chuyển, và cũng biết được điều mình suy đoán là đúng.

Cô nên nhảy dựng hoặc bầm anh ra làm tám khúc, thế mà ngược lại cô chỉ muốn bật cười lớn. Vì mặt ai đó biểu hiện méo mó, vì sự cố gắng chứng minh, vì lừa trên gạt dưới... Gạt cô chén canh này không phải ‘thịt người’, tự mình phải uống vào.

Cái này và trên bàn cơm đều sinh ra ruồi, quản lý nhà hàng muốn tiêu diệt chứng cứ đành đứng tại chỗ nuốt luôn con ruồi. Tuy nhiên người ta là vì công việc, còn anh vì cái gì?

“Thỏ Thỏ à, anh mà nhỏ ra thì em sẽ chẳng bao giờ... uống nữa đâu!” Cô ngược mắt lên ẩn dấu ý cười, lộ vẻ mặt hung hãn uy hiếp anh.

Bỗng dưng cô cảm thấy bệnh tình giảm hẳn, những phiền muộn bất chợt tan biến. Quả nhiên yêu thương là phương thuốc chữa đau đớn tốt nhất trên đời này!

Tiêu Đồ tức giận, ngụm canh này không thể nhả ra, nhưng chẳng có cách nào nuốt xuống.

Trong tình cảm anh rất sạch sẽ, anh không chạm vào người con gái nào. Tự nhiên sao lại đi nuốt thứ đồ đến từ một bộ phận cơ thể của phụ nữ khác được nấu thành canh?

Thấy hai má anh phồng lên như con ếch, gương mặt điển trai méo mó đồn cục, khó coi hiếm thấy. Duy Duy che miệng cười, đầu tiên chỉ cười khẽ, sau đó cười điên cuồng.

Nhìn anh như con ếch bị nấu trong nồi nước nóng, tâm trạng cô sáng khoái hết chỗ nói. Ha ha ha! Rất thú vị, rốt cuộc cô cũng sửa lưng được anh rồi!

Cô cười thật vui vẻ, trông như một con mèo đi trộm cá.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Đồ mất hết hình tượng trước mặt cô, phiền não rất muốn bùng nổ. Nếu thứ trong miệng không thể nhả cũng không thể nuốt, vậy thì... Đôi mắt anh tối sầm, nghiêng người xuống môi c

Duy Duy ngơ ngác... Trong lúc cô đang phồng ra, thì một ngụm vị canh ngai ngái chui tọt vào vòm miệng.

Duy Duy cứng đờ như ngừng thở. Một mùi nồng đậm vào miệng, vừa nhanh gọn vừa độc đoán cướp lấy mọi hoạt động. Theo bản năng, Duy Duy muốn giãy dụa, nhưng thất lưng đã bị anh quán chặt vào lòng không thể nhúc nhích.

Miếng canh thành công đi vào miệng rồi chạy xuống cổ họng cô, lưỡi của anh vẫn xoay chuyển đảo chiều, như thể muốn đem hết những gì còn dính lại trên lưỡi truyền qua cho cô, không chịu từ bỏ.

Lưỡi cùng lưỡi quán quít keo sơn. Ban đầu anh là người mãnh liệt tấn công, sau đó cô chính là người chủ động liếm mút. Rồi tiếp theo không biết ra sao, cả hai dính sát vào nhau như thể củi khô gặp lửa cháy, nóng bỏng thiêu rụi mọi thứ.

Anh muốn cô, và cô cũng vậy!

“Duy Duy, hãy nghe anh nói! Mấy thứ này anh đều đem đến phòng thí nghiệm kiểm tra hết rồi, tất cả đều khỏe mạnh. Nó bồi bổ rất tốt cho cơ thể của em, dù khó ăn đến đâu, em cũng cố nuốt xuống.” Nói lỏng cô ra, anh tựa vào trán cô thở hổn hển thừa nhận.

Thân thể đã nghỉ dưỡng sức, bây giờ rất ham muốn, nhưng địa điểm không thích hợp và sức khỏe cô càng không được.

“Nó... cũng trắng dương...” Duy Duy đỏ mặt trả lời.

Một câu thôi đã đánh tan thành lý trí của anh. Là cô nói! Là cô nói!

Khí huyết toàn thân anh xộc thẳng xuống hạ thể. Thứ dục vọng này thật kì diệu, trước kia cái gì cũng không có, cho dù lắm lúc mong chờ nhưng cũng bị lí trí áp chế. Thế mà một khi đã mở toang cánh cửa, dù không muốn nhưng các giác quan đã nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

Anh cũng thế mà cô cũng vậy.

Đặc biệt khi tay anh không yên phận rong ruổi khắp nơi, chạm đến vùng đất bí ẩn mềm mại đã sớm nóng bỏng ướt át chờ đợi.

“Anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Thở lạnh một hơi, anh bị sự nhiệt tình của cô đánh bại, đưa tay cởi đồ cô ra.

“Thỏ Thỏ, đừng...” Cô ngăn bàn tay anh

Đừng? Chỉ một chữ đã khiến thân xác vốn dĩ đang sôi trào của anh giá lạnh vài phần.

Cô không cần nữa! Về phản ứng sinh lý, cô muốn thủ thân như ngọc với chồng sắp cưới của mình? Mà anh chỉ mang tiếng ‘gian phu’, nhưng chẳng được hành động dâm dăng thực sự như Tây Môn Khánh.

“Đừng... đừng ở trong nhà người khác làm... Em... chúng ta đi xuống lầu thuê khách sạn...” Cô ấp úng nói. Có lẽ cô là người dâm dật, nhưng ít nhất cô cũng không thể ở trong nhà người khác làm ra loại chuyện này. Phía dưới lầu có một nhà trọ, rất thích hợp để yêu đương vụng trộm.

Chương 13

Đêm hôm đó, ái ân thương tiếc nhẹ nhàng vô bờ.

Ngoài lần đầu mới vào phòng hai người đều quá mức kích động ra, thì trong suốt quá trình Tiêu Đồ rất dịu dàng êm ái. Động tác của anh rất nhẹ, không trêu đùa, không làm người ta khó chịu... Anh cẩn thận mang tới cho cô niềm khoái hoạt.

Toàn bộ hành trình đều nghĩ tới sức khỏe của cô, sợ cô lại sốt tiếp, anh thậm chí không cởi hết đồ cô ra. Dù có chút trở ngại, nhưng Duy Duy cảm thấy đây là sự gấn bó cực hạn cho một lần kết hợp.

Chẳng có thứ khiến người ta khốn khổ và sáng khoái, nhưng có sự yêu thương chở che vô cùng tựa một đôi tình nhân nồng nàn.

Sáng sớm, Duy Duy rón rén bước vào thang máy lên lầu.

“Em đi làm rồi à?”

Vừa vào cửa đã có tiếng nói ôn hòa vang lên, khiến cô hết hồn.

“Em quên mang theo điện thoại, anh từ bệnh viện về nhà chẳng thấy em đâu, đang tìm kiếm em khắp nơi đây.” Nói những câu này không phải để trách cứ hoặc làm cô áy náy, mà hy vọng cô hiểu được mọi người ở chung phải nên thông cảm lẫn nhau.

“Em...”

Cô nghĩ rất lâu rồi ngập ngừng nói: “Em... về nhà mẹ, mẹ... mẹ muốn em ngủ lại...”

Lời của cô khiến Triệu Nhân Thành im lặng không nói gì.

“Em... em về phòng trước.” Vì chợt dạ, Duy Duy chẳng dám đứng lâu.

“Ừ.” Anh cũng không nói nhiều.

“Tinh thần em thoải mái hơn rồi, anh rất yên tâm.”

Không dám nán lại, sau khi trở về phòng đóng kín cửa, Duy Duy mới lấy tay đè lên trái tim đang nhảy nhót kinh hoàng của mình. Cô cảm thấy tội lỗi chất đầy.

Triệu Nhân Thành nói rất đúng, tinh thần cô quả thật rất tốt.

Hôm qua còn phát sốt nhưng suốt một đêm ‘vận động’ bốc lửa, thì chẳng những cơn sốt đã lui mà toàn thân cũng không hề đau đớn nữa, gân cốt trở nên thư giãn rất nhiều.

Duy Duy nhìn xung quanh bốn phía, ngồi một lát rồi đứng dậy. Cô mở tủ, bắt đầu sửa soạn quần áo cho mình.

Tuy trên danh nghĩa cô và Triệu Nhân Thành là vợ chồng sắp cưới, nhưng có vô vàn yếu tố cần xem xét lại. Mặc dù cô không muốn sống bên cạnh Thỏ Thỏ, nhưng nếu tiếp tục sống với Triệu Nhân Thành cô cũng cảm thấy quá gượng ép.

Đang thu dọn thì điện thoại để trên bàn reo lên.

“Duy Duy à, Nhân Thành tìm con cả đêm, con đi đâu vậy?” Vừa bắt máy, mẹ đã hỏi dồn.

Duy Duy sợ run rẩy, trong tích tắc mồ hôi chảy thành dòng lạnh toát. Ban nãy cô nói dối trắng trợn, Triệu Nhân Thành đã biết, nhưng để tránh xấu hổ anh không vạch trần mà thôi? Anh là người đàn ông tốt, có tin tưởng tương lai họ thật sự có thể nuôi dưỡng được cảm tình.

Tuy nhiên cô đành phải bày ra một cơ lừa luôn cả mẹ. Dù đánh chết cô cũng chẳng dám khai với người khác, đêm qua mình lên giường

Vốn dĩ mẹ không nghĩ sâu xa, chỉ dạy bảo:

“Duy Duy à, công việc của Nhân Thành bẽ bộn, con nên thông cảm cho nó. Đừng động tí là nổi cái tính tiểu thư lên nhé.” Có đôi khi bà cảm thấy con gái đã bị Tiêu Đồ cưng chiều quá mức thành hư.

Cô không phải nổi tính tiểu thư, mà là... Cô biết làm cách nào để đối mặt với mớ rắc rối này đây? Nhưng có một số việc chẳng thể kéo dài, đúng không?

Mẹ vừa cúp điện thoại xong, thì có tiếng tin nhắn truyền tới.

“Một, hai, ba... sáu, bảy... Báo cáo với kẻ dâm đảng nhà chúng ta, trên người anh bây giờ có bảy dấu hồng hồng đỏ đỏ.”

Vừa đọc nội dung Duy Duy đã biết của ai gửi, mặt cô đỏ bừng như gấc. Anh mới là dâm đảng ấy!

“Lúc vào cửa anh đã công kích, cắn em một cái rồi.” Cô trả lời liền.

Hơn nữa vị trí anh cắn trên ngực rất mờ ám, nếu cô mặc áo hở cổ một chút nhất định sẽ bị bại lộ. Cho nên anh rất là xảo quyệt. Nhưng thật lạ kì, biết rõ ràng anh cố ý mà cô chẳng có chút phiền não, ngược lại còn thấy ngọt ngào.

Chu Duy Duy à, mày trăm ngàn lần đừng rơi vào bẫy tình! Dù bây giờ mày và Thỏ Thỏ có cái gì đi nữa, cũng chỉ là một trò chơi tình ái mà thôi!

“Thế sao? Hóa ra anh đói khát như vậy? Em có bị thương nặng hay muốn anh xoa bóp không?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

“Khỏi cần xoa xiếc gì hết, anh bồi thường cho em một cái bánh sinh nhật đi!” Cô đưa ra yêu cầu.

Hai tuần nữa là đến sinh nhật cô và cô muốn được bên cạnh anh. Đây coi như lần đầu tiên cô đưa ra lời mời.

“Ồ, có bánh sinh nhật mà còn có anh nữa!” Anh sáng khoái nói.

“Em nói sẽ muốn anh sao?” Duy Duy trả lời liền.

“Có một hộp quà to, cũng không cần?” Chỉ vài giây sau, anh đã gửi tin mới.

“Không cần!” Duy Duy lạnh nhạt từ chối.

“Trong hộp đó anh mặc một bộ như cậu chủ trẻ lái máy bay, cũng không cần sao?” Lúc đó sức khỏe của cô đã hồi phục nhiều rồi.

Vừa đọc được tin nhắn ấy, Duy Duy ngây dại.

Thỏ Thỏ mặc đồ như cậu chủ trẻ lái máy bay? Nếu dùng cái thần thái của anh thì cô sẽ hỏi: ‘Thưa cô, cô cần dùng nước uống gì ạ?’

Trong đầu hiện lên đủ thứ linh tinh, làm cô thiếu điều cười sặc sụa.

“Em... không thèm...” Từ chối thật khó khăn.

Cô rất muốn nhìn...

“Trong cái hộp ấy, anh mặc bộ đồ cậu chủ trẻ lái máy bay, và khoác cả bộ phi công nữa, cho em xé bộ cậu chủ trẻ trước, rồi bắt nạt tên phi công sau?” Món quà sinh nhật lớn và khẩu vị nặng như vậy, chắc thích nhỉ?

“...” Thật thiếu đạo đức!

Cô nhắn lại bằng một dãy dấu chấm, lời anh nói cứ ghim trong đầu.

“Có trường phái nào nói làm tình là thiếu đạo đức? Nho giáo hay đạo giáo? Chẳng phải tình dục là điều tự nhiên sao? Anh muốn đem mình cho em thay đổi khẩu vị cũng phạm pháp hử?”

“...” Đừng nói nữa!

“Nếu không thích sự sắp xếp này, thì anh tự đặt mình trong hộp, mặc bộ đồ cậu chủ, lại mặc luôn đồng phục phi công, sau đó bao luôn một khoang máy bay, chúng ta làm ở trong đó, hài lòng chưa?” Để thực hiện nó, anh tốn rất nhiều tiền.

Duy Duy thấy mình sắp chảy máu mũi. Đáng ghét! Cô vốn dĩ đã từng phản đối các đồng nghiệp có tư tưởng tình dục như vậy!

“Em mang theo bộ đồng phục tiếp viên hàng không, anh mặc áo blouse trắng là được rồi!” Gửi xong tin nhắn, Duy Duy ném điện thoại qua một bên rồi dùng tay che kín mặt.

Hai người chỉ chơi đùa thôi! Không được rơi vào bẫy tình!

Một hồi lâu, cô mới tỉnh táo lại. Có lẽ cô nên nói rõ với Triệu Nhân Thành! Dù Thỏ Thỏ muốn làm Tây Môn Khánh, cô cũng không tình nguyện làm Phan Kim Liên. Bác sĩ Triệu là người đàn ông tốt, cô không muốn tổn thương anh.

44. Cuốn 4 - Chương 14-15

Chương 14

Duy Duy mở cửa, thấy Triệu Nhân Thành đang cầm chìa khóa trong tay.

“Có việc tìm anh hả?” Anh dừng bước, dịu dàng nhìn cô.

Duy Duy mất tự nhiên nói:

“À, cũng có chút việc...” Cô cảm thấy khó mở miệng.

“Bây giờ anh đi thăm Tiểu Vũ.” Có vẻ anh không muốn nghe.

Đi thăm Tiểu Vũ?

“Chúng ta đi cùng nhé? Vừa đi vừa tán gẫu.” Duy Duy chủ động nói.

Triệu Nhân Thành nghĩ để một người mới hết sốt ở trong nhà cũng hơi bất an.

“Được.” Anh gật đầu.

Suốt dọc đường đi, anh chỉ tập trung lái xe. Anh làm chuyện gì cũng đều trong im lặng. Vì thế cô mới thích anh, nhưng bây giờ cô không biết nên bắt đầu từ đâu. Duy Duy có cảm giác anh biết cô muốn nói gì, nhưng vẫn im lìm như mọi ngày.

Giờ đang là mùa xuân mà Duy Duy thấy trong xe thật oi bức, cô mở cửa sổ vươn tay ra ngoài, cảm thụ làn gió thổi qua. Cô bỗng nhớ đến chiếc Porsche màu đen lạnh lùng dừng dưới lầu nhà mình.

Hai người ngồi trong xe, không nói lời nào thật như hai quả dưa hấu buồn chán. Cô nhấn nút, mở nhạc.

Khó tìm được một người tri kỉ cùng mình hàn huyên.

Nhất là khi đọc thấy rất nhiều điều phản bội.

Luôn bất an, nhưng đành phải mạnh mẽ.

Ai là người giết chết sự lãng mạn của tôi.

Khó có thể yêu hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Trở nên thực tế, có lẽ tốt, có lẽ xấu... mỗi bên một nửa.

...

Sau những tình yêu mơ ước, tha thiết đắm say không bằng bình tĩnh.

Hạnh phúc không dễ dàng có, mới khiến người ta mê muội kiếm tìm.

...

Cô như chìm vào cơn mê. Thật sự đúng vậy: Khó tìm được một người tri kỷ cùng mình hàn huyên. Khó có thể yêu hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Người còn sống, những nỗi đau vật luôn tồn tại rất nhiều.

Thấy cô im lặng, Triệu Nhân Thành quay đầu nhìn cô cười nhẹ.

“Bài nhạc rất êm tai, lần trước em nói thích Hoàng Tiểu Hồ hát phải không?” Anh ghi nhớ trong lòng.

Duy Duy tiếp tục ngắt ngời. Đúng thế, cô từng nói qua.

Người đàn ông trước mặt thật kiên cường, dường như chẳng việc gì có thể phiền nhiễu đến anh ta. Khi anh ta cười, cúi đầu nhìn bạn, ánh mắt thật dịu dàng, anh ta ghi nhớ các sở thích của bạn, nhưng bạn chẳng bao giờ vào được tim anh ta.

Thỉnh thoảng cô tò mò muốn biết, trái tim của người đàn ông như anh có khi nào gợn sóng với cô không? Lúc tâm trạng bất an cũng đối xử đều đều như vậy? Hoặc có lẽ anh chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của cô? Trái lại, cô dễ dàng khuấy động trước tình cảm, nhưng cũng mau chóng lạnh nhạt.

Cô đang cố sắp xếp các câu nói cho gọn gàng, quan sát thấy sự yên lặng của anh, khiến cô vô cùng bối rối.

“Em có việc muốn nói với anh...” Duy Duy ổn định tinh thần, lấy hết can đảm bắt đầu câu chuyện.

“Duy Duy à! Em đừng nói hết, nghe anh nói trước được không?” Anh nhẹ nhàng ngắt lời.

Anh quay sang nhìn cô bằng gương mặt hiền hòa, làm tim Duy Duy bất giác chậm đi mấy nhịp.

“Em còn bảy lần xạ trị nữa, chờ khi em xạ trị xong, chúng ta kết hôn đi.” Anh nói êm ái.

“Đại khái khoảng sáu tháng cuối năm, đến lễ quốc khánh nhé?”

Duy Duy hoảng sợ, không ngờ mình lại được cầu hôn.

“Vốn dĩ anh không thích em mà!” Duy Duy vội vã nói.

“Anh đâu có thích em, miễn cưỡng làm chi?”

Cô chuẩn bị nói chia tay với anh, sao sự việc bỗng đi ngược lại thế?

Anh suy nghĩ thật lâu, vì bất ngờ trước câu trả lời của cô.

“Duy Duy à, anh có tình cảm với em mà.”

Duy Duy ngơ ngác, cái này so với bị cầu hôn càng khiến cô cảm thấy kinh ngạc hơn.

“Hôm đi gặp mặt người lớn giữa hai nhà, anh nhớ em mặc bộ váy tơ tằm... nhìn rất đẹp.” Có thể cảm giác ấy không phải là yêu, nhưng giây phút đó làm anh xao xuyến.

Cả người Duy Duy đều ngổn ngang. Tuy biết ngày đó anh sưng sốt, ánh mắt có biến đổi, nhưng biểu hiện vẫn bình thường, rồi cô cũng gạt qua.

“Thật ra, anh không thích các cô gái xinh đẹp.” Anh cười nhẹ.

“Tuy nhiên, sau khi bác sĩ Tiêu sắp đặt lừa em đi... Anh hơi căng thẳng và mất thoải mái.”

Aaaaaaaaaaaaa.

“Lúc trước anh đưa em về nhà, thấy hai người vội vã phát tay chạy đi... Giây phút đó anh tự hỏi, có nên đặt tình cảm của mình vào đó?” Không phải chỉ phụ nữ mới sợ tổn thương, mà đàn ông cũng vậy.

Trực giác mách bảo cho anh biết, bác sĩ Tiêu sẽ chẳng từ bỏ, mà cô và anh ta có sự mờ ám khó giải thích.

“Rồi trước đêm đã xảy ra một việc...” Có những chuyện anh không muốn nói, nhưng bắt buộc phải nói.

Anh cúi đầu im lặng hơn mười giây, mới tiếp tục.

“Hôm đính hôn Tiểu Vũ phát bệnh là thật, và anh đột nhiên do dự muốn cùng em kết hôn hay không cũng là thật.” Anh nói thẳng thắn. Vì trước đó một ngày mới biết rõ chân tướng, làm anh mất hết niềm tin với cuộc hôn nhân kế tiếp.

Vì vậy hôm ấy anh thật sự cố tình tắt máy!

Rốt cuộc đây được đám mây mù, chiếm được đáp án cô hằng chờ mong. Nhưng lòng Duy Duy không một chút thoải mái vui vẻ.

“Nhưng anh không gạt em, sau đó anh có tới.” Gặp em trai anh nói rằng, cô và gia đình vẫn còn sốt ruột ở buổi lễ.

Anh đồng ý tới, đồng nghĩa với việc đánh cuộc một lần, tình nguyện tin tưởng thêm một lần.

“Có thể em thấy anh chưa đủ yêu em, nhưng anh muốn tìm chính là một người không gây cho anh đau đớn, không cần yêu đương tha thiết, hai người yên lặng sống hết cả cuộc đời.” Có yêu, có hận qua nên trái tim đã khô cạn, bây giờ anh chỉ tìm một người bạn thôi.

Duy Duy giật mình. Anh đi tìm một nửa, nhưng không phải tình yêu tha thiết, không phải ngọt ngào đắm say.

Có lẽ trong tương lai cuộc sống rất yên ổn, nhưng là hai kẻ ‘đồng sàng dị mộng’. Đây là điều cô mong chờ ư? Đây là thứ cô theo đuổi à? Rõ ràng cô không muốn, nhưng sao lòng ngực lại đau xót?

“Em...”

“Đừng vội ra quyết định, cứ suy nghĩ kĩ đi.” Anh lại ngắt lời cô.

“Nếu câu trả lời của em là có thể, vậy chúng ta sẽ định ngày kết hôn. Em phải nói rõ với bác sĩ Tiêu, đừng vướng víu nhau nữa, được không?”

Xe vừa đứng lúc đến bệnh viện. Vì vậy, Duy Duy cũng chưa kịp nói gì.

Trước tiên là đi thăm Tiểu Vũ, thật ra cô rất thích cô bé đó. Tuy cô bé đã cắt hổng đầu tóc vì ghét cô, nhưng bây giờ cô cũng thích nghi với kiểu tóc mới rồi. Hơn nữa thỉnh thoảng còn an ủi mình, tốt thôi... Dù sao sau vài lần xạ trị, tóc cô cũng phải cắt bỏ và cần cạo giả.

“Có thể do cảm xúc bất ổn, nên hiệu quả điều trị của bệnh nhân rất kém. Bây giờ đã xảy ra hiện tượng suy gan rồi. Nếu có người hiến gan, chúng ta cần phẫu thuật sớm.”

Trong phòng bệnh, vị bác sĩ trưởng khoa vừa nói xong thì nhìn thấy Triệu Nhân Thành, liền lập tức chào hỏi ngay.

“Anh Triệu, anh đến văn phòng tôi bàn bạc về chuyện người hiến gan.”

Sắc mặt Triệu Nhân Thành bỗng trở nên nặng nề. Anh biết chắc chắn người đó lại xảy ra vấn đề. Đây không phải lần đầu.

Trên giường bệnh, nhìn thấy chú bác sĩ đưa cha mình đi, mặt mày Tiểu Vũ bắt giắc tái nhợt, gầy yếu khiến người.

Duy Duy ngồi trên đầu giường, dịu dàng hỏi:

“Tiểu Vũ, em có đau không?” Nghe y tá nói, bây giờ cả lúc ngủ Tiểu Vũ cũng khổ sở không yên.

Họ là hai kẻ cùng mang bệnh, lúc này cả người cô cũng đều đau nhức.

Tiểu Vũ cúi đầu im lặng.

“Tiểu Vũ à, em đừng thù địch với chị nữa.” Duy Duy thở dài.

Ai dè, chỉ một câu đã làm Tiểu Vũ hoảng sợ mở to hai mắt, vội vàng ngẩng đầu, lắp bắp nói:

“Chị ơi, chị ơi... Không, không... Mẹ, mẹ... con, con làm sao đối với mẹ có ý thù địch được? Tiểu Vũ sẽ thật ngoan!”

Khóe mắt Duy Duy co rút lại. Hai chữ ‘mẹ ơi’ Tiểu Vũ gọi quá gian nan, cô nghe rất mất tự nhiên. Nhưng Tiểu Vũ bị sao vậy? Cô chỉ nói một câu, thế mà cô bé đã muốn khóc. Hơn nữa trong ánh mắt nó có thể nhìn thấy rất nhiều nỗi hoang mang buồn bã.

“Chị... mẹ... mẹ, mẹ cùng cha kết hôn rồi, đừng bỏ Tiểu Vũ được không?” Tiểu Vũ nắm chặt tay áo cô, căng thẳng hỏi.

“Tiểu Vũ phải làm gì đây? Mẹ bỏ con rồi, mẹ nói nếu cha không cần, thì đem con bỏ vào cô nhi viện...”

Bé lo sợ cha có gia đình mới rồi sẽ vứt b

“Cha em làm sao có thể vứt bỏ em?” Duy Duy kinh ngạc.

Có phải khi trẻ con mang bệnh sẽ rất nhạy cảm? Nhưng vợ cũ của anh nói cái thứ khôn kiếp gì thế? Vì muốn giữ chồng mà dọa một đứa bé như vậy sao? Cô tin tưởng, bác sĩ Triệu thà rằng mất hết mọi người đàn bà nào trên đời, cũng sẽ lựa chọn con gái của mình!

“Nhưng... nhưng các chú bác sĩ và các chị y tá nói, em không phải là con ruột của cha.... Cha cũng biết rồi... Cha muốn ba ruột em phải hiền gan, nên hôm đính hôn với chị bọn họ đã tranh cãi dữ dội... Cha còn đánh người nữa, cha nói sẽ làm ba ruột em có trách nhiệm... phải... phải nuôi dưỡng em...” Vì quá kích động, lúc ấy bé ngắt xiu.

Con nít thường không biết nói dối, nhưng khi nghe xong, đầu óc Duy Duy đều tê dại.

Không phải cha ruột.... cha cũng biết? Để ba ruột phải có trách nhiệm nuôi dưỡng Tiểu Vũ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Vũ, đừng khóc... Chị, chị đi tìm cha em!” Nói xong, Duy Duy chạy ra khỏi phòng.

Từ nhỏ tới lớn, cô chẳng thích nghe bí mật của ai hết. Vì cô biết bí mật của mẹ, nên cha thà oán trách cô không khai báo. Đến khi cha chết, lòng cô luôn hối hận ám ảnh.

Năm đó tìm về báỉ lạy cha, cô cảm thấy dưới tuổi vàng mình không còn mặt mũi để gặp ông.

Bây giờ cô cũng không muốn biết bí mật của người khác, phớt lờ luôn việc Thỏ Thỏ thực lòng yêu cô. Bởi vì cô không muốn sống với anh.

Cô càng muốn chạy trốn bí mật đáy lòng mình, nhưng bí mật của Triệu Nhân Thành...

“Anh Triệu, lần trước anh đã liên hệ với anh Trương rồi, nhưng hôm nay chúng tôi hẹn anh ta tới lấy sinh thiết làm kiểm tra lần cuối thì anh ta bỗng dưng nói không giúp.” Tiếng vị bác sĩ vang lên.

“Anh Triệu à! Tôi biết tâm trạng anh rất khổ sở, nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, nếu anh hy vọng con mình còn sống thì vẫn nên khẩn cầu đối phương một chút, được không? Nếu anh bỏ mặc, thì thật sự chẳng còn ai để cứu mạng nó cả.”

Cô chạy tốc hành đến cửa văn phòng, lại kịp lúc nghe được câu chuyện như trên. Chẳng lẽ anh thật sự không cần Rốt cuộc là gì đây?

Chương 15

Sắc mặt Triệu Nhân Thành nặng nề bước ra từ văn phòng bác sĩ. Thấy anh vào cầu thang lên lầu, Duy Duy vẫn im lặng đi theo không dám quấy rầy.

“Anh Trương, chẳng phải chúng ta đã bàn bạc xong rồi ư? Vì sao anh lại đổi ý?” Anh vừa bấm số đã nói ngay.

“Lấy sinh thiết làm kiểm tra chắc chắn có đau đớn... Hiền gan cũng không đáng sợ như anh tưởng. Chỉ cần anh nghỉ ngơi một thời gian, có thể khỏe mạnh như thường...” Anh dùng hết tính nhẫn nại thuyết phục người bên đầu dây.

Duy Duy kinh ngạc nhìn theo bóng dáng anh.

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì, khiến anh tức giận: “Đúng! Đối với sức khỏe sẽ có tổn hại, anh không thể làm việc trong một thời gian ngắn, không thể đi làm bình thường được! Nhưng chẳng phải chúng ta đã

nói, tôi sẽ bồi thường thiệt hại kinh tế cho anh sao? Hơn nữa Tiểu Vũ là con gái anh, bây giờ anh cứu mạng nó thì có gì quá đáng?”

“Năm mươi triệu tệ! Anh cho tôi năm mươi triệu đi? Muốn cứu con gái, phải đưa tôi năm mươi triệu...” Anh suýt cười thành tiếng.

Đây là cái thế giới gì? Không dễ đối phương nói thêm, anh dứt khoát cúp máy. Nếu không, anh có thể bị điên tiết đến mất lý trí. Anh nhắm mắt, dựa lưng vào vách tường, mệt mỏi rũ xuống.

Mệt chết đi, thật sự mệt chết đi! Khi mở mắt ra, anh thấy một gương mặt lo lắng đứng gần.

“Anh... anh có sao không...?” Hóa ra, bác sĩ Triệu cũng không phải một con ‘King Kong’ vô địch.

Duy Duy không muốn biết bí mật của ai, nhưng bí mật ngay trước mặt này, chẳng thể phớt lờ.

Mắt anh lóe lên sự kinh ngạc, lúc này có che giấu, e rằng đã quá muộn. Hiện của cô đều nói cho anh biết, cô đã nghe hết tất cả. Mà thật ra, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng phải bí mật gì.

“Vẫn... ổn, vấn đề hiến gan, đừng nói cho Tiểu Vũ biết.” Anh vô cùng mệt mỏi xoa đôi chân mày, dằn dờ.

Con nít bây giờ rất thông minh, anh không hy vọng Tiểu Vũ bị tổn thương.

“Anh... chuẩn bị giải quyết làm sao?” Đáng lẽ nên im lặng, nhưng Duy Duy kiềm chế không được.

Triệu Nhân Thành cười khổ.

“Biết làm sao đây? Bỗng dưng nổi chứng, thì chẳng phải muốn kiếm thêm miếng thịt miếng cá thôi sao.” Anh từng nghĩ hãy quên hết đi, nhưng Tiểu Vũ do một tay anh nuôi lớn, chuyện nhần tâm như vậy, anh làm không nổi.

Duy Duy cảm thấy tim mình đau đến mức khó chịu.

Mặc dù thu nhập của anh cao, nhưng năm mươi triệu tệ và tiền phẫu thuật thay gan không phải nhỏ. Chuyện đó cũng chẳng quan trọng, mà là...

“Làm sao anh biết được chuyện này?” Duy Duy ngồi bên cạnh, cất tiếng hỏi.

Làm sao biết được?

“Thật ra Dung Hoa và em trai đã biết trước anh rồi, chỉ là họ không dám nói thôi.” Người thân một nhà nhưng chẳng ai có gan phù hợp với Tiểu Vũ, đã thế về mặt vị bác sĩ lúc đó rất kỳ lạ. Đáng lẽ anh nên đoán ra sớm hơn, nhưng anh nào đủ thời gian để suy ngẫm.

Sau đó anh mới biết, hóa ra cả bác sĩ Tiêu cũng nhảy cảm đi làm so sánh ghen giữa Dung Hoa và Tiểu Vũ. Còn vị bác sĩ trưởng khoa là bạn thời đại học với em trai anh, nên khi có kết quả đã gọi điện báo liền.

Họ giấu diếm, bắn khoăn lo nghĩ, còn anh trở thành đứa ngốc nhất.

“Đêm trước khi chúng ta đính hôn, Nhã Vi tìm anh nói một chuyện...” Muốn bày tỏ chuyện xưa thật quá khó khăn, nhưng trong tương lai bọn họ sẽ sống với nhau cả đời, có một số việc không thể lừa dối.

“Cô ta muốn anh đừng đính hôn với em. Cô ta nghĩ anh lấy em vì lá gan...”

Ban đầu anh thật sự vì lá gan mà muốn kết hôn với cô. Nhưng rồi a đối với Duy Duy có chút rung động. Hơn nữa Duy Duy mang bệnh, gan không thể hiến cho Tiểu Vũ được, mà tình trạng này Nhã Vi hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Anh nhắm chặt mắt, đem sự thật tàn nhẫn nói ra: “Vì ngăn cản anh đính hôn, hôm đó cô ta đã kể mọi chuyện...”

Con mẹ nó, ả nhiều chuyện kia! Duy Duy muốn tận tay mình đánh ả chết đi!

“Hôm đó anh mới biết, lúc cô ta sống bên anh đã mang thai Tiểu Vũ rồi. Hóa ra ở trong trường học, cô ta đã quan hệ trai gái lung tung... Tên họ Trương – ba ruột của Tiểu Vũ là một kẻ phong lưu, hai người...”

“Cô ta có thai, thậm chí tên ấy cũng chẳng thèm cho tiền phá bỏ. Vì vậy, cô ta trút lên người anh...” Tình yêu của anh đối với cô ta thể hiện rõ ràng, cô ta chỉ cần cố ý chọc thủng lớp giấy là có thể nhận được.

Màn trình diễn thật đơn giản, dễ dàng lừa bịp anh suốt mười năm ròng.

“Khi sinh Tiểu Vũ nặng gần 3kg, là một thai nhi đủ tháng. Vậy mà anh lại nghĩ cô ta sinh non đến bốn – năm tuần, có buồn cười hay không?” Anh quay sang nhìn cô cười khổ sở.

Buồn cười, quá buồn cười! Anh là một bác sĩ phụ sản, vậy mà bị Triệu Nhã Vi lừa trắng trợn.

Anh rất tin tưởng cô ta, nghĩ rằng cô ta đơn thuần lại nhất gan... Đêm đó hai người thành thật thừa nhận tâm ý, Triệu Nhã Vi cố ý dẫn dụ, bọn họ kích động quá mức nên ăn vụng trái cấm.

Cô ta nhắm mắt nhú mày giả vờ đau đớn, anh liền nghĩ cô ta còn con gái. Ai dè cô ta đã sớm ai cũng có thể làm chồng. Bây giờ nhớ lại anh thấy bi ai và buồn cười cho cuộc tình mà mình từng hy sinh tất cả.

Anh thay người khác nuôi nấng đứa con mười năm. Thậm chí coi đứa con ấy là lẽ sống, là tinh thần để tồn tại.

“Em biết lí do cô ta sống với anh là gì không?” Anh thản nhiên cười nói.

Duy Duy theo bản năng lắc đầu.

“Mẹ anh quản lý con gái rất nghiêm khắc, rất giới hạn tiền tiêu vặt, mà Nhã Vi với bọn anh lại khác nhau... cô ta hầu như chẳng có đồng tiêu vặt nào. Sở dĩ cô ta đi theo mấy tên thanh niên khác, cũng vì họ có thể cho cô ta cái ăn cái mặc. Còn chuyện xảy ra sau này... cô đâu có tiền để phá thai và tu bổ sức khỏe? Vì vậy phải đành chọn sống cùng anh...” Sự thật buồn cười này làm trái tim anh hoàn toàn giá lạnh.

“Bác sĩ Triệu...” Duy Duy kìm lòng không nổi cầm lấy tay anh, đột nhiên cảm thấy thật đau lòng, đau lòng cho sự thừa nhận của người đàn ông.

“Chúng ta vào phòng đi, đứa bé ấy thiếu cảm giác an toàn, luôn sợ anh vứt bỏ nó.” Nói xong chuyện cũ, anh vỗ tay cô đứng dậy.

Vóc dáng cao lớn của anh in vào mắt Duy Duy, cô bỗng thấy trước nay chưa bao giờ kiên cường như thế. Từ bé đến giờ, cô luôn tìm kiếm một người đàn ông như vậy.

“Bác sĩ Triệu, những lời anh nói lúc nãy coi như bỏ qua sao?” Duy Duy xúc động bật thốt.

Anh khựng lại. Nói gì nhỉ? Là chuyện kết hôn của bọn họ?

“Bác sĩ Triệu, chờ em hết bệnh sẽ sinh cho anh một đứa con! Sau đó chúng ta xem Tiểu Vũ như con ruột, nuôi nó khôn lớn!”

Cô quyết định, yêu đương thiết tha không bằng bình tĩnh. Nếu không yêu nhau, chỉ bằng hai người yên lặng làm bạn sống hết cuộc đời. Còn chuyện gian díu giữa cô và Thỏ Thỏ cũng nên chính thức đặt dấu chấm hết.

45. Cuốn 4 - Chương 16-17

Chương 16

Thỏ Thỏ bắt đầu không còn liên lạc được với Duy Duy nữa. Ngoài ra, mới vài ngày không gặp, cuộc sống của anh có sự thay đổi lớn. Bởi vì anh đột nhiên rất nổi tiếng.

Vài ngày trước có một phụ nữ mang thai đột ngột đau bụng, đưa vào cấp cứu gấp. Sau khi bệnh viện kiểm tra, thì được biết đứa con đầu tiên của sản phụ bị dây rốn quấn cổ phải mổ sinh sớm gây tử vong. Lần này sản phụ mang thai quá gần lần trước, và em bé trong bụng phát triển nhanh chóng gây rạn nứt phân khúc tử cung.

Thậm chí các nhân viên y tế cho rằng vết may ở tử cung đã vỡ, nhìn thấy được túi thai lòi ra ngoài. Tình huống này rất nguy hiểm, trong khi chu kỳ mang thai của sản phụ chỉ mới hai mươi bốn tuần.

Lúc đó bác sĩ Triệu vừa tới, quan sát tình hình xong, quyết định mổ lấy thai nhi ra ngay để bảo đảm an toàn cho người mẹ. Và theo lẽ thường mà nói, sản phụ sẽ không còn khả năng sinh đẻ sau này.

Khi sản phụ nghe được tin ấy, tâm trạng vô cùng hỗn loạn. Thậm chí tuyên bố thà cùng chết với con chứ không chịu mổ, bất cứ ai cũng không khuyên can nổi.

Với tính cách của Tiêu Đồ trước đây, trời sập mà không đụng trúng anh thì anh cũng chẳng thèm để ý. Nhưng bỗng nhiên anh nhớ có người nói, còn một lí do không thích anh đó là: Rất bê tha. Chính xác mà nói thì: Chẳng có trái tim đồng cảm.

“Nếu các người chấp nhận rủi ro, muốn tôi thử hay không?” Khi tất cả mọi người đang xoay xở, anh bất chợt chậm rãi nói.

Ai cũng giật mình nhìn anh. Tình hình này còn thử cái gì, có cách nào để thử nữa? Không người nào dám tin, giờ phút này anh vẫn mạnh mẽ lên tiếng.

“Lúc ở Mỹ, tôi rất giỏi về chuyên môn may vá...” Thi thể bị cắt làm nhiều khúc, anh đều có thể khâu lại rất đẹp.

“Ý anh muốn nói đem tử cung bị rạn kia may lại?” Bác sĩ Triệu nhú mày.

“Đúng thế.” Tiêu Đồ gật đầu.

Ngoài phẫu thuật mổ lấy thai định kỳ trong bệnh viện ra, lúc ở Mỹ, anh đã khâu rất nhiều tử cung. Trong đó có phụ nữ bị kẻ bắt cóc cưỡng hiếp rồi giết hại, âm hộ bị nước khử trùng chát sít, toàn bộ tử cung bị tên tội phạm đâm nát. Sau khi anh lấy các tế bào trong tử cung của tử thi đã bị chia năm xẻ bảy ra, thì làm theo yêu cầu của gia đình, đem tử cung nạn nhân khâu lại rồi mới đưa đi an táng.

“Không thể nào, sản phụ hiện giờ rất nguy hiểm, thai nhi có khả năng tiến vào khoang bụng. Huống chi trong lúc phẫu thuật khâu vá, kim có thể đâm trúng túi thai... Nếu thất bại thì lại phải cắt bỏ tử cung sao? Làm vậy chỉ khiến sản phụ mất rất nhiều máu, càng thêm nguy hiểm đến tính mạng!” Triệu Nhân Thành phản đối hoàn toàn cuộc phẫu thuật vô nghĩa này.

Các nhân viên y tế cũng đồng tình! Nếu thất bại, thì tập thể y bác sĩ ca giải phẫu phải gánh

Tiêu Đồ cau trán. Quả nhiên người Trung Quốc luôn thiếu tinh thần mạo hiểm. Anh nhún vai chuẩn bị rút lui, thì người sản phụ nắm chặt góc áo anh, bất chấp tất cả, nói:

“Bác sĩ à, cứ thử đi... Tôi đánh cược, tôi sẵn sàng đặt cược!” Chị đồng ý tin tưởng anh!

Mọi người đều do dự. Thấy vậy, Tiêu Đồ mỉm cười:

“Tôi nắm chắc 80%.”

Nắm chắc 80%? Nói giỡn chơi! Triệu Nhân Thành nhú chặt mi. Vì theo anh, loại kĩ thuật này ở sách y học chỉ thỉnh thoảng mới nói tới, trong nước chưa có ca thành công ví dụ nào. Anh tự nhận, ngay cả 20% cũng không nắm chắc.

“Bác sĩ Triệu! Anh làm không được, không có nghĩa là người khác cũng vậy!” Tiêu Đồ nhàn nhạt nói.

Anh khó chịu! Mấy ngày nay anh không thấy con heo nhỏ kia, vì vậy càng ghét tên đàn ông trước mắt hơn.

“Nếu sản phụ chấp nhận, hãy để chị ta ký bản tự nguyện rồi chúng ta lập tức làm phẫu thuật!” Cứ vòng vo suốt cũng chẳng phải cách. Rất cuộc, ông viện trưởng đưa ra quyết định.

Quá trình ca phẫu thuật rất nguy hiểm. Trước tiên bác sĩ Tiêu Đồ cẩn thận lên kế hoạch bao bọc màng túi của thai nhi trước, đẩy tử cung sản phụ lại một lần nữa, sau đó dùng kim nhanh chóng khâu lại.

Kĩ thuật may của anh vô cùng hoàn hảo, vừa nhanh gọn vừa chuẩn xác, khiến các bác sĩ y tá ở đó đều sửng sốt, bao gồm cả Triệu Nhân Thành.

Chỉ mới ngắn ngủi hai – ba phút trôi qua...

“Tôi đã khâu túi thai lại rồi, vì ngăn các cơn co thắt khiến tử cung bị vỡ, nên trong vòng 24 tiếng đều phải ‘ổn định’ giữ thai. Mặc khác tôi tiêm cho chị thuốc thúc đẩy phôi thai nhi trưởng thành, nếu giữ được trong bốn tuần nữa, thai nhi sẽ sống sót.” Anh vừa cúi đầu dặn dò, vừa bắt đầu khâu lại vùng bụng của sản phụ.

Thật ra các y bác sĩ ở đây đều biết, chỉ cần khâu lại thành công thì với trình độ y học hiện nay, thai nhi được bảo vệ thêm một – hai tuần có khả năng sống rất cao. Mọi vấn đề khó khăn được giải quyết nhanh gọn, trong một cuộc phẫu thuật tuyệt vời.

Chưa tới mười phút đã xảy ra một kì tích y học? Ngay cả bác sĩ Triệu cũng kinh ngạc thật lâu mới hồi phục. Thật không ngờ, bác sĩ Tiêu – người anh vẫn xem thường, hóa ra chỉ ‘giấu tài’ mà thôi.

Lúc Tiêu Đồ và y tá giúp đưa sản phụ ra khỏi phòng mổ, thì tập thể y bác sĩ mới bừng tỉnh, cất tiếng vỗ tay như sấm vang lên sau lưng.

Chỉ vùn vùn một đêm, Tiêu Đồ bỗng rất nổi tiếng. Các ký giả, các phóng viên đài truyền hình đều chạy vào bệnh viện phụ sản Mã Lệ Á.

Các phóng viên đều hỏi chung một vấn đề: ‘Bác sĩ Tiêu, tâm trạng hiện giờ của anh như thế nào?’

Tâm trạng của anh như thế nào ư? Anh chỉ có thể nói... THÍCH! Bởi vì cứu người cũng chẳng là gì, nhìn thấy tình địch của anh bị vắng vẻ, bị anh đoạt lấy sự nổi bật mà đâm ra gắt gỏng, anh vô cùng sướng khoái!

“Đây là nhiệm vụ của các bác sĩ chúng tôi.” Vội vàng ném ra một câu thật ghê tởm, anh chuẩn bị rời đi.

“Bác sĩ Tiêu! Bây giờ chúng tôi đang truyền hình trực tiếp, đối với thành công hôm nay, anh có muốn tâm sự gì với người xem đài hay không?” Một gã phóng viên truyền hình dí sát theo sau.

Tiêu Đồ ngẫm nghĩ một lát rồi dừng lại.

“Có.”

Trong lúc mọi người nghĩ anh sẽ nói sự thành công phải nhờ tới cố gắng hay đại loại như vậy... Thì anh cầm lấy micro nói:

“Tôi có mấy câu muốn nói với Heo con, vì cô ấy không nhận điện thoại của tôi!”

Heo con? Heo con là ai? Không đợi phóng viên hỏi, anh đã bắt đầu nói:

“Heo con, có thành công hay không đối với anh cũng chẳng sao. Nếu em không thích anh lắm mưu mô, anh xin hứa sẽ để đầu óc tự bãi công. Nếu em không thích tính làm việc bê tha, anh sẽ cố gắng thật chăm chỉ để tiếp tục thành công. Heo con à! Em từng nói nếu sống với anh, em không có cách gặp mặt mẹ, chết chẳng có cách gặp mặt cha... Nhưng nếu ngay cả cha mình, anh cũng từ bỏ thì sao? Nghe đâu cha anh sắp có con trai rồi! Vậy nếu anh không nhận cha, mẹ em có cảm thấy người cha phong lưu của anh bị quả báo? Cha em có cảm thấy trả thù được tình địch? Rồi h sẽ đồng ý với lựa chọn của em? Và chúng ta có thể ở bên nhau?” Anh nghĩ đây là cách duy nhất để có được cô.

“Có lẽ em thật sự không thích anh, vì anh không đủ cường tráng, không phải khẩu vị mà em mong ước. Nhưng anh có một thứ tốt hơn so với những anh chàng ‘King Kong’ của em. Bởi vì trái tim anh mạnh mẽ hơn họ rất nhiều!” Loại hương vị mạnh như thế anh đều chịu được, anh nghĩ cô dùng qua sẽ thật hài lòng.

“Em quả thật không hề thích sự tự do của anh, em nói dù sông cạn đá mòn chúng ta cũng không thể ở bên nhau, nhưng em quên mất có một thứ so với biển cạn đá mòn càng có ý chí kiên cường hơn... Thứ đó chính là trái tim không thay đổi!” Yêu hay không yêu, anh hết cách để nói rõ, anh chỉ muốn nói với cô rằng, anh sở hữu một trái tim mạnh mẽ.

Nói xong, không cần đối phương có hiểu hay không, anh nhân tiện cảnh cáo thêm:

“Nói thẳng như vậy, em hiểu chưa?” Đừng lừa dối anh nữa.

Anh về văn phòng, ngồi thật lâu rồi tiếp tục bấm số gọi cô.

Nếu không có được cô, anh sống mà như chết! Anh tưởng giống trước kia, với tám năm xa cách anh đều có thể sống yên ổn. Nhưng bây giờ chỉ mới vài ngày không gặp, anh đã thấy như kiến bò toàn thân. Quả

nhien sau khi xảy ra quan hệ xác thịt với cô rồi, anh càng lúc càng chẳng thể giữ nổi bình tĩnh, anh thầm muốn mau chóng chiếm được cô.

Mấy ngày nay, nghe nói bệnh trạng của con gái bác sĩ Triệu rất xấu. Bác sĩ Triệu ít đi làm, lại hay xung đột khiến gian tình của anh bị gián đoạn. Tuy nhiên lúc nhàn rỗi anh hay nghĩ, cô và bác sĩ Triệu có tiền triển mới gì không? Anh chấp nhận, anh rất sợ.

“Nè!” Lúc này điện thoại có người bắt máy, giọng nói cô hơi khàn.

“Heo con à!” Vừa nghe tiếng cô, tâm trạng bất an mấy ngày nay đã dịu xuống, khỏe môi anh nhếch lên.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà...”

Nghe thấy hai chữ đó anh thật chán. Nhà của Triệu Nhân Thành, sao là nhà của cô được? Anh lắc lắc đầu, ngăn cơn ghen trong lòng đừng phát tác.

“Ó khỏe lên chút nào không?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.”

“Đầu còn xây xẩm không?”

“Hết rồi.”

Anh hỏi và cô chỉ trả lời.

“Có xem tin tức không?”

“...”

Một lúc sau, cô nói lảng tránh:

“Em xem rồi, chúc mừng anh đã thành công, rất thú vị.”

Câu chúc mừng thật lòng, nhưng anh nghe rất xa lạ. Vì sao cô dùng giọng điệu khách sáo như vậy nói với anh? Mà anh có hỏi chuyện này đâu? Anh đang hỏi cô có nghe được lời thổ lộ và quyết định của anh chưa?

“Heo con! Em hết xây xẩm rồi, cơ thể dưỡng sức cũng tốt rồi, vậy đến đón anh tan tầm đi.” Anh phản ứng rất nhanh.

“Được...” Cô rút cuộc gạt đầu đồng ý, mà anh cảm thấy rất kì lạ.

* * *

Năm giờ ba mươi chiều.

“Em đến đón anh đây.” Nhận được tin nhắn, anh lập tức xuống lầu.

Vừa đến nơi đã thấy chiếc Porsche đậu trong bệnh viện, cô ngồi trong xe cúi đầu, không biết đang suy tư điều gì.

“Tinh thần thoải mái quá!” Anh mở cửa xe, sờ nhẹ mặt cô.

“Người thoải mái tinh thần là anh đấy, từ trên xuống dưới đều sáng khoái kìa.” Duy Duy mỉm cười gương ép, đồng thời tránh bàn tay anh.

Tay anh rơi giữa không trung. Tiêu Đồ tự nhủ, chỗ này là công cộng, cô chỉ cố tình xa lánh thôi chứ tình cảm còn nguyên. Dù sao bây giờ anh vẫn chưa thể ra ngoài ánh sáng.

“Buổi tối đi ăn cơm ở đâu?” Cô vừa nổ máy xoay vô lăng, anh đã hỏi ngay.

“Đưa anh về nhà.” Chiếc Porsche chạy về hướng nhà anh.

“Đi ăn buffet rồi về sau. Hình như anh chưa dùng tiệc buffet lần nào.” Anh chủ động nói.

“Tiệc buffet không hợp với anh đâu. Thức ăn đều lạnh lẽo, mà anh cũng sẽ ăn quá độ.” Duy Duy trả lời.

“Vậy thì thôi, em nói chúng ta đi ăn cái gì? Em thích là được rồi.” Anh nói liền.

Lại dính vào bẫy! Duy Duy cắn môi.

“Hôm nay ông viện trưởng tặng miễn phí vài phòng khách sạn sang trọng để chiêu đãi anh. Duy Duy à, ăn cơm xong chúng ta tới khách sạn ngủ nhé.” Anh nói thật tự nhiên.

Cô biết mấy ngày nay không gặp, anh nhớ nhưng mà cô cũng vậy.

“Anh... cả mấy thứ này cũng lấy...?” Cô sửng sốt.

Người ta rõ ràng thử anh có bạn gái hay chưa.

“Có gì đâu, chúng ta cũng cần mà?” Thật ra anh rất thông minh, dĩ nhiên hiểu rõ ông viện trưởng muốn giới thiệu con gái cho mình. Khi anh nhận tờ chiêu đãi, đồng nghĩa với việc mất luôn cơ hội vàng với cô thiên kim tiểu thư rồi.

Im lặng một lúc sau, Duy Duy đưa xe tấp vào lề đường.

“Tiêu Đồ, em nghĩ từ nay về sau chúng ta sẽ không cần vào khách sạn nữa.” Cắn chặt lòng, cô dứt khoát nói.

Anh sửng sốt, một nỗi bất an nhảy lên trong lòng.

Duy Duy rút chìa khóa xe ra đưa cho anh: “Em chuẩn bị kết hôn với bác sĩ Triệu vào ngày quốc khánh rồi.”

Tiêu Đồ nhìn cô chằm chằm, nỗi chua xót dần trở dậy trong tim.

“Vì vậy em muốn nói với anh, trò chơi của chúng ta đã kết thúc?” Nụ cười trở lại trên môi, mặt anh vẫn không thay đổi.

“Em xin lỗi.” Cô nhìn anh nói một câu xin lỗi thiếu chân thành. Bởi vì cô không dám nháy mắt, chỉ sợ nháy một chút thôi đẩy mắt sẽ kết đầy ý nghĩa.

Vì sao trên TV, anh lại nói những lời ấy?

“Thế nên anh bị em vứt bỏ?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Từ trước tới nay chúng ta chưa bao giờ có bắt đầu.” Duy Duy nhỏ giọng phản bác.

Thẳng thắn cũng là một sự tàn nhẫn.

Cô thật hay!

“Trả lại xe lại cho anh, em không thể nhận được.” Đem toàn bộ những kí ức vụng trộm trả hết cho anh.

Cô nghĩ mình sẽ nhớ nó cả đời: Nhớ tiếng rít gào khi tăng tốc, tiếng nhạc sôi động ồn ào, nằm ngấm sao để gió đêm thổi qua tai trên núi một đêm nọ. Còn nó... ‘nóng – lạnh song hành’.

Anh không nhận lấy chùm chìa khóa, mà chỉ nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay cô, nói:

“Anh chưa có bằng lái xe.”

“...”

“Em cứ giữ đi! Trước khi anh có bằng lái, em hãy đưa đón anh nhé.” Anh ngược mắt lên, mặt chẳng hề thay đổi.

“Hãy làm đúng lời hứa của em đi.”

“Thỏ Thỏ, em sẽ không cùng anh...” Cô gian nan nói.

“Anh đã nói rồi, nếu em lựa chọn kết hôn, thì mối quan hệ của chúng ta cũng chấm dứt.” Anh ngắt lời.

“Anh...” Vậy ý của anh chỉ đơn thuần là đưa đón?

“Nếu anh có bạn gái, cũng cần một tài xế mà, phải không?” Anh ngoài miệng cười, trong lòng tràn ngập chua xót.

“...”

“Được rồi! Chúng ta xem như chấm dứt!” Anh sáng khoái tuyên bố.

“Bây giờ anh xuống xe trước, chúc em kết hôn hạnh phúc!”

Không thèm nhìn cô, anh đẩy cửa bước xuống, đi thẳng về phía trước mà chẳng ngoái đầu lại. Bởi vì...

Trái tim chưa từng giá lạnh như lúc này. Lạnh sắp kết thành băng.

Hóa ra trái tim kiên cường cũng bị cay đắng, đau thương.

Hóa ra cái ‘có được’ anh nghĩ, chỉ là hư ảo, hoàn toàn vô nghĩa.

Đó là một thứ tình cảm có thể tùy tiện vứt bỏ.

Chương 17

“Đúng bảy giờ tối đến đón anh.”

Lúc sáu giờ, điện thoại Duy Duy có tiếng tin nhắn vang lên. Người gửi dĩ nhiên vẫn là Tiêu Đồ.

“Anh muốn đi đâu?” Cô cẩn thận nhắn lại.

“Anh muốn dùng xe.” Trả lời rất đơn giản.

Cô chỉ làm tài xế mà thôi? Duy Duy thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trái tim cũng mất mát âm ỉ.

Mấy ngày nay, anh chẳng hề đeo bám lấy cô. Ngược lại rất tích cực tránh mặt... Tư thái dứt khoát như vậy, nghĩa là rất sáng khoái từ bỏ cô. Thế cũng tốt...

Cô thay quần áo xong, tìm hết hai mươi phút mới chạy đến nhà của anh. Bây giờ nhớ lại, dường như cô chưa tới nhà anh lần này. Ngay từ đầu, quan hệ bọn họ quả đúng là bất thường.

Cô đứng dưới lầu nhận tin mình đã tới, mười phút sau mới thấy anh chậm rãi đi xuống. Hôm nay anh quàng chiếc khăn caro màu bạc, mặc chiếc áo lông màu xanh thẫm cổ chữ V, để lộ khớp xương quai đòn khêu gợi, khuôn ngực gầy như ẩn như hiện và chiếc quần Jean bó sát người, đem đôi mông bao lại trông vừa tròn vừa đẹp mắt.

Từ sau khi ‘chia tay’ với cô, anh chẳng có chút uể oải, trái lại tinh thần càng lúc càng bay cao, đường tương lai sáng chói. Vì thế anh ăn mặc đẹp như một... cô em “Tòa nhà Ginza đường Giang Tân!” Nói ra sáu chữ xong, anh hạ mắt xuống, dáng vẻ xa cách chỉ xem cô như một tài xế taxi, chẳng muốn nói nhiều với cô một câu.

Trong lòng Duy Duy biết thế, nên cũng không hỏi nhiều, đạp ga tăng tốc chỉ tốn có mười phút đã đưa anh đến địa điểm. Anh xuống xe, Duy Duy đảo vô lăng muốn lái xe về nhà trước, ai dè...

“Em chờ đã, chắc khoảng nửa tiếng nữa anh xuống.”

Nửa tiếng? Hôm qua anh lên đó tới mấy tiếng cũng chưa xuống! Duy Duy nhìn anh đăm đăm.

“Dĩ nhiên là nếu đối tượng đẹp mắt, em sẽ tiếp tục đưa anh qua nhà gái để hẹn địa điểm.” Anh bình thản nói.

Tại sao phải là cô? Hôm qua đối tượng xem mắt của anh là một giáo viên mẫu giáo. Dường như anh đã chấm cô nàng rồi, không chỉ hoàn toàn quên mất cô đang đứng dưới lầu đập muỗi, mà còn cùng người khác trò chuyện đến mấy tiếng, cuối cùng kêu cô chờ anh và cô nàng đi dạo chợ đêm. Thậm chí quá đáng hơn là đưa cô nàng về nhà, hại cô làm xong phận sự thì đến rạng sáng mới về tới cửa.

Grừ! Thật quá đáng, bây giờ cô vẫn là bệnh nhân đấy! Nhưng chuyện này cũng chẳng phải vấn đề, mà vấn đề quan trọng ở đây chính là cô nàng kia vốn dĩ hơi lẳng lơ, bộ tịch như muốn dụ dỗ anh lên giường!

May mắn thay anh không có kế hoạch nào với cô ả. Bởi thế lúc này cô giận mà chẳng dám nói gì, chỉ rầu rĩ âm ỉ.

“Được rồi, em chờ anh.” Ai bảo cô hứa làm tài xế cho anh, nghĩa vụ lao động ấy không làm cũng chẳng được.

Cô hy vọng anh sẽ tìm được một đối tượng lý tưởng. Tuy nhiên vì sao trong đầu mong muốn như vậy mà trái tim lại chưa xót buồn đau?

“Ừ.” Anh bỏ đi.

Anh không hỏi xem, sức khỏe của cô ra sao rồi? Chỉ trong một đêm, bao nhiêu tốt đẹp anh dành cho cô đã bị thu hồi sạch sẽ. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên.

Ồ hay, được rồi! Duy Duy cũng không chống đối gì, gật đầu đồng ý. Nhưng... Cô trống trải giữa thính không, dựa vào lưng ghế lạnh buốt mà nghe hồn mình chết lịm.

Chắc hẳn là do độc tính trị liệu bằng hóa chất đang phân tán trong cơ thể. Nếu không, sao cô lại thấy ngực mình khó chịu? Sao hơi thở cũng dường như nghèn nghẹn?

Từ ngày nói chuyện rõ ràng với nhau, Thỏ Thỏ bắt đầu đi xem mắt dày đặc. Hầu như mỗi đêm đều có.

Nửa tiếng sau, anh đi xuống. Lần này chỉ có một mình, Duy Duy bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

“Không hợp à?” Cô chủ động nói chuyện với anh, ngay cả bản thân cũng chẳng nhận ra khoe môi mình thoải mái dường nào.

“Ừ.”

“Thật ra, anh bớt kén chọn đi. Em thấy cô nàng tối qua cũng khá lắm.” Cô giả bộ nói.

Mặc dù cô thực sự chẳng ưa gì cô ả đêm qua. Nhưng cô không muốn biểu lộ quá rõ ràng.

“Cô gái đêm qua không được! Chơi đùa thì vô tư, nhưng không thích hợp làm vợ.” Anh thản nhiên trả lời.

“Anh đang muốn tìm đối tượng kết hôn, sao có thể qua loa?”

Lời anh nói làm cô sửng sốt. Gì cơ, kết hôn á?

“Nếu gặp người thích hợp, chắc anh phải cưới sớm. Có lẽ cưới trước em rồi, ngày mừng một tháng năm sẽ kết hôn.” Anh cười.

Mừng một tháng năm? Cả người Duy Duy cứng đờ. Anh giỡn chơi hả? Chắc là giả! Anh cố ý chọc tức cô đây mà! Nhưng vì sao anh đang cười mà thần sắc lại vô cùng nghiêm túc như thế?

Lại một tuần trôi qua, Duy Duy cảm thấy lạ kì hơn. Tiêu Đồ chẳng hề tìm cô, chẳng hề yêu cầu cô làm tài xế chở đi tung lung, càng quên chuyện đi xem mắt.

“Gần đây bệnh viện các anh bận rộn lắm à?” Vì vậy cô đành thử dò la Triệu Nhân Thành.

“Còn phải hỏi, anh bận sắp chết.” Triệu Nhân Thành nhẹ nhàng trả lời.

Cô không phải hỏi anh! Nhưng cô làm sao có thể hỏi trực tiếp?

“Ồ, đúng rồi! Anh quên nói với em chuyện Tiêu Đồ hình như đang quen với con gái ông viện trưởng.” Triệu Nhân Thành vừa xem TV, vừa nói.

Toàn thân Duy Duy đều tê dại.

“Thế à? Làm sao có thể...” Có sao cô không hay biết gì cả? Hơn nữa cô chưa từng nghe nói anh và con gái ông viện trưởng có giao tình.

“Là con gái ông viện trưởng chủ động đến bệnh viện tìm cậu ta, cứ như bị tiếng sét ái tình với bác sĩ Tiêu.” Triệu Nhân Thành thông báo cho cô tin mới nhất.

“Có vẻ bác sĩ Tiêu cũng rất thích con gái ông viện trưởng, hai người tiến triển mau lắm, nghe đồn ngày nào cũng hẹn hò.”

Tiếng sét ái tình...

Anh cũng rất thích con gái ông viện trưởng...

Hai người tiến triển mau lắm, nghe đồn ngày nào cũng hẹn hò...

Mấy việc này rõ ràng chẳng quan hệ gì với cô, thế mà lúc này cả đầu óc Duy Duy đều tê điếng.

“Duy Duy à, ngày mai em phải đi tới bệnh viện để khám rồi. Ngày kia sẽ dùng hóa chất xạ trị.” Nhớ tới chuyện này, Triệu Nhân Thành thở dài.

Bây giờ mỗi một lần xạ trị, sẽ càng khốn khổ hơn lần trước rất nhiều.

“Ngày mai là sinh nhật của em.” Anh vuốt tóc cô, muốn nhân cơ hội này kéo tình cảm hai người gần nhau hơn.

“Sinh nhật của em?” Duy Duy ngẩn ngơ.

Cô hoàn toàn quên mất.

“Đúng thế! Anh nhìn thấy ngày sinh của em trong hồ sơ bệnh án.” Triệu Nhân Thành mỉm cười.

“Em muốn tặng quà gì?”

Có lẽ tình yêu không đủ, nhưng anh luôn cố gắng đối tốt với cô.

Quà tặng gì ư?

“Nếu không thích sự sắp xếp này, thì anh tự đặt mình trong hộp, mặc bộ đồ cậu chủ, lại mặc luôn đồng phục phi công, sau đó bao luôn một khoang máy bay, chúng ta làm ở trong đó, hài lòng chưa?”

“Em mang theo bộ đồng phục tiếp viên hàng không, anh mặc áo blouse trắng là được rồi!”

Đừng nhớ nhung! Đừng nghĩ nữa! Đừng nghĩ nữa!

“Em thích vòng cổ, túi sách hoặc thứ gì?” Triệu Nhân Thành tiếp tục hỏi.

Cô chẳng cần gì cả, cô chỉ muốn...

“Ngày mai anh đem mình làm quà tặng cho em đi.” Giữa hoảng hốt, Duy Duy bật thốt.

Triệu Nhân Thành ngẩn ngơ, vì sự mạnh mẽ của cô.

Duy Duy cũng kinh hoàng. Rốt cuộc cô đang nói gì thế? Chính cô đang nghĩ đến điều gì?

Triệu Nhân Thành nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi kiên quyết gật đầu.

“Được!” Mọi quan hệ này sớm muộn rồi phải đến, lựa chọn ngày mai cũng tốt thôi.

46. Cuốn 4 - Chương 18-19

Chương 18

Ngày sinh nhật, không ai hẹn hò với cô. Chính xác mà nói, Thỏ Thỏ chẳng thèm hẹn.

Duy Duy tự nhủ, điều này rất bình thường. Dù sao hai người không quan hệ, cũng chẳng dan díu. Hẹn hò đâu có tồn tại, anh quên mất ngày sinh nhật của cô cũng đúng mà, phải không? Nhưng vì sao lúc tái khám, cô cứ bất an thốt nhiên quay đầu nhìn về phía hành lang bên kia?

“Duy Duy, anh đã xem qua giấy kiểm tra sức khỏe của em rồi. Chỉ tiêu thể lực em rất khá, ngày mai có thể điều trị bằng hóa chất.”

“Vâng.”

Một kiếp sống khốn khổ chuẩn bị bắt đầu.

“Bởi đây là phương pháp điều trị giữ lại vú, nên phải làm bảy đợt xạ trị nữa. Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé.” Sau khi xạ trị sẽ rất mệt mỏi, lần sau so với lần trước càng khổ sở hơn.

“Vâng.” Cô đều hiểu.

Đi từ văn phòng của Triệu Nhân Thành ra, khi tới cửa thang máy, bước chân cô bất giác ngập ngừng. Muốn bước vào, lại không thể rời đi.

Đầu hành lang bên kia ồn ào rất nhiều bệnh nhân, đông như trẩy hội đang chờ khám bệnh. Số lượng người khám chỉ có hơn chứ không kém bác sĩ Triệu.

Duy Duy nhìn đồng hồ, đã ba giờ rưỡi, còn hai tiếng nữa Thỏ Thỏ sẽ tan tầm. Dù sao cô cũng đến đây, hẳn là nên làm đúng nghĩa vụ đưa đón anh, đúng không? Vì vậy cô gửi tin nhắn nói với anh cô đang ở bệnh viện, có thể đón anh tan tầm.

Thế nhưng tin nhắn gửi đi thật lâu, mà chẳng có tin hồi đáp. Chắc Thỏ Thỏ bề bộn công việc, Duy Duy kiên nhẫn chờ, không dám quấy rầy.

Thời gian chậm chạp trôi qua từng phút. Cô nhìn số thẻ trên màn hình, đã đến người bệnh cuối cùng.

Duy Duy gửi tin nhắn thêm lần nữa, nhưng qua vài phút mà vẫn im lặng như viên đá chìm xuống đáy biển. Thỏ Thỏ bỏ quên điện thoại trong ngăn kéo? Giống như giờ đã lãng quên cô...

Tư tưởng đấu tranh một lát, Duy Duy vẫn đứng dậy đi tới phòng anh, một tay cầm nắm cửa, một tay duỗi thẳng... vừa định gõ lên gõ, ai ngờ...

“Anh phải có trách nhiệm với em.” Một giọng nói ngọt ngào, cất tiếng cười đùa.

Duy Duy khựng lại. Bởi vì bên trong thật sự không giống đang khám bệnh.

“Thưa thiên kim của ông viện trưởng, tại sao chứ?” Giọng điệu thản nhiên như thường, nhưng Duy Duy nghe được giọng anh chứa đầy trêu ghẹo.

Thiên kim của ông viện trưởng? Người bên trong chính là cô con gái ưu tú như lời đồn?

Từ bé tới lớn, thỉnh thoảng cô rút cổ làm trò mới khiến tâm trạng anh khoái trá, nhưng hóa ra bây giờ những người khác cũng có thể làm anh mỉm cười.

“Vừa rồi anh nhìn hết của em rồi, anh phải có trách nhiệm với em!” Tiếng cô gái vẫn

Nhìn hết? Nhìn cái gì mà cần phải có trách nhiệm? Chẳng lẽ...

Không thể nào! Không thể nào! Làm sao có thể tiến triển nhanh như vậy, hơn nữa đây là bệnh viện mà! Thế nhưng chẳng phải bọn họ cũng từng ân ái trên xe thôi? Đây là chỗ của cha người ta, người ta thích ‘này nọ’ trong bệnh viện thì sao chứ? Duy Duy giữ chặt nắm cửa, toàn thân căng thẳng.

“Từ ngày anh vào làm đến bây giờ, đã khám phụ khoa cho rất nhiều phụ nữ. Nếu ai cũng bắt anh phải có trách nhiệm, thì anh đây chẳng phải là rất bận rộn sao?” Anh cười hỏi.

“Ghen chết đi! Không thoải mái tí nào, vì có nhiều phụ nữ chiếm được anh!” Cô thiên kim bĩu bĩu môi.

Tim Duy Duy tựa như có con rắn trườn qua trái, lách qua phải. Bây giờ cô cũng chẳng thoải mái vì có người đụng chạm anh! Càng khiến cô bức bối hơn là Tiêu Đồ hoàn toàn không dùng thái độ lạnh lẽo, xa cách tránh né đối phương.

“Tối nay anh mời em ăn cơm rồi xem phim, còn ghen tị hay buồn bực nữa không?” Rõ ràng là hành động dỗ dành bạn gái.

“Được! Nếu tâm trạng tốt, em không ngại có thêm ‘cái gì gì’ đâu!” Cô nàng nửa thật nửa giỡn nói.

Tiêu Đồ cười nhưng im lặng.

Ngoài cửa Duy Duy giật mình bất động. Hôm nay là sinh nhật của cô...

Bên trong Tiêu Đồ thu dọn bàn làm việc xong, cùng cô gái mở cửa ra ngoài. Thấy cô đứng đó, anh hơi bất ngờ...

“Sao em đến đây?” Về mặt anh dường như không hài lòng khi thấy cô.

“Em... đến bệnh viện tái khám, nhân tiện tới đón anh tan tầm...” Duy Duy gian nan nói.

Rất cuộc cô đã biết, vì sao anh cùng con gái ông viện trưởng qua lại, cô nàng thật sự rất xinh đẹp. Mặc khác cô cũng để ý tới, điện thoại anh đang cầm trên tay nhưng anh không cúi đầu nhìn thoáng qua. Điều này khiến lồng ngực cô dâng từng cơn hoảng hốt.

“Thế à...? Vậy cảm ơn em nhé!” Anh chẳng thêm khách sáo.

“Em lỡ tới đây rồi, anh vàiếu Linh có hẹn đi dùng cơm, nếu có thể, em lái xe đưa bọn anh tới đó.” Nói xong, anh đưa tay đặt lên vai cô gái tên Tiểu Linh kia.

Gọi thân thiết như vậy, lại còn để cô chở bọn họ đi hẹn hò.... Vậy cô thì sao? Cô làm gì bây giờ? Cô vốn dĩ muốn mời anh dùng cơm chiều.

Cô gái dò xét nhìn Duy Duy xinh đẹp đứng trước mặt, cảm thấy có nguy cơ nên hỏi:

“Tiêu Đồ, cô ấy là ai?”

Tiêu Đồ suy nghĩ một lát, môi nhẹ nhàng giương lên: “Là em gái của anh.”

Năm chữ này khiến cả người Duy Duy giật thót.

“Ồ, hóa ra là em gái anh!” Về mặt cô nàng lập tức thay đổi, thả anh ra, thân thiết ôm lấy cô.

“Xin chào em! Chị là Vương Linh Linh, có thể là chị dâu tương lai của em đấy!”

Chị dâu tương lai cái con khỉ mốc ấy!

Duy Duy phát hiện đã thật lâu – rất lâu rồi cô mới như bây giờ, vì một câu nói của người khác mà dễ dàng cáu giận.

Tuy nhiên tay không thể đánh người đang tươi cười, ngay cả cô cũng biết, mình không đủ lập trường để tức giận.

“Được! Em chở các người đi.” Duy Duy gượng ép nở nụ cười tươi.

Tiêu Đồ liếc nhìn cô, khóe môi mỉm cười tự nhiên, mặt không thay đổi sắc.

Bên trong xe, vị trí thoải mái bên trái vô lăng trốn trốn. Hàng ghế chật hẹp đằng sau ngược lại chứa hai người đang ngọt ngào thân mật.

“Anh nói chúng mình nên xem phim gì?”

“Em thích là được rồi.”

Thật cưng chiều, thật dịu dàng.

Những thứ này từng để dành cho cô. Duy Duy hết lần này sang lần khác liếc nhìn kính chiếu hậu, lặng lẽ theo dõi hai người ngồi sau.

Ai cũng nói, con người khi rơi vào hố tình thì xung quanh không khí luôn ng lịm. Quả đúng như thế! Ngọt đến mức khiến người ta se thắt.

“Có cần rủ em gái anh đi chung không?”

“Thôi đi, con bé bề bộn nhiều việc lắm.”

Câu trả lời không cần do dự. Xe – rất nhanh đã tới nơi.

“Duy Duy, cảm ơn em đưa bọn anh tới đây nhé.” Anh lịch sự nói lời cảm ơn xong, lại nắm tay Vương Linh Linh một lần nữa.

Săn sóc chu đáo như một đôi tình nhân khăng khít.

“Vâng, em đi trước đây.” Duy Duy máy móc gật đầu.

“Tạm biệt.” Anh chẳng có một giây lưỡng lự, xem cô như kẻ thừa mứa mau chóng biến đi.

Duy Duy vội vã đạp ga, đảo vô lăng lướt xe như bão táp. Bởi vì đột nhiên lòng cảm thấy chua xót muốn khóc.

Chương 19

Ngày sinh nhật chỉ mình cô đơn độc ngồi trong xe thật lâu, chạy qua rất nhiều con đường u ám, gần như rong ruổi khắp thành phố. Sau đó cô lái xe lên núi, lặng lẽ ngồi ngắm sao.

Ngày đó, bọn họ cũng dừng xe ngay ở nơi này. Phong cảnh rất đẹp, đôi mắt nhìn không gian rộng lớn, những ngôi sao lấp lánh trong đêm mờ ảo khiến người ta si mê.

Duy Duy thấy mặt mình lạnh lạnh, cô đưa tay lau thì mới phát hiện hóa ra mình khổ sở đến rơi nước mắt. Bây giờ chắc Thỏ Thỏ với con gái ông viện trưởng đã ăn cơm và đi xem phim rồi.

Tay anh đang vòng qua ôm eo của Vương Linh Linh? Thừa dịp mọi người chăm chú xem phim, anh sẽ hôn cô nàng thẩm thiết? Đến khuya, bọn họ tới khách sạn được miễn phí... và anh sẽ làm những việc âu yếm như từng có với cô

Duy Duy về nhà với hồn siêu phách lạc.

“Em về rồi.”

Trong phòng vang lên tiếng nói khiến cô hoảng sợ. Nhân Thành đi làm ca đêm, sao mới mười hai giờ anh đã về?

“Em ăn gì chưa?” Anh đứng trước mặt cô, dịu dàng hỏi.

Cô thấy trên bàn có cái bánh sinh nhật, và rất nhiều thức ăn thịnh soạn khác đã nguội ngắt. Điều này làm Duy Duy bất ngờ.

“Đừng nói anh trốn việc đấy nhé...” Cô sửng sốt.

“Hồi chiều anh nói với em rồi, anh đổi ca để chúng ta cùng ăn cơm chiều. Hơn nữa, anh bảo em chờ rồi mà.” Lúc anh nói, dường như cô đang bất an. Hóa ra, cô chẳng nghe lọt từ nào.

“Vậy anh ăn chưa?” Nhìn đồng hồ đã gần mười giờ.

Cô thấy áy náy. Thì ra đêm nay cô có hẹn cùng chúc sinh nhật với người khác, không phải Thỏ Thỏ. Một người cô nên toàn tâm toàn ý đối đãi thật tốt.

“Anh chờ em lâu quá, nên ăn trước rồi.” Anh thở dài.

“Em đã ăn chưa?”

Cô chưa ăn, cả buổi tối cô đều mất hồn lạc vía đâu ham muốn ăn uống nữa.

“Em ăn rồi.” Cô cúi đầu nói dối.

Triệu Nhân Thành tin ngay, anh xoắn tay áo, đem thức ăn bỏ hết vào tủ lạnh.

Duy Duy vẫn thẳng thốt đứng sau anh. Thấy anh dọn dẹp xong, cô mới cúi đầu đi về phòng...

“Khụ, chờ chút...” Triệu Nhân Thành gọi giật lại.

Duy Duy dừng bước, quay đầu.

“À, hay là đừng vào phòng của em?” Anh mất tự nhiên nói.

Phòng cô có treo lá ‘bùa hộ mệnh’, chỉ cần anh đi vào thì cả người trở nên rối rắm, miễn bàn tới chuyện...

“Em vào phòng anh đi, anh tắm trước đã.” Nói xong câu đó, Triệu Nhân Thành xấu hổ đỏ ửng cả đôi tai.

Tuy đã đến tuổi này, cũng rất có kinh nghiệm, nhưng anh không biết sao cảm giác xấu hổ quá.

Duy Duy mở tị đại ra vài giây, rồi mới từ từ hiểu được ý nghĩa.

‘Ngày mai anh đem mình làm quà tặng cho em đi!’ Lúc đó chắc cô bị sét đánh rồi mới có thể đưa ra yêu cầu xấu hổ này. Nhưng Triệu Nhân Thành coi là thật, nên cố gắng đáp ứng. Cả người cô tê tái, đâm lao đành phải theo lao...

“Được...” Cô quyết tâm.

Có lẽ chân chính trở thành người phụ nữ của Triệu Nhân Thành, lòng cô sẽ không còn nặng nề nữa.

Cô không về phòng mình, mà đi thẳng vào phòng của Triệu Nhân Thành. Căn phòng ấy cô đã từng ở, nên chẳng xa lạ gì. Nhưng khi nghe tiếng nước trong nhà tắm rả rả truyền ra, vì sao trái tim cô mờ mịt tối tăm, muốn chạy trốn?

Cô thấy mình và bác sĩ Triệu chỉ ngăn cách bởi một cánh cửa, mà cô đi ra không được, anh bước vào chẳng xong.

Cô ngồi trên giường sững sờ, bản thân rối bời... Rốt cuộc cô còn do dự điều gì?

“Anh xong rồi.” Hơn mười phút sau, cửa nhà tắm mở ra.

Triệu Nhân Thành quần cái khăn tắm bên hông, lúng túng đứng trước mặt cô. Người đàn ông này vóc dáng hình chữ T hoàn mỹ, cơ bắp sáu múi cuộn cuộn rắn chắc.

“Em... em cũng đi tắm đây!” Duy Duy lại trốn vào nhà tắm.

Cô chà rửa tới hơn mười phút, thậm chí dùng rất nhiều nước lạnh hắt lên mặt mới làm mình ổn định, đủ can đảm bước ra.

Cô mặc bộ đồ ngủ màu trắng, ẩn hiện một vóc dáng tuyệt đẹp. Triệu Nhân Thành ngồi trên giường, chiếc khăn tắm đã cởi ra bỏ bên ngoài. Duy Duy từng bước lại gần anh, cảm thấy mỗi bước chân đều nặng như chì.

“Khụ, anh... tắt đèn nhé?” Khi cô bước tới giường, Triệu Nhân Thành cất tiếng đề nghị

Vì biểu hiện của cô thật... Chết còn sướng hơn! Có lẽ cô căng thẳng hơn anh rất nhiều.

Duy Duy suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vâng.”

Triệu Nhân Thành đưa tay bấm công tắc, toàn bộ căn phòng chìm vào bóng đêm.

Duy Duy cởi áo ngủ, xốc chăn lên nằm xuống. Chờ cô yên ổn, Triệu Nhân Thành mới ghé tới trên người cô.

Hai người thành đôi phải trải qua một quá trình, từng bước khởi đầu... Đầu tiên anh khế hôn cô, nụ hôn của anh không táo bạo mà thật nhẹ nhàng, chỉ như dùng răng cắn lướt.

Cả người Duy Duy cứng lại như đá. Đặc biệt trong bóng đêm, cô thấy anh vừa hôn vừa đưa tay kéo ngăn tủ...

Bên trong có hộp bao cao su mới tinh. Hôm nay anh mới mua nó, anh xé bao lấy một chiếc hình vuông ra.

Toàn thân Duy Duy căng lên như dây đàn...

Căn phòng tối om yên ắng, đến một tiếng động nhỏ vang lên cũng đều nghe rõ.

Triệu Nhân Thành xé vỏ chiếc bao... Rồi dùng sản phẩm đó từng chút từng chút đeo lên bộ phận cơ thể mình...

Rốt cuộc cũng hoàn thành khâu quan trọng. Bàn tay anh lướt qua đường cong mềm mại trên cơ thể cô, trước khi dùng ngón trỏ ngón giữa của cô thì anh hôn nhẹ đôi môi cô, định dùng lưỡi mình làm cô hé miệng ra chào đón hơi thở cả hai hòa cùng một nhịp...

“Khoan!” Duy Duy kêu lên, hoang mang đẩy anh ra, lấy chăn che tấm thân trần của mình lại.

Sắc mặt Triệu Nhân Thành xuất hiện những tia bối rối.

“Em... em còn quên... em quên chưa đánh răng...” Cô vội nghĩ ra lí do.

“Vậy...” Triệu Nhân Thành cũng khổ sở.

“Hay em đi đánh răng đi...” Nếu cô có yêu cầu này, anh nên nói sao đây?

“Vâng... vâng... vâng...” Cô vội vàng xuống giường, kéo chiếc áo ngủ trùm lên, thậm chí động tác gấp rút týt ngã.

Một phút... hai phút... rồi ba phút trôi qua...

“Duy... Duy Duy à, em có sao không?” Triệu Nhân Thành chịu hết nổi, đành phải lên tiếng thúc giục.

“Em... em xong rồi...” Sau hai phút trì hoãn, biết không thể chần chừ, Duy Duy lại bước tới giường.

Đánh răng lâu đến mức lợi đều như sừng phòng. Cô lên giường nằm, câu chuyện còn gián đoạn, giờ phải tiếp tục.

Triệu Nhân Thành lại dịch sát tới, đang muốn ôm cô thì...

“Nhân... Nhân Thành à, anh... anh đã đánh răng chưa?” Cô giết chết cảnh lãng mạn, cứng nhắc hỏi.

Anh bỗng chốc dờ người.

“Anh chưa đánh.” Anh thở dài, rời khỏi người cô, xuống giường đi vào nhà tắm đánh răng.

Bị hỏi như thế, cảm giác thật mất mặt. Lúc này sao anh có thể không chú ý đến nghi thức chứ? Vì vậy anh cẩn thận đánh răng thật sạch, kiểm tra khoang miệng thật kĩ.

Vài phút sau anh mới trở lại giường. Duy Duy vẫn trùm chăn chặt khít khắp người.

Anh im lặng mười giây, cười khỏ nói: “Mở đèn lên nhé.”

Ồ...

“Anh... không được...” Vốn dĩ cung tên đã lên dây, chỉ chờ hành động, nhưng hết cô đi đánh răng rồi tới phiên anh, cộng với bầu không khí quái lạ khiến ham muốn của anh hầu như tiêu tan.

Nghe thế, Duy Duy thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc đã xong!

Hai người xoay lưng lẳng lẳng mặc quần áo, sau đó bật đèn... Thời gian cứ trôi qua, họ đều im lặng không biết nói gì.

“Anh...”

“Em...”

Hai người đồng thanh mở miệng.

“Anh... anh nói trước đi...” Trên thực tế, Duy Duy cũng không biết nói sao

“Đây là lần đầu tiên của em?” Cuối cùng, Triệu Nhân Thành cất tiếng hỏi.

Đừng trách vì sao anh lại nghĩ vậy, do biểu hiện của cô quá mức căng thẳng. So với anh còn khốn khổ hơn nhiều.

Duy Duy cúi đầu, thì thào: “Không, không phải...”

Điều này làm Triệu Nhân Thành bất ngờ, anh nhìn cô chăm chú khoảng ba phút, rồi sau đó áp úng kết luận.

“Dường như em... bị lãnh cảm...” Hoặc là...

“Không phải.” Cô xấu hổ lấy hai tay che mặt. Cô chẳng còn mặt mũi nào để thừa nhận, mới vài tuần trước cũng chính trong căn phòng này, mình bị ham muốn biến thành một ả dâm phụ, mới cùng Thỏ Thỏ chạy xuống nhà trọ dưới lầu thức trắng đêm làm tình.

Ban nãy cô không thể phủ nhận sự thật: Cơ thể cô mất cảm giác với Triệu Nhân Thành. Cho dù anh có vóc dáng lý tưởng của một con ‘King Kong’ mà cô hằng mong ước.

“Thế nên chẳng phải vì em mất ham muốn tình dục, mà do anh không có cách để khơi dậy ham muốn trong em?” Triệu Nhân Thành đầu phải đưa ngốc, chỉ nói sơ qua anh đã hiểu ngay.

“...” Tuy khốn khổ, nhưng Duy Duy đành im lặng cúi đầu.

Sự thành thật của cô khiến Triệu Nhân Thành im lặng không nói tiếng nào. Một lát sau, anh mới do dự hỏi:

“Vậy em và bác sĩ Tiêu...” Chắc là...

Có nhiều chuyện anh không muốn hỏi rõ, nhưng trước cảnh tình này, anh đành phải hỏi.

Duy Duy biết có một số việc khi mình thừa nhận, sẽ hết cách quay đầu. Nhưng cô không muốn gạt anh, vì vậy thú nhận:

“Đúng vậy, bọn em đã ăn ở với nhau nửa tháng trước rồi.”

Lúc này Triệu Nhân Thành hoàn toàn kinh ngạc. Có vài chuyện không cần hỏi nữa... Anh đã bị người ta cảm sùng!

“Em xin lỗi.” Duy Duy thành khẩn nói lời xin lỗi thật t

Tuy nhiên Triệu Nhân Thành không tức giận, ngược lại cười khổ:

“Thật ra là do em đồng cảm với anh, mới quyết định sống cùng anh, phải không?” Hôm ấy anh có cảm giác cô muốn nói lời chia tay, nhưng sau khi vào bệnh viện biết chuyện của Tiểu Vũ, thì thay đổi quyết định.

“Đây chỉ là một phần của lí do.” Vốn dĩ cô muốn trở thành người cứu rỗi anh, cũng hy vọng anh có thể cứu rỗi mình. Nhưng trải qua một đêm thử thách, mới phát hiện, nó thật thất bại... Anh và cô – cả hai đều chẳng thể cứu thoát cho nhau.

“Đừng nói lời xin lỗi, người nên xin lỗi đáng lẽ là anh.” Triệu Nhân Thành cười gượng.

Duy Duy sững sốt.

“Đã hứa sẽ đối với nhau thật tốt, nhưng cuối cùng vẫn là...” Triệu Nhân Thành thở dài nói.

“Anh thành thật xin lỗi em, anh không hề có cảm giác gì đặc biệt.” Ngoài tâm trạng sững sốt ra, không có sự ảnh hưởng nào, do vậy anh mới thấy mình đáng sợ.

Anh thật có lỗi, anh chưa trao ra trái tim của mình.

“Mặc khác, anh chẳng có cách nào để kết hôn với em...” Anh sợ nhất chính là chuyện này, anh không thể lại tìm một hố lửa rồi trực tiếp nhảy vào.

Anh đối với người bạn tương lai không có yêu cầu cao, nhưng ít nhất phải đủ chung thủy.

Không kết hôn? Nghe thế cả gương mặt nhỏ nhắn của Duy Duy đều rạng ngời.

“Đừng xin lỗi, đừng xin lỗi! Anh đâu có thích em... Điều này rất đúng, một sự lựa chọn chính xác! Em không xứng đáng tí nào!” May quá, tiệc cưới chưa kịp định ngày, thiệp mời chưa phát đi... Tất cả đều gọn gẽ.

“Vậy... em đi nhé? Em có thể rời khỏi đây đi tìm Thỏ Thỏ không?” Về mặt cô thật phần chần, cả người tươi tắn, tỏa sáng.

“Em có thể che dấu một chút, đừng biểu hiện cao hứng như vậy chứ?” Triệu Nhân Thành dở khóc dở cười.

“Em... Em... chỉ còn nửa tiếng nữa là đến mười hai giờ. Em... em đi trước... em đi tìm Thỏ Thỏ!” Cô không quay đầu, hoa chân múa tay vui sướng chạy khỏi phòng anh.

Cuối cùng cô có thể đem ‘gian phu’ của mình trở về!

Cuối cùng, mối quan hệ mập mờ thiếu đạo đức được tiếp tục!

Cô vốn định chạy khỏi nhà, nhưng lại vọt thẳng vào phòng mình, gỡ bộ đồ đồng phục tiếp viên hàng không xuống.

Vừa chạy được vài bước, cô bỗng lùi lại kéo chiếc vali rỗng màu hồng mình hay dùng, nói:

“Bác sĩ Triệu, mấy thứ hành lý khác vài ngày sau em đến lấy nhé.” Trong một phút, tay trái cô cầm bộ đồng phục, tay phải kéo chiếc vali, chạy khỏi nhà.

Triệu Nhân Thành trợn tròn mắt.

47. Cuốn 4 - Chương 20-21

Chương 20

Cả người Duy Duy hưng phấn tốt độ, đạp ga tăng tốc chiếc Porsche đến sắp nổ tung cả đồng hồ, chỉ mong có thể chạy nhanh đến bên cạnh Thỏ Thỏ.

Lộ trình hai mươi phút, vậy mà cô chỉ mất mười phút để tới nơi. Sau đó cô tốn thêm mười lăm phút nữa, tìm một nhà vệ sinh công cộng mặc bộ đồng phục vào, rồi nhìn gương trang điểm cho gương mặt mình thật xinh đẹp.

Đôi má hồng nhạt, bờ môi mọng nước... che đậy thần sắc u ám của bệnh tật, làm cô tươi tỉnh rạng ngời. Tiếp theo cô kéo chiếc vali rộng màu hồng, sửa bước chân giống như khi khởi hành, khiến người ta cảm thấy thanh lịch và đoan trang.

Cô sẽ dùng năm phút cuối cùng, giết chết anh tại nhà!

Thỏ Thỏ có phần khởi khi nhìn thấy cô? Chỉ cần cô nói lời xin lỗi và cho biết mình không kết hôn thì anh sẽ tha thứ, rồi bọn họ tiếp tục hòa hảo như ban đầu đúng không?

Cô bấm chuông cửa nhà anh kêu ‘đinh đong

Cô biết anh ở căn hộ nào, nhưng đây là lần đầu tiên đến tìm anh, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương... Thật lâu vẫn chưa có người ra mở cửa.

“Đinh đong.”

“Đinh đong.”

“Đinh đong.”

Duy Duy bắt đầu bất an, hơi thở dồn dập hoảng hốt.

Thỏ Thỏ sẽ không cùng con gái ông viện trưởng đi ngủ trong khách sạn được miễn phí chứ? Hoặc họ sẽ không đang nằm chung trên giường?

“Đinh đong.”

“Đinh đong.”

Duy Duy xem chuông cửa như chân ga, lòng nóng như lửa đốt bấm liên tục. Trước khi đến đây cô không gọi điện thoại cho anh, bây giờ cô cũng chẳng dám gọi. Nếu lỡ... thì phải sao đây?

Rốt cuộc cũng có tiếng chân vang lên, tim Duy Duy treo lơ lửng theo từng nhịp bước ấy. Đây chẳng phải lần đầu cô đi ‘bắt ghen’, nhưng là lần cô căng thẳng và quan tâm nhất.

Nếu cô thật sự bất gặp, thì cô nên làm sao? Có như trước kia, đem chiếc vali đập trên đầu anh rồi ‘say good bye’? Lòng cô dâng lên sự nhút nhát. Tuy nhiên không chờ có đủ thời gian để lảng tránh và đấu tranh, cửa nhà đã mở.

Có vẻ Tiêu Đồ đã đi ngủ, anh khoác trên người bộ đồ ngủ ra mở cửa.

Anh ăn mặc lôi thôi chẳng đẹp đẽ gọn gàng như trước, nhưng lúc này Duy Duy lại cảm thấy anh gợi cảm và có hương vị hấp dẫn chết người.

Duy Duy dò xét nhìn sau lưng anh, ánh mắt sắc bén như chiếc máy kiểm tra an ninh.

Sau một hồi quan sát, cô mới an tâm. Bởi vì điều khiến cô vui vẻ là đằng sau anh không kèm theo gương mặt của người con gái ngái ngủ, quần áo thiếu chỉnh tề, cũng không có ai hỏi: ‘Cưng ơi, ai tới vậy?’.

Cô vui sướng nhảy vào lòng ôm lấy cổ anh, mặt dày nói: “Thỏ Thỏ, mừng sinh nhật em đi.”

Trái với thái độ của cô, Tiêu Đồ lạnh nhạt nhìn sự xuất hiện bất ngờ này.

“Trông em có đẹp không?” Duy Duy cố ý xoay vòng để anh nhìn rõ bộ đồng phục cô đang mặc trên người.

Bọn họ hẹn ngày sinh nhật cô, anh sẽ mặc áo blouse trắng, cô mặc đồng phục tiếp viên hàng không, vì thế bây giờ cô tới thực hiện lời hứa.

“Rất đẹp.” Tiêu Đồ mở miệng, nhưng giọng điệu hết sức nhạt nhẽo.

Duy Duy tự nhủ, đừng sợ hãi trước sự thờ ơ của anh, người làm sai trước tiên chính là cô.

“Vậy anh có muốn gần gũi em không?” Cô xông tới ôm eo anh, ngược mắt lên cười hỏi.

Cảm giác thật tuyệt diệu, ban nãy cô ở trong lòng người đàn ông khác hoàn toàn vô cảm, nhưng bây giờ chỉ ôm Thỏ Thỏ thôi mà cơ thể mềm mại bỗng sản xuất một phản ứng sinh lý vô điều kiện.

“Đây là câu chuyện hài hước, nhưng chẳng hề buồn cười tí nào.” Anh lạnh nhạt hất tay cô ra.

“Em... em nói thật...” Duy Duy ngại ngùng thừa nhận, chỉ cần anh dùng ánh mắt lấp lánh quyến rũ cô, thì cô chẳng khách sáo để nhào tới bên anh.

Cô nhớ anh, muốn gần gũi anh đến ngay bản thân cũng giật mình. Bắt đầu từ khi nào anh đã ngấm từng giọt từng giọt vào nội tạng của cô?

“Bác sĩ Triệu đâu?” Về mặt anh vẫn vô cùng xa cách.

“Anh ấy...” Dù rất bối rối, Duy Duy cũng dừng cảm nói.

“Em và bác sĩ Triệu sẽ không đám cưới nữa. Chính xác mà nói, bọn em chia tay rồi!” Cô có thứ cảm giác như trút được gánh nặng.

Thế mới nói trước kia cô quá ngốc nghếch, tự chuốc buồn rầu đan thành lưới trời hồn mình lại. Sau khi được tự do, bỗng phát hiện hóa ra cảm giác tự tại thật tốt.

Anh yên lặng hạ chân mày vì câu trả lời bất ngờ ấy. Không phải cô rất thích anh ta sao? Thế mà bây giờ trông cô chẳng có chút khó chịu của kẻ đang thất tình.

“Hiện giờ em không có bạn trai lẫn chồng sắp cưới, chẳng còn đạo đức nào ràng buộc... Vì vậy Thỏ Thỏ à, chúng ta tiếp tục làm bạn tình nhé!” Cô vội nói xong tin vui, nhưng anh vẫn im lìm bất động.

Sắc mặt Tiêu Đồ vẫn lạnh lẽo.

“Làm bạn tình?” Anh hỏi rất nhẹ, rất lạnh như đang kiểm tra độ chính xác.

“Vâng.” Lúc này bọn họ có thể lên giường ái ân rồi!

Duy Duy vô cùng phấn chấn, nhưng...

“Xin lỗi em, chỉ sợ chúng ta không thể duy trì mối quan hệ đó nữa.” Anh nhàn nhạt nói.

Ồ! Duy Duy sửng sốt.

Một tiếng ‘ding’ vang lên, đồng hồ báo mười hai giờ. Sinh nhật của cô đã trôi qua...

“Sau hai tuần chia tay, những tình cảm anh từng có với em đã phai pha cả rồi. Đối với câu, gần nhau chỉ nói chuyện thân xác chứ không nói chuyện yêu đương, anh cũng chẳng còn hứng thú nữa.”

Cô đứng bất động chôn chân tại chỗ.

“Chu Duy Duy, anh đã có bạn gái! Tình yêu anh đối với em đã phai nhạt, cũng rất chán ghét!” Anh tàn nhẫn nói.

Duy Duy giật mình chấn động, khó tin nhìn anh.

Làm sao anh có thể như vậy? Khi cô muốn... anh lại nói không cần cô nữa.

“Về phần quà sinh nhật, nào là đồng phục cá nhân này nọ... anh chả có hứng thú, em tìm người khác đi!” Không đợi cô nói thêm, anh đóng sầm cửa lại.

Đối với cơ thể cô, anh không còn hứng thú nữa. Anh chẳng thèm liếc mắt xem bộ đồ cô mặc, hoặc nhìn cô ăn diện có đẹp hay không...

Anh đã hết say mê cô, đáy mắt anh chẳng mấy may xúc động.

Duy Duy ngơ ngác, mờ mịt từ từ ngồi xổm xuống, vòng tay ôm lấy mình cuộn tròn người lại.

Rốt cuộc làm sao vậy? Từ thiên đường xuống địa ngục chỉ cách có vài phút...

Hóa ra cảm giác bị người ta vứt bỏ là như thế đấy

Thở Thở, không cần cô nữa!

Chương 21

Trời vừa tờ mờ sáng, Tiêu Đồ đã rời giường. Tối qua anh mất ngủ, lăn qua lộn lại vẫn không thể đi vào giấc điệp một cách yên ả, trong đầu chứa toàn hình ảnh của cô nhóc đáng giận kia.

Hề nhắm mắt là câu nói: ‘Vậy anh có muốn gần gũi em không?’, rồi cái cách cô ôm eo ngược mắt nhìn, gây phiền nhiễu anh.

Bây giờ anh tuyệt đối không muốn làm một tên ‘gian phu’ có thể tùy tiện tiện bị vứt bỏ!

Anh mở cửa chuẩn bị đi ăn sáng, thì cái dáng u ám cuộn tròn người lại một cục kia làm anh dừng bước. Sao cô còn ở chỗ này?

“Chu Duy Duy! Sao em không về nhà đi?” Anh cao giọng hỏi.

Anh tức giận, không phải vì thái độ mặt dày mày dạn của cô, mà vì cách cô ngồi cả đêm ngoài cửa chẳng có tiếng động nào. Tuy tối qua sau khi đóng sập cửa xong, anh vào nhà vẫn lo lắng cố tình mở điện thoại lên.

Sáng sớm yên tĩnh, nhưng tiếng anh quá lớn khiến Duy Duy mơ màng ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn anh chăm chú, khó phân biệt ý nghĩa.

Cô ngồi như thế cả đêm sao? Tiêu Đồ chẳng biết nên nói gì, vì vẻ mặt lúc này của cô rất giống một con cún nhỏ bị vứt ngoài đường, đang mong chờ chủ nhân đón về.

“Anh muốn đi đâu, em đưa anh đi nhé?” Cô đáng thương nói.

Đừng dùng chiêu này đối phó với anh, càng đừng hy vọng anh mềm ý!

“Anh đi ăn sáng!” Mặt anh không thay đổi trả lời.

“Cho em đi chung với? Em cũng đang đói bụng...” Cô

Từ tối qua tới giờ, cô chưa ăn hạt cơm nào vô bụng. Thật tội nghiệp quá!

“Tùy ý em thôi.” Anh chẳng quay đầu, bước tới bấm thang máy.

Duy Duy vội vã kéo chiếc vali rộng theo anh. Bởi vì quá hấp tấp, cô suýt chút nữa ngã nhào. Thế mà anh không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, hic hic hic.

Cô muốn lấy bác sĩ Triệu để chứng minh sự bất cần, có thể cùng một người khác sống đến bạc đầu. Tuy nhiên kết quả chỉ cho mình thấy đã quan tâm anh biết bao nhiêu, đã bắt đầu khát vọng cuộc sống mới.

* * *

Tiệm ăn sáng.

Anh ngồi vào chiếc bàn trong góc, Duy Duy do dự cuối cùng vẫn mặt dày ngồi đối diện với anh.

“Cho hai phần bánh quẩy, hai phần bánh bao hấp, hai ly sữa đậu nành.” Anh gọi các món ăn với người bán hàng, rồi cúi đầu đọc báo.

Anh vẫn giữ thái độ xa cách, hoàn toàn xem cô như người xa lạ. Nhưng anh gọi thức ăn đều có hai phần, khiến cô cảm thấy phần chần.

“Cô ơi, cô muốn dùng gì?” Người bán hàng hỏi.

“Không cần, không cần! Tôi không dùng gì cả!” Duy Duy vội vàng xua tay.

Bỗng dưng tâm trạng cô bay lên tận trời mây. Mặc dù bề ngoài anh lạnh nhạt, nhưng anh đâu có bỏ mặc sự sống chết của cô, đúng không?

Đôi người anh tối sầm, kì quặc liếc cô rồi chẳng nói chẳng rằng tiếp tục đọc báo. Chưa tới một phút sau, điện thoại anh reo lên.

“Ừ, đúng! Anh đã tới quán điểm tâm rồi.” Không biết anh nói chuyện với ai trong điện thoại.

Đầu dây bên kia nói gì đó, anh giương mắt nhìn phía sau cô... Ngoài cửa tiệm xuất hiện một cô gái cực kì xinh đẹp.

Duy Duy ngoái đầu, khi thấy rõ người đang đi tới, trái tim cô trùng xuống.

“Nơi này.” Anh nhìn ra cửa

Vương Linh Linh vừa cười vừa bước tới, kì lạ hỏi: “Ồ, em gái cũng đến đây hả?”

Cô không phải là em gái! Duy Duy bỗng thấy tâm trạng mình trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

“Anh ơi, điểm tâm của anh đây.” Người bán hàng đưa hai phần ăn lên, cắt đứt sự chống đối của cô.

“Anh gọi giúp cho em đây.” Chẳng cần do dự, Tiêu Đồ đem một phần bữa sáng cho Vương Linh Linh

Hic hic hic, bữa sáng của cô! Hóa ra là tự mình đa tình thôi.

Tâm tình cô chìm xuống đáy hồ.

“Hey, em gái! Sao em không ăn gì vậy?” Vương Linh Linh vừa ăn bữa sáng nóng hổi, vừa hỏi.

Tiêu Đồ nhìn cô, cuối cùng ngón tay anh giật giật chuẩn bị mở tờ thực đơn ra.

“À, em không có đói bụng, em ra ngoài xe chờ anh nhé.” Ném xong một câu, cô hấp tấp chạy đi.

Bây giờ Duy Duy chẳng còn chút ham muốn ăn uống. Nếu phải ngồi lại, cô sợ mình rơi nước mắt.

Không được! Cô sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy.

Nửa tiếng sau, Tiêu Đồ và Vương Linh Linh từ trong quán ăn đi ra. Vương Linh Linh thậm chí còn âu yếm kéo kéo tay anh. Anh chẳng hề cự tuyệt hành động của cô nàng.

‘Chu Duy Duy, anh đã có bạn gái! Tình yêu anh đối với em đã phai nhạt, cũng rất chán ghét!’ Cô ngồi thẩn thờ trong xe, những lời nói tối qua hiện rõ mồn một trong đầu. Quả nhiên tình yêu của anh đã phai nhạt, đã thật chán ghét.

“Em gái à, đưa chị đến bệnh viện luôn nhé?” Vương Linh Linh chủ động nói.

Cô liếc anh một cái, ánh mắt lo lắng không nói nên lời. Tiêu Đồ cũng im lặng nhìn cô.

Cô nghiêng người xuống đẩy ghế, cho họ vào ngồi.

Vương Linh Linh chui vào trước, ngồi phía sau xe. Thật bất ngờ, anh lại kéo ghế phía bên trái vô lăng, ngồi xuống đó

Anh không ngồi cạnh bạn gái ư? Không sợ cô nàng tức giận à?

Cô trở thành tài xế đưa rước người khác. Suốt đường tới bệnh viện, chỉ có tiếng Vương Linh Linh riu rít đằng sau.

“Em gái biết không? Chị và anh trai em rất có duyên, trước kia anh ấy đâu thèm xem mắt chị? Chị tò mò muốn biết ai mà kênh kiệu như vậy, liền chạy tới bệnh viện tìm, vừa thấy anh ấy đã bị sét đánh trúng luôn!

Không ngờ tình cảm chúng bọn chị tiến triển nhanh thế! Vì chị phải đi làm sớm, nên anh trai em giúp chị kêu điểm tâm đó.”

Tiếng cười của Vương Linh Linh khanh khách, cười vui đến mức khiến cô ghét cay ghét đắng.

Cần phải khoe khoang vậy sao? Cô không tin con gái ông viện trưởng này cho rằng cô thật sự là em gái của anh!

Dọc đường đi, cô và Tiêu Đồ đều im lặng. Rốt cuộc cũng tới chỗ làm của Vương Linh Linh, cô nàng xuống xe.

“Tiêu Đồ, cảm ơn anh đã đưa em đi làm nhé!” Cô nàng nhìn anh vẫy tay, giả bộ chớp mắt ra dấu gọi điện thoại sau.

Tiêu Đồ thản nhiên nhấp môi, gật đầu. Nhưng chỉ một cử động nho nhỏ ấy đã khiến Duy Duy ghen tuông muốn nổi điên.

Một tiếng rít gào vang lên, cô nhấn mạnh ga lướt chiếc xe thể thao phóng đi, đem bóng dáng cô thiên kim tiểu thư lùi lại đằng xa.

Cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Tiêu Đồ cúi người lôi từ dưới chân lên một gói to, đem bữa ăn sáng cùng bánh quẩy đưa qua phía cô, căn dặn:

“Hôm nay là ngày em xạ trị bằng hóa chất, nên ăn một chút đi.” Để đủ sức khỏe chống chọi.

Cô không muốn nghe những lời này! Duy Duy đem xe ngừng luôn trên lề, không đợi anh có phản ứng...

“Thỏ Thỏ, em muốn ở bên cạnh anh! Em thích anh, em thật sự thích anh!” Duy Duy lớn giọng thổ lộ.

Nghe tin anh có đối tượng kết giao, tâm trí cô bỗng chốc bùng cháy. Cô bị đốt sạch đau đớn cả đêm, đã vậy sáng sớm anh còn tìm người đến khiêu khích!

Duy Duy mặc kệ tất cả, biến mình thành một cô gái lưu manh, kéo cổ anh tới gần, dùng hết sức hăm hở không cho người ta thở chận đôi môi anh lại.

Không để anh nói những lời khiến trái tim cô tổn thương. Cứ hôn trước nói sau, in lên môi anh độc quyền chữ Chu Duy Duy, để mọi người biết anh chỉ thuộc về riêng cô!

Chương 22

Duy Duy xạ trị bằng hóa chất xong, nôn mửa thê thảm. Có lẽ do bệnh, hoặc do trước đó một ngày thiếu thốn nghỉ ngơi.

“Thỏ Thỏ, anh là người xấu!” Nước mắt cô hoen ố bờ mi, muốn khóc cũng không xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm một cục, trông thật thảm thương.

Cô vừa thổ lộ vừa cưỡng đoạt nụ hôn, thế mà bị anh hờ hững đẩy ra.

“Đi đến bệnh viện, làm chuyện đứng đắn quan trọng hơn.” Cũng chỉ nói một câu như thế.

Những thứ khác anh không muốn nhắc trong giai đoạn này. Cho nên điều thổ lộ của cô là chuyện thiếu đứng đắn và bị từ chối sao?

Hic, nghĩ tới vẫn rất đau lòng! Thân thể thật khó chịu, lúc lạnh lúc nóng.

“Haiz, chị thật tội nghiệp quá.” Cô nằm trên giường, bên tai truyền tới tiếng thở dài của Hi Hi.

Căn phòng này xa lạ. Truyền hóa chất xong, Thỏ Thỏ kéo chiếc vali rỗng và mang cô về nhà.

Cô đang nằm trên giường của anh, hic hic hic!

Cô thật đáng thương, tâm trạng cô độc, cơ thể đau đớn, cứ để cô chết quách cho xong! Nếu có thể chết trên giường của anh, cô cũng rất hạnh phúc.

Cô bắt đầu giọt ngấn giọt

“Hi Hi à, đã khuya rồi em về nhà đi. Nơi này để anh lo.” Trong mơ hồ, cô nghe anh nói với Hi Hi rồi có tiếng đóng cửa.

Đêm – căn phòng chìm trong tĩnh lặng. Mọi sự vật đều như chết dần. Quá đáng thương, chỉ còn một mình cô đơn độc.

Cô mang bệnh, cô sắp chết cháy, phải làm sao đây? Lúc này bất chợt có tiếng mở cửa, rồi tiếng ‘cách’ khóa cửa.

Chiếc chăn bị xốc lên, để lộ ra đôi mắt Duy Duy đỏ ngầu, cái mũi hồng hồng, bộ dạng đáng thương như một con búp bê bị người ta vứt bỏ.

“Đừng khóc!” Anh thở dài, rồi không do dự từ phía sau ôm lấy tấm thân nóng như thiêu đốt của cô.

Hic hic hic, thật thoải mái!

“Chẳng phải anh không muốn cho em vào nhà sao?” Hic hic hic, nếu đêm qua đã nhốt cô ở ngoài, tại sao hôm nay không ném cô ngoài đường luôn đi, để cô tự sinh tự diệt cho xong!

“Dù không thể sống bên nhau nhưng ở trong lòng anh, em vẫn là người nhà. Làm sao anh có thể thấy em bệnh mà bỏ được?” Anh cảm thấy buồn cười.

Dù chia tay bọn họ cũng khác mọi người, sao có khả năng cả đời không qua li chứ?

Người nhà? Hic hic hic, cô không muốn làm em gái của anh, cô không muốn!

“Thỏ Thỏ, đừng xa em! Anh tiếp tục yêu em được không? Em muốn chúng ta sống bên nhau giống trước kia...” Cô nghiêng người ôm cứng lấy anh.

Cô muốn anh, cô muốn anh, cô không muốn anh quên cô, hết yêu cô!

“Anh đã nói rồi, chúng ta sẽ không ở bên nhau như trước nữa.” Mặc dù hương vị không còn lạnh lẽo, rõ ràng cất giấu sự mềm lòng.

Tuy nhiên chuyện này không thể thương lượng. Bất kể cô bệnh ra sao cũng mặc kệ.

“Em không chịu!” Cô hét đường cãi cọ, chẳng còn phân biệt tốt xấu, thái độ như một đứa con nít.

Trước đây trong mỗi cuộc tình, cô đều thư thả rời khỏi, chưa bao giờ đeo bám ai, cũng người khác vướng víu mình. Nhưng bây giờ thật sự không được.

“Thỏ Thỏ, em yêu anh, em thật sự yêu anh!” Cô ôm cổ anh, thê lương thổ lộ.

Hóa ra là tình yêu! Xác nhận từ thích tới yêu chỉ mất hơn mười tám tiếng đồng hồ. Anh lạnh nhạt, thờ ơ, không cần cô nữa khiến tim cô càng như lửa đốt.

Cô yêu anh, cô đã yêu anh mất rồi! Cô không dám chạy trốn cũng chẳng dám né tránh sự thật này.

Anh không cần cô, thiếu đi tình yêu của anh, cô thấy thế giới như sắp tận thế.

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt phức tạp khó lường, trước sau vẫn im lặng không cho cô một câu trả lời thuyết phục.

Anh không chấp nhận cũng chẳng từ chối. Từng đợt sợ hãi dâng lên trong lòng, khiến Duy Duy đang bệnh càng thêm đau, đau như cấp tính.

Sức khỏe đang rất suy yếu nhưng cô bỗng điên cuồng cắn bờ vai anh, cổ anh và thậm chí xé luôn chiếc áo ngủ anh mặc trên người.

Cô không muốn chấm dứt, cô muốn được tiếp tục sống bên cạnh anh.

“Heo con, đừng...” Chưa kịp ngăn cản, đã bị cô đè lên người, cắn nhẹ vào núm vú anh.

Trời đất ơi! Anh khở sở rên lên một tiếng.

Duy Duy nhanh chóng trượt xuống dưới, ngay lập tức chạm đến thứ biểu tượng ham muốn của anh.

“Gạt người! Anh vẫn muốn em mà!” Cô đắc ý, mắt ngấn lệ.

Thân thể anh thành thật hơn miệng anh nhiều.

“Heo con, em xuống trước đi!” Anh dùng hết sức mới thở nổi, thật cẩn thận đỡ lấy thắt lưng đặt cô xuống giường.

Nếu chẳng phải cô vừa trị hóa chất xong, anh rất muốn đánh đòn cô.

“Em không thêm!” Cô kéo quần lót của mình và của anh để lộ nơi bí ẩn ra, rồi mạnh mẽ ngồi xuống.

Trời đất ơi

Anh như bị sét đánh trúng rung rinh nằm thẳng tắp, vật đàn ông cương cứng chẳng đủ thời gian để chống đối, trực tiếp xuyên thẳng vào cơ thể cô. Đôi tay đang đỡ thắt lưng cô không chỉ run lên mà cả hai má quấy rũ cũng vậy.

Đáng chết thật, ngay cả khi còn mặc quần lót cũng bị người ta hãm hiếp! Cô thiệt quá lợi hại rồi!

Đây là cái thế giới gì chứ?

“Hic hic hic... đau quá...” Cô muốn giở thói lưu manh, ai dè lại đau đến rên thành tiếng, cả người cuộn tròn một cục, xương cốt như rã ra từng khúc.

“Anh nói rồi, em đừng nghịch ngợm mà.” Anh khiển trách.

Có ai như vậy không? Vừa xạ trị hóa chất ngày đầu tiên, toàn thân đều héo úa, vậy mà dám dùng sức để... cưỡng hiếp anh... Cô mãnh liệt quá!

“Đau – đau – đau!” Cô ôm anh khóc lớn.

“Đau ra sao?” Anh nhíu mày hỏi.

Sau xạ trị sẽ có tác dụng phụ đau đớn, nhưng nếu đau như vậy thật làm người ta lo lắng. Anh thừa nhận, anh rất lo lắng cho cô.

Nếu không phải lo lắng thì đâu chờ khi cô truyền hóa chất xong, anh bỏ luôn việc làm, chẳng cần sự đồng ý của bộ phận nhân sự, tự ý nghỉ luôn mấy ngày đưa cô về nhà chăm sóc. Đối với hành vi vừa rồi của cô, tuy giọng điệu có vẻ kém một chút, nhưng thật ra cũng không gây khó chịu cho anh.

“Ôm em.” Cô vươn cánh tay.

Cơ thể hai người vẫn dính chặt, nhưng cô cảm thấy chưa đủ khăng khít. Cô phải làm, nếu không đủ sức thì lấy từ anh đắp vào.

Khi ở cùng một người đàn ông khác, cả bao cao su cũng đã xé, thế mà cuối cùng lại bối rối đến cứng đờ. Nhưng ở trong lòng anh, cô lại nhiệt tình như hỏa. Vì vậy cô mặc kệ, anh phải chịu trách nhiệm với đòi hỏi ‘tình dục’ của cô!

Ngay lúc khoe môi cô sắp nở nụ cười, anh đã cẩn thận nghiêng người đặt cô nằm xuống giường. Khi thả cô ra, một phần cơ thể anh cũng rút khỏi người cô.

Mặc dù bị dục vọng dày vò nhưng anh vẫn lấy chăn trùm cô lại, kéo quần lót mình cẩn thận không để nó đi phạm tội.

“Đừng mà!” Thấy thế, cô như con mèo nhỏ túm lấy vai anh, không từ bỏ, không cho chống cự.

Cô muốn, cô muốn, cô muốn!

“Em hãy để anh yên tĩnh, ngoan ngoãn đợi đi, chờ em khỏe rồi, bất kể ra sao anh cũng ở với em thêm một lần nữa, được chưa?” Anh mất kiên nhẫn lắm nhẹ.

Thật đòi mạng, cô nhóc này nổi tiếng khó chiều!

Bất kể ra sao anh cũng ở với em thêm một lần nữa? Câu này có nghĩa bọn họ vẫn còn hy vọng?

Nhìn vào hy vọng này, Duy Duy rất cuộc im lặng, hít hít mũi nũng nịu nói:

“Thỏ Thỏ à, em đau quá, ôm một cái đi.”

Anh có thể cảm giác được cô đã yêu anh, dường như không hề né tránh sự hấp dẫn tồn tại giữa hai người. Anh nhích lại gần đưa tay kéo cô vào lòng, không muốn mềm yếu nhưng vẫn buột miệng hỏi:

“Đau làm sao?”

Ban nãy dùng sức khiến toàn thân đều đau, cô ngại ngần thừa nhận chỉ muốn nằm trong lòng anh, bám dính lấy anh.

Bờ vai anh không rộng, vóc dáng anh chẳng như con King Kong to lớn mà cô từng mơ ước, nhưng bây giờ cô lại thấy vui sướng và an toàn chưa từng có.

“Đáng đời em đi!” Mặc dù lời nói khó chịu, nhưng bàn tay đang đỡ lưng cô lại thật nhẹ nhàng.

* * *

Cũng giống như lần đầu trị liệu bằng hóa chất, anh vẫn là người chăm sóc cô cả tối. Mà Duy Duy suốt đêm đều nóng sốt nôn nữa làm khổ người khác.

Vừa vất vả lại vừa mệt mỏi, cô rút cuộc ngủ thiếp đi...

“Có chuyện gì đấy, Linh Linh?” Mới sáng tinh mơ, cô còn nằm trong lòng anh đã nghe tiếng anh trả lời điện thoại.

“Xin lỗi, anh có chút việc không ra ngoài được!” Nói xong, anh cúp luôn

Trong cơn mơ màng, cô lại nghe tiếng điện thoại anh vang lên vài lần nữa

Cô nàng này phiền quá! Hic hic hic, đừng cướp mất Thỏ Thỏ của cô.

Cô chấp nhận, cô rất ghen! Cô sống chết đeo dính vào lòng anh, mắt nổi lên ý xấu, có nên giả vờ vô tình bắt điện thoại, rồi cố ý phát vài tiếng động làm cô nàng kia biết Thỏ Thỏ đang ngủ cùng giường với cô không nhỉ? Chỉ cần cô nàng bỏ anh, thì cô sẽ thoải mái cướp anh trở về.

Anh thấy cô bị đánh thức, vì thế khi điện thoại reo lên lần nữa, ý xấu của cô chưa kịp thực hiện thì anh đã bước xuống giường.

Sau tiếng ‘tách’ mở cửa vang lên, Duy Duy hết cách giả vờ ngủ say, lập tức tỉnh giấc. Haiz, đã muộn một bước rồi.

Cô nhắm mắt kiên nhẫn chờ một lát, cô nghĩ anh sẽ quay về mau. Nhưng khi sờ soạn, trên giường vẫn trống trơn...

Thỏ Thỏ đâu? Anh thật sự bị cô nàng kia hẹn hò ra ngoài rồi?

Cô hoảng hốt nhảy xuống giường chạy ra phòng khách. Anh không có ở đây!

Cô nổi điên bắt đầu tìm từ nhà tắm, trên ban công... mọi góc ngách đều lục soát... bóng anh vẫn biệt tăm!

Cô vô lực ngã xuống sàn nhà, càng nghĩ càng tê lương, rồi bật tiếng nấc vỡ òa.

Thỏ Thỏ không cần cô nữa, lúc cô bị bệnh anh vẫn cùng người con gái khác âu yếm bên nhau! Vì vậy cái tia hy vọng anh đưa ra kia chỉ để lừa gạt cô sao?

Cô đang nếm thử mùi vị của đau khổ.

48. Cuốn 4 - Chương 22

Chương 23

Ngoài cửa có tiếng ‘cách’ mở khóa vang lên

Trong lúc cô đang khóc đến khàn cổ họng, anh đã trở về.

Vốn nghĩ cô đang nằm trong phòng ngủ say, nhưng bây giờ lại ngồi dưới sàn phòng khách khóc như một đứa trẻ, khiến Tiêu Đồ tức giận.

“Chu Duy Duy, sao em ngồi bệt ở đây khóc hả?” Tốt nhất hãy đưa lí do chính đáng đủ thuyết phục được anh. Một người vừa mới xạ trị xong, sao lại thương tâm chẳng để ý gì mà ngồi bẹp trên sàn nhà khóc ngon lành thế kia?

“Anh không đi hẹn hò?” Cô ngơ ngác, bỗng chốc vui sướng quên mất thương tâm.

“Anh đi mua điểm tâm.” Anh giơ túi nilon đựng cơm cháo trong tay lên.

Hóa ra anh chỉ đi ăn bữa sáng thôi.

“Anh và Vương Linh Linh quan hệ tốt quá!” Mùi chua lét toát ra khắp phòng ai cũng ngửi được.

Thấy cô bặm môi, anh đành phải giải thích.

“Cô ấy hẹn anh đi ăn sáng, nhưng anh không đủ thời gian. Sợ em tỉnh dậy đói bụng, nên cúp điện thoại xong là anh đi xuống lầu mua hai phần điểm tâm: cho em và cho anh.” Giải thích cụ thể như vậy chắc được rồi nhỉ?

Vốn dĩ định tự tay nấu cháo cho cô, nhưng tối qua có người ôm anh chặt cứng, không để anh có chút cơ hội rời khỏi.

Anh chỉ mua hai phần điểm tâm cho cô và cho anh... không chia sẻ cùng người khác? Nước mắt Duy Duy đang giàn dụa, bỗng nín bật mỉm cười ngay.

“Chúng ta chẳng xa nhau được, chúng ta hợp lắm, đúng không? Đúng không?” Cô quần quít lấy anh, muốn tìm câu đáp án chính xác.

Thỏ Thỏ nghiêm túc nhìn cô.

“Không, anh đã nói rồi! Anh đâu phải loại người em muốn chơi thì chơi, hết muốn thì vứt đi.” Anh vô tình hất tay cô ra, đi thẳng vào nhà bếp đem cháo đổ ra tô.

Thái độ lúc lạnh lúc nóng thế này của anh làm Duy Duy ngẩn người. Vừa rồi cô nghĩ bọn họ rất hòa hợp. Rõ ràng anh còn yêu cô mà! Nếu hết yêu cô, thì với tính cách của anh sẽ phớt lờ luôn sự sống chết của kẻ

Tuy nhiên... anh nói chẳng cần cô nữa. Rốt cuộc cô phải làm sao mới cứu vãn được tình hình, mới làm anh thu hồi quyết định?

“Thỏ Thỏ, chúng ta hẹn vào ngày sinh nhật em, anh mặc áo blouse trắng, em mặc đồng phục tiếp viên hàng không.” Cô rất kiên quyết với chuyện này.

“Bốn ngày nữa là đến sinh nhật dương lịch của em!” Nếu bỏ lỡ ngày sinh âm lịch, vậy chắc anh cũng không lơ luôn ngày dương lịch chứ?

Anh dựa vào cơ thể mình để khóa chặt trái tim cô. Bây giờ cô cũng muốn dùng thân thể cô đi quyến rũ anh. Cô muốn cùng anh kéo dài mối quan hệ bất chính này thật lâu, thật lâu.

Anh suy nghĩ một lát rồi sẵn khoái nói:

“Được! Anh đồng ý chơi trò đồng phục cám dỗ vào ngày sinh nhật dương lịch của em.”

Duy Duy mừng phát điên, nhưng...

“Đây là lần cuối cùng chúng ta làm tình với nhau. Mai một chúng ta không ai nợ ai nữa.” Đêm qua anh đã đồng ý quan hệ xác thịt với cô thêm một lần nữa, cho nên sẽ hoàn thành nó.

Duy Duy hoảng hốt, cô không chỉ muốn một lần ân ái rồi thôi!

“Thỏ Thỏ!” Cô kéo tay áo anh, làm vết mặt đáng thương.

Tuy nhiên anh lạnh nhạt, cứng rắn hất tay cô ra, nói:

“Heo con à, anh cho em một cơ hội cuối cùng. Nếu em thật sự muốn sống với anh, trừ phi em lấy thành ý ra đối đãi.” Về mặt anh thật sự rất nghiêm túc.

“Thành ý gì?” Duy Duy giật mình.

“Lần đó chia tay, làm anh hoàn toàn hiểu được một nguyên tắc.” Anh nhìn cô nói từng chữ chắc nịch.

“Đóng vai gian phu không thể nào có sự chắc chắn.” Thế nên đừng nằm mơ anh lại ngu ngốc vậy nữa!

Da đầu Duy Duy run lên, cô dường như đã hiểu ý nghĩa của chữ thành ý mà anh nói.

Hóa ra không phải anh hết yêu cô, mà là cô làm tương trái tim anh quá nặng. Nếu không đủ lòng thành, thì anh thà lừa gạt bản thân mình đã mất tất cả tình yêu với cô.

Anh trở về phòng nửa phút sau rồi trở ra, trên tay cầm hai món đồ. Anh đặt nó lên bàn.

Đó là bản hộ khẩu gia đình và giấy chứng minh nhân dân.

“Anh cho em ba ngày để suy nghĩ. Hoặc là chúng ta ân ái với nhau một lần cuối cùng rồi chấm dứt hoàn toàn. Hoặc là em mang theo giấy tờ, chúng ta đi đăng kí kết hôn!” Anh đưa ra tối hậu thư.

Chương kết

Tâm sự của Duy Duy rất nặng nề.

Ba ngày nay anh đối xử tốt, rất tốt với cô, nhưng thứ tốt đẹp đó khác hẳn sự trút cạn linh hồn trước đây.

Thái độ của Thỏ Thỏ vẫn lúc lạnh lúc nóng không đến nơi đến chốn, khiến cô hiểu được anh đã đưa ra quyết định dứt khoát, chẳng còn đường thương lượng.

Nếu cô gật đầu, thì bây giờ mọi thứ gồm cơ thể ấm áp và sự dịu dàng của anh sẽ toàn bộ được tiếp tục. Còn nếu cô lắc đầu, thì từ nay về sau anh sẽ đối với cô mãi mãi xa cách, dứt tình chặt đứt yêu đến chết cũng không cứu vãn. Thế nhưng lập tức kết hôn ngay? Cô thấy có rất nhiều áp lực.

“Có thể yêu đương trước rồi quyết định kết hôn sau không?” Cô từng hỏi thử để thuyết phục anh.

“Tại sao? Tại sao lại phiền hà như vậy?” Anh hỏi thẳng.

“À... Hai người nên sống thử trước...” Không thử làm sao biết có hợp nhau chưa?

Sống thử?

“Chu Duy Duy! Chẳng lẽ em xài thử anh trước giờ còn chưa hài lòng nữa?”

“...” Cô hoàn toàn á khẩu, so tài ăn nói thì vốn dĩ cô chẳng đấu lại anh rồi.

Ngày thứ ba, cô kéo chiếc vali rỗng, kêu Hi Hi mang tới cho mình ít quần áo, chuẩn bị rời đi.

“Em... em đi rồi...” Cô cúi đầu chào tạm biệt.

Cô đã quyết định xong rồi? Mất Tiêu Đồ lạnh lẽo cực độ.

“Ngày mai mấy giờ chúng ta gặp nhau ở cục dân chính?” Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng để hỏi vấn đề này.

“Em... đến lúc đó sẽ hẹn, được không?” Cô đáp ứng.

“Vậy buổi tối ngày mai anh sẽ ở khách sạn XX đặt sẵn phòng làm sinh nhật cho em, nhân tiện tặng quà đã thiếu.” Anh nói tiếp.

Đồng phục cám dỗ? Đôi mắt cô sáng lên.

“Được, được!”

Hai thái độ hoàn toàn trái ngược, khiến trái tim Tiêu Đồ chùng xuống rơi thẳng vào hố tuyết. Quả nhiên trong đầu cô chỉ có xác xác thịt thịt!

Ngày mai là ngày liên quan đến hạnh phúc cả đời, anh nắm được bao nhiêu phần thắng? Dựa vào vóc dáng cho đến tình cảm, thật sự có quá bấp bênh?

Chẳng lẽ anh tính sai rồi, thật ra nó vẫn chưa đến thời cơ chín mùi? Nhìn bóng dáng cô nặng nề rời khỏi, tim Tiêu Đồ chìm vào ảm đạm.

* * *

Lần này Duy Duy mặt dày đến ở nhà của mẹ.

“Con chỉ đến quấy rầy một đêm thôi.” Cô cười cười.

Mai một cô có muốn làm phiền, chắc cũng chẳng còn cơ hội.

“Được rồi, con thấy khỏe hơn chút nào không?” Mẹ hỏi cô.

“Cũng tốt mẹ ạ!” Cô gật đầu cười.

Nhà của mẹ chật chội, nên cô dọn vào ở phòng sách.

“Duy Duy à, nghe nói mấy ngày trước Tiêu Đồ nó... đón c hả...?” Mẹ ấp úng hỏi, vì bà cảm thấy rất lạ. Sau khi tra gạn Hi Hi mới biết được một số chuyện đáng ngờ.

“Đúng vậy.” Duy Duy chột dạ.

“Duy Duy, các con không thể ở với nhau được!” Mẹ ích kỷ ngăn cản.

“Nếu phải nhốt con lại, mẹ cũng cấm con sống với Tiêu Đồ.” Không phải bà chê bai Tiêu Đồ, mà để bà và Tiêu Tuấn kết thông gia thì chẳng phải cho người chồng đang đầu ấp tay gối một cái bạt tai vào mặt sao?

“Con... biết mà...” Ánh mắt Duy Duy dao động.

Đây chính là nguyên nhân cô không thể yêu Tiêu Đồ, muốn đổi mặt với nó thật rất nhiều áp lực.

“Vậy tốt rồi!” Mẹ nhẹ nhõm thở phào, mỉm cười dịu dàng.

“Mẹ đi nấu súp măng tây cho con ăn.” Nghe nói súp măng tây nấu với trứng gà có thể kiểm soát được sự tăng trưởng của tế bào ung thư vú, cái này là do chồng bà tìm thấy trong cuốn sách.

“Vâng ạ!” Duy Duy không phản đối, chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Mặc dù mẹ đã quên mất lúc nhỏ cô ăn súp măng tây bị dị ứng sưng tấy cả người, từ đó cô không ăn món súp này nữa.

* * *

Đêm dài vắng lặng, Duy Duy vẫn mất ngủ. Cô đứng chờ bàn ủi nóng, lấy bộ đồng phục tiếp viên hàng không trong chiếc vali màu hồng ra.

Cô tỉ mỉ ủi lên lớp vải của bộ đồ, lấy tay vuốt nó gọn gàng làm phần cổ áo thẳng tắp, mặc lên người trông rất sáng sủa. Khi ủi xong, cô cẩn thận gấp nó thật kĩ bỏ vào lại trong vali. Nhưng lúc kéo khóa, cô bị một luồng ánh sáng lấp lánh đập vào mắt.

Một chiếc nhẫn kim cương cổ điển với lối thiết kế đơn giản tinh xảo nằm sẵn một góc. Duy Duy lấy nó đeo vào tay, hoàn toàn vừa vặn.

Duy Duy tưởng rằng anh chỉ ép cưới, hóa ra... Cô mỉm cười rạng rỡ.

Tinh thần phấn chấn, xác định mẹ và cha dượng đã ngủ, một mình cô trong phòng sách bắt đầu lục lại...

* * *

Bốn giờ chiều. Còn một tiếng nữa là cục dân chính đã đóng cửa.

Nghe nói đi làm giấy kết hôn phải xếp hàng chờ ít nhất cả tiếng đồng hồ. Dù anh đã lấy số thẻ, nhưng có lẽ bây giờ bọn họ làm hết quá trình cũng mất nửa tiếng.

Ngồi trong quán café cách cục dân chính khoảng một km, anh đã uống café hết cả ngày trời. Anh nghĩ chắc mình sẽ bỏ của chạy lấy người nếu trực tiếp chui vào khách sạn. Anh đã biết chính xác đáp án của cô.

“Thỏ Thỏ à, anh đang ở đâu đấy?” Đúng lúc này điện thoại anh vang lên.

Trong điện thoại pha lẫn tiếng xe cộ ồn ào xung quanh.

“Ồ nhà.” Anh thản nhiên trả lời.

Tiêu Đồ không muốn cô biết, anh đã đợi cô cả ngày rỗng rã. Anh cũng có niềm kiêu hãnh riêng của mình.

Bây giờ chắc anh nên hỏi: Tối nay ở phòng số mấy trong khách sạn? Dẫu sao, trong đầu của con heo nhỏ này cũng chỉ toàn ân ân ái ái ái ái, vốn dĩ chẳng biết hai chữ ‘thật tình’ viết thế nào!

“Anh nhanh ra đây đi, em lấy trộm được bản hộ khẩu rồi, bây giờ em đang trên đường tới cục dân chính.” Cô vội vàng nói.

Anh ngây dại. Đời này, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình đang mơ.

“y da, nếu hôm nay chúng ta đăng ký kết hôn không kịp, anh cũng đừng giận dỗi đòi chia tay nhé. Dù sao mai còn làm việc mà, cùng lắm em đưa hết giấy tờ cho anh giữ!” Cô rất sợ anh đổi ý từ bỏ luôn mình.

Cô khác với anh, nói kết hôn thì kết hôn ngay, nói lấy hộ khẩu thì cứ vô tư vào phòng mà lấy.

“Đêm qua em đi đâu...?” Anh bất động hỏi.

Tim anh đập thình thịch, là giấc mơ sao?

“Tối qua em tới nhà mẹ ăn trộm hộ khẩu! Nếu em nói muốn lấy nó để đi làm hôn thú với anh, chắc chắn em sẽ bị mẹ đánh cho gãy giò khỏi đi luôn!” Có vẻ mẹ đã nghi ngờ mối quan hệ giữa cô và Thỏ Thỏ rồi, vốn định tìm một lý do hỏi mượn, nhưng đành phải gác lại. Vì để hoàn thành việc này, cô chỉ còn cách đánh cắp.

Ai dè căn nhà quá xa lạ, khiến cô lén lút lục lọi khắp phòng sách cả đêm đều không thấy. Hôm nay thừa dịp mẹ và cha dựng đi làm, cô ở nhà tìm kiếm khắp nơi mới chợt được mẹ bỏ hộ khẩu trong hộp bánh bích quy.

May mắn quá, rốt cuộc cũng tìm được rồi!

“Còn bao lâu nữa em mới có thể tới?” Trên môi Tiêu Đồ nở nụ cười tươi như hoa, ném một mớ tiền trăm chần lên quầy café, vội vàng rời khỏi đó.

“Chắc khoảng mười phút nữa em sẽ tới, anh thì sao?”

“Anh hả? Nhiều lắm là năm phút!” Anh chạy như điên về phía cục dân chính.

Trái tim vui mừng nhảy múa như rút ra khỏi lồng ngực.

Anh phải kết hôn!

Cuộc sống hạnh phúc của Thỏ Thỏ và Heo Heo cuối cùng đã tới rồi!

49. Phiên Ngoại

Phiên ngoại

Đồng phục cảm dỗ

Rốt cuộc cũng kết hôn!

Ngồi bên mép giường trong khách sạn, Tiêu Đồ khoác áo blouse trắng tinh khiết nhìn chăm chú tờ hôn thú trên tay mình bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Bác sĩ Thỏ...” Cô mặc bộ váy áo đồng phục màu xanh đoan trang, bước ra từ nhà tắm.

Bây giờ đối với cô mà nói, mặc bộ đồng phục này không phải vì nhu cầu làm việc, mà là đạo cụ khiêu gợi xinh đẹp tựa như lông con chim.

Chưa có bắt đầu mà Tiêu Đồ đã muốn bật cười. Bởi vì tâm tình anh quá mức bay bổng.

Bác sĩ từng căn dặn, tuy cuộc phẫu thuật rất thành công nhưng anh hãy tránh dùng các vận động mạnh. Thế mà ban nãy chạy một mạch tới cục dân chính, trái tim anh chẳng hề mệt mỏi. Quả nhiên sức mạnh của tình yêu thật sự quá tuyệt vời!

“Bác sĩ Thỏ, xin hỏi anh muốn uống trà hay nước giải khát?” Cô đẩy chiếc xe tới, đôi mắt nhấp nháy dịu dàng hỏi.

Anh nghiêm giọng, nói:

“Muốn uống nước.” Cô vừa khom lưng, anh đã túm lấy cổ tay kéo lại.

“Muốn luôn cả em!” Lôi cô xà vào lòng, đặt ngồi trên đùi mình.

Mặt mày cô choáng váng: “Bác sĩ Thỏ, anh muốn làm gì?”

“Cuộc hành trình này đơn độc quá, may mắn hội ngộ được nữ tiếp viên cũng chung tâm trạng, không phải rất có duyên sao?” Diện mạo anh bình thường đã thật điển trai, bây giờ còn nheo mắt bắt chước thói xấu giống y đúc mấy nhân vật nam chính trong phim.

Tiết mục này nhàm chán, cứ như hát tuồng! Đem động phòng của anh không thể cởi sạch quần áo, rồi bước vào cuộc mây mưa ngay sao?

Duy Duy cảm thấy lượng adrenalin trong đầu mình phần khích khác thường.

“Bác sĩ Thỏ, xin đừng dẫn dùm! Phục vụ anh là công việc của tôi, nhưng không có nghĩa để anh tùy ý khinh bạc được!” Cô đẩy anh ra đứng dậy, vuốt thẳng chiếc váy của mình lại.

“Được rồi, tôi muốn uống nước.” Anh vươn tay.

Anh không thèm nước trà, nếu lỡ sơ ý nó nhiều vào bộ blouse trắng thì trông chả khác nào bị nước tiểu bắn trúng. (^_~)

“Vâng.” Cô mỉm cười đẩy xe tới châm nước vào ly.

“Xin mời anh dùng.”

“Dĩ nhiên... là tôi sẽ... thưởng thức rồi.” Anh lại đưa tay muốn kéo cô.

“Bác sĩ Thỏ, xin anh tôn trọng dùm!” Cô nhún nhường nói.

Trong lúc lôi kely nước đổ vào cổ áo khiến cô lộ vẻ khó xử. Anh vô cùng tích cực đứng lên nói:

“Cô Heo, để tôi lau khô giúp cô nhé!”

Cô chưa kịp từ chối, thì những ngón tay anh đã mờ ám phủ lên cần cổ. Cô run rẩy nhăn nhó, nhưng hình như anh mất đi tính nhẫn nại, ôm cứng lấy cô tập trung bước về chiếc giường lớn.

“Bác sĩ Thỏ, anh muốn làm gì?” Cô giả vờ vịn vịn cố ý dựa sát vào hạ thể anh, vừa uốn éo vừa diễn tuồng.

Bị chọc tức, máu huyết toàn thân anh đều sôi sục.

“Đương nhiên là muốn làm tình với em!” Hỏi gì vô nghĩa vậy? Anh quyết liệt hôn lên môi cô.

“Này, ghét anh! Hôm nay là sinh nhật của em, làm ơn nghiêm chỉnh dựa vào kịch bản đi!” Cô chống đối, đẩy đẩy anh ra.

Đôi môi mọng đỏ sưng lên, vẻ giả bộ bức tức của cô đẹp đến mê hồn... quả là đủ lực để khảo nghiệm ý chí đàn ông.

“Ok, Ok!” Mặc dù một bộ phận trên người đang đau đớn vì đòi hỏi, nhưng anh đành phải đầu hàng.

Ai bảo anh đồng ý hợp tác với cô diễn vở tuồng này. Anh tiếp tục lấy khăn đưa lên cổ áo của cô, thông thả cọ xát, từ từ lau chùi... Ngón tay anh chuyển dần xuống phía dưới xoa nhẹ vào bộ động phục màu xanh...

Ban đầu chỉ khẽ vuốt ve mờ ám, sau đó càng lúc càng tấn công mạnh mẽ hơn.

“Thỏ... bác sĩ Thỏ... Anh... anh muốn làm bậy gì đó?” Cô thỏ gấp gáp, chân co quắp theo sáng kiến của mình chủ động ngã ra giường.

“Còn có thể làm gì nữa? Anh muốn khám phụ khoa cho em, xem thử bên dưới có khỏe mạnh hay không!” Anh dâm dăng cười to.

Cô viết kịch bản này quá vô sỉ. Vừa nói xong, anh vồ vập chồm về phía cô.

“Á!” Cô la oai oải.

Anh như cầm thú, xé bỏ bộ đồng phục trên người cô.

“Á!” Cô kêu lên thảm

Anh tự tay cởi bộ blouse trắng, ném ra sau.

“Á!” Cô ngượng ngùng hét.

Tiết mục diễn tới đây thì anh bắt đầu nhập cuộc, cả người hưng phấn khác thường. Đầu lưỡi ầm ập của anh mạnh mẽ xâm nhập, nhanh chóng biến nụ hôn thành nồng nàn. Lưỡi và lưỡi quần quít, hết liếm lại mút như muốn ăn tươi nuốt sống luôn cô vào bụng.

Đây là đêm hôn tân của anh!

Rốt cuộc toàn thân cô nóng lên, hai má đỏ ửng, đôi mắt mơ màng hào hứng thân thiết kề sát vào cơ thể anh.

Anh giơ tay nâng cao chiếc váy... Trời! Tiểu yêu tinh này không thềm mặc quần lót! Anh sắp phun máu mũi, muốn nhanh chóng xông thẳng vào hành hạ cô phải liên tục kêu gào.

“Reng... reng... reng.” Điện thoại anh reo lên.

“Tiêu... Tiêu Đồ, điện... điện thoại kìa.” Cô đẩy anh ra.

“Đừng nhúc nhích!” Anh chẳng thèm để ý, đưa thẳng lưng muốn chạy tới đảo Hoàng Long.

Cô lại đẩy anh ra. Bởi vì cô vừa liếc thấy trên điện thoại có ba chữ: Vương Linh Linh.

Mặc dù chuyện này cũng rất kích thích, khi bạn gái chính thức gọi điện, cô là kẻ thứ ba đang cùng anh nằm trên giường vụng trộm yêu đương... Đúng là tiết mục khiến người ta phấn chấn!

Tuy nhiên bây giờ cô đâu còn là kẻ thứ ba nữa, cô nhanh tay lẹ chân trối buộc được anh, ai cũng không thể uy hiếp! Vì thế chuyện giữa cô và Vương Linh Linh đã quá rõ ràng! Tốc chiến tốc thắng!

“Vương Linh Linh, có chuyện gì?” Anh tức giận, cộc lốc hỏi.

“Xem phim hả? Xin lỗi, tôi bận rộn lắm!”

Duy Duy thật vui mừng, thật hài lòng. Vì muốn thưởng cho anh, nên cô chủ động kéo cao chiếc váy lên, để lộ ra vùng riêng tư như ẩn như hiện.

Tiêu Đồ cảm thấy phía dưới cơ thể cương cứng nóng bỏng như bị chà trúnng hạt tiêu. Đã thế cô nàng Vương Linh Linh cứ cố tình mè nheo đòi hẹn hò, vì vậy anh mất hết nhất ngất lời.

“Xin lỗi cô, tôi thật sự rất bận rộn. Tôi đang phụ giúp vợ, không thể nói chuyện nhiều với cô!”

Những lời này như thiên lôi giáng xuống đầu, khiến cô nàng bên đầu dây choáng váng. Anh không nói thêm từ vô nghĩa nào, dứt khoát cúp máy, quăng luôn điện thoại, chồm về phía vợ mình.

“Nói thẳng với Vương Linh Linh mình đã lấy vợ rồi, anh không sợ đắc tội với cô thiên kim nhà ông viện trưởng hả?” Cô cười sung sướng trước lập trường vững chắc của anh.

“Anh có hứa hẹn gì với cô ta đâu? Chỉ hẹn đi ra ngoài vài lần thôi.” Hơn nữa trong hai lần hẹn đó, đều là dùng để chọc điên cô.

Cái quái gì thế? Không phải bạn gái anh sao? Duy Duy cảm thấy là lạ nhưng chẳng đủ thời gian để suy xét.

“Em mà là cô ấy, em sẽ đánh chết anh. Hơn nữa không để anh lảnh lặn vào làm việc trong bệnh viện đâu.” Khi phụ nữ nổi cơn độc ác, tuyệt đối sẽ rất tàn nhẫn.

Anh truyền đạt thông tin sai sót, sẽ khiến người ta nghĩ anh đã có vợ mà còn lăng nhăng gái gú ngoài đường!

“Không sao cả! Chuyện này rất đơn giản, cùng lắm thì chuyển chỗ làm thôi.” Anh nhún vai lạnh lùng nói.

“Vậy chứ anh thú vị điều gì?” Cô mỉm cười vì biểu hiện của đức ông chồng lúc này làm cô quá mức hài lòng.

“Ví dụ như...” Giọng anh khàn khàn, ngón tay day nhẹ trên cánh môi mềm rồi chuyển dần ra khắp mặt, sau đó trượt xuống xương quai đòn và dừng trước gò ngực đầy đặn vừa bị anh cởi bỏ quần áo.

“Ví dụ như đêm nay phục vụ em!” Anh vừa nói vừa cắn nhẹ lên người cô.

Cắn cắn... mút mút trêu chọc...

“Á!” Cô hưng phấn hét toáng.

Khi cô nghĩ anh sẽ lập tức đi vào, ai ngờ anh rút nhẹ ra.

“Chờ một chút.” Anh lấy tờ hôn thú vừa đặt trên bàn bỏ lên đầu giường.

“Anh làm sao vậy?” Cô thở hổn hển, say mê.

Anh làm gì thế? Sao tự đứng lại đem tờ giấy đặt trên cao?

“Có giấy chứng nhận làm việc!” Vừa dứt lời, anh động thân mạnh mẽ tiến thẳng vào người cô.

“Á á á.” Duy Duy kích động dữ dội.

Giấy chứng nhận... Họ không phải là gian phu dâm phụ mà! Hai người nóng bỏng quần quít lấy nhau.

“Thỏ Thỏ à!” Tiếng rên rỉ gọi.

“Hử?” Chỉ có tiếng thở hổn hển đáp trả.

“Lần sau anh giả làm tiếp viên hàng không, em làm y tá... Lời kịch vẫn do em viết nhé!” Trong bầu không khí ngan ngát mùi ái tình, cô vừa da diết vừa yêu cầu.

“Im đi.”

Bây giờ anh không rảnh để bàn chuyện đó! Sau tiếng gầm nhẹ, cả căn phòng chỉ còn văng vẳng tiếng cô rên riết khiến người ta đỏ mặt.

Phiên ngoại

Bí mật một – hai – ba – bốn – năm!

Bí mật (1)

Sau khi họ kết hôn, Tiêu Đồ gần như cắt đứt mọi liên lạc với Tiêu Tuấn. Điều ấy khiến ông vô cùng lo âu.

“Duy Duy à, con hỏi giúp cha xem, rốt cuộc cha làm gì chọc A Đồ khó chịu rồi?” Tiêu Tuấn cầm tay con dâu tốt, tha thiết hỏi.

Lúc nghe hai đứa đã đăng ký kết hôn, người làm cha như ông cũng chẳng dám nói động tiếng nào. Hơn nữa còn phải trợ sức, trực tiếp mua một căn nhà lớn bên ngoài làm quà tặng cho vợ chồng son

Dù sao ông cũng quá giàu, nếu có cơ hội lấy lòng con trai, Tiêu Tuấn – ông làm sao bỏ lỡ được? Vì vậy dù bọn họ đã nhận giấy hôn thú, nhưng tiệc cưới chắc phải làm thật lớn ở khách sạn sang trọng nhất, hoa cỏ phải đến hàng ngàn, bàn tiệc phải đến hàng trăm, đúng không?

Thế mà con trai cưng của ông lại thẳng thừng từ chối quà tặng. Thậm chí ngay cả tiệc cưới cũng chẳng để ông tham gia, chỉ tùy tiện đặt vài bàn mời thân bằng quyến thuộc tự nguyện bên Duy Duy tới. Người làm cha như ông, có sao lại mở ám vậy chứ?

Giữa lúc Duy Duy đang khó xử, thì ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa.

“Sao lại là cha, không phải cha có con trai rồi à? Còn tới nhà con làm gì?” Vừa nhìn thấy cha, Tiêu Đồ đã nhú mày.

Heo con vì lấy anh mà đến giờ vẫn không được mẹ tha thứ. Hơn nữa mỗi lần tảo mộ cho cha mình trong tiết thanh minh đều khấu lạy suốt mấy tiếng đồng hồ. Những điều này nên trách người cha phong lưu kia!

Anh không muốn thừa nhận, cũng vì người cha phong lưu của mình anh mới quen biết được Heo con.

Vừa thấy con trai về, Tiêu Tuấn lập tức tươi cười, nói:

“A Đồ à, con đừng lo lắng! Dù Nhã Vi có thai con trai đi chăng nữa, cha cũng biết phân rõ nặng nhẹ, gia tài này mãi mãi dành cho con nhiều nhất!” Việc ấy ông dám vỗ ngực cam đoan. Bởi vì Tiêu Đồ là con của vợ hợp pháp, từ nhỏ đã mất mẹ, nên ông dành rất nhiều tình thương cho con.

Duy Duy vừa nghe đã nhú mày. Mặc dù cô và bác sĩ Triệu không sống chung, rồi cũng nghe cuộc phẫu thuật của Tiểu Vũ rất thành công, nhưng cô cực kì ghét cái ả tên Triệu Nhã Vi.

Ai ngờ, cô ả Nhã Vi này tốt số đến vậy. Chẳng những chop được chú Tiêu, mà còn mang thai kể cả lúc ông hết muốn sinh con để cái.

Cô từng xấu xa ám chỉ chú Tiêu về nhân cách bê bối của Nhã Vi, bảo chú hãy cẩn thận đứa con ấy... Ai dè chú Tiêu là một con cáo già, lúc Triệu Nhã Vi mang thai vài tháng đầu đã cho lấy lông tơ làm xét nghiệm giới tính và DNA.

“Chuyện đó đâu liên quan gì tới con, cha có con trai là tốt rồi, đừng tìm con nữa!” Tiêu Đồ chả thèm nề mặt, đi thẳng vào nh

Lúc đưa chú Tiêu ra cửa, Duy Duy an ủi.

“Chú à! Chú phải hiểu cho anh ấy... Dù sao Nhã Vi cũng là vợ trước của vị hôn phu cũ của con. Chuyện này... nếu truyền ra ngoài, thật sự không hay đâu!” Cô rất xấu xa, vô cùng xấu xa bẻ cong sự thật.

Tiêu Tuấn vừa nghe đã tin ngay. Mặc khác, Duy Duy gọi ông bằng tiếng ‘chú’ cũng khiến ông bị đả kích trầm trọng.

“Yên tâm đi, yên tâm đi, cha biết nên làm sao mà!” Chờ đứa bé sinh ra, ông sẽ kêu cô ả đi nơi khác, rồi sẽ nỗ lực mong con trai tha thứ.

Ồ hay, chẳng phải Triệu Nhã Vi là con trai giới thiệu cho ông sao? Haiz, đều do mình ít hiểu ý con, chơi đùa thì được nhưng làm ra mạng người, mà còn là thai con trai nữa.... Quả thật uy hiếp đến Tiêu Đồ.

“Duy Duy, con thay cha nói tốt một chút nhé.” Tiêu Tuấn ôm tay con dâu, không chịu buông ra.

Bỗng sau lưng có tia mắt sắc như dao bắn tới, con trai đang đứng bên cửa sổ lạnh lẽo nhìn bọn họ. Tiêu Tuấn nhanh chóng thả tay ra liền.

Nghe đồn kết hôn xong, con trai để ý Duy Duy rất kĩ, đàn ông khác nói thêm với con dâu vài câu, con trai cũng mất vui. Thật... ghen quá sức!

Duy Duy lập tức hiểu ngay chuyện gì.

“Haiz, chú à! Anh ấy mắc bệnh tim, chúng ta chiều chuộng một chút, được không?” Cô chủ động an ủi.

Đôi khi cứ nghĩ tới Tiêu Đồ mắc bệnh tim, chỉ còn sống được vài năm là lòng cô đau xót vô hạn. Vì vậy anh nói bất kì điều gì, cô hầu như cũng không phản đối.

“Bệnh tim? Chẳng phải trị khỏi rồi sao?” Tiêu Tuấn nghi ngờ, rồi hiểu ngay.

“Ồ, đúng đúng! Năm ngoái nó bị viêm cơ tim phải nằm viện, nhưng con đừng lo, đó chỉ là bệnh xoàng xĩnh thôi.”

“Mỗi ngày uống nhiều thuốc chống thải ghép thế kia, mà gọi là bệnh xoàng xĩnh à?” Duy Duy thấy chú Tiêu quá mức yên tâm mà đâm ra sầu não.

“Thuốc chống thải ghép?” Tiêu Tuấn ngơ ngác, hoàn toàn mờ mịt

“Vâng ạ! Thuốc xanh xanh đỏ đỏ, hết bình này tới bình khác.” Chỉ cần nhìn nó là cô đau xót nát cả cõi lòng. Nếu không thể vì anh chia sẻ bớt nỗi đau, cô cảm thấy thật tội lỗi.

Thuốc xanh xanh đỏ đỏ? Đó chẳng phải là... Vitamin sao? Tiêu Tuấn lăn lộn trên thương trường nhiều năm, những chuyện chưa tường tận, không rõ ràng, sẽ chẳng dám thử mạnh.

“Chú, năm đó anh ấy làm phẫu thuật ghép tim rất thành công đúng không? Anh ấy sẽ sống lâu, thật lâu, phải không?” Lúc này cô chủ động nắm lấy tay chú Tiêu, mong muốn tìm lời giải đáp an tâm nhất.

Phẫu thuật ghép tim? Mồ hôi của Tiêu Tuấn nhỏ dài từng giọt, từng giọt.

Cuối cùng Tiêu Tuấn hít sâu rồi thở ra thật mạnh, cầm tay con dâu vỗ nhẹ, vừa thông cảm vừa thận trọng nói:

“Duy Duy ngoan, yên tâm đi! Con phải tin tưởng, tai họa có thể lưu giữ ngàn năm! Trên đời này cũng có đủ các truyện cổ tích!” Rút lui, rút lui mau... Ông phải vọt lẹ.

Tiêu Tuấn không nói lời tạm biệt, chẳng dám nán lại thêm một giây, vội vàng rời khỏi.

Làm phẫu thuật ghép tim? Ngồi bên trong xe, Tiêu Tuấn vẫn còn đưa tay lau mồ hôi... Nguy hiểm quá!

Man mẩn thay, ông chưa hó hé điều gì dư thừa. Xem ra, ông nên hạn chế đến nhà con trai để tránh việc ông nói năng lung tung đắc tội với đứa con cứng âm hiểm lại thù dai, chẳng tốt tí nào...

Bí mật (2)

Trên profile QQ cô có viết một câu: ‘Chúc mình có 315 ngày hạnh phúc!’

Mới vừa login, Kim Bàn Tính đã hỏi cô: “315 ngày này liên quan gì tới em?”

“Sao lại không mắc mớ tới em chứ? Em là người tiêu dùng bị gian lận!” Gặp bạn tốt, cô liền nói ra máu ra nước mắt.

“Ai xúc phạm đến em nữa rồi? Lừa gạt em ra sao? Vẫn là đức ông chồng đẹp trai vô cùng, thuần khiết lương thiện kia hả?” Kim Bàn Tính lập tức hỏi ngược lại.

Đẹp trai vô cùng, thuần khiết lương thiện? Duy Duy muốn ói! Cô nói với Kim Bàn Tính những chữ ghê tởm này từ bao giờ? Chắc lúc đó cô bệnh không nhẹ đâu.

“Anh ấy rất đáng giận! Lễ tình nhân đã đồng ý sẽ chơi trò ‘Con sói xám bắt được cô bé quàng khăn đỏ’. Nhưng kết quả là cứ hẹn lần hẹn lữa, hôm qua em hồi thúc thì anh ấy kéo chăn quệt mông, giả vờ ngủ thiếp! Cái này không phải lừa gạt người tiêu dùng sao?” Cô tức giận nói.

“Trò ‘con sói xám bắt được cô bé quàng khăn đỏ’... Hai người cải trang đồng phục cấm đỗ từ da người chuyển đến da thú à...” Kim Bàn Tính giả vờ lịch lạc.

Thật sự khẩu vị càng ngày càng nặng.

“Cái này cũng không quan trọng!” Duy Duy la oai oái.

“Anh ấy đã hứa, em muốn ra sao cũng chiều. Anh ấy sẽ hốt hụi chót!” Mới cưới nhau hai năm, cái gì cũng thay đổi!

“Nhưng khăn quàng đỏ dễ tìm, da sói đâu có dễ...” Kim Bàn Tính nói tốt dùm chồng cô.

“Có thể anh ấy chưa tìm được, nên chưa thực hiện lời hứa.”

Cũng đúng nhỉ! Cả người Duy Duy như đã rút xong cơn giận.

“Thật ra em lo lắng mình không còn sức hấp dẫn với anh ấy nữa.” Cô nói lời ưu sầu chôn chặt trong lòng từ lâu.

“Tại sao?”

“Xạ trị bằng hóa chất xong, ngực tạm thời được bảo vệ nhưng em bị rụng tóc nhiều lắm... Luôn thấy mình hết đẹp như trước.” Cô buồn lo vô cớ.

Cô ngồi trước gương nhìn thấy đầu mình chỉ còn vài lọn tóc thưa thớt... Nó khiến sự tự tin của cô bị đả kích rất lớn. Hơn nữa bệnh này có tái phát hay không, chừng nào thì tái phát, hoặc là năm sau... cô còn có thể giữ được ngực chẳng?

“Chị nghĩ anh ấy không chú ý đến điều đó đâu. Tóc em dài, tóc ngắn hay đầu trọc, có ngực hoặc không cũng đều như nhau. Bảo vệ được mạng em, mới là chuyện quan trọng

“Anh ấy chưa bao giờ nói điều này.” Cô dẫu môi.

“Có đôi khi đàn ông rất xấu hổ khi thốt thành lời, nhưng trong lòng anh ấy rất yêu em...”

“Không dám đâu! Có lẽ bây giờ anh ấy đối với em đã hết ham muốn rồi!” Biết rõ mình cố tình gây sự, nhưng cô vẫn rất ê ẩm.

“Anh ấy lại chọc em bất mãn chuyện gì?” Mỗi lần hai người giận dỗi, đều do Kim Bàn Tính chỉ bảo cô.

Được trút giận và giáo huấn xong, Duy Duy luôn ngoan ngoãn về nhà nhận sai.

“Em nói chị cho ghe, mà chị đừng kể với ai đấy!” Có một số việc, nếu không phải gõ chữ, nếu không phải hai người chỉ gặp trên online mà chưa gặp ngoài đời, chắc cô chẳng dám kể.

“Trước kia bọn em ân ái, anh ấy làm lâu lắm, hầu như mỗi lần hơn nửa tiếng. Còn bây giờ hả, hừ! Ngắn ngủn luôn, màn dạo đầu và nhập cuộc khoảng mười phút là xong!” Cô cường điệu nói.

“Thiệt là chớp nhoáng!” Vì vậy làm sao cô không nghi ngờ, mình đã hết lực hấp dẫn với anh rồi?

“...”

“Kim Bàn Tính, Kim Bàn Tính?”

Bất kể cô la hét ra sao, nickname người bên kia đã offline xám ngắt.

* * *

Trong phòng sách có người gấp máy tính lại. Anh chống tay lên bàn, không cam tâm ngẫm nghĩ...

Màn dạo đầu và nhập cuộc khoảng mười phút là xong? Chớp nhoáng? Cô dám kể về anh như vậy với bạn trên mạng!

Đêm nay anh nhất định sẽ lấy lại kỳ vọng, nhất định phải thế. Tuy nhiên, một người đàn ông đã kết hôn hai năm mà mỗi đêm lại ân ái với vợ tới mấy lần, mỗi lần đều rất lâu được sao?

Bí mật (3)

năm mới, Duy Duy lười biếng cả năm nên hôm nay chịu khó chăm chỉ tiến hành tổng vệ sinh nhà cửa. Vì được ‘ông Thỏ Thỏ’ khích lệ nên cô cố ý quét dọn phòng ngủ của hai người và phòng sách của anh trước. Thậm chí còn đem hết mấy thứ vật dụng anh cất trong thùng bỏ đi, trừ đồ cũ – đón đồ mới.

Ồ... đây là cái CD gì thế? Nhớ tới lần đầu tiên vợ chồng họ chơi trò tính ái, còn chụp cả ảnh lưu lại khiến cô nóng mặt tía tai.

Cô đã sẵn sàng để mang thai sinh con, nên những hình ảnh lệch lạc này cô bắt đầu tiêu diệt hết. Cô đem chiếc CD bỏ vào máy tính, muốn nhìn xem năm đó mình kích động cỡ nào, nhưng...

“Triệu Nhân Thành, tôi muốn trả thù anh. Vì thế tôi sẽ cưỡng hiếp Thỏ Thỏ, tôi sẽ làm anh bị cấm sừng!” Trên màn hình máy tính chiếu cảnh cô trong tình trạng say khướt.

Anh vô tội đứng một bên bị cô như con cầm thú hạ gục... Ồ, thiệt thảm thiết quá! Cô thấy mình đã cào xé loạn xạ trên người anh với bộ dạng làm Thỏ Thỏ xuống giường không được.

Thô lỗ chết đi mất! Cô đã biết năm đó ra sao rồi! Đáng sợ quá! Duy Duy che mặt, nhưng...

Trên màn hình, sao cô vẫn không cử động gì vậy? Ủa, phía sau chẳng phải là...

Đợi rất lâu nhưng cô nằm bất động như đã chết. Mà người nào đó đang sẵn sàng để bị cưỡng hiếp vẫn tiếp tục chờ...

“Heo con!” Kể không bị cưỡng hiếp tức giận kêu to, đã vậy còn xô đẩy hy vọng cô tỉnh giấc tiếp tục tiết mục còn dang dở.

Tuy nhiên cô ngủ tựa con heo nhỏ! Cô vẫn bị xô bị đẩy, và dĩ nhiên mềm èo giống vũng bùn. Vì vậy anh vừa tức vừa giận, đơn giản chỉ cởi hết quần áo cả hai, lên nằm bên cạnh cô...

“Thỏ Thỏ chết tiệt!” Duy Duy hét toáng lên.

Nào có lần đầu tiên con khỉ mốc gì đâu? Cô vốn dĩ bị tên láu cá này xỏ mũi!

Bí mật (4)

Năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó... Bụng Duy Duy lớn lên, tựa đầu vào vai Thỏ Thỏ thủ thủ:

“Có vợ có con, cuộc sống hạnh phúc nhỉ?” Cô muốn được thỏa mãn, hy vọng anh thừa nhận năm ấy từ bỏ thiên kim tiểu thư của ông viện trưởng mà chọn cô là không có tổn thất gì lớn.

Năm đó cha Vương Linh Linh đến gây chuyện, anh dứt khoát rời khỏi bệnh viện phụ sản Mã Lệ Á, dựa vào sự nổi tiếng của mình thành công vào làm trong bệnh viện công. Mặc dù hiện giờ anh đã nhận tới chức bác sĩ trưởng khoa nhưng Duy Duy biết, anh chẳng thích gì môi trường ấy.

Đều là vì cô, một người lười nhác buộc anh phải phấn đấu. Hic, thật cảm động!

Anh liếc cô, miễn cưỡng vươn vai. Thật ngu ngốc! Anh rời bệnh viện Mã Lệ Á là do không muốn cô có cơ hội gặp lại bác sĩ Triệu!

“Hồi ấy anh đâu muốn em!” Mỗi lần nhớ tới liền cảm thấy hận, cô cắn cắn vào vai anh.

“Làm gì có chứ, ai nói anh không muốn em bao giờ?” Anh lười biếng vặn lại.

“Là anh, chính là anh!” Hừ, nếu cô không đồng ý lấy anh, bây giờ được cuộc sống hạnh phúc sao? Đã sớm xé đôi!

Anh cười cười, im lìm.

Đúng là heo con! Năm ấy anh chỉ hù dọa, nếu cô không đồng ý kết hôn thì hoàn thành xong chuyện trong khách sạn lần cuối, anh vẫn sẽ để nó diễn ra lần tiếp theo... rồi lại tiếp theo...

Dù không cam lòng, dù trái tim giá lạnh... nhưng đành hết cách vì anh quá yêu cô! Thế nên cùng lắm thì anh sẽ tiếp tục làm ‘gian phu’ quán quít lấy cô thêm vài năm nữa, quán quít đến giống như lúc này, trong bụng cô mang thai con của anh.

Vì vậy kết quả cũng tương tự, bọn họ vẫn có những ngày sinh hoạt hạnh phúc bên nhau.

Bí mật (5)

Anh có con! Là một thằng nhóc, chứ không phải cô con gái dễ thương mà anh thường mong ước.

Con trai nằm trong lòng không khóc, không quấy chỉ lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt của nó... rất ngăm ng

Ánh mắt giống hệt như anh!

Anh đưa tay vuốt ve mặt con. Anh đã từng nói qua, nếu có con trai anh sẽ bắt nạt nó đến chết, thế mà cô heo nhà anh lại sinh một thằng nhóc giống anh như khuôn đúc.

Con trai nhìn anh thật lâu, có vẻ chán chường nên ngáp dài, nhắc nhở người cha là anh phải ru nó ngủ.

“Cục cưng ngoan, cục cưng ngoan!” Anh vội vàng lắc mạnh.

Con trai nhú mồm không hài lòng. Anh liền nhẹ nhàng đu đưa.

“Cục cưng ngoan, cục cưng ngoan!”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-nham-hiem-cua-tieu-do>